

БІЛІ ІІІ

திருவாண்மை வெள்ளூர் கிராமம்

Gladiolus (Gladiolus) *Spuria* (Spreng.) Schult.

卷之三十一

CERTIFICATE

890

Ref. No. E. P. AB/3/859

NATCHINTHANAI Vol. II

By
M. Arunasalam

Approved by the Director General of Education in terms of Section 19(A) of the code of regulations for assisted vernacular and bilingual schools and English schools published in the Ceylon Government Gazette of February 29th 1952 for use as a library book.

E. P. A. Board
Malay Street
Colombo-2
17-2-1981

(Sgd.) Wilson Karunaratne
Secretary, E. P. A. Board

நற்சிந்தனை

(அரும் பொருள் உரையுடன்)

இரண்டாம் பாகம்

மு. அருணசலம்
கொழும்பு

முதற்பதிப்பு 1979

ஸ்ரீ வங்கா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்
தொலைபேசி: 8175

உரிமைப்பதில்]

[விலை ரூபா 30-00
கவிக்கோ 35-00

வ
சிவமயம்

மதிப்புறை

நற்சிந்தனை என்னும் அருள் நூலின் இரண்டாவது பாகம் அச் சேறி வெளிவருவது, ஆன்மிக அறிவுவசிற்கு வழங்கப்படும் வரப் பிரசாதம்.

சுத்துச் சித்தர் பரம்பரை தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. சித்தர் கள் நிறைவெபற்றவர்கள், அவர்களுக்குச் சித்திகள் இயல்பாகவே கைவரும். அவர்கள் செயல்கள் எப்பொழுதும் ஏதுமையானவையாயும் விளக்கமுடியாதவையாகவுமே இருக்கும். அவர்கள் செயல்களும் அநுபவப் பெருக்கின் விளைவாகத் தாமே நிகழுவன். செயல்கள் போன்றவையே அவர்கள் உதிர்க்கும் வார்த்தைகளும். ஊட்டிருவி நோக்கினால் மட்டும் அவற்றின் உட்பொருள்கள் உணர்பாலன். இவற்றை விளக்குவதற்கு வெறும் இலக்ஞை இலக்கியங்களின் அறிசு மட்டும் பயன் தராது. இவற்றை நன்குணர்வதற்குப் புறக்கண்ணால் நோக்காது அகத் கண கொண்டு நோக்குதல் அவசியம். இவ்வாறு நோக்குவதற்குக்குறவுள்ள அவசியம். இவையாவும் ஒருங்கே பொருந்தப் பெற்றவர் திரு. அருணசலம் அவர்கள்; சுவாமியின் பரிபூரண அருங்க்குப் பாத்திரமானவர். இதனாலேயே சுவாமியின் நற்சிந்தனைக்குத் தகுதிவாய்ந்த உரை எழுதும் வாய்ப்பு இவருக்கு ஏற்பட்டது.

திருமூலரின் திருங்நிதாங்களையும், அப்பரின் திருத்தாண்டகங்களையும், மூவரின் தேவாரங்களையும், மணிவாசகரின் திருவாசகங்களையும் ஆஶகாங்கே நின்றுப்படி விற்கும் பாடங்களுக்கு உரை ஆசீரியர் உரை எழுதிய பாங்கு தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. இலக்கண இலக்கிய நூல்களில் தமக்குள்ள புலமையை வெளிப்படுத்துவதற்கே தம் உரையைக் கையாண்டு உரையாசிரியர்களின் மரபிலிருந்து அறவே விலகி நின்று, மூல நூலாசிரியர் உள்ளத்தினையை வெளிக்கொண்டும் தனிநோக்குடன் எழுதப்பட்ட இவ்வாறு பெரும் பயன் பயப்படு.

இந்நாலை வெளியிடுதல் பெருஞ் சமயப்பணி, சமயம், தத்துவம், கலாசாரம் ஆகிய பாடங்களைக் கற்கும் உயர்தர மாணவர்கள் சித்தர் பாரம்பரியம்பற்றித் தொந்துகொள்ளுவதற்கு வழிகாட்டியாக விளங்கவல்ல இந்நால் அம்மாணவர்க்குப் பாடநூலாக அமைதல் சாலவும் பொருந்தும்.

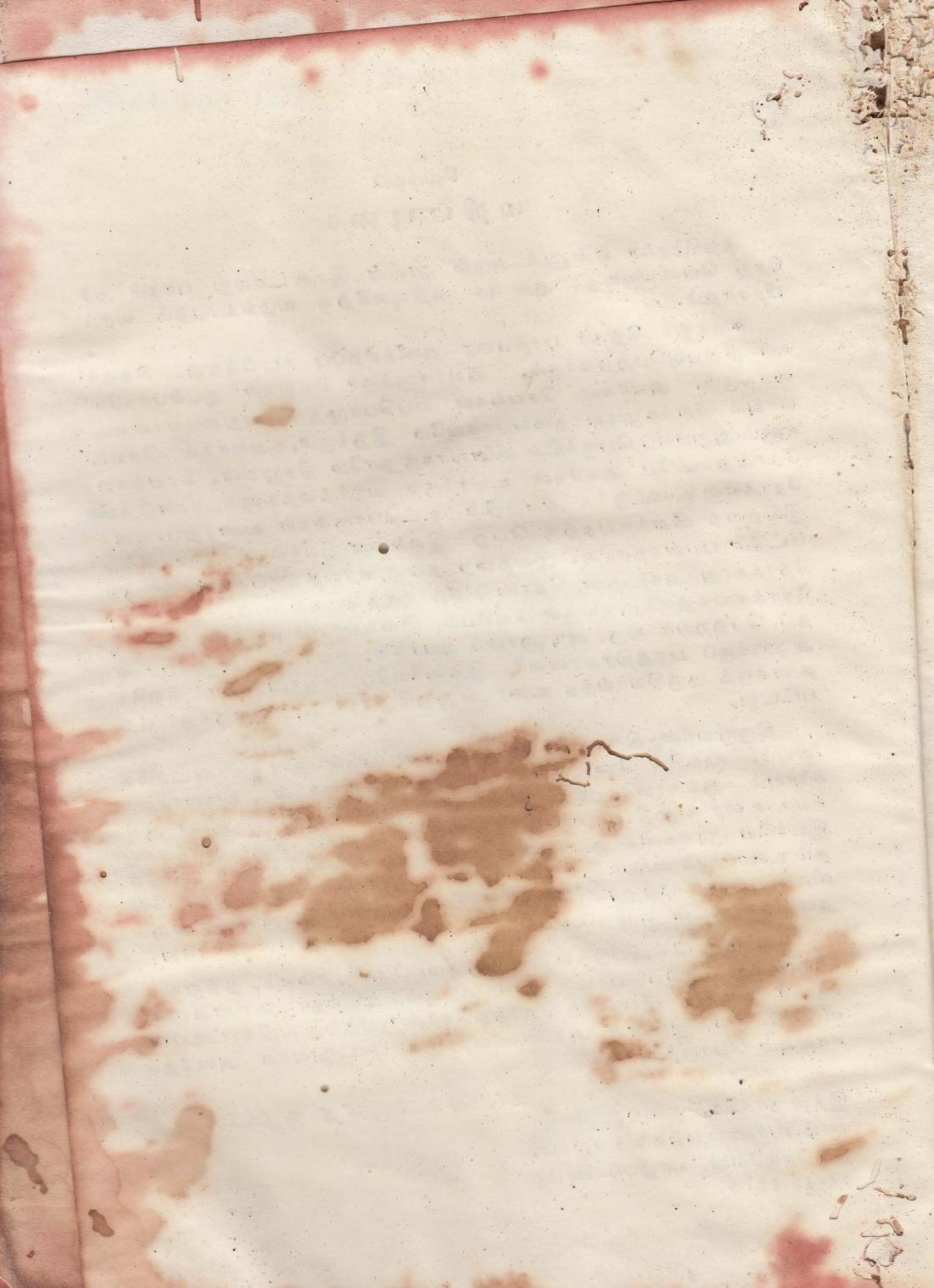
கா. கைலாசநாத குருக்கள்

இந்து நாகரிகத் துறை,

யாழிப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்,

திருநெல்வேலி, யாழிப்பாணம்;

21-12-1979.

சிவதொண்டன்

சுபையில் சிறந்து, என்றென்றும்

சுவாமிகருடைய மாணவியாக விளங்கி,

அவருடைய ஞான அறிவை உணர்ந்து ஓர் நூல்
எழுதியவரும், முனின் யாழ்ப்பாணம் கல்வித் திட்ட
அதிபராகக் கடமையாற்றி ஒய்வு பெற்றவருமான

இரத்தின அம்மையார் நவரத்தினம் அவர்களால்
எழுதிய

வாழ்த்துரை

நற்சிந்தனை - அரும்பொருள் உரையுடன் - முதற்பாகம்
இரண்டாம் பாகம் எனத் தொகுக்கப் பெற்ற இப்பிரபந்
தத்தின் பாட்டுடைத் தலைவர், யாழ்ப்பாணம் சிவயோக
சுவாமிகள் ஆவர். ஞாலமெங்கும் புகழ்ந்திடும் நற்குருபர
புங்கவசிங்கமா

திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திரு வாய் மலர்ந்
தருளிய

“நாலந்தக் தூண்மு மொரு நெறியாய்ச்
சித்தித்தே யும்த்திட்டுத் திகழ்ந்தமெய்ப் பாம்பொருள்
சேர்வார் தாமே தாஞ்ச செயுமவர்”

என்னுந் திருவாக்குக்கு இலக்கியமாய், சச்சிதானந்தமாய்,
பரமாத்ம சொருபமாய் விளங்கியவர்.

ஓம் என்றுறுதி தந்த எங்கள் குருநாதன்

“புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க
சிவனென யானுங் தேறினன் காண்க”

எனமணிவாசகப் பெருமான் தம்மைத் தடுத்தாட கொண்
டவரை நினைந்துருகி அந்நாள் எவ்வண்ணம் திருவாசகம்
என்னும் தேனை வெளியிட்டருளினரோ; அவ்வாறே பரம
குரு செல்லப்பா சுவாமிகளின் திருக்கண்ணேக்கம் பெற்று
நற்சிந்தனை என்னும் நல்ல குருமருந்தை சிவதொண்டர்
உம்யுமாறு உலகிற்கு ஈந்தருளின தவயோக சுவாமிகளை

ஆர்நிவார் - நாமறியோம்!

“நற்சிந்தனையென்னும் நல்லமுதம் உண்டக்கால்
கற்றும் நெறியுண்டோ காசினியில்”

என்றும்,

வல்லவன் செல்லப்பன் தந்த மருந்து
வாழ்த்தும் கணபதிக்ருவங்த மருந்து
புல்லர்கள் கண்டும் புசியா மருந்து
புண்ணீயர் யோகர் புசிக்கு மருந்து

என்றும்,

சிவகுகுவிஸ் அருள் அருமை பெருமை எளிமை
உண்மை முதலிய சகல குணங்களையும் விதந்தெடுத்தோ
தியவாறும்.

அன்பெனும் ஆறு கரையது புரளக் குழைத்த செழுந்
த மிழ் ப் பாகரங்களாய நற்சிந்தனை, அஞ்செழுந்த்தருளா
னன் திருவடிக்கியல் சேர் சென்ற சொற் புணைமாலை என்றும்
கவாயிகளின் திருவாய் மொழியால் அறியற் பாலதுடு

இந்தகைய பெருமை வரய்ந்த நற்சிந்தனைப் பாட்டு
களை, சைவத்திருமுறையில் ஆர்வங்கொண்ட தமிழ் வல்லு
நராய் விளங்கும் சிவதொண்டர் திரு மு. அருணசலம்
அவர்கள் சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து ஒதுக்கின்
றவர்களது நலன்கருதி இரண்டாம் பாகத்திற்கும் தெளி
வற விளக்கவுறை எழுதியிருப்பதை மகிழ்வுடன் வரவேற்ற
கிறோம்.

“என்பே யுருதவெம் மனமே பாடுக
உன்போ லொருவ ருளரோ வெமக்கே
ஓதுக வதுநாம் ஓழித்த சத்தும்”

188

இத்தின அம்மையார் நவரத்தினம்
‘திருவடி’

கொழும்புத்துறை,

யாழிப்பாணம்;

தேசிகன் தாசன் யோக சுவாமி
சொல்லுங் கிதம் சொல்லுவர் கேட்பார்
துன்பம் நீக்கி யின்ப மோங்கும்
தெய்வமே திருவருள் தருவாய் நீ.

1000
1000
1000
1000

நான்முகம்

சிவயோக சவாமிகள் திருவடி வணக்கம்

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றினை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தது போற்று கிண்றேனே

அப்பா பரமசிவம்

அன்று வெதாட்டு இன்று மட்டும்
அடியேனும் தேவரீரும்
அத்துவித மாயிருந்த
வித்தைத்தனை யாரறிவார் (அப்பா)

ஓப்பாரும் மிக்காரு மில்லா வொருபொருளே
தப்பேது யான்செயினும் அப்பா பொறுத்தருள்வாய்
அப்பாலுக் கப்பாலா யாருமறி யாதவண்ணம்
ஆடுந் திருநடனங் காண வருள்புரிவாய் (அப்பா)

[நறசிந்தனை (2-1326) உரை காணக]

அகத்தியனுக்கருள் முன்கொடுத்தது போன்று இன்றும் சிவபெ
ருமானே தான்வேண்டியவாரு தன்னுள் நின்ற இப்பாடல்களை உன்
டாக்க அருள் தந்தனன் என்று சவாமிகள் பாடுகிறார்:

அறுபதும் நாலு மறியா வாதி
உறுதுயர் தீர்க்கும் உயர்ந்த சோதி
குறுமுனிக் கருளமுனங் கொடுத்த வாதி
மறுவிலா வென்மனம் வாழ்ந்திருந் தானே

(2-495 உரையும் புராணமுங் காணக)

சவாமிகள் புகழ்ந்து பாடியவாறே எனியேனும், குருநாதனை
உருத்தாங்கிய இறைவனே உடனின்று உதவ, இவ்வருசி பொருளுறை
பை உணர்த்தியருளினால்;

பிறவி எனும் பெருங்கடலை நீந்தத்
துறவி யெனுந் தோற்றேனி கண்ணார் — நிறையுலகில்
பொன் மாலை மார்பண் நல்லூர்நல் வகுத்தான்
செல்லப்பன் மாணுக்கன் சொன்ன தமிழ்

நல்லூர் நல்லகுத்தான் செல்லப்பன் மாணுக்கன் பொன்மாலை
மார்பன் சொன்ன இப்பாடல்களை அவனே கூறும் வழிநின்று உரை
உணர்ந்து பாடியும் அகங்குழழந்து உரையிறந்து பாடியும் அப்பொ
ருஞும் நாழும் வேறுபாடுகளுடைய ஒன்றுபட்ட தியானத்தில் ஆழ்ந்து
கிடப்போம்;

“ஓம்நம சிவாயவென உருவேற்றுவோம்
உருகி யுருகிநாம் உனர்வவிழ்வோம்
வீம்பிடுமைபையகங்காரம் விட்டுவிடுவோம்
நாம்நாம் நாமென நடமிடுவோம்
நல்லவிருளை நல்ல வொளியாக்குவோம்
பூரணமான நிட்டை புகுந்திடுவோம்
ஆம்ஜூம் நமக்கெல்லாம் ஆய்விடுமென்போம்
அவனே நாமென்று சொல்வியானந்தங்கெரள்
வோம்”

“ஆதர மாறுக்கு மப்பாலே செல்வோம்
அங்கே திருநடனங் கண்டு களிப்போம்
குதான வெளியிலே சும்மாவிருப்போம்
சுகம் சுகம் எந்நானு முற்றிடாதோ”

[நற்சிந்தனை 2-1323 உரை காண்க]

மருத்துவனானு சிவபெருமான் சிகிச்சை செய்து ஒழுக்கத்திலும்
விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பருடைய எஞ்சிக்கிடக்கும் மலப்
பிளிப்பை தீக்குபவன்; சத்தியுஞ் சிவமூரான எப்பவோ முடிவாள்
பரசிவான்மாவாமுலகில் ஜபுவனும் நான்எனு மாணவ முனைப்புந்
தயக்கித் தயங்கி வெளிபோக; கான்பன் சாதகன்: தானும் அந்தப்
பொதுதபம் புரிய மிராவனும் ஒன்றுபட்டே புருஙநடுவில் அனுபவ
வணரவாம் மாகேஷ்வரனைக் காங்பன்,

“அருளா வறிந்தேன் ஐம்புதத் தியக்கம்
 அருளா வறிந்தேன் ஐம்பொறி மயக்கம்
 அருளா வறிந்தேன் ஐம்புலன் தயக்கம்
 அருளா வறிந்தேன் ஆன்ம வியப்பே”

[12-1032] உரை காண்க]

தொடர்ந்தே பொருளைக் கானுவிகள்: ஞானதீவி உதயமாவிறது: மதுவண்ட வண்டு அந்தப்பூவிலே துயில்வது போன்று சாதகலும் ஞானப் பொருள்களை உணர்ந்தறிந்தும் முகிகம்போல் து ணை தி து த் துளைத்து ஞானப் பொருட்களைக் குவித்துக் கூட அதிலே இன்புற்றுங் கிடப் பான்: முற்காலத்தாசர் தமிழ்ரையை மனியடித்தோ பறைசாற்றி யோ வகுவிப்பது போன்று மதுக்குவனஞ்சு சிவபெருமானும் பலைற விகளிலே சேர்க்கப்பட்டு மகறந்து கிடக்குழி முக்கவப்பினிப்பையும் அவற்றுடன் உண்டாகும் நான் எனது என்னும் ஆணவ முனைப்பை யும் பிடுங்கி ஏறிவன்:

‘வண்டுமது வண்டுகளி கொண்டுதுயில் கிண்ற
 கொண்டல் தவழ் மண்டுபொழில் குன்றமெங்குங்
 கொழிக்கும்
 தண்டரள மொடுமணி எண்டிசையுந் தயங்க
 அண்டர்தொழு மிலங்கைநகர் அண்ணவிவராமே”

[2-3 உரை காண்க]

“வேதமந்திரங் சொல்லும் வேதியர் ஒருபால்” (2-5) பாட
 டை வாசித்து முன்கூறிய பாட்டின் பொருள் தொடர்வதைக்காண்க:
 அனுவன் அவனும் அவனு அனுவமாகச் சிரும் சிறப்புடனும் சதி
 தியுஞ் சிவமுமாக அவன் நின்று செயலிலீடுபடுகிலைக் காண்பன்: “புதபெளதிகங்களை ஆய்வால்” என்று சவாயிக்காலே அழைக்கப்படும்
 சாதகன் செவ்வி வந்தடைந்த உள்ளம் படைத்தவன், அறிவு சொரு
 பமாக எப்பொருளிலும் எச்செயலிலும் எப்பவோ முடிவான அதீத
 நரீஸ்வரருப பரம்பொருளைக் காண்பவன். தானும் அந்த யந்திரத்
 தில் ஒன்றுபட்டவன் நந்திதரிசனத்தைக் காண்பவன்: நிட்டடைகூடு
 வர், ஜந்தெழுத்துச் சோதியாம் சிவபெருமானிடங் கொண்டு செல்ல
 லும் புதைவன்டியேயது: “புதைவன்டியமைப்பவர்” என்றும் மேலுங்
 கூறுவதைக் காண்க: தொடர்ந்தே “யோக நெறி” எனும் பதிகத்
 தில் பிராண்யாமத்தையும் அதனைடையப்படும் பதவிகளையுங் கூறு
 கிறோம்.

“இடைபிங்கலை யென்னும் இருவாசலைத்து விட்டுக் கடையிற் சுழுமுனையைக் கபாலந் திறந்துகொண்டு—தங்கமே காசிதேசம் போவோம் வாராய்”

(2-9) காணக:

இடைபிங்கலை யென்னும் இரு வாசலாலும் வெளிச்செல்லுங் காற்றை நந்திரிசனங் கண்ட சாதகர் வெளியேறச் செல்லாது தடுப்பன்: இந்நாடிகளைச் சுழுமுனையுடன் ஒன்றுபட இடையே கிடக் குங் கபாலந்திறந்து கொண்டு முச்சுக்காற்று வெளி யேறுத் சுழுமுனைக் கூடாகக் கீழ் நோக்கிச் சென்று கண்டத்தில் ஒடுங்கவும், பின் மூலநிலத்தில் ஒடுங்கிச் சமா தியடையவுங் காண்பன்: இவனுடைய உயிர்க்காற்று திரும்பவும் பிறப்பையெடுப்பது கிடையாது: மகாசமாதி, “மகாமதானம்” என்றறைக்கப்படும் காசிதேசத்தில் ஒடுங்கி முடிவடைகிறது: முதல்பாட்டிலேயே முழுக்கருத்தை யும் அமைத்து விட்டார்: மேலும் பாட்டு (2-11) காணக:

“ஆசுகவி மதுரகவி அழகான சித்ரகவி
பேசுந்திறம் உண்டாகும் — தங்கமே
பிரானையாமம் செய்திடெடி”

ஆசுகவி = பொருளடி, பாவணி கொடுத்த போதின் அடுத்த பொழுது பாடும் ஓர் கவி; மதுரகவி = பொருடி செல்வம், சொற் செல்வம், தொடை, தொடைவிகற்பம் செறிய உருபக முதலிய வலங் காரத்தோடு பாடும் ஓர் கவி, சித்ரகவி = ஏழு கூற்றிருக்கை; எழுத் துவருத்தனம்; ஏகபாதம். பிரானையாமஞ் செய்ய நந்தி தரிசனங் கண்ட சாதகனுடைய முச்சுக் காற்று முன்கூறியவாறு சுழுமுன நாடி வழி கீழ் நோக்கிச் சென்றடங்கும்: சற்குரு உதவி நிற்க அவ்வாறு அடங்கவும் தியானத்திலிருந்த சாதகன் பின்னுந்தானே அப்பியசித்து அவ்வாறு ஒடுங்க ஆசுகவி பேசுந்திறமுண்டாகக் காண்பன். பிரானையாமந் தொடர்ந்தே முச்சுக்காற்று மூலநிலத்தில் ஒடுங்கவும், தில்லைத் தரிசனத்திலும் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியிலும் ஆழ்ந்து கிடப்பன்: இதில் மதுரகவி பேசுந்திறமுண்டாகக் காண்பன்: ஐந்தெழுத்துச் சோதியாம் சிவபெருமான் ஏகபாதத்தைக் குறிப்பதால் சித்ரக்கவி பேசுந்திறம் உண்டாகக் காண்பன்.

மேலும் சாவி, அனுமதிப்பவன், தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் என்னும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் சாதகன் தன்னைச் சத் தியுஞ் சிவமுமாக விளங்கும் உலகுடன் ஒன்றுபடக் காண்பன், மாகேஸ் வரண் சதாசிவன் என்னும் ஐந்தாம் படியில் புதகவண்டியமைப்பான்:

பின் ஆரூம்படியாக நிட்டையில் தில்லைத் தரிசனங் காண்பான்: சொக்கநாதனையும் மீனுட்சியம்மையையும் விணப்பயனென்னும்பலத்தே என்றுங் கண்டவன்: முக்காலமுழுணர்ந்தோனுச் சிவிப்பன்: வெள்ளியம்பலத்தில் மதுரைமீனுட்சி சொக்கநாதனைத் தரிசிக்கி ரே ம்: வெள்ளிப்படி “ஆறுபடிதான்டு அப்பாலே வெள்ளிப்படி அதுவும் நீதாண்டிவிட்டால் — ” என்று (2—16) இல் இவற்றைக் கூறுகிறார்ஃ அப்பாலே சிவயோக சுவாமியார் செல்லப்பாச் சாமியார் போல் ஜிந்தொழிலுங் குனித்தகு ஞமையனுடன் ஒன்றுபட்டே பிரிவில்ரது வாழ் வர். நிகராவார் ஒருவருமில்லை.

மேலும் தொடர்ந்தே வரும் பாட்டுக்களையும் அவற்றின் உரையையும் வாசித்த றியங்கள், எட்டாத கொப்புக்கு ஏனிவைத்துப் பூப் பறித்து (37) கட்டாத மனத்தைக் கட்டி காலாலே கனல் வீசி (39)

“தட்டசனிடத்துச் சென்று தங்கத்தாலே தாலிசெய்து
கட்டாமல் கட்டினேன்டி — தங்கமே
கமரணத்தைக் கண்டேன்டி” (2—40)

செல்லப்பாச் சாமியாராக உருத்தாங்கிய தட்டான் தங்கத்தாலே உண்டான பொன்னம்பலதரிசனங் காட்டி ஆட்கொண்டான்: முக்காலமுழுணர்ந்தேஞ்னேன் என்கிறார்ஃ மேலும் உரைகாண்க:

“நட்டார் ஒருவரில்லை நாதாந்த மேடையேறிச்
சிட்டாய சிட்டனுக்கே — தங்கமே
திருவிருந்தானேன்டி” (2—41) உரை காண்க

“பட்டால் பாவாடை செய்து பதிபசுபாசமென்னும் மொட்டாக் கைப் போட்டுக் கொண்டேன்” (42) காண்க.

மேலும் குரியனுடைய ஒளி கண்ணேளிபுடன்கூடி பொருட்களை வீறுபெறச் செய்கிறது: ஆனால் குரியன் ஒளி வெருன்து, அப்போலவே “சிவசிவ” எனும் மெய்ப்பொருளானவன்: ஒவித்திரளம்மை பார்வதி பெண்ணுகவும், இணைசிரியாது இயக்கும் சொக்கஞ்சன் ஆனுகவும் ஆரூயிருடன் ஒன்றுபட்டுக் காணப்படுகிறான். பொருட்டால்மையில் திருவருள் வேறுனவன்: ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் ஊன்றுபாதம் சிவபெருமான், ஆனால் பெண்ணுமற்ற அவிபானவன் (162) காண்க

மேலும்

“சித்திரக் காரண்தீட்டிய தீபம்போல்
நித்திய வஸ்துவில் நினைப்பு மறப்பற
முத்தியி விருக்கும் முறையைப் புகல்வாய்
எத்திக்கு மாகி யிருக்கு மீசனே” (255)

என்று வினைமுதலாம் முதல்வன், தங்னவி வாய்ந்த சித்திரக்காரணக் கூவுகிறார்; வினையின் நிகழ்வால் வினையும் வினைப்பயணன்னும் அம் பலமே பரமாகாசத்திரை. உலகமானிய நாடகமேடையில் நடக்கும் உலகியல் வாழ்க்கையென்னும் நாடகமே சித்திரக்காரன் தீட்டிய ஒவியம்: வினைமுதலாம் முதல்வனே உடனிட்டு செயவிலீடுபடுகிறோன்; நினைப்பு மறப்புமற. நினைந்தனையுமற்று நினையாமையுமற்று நிற்கின்த ணைய் என்று தாயுமானவர் கூறுவது போல் மேலும் முத்தியிலிருக்கும் முறையே, தாயுமானவர்மேலும் கூறும் “தன்னைந்தனியேஅந்த ஆண்த நித்திரை தங்குகின்ற வனந்தனில்” “காம்மா இருக்கும் வாழ்க்கை”; “குதான வெளியிலே சம்மா இருக்க உண்டாகும் சுகம்”; என்று வேறொர் இடத்திலும் இவற்றை உணர்த்துகிறார்: இறைவனே வெட்ட வெளியான பரமாகாசத்திரையிலே பட்டப் பகல்போலொளிரும் ஆறு என்னும் திருவருளாக விளங்க அவற்றைச் சுவரமிகள் “தீபம்” என்கிறார்;

“சீரக முள்ள சீவான் மாவே
பாரக மெல்லாம் பாந்த தெண்ணத்
தாரக மோதிச் சாந்தம் பொறுமையோ
டோரகஞ் சார வழுதிதந்தருள்” (256)

பருப் பொகுட்கவள்வாம் நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆ காசம் ஆகிய ஐம்புதங்களாலே ஆக்கப்பட்ட நுண்ணுக்காக பாரெங்கும் பரவிக்கிடக்கிறதே. அதிகு “அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவமாகக் கணுவற நின்று கலப்பச்” “சீரகமுள்ள சீவான்மாவே பாரெங்கும் பரவிப்” பரவிவான்மாவாம் சத்தியுஞ் சிவமுஹாக விளங்குகிறது, அந்த அர்த்த நாரீஸ்வர ரூபமாக “எவ்வாறு நீர் எங்கும் பரந்தீர்” எம் ஈசனே “எத்திக்குந்தானுகி என்னிதயத்தேயூறித் தித்திக்கும் கோவே பராபரமே” என்று தாயுமானவர் கூவியழைப்பது போன்று “தாரக மோதிச் சாந்தம் பொறுமையோடோரகஞ்சார வழுதி தந்தருள்” என்று வேண்டுகிறார். தொடர்ந்தே மற்றும் பாட்டுக்களையும் உரை கையூக்க காண்கடு

திருஞாக்கம்பந்தர் முதறிவுடனே பிறந்த பின்னே எப்பொருளி லும் பட்டப்பகல் போலைவிரும் சிவரண்மாவாம் ஓனியையே காண் பவர்; வேறூன்றுங் கானை தவர்: மாயை அவர் பிறக்கும்போது விட்டகன்றவராகவே பிறப்பெடுத்தவர். பொதுநடம் புரியுமிறை வணியே கொண்டுள்ள மணம்படிடத்த உள்ளங் குடிகொண்டவர்: முதல் தரிசனத்தை விளக்கிய பாட்டே “தோடுவெடய செவியன் விடையேறி” என்பது. “இடபாருடராக உமாதேவியுடன் கூடிய சிவபெருமானே” காட்சியளித்தவர்: அவர் பிரமாபுரத்தீஸ்வரன் என்று முன்று வயதுக் குழந்தையாய் இருந்த போதும் பாடினர்: குழந்தை பயந்தால்தாய் அல்லது தந்தையிடம் ஒடிச் செல்லும், இங்கு பயந்தகுழந்தை இடபாருடரான பிரமாபுரத்தீஸ்வரனிடம் ஒடியது; சேணிடை விடைமேல் = பரமாகாசத்திரையில் உமாதேவியுடன் கூடிய சிவ பெருமானே (உள்ளங் குடிகொண்டவர்): ஆணிப பொன்னே = முதறிவுப்பொருளே; இவற்றையே சுவாகிகள்

“சேணிடை விடைமேற் றிருஞன் சம்பந்தர்
காணிய வண்ணங் காட்சி கொடுத்த
ஆணிப் பொன்னே அம்பலவானே”

என்ற பாடுகிறூர்: பாட்டும் உரையுங் காண்க: மேலும் “சோடி முந்தவன்றில் சுகங்கைத்தேடி” என்னும் (261) பாட்டும் உரையுங் காண்க:

முன்பு ஞானசம்பந்தர் மாகேஸ்வரரூபமான ஐந்தாம் நிலைய யலடந்தவர்; அத்துடன் வேண்டிய ஞானப்பாலும் கூடியே அவரை நிட்டை கூடவும், தில்லைத்தரிசனத்திலும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலும் ஆழ்ந்து கிடக்கச் செய்தது. குழந்தைக்கு அது விளையாட்டுப் பொருளான பொற்கிழியாய் விளங்கியது. நேர்மாருசு, கந்தரர் வயது வத்து மணப்பந்தாரில் ஆளப்பட்டவர். அவர் அச்சோதி நிலைகளை, பெண்பரவை பெண்சங்கிலி என்றே அழைக்கிறார்: அவற்றை எடுத்தே

“தூது சந்தரர்க் காய்ச் சென்றுய் நல்லிருட்
போதுசம் பந்தர்க்குப் பொற்கிழி கொடுத்தாய்
சேது மேவிய செல்வா நீதுணை”

என்று “இவரிகட்டு, முன்று கடலும் ஒன்று கூடிய சேது போன்று, அந்த முத்திறப்புணர்ப்பாம் சோதி நிலையை அறிவித்தனீர்; அவ்வாறே எனக்கும் துணை நின்று சோதிநிலைக்குக் கூட்டிச் செல்வீர்” என்று பாடுகிறார் காண்க (267).

மேலும் பதி (29)

- “இலங்கையானே” என்பதில் காண்க.
 “மதில் சேரிலங்கை மாநகரானே” (398)
 “பூக்கும் இலங்கைப் பொன்னகரானே” (401)
 “துன்னும் வரை குழ் இலங்கையானே” (402)
 “அம்மான் பெம்மான் கணைச் சேரிலங்கைத்
 தொன்னகரானே” (403)
 “ஆழ நீளவாழி குழ்ந்த
 நீளவிலங்கை நெல்வயலானே” (404)

இப்பாட்டுக்களும் மற்றும் பாட்டுக்களுமிருந்து காண்க;

மேலும் காண்க:

- “உலகமு முயிரும் உம்பர் பிரானும்
 கலகஞ் சீய்யும் நடனங் கண்டால்” (463)
 “அலகிலா வாடலுடைய அப்பன்” (464)
 “சாவதும் பிறப்பதுந் தவிர்த்தெனையான்ட
 காவலன் நல்லூர்க் கந்தன் பதியில்” (473)

முழுப் பாட்டுக்களும் உரையுங் காண்க;

- “அண்ட வெளியிலே அப்பனு மம்மையும்” (489)
 “அண்டமும் பிண்டமு மகமாய்க் கண்டேன்”
 “அண்டமும் பிண்டமு மாயிருந்தேனே” (490)

முழுப் பாட்டுக்களும் உரையுங் காண்க:

“தையில் வந்தருள்தான்செய்ய வேண்டுமே” (497)
 என்பதை பதிகம் (40) தின்கள் வணக்கம், பாட்டுக்களும் உரை
 யுங் காண்க.

- ‘மிண்டு மனத்தவரை மேனி ஸக்குக்-கொண்டுவரும்
 தேரடியிற் ரேசிகணக் கண்டு தரிசித்தேன்
 திரடா பற்றெற்றிருன் சிரித்து’ (512)

முழுப் பாட்டும் உரையுங் காண்க;

‘அபலறியா வந்தணர்களான்ற நல்லூர்ப் பதியிற்’
 என்ற பாட்டு (514) உரையுங் காண்க;

பதி (45) “ஆசானைக் கண்டேன்” என்றும், பதி (47) இல் “கங்குல் பகலற்ற காட்சியைக் கண்டேன்” என்றும் பாடுகிறார்; பாட்டும் உரையுங் காண்க:

‘என்னையினிப் பிறவாமல் ஈடேற்றி வைத்தவனே
(824)

“நானும் நீயு மென்றுரைக்க நானுவேன்” (827)

“ஓருபிடி சோற்றுக்காய் ஊரூராய் நான்லையத்
திருவருள் தந்தவனே செல்லப்பனே” (830)

பாட்டுக்கும் உரையுங் காண்க:

“எண்ணில் பலகோடி உயிர்கள் ஏத்தனையோ அத்தனைக்கும்
அருட்கண்ணேன் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையனுடன் ஒன்றுபட்ட
வன் எனியேன்” என்பதை யுணர்த்தியே

“அயலுனக் கில்லையென்று பெரியேர்-சொன்ன
அந்தரங்க மறிந்து நீதிரிவர்ய்” (923)

‘முயல முஷலவின்பந் தேக்கும்-பொல்லா
முவித ஆசைகளை நீக்கும்’ (924) இலும் கூறியே

‘சுயநல மடியோடே மடியும் — கருதி
சொன்ன கவானுபவம் படியும்’

என்று சுநர் எனும் முனிவர் தந்த சுருதியின் அனுபவம் படியும்
என்றும் விளக்குகிறார் காண்க. இவற்றுடன் பாட்டுக்கள் (351; 473;
599; 1242) உரையுங் காண்க.

‘இசைந்துவர என் மனமே’

பதி. (124)

i; ii; iii; iv; என்னும் பதிகங்களில் படிப்படியாக மனதைக் கட்டியான்வதையும் செவ்வி வந்த உள்ளத்தையும் காட்டித்தருகிறார்;
மேலும் (961) இல்

‘பிச்சைக்கே இச்சித்துப் பித்தனைப் போற்றிரிந்த
அச்சமில்லை வாசானை’

என்று தும் ஞானகுரவனை அழைப்பதையும், உரையையுங் காண்க;

மேலும் (1038) இல் “அருளாலறிந்தேன்” என்னும் பாட்டும் மற்றும் பாட்டுக்களும் உரையுங் காணக்கு மேலும் (1036) இல்

(1038) “உழுதுண்ணுவோமினிப்பழுதென்னிடோம்
ஊரெங்குஞ் செல்லுவோம் நல்ல வேதங்கள்
(1039) சொல்லுவோம்

(1040) வானமளப்போம் இந்த மண்ணைய எப்போம்”

(1041) என்னுந் தொடரையும் பொருளையும் உரையில் காணக்;
மேலும் பதிகம் (150) பாட்டு (1116) இல்

“அல்லாகூ என்று அரற்ற வேண்டும்
சில்லர்லைப் பாட்டுப் பாட வேண்டும்
தில்லாலைக் கள்ளுக் குடிக்க வேண்டும்
கல்லாணை கண்ணல் உண்ணல் வேண்டும்
மல்லாகத் தாணை மதிக்க வேண்டும்”

என்பன்றும்,

“சென்னைப் பட்டினஞ் செல்ல வேண்டும்”

என்ற வரிகளையும் தொடர்ந்த உரையையுங் காணக்; மேலும்

“அக்கை காவடி அம்மம் மாவடி
ஆன்மா நித்திய மாமடி” (1119)

“முக்குறுணிப் பிள்ளையாரை வேண்டி
மூல மந்திரஞ் செபியடி” (1120)

பாட்டுக்களும் உரையுங் காணக்; தொடர்ந்தே பதி (153)
“ஓளவை வாக்கினருமை காணக்” எனும் யதிகம் உரை காணக்,
அங்கே

‘ஐயம் புகினுஞ் செய்வன செய்யெனும்
பொய்யில் வாசகம் புந்தியிற் காணக்’

எனும் (1138) பாட்டும் உரையுங் காணக்க; பதிகம் 156:
“பட்டது பட்டேற்றும்” என்பதும் உரையும் வாசிக்க; அங்கே
(1155; 1156) உரை காணக்; பதி (158) ‘குருமணி’ உரையுங் கவ
னிக்க.

“வந்தனே செய்திடா தம்பி” பதி (164) உரையும் காண்க அகிகே “கொன்றேன்றும் புசியாதே” (1196) “மன்று பறித துன்னுதே” (1194) ம் உரையும் காண்க.

பதி (166) இல் “அப்பருக்குப் பொற்காசளித்த பெருமான்” ஏதப்பிலாத் தங்களுளைத் தந்தான் என்கிறார். பாட்டைட்டும் உரையையும் காண்க.

(1231) இல் “மறவி தானு மஞ்சேம்” எனும் வரிகளும் உரையும் மற்றும் பாட்டுக்களும் காண்க. (1241) பாட்டும் முழுப்பதிகமுங் காண்க. அகிகே “இனி யடியேன் மன்னிற் பிறவேன்” என்னும் வரியும் கருத்தும் தொடர்பும் காண்க:

“குற்ற மற்றவில் யோக நற்றவன்
குருகுல வாசந் தருமொரு வசனங்
கருது மவர்மிடி கானை தோடுங்
காவாய் அடியனைப் புணை யன்பு”

என்று (1242) இல் “குருகுல வாசன் யோகன் கொடுத்த மந் திரத்தை உரை உணர்ந்து அவ்வறி நின்றப்பியசித்த டிடர், இவ் வலகியல் வாழ்க்கையீன் இனப்புதுங்பங்கானது என்றும் குருவின் அன்பு திழைக்கப் பேராணந்தத்தில் திகழ்வார்” என்னும் பொருளுடன் பாடுகிறார்.

“ஐம்பொறி மாட்டு மனச போய்
அலைந்திடலோ பழி பழி”

“நம்பினேன் நானே நடராஜ நிவாகா
நியாயந்தானே கைவிடச் சற்குருநாதா”

என்று பதிகம் (184) இல் கருவதம் படிப்போரும் பொருளுணர்ந்து அப்பியசிப்போமாகில் அடுளைப் பேறலாமே.

“ஹர ஹர வென்று அவங்கள் கோவிக்க” என்னும் (1283) பாட்டும் உரையும் காண்க “சிவ சிவ” என்னும் மந்திரத்தின் பொருளை “சிவ சிவ எனுக் செந்தமிழ் வாணி” அருள் புரிவான் என்னும் உரை காண்க.

“புடுதலையிற் பலிகொள்ளும் பரமனைப் பாடு நெஞ்சே”

பாட்டு (1287) ம் உரையுங் காண்க: மேலும் பாட்டு (1297) “கருங்குயில்கள் ‘பாடும்’ பாட்டும் உரையுங் காண்க: மேலும் “சூதாவ வெளியிலே” சம்மா இருப்போம்” என்ற வரியின் உண்மையை பதிகம் (208) ம் உரையும் வாசித்தறிவோம்:

மகாமகோலபாத்தியாயர் டாக்டர் உ. வே: சுவாமிநாத ஐயர் மாணிக்க வாசகரைப் புகழ்ந்துபாடத் திருப்பொறி சண்ணம் எனும் பதிகத்தில் “வையக மெல்லாம்” என்ற பாட்டை எடுத்து அவற்றிலும் மற்றும் பாட்டுக்களிலும் அறிவுப்பொருட்களுக்கு உருவமைத்து அழகு படப்பாடியதைக் கறுகிறார். எங்கள் சுவாமிகளோ “திங்கள் வணக்கம்” “கிளிக் கண்ணி” வேறும் பல பாடல்களில் கணக்கில்லாத அறிவுப் பொருட்களுக்க் கெல்லாம் உருவங்காட்டிச் சொற்களையும் பொருட்களையும் ஞானப்பொருட் குவியலுந் தேங்கப்பாடியுள்ளார். அவற்றையெலாம் இயன்றமட்டும் சுருங்கிய இப்பக்கங்களில் கூறியுள்ளன.

மேலும் பதி (162). இல் தருவதும் மற்றும்

“கலகஞ் செய்யும் இருண்ட காலனும் நெஞ்ச மஞ்ச உலகங்களும் நடுங்க நடனமிடும்
துதிமிகு யோக சுவாமி சொன்ன கீதம்
விளங்கச் சதுரவேத முழங்கத் தாண்டவமாடும்
தேவாதி தேவ அடியார் இடர் பொடிபட
அருள்தரு தேவாதிதேவ”.

“அப்பா பரமசிவம்”

“ஓப்பாரும் மிக்காருமில்லா வொருபொருளே
தப்பேது யான்செயினும் அப்பா பொறுத்தருள்வாய்”

“ஆதியந்த மில்லா அப்பனுக்கு மங்களம்
சோதிவடி வாயுள்ள (எங்கள்) சுவாமிக்கு

மங்களம்

மங்களம் ஜெயமங்களம்”

கொழும்பு

மு. அருணாசலம்
உரையாசிரியர்

பதிக அட்டவணை

அ

அங்கும் இங்குமெங்கும்		ஆசான் அருளால் ஆசான்	
இடாதே	348	ஆயினேன்	462
அங்கும் இங்கும் எங்கும் நான்	389	ஆசான் சூசான் பேசான்	503
அச்சமற்ற வாழ அருள்		ஆசான் வாசகம்	215
தாடா	584	ஆடுபாம்பே	392
அஞ்சவதுயில்லை அஞ்சவருவ		ஆன்டவன் திருவடி	392F
துமில்லை	8	ஆரறிவார் என்றப்பன் சொல்	
அடிக்குமேரவினை	403	வான்	407
அடைக்கலம் அடைக்கலம் i	547		
அடைக்கலம் அடைக்கலம் ii	549	ஆராதனை செய்தறிவாய்	
அத்துவிதப் பொருள் காப்		சிவனை	321
பாம்	612	ஆளவேங்குமே	541
அப்படியேயுள்ளது	550	ஆனந்தக்களிப்பு	385
அப்பா பரமசிவம்	611	ஆனந்தக் கூத்தாடினான்	368
அரகர சிவ சிவ	557	ஆனந்த நடனம் ஆடினான்	313
அரகஷ்சிவசிவ மறையேனே	296	ஆன்மா நித்தியமடி	505
அருவமு முருவமு மானுன்	568	ஆன்மா நித்தியம்	336
அருள் நீதா		ஆன்மா நீ	392Y
அவண்டியே தஞ்சமெடி	392Z1	அ	
அவனே நான்	370	இசைந்துவா என்மனமே i	418
அறிவை அறிவாலே அறி	520	இசைந்துவா என்மனமே ii	422
அனைத்துமவனே	535	இசைந்துவா என்மனமே iii	427
அனைவருக்கும் தெய்வம்		இசைந்துவா என்மனமே iv	432
இன்றே	418	டிடர்ப்படாதிருக்கத்	
அன்பாய் இருப்போமே	593	தயவுவை	558
இன்பாய்ப் பணிநிதிடி	439	இதய வெளியினிலே போது	
அன்பே வடிவாய் அமைந்த		நடம் புரிகிறுய்	588
தறவி	281	இவங்கை என் திருநாடு	306
அன்னை பிதாக் குருவானுன்	324	இவங்கை என் லூர்	594
அன்னையொத்த செல்வன்		இவங்கை நகரசனே	606
அறி	253	இவங்கை நம்நாடு	182
ஆ		இவங்கையானே	196
ஆசானைக் கண்டேன்	259	இவங்கையான்	201
ஆசான் அருள்	217	இவங்கைவாழ் தெய்வம்	455
		இனிய பொருள்	66

இன்பமாய் வாழ்ந்திடடி	326	இ	
இன்பம் எது	309	ஒங்கார நாதமே	560
ஏ		ஓடிவாடா தொண்டா	396
சம்நாடு வாழவந்த சிவ		ஒதுக்வதுநாம் ஒம்தத்சத்தும்	97
தொண்டன் 284		ஓம்சிவாயநமவெனத் துதிப்	
இ		போம் 442	
உற்றதுணை	169	ஓம் சிவாயநம்	523
உன்மை முழுதமறிந்திடடா	483	ஓம்தத் சத்	337
உன்னடிமையான் ஐபனே	569	ஓம் நமோ நாராயண	491
இ		இ	
ஊக்கமுள்ளவர் ஏக்கமுற்றி		ஓளவையார் திருமொழி	315
டார்	468	ஓளவை வாசிகினருமை	
ஊதுதுசங்கே ஊதுது i	162	காஸ்க	509
ஊதுது சங்கே ஊதுது ii	164		
இ		க	
எக்காலம் i	416	கடவுளைக்காண்பிரோ	460
எக்காலம் ii	449	கணமேனுஞ் கம்மா விருக்குங்	
எங்கள் நாடு	456	கருத்திலார்	416
எங்கள் பெருமான்	392Z7	கண்டேன்	497
எங்குஞ் சிவன்செயல்	51	கருத்தில் கருத்தாகியிருக்கின்ற	
எங்குத்தினும் இறைவனை	383	தெய்வம்	556
எண்ணுவார் நெஞ்சில நண்ணு		காயமே கோவில்	359
வான் சங்கள்	492	காயமொரு சிற்திரக்	
எத்திக்குமாகியிருக்கும்		கோயில் 392e	
தெய்வமே	555		
எந்நாளோர்	452		
எல்லாஞ் சிவன் செயல்	51	கும்மி	301
எல்லாஞ் சிவன்செயலென்றி		குருதரிசனம்	244
குப்போம்	577	குருபக்தி	365
எல்லாரும் வாழியடா	371	குருமணி	521
எல்லாம் கடவுள் கண்டேன்	334	கூ.	
ஏ		குத்தாடுதே மனமென்ன	
ஏதும் இயற்பமாட்டேன்	601	கொடுமை	293
ஏற்குமா	392X	கூறுவார் கோடிபாவும்	
ஏ		நீறுமே,	512
ஒடுங்குவதாங்கே	369	க	
ஒருபொன்னாப்புமில்லை	344	சமயங்கடந்த சுங்கரா வடைக்	
ஒருவனே தெய்வமெனும்		கலம்	545
உன்மையைக் கண்டேன் 465		சர்வம் பிரம்மமயம்	417
ஒன்றே தெய்வம் ஒன்றே		சுற்றகுதிசனம்	384
உலகம் 291		சுங்மார்க்கம்	325

சா		
சாதனையாள் வெதனையைத்		தன்மை முன்னிலை படர்க்கை
தீர்க்கிறோமினலை 393		அற்றவர் 452
சி		தன்னிடத் தன்னுலறிந்திட்டா 341
சிந்தை தெளிந்தேனே 3920		தன்னைத் தன்னால் அறிவர்
சிவ சிவ என்றிடத் திரும்		சான்றோர் 392Z5
	பாவம் 581	தன்னையறிந்தேன் தானவனு
சிவ சிவ என்னச் சிவகதி		வேன் 233
யாமே 227		தன்னையறிந்தோர் தலையா
சிவ சிவ ஓம் ஓம்	295	ஞேர் 188
சிவ சிவ சிவ	604	
சிவ சிவவென்று சொல்லிப்		ந
பேண்டே 572		தாலாட்டு 392K
சிவ சிவா	379	தாலாட்டு i 472
சிவதொண்டன் நடந்து வருஞ்		தாலாட்டு ii 476
சிங்காரம் 404		தாளம்போடு 543
சிவத்தியானஞ்சிசய்	392R	தி
சிவனடி சிவனடி வாழ்க	538	திங்கட்சடையாய் 309
சிவனடி தூணை	488	திங்கள் வணக்கம் 238
சிவனடியைச் சிந்தி நெஞ்சே 591		தியானமாலை 33
சிவனே உன் தரிசனந் தாரா		திருநாமத்தைச் செயித்திட்டா
-யோ 575		332
சின்னத்தங்கம் .	266	திருப்பள்ளியெழுச்சி 5
சும்மா இருந்து பார் தமிழ்	387	திருவடித் தூணை 483
குதானவெளியிலை கட்மா		திருவகுட்செயலெப்படியே 562
சிருப்போம்	609	திருவருள் கண்டு சிந்தை சிறந்
செ		தேனே 49
செல்வன் சேருதகன் காப்பு	539	திருவகுங் கைக்குதே 392B
சொல்லச் சொல்வச் சுவைக்கும்		திருவகுங் தகுவாபே 542
செல்லப்பன் திருதாமா	393	திருவாசல் கண்டுசிறந்திருந்
சொல்லு மனியே	539	தேனே 49
ஞ		திருவாப்பொழி 52
ஞாவதேசிகன்	264	தொாதி தேவ 529
ந		தொங்கு செய்வார் 287
நங்கப்பாட்டு	377	
நங்கமே எங்குஞ் சிவநாமமே 27		நங்கமழை பெய்யாதோ 262
தம்பி கேள்டா	257	நங்குராசான் 222
தம்மையென்று வேறென்றங்		நங்குரில் ஆட்டக்காரன் 579
கானூர் 526		நங்குர் செல்வன் 221
தர்மமெங்குந் தங்க அருளையா		நங்குர் வெளியில் 320
	566	நங்குரம்தா 206

நாடுமீழ்த்து நற்றமிழ்

நாடனே 191

நாதாந்த முடிவில் நடனம் புரி	மங்களஞ் ஜெயமங்களம்	615
வது 392V	மருந்து கண்டேனே	409
நாமார் குடியலேம் நாக	மறப்பேலே சூருநாதன் தண்ணை	
நாதன் குடி காணும்		250
நாம் எங்கே நாதன் எங்கே	மறவாதே	64
நானே நி 392I	மறவாதே என்மனசே	565
நிகில்லாத இன்பம் நிறை	மாதுபங்கினை மறக்கவு	
ஏமே 271	மாமோ	597
நிஜமா மானமா தெளி 559	முத்திந்தகுமே	67
நித்தியத்தை நாட்டா தம்பி 582	முத்திநெறி	179
நிலவ்டா நிலைவெலன்று	முழுவதும் உண்மை	195
சொல்லுது 458	மெய்ப்பொருளை ஒன்றெனக்	
நினைமின் மாந்தர் காண 535	கும்பிடுவாய்	382
நீ அருளாவிடில் கதியேது 571	மெய்யடியார்கள் ஓம்	350
நிவாதா அருளி 563	மோன நிலை நிற்காதே	371
ப	யாழ்ப்பாணத்தானே	392P
பட்டத பட்டேற்றும் 515	யோகநெறி	12
பணியவா என்மனமே 316	யோகமறியேன்	173
பகைப்பற்றிகு நெஞ்சே 178		
பத்தரேயாவாபாபனி 61		
பராபரக்கண்ணி i 147	ரங்க நின்திருவருள் தரலா	
.. .. ii 151	காதா 280	
.. .. iii 154		
.. .. iv 158	வந்தனை செய்திட்டா தம்பி 53?	
பாங்கிமாரே 392I	வரந்தருவார்	392C
பார்க்குமிடமெங்கும் அந்தப் பரம வஸ்து 375	வாராவரவினில் வந்த	
பேராயிரமுடையான் 1	சஞ்சிவியே	578
போக்கும் வரவுமுள்ளானில் வான் 525	வேண்டிப் பணிந்திடடி	399
	வேண்டும்	514
	வேண்டும் வேண்டாம்	500

நற்சிந்தனை இண்டாம் பாகம்

1. பேராயிரமுடையான்

1. பேராயிர முடையான்பிறை சேருந்திருச் சடையான் காரார்குழ வுமையான்திருக் கணவன்கறைக்கண்டன் ஆராகிலும் நினைவார்தமக் கருள்செய்கின்ற அப்பன சீராரிலங் கைமேவிய சிவனுரிவ ராமே.

எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் வினைமுதலாம் முதல்வன் வினைத்தன்மையினையும் உடலுறுப்பு முதலியனவையையும் அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு பொருத்திவைத்து வினைத்தன்மையினின்று நீக்கும் வண்ணம்,.. சிவன் செயல்போதனுசிரியர், சிவகுருவாக உருத்தாங்கிய பெருந்தன்னளிவாய்ந்த சிவபெருமான், உடனின்று இயங்குபவன். (நற்சிந்தனை 1 - 532) “பள்ளிவகுப்பும் ஏனிப்படியும் மேனிலை எய்வதற்கு வேண்டத்தக்க இன்றியமையாத வழிகளாகும்”. ஒவ்வொரு சாதகனுக்கும் அவனுடைய எண்ணங்களுக்கேற்றவாறு பள்ளிவகுப்பும் ஏனிப்படியும் வகுத்து அந்தச் சாதகனுக்கு ஏற்றவாறு காட்சியும் புரிபவன்; அவன் கண்ட முகம் ஆயிரமுகமுடையானுடைய முகத்தில் ஓர் முகம் “வீதிக்கு வீதி வெளிச்சமும் அங்கே வீற்றிருந்தாடவர்கள் சோதிப்பிரகாச வேலனைக் ‘கொண்டாடித்துதிப்பதை’ப் பார்த்திடு வோம்” (ந. 1 - 382) என்று யோகசவாயிகளே தருகிறார். ஆயிரமாயிர வீதிகளிலும் சுற்றில் ஆட்கொண்டு காட்டும் ஒரு முகம். அந்தப் பேராயிரமுடையான், சடையின்கண் சந்திரனையும் கங்கையையுமுடையன்; ஒவ்வொர் வீதியிலும் ஆடல்காட்டும் உமையின் கணவன். (முன் விளக்கம்) அன்பர்கள் கேட்கும் வகை நின்று, அவரவர் நின்று வேண்டும் வீதியில், ஏற்ற முகத்தைக் காட்டி காட்சிகொடுப்பவன் (முன் விளக்கம்) கறைக்கண்டன் (பாகம் 1 - 140 381, 796) அறிஞர்களாகிய தேவர்கள், உயிரில்

பொருள் உயிருள் பொருள் எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் மிறைவனைத் தம்மறிவினால் காணபவர்கள் மூடபத்தியுடன் கடவுளை உருவமாகக் கல்விலும் சிலையிலுந்தரிசிக்கும் அசரர்களுடன் சமாதானமாக உலகியல் வாழ்க்கையான பால்கடலை கடைந்தார்கள்; முன் ஏழந்தது சிற்றின்பமாகிய பால்கடல் நஞ்சாலையில் சிற்றின்பம் பிறவிக்கடலில் மீண்டும் மீண்டுந்தள்ளாலும் உலகியலின் சிற்றின்பம் வேண்டி நிற்பவது; பேராணந்தமாகிய சிவயோக வாழ்வை வேண்டி நிற்பவது; சிவயோக வாழ்வையும் இறைவன் மூக்கு நஞ்சாக விளங்குவது சிவயோக வாழ்வையும் இறைவன் பாதத்தையுந் தம்மறிவினால் கண்ணுணரும் அறிஞர்கள் தேவர்கள், அந்தச் சிற்றின்பத்தை ‘நஞ்சு’ எனக் கண்டு ஓடினர்; அசரர்கள், ஒன்றுமறியாமுடர்கள். அதனைக் கவனிக்கவில்லை. சாயுச்சியபதவி யடைந்த சிவன்முத்தன், பாசபந்தக்கயிறு எரித்தவன் ‘முருகனே வள்ளியாகச் செயல் புரிந்தது’ போல் பார்வதியே அவனுக்காகச் செயல் புரிபவன், சிவபெருமான் போல் வீற்றிருப்பவன் பார்வதியின் சம்மதத்துடன், அறிஞர்களான தேவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக, அந்த இன்பந் துன்பம் இரண்டையும் சம்மாகக் கண்டும்’ சிற்றின்பத்தைச் சீரணித்துப் பிறவிக் கடலில் தம்மை கண்டும்’ வீழ்த்தாமலும், அந்த நஞ்சை கண்டத்தில் கொண்டு கறைக்கண்ட வீழ்த்தாமலும், அந்த நஞ்சையை சிவபெருமானே செல்லப்படுகூட வேக விளங்குகிறுன். “நிஷ்காமிய கர்மம் புரியுங்கள்” என்பதே சீவன்முத்தனை சிவகுரு, தேவர்களுக்கு அருள் புரியும் போதனை அத்தகைய சிவகுருவாக விளங்கும் சிவபெருமானே செல்லப்படுகூட உருத்தாங்கி சீர்பொருந்திய இலங்கை நந்தாடில் அவதரித்தலான்.

2. மண்ணேகிய பூதமைந்தும் வகுத்தான் மறை
தொகுத்தான்
என்னேதவர் புரழுன்றினை ஏரித்தான்கரி யுரித்தான்
பெண்ணேகிய உமையம்மையைப் பிரியானெனக்
குரியான்
விண்ணேர்தொழு மிலங்காநகர் விமலரிவ ராமே.

(முன்பாட்டு விளக்கங்காண்) உயிரில் பொருள் உயிருள் பொருள் அனைத்தும் பருநிலையில் அப்பொருட்களாயும் அறிஞர்களுக்கு நுண்- பொருளாய் மண், நீர், தெறுப்பு, காற்று, ஆகாயமாகிய ஐம் பூத மாகிய நுண் வெளியாயும் (Electro Magnetic field Space) அங்கே பொதுநடம்புரியும் இறைவனையும் கானும் வண்ணம் வேதாகமந் பொதுநடம்புரியும் தொகுத்தான். வேதத்தின் உண்மைகளை ஆராய்ந்தறிந்து களையும் தொகுத்தான். வேதத்தின் உண்மைகளை ஆராய்ந்தறிந்து ஆகமங்களில் சொல்லிய வண்ணஞ் சித்தாந்தமுறை நின் ஞெழுகிப் பேசுவது அத்தப் பெருந்துறைத்தோனி பற்றி, சித்தம் வன்ஞ்

செயல்வாக்கெலாம்மவுனஞ் சுத்தமவுனம் அந்தச் சாதகன்பால் தோன்ற எண்ணங்கள் தாமேயிறக்க புத்தியாகிய வாய்க்கால் வழியே சிவானந்த வெள்ளம் பெருக இறைவனுக்கே முழுமை யுந்தன்னை யொப்படைக்க இறைவனே சாதகனாக நின்று செயல் புரிவான். அவனுக்கென ஓர் ஆசையுமில்லை, செயலுமில்லை; கர்ம மில்லாதவன் திருமூலர் தருவதைக் காண்க.

“அப்பணி செஞ்சடை ஆதிபுராதனன்
முப்புரஞ் செற்றனன் என்பர்கள் முடர்கள்
முப்புரமாவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் எந்தமை யாரறி வாரே” (10—343)

அவ்வழி நின்று நிஷ்காமிய கர்மம் புரிவதால் முப்புரஞ் செற்றனன் (புராணக்கதையை ந. 1—13 இல் காண்க.) “கித்தமறி யாதபடி சித்தத்தினின்றிலு திவ்ய தேஜோமயத்தைத் தியானிக் கிரேன்” தாயுமானவர். மேலும் திருமூலர் தருவதைக் காண்க.

“பகப்பல கோடி பிரமன் முதலாய்ப்
பகக்களைக் கட்டிய பாசமுன்றுண்டு
பகத்தன்மை நீக்கியப் பாசம் அறுத்தால்
பகக்கள் தலைவனைப் பற்றி விடாவே” (10—2406)

ஸ்தூலம், ஸாக்ஷமம், காரணம் ஆகிய மூன்று தேகங்களையும் அழித்து விதேஹமுத்தியை அளிப்பவர்.

பூதஞ்சுழத் திருத்தில்லைத் தரிசனத்தில் புகுந்தார். (ந. 1—658, 337, 346 காண்க.) சித்திகள் தோன்றும்; குண்டவி சக்தி தருஞ் சித்திவல்லமையால் மதம் என்னும் யானை மனதைப் பீடிக்காது காப்பாற்றவேண்டும், (சிவானந்த லஹரிச 96) “திரிபுரஸம் ஹாரம் செய்தவரே! தெரியம் என்னும் அங்குசத்தால் அடக்கப்பட்ட என்னுடைய மனதாகிய மதம்பிடித்த யானையை பக்தியென்னும் சங்கிலியினால் வேகமாக இழுத்து உமது திருவடியாகிற கட்டுத்தறியில் அறிவாகிற யந்திரங்களினால் கட்டியருஞும்” (மொழிபெயர்ப்பு) இவ்வாறு மதம் எனும் யானை கட்டுண்ண சாயுச்சிய பதவியடைந்த ஜீவன்முத்தன்தையல் தனக்குப் பாதியுடல் கொடுத்த சிவபெருமான் போல் வாழ்வான். (ந. 1—773, 772, 514, 516,) அவ்வண்ணம் என்னுள்ளத்தை விட்டு நீங்காத இறைவனை என்னான்குரவனாக எழுந்தருளிய செல்லப்பனை, நுண்பொருளான ஜம்புதங்களாலாக்கப்பட்ட ஶலகினில் பூதஞ்சுழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனையே

கானும் விண்ணுட்டார் தொழுதேத்தும் விமலை, விண்ணை
பெருமானை இவங்கை நகரில் கண்டேனே. (2)

3. வண்டுமது வுண்டுகளி கொண்டுதுயில் கின்ற
கொண்டல்தவழ் மண்டுபொழில் குன்றமெங்குங்
கொழிக்கும்
தண்டரள மோடுமணி எண்டிசைசுந் தயங்க
அண்டர் தொழு மிலங்கைநகர் அண்ணவிவ ராமே.

(முதல் பாட்டில் நுன்முகம் போன்று செல்லப்பாச்சவாமியா
ராக உருத்தாங்கிய இறைவனின் நாமங்களையும் நாமங்களுக்
கேற்ப தண்ணவிவாய்ந்தவன் கொழிக்கும் கருணைத்திருவருக்களை
யும் தந்தார். இரண்டாம் பாட்டில் புக்குதிருத்தாண்டகத்தில்
போன்று தாண்டவத்தில் புகுதலையும் இம்முன்றும் பாட்டில்
அன்பினைந்தினைப் பொருளின்பம் அநுபவிப்பதையுங் கூறுகிறார்.)

பாசபந்தக்கயிறு அற பேனேனுத அந்தப் பெருந்துறைத்
தோணி பற்றி (முன்பாட்டு விளக்கங் காண்க) மோனகுருவே
எழுந்தருளத் தோன்றும் மொட்டுக்கள்; விரிந்து பொன்மலர்
போல் அழகுடன் ஞானப் பொருட்களான பருமாமணி முத்துக்
கள்; அவற்றுள் சொருபானுபூதிப் பேரானந்தப் பெருவெள்
ளம் பெருக்கும் தேன் வண்டுகள் மலர்ந்த மலரில் முத்துக்கள்
போன்று கிடக்கும் தேன்துளிகளை அருந்தி மதுவண்டவர் தன்
வீலே மயங்கிக் கிடப்பது போன்றுங் களிப்புடன் உறங்கும்.
கருமுகில்கள் என்றும் மழை பொழிவது போன்றுங் கொண்டல்
தவழ்கின்ற சடையுடையான். (கொண்டல்=மேகம். மண்டு=செறி
தல்) தேன்துளிகளை, விரிந்த இதளிடையேயுள்ள மலர்கள்
நிறைந்த பூஞ்சோலைகள்; மலர்ந்த மலர்கள் போன்றும் அக
முடைய மெய்த்தவத்தோர் தேங்கும் வீதிகள் குழந்து கிடக்கும்
உலகியல் வாழ்க்கையென்னுங் குன்றம். அவ்வீதிகள் தோறும்
தேங்கும் மெய்த் தவத்தோர் அகத்தே கருணைமழை கொழிக்குங்
கொண்டல் தவழ் சடையுடையான் (அளம்-கூர்மை, அளம்பல்
-தத்தளித்தல், தண்டம்-அறப்பான் முன்றனுளொன்று, அது
ஓழுக்கத்திலும் விழுப்பத்தினும் திறம்பினேரை அவற்றினெறியே
நிறுத்தித் தண்டித்தல், தண்டல்-தண்டிப்பவர்). தண்டம்
கொண்டு தண்டிப்பவர்) தண்டத்தையுடைய அரசன் ஓழுக்கத்
தினும் விழுப்பத்தினும் திறம்பினோரை மெய்த்தவத்தோரை
அவரவர் நெறிநிறுத்தி “சிவ சிவ” என்னும் மாமறைதரும் ‘சிவன்
செயல்’ எனும் மெய்ப் பொருளானவனே உண்மைப்பொருள்”
எனுமுன்மையில் ஒன்றுபட்டும் அவற்றுடன் வேறுபாடு தானுது

சமாதியடையும் வரை தண்டம் போகும் மணிஒசை மெய்த்தவத் தோர் நெறிநிற்கும் வீதி தோறும் உலகியல் வாழ்க்கை யென்னுங் குன்றத்து எண்டிசையுந் தயங்கி நிற்கும் மணி ஒசை சோதிமணிவிளக்காக ஒளி கொடுக்க மெய்ப்பொருளான அவனுடைய பாதாரவிந்தமடைந்த மெய்த்தவத்தோர் தொழுது பாடிப் புகழ்ந்தேத்தும் அண்ணவிவர் இலங்கை நகரில் செல் லப்பாச் சுவாமியாராகஉருத்தாங்கி எழுந்தருளிய நம்மிறைவன் (3) தாமே.

2. திருப்பள்ளியெழுச்சி 156

4. அன்னை தந்தையர் மெந்தர்கள் ஒருபால் அருமைசேர் சோதரர் உறவினர் ஒருபால் பொன்னணி சிறுமியர் சிறுவர்கள் ஒருபால் புகழ்பவர் இகழ்பவர் போபவர் ஒருபால் சென்னியி வஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால் தேசத்தில் திரிந்து இரப்பவர் ஒருபால் கண்ணினை கண்டு களிக்கச் செய்பரனே கடவுளே யென்னுள்ளம் எழுந்தருளாயே.

அருந்தவமிருந்து முதல்வன் திருவடியைப் பொருந்த வழி பட்டுப் பெற்றெடுத்து வளர்க்குந் தந்தையுந் தாயும், இன்பம் பெருக்கும் மக்களும், விருப்புநிங்காச் சகோதரர்களும் உறவினரும் மாடமாளிகைகளும் பொன்னபரணங்களுடனும் பொளி வுடன் விளங்கும் வேறும் பெண்களும் ஆடவர்களுஞ் சூழ்ந்த சந்தைக் கூட்டம்போல் விளங்கும் உலகும்; அவற்றுள் வஞ்சமும் சபாருமையும் குடிகொண்ட மனத்தினராய் உலகையுந் தம்மை பொருமையும் இகழ்பவரும்; அப்படித் துன்பந்தரும் தாழ்வும், இன்பந்தரும் வாழ்வும் ஒருபடித்தாயக் கண்டு இன்புற்றுப் புகழ்பவரும் அப்படிப் புகழும் வாழ்வும், துன்பந்தரும் தாழ்வும் எல்லாக் காலங்களிலும் ஒத்தவுள்ளத்தோடு சரியெனத்தெளிந்து விளங்கும் மாயாகாரிய வெளியும்; பருநிலையில் காணப்படும் இம்மாயா காரிய வாழ்வுப் பொருட்களாகிய அண்டங்கள் யாவும் நிலம் நீர் நெருப்புகாற்று ஆகாசம் ஆகிய நுண்பொருட்களைக்கொண்ட நுண்வெளியாகியே, அம்மாயாகாரிய வெளியையுந் தன்னுள் அடக்கி என்றும் ஒருபடித்தாய் நிலவும் இரவுபகலற்ற திருவருட் பெருவெள்ளத்துள் மூழ்கி யான் எனது என்னுஞ் செருக்கற்று;

தன்னைச் சுழற்றிவிட்டவன், விளைமுதலாம் முதல்வன், ஆக்கிய வினைப்பயன் எனும் அம்பலத்தின் விசைமுற்றுறச், சுழலுதல் ஒழிந்து மும்மொனஞ் சாதித்து சும்மா இருக்கும் மோன நிலையெய்திய அந்தணர்களும்; முன்கூறிய மாயாகாரிய வெளியிலே நின்று பக்தி மேலீட்டினால் இறைவனை உருவமாக விக்கிரகங் களில் தரிசிக்கும் உருவ வழிபாட்டினரும்; ஒருங்கே சென்னியில் கைகூப்பிய வண்ணம் பரம்பொருளாகிய தம் மிறைவனைப்போற்றி ஏத்தித்தொழவும்; மோனநிலையெய்திய அருவருவ வழிபாட்டினராகிய அந்தணர் இம்மாயாகாரிய உலகு தம்மைப் பீடித்து அலைக்காமலும், பக்திமேவிட்ட உருவ வழிபாட்டினர் பக்தி மேவிட்டவன்னை திருவருள் வலதாய் இறைவனையே வேண்டிப் பிச்சைக்கேகி ஊர்தோறுஞ் சென்று இரந்து உண்ப வரும்; அருவருவ வழிபாட்டின அந்தணர்க்கு எப்பொருளிலும் அதன் ஒசை, நாதமாக விளங்கும் அம்மைபார்வதி சந்திரன் போலும், அப்பொருள் யாவையும் உடனின்று இயக்கும் சொக்கனுதன் சூரியன் போலும், கண்ணினையாக விளங்கும் பராபரன் உருவ வழிபாட்டினர்க்கு தம் ஊனக்கண்ணினை கொண்டு கண்டு விக்கிரகதரிசன பக்திமேலீட்டினால் தம் முள்ளத்தே நின்று அருள் கொடுக்கும் பராபரன்; இவ்விரு தரத்தினர்க்கும் அவரவர் உள்ளத்தே நின்று களிப்புறச் செய்யும் பராபரனே, நீ என்னுள்ளத்தே எழுந்தருளி நின்று என்னுள்ளன் களிப்புறச் செய்கடவுளே.

(1)

5. வேதமந் திரஞ் சொல்லும் வேதியர் ஒருபால்
 வேள்விகள் செய்ய விழைபவர் ஒருபால்
 பூதபெள திகங்களை ஆய்ப்பவர் ஒருபால்
 புகைவண்டி யமைக்கும் பொற்பினர் ஒருபால்
 கீதத்தைப் பரவச் செய் யாழினர் ஒருபால்
 கேட்டு மகிழ்ந்திருக்கும் கிழவர்கள் ஒருபால்
 ஈதனைத்துஞ் செய்துஞ் செய்யாம விருக்கும்
 இறைவனே யென்னுள்ளம் எழுந்தருஞ் வாயே.

வேதமந்திரம் பஞ்சாட்சரம், ‘சிவசிவ’ எனுந் தமிழ் மாமறை நமசிவய என்றே கூறுவர். நமசிவய என்பதன் பொருளான வேதமந்திர சொருபியே சிவபெருமான்; அவனே வேதத்தினுட் பொருளென்றுங் கூறுவர். ‘வேதமும் ஆகமும் எல்லாம் உரைத்தருளிய முழுமுதல்வன் மெளன காரணமாகத் திகழுங்கல்லால் மரத்தடியில் வீற்றிருந்தருளுஞ் சிவபெருமானுனவன்; எனும் பொருளுடன் தாயுமானவர்.

“ஆரணம் ஆகமம் எல்லாம் உரைத்த அருள்முனை
காரண மூலங்கள் லாஸ்டிக் கேட்டுக்கொண்டு காணப்பெற்றுல்
பாரணங்கோடு சமூல் நெஞ்ச மாகிய பாதரசம்
மாரண மாய்விடும் எண்சித்தி முத்தியும் வாய்ந்திடுமே’’
பாயப்புலி (25)

என்று “வேதமந்திரஞ் சொல்லும் வேதியர்” ஈற்றில் ‘ஈதனைத்
துஞ் செய்துஞ் செய்யாமலிருக்கும் இறைவனே என்றுள்ளம் எழுந்
தருஞ்வாயே’ என்று சுவாமிகள் கூவுஞ் சிவபெருமானைத் தாயு
மானவர் ‘எண்சித்தி முத்தியும் வாய்ந்திடுமே’ என்று பாடுகிறார்;

வேதத்தின் உண்மைகளை ஆராய்ந்து அவற்றைத் தம்மறி
வினாலே அறியவேண்டும். மாயாகாரிய மனத்தினால் மாயாகாரிய
பருநிலைப் பொருட்களான தந்தை தாய் சுற்றம் முதலியனவை
யும் சுட்டுப் பொருளாக உணரலாம். அருவுருவாம் மகேஸ்வரன்
சதாசிவனை நுண்பொருளாகிய நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகா
சம் முதலியன நுண்வெளியில் பொது நடம்புரிதலை உணர்ந்தறிய
லாம். இவ்வனர்வினை நினைந்து நினைந்தருகி விழிநீர் பெருக்கி
வேள்வியும் விளாவுஞ் செய்தும் சிவபூசையுந் தோத்திரமுஞ்
செய்தும் அவற்றை தம் உள்ளத்தே செதுக்கித் தம்மறிவினாலே
செய்தும் அவற்றை தம் உள்ளத்தே செதுக்கித் தம்மறிவினாலே
அறியப்படுதலே “வேள்விகள் செய்ய விழைபவர்”. இவ்வண்ணம்,
சுட்டுப் பொருளாக உணர்ந்தறிந்த நுண்வெளியையும் நுண்
பொருட்களையும் அருச்சனனுக்குக் கிருஷ்ணர் அறிவித்தவாறே
சாசவி, ஆமோதிப்பவன், தாங்குவோன், அநுபவிப்பவன்,
மகேஸ்வரன், சதாசிவன் எனும் ஐந்து படிமுறைகள் மூலம்
எழுந்தருள அறிவுப் பெருவெளியில் அறிவுப் பொருளாகத் தம்
முன்னத்தே காணலாம். இவற்றை முறையே சுவாமிகளும்” வேத
மந்திரஞ் சொல்லும் வேதியர், வேள்விகள் செய்ய விழைபவர்,
பூதபெளதிகங்களை ஆய்பவர்” என்று தருகிறார். மௌனமே
உருவெடுக்க மௌனகுருவே எழுந்தருளிச் செயல் புரிவர்.

மகேஸ்வரன் சதாசிவன் ரூபத்தைத் தாயுமானவர் தருகிறார்.

“சித்த மௌனங்க செயல்வாக் கெலா முனைங்க

சுத்த முனைம் என்பால் தோற்றிற் பராபரமே’’

(பராபரக்கண்ணி—276)

“எண்ணில் பலகோடிஉயிர் எத்தனையோ அத்தனைக்குங்

கண்ணிற் கலந்த அருட்கண்ணே பராபரமே’’

(பராபரக்கண்ணி 277)

இந்நிலையில் நின்றே நிட்டைகூடி சிற்றம்பலத்தரிசனங் காண
யர், அவற்றைப் புகைவண்டியமைக்கும் பொற்பினர் “என்று

சுவாமிகள் தருகிறார். இப் புகைவண்டி “என்னைச் சிவமாம் சொருபம் மறைந்திட்ட மோனத்து முத்திரை” “ஈதலைத்துஞ் செய்துஞ் செய்யாமலிருக்கும் இறைவன் உள்ளம் புகும் நிலை” என்னுஞ் சாயுச் சியபதவிக்கு அப்பால்பட்ட நிலைக்குக் கொண்டு மாணிக்கவாசகர் “இவ்வண்டியைப் பெருந்துறப் பெருந்தோனி” என்று திருக்கழகுஞ்சூறப் பதிகம் (4) இல்

பேணைதை பெருந்துறைப் பெருந்தோனிபற்றி யுகைத்தலூர் காணைதைத்திருக்கோலம் நீ வந்து காட்டினுய் கழகுஞ்சூறலே” என்று தருகிறார் காண்க.

நிட்டைகூடுவர் அங்கே சிற்றம்பலதரிசனங் காண்பார். அருவுருவாஞ் சதாசிவனை அறிவுப் பெருவெளியில் அன்னை பார்வதி யாகக் காண்பார் (1—755) “கீதத்தைப் பரவச் செய்யாழினர்” என்று ஒனைசுவடிவான் அம்மையை மூலத்திலே நின்றெழுந்த அந்த அறிவு ஸ்வாலையில் தம்முள்ளத்தே நிட்டையில் நாலாம் ஸ்லையாகிய தூரியத்தில் மனங்கரையச் சாதகன் காண்பான் எனுமுன்மையைத் தருகிறார். இந்த அறிவிலே (1—848) ஆழந்து கிடந்து முதிர்ந்த கிழவர்கள் சீவன் முத்தனகைவே வாழ்ந்து சாயுச் சுபதவியடைந்து (1—514) ஈற்றில் அம்மை அப்பராக விளங்கும் உலகும் அவனும் தாயும் அவள் பெற்றெடுத்த பிள்ளையும் எவ்வாறு அன்பு நிலையில் கிடைப்பாரோ அவ்வாறு உலகினில் சீவிப்பான் அதையே கடைசி இரண்டு வரியிலுஞ் சுவாமிகள் தருகிறார். (2)

3. அஞ்சவதும் இல்லை அஞ்சவருவதும் இல்லை 157.

6. அஞ்செழுத்துப் பொருளானும் அன்பர்கடம் மகத்தானும்
கொஞ்சம்பெண் பாகத்தினாலும் கூன்பிரெச் சென்னியினாலும்
சஞ்சலந்தீர்க்க வல்லானும் தாமேயெல்லா மானுயினும்
அஞ்சலென் றென்னையாண்டாளே யதியற்புதமற் புதந்தானே
அஞ்சவதி யாதொன்றுமில்லை யஞ்சவருவ துமில்லை.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தம்திருவாசகத்தை “நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க” என்று தொடங்குகிறார். ‘நமச்சிவாய’

எனும் சொற்றெடுத் 'வடமொழியில் வணக்கம் சிவனுக்கு' என்று பொருள்தருவது; நமஸ்—வணக்கம், சிவாய—சிவனுக்கு சித்தாந்த நூல் முறைப்படி ஐந்து எழுந்துக்கணும் பொருள்தருவன, ந என்னும் எழுத்து உலகியல் வாழ்க்கையில் விணைமுதலாம் முதல்வன் ஆருயிர் தன்னை அவரவர் விணைப்பயனுக்கேற்றவாறு உடலில் பொருத்திவைத்து அவரவர் விணைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலில் ஈடுபடுத்தியும் தானே உடனின்று அவர் தமமதியால் முப்புரூபம் மெரிக்கவும் விணைத் தன்மையின்று நீக்கவும் அருள்புரிதலைக் குறிக்கும் (முன்விளக்கம் 1—1 காண்க) ம என்னும் எழுத்து மும்மலத்தையும் சி என்னும் எழுத்து மும்மலப்பினிப்பினின்று நீங்கிய 'சிவபெருமான்' எனும் நிலையையும், வ என்னும் எழுத்து ஆருயிர் தன்னை மும்மலப்பினிப்பாகிய மட்டுப்படா மயக்கத்தினின்றும் அவனுடைய திருவருட் சக்தி கொண்டு நீக்கி உயிரில் உயிருள் பொருள் அத்தனையும் நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயமாதிய ஜம்புதங்களுமான நுண்வடிவாக நுண்வெளியில் (electromagnetic field) விளங்க, நாதவடிவாக விளங்கும் அம்மையையும் அவற்றை இயக்கும், இறைவனையும் இணையடிகளாகக் குறிக்கும், ய என்னும் எழுத்து மட்டுப்படா மயக்கத்தைத் தரும்மும்மலப்பினிப்பினால் கட்டுண்டு கிடக்கும் ஆருயிர் தன்னைக்குறிக்கும்.

அஞ்செழுத்தின் பொருளையும் ஒன்று சேர்த்தால் 'சிவ-சிவ' எனும் மாமறை தரும் மெப்ப பொருளையே தம்மறிவாஸ் தமமகத்தே காணலாம். அவ்வண்ணம் மோனகருவே அகத்தில் நின்று இந்த ஆருயிர் என்னும் ஒளி பரமாத்மன் என்னும் ஒளியுடன் இந்த உடம்பிலேயே ஒன்று சேர அவனுடைய திருவருட் சக்தி கொண்டு ஒடுங்கி வாழ்தலை அன்பர் கடம் மகத்தானும் கொஞ்சம் பெண் பாகத்தினாலும் என்று தருகிறார். (முன்விளக்கம் 'வ' எனும் எழுத்தின் பொருள் காண்க) மாணிக்கவாசகர் நாதன் தாள் வாழ்க என்கிறார், கடம்—அருநெறி, மந்திரம், கடமை, கூன், வளைந்த இளம் பிறையை யனிந்தவரும், இளம் பிறை வளருந்தன்யையையும் குறிக்கிறது. முன்கூறிய பிறப்பறுக்கும் நிலை, ஒளியில் ஒளி சேரும் நிலைக்கு வளருந்தன்மையைக் குறிப்பது, ஐந்து பூதங்களான நுண்வடிவாய் தானுமதனுள் ஒன்றுபட்டு நுண்வெளியில் பொது நடம்புரியும் தில்லைக்கூத்தனக (முன்விளக்கம் ஐந்தெழுத்துப் பொருள்) விணைமுதலாம் முதல்வனே தாமேயெல்லாமாய் சஞ்சலந் தீர்த்தான். தன் திருவருட் சக்தி கொண்டு தானே எம்ஞானகுரவனுக உடனின்று செயல் புரிந்து எணையாண்டான் விணையினின்றும் நீக்கினன்; அச்சத்தைக் கொடுக்கும் இன்பம் துண்பம் இப்பிறப்பில் பாசபந்தக் கயிறு

எரிந்த தன்மையினால் அற்றதும், இனிப்பிறப்பினின்றும் நீங்கிய தன்மையினால் அஞ்சவருவது மில்லை யென்கிறார். (1)

7. நீறணி மேனியினானும் நெற்றிமேற்
கண்ணுடையானும்
ஆறணி செஞ்சடையானும் அம்பல நாடகத்தானும்
ஏறமர்ந் தேறவல்லானும் ஏந்திழை பாகத்தினானும்
சூறருங் கோலத்தினானுங் கொண்டா
என்னைத்தொண்டனாக
அஞ்சவதி யாதோன்று மில்லை யஞ்சவருவ துமில்லை.

ஆன்மாவைப் பீடித்திருக்கும் மலத்தை பசுவின் சாணமாகக் கொண்டு மும்மலத்தையும், முப்புரங்களையும் வேவச் செய்வதை ஒத்து அந்தச் சாணத்தைச் சுட்டெரித்து அந்த நீந்றை அஞ்ஞான இருள் விட்டு நீங்கிய ‘பொடி பூசியாகிய’ ‘நீறணி மேனியன் ‘பஸ்மோதாவித் விக்கிரகன்’ என்றும் பூசவர், பஸ்மம் — திருநீறு ஊனக்கண்ணுறங்க பாசபந்தக்கயிறு அற நெற்றிக் கண் திறபடு மாம். ஞானசம்பந்தர் “ஞானப்பொருளே வடிவாக ஞானக் கண்ணுடன் விளங்கும் எம்பெருமான் சிற்றின்பத்தைச் சுவைக்கும் பஞ்சப் பொறிகளாகிய ஊனக்கண்ணையும் சிற்றின்பமாகிய ஊனத்திரளையும் நீக்கியருள் புரிகிறவர்.” எனும் பொருளாடன் “ஞானத்திரளாய் நின்ற பெருமான் அல்ல அடியார்மேல் உனத் திரளை நீக்குமதுவு முன்மைப் பொருள்போலும்” என்று —தாயுமானவர் (1 - 69 - 3) இல் பாடுகிறார்.

“என்னைத் தெண்ணிய நெஞ்சே துயரோழி என்னிரண்டு
கண்ணே உறங்கு என்னாக்கை முக்கட் கருணைப்பிரான்
தண்ணூர் கருணை மவுனத்தினால் முத்தி சாதிக்கலாம்”

என்று (பாயப்புவி 13) இல் பாடுகிறார். நுண்வெளியில் நுண்பொருட்களான ஐம்பூதஞ்குழம் (முன்பாட்டு விளக்கம் (2-6) காண்க). தில்லை நடனம், பொது நடம் புரியும் எம்பெருமான், பொன்னம்பலவாணன், அம்பல நாடகத்தால், கங்கையைச் சடையிலணிந்தோன்; ஆன்மாக்களை, ஆருயிர் தண்ணையே தன் ஊர்தியாகக் கொண்டு அவர்களுடைய வினைநீக்கத்துக்காக உடனின்று செயல்புரிபவன் (முன்விளக்கம் 2 — 6); எப்பொருளும் ஐம்பூதங்களாகத்தாலும் அதனுள் நின்று எம்பெருமானே நடனம் புரியும் நிலையில், ஒசைவடிவாக நடனம் புரியும் அம்மையை, இணையிரியாதே உடனின்றும் அப்பால்பட்டவனாக, புண்ணியம் பாவும் எனும் இருவினையினாலுங் கட்டுப்படாதவனாக நின்றியக்கும்

சிவபெருமான், அந்த உமையம்மையை இடப்பாகமாகவுடையான். அத்தகைய ஞானக்கண்ணுடன், சந்திரன் போன்று விளங்கும் அம்மையை ஒரு கண்ணுக்குவும், சூரியன் போன்று தன்னெளிகொண்டு இயங்கும் சிவபெருமான் மற்றக் கண்ணுக்குவும் விளங்க ஒருங்கே முக்கட் பெருமானாக விளங்கும் அகமுடையோனுக் என்னை அவன் மார்க்கண்டேயைனப்போலும் சொற்களால் வரணிக்க முடியாத அருங்கோலத்தின் தொண்டனாக ஆண்டு கொண்டனன். மார்க்கண்டேயைனப் போலும் இயம் பயந்தீர்த்தேன், அஞ்சவதுமில்லை, பிறப்பிலியாக அஞ்சவருவதுமில்லை. (2)

8. பாரோடு பூதங்களாகிப் பரிதிமதி யிவையாகிக் காரோடு மலைகடலாகிக் கண்ணுக்குக் கண்ணுந் தாமாகி ஏர்பொலி யேறதொன்றேறி எந்திமைபாகத் தனையான் நீர்பொலி பூக்கொடுபோற்றி நினைந்தேன்பிறவி தீர்ந்தேன் அஞ்சவதி யாதொன்றுமில்லை யஞ்சவருவ துமில்லை.

பருநிலையில் உலகியற் பொருட்களான காடு, மலை, கடலாகியும் சூரியன், சந்திரன் முதலியோருமாகிய உலகாகவிளங்கியும் விளங்குகிறோன். அவன் திருவருட் கண்கள் அருள்புரிய பாச பந்தக்கயிறு அற ஊனக்கண் உறங்கும் ஞானத்திரளான அவனே ஞானக்கண் நெற்றிக்கண்ணுக் கண்களுன். உலகியற் பொருட்கள்” யாவும் நுண்பொருட்களாய நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயமாகிய ஐம்பூதங்களாகிய (முன் ஓராண்டு பாட்டு விளக்கம் காண்க) ஒசை வடிவான அம்மை சந்திரனும் அவற்றை உடனின்று இயக்கும் சிவபெருமானும் சூரியனும் அவற்றைக் காட்டும் ஞானக்கண்ணுடனே முக்கட்கருணைப்பிரானை அகமுடையோன் (முன் பாட்டு விளக்கம்) எளியனேனை அந்தத் தண்ணளிவாய்ந்த முக்கட்கருணைப்பிரானே கூறருங்கோல ஊர்தியாகக் கொண்டு தம்மையடையச் செய்யவும், பிறப்பிலியாக்கவும் அருளீந்தனை; அவனை யான் பூவுந் தண்ணீரும் கொண்டு அபிஷேகித்தும் பூசை செய்தும் போற்றி ஏத்தித் தொழுதேன், பிறவிக்கடலுக்கு அப்பாலானேன், அஞ்சவதுமில்லை; என்னும் ஓர் அன்னை வயிற்றில் அச்சத்தைத் தரும் பிறப்பையெடுக்க வருவதுமில்லை. (3)

4. யோக நெறி 158

இராகம் — மாண்டு

ஏகதாளம்

9. இடைபிங் கலையென்னும் இருவாச லடைத்துவிட்டுக் கடையிற் சமுழையைக் கபாலந் திறந்து கொண்டு — தங்கமே காசிதேசம் போவோம் வாராய்.

இடைகலை—இடதுமுக்கால் வரும் கவாசம், இடை—இடமுக்கினிற்கும் நரம்பு பிங்கலை—வலமுக்கிற் சரம், கடை—இறுதி அந்தம், வாசல், சமுழை—இடைக்கும் பிங்கலைக்கும் இடையில் உள்ள நாடி, கபாலம்—தலைடூ காசி—வாரணவாசி வரஞ்சி, மகா மசானம், வாரணம்—தடை, மறைப்பு, நீக்குகை, உறையூர் அங்கயோகம் (8), இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராண்யாமம், பிராத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி இவை எட்டுமார்ம், இவற்றுள் இயமம்: கொல்லாமை மெய்மை கூறல், கள்ளாமை பிறர் பொருளிச்சியாமை, இந்திரியமடக்கல், என்பனவாம்; நியமம்: தவம், தூய்மை, தத்துவ நூலோர்தல். மனமுவந்திருத்தல், தெய்வப் வழிபடல், ஆதனம். சுவத்திகம், கோழுமகம், பதுமம், வீரம், கேசரி, பத்திரம், முத்தம், மழுரம், சுகம், அவையாவன: சுவத்தீகம்—தொடைக்கு முழங்காற்கு நடுவேயிரண்டுள்ளங்காலை யுஞ் செலுத்தியிறுமாந்திருத்தல், கோழுமகம்—சகன பக்கத்து விருகாற் பறட்டைமாறவைத் தவ்விருகாற் பெருஷிரலைக் கைப்பிடித் திருத்தல், பதுமம்—இருதொடைமேலும் மிரண்டுள்ளங் காலையு மாறித் தோன்ற வைத்தல், வீரம்—வலத் தொடையிலில்டக்காற் பரட்டைச் சேர்த்தியிறுமாப் புற்றிருத்தல், கேசரி—பீசத்தின் கீழுச் சிவனிடத்துப் பரட்டை வைத்து இடது முழங்கையை முழந்தா வில் வைத்தங்குவி விரித்து நாசியைப் பார்த்திருத்தல், பத்திரம்—பீசத்தின் கீழுச் சிவனிடத்திருகாற் பரட்டையும் வைத்தல், விருபாதத்தையுமிருகையா விறுகப் பிடித்தசையாதிருத்தல், முத்தம்—இடக்காற் பரட்டாற் சிவனியை யழுத்தி வலக்காற் பரட்டின் கீழுந்த, விருத்தல், மழுரம்—முழங்கை யிரண்டு முந்திப் புறத் திலமுந்தப், புவியிற் கையூன்றிக் கானீட்டித்தலை நிமிர்ந்திருத்தல், சுகம்—சுகமுந்திடமு மெல்வாறிருக்கி ணெய்துமோ அவ்வாறிருத்தல், இவை ஆதனவிளக்கம். பிரண்யாமம்—பிராணவாயுவை இரேசக, பூரககும்பகஞ் செய்தல்; இரேசகம்—முச்சை விடுக்குதல், பூரகம்—வாயுவையுட் செலுத்துதல், கும்பகம்—அங்கனேற்றிய வாயுவை நிறுத்தல்; மந்திரயில்லாது நிறுத்தல் அகற்பம், பிரணவத்துடன் காயத்திரி மந்திரத்தையுழுச்சரித்து நிறுத்தல் சகற்பம்.

என இவை இருவகைப்பட்டும். பிரத்தியாகாரம், மன்மானது இந்திரிய வாயிலாக விடையாதிகளிற் சென்று பற்றி யழலா வண்ணம் அடக்குதலாகும், எனவே சீவவுபாதியை நீக்கிப் பிரபஞ்ச உபாதி யைச் சிவசொருபமாகப் பார்த்தல். தாரணை உந்தி இதயம் உச்சி யென்னு மூன்றிடத்தும் சித்தத்தை நிலைநிறுத்தல், இது வன்றி மூன்கால் குதம் இதயம் கண்டம் கபாலம் என்னும் ஐந்து இடங்களிலும் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும் பஞ்ச டைதங்களையும் மொடுக்கி அவ்விடங்களின் முறையே பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன் மகேஸ்வரன் சதாசிவன் என்னும் பஞ்ச மூர்த்தி களையுமிருத்திப் பாவித்தலாம். தியானம் ஐம்புலன்களையும் அந்தக் கரணங்களையும் அடக்கி ஒரு கரத்து மழுவும் ஒருகரத்து மானும் ஏந்தியதாய் அபவாத அந்தங்களையுடையதாய் சதுர்ப்பு யம் கானகண்டம் திரிநேத்திரம் உடையதாய் விளங்குஞ் சிவ மூர்த்தியைத்தியானித்தலாம், சமாதி ஓரிடத்தேனும் மந்திரத் தோடு நோக்காமல் எங்கனுஞ் சிவவியாபகமாய் நோக்கி அவ்வஸ்துவையுந் தன்னையும் பிரிவறப் பொருந்தல் (மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி 2—6 பாகம் பொருளாகராதி பகுதியில் “அட்டாங்க யோகம்” என்பதிற் காணலாம்).

மனமானது இந்திரிய வாயிலாக விடயங்களிற் சென்று பற்று தலை ஒழுந்தல் வேண்டும். இவை பிரத்தியாகரம் இவை மூன்கூறிய இயமம் நியமம் என்பவற்றிற் கூறிய ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் நெறிநின்று மனம் தன்வயத்தனுக்கவே ஒடுங்க வேண்டும். பாசபந்தக் கயிறு அறவேண்டும் தொடர்ந்தே தாரணை ஆதனம் முதலியவற்றிற் கூறிய முறைகளைக் கைப்பிடித்துத்தம் மனத்தை ஒடுக்கவேண்டி நின்று ஆதனம் (மூன்காணக) என்னும் முறைகளில் ‘சகம்’ என்பதில் கூறியபடியிருந்து பிராண்யாமம் செய்ய (மூன்விளக்கம் பிராண்யாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம் சமாதி இவற்றைக் காணக) மனமொடுங்கினால் இடைபிங்கலை என்னுமிருவாசல் வழியாகப் போகும் சவாசத்தை யடைக்க அது இடைபிங்கலையென்னுமிரு நாடிக்குமிடையேயிருக்கும் சமூமின நாடியைத்திறந்து சவாசம், உயிர்க்காற்று வெளிச் செல்லாது நின்று நிட்டை சட அருளும், உயிர்க்காற்று வெளிச் சென்று சேதமடையாதாயின் மூலத்தீ யெனும் அறிவுஸ் வாலை எழுந்து மகா மசானம் எனும் காசி மகாசமாதிக்குக் கூட்டி செல்லும் (1)

10. நாசி நுனியிலே நாட்டத்தை வைத்துவிட்டு
வாசிக் குதிரையேறித்—தங்கமே
மாறிமாறிச் சிமிட்டாக் கொடு.

(முன்விளக்கம் 9 இல் அங்கயோகம் என்றதில்)

ஆதனம், சுவத்தீகம், தொடைக்கும் முழங்காற்கும் நடுவே யிரண்டுள்ளங்காலையுஞ் செலுத்தியிருமாந்திருந்து நாசி நுனியிலே நாட்டத்தை வைத்து விட்டு அல்லது மற்றும் ஆசனங்களில் சுகம் தருமா சனமெதுவோ அதனில் இறுமாந்திருந்து நாசி நுனியிலே நாட்டத்தை வைத்து விடு; முன் கூறிய இரேசக பூரக சூம்பக என்னும் முறை சுவாசத்தை விடுத்தும், உள்கொண்டும், நிறுத்தியும், அகற்பம் சகற்பம் என்பனவற்றில் கூறியபடி மந்தி ரத்தை உச்சரிக்காமல் மாறி மாறி இரேசக பூரகசூம்பகச் செய்தோ அல்லது காயத்திறி மந்திரமோ வேறு மேது மந்திரமோ தாராணியிலும், தியானத்திலும் (விளக்கம் 9 அங்கயோகம் கான்க) கூறிய பிரகாரம் அநுசரித்தும் மாறி மாறிச் சிமிட்டாக் கொடுத்து, இரேசா பூரகசூம்பகஞ் செய்து. (முன்விளக்கத்தில் கூறிய) அந்தச் சிவமூர்த்தியைத் தியானஞ் செய்திடுவாய். (2)

11. ஆசகவி மதுரகவி அழகான சித்ரரகவி
பேசுந்திறம் உண்டாகும்—தங்கமே
பிராணையாமம் செய்திடடி.

சித்திரகவி—நாற்கவியிலொன்று அது ஏழு கூற்றிருக்கை எழுத்து வருத்தனம், ஏகபாதம், ஒற்றெழுத்துத் தீர்ந்த ஒரு பொருட்பாட்டு ஒரெழுத்தினம் முதலிய கொண்ட இறைக்கவி, ஆசகவி—நாற்கவியிலேன்று, அது பொருளடி பாவணி முதலியன கொடுத்து மற்றொருவன் பாடுகவெனக்கொடுத்த பொழுதின் அடுத்த பொழுதிற் பாடும் ஒருவகை வியப்புக்கவி, மதுரக்கவி—நாற்கவியிலேன்று, அது பொருட்செல்வம், சொற்செல்வம், தொடை தொகைவிகற்பம் செறிய உருபக முதலிய வலங்காரத் தோடு இன்னேசைத்தாய் அழுத்தமுறப்பாடியகவி.

முன்பாட்டில் கூறியபடி பிராணையாமம் செய்து நிட்டைகூடி அந்தச் சிவமூர்த்தியைத் தியானத்தில் தரிசித்தால் அழகான ஆசகவி, இன்னிசைமதுரகவி, பொருட்செல மிகுந்த அவன் ஏகபாதம் தரும் சித்திரகவி தன் வயத்தனகவே பாடித்தியானத் தில் இன்புறும் நிலை உண்டாகும் தங்கமே, என்பிராணனே என்கிறோ. (3)

12. எட்டுத்தர முச்சவாசித்து எண்ணெட்டுத்தரம்
நிறுத்தி
எண்ணிரண்டு நிச்சவாசஞ் செய்—தங்கமே
இஃதோர் வகைப் பிராணையாமம்.

சுவாசத்தை உள்ளே இழுத்து பூரகஞ்செய்தும் பின் எட்டுத் தரங் கும்பகஞ் செய்து நிறுத்து; பின் இருக்குக நிச்சவாசஞ் செய்து இரேசகஞ் செய், கும்பகஞ் செய்யும் ஒவ்வொரு முறையும் இடைபின்கலை என்னுமிருவாசலுமடைத்து கபாலந்திறந்து கடையிற் கழுமுணையூடாக வாசிக்குதிரையிலேறி காசிதேசம் போக எண்ணு. இவ்வண்ணம் எட்டுத்தரம் செய்தால் எட்டுத் தரமுச்சவாசித்து எண்ணெட்டுத்தரங் கும்பகஞ் செய்தும் கபாலந்திறக்க எத்தனித்தும் எண்ணிரண்டு தரம் நிச்சவாசம் செய்வாய், இது ஓர் வகைப் பிரானையாமம். (4)

13. பாலும் பழமுந்தின்று பகல்நித்தி ரையைத்தள்ளு
பாலைணப்போல் தேசுண்டாகும்—தங்கமே
பரமனை நீ பத்தி செய்வாய்.

உணவு அதிகமருந்துவதால் அது சீரணிக்கச் செய்யும் வேலை, நரம்புகளுக்கு அதிகம், ஆதலால் பாலும் பழமும் ஒரு முறை இரு முறை இறைவனுக்கு அர்ச்சித்துப் பூசை செய்து அவற்றையுண்டும் முன்பாட்டுக்களில் கூறிய பிரகாரம் (அங்கயோகம்) சுவத்திகம் அல்லது ஏதோ சுகமான ஆதனத்தில் இறுமாந் திருந்து வாசிக்குதிரையிலேறி நாசிநுனியிலே நாட்டம் வைத்தபடி எட்டுத்தரமுச்சவாசித்து எண்ணெட்டுத்தரங்கும்பகஞ், செய்து கபாலந்திறக்க எத்தனித்து எண்ணிரண்டுதரம் நிச்சவாசஞ்செய், பரிசுத்தமான அகமுண்டாகும். குழந்தையினுள்ளும் போல் உள்ளும் நீ காண்பாய், உலகமாகிய அம்மையப்பர் பாலைணப்போல் விளங்குமுன்னை நேசிப்பார். அத்தகைய பூசையூடனும் பக்தியுடனும் எண்ணில் பல கோடி உயிரினங்களிலும் வியாபித்திருக்கும் பரமாத்மனை உலகினை நீ பேணிப் பக்தியுடன் வணங்கு. (5)

14. இரவுபக வில்லாத ஏகாந்த வீட்டினிலே
பரவிப் பணிந்திடடி — தங்கமே
பாரும் விண்ணும் உன்கைவசம்,

(முன்பாட்டு விளக்கம்) இவ்வண்ணம் பரமனை பக்தியுடன் தியானிப்பதால் சாக்ஷி ஆமோதிப்பவன் தாங்குவோன் அநுபவிப்பவன் என்னும் முதன் நான்கு பாதங்களிலுந் தற்பரான உணர்வினாலுணர்ந்தறிவாய்; திடமுடன் நடந்து முன் சென்றால் மகேஸ்வரனே, எண்ணில் பலகோடி உயிரினங்களிலும் அதன் நாதமாக நின்று செயல் புரிபவன், உன்னுள்ளத்திலும் நின்று விணைநீக்கத் துக்காகச் செயல்புரியுமுண்மையை உணர்ந்தறியலாம். விழிநீர்பெருக்கி அவனையே நினைந்து நினைந்துருகியவண்ணம் ஏதோ

சுகமான ஆதனத்திலிருமாந்திருந்து பிராணூயாமஞ்செய்தால் மலை மகள் சக்தி திருவருள் வலதாய் மனம் ஒடுங்கும், கும்பகஞ் செய்யும் நேரம் தொடர்ந்தே தியானம் பெருகிவரர் எல்லா ம் இறைவனே, இறைவன் திருக்கோலமே, யென னுமணர்ச்சிததும் பும்.

பருநிலையில் காணும் பலபொருட்களெல்லாம் ஒரே இறைவனின் (மகேஸ்வரனின்) நாதமாக விளங்கும், ஜம்பூதங்களுமான நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம்; பொது நடம் புரியும் வித் தியாசமற்ற ஒரே மகேஸ்வரனின் நாதமே! பாரும் விண்ணும் ஒரேபொருளான மகேஸ்வரனே. இறைவனை, மேலே கூறிய மகேஸ்வரனை, பாலும் பழுமுங்கொண்டு பூசித்தும் அவற்றையே உண்டும், பிராணூயாமஞ் செய்தும் விழி நீர் பெருகத்தியானி; அவனை மறந்து வாழும் இரவும் அவனை நினைத்து வாழும் பகலு மில்லாது, கடுந்தவம் புாந்து இரவு பகலற்ற அந்த ஏகாந்த விட்டில் எண்ணில் பல கோடி உயிர்களிலும் விளங்கும் மகேஸ்வரன் பரமேஸ்வரனைப் பணிந்தேத்து. உலக பிதாவாகிய பரமேஸ்வரன் உன்கைவசம்.

(6)

15. பன்னிரண்டு காற்புரவி பக்குவமாய் நீயேறி
உன்னிரண்டு காற்கிழே—தங்கமே
உறுதியாய் அடக்கிவிடு.

சதாரணமாகக் சுவாசக் காற்று ஏறக்குறைய பதின்மூன்று அங்குலநீளம் வெளிச் சென்றும் பன்னிரண்டு அங்குலநீளம் உள்ளும் செல்லும் வழக்கமானது, இந்தச்சுவாசக் காற்றைக் குறைய விடாது நிறுத்துதலே யோகியின் எண்ணம்,(முன்பாட்டு 12, 13, 14, விளக்கம் காணக) பன்னிரண்டு அங்குல நீளமுள்ள சுவாகக் காற்றை உன் ஊர்தியாகக் கொண்டு காசிதேசம் புறப்படு (9) கபாலந்திறந்து சுழுமுனையிற் செல்ல எட்டுத்தரமுச்சுவாசித்து எண்ணெட்டுத்தரம் கும்பகஞ் செய்தும் பல முறை பயின்றும் சித்தியடைவாய். பாலும்பழுமுங் கொண்டு ஐந்தாம் படியான மகேஸ்வரனைப் பூசித்துந் தியானித்தும் பிராணூயாமஞ் செய்தும் அந்தப் பிரசாதத்தையேயுண்டும் வந்தால் ஏகாந்தவிட்டில் பரமேஸ்வரரைக் காணலாம் (14), தொடர்ந்தே பிராணூயாமஞ் செய்ய அந்தப் பன்னிரண்டு காற்புரவி, சுவாசம் கும்பகஞ் செய்ய அடங்கும். கபாலந்திறக்கும் சுழுமுனைக்குள் ஒடுங்கும் நிட்டை கூடுவாய். யோகியின் நிலைகள் ஐந்து, நன்று, சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்பன. நன்றுநிலையில் தொழில் புரியும் முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்கள் இருபத்

தைந்தே சொப்பனத்தில் தொழில் செய்யும் மூன்றாம் நிலையாகிய சுமுத்தியில் எண்ணமாகிய சித்தமும் உயிர்க்காற்றும் ஆளாகிய புருட்னும் எஞ்சும்; நான்காமிடமாகிய துரியத்தில் உயிர்க்காற்றும் புருட்னும் எஞ்சும். மூலத்தில் தோன்றிய மூலத்தீ அறிவுஸ்வாலை திங்கள் மண்டலத்தில் சென்று மூன் உணர்வினால் அருவுருவாகக் காட்சியளித்த மகேஸ்வரன் சதாசிவன் என்னும் உலகமாகிய அம்மையப்பரின் அருவுருவம் அறிவுஸ்வாலையாகிய மூலத்தியினால் கரைய எண்ணமும் அதைக் கொண்ட மனமுங்கரையத் தில்லைத்தரிசனங் காண்பாய். அருவாம் அறிவு ஸ்வாலையேயது அருவாம் சதாசிவனையும் தில்லைத் தரிசனத்தையும் முறையே (cosmic soul) என்றும் (cosmic consciousness) என்று மாங்கிலத்தில் கூறுவர். அப்பாலே ஐந்தாமிடத்தில் வெறும் ஆனந்தமே (Absolute eonsciousness) (பாகம் 1-85, 66 விளக்கமும் தாயுமானவர் பாட்டுக்கள் ஆசையெனும் 25, 26. காண்க) இதுவே மேலான நிலை. (7)

16. ஆறு படிதாண்டு அப்பாலே வெள்ளிப்படி
அதுவும் நீ தாண்டிவிட்டால்—தங்கமே
ஆருனக்கு நிகராவார்.

(பாட்டு 14 விளக்கங் காண்க) சாக்ஷி, ஆமோதிப்பவன், தாங்குவோன் அநுபவிப்பவன், மகேஸ்வரன், என்னும் மைந்து பாதங்களிலும் தன்னைக் கண்ட சாதகன் நிட்டை கூடி திருவைந் தெழுத்துச் ஜோதியாகிய சிவபெருமானைக்க காண்கிறோன் (2-735) இதுவே ஆரும் படி, இந்த ஆறு படியுந்தாண்டி விட்டால் சீவன் முத்தனகே, ஏரிந்த பாசபந்தக் கயிறுடன், உலகினில் தாயாகிய பரமாத்மங்க விளங்கும் அம்மையப்பர் உலகும், பாலன் போல் விளங்கும் நீயும், சஞ்சல மற்ற பேராளந்தத் தெள்ளமுதத்துடன் வாழ்வாய். இதுவே வெள்ளிப்படி இந்த நிலையில் நீ ஆழ்ந்து, பலகாலஞ்ச சீவிக்க அதுவே சுய நிலை இயற்கை நிலையெனவும், நீயே உலக கர்த்தாவாகவும், நிகராவார் யாருமில்லாது சீவிப்பாய் (8)

17. ஐவருமுன் ஏவல்செய்வார் தெய்வமுன்னை
விரும்பிவிடும்
கைவல்ய முத்தியெடி—தங்கமே
கண்ணைத் திறந்து விடு.

உலகுக்குக் கர்த்தாவான், சிவபெருமானாகவே நீ விளங்குவாய். ஐம்புலன்களும் இயற்கையான, இனைபிரியா யம்மையப் பராக விளங்கும் உலகுக்கு நீ தொண்டு புரிய வினைமுதலாம் முதல்

வனுகவே நீ விளங்கவே உலகும் ஜம்புலன்களும் உன்னுடைய ஏவல் செய்வார்கள். யோக நிஷ்டையிலிருந்து நீ கண்ணெத் திறந்து உலகுக்கு சிவபெருமானுக, வினைமுதலாம் முதல்வனுக நீயிருந்து ஜம்புலன்களையும், ஜம்புதங்களான உலகையும் ஏவல் கொண்டு உலகுக்குத் தொண்டு புரிவாய். கைவல்ய முத தியேயது. (9)

18. கூறும் நாவே முதலாகக் கூறும் கரணமெல்லாம் கோமானுக் கொப்புக்கொடு—தங்கமே குறைவொன்றும் வாராதெடி.

வினாமுதல்வனும் முதல்வனுக்கு நாழுதல் கண்காது முக்கு எனப்படுவனவும் மற்றும் அந்தக்கரணங்களைல்லாமுமே முதல் வனுக்கே அடங்கி நின்று செயல்புரிய உலகுக்குத் தொண்டுபுரி வாய். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் ஐம்புலன்களாகிய நரிகளை முதல்வனுடைய நற்பரியாக்கி என்பது போல் இறைவனின் திரு வருளை வேண்டிச் கோமானுக் கொப்புக் கொடு என்கிறார் முரு கணே, வள்ளியாகச் செயல் புரிந்தது போல், கோமானே, உன் ஞடைய உடம்பைத் தங்கோயிலாகக் கொண்டு செயல் புரிவான். (10)

19. சீமானிப் போலிருந்து செகத்தினிலே வாழ்ந்திடலாம்
ஓம் ஆம் நா மென்றுசொல்லி—தங்கமே
உருவேற்றி நின்றிடெடி.

உணக்கென ஒர் செயலுமில்லாத நீ என் அஞ்சவாய். சீமாணப் போவிருந்தே உலகினின் தொண்டையாற்று; ஒம் ஆம் நாம் என்றே சொல்வாய்; ஆனால் வினைமுதலாம் முதல்வனே உன்னாடாக தம் வினைப்பயனென்னு மம்பலத்தே நின்று அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு அருள் புரிகின்றான் ஐந்தொழி லுங்குனித்தருள கிறான். ஐந்தெழுத்தை ஒதியும் வினைமுதலாம் முதல்வனுடன் உணக்கட்டியும் உருவேற்றியே அவன் பணிபுரிவாய். (11)

20. உருவேற வேசெபித்து ஒங்காரக் கம்பத்திலே
திருவேற நின்றிடை—தங்கமே
சீவன் சிவன் ஆச்சுதெடி.

பஞ்சமந்திரத்தை அதன் அறிவுருபத்தை அறிவினால் கண்ட நீ உருவேறவே செயித்தால் அந்த ஜிந்தெமுத்துப் பொருளாகவே நியுண்ணேக் காண்பாய். அதுவே நீ; சீவனே சிவபெருமானங்த் தோன்றும் உண்ணை நீ காண்பாய். திருவருள் வடிவாகவே நீவினா

குவாய். அவ்வண்ணம் வினைமுதலாம் சிவபெருமானுக நீ திரு
வேறுவே உலகுக்குத் தொண்டாற்று.

சிந்திக்குந் தோறும் என்னுள் சிற்சகமாய் ஊற்று றிப்
புந்திக்குள் நின்ற அருள் பொற்பே பராபரமே
(தாயுமானவர் பராபரக் கண்ணி 301) (12)

21. ஆச்சதென்றுநீ சொல்லி அசட்டைசெய் யாதீதயெடி
போச்சதெடி யோகசித்து—தங்கமே
பூசை செய்ய மறவாதே.

தண்ணிலிவாய்ந்த சிவபெருமான் எண்ணில் பலகோடி உயிர்
கள் எத்தனையோ அத்தனையிலும் அகல் நிறைவாய் வியாபித்
திருக்கும் அருட்கண்ணுக விளங்கும் வினைமுதலாம் முதல்வனும்
நீயும் வேறுபாடு காணுது ஒன்றுபட்டே உலகின் அருட்கண்ணுக
விளங்குகின்றுயென்றும். மதங்கொண்டு அசட்டை செய்திடாதே;
என்றும் ஒவ்வொர் வினாடியுமவனையே நினைந்து நினைந்து பஞ்ச
மந்திரத்தைச் செபித்தும் உருவேறியே அவனுக்குப் பூசை செய்
தும் வாழுவாய். இராவணன் போல் புறத்தே அலைந்து யோக
சித்தியை யிழந்துந் கவலை கொள்ளாதே. (13)

22. மறந்தாலும் பிறந்தாலும் மாண்டாலும்
இருந்தாலும்
மறவாத தெய்வமெடி—தங்கமே
மற்றெழுன்றுமஞ் சாதேயெடி.

எரிந்த பாசபந்தக்கயிறு கட்டுந்தனமையற்றது. ஆதவின்
அஞ்சாதே நீ; ஐம்புலன்களும் முன்னைத் தொந்தரவு செய்யாது
இறைவனை நீ மறந்து இரவு வந்தாலும் செவ்வி வந்தடையும்;
மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமான் உடனின்றே அருள்புரிவன்.
அவன் மறவானுனை. தாயுமானவர் கூறுவதைக் காண்க.

இருக்காதி மறைமுடிவுஞ் சிவாகமமாதி
இதயமுங்கை காட்டெனவே இதயத்துள்ளே
இருக்காலே யுணர்ந்தவர்கட் கெக்காலுந்தான்
ஒழியாத இன்பவெள்ளம் உலவா நிற்கும்
(நின்றநிலை) (14)

23. நாமுமே நாமாக நமக்குள்ளும் நாமாகத்
தாமுமே தாமாகத்—தங்கமே
தனித்திருந்து பார்த்திடெடி.

தன்முனைப்பற்றுத் தன்னுணர்வு நீங்கித் திருவருள் வயமாய்த் துறைந்து எல்லாவுயிர்கட்டகும் எல்லாவுலகங்கட்டகும் நம் திருவருள் வெளியே நிலைக்களமாகவுள்ள மெய்ப்பொருளாம் சிவபெருமானே நம்முன் நின்று செயல் புரியும் உண்மை விளங்க நாழுமே நாமாக, நமக்குள்ளும் இறைவனே நாமாக, நான்தானும் நின்று உலகுக்கு அருள்புரிய ஒன்றுமற்ற தனித்திருந்து உன்னையே காண்பாய். தாழுமானவர்தருவது.

நானுன தல்மை நழுவியே எவ்வுயிர்க்குந்
தானுன உண்மைதனைச் சாருநாள் எந்நாளோ. (7)

சிந்தைமறந்து திருவருளாய் நிற்பவர்பால்
வந்த பொருள் எம்மையுந்தான் வாழ்விப்ப தெந்நாளோ.

[எந்நாட்கண்ணி பொருளியல்பு (8)] ... (15)

24. தேவர்கடம் இருப்பிடமும் திக்குத் திகாந்தமெலாம்
இச்சபையில் உள்ளதெடி—தங்கமே
இருந்திளாப் பாறிடெடி.

கடம—அருநெறி, சாரஸ்

பருநிலையில் என்னில் பலகோடி பலபொருட்களாகத் தோன்றும் உயிரில் உயிருள் பொருட்களெல்லாம் நுண்பொருளான நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாசம் ஆகிய ஐம்புதங்களாயும் விஞ்ஞானி தன்னுடைய பரிசோதனையால் ஆகாச மென்று (Electromagnetic field) நுண்வெளியில் காண்பது போன்று, அறிவு முதிர்ந்த ஞானிகளும் சாக்ஷி ஆமோதிப்பவன் தாங்குவோன் அநுபவிப்பவன் மகேஸ்வரன் என்னும் ஜிந்து நிலைகளிலும் தம் மைக் கண்டும், அந்தப் பலபேதமுடன் விளங்கும் பொருட்கள் நுண்வெளியில் பொது நடம்புரியும் மகேஸ்வரனே, ஐம்புதங்காளாகவும், அதைக் காணும் ஞானியும் அவற்றுள்ளடங்கியே விளை முதலாம் முதல்வன் இயக்க இயங்குதலும் காண்கிறார் (பாட்டு 14, 16, காண்க) தேவர் கூட்டமாகிய இச்சபையில் அறிவுமுதிர்ந்த ஞானிகளும் சீவன் முத்தர்களும் ஐம்புதங்களாக விளங்கும் உலகீயற் பொருட்களான பூதப்படை குழு விளங்குவர். நீ நிட்டைக்கூடி (15) ஆறுபடி தாண்டி கைவல்யமுத்தியிலே செக்கத்தினில் சீமாஜைப் போல் ஜீவன் முத்தராக இச்சபையில் இருந்திளாப்பாறிடடி: (16)

25. ஒன்றுயிரண்டாகி ஒரு மூன்றுய் நான்கைந்தாய்
நின்ற பராபரத்தைத்த—தங்கமே
நீ யென்றுணர்ந்திடெடி.

நான்கு அந்தச்சரணங்களும் ஜம்பூதங்களும் ஜம்பொறிகளும் ஸ்டாக்கிய முப்பத்தைந்து சருவிகரணங்களு மொடுங்கியே தத்துவாதீதனை ஆள், சிவபெருமான் ஒன்றுனவன்; அவனே இனைப்பிரியாத அம்மையும்ப்பருமாகக் காட்சித்ருபவர். அவனே இரவிமதிதீயாகி, சூரியன் சந்திரன் ஞானக் கண்ணுடனே முக்கட்கருணைப்பிரானை விளங்குபவன். தன்னெளி கொண்டு இயங்கும் சிவபெருமான் சூரியனுகவும், இடப்பாகமாக. சூரியனுடைய ஒள் கொண்டு இயங்கும் கந்திரன் போன்று அம்மையும் ஞானக்கண்ணுடனே முக்கண்ணாக விளங்குவர். தத்துவாதீதனை நீயே அந்தக் கரணங்களாயும், ஜம்பூதங்களாயும் நான்கைந்தாயும் ஒன்றும், இரண்டாய் மூன்றும் உலகினில் நின்றும் அருளுகின்றுய்.

(17)

26. கண்டுசர்க் கரைதேனும் கனிரசமும்

சேர்த்தொன்றுய்

நின்றசுவை தெவிட்டுமெடி—தங்கமே

நிறைந்த சிவந் தெவிட்டா தெடி.

இறைவனுக்கு நாம் அபிஷேகத்துக்கு நெவேத்தியமாகக் கொடுக்கும் கற்கண்டு, சார்க்கரை, தேன் பழச்சாறு. சருப்பஞ்சாறு, ஒன்று சேர்ந்து சுவைதருமிவை இன்பம் தரும் பொருள். ஜம்புலங்களுமின்பச்சைவை அனுபவிப்பது. ஆனால் நிறைந்த சிவபெருமானே, ஜந்தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஞானி அறிவிப் பெருவெளியில் ஆனந்தைத்தையே காண்பவன். பஞ்சப்பொறிகளாங்கே? இன்பதுன்ப அனுபவமெங்கே? ஒன்றுமற்ற நிலையேயது. ஜீவன் முத்தனை ஞானிஜம்புலங்களுமொடுங்கியவன், பாசபந்தக் கயிறு ஏரிந்தவன் தெவிட்டுஞ் சுவையை எங்கே அனுபவிக்கிறுன்.

(18)

27. மண்டலங்கள் மூன்றினி லும் மருவி நின்ற

மெய்ப்பொருளோக்

கண்டவர்கள் சொல்லாவரடி—தங்கமே

காட்சியெல்லாங் கடந்ததெடி.

மண்டலங்கள் மூன்று; அக்கினி மண்டலம், ஆதித்தன் மண்டலம், சந்திரமண்டலம் எனப்படும். அக்கினி—மூலத்தி; அறிவுஸ்வாலை. எண்ணங்கள் தாமே வினைப்பயனுக்குக் காரணமாக நின்று கர்மங்களை உண்டாக்குபவன்; சுவாமிகள் முன்னர் (1—115) இல் “சிவனடிக் கண்பு திரிமூர்தியறியும் சிவனடிக் கண்பு திரிதோஷ மிறக்கும்” என்கிறூர். எண்ணங்கள் படைத்தல், காத்தல், அழித்

தல் கடவுளராகிய மூம்மூர்த்திகளுக்கும் மூர்த்தியாம் இறைவனென்றும், அவற்றை திரிமூர்த்தியையும் ஞானியானவன் தம் முள்ளத்தே கண்டு திரிதோன் மிறக்க பூசையுந் தோத்திரமுந் தவறுது செய்கிறவன்; அதிலுப் பெருவெளியாகிய இந்த அக்கினி மண்டலமும் தன்னெனிகொண்டு இயங்கும் ஆதித்தன் மண்டலமும், இறைவன் ஒளிகொண்டு இயங்கும் பார்வதி சந்திரமண்டலமுமாகும். தம்மறிவுசுவாலை, முலத்தீயேழுக் காண்கிறான்; தில்லைத் தரிசனம் (சந்திரன்). திருவைந்தெழுத்துச் ஜோதி (ஆதித்தன்) என்னும் மண்டலங்களிலும் மருவிநிற்கும் மெய்ப்பொருளான இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த ஜீவன் முத்தன் சாயுச்சிய பதவியடைந்தவன். ஞானக்கண்ணுடன் அவன் நிறைந்த சிவம். உலகினின் இன்பதுன் பங்களைக் காணுவீ; ஒன்றுமேபோன்; மௌனமே உருவானவன்; மூன்று மண்டலங்களிலுமுள்ள இறைவனையே காண்பான்.

(19)

28. ஆற்றது வாக்களுக்கும் அப்பாலாய் இப்பாலாய்
மாருமல் இருக்குதெடி—தங்கமே
மதிரவியை யொன்றுக்கெடி.

(முன்பாட்டு விளக்கங்காண்க) ஆதித்தன்; சந்திரன், வினை முதலாம் முதல்வன் இயக்க அவனுடைய ஒளி கொண்டு; இயங்கும் பார்வதி, சந்திரன் முதலிய பதவிகளை முறையே

(1) உபத்ரஷ்டா சாசவி (2) அனுமந்தா அனுமதிப்பவன்
(3) பர்த்தா தாங்குபவன் (4) போக்தா அநுபவிப்பவன்
(5) மஹேஸ்வர மஹேஸ்வரன் (6) பரமாத்மா பரமாத்மன் எனும் ஆறு அத்துவிதமார்க்கங்களிலும் (கிடை13-22) சீவன் முத்தனை ஞானி சாயுச்சிய பதவியடைந்தவன் இயற்கையுடன் இப்பாலாய் தொடர்பு வைத்திருந்தும், புண்ணியம் பாவம் துன்பம் இன்பம் என்பவற்றூல் கட்டுப்படாதவராய் அப்பாலாய் விளங்குகிறன்.

(20)

29. முழுதுமுன்மை ஆச்சுதெடி முச்சுப்பேச்சு
போச்சுதெடி
பழுதின்றி வாய்ச்சுதெடி—தங்கமே
பாராமற் பார்த்திடெடி.

விழுமிய முழுமுதல்வனும் சிவபெருமான் அனைத்துலகங்களோடும் ஆருயிர்கள் எல்லாவற்றுடனும் ஒன்றூய் வேறுயூடனுய நின்றருஞும் மெய்ப்புணர்ப்பினானுதலின் அவனே தமிழ்

மாமறை “சிவ சிவ” என்பதால் உணரப்படும் மெய்ப்பொருள்; முழுது முண்மையாக்குதெடி, சீவன் முத்தனை ஞானி (முன் முன்று பாட்டு விளக்கங்களை தொடர) இன்பதுன்படினிய பாவ மற்று இயற்கையுடன் ஒன்று பட்டாலும் அப்பாலாய்க் கிடப் பவன், ஒன்றும் பேசா ஊமை, முச்சுப்பேச்சு அற்றவன். பழு தின்றி அவனுக்கு முழுது முண்மையாகக் கிடைத்ததை பாச பந்தக் கயிறு எரிந்த தன்மையால் தம்முணர்வினால் கானமலும் ஆரூயிர்களுடன் ஒன்றூய் வேறூய் உடனாய் நிற்றலால் பார்த்தும் நின்றுமருஞுகிறன்.

இரு நிலஞாய்த் தீயாகி என்ற திருப்பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டினாந்து பேச்சறுவ தெந்நாளோ.
(எந்நாட்கண்ணி அறிஞர் உரை (1))

ஆதியந்த மில்லா அரிய பரஞ்சோதி என்ற
நீதி மொழி கண்டதுவாய் நிற்குநாள் எந்நாளோ.
(எந்நாட்கண்ணி அறிஞர் உரை (9)) (21)

30. ஜம்பூதம் நீயல்லை ஜம்பொறியும் நீயல்லை
ஜம்புலனும் நீயல்லை—தங்கமே
ஆன்மா நீ அறிந்திடெடி.

துண்பொருட்களான நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயமோ அல்லது இவற்றால் உண்டான புருநிலைப் பொருட்களோ அல்லது இம்மாயாகாரியப் பொருட்களைத் தம் உணர்வினால் உணர்ந்தறி யும் மெய்வாய் கண் முக்குக் காதோ நீ இல்லை இல்லை. ஜம்புலன்களாலுண்டாகும் சுப்த ஸ்பரிசருபரசஸ்கந்த எனும் உணர்ச்சிகளுமில்லை; நீ அறிவுப் பொருளான ஆன்மா. தாயுமான வர் “ஊனுக்கக் காணப்படும் உணர்வுப் பொருளால்ல, யான் தானை அறிவுப் பொருளே” என்று பாடுகிறார் கான்.

“ஹாக நிற்கும் உணர்வைமறந்தையா நீ
தானுக நிற்க ஒரு தந்திரந்தான் இல்லையோ”,
(இல்லையோ என்கண்ணி (5))

மேலும் அவரே “அறிவு வடிவாகவுள்ள நாம் மாயாகாரிய உடம்பினை நாம் என்று சொல்லித்திரிவதை நீங்கி” என்னும் பொருளுடன் பாடுகிறார்.

“தித்தான நாமென் சடத்தைநாமென்ன என்றுஞ்
சத்தான உண்மைதனைச் சாரவா நல்லறிவே.”
(நல்லறிவே என்கண்ணி (2)) (22)

31. என்னையுடையானவன் தன்னையுடையேன்டியேன்
பின்னைப் பிறப்பிறப்பும்—தங்கமே
பேய்த்தேர்களுவன்றோவெடி.

பொன்னை ஒத்த நெருப்பைக் கலந்து செம்மானத்தை யழித்து மின்னலை ஒத்தல் பொருந்த மிளிர்கின்ற சடைத்திரளையுடைய வேதமுதல்வன் ஆருயிர்கட்குள் அடிமைக்கு ஆண்டவனும் மகன் மைக்குத் தந்தையாய் தோழமைக்குத் தோழனுய்த் துணைபுரிந்த தருள்கின்றனன். வினை நீக்கத்துக்காக கல்லால மரநிழலிலிருந்து தவஞ்செய்தே, தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையுந் தயங்க (2-3) அண்டர் தொழுதேத்திச் செல்வி வந்தடைய செம்மானத்தை யழித்து மின்னலை ஒத்தல் பொருந்த மிளிர்கின்ற சடைத்திரளை யுடைய விழுமிய முழுமுதல்வன், தில்லைக்கூத்துன் என்னையுடையான், தன்னையுடையேன் அடியேன். என்னகத்தே மார்க்கண்டேய முனிவரின் அகத்தே சிவவிங்கவடிவான ஜோதியாக நின்று இயம்கைக் காய்ந்து பிறப்பிலியாக்கின உண்மை விளங்க நின்று எளிய ணேற்கும் அருள்புரிந்தனன். அறிவு வந்தடைய பேய்த்தேர் மறைத லும், நித்திரைவிட்டெழு கன ஓழிதலும், எல்லாருமிலகுவில் உணர்ந் தறியும் பொருட்கள். அப்பர் சுவாமிகள் “தன்னையுடையேன்டியேன், பவனெனு நாமம் பிடித்துத்திரிந்து பன்னளமூத் தால் செம்மேனியெம்மான் என்னை ஆட்கொள்வன் என்னையுடையானவன், என்னும் பொருள் தரப் பாடுகிறார் காண்க.

“சிவனெனு நாமந்தனக்கே யுடைய செம்மேனி யெம்மான அவனெனை யாட்கொண் டளித்திடுமாகில வன்றையான் பலனெனு நாமம் பிடித்துத் திரிந்து பன்னு எழைத்தால் இவனெனைப் பன்னு எழைப் பொழியா என்றெதிர்ப்படுமே,

(4—112—9) (23)

32. முன்னை வினைவந்து மூண்டுதே யென்பார்கள்
தன்னை யறியாதார—தங்கமே
சஞ்சலத்தை நீக்கிவிடு.

பாசபந்தக் கயிறு ஏரிந்து கட்டுந்தனமை யற்றதாக மெய் யன்பன் நற்பதவியடையும் வரை மறைப்பாற்றலாம் சிவபெரு மான், சிவன் செயல் போதனுசிரியரான மருத்துவனுக நின்று தொல்லை வல்வினை மலப்பினிப்பென்னும் பினியினின்றும் நீக்கியாண்டகுள்கோதனைக்குள் தன்னுவான்; நடப்பாற்றலாம் உலகினைக் காட்டுவான் செல்வி வந்து முக்குணமும் பாழாக, என்னத்தான் இருதயத்தே குடிகொள்ள, அல்ல என் செயும்

அருவினை யென்செயும், தொல்லைவல்வினைதான் என செயும் தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பலவாணனே என்னை யாட்கொண்டனன் எனுமுன்மை என்னை ஆட்கொள்ளும். சிற்றம்பலதரிசனங்கள்கூடு பாசபந்தக்கயிறு எரிந்தால் சஞ்சலமேது? மாணிக்கவாசகர் முன்னை வினையிரண்டும் வெந்துபோகப் பிறப்பறுத்துச் சஞ்சலந்தீர்ந்தேன்” என்னும் பொருளுடன்

‘முன்னை வினையிரண்டும் வேரறுத்து முன்னின்றுன்
பின்னைப் பிறப்பறுக்கும் பேராளன்—தென்னான்
பெருந்துறையில் மேய பெருங்கருளையாளன்
வருந்துயரந் தீர்க்கும் மருந்து (திருவெண்பா) (24)

33 சஞ்சலத்தை நீக்கிவிடு தாமரைத்தாட் கபயம் புகு
நெஞ்சில் வஞ்சம் வையாதே—தங்கமே
நித்தியழுன் வீடாமறி.

சஞ்சலத்தை நீக்க (முன்பாட்டு இரண்டு விளக்கங்கள் காண்க) இறைவன் வினை முதலாம் விழுமிய முதல்வன் தொண்டர் அகங்கொள்ள வேண்டும். தொழுதல், அகங்குழைதல், தொட்டிமை யுடைமை, அழுதல் எல்லாம் தொண்டர் இயல்பு; கண்ணிமை இரண்டும் ஒன்றினை யொன்று தொட்டு ஒற்றுமை யுற்றிமைத் தல் தொட்டிமை யென்பது. அவ்வாறே தொண்டரகம் என்குணத் தானுடன் தொட்டிமை யுணர்வு கொண்டு அன்பொழுக என்னில் பல்கோடி உயிர்கள் அத்தனையிலும் அருட்கண்ணை விளங்கும் இறைவனுந் தாழும் ஒன்று பட்டு “முருகனே வள்ளியாகச்” செயல் புரிந்தது போல் செயல் புரிதலே தாமரை தாட்கபயம் புகுதல். அப்பர் சவாமிகள் அகங்குழைந்து தாமரைத் தாட்கபயம் புகுதலை வர்ணிக்கிறார் காண்க.

தொழுதகங் குழைய மேவித் தொட்டிமை யுடைய தொண்டர் அழுதகம் புகுந்து நின்று ரவரவர் போலுமாருர் எழிலக நடு வெண்மூத்த மன்றியுமேர் கொள்வேலிப் பொழிலகம் விளங்கு திங்கட் புதுமுகிழ் சூடினுரே.
(அப்பர் 4—53—3)

இவ்வாறு அகங்குழைந்து தாமரைத் தாட்கபயம் புகுந்து தில்லைத்தரிசனங்கண்டு பாசபந்தக்கயிறு எரிந்த ஜீவன் முத்தலைக் கச் சஞ்சலமற்று வாழ்வீர். (25)

34. பொன்னின் குடத்துக் கெவர் பொட்டிட்டுப் பார்த்திடுவர்
உன்னை மறவாதே—தங்கமே
ஊரூராய்த் திரியாதே.

மெய்யன்பன் பாசபந்தக் கயிறு அற, காமாதி குணமெல்லாங்கட்டவிழதாமாக எழுந்தருஞ்சு தானு எழுந்தருள். முருகன் தாயினியல்பு கொண்டு செயல்புரிவது போன்று மெய்யன்பனும் தாய் பார்வதியினியல்பு கொண்டு செயல்புரிவான். வினை முதலாம் முதல்வன் ஆருயிரதன்னை அவரவர் வினைநீக்கத்துக்காக வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு தொழிலிலீடுபடுத்தித் தாமேயுடனின் ரு செயல்புரிவன். அகங்குழழுந்து மெய்யன்பனும் இறைவனும் ஒன்று பட்டகத்தினராய் வாழ்ந்து தில்லைத்தரிசனங் காண்பன். பாசபந்தக் கயிறு ஏரியும். வள்ளி முருகனாகச் செயல் புரிந்தவள் இடையிடை ஆணவமுனைப்புக் கொள்கிற வள்ளி போன்ற மெய்யன்பன் தரிசனத்தின்பின் முருகனே வள்ளியாகச் செயல் புரிவான் அவ்வாறே மெய்யன்பன். சுவாமிகளும் “எல்லாரிடத் திலு மீசனைக் காட்டிடா எல்லாரையு மீசனிடத்திலே காட்டிடா” என்று தருகிறார் (1-477) காண்க. மெய்யன்பன் பொன்னின் குடமாக விளங்குபவன்; மாற்றில்லாப்பசம்பொன். அழகுதரப் பொட்டு எங்கே இடுவது. எங்கும் பொன்மேனி. ஆணவமுனைப்புக் கொள்ளாதே. பக்தி என்னுங்கொடி திடசித்தும் என்னும் கொம் பரில் படரவைத்து அறிவு என்னும் யந்திரங்கொண்டு பக்தி எனுஞ் சங்கிலியினால் திருவடிப் பேறு எனும் பதவியுடன்கட்டவும்.

(26)

१५. ஊருமிலான் பேருமிலான் உடன்பிறந்தார் சுற்றமிலான்

ஆருமிலானவைனத்—தங்கமே
ஆர் தானறிவாரெடி,

அவர் ஆதியுமந்தமுமில்லாதவர், பிறப்பில்லாதவர், ஆதலால் ஊருமில்லை பேருமில்லை உடன்பிறந்தார் சுற்றமில்லை. அவ்வண்ணம் ஊர் பேர் சுற்றம் தாய்தந்தை பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவர், என்ன உருவமோ தெரியாது. இம்மாயா காரிய உலகினில் அவனைக் கட்டுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. தாயோ தந்தையோ புண்ணியமோ பாவமோ, ஒன்றுமில்லை. அவரையார் ஊனக்கண்ணினால் காணமுடியும். எப்பொருளிலும் வியாபியாக நீக்கமறநிற்கும் பொருளை, அப்பொருளாய் அறிவே வடிவாய் நீயும் நீக்கமற நீறைந்து வியாபகமாக ஜீவன் முத்தனை இருந்தே யறியலாம்.

ஊருமிலார் பேருமிலார் ஊற்றூர் பெற்றுகுடனே
யாருமிலார் என்னை யறிவாரோ பைங்கினியே.

(தாயுமானவர் பைங்கினிக்கண்ணி 8) (27)

36. விண்ணும் மன்னுந் தண்ணீரும் விளங்கொளியும்
மாருதமும்

கண்ணுதவின் வடிவமெடி—தங்கமே
காண்பாரார் காட்டாவிட்டால்.

எண்ணில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனையிலும் அருட்கண்ணுக விளங்குபவனே; விளங்க ஒளியே அவன்; “பருநிலையில் இம்மாயாகாரியப் பொருட்களாக விளங்குபவன் நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாயமான ஜம்புதங்களுமாக நுண் வெளியில் விளங்குகிறுன்.” தேவர்கடம் இருப்பிடமும் திக்குத் திகாந்த மெலாம் இச்சபையாக (2-24) காணும் அறிஞர் மெஞ்சுஞானிகள் விண்ணூடர் பெருமானை விண்ணுலகில் தரிசிக்கிறார்கள். பாசபந்தக் கயிறு ஏரிந்த மெய்யன்பர் நிட்டைக்குடியே, அவனைக்காண்பார்கள்.

மன்னும் விண்ணும் வந்து வணங்காவோ நின்னருளைக் கண்ணுறவுட் கண்டவரைக் கண்டாற் பராபரமே.

(தாயுமானவர் பராபரக் கண்ணி 139) (28)

5. தங்கமே! எல்லாஞ் சிவ மயமே. 159.

37. எட்டாத கொப்புக்கு ஏணிவைத்துப் பூப்பறித்து
முட்டாத பூசை செய்தேன்—தங்கமே
முன்னு மில்லைப் பின்னு மில்லை.

நடப்பாற்றல் வடிவாக உலகினைக் காட்டிநிற்குமிறைவனை வேண்டியே விழிநீர் பெருக்கி என்னைவந்தடைய வேண்டுமென இடைவிடாது கதறினேன். முன்வினைப்பயங்கை திருவருள் கை கூட அந்நிலையை இயமம் நியமம் என்னையறியாதே நான் கைப்பிடித் தொழுகி அடைந்தேன். திருவருள் கைகூடவே செவ்வி வந்ததும் இறைவன் தாமே ஒரு குருவை அனுப்புவான் எனுமுன்மை விளங்க நல்லூர்த் தேரடியில் என்னுஞ்சுரவனை நான் சந்தித் தேன். எட்டாத கொப்பிலே அவன் இருந்தான். பல அடியர் நடுவிலே உட்கார்ந்திருந்தான். “ஆராத காதலடியரெலாஞ் சீராகச் சென்னியிலே கைகுவித்தார், தேரடியிற் தேசிகனை. என்னையவன் பார்த்தானினிது” (1-486) என்று சுவாமிகளே கூறுகிறார். அவரே மேலும் “காலன் வலிதொலையக் காலெடுத்தான்... தேரடியிற் ரேசிகனைக் கண்டு தெரிசித்தேன். ‘ஆரென் ற றிவாய்டா’ (1-488)ம் ‘சிவனருளை நோக்கென்றான் நோக்க நொடி-

யளவிலேயின்பம் தேக்கிற்றென் சிந்தை தெளிந்து” (1—489) என்றும் பாடுகிறார். செவ்வி வந்தடைந்தது. ஞானகுரவன் தோன்றி இனிது நோக்கினான். எட்டாத கொப்பில் ஏறினேன் காலன் விலிதொலையக் காலெட்டுத்தான், எட்டாத கொப்பு—சிவனருளை நோக்க நொடியளவிலின்பந் தேக்கிற்று சிந்தை தெளிந்து”, அஞ்ஞான இருள் விட்டு நீங்கிற்று, மௌனமே உருவான அகம் தோன்றிற்று, “கூறும் நாவே முதலாகக் கூறுங் கரணமெல்லாம் கோமானுக் கொப்புக் கோடு” (2—18) என்று சுவாமிகளே கூறுவதுபோல் ஒப்புக் கொடுத்தேன். நிட்டை சூடி, சிவபெருமானை, ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியில் தன்னைக் கண்டேன். முன்னுமில்லாத பின்னுமில்லாத ஆதியந்தமற்ற சிவபெருமான் எனும் ஜோதியில் என்னைக் கண்டேன் அவனும் நானுமொரு பொருளானேம். (1).

38. அட்டாங்க யோகம் விட்டேன் ஆதாரம் ஆறும் விட்டேன்

மட்டாருங் குழலாளே—தங்கமே
நீ நானங்கு இல்லையடி.

நிட்டைகூட நான் கைக் கொண்ட அட்டாங்க யோகம் (2—9) காண்க) கைவிட்டேன், தியானத்தில் கைக்கொண்ட ஆறு படிகளுந் தாண்டனேன் (2—16) ஆற்றது வாக்களுக்கும் அப்பாலாய் (2—28) அவற்றையுங் கைவிட்டேன்; தையல்தனக்குந்தன் பாதி யுடல் கொடுத்தாயிலங்கை நகர்ச்சிவவே (1—773) என்று தன் ஞானகுரவனை அழைத்தார். அவ்வண்ணம் இங்கு மட்டாருங் குழலாளே மருமம் எல்லாங் கண்டேனடி, முங்கில் போலும் உயிரின் இயற்கை இரகசியங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தேனடி.

தாக்குநல் லானந்த சோதி — அனு
தன்னிற் சிறிய எளைத்தன் எருளாற்
போக்கு வரவற் றிருக்குஞ் — சுத்த
பூரணமாக்கினுன் புதுமைகாண்மின்னே — சங்கர.

(தாயுமானவர் ஆனந்தக் களிப்பு 18) (2)

39. கட்டாத மனத்தைக் கட்டி காலாலே கனல்வீசி நிட்டையிலே நானிருந்தேன் — தங்கமே நீநானங்கு இல்லையடி.

அட்டாங்க யோகத்திலே ஆதனம், சுவத்திகம்; தொடைக் கும் முழங்காற்கு நடுவே இரண்டுள்ளங்காலையுஞ் செலுத்தி இறு மாந்திருந்து நிட்டைக்கூடினேன்; இடைபிங்கலீ எனுமிருவாச வடைத்து சமுமுனையைக் கபாலந்திறந்து கொண்டு மூலத்தி

எழுந்து மூலவழியாக தொடையிலும் முழுங்காலுக்குஞ் சென்ற என்ன வீச சூழ்ந்த ஜிந்தெழுத்துச் ஜோதியிலே மாண்டேன். சிவ பெருமானுக, உலகுக்கு அப்பாலாய் நீ நானற் றுக்கிடந்தேன் “ஞஷ்சுப் பேச்சுப் போச்சதெழி” (2—29) காண்க.

சிந்தை பிறந்ததும் ஆங்கே — அந்தச்
சிந்தை இறந்து தெளிந்ததும் ஆங்கே
எந்த நிலைகளும் ஆங்கே — கண்ட
யான்றுன் இரண்டற் றிருந்ததும் அங்கே — சங்கர.

(தாயுமானவர் ஆனந்தக் களிப்பு 20) (3)

40. தட்டானிடத்துச் சென்று தங்கத்தாலே

தாலி செய்து

கட்டாமல் கட்டினேன்டி — தங்கமே
காரணத்தைக் கண்டேன்டி.

காலன் வலி தொலைக்கும் பாலன் நல்லையம்பதியில் எம் ஞானக்குரவனுகே எழுந்தருளி எனக்குத் தங்கத்தாலே தாலி செய்வித்து கட்டுவித்தனன். நான் ஒன்றுமறியேன். முழுமுதற் பொருளின் தலைமேல் வாழ்தலும், வளராத் தேயா அழியாச் சிறப்பும் ஐம்பொறிகளான பாம்புக்கும் ஞாமையும் விளங்கும் தங்கத்தாலி. வளர்தல், தேய்தல், பிறத்தல் இறத்தல் இவையின் காரணத்தைக் கண்டேன். காதன் மடப்பிடியோடுங் களிறு வருவன் போலும், நற்றுலைப் பேடையோடாடி நாரை வருவதுபோலும் இனைபிரியாதே வாழ்ந்து, காரணத்தைக் கண்டேன்.

கயிலையிலே வீற்றிருக்கும் இறைவன் கோலத்தைக் காண ஆவல் கொண்ட திருநாவுக்கரசருக்கு “திருவையாற் றி லே அவனைக் காண்சு” என. அவர் திருவையாற் றுக்கு உளத்தில் தோன்றி வந்தெழுந்த நாவரசர், பாடுகிறார் காண்க.

ஏழுமதிக்கண்ணி யானை யேந்திகை யாவொடும் பாடிக் காடொடுநாடு மலையுங் கைதொழு தாடா வருவேன் ஆடலமர்ந்துறை கின்றஜயாறுடைகின்ற போது பேடைமயிலொடுங் கூடிப் பிழைந்து வருவன் கண்டேன், கண்டேனவர் திருப்பாதங் கண்டறியாதன் கண்டேன்,

(4—3—5) (4)

41. நட்டார் ஒருவரில்லாநாதாந்த மேடையேறிச் சிட்டாய் சிட்டனுக்கே தங்கமே திருவிருந்தானேன்டி.

நாதாந்த மேடை—இனிய ஒசை வடிவான பார்வதிதேவி நாதகிதமாக விளங்குபவன்; தன் தலைவன் திருவருளால் காரணத்தைக் கண்டேன், அப்பாலாய்க் காணப்படும் அறிவாற்றலாம் திருவருட பெருவெளி வினைமுதலாம் முதல்வன் வினையின் நிகழ் வால் விளையும் வினைப்பயன் எனும் அம்பலத்தே வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு ஆருயிர் தன்னை செயலில் ஈடுபடுத்தி உடனின்று நாதகிதன் பொதுநடம் புரிபவன்; “காரணத்தைக் கண்டேனடி” என்று முன் பாட்டில் கூறிய உண்மை விளங்க “கூறு நாவு முதலாக கூறுங் காரணமெல்லாங் கோமானுக் கொப்புக் கொடுக்க” செயலற்றிருக்கும் மெளன்குருவே இதயத்தே நின்று செயல் புரிவன்; திருவருள் வலதாய் தானே இயங்க “மெளன்குரு” நட்டார் ஒருவருமில்லாதிருவாற்றலாம் அறிவுப் பெருவெளியில் தம் அகத்தே தோன்ற அவன், இயற்றை வடிவினன். சிட்டாய் சிட்டன், திருவேறவே தம் கீதத்தை உண்டாக்குவன்; “முருகனே வள்ளியாகச் செயல் புரிந்தனன்” போலவே. “சிட்டாய் சிட்ட ஞக்குத் திருவிருந்தானேனடி” என்கிறூர் சுவாமிகள். (5)

42 பட்டால்பா வாடை செய்து பதிபச பாசமென்னும் மொட்டாக்கைப் போட்டுக் கொண்டேன்- தங்கமே முழுவதும் உண்மையடி:

சிவபெருமான், ஐந்தெழுத்துச் ஜோதி, வெறும் ஆனந்தமே சூறிகுண மொன்று மிலான்; அருவாம் வடிவம். ஆருயிர்கள் தாம் செழியும் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலின் தாமே ஈடுபட்டு தொழில் புரிந்து அதில் உண்டாகும் இன்பதுஞ்பத்தை யனுபவிப் பார்கள். இவற்றை யெல்லாம் ஒரே தொடர்புப் பொருளாக எல்லாவற்றையும் அளவிட்டு, அதற்குக் குறையாதுங் கூடாதும் இன்பதுஞ்பத்தை அளவிடுதலுக்கு, வினைமுதலாம் முதல்வன் எனும் அருவாம் சிவபெருமானே உண்டானார். அவர் நம் என்னங்களாக, என்னங்கள் படைப்புத் தொழில் செய்யும்போது பிரமாவாகவும், காத்தல் தொழில் செய்யும் போது விண்ணுவாகவும், அழித்தல் தொழிலில் உருத்திரனுகவும் அமைந்து இப் பிரபஞ்சத்தை நீடிப்பன். இப்பாசம் எனும் வினைத் தொடரை அறுப்பதற்குப் பதி என்றும், பசுவென்றும் ஆருயிரென்றும் பாவாடை ஒன்று சூட்டினேம். அவற்றின் தொடர்பான வினைத் தொடரை யனுப்பதற்கு மெளன்குருவே இதயத்தே எழுந்தருள இயம் நியம் அட்டாங்க யோகம் தியானம் முதலிய பட்டுப் பாவாடை செய்து இவையெல்லாம் எங்கும் எப்பொருளிலும் வியாபமாக விருந்து செயலில் ஈடுபடும் மெய்ப்பொருளே எனுங்காரணத்தைக் கண்டேனடி. என்னையறிந்தேன்; அவனும் நானும் இணைபிரியா ஒற்றுமையைக் கண்டேன்; அவனுக்கே திருவிருந்தே ஞனேனடி என்கிறூர் (முன்பாட்டு விளக்கம்) (6)

43. இட்டார் இடாரென்னும் இகழ்புகழைத் தள்ளிவிட்டு
முட்டாத பூசை செய்தேன்—தங்கமே
முன்று மொன் ரூச்சுதடி.

இப்பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தைக் கண்டேனடி. (2-40)
பட்டுப்பாவாடை செய்து பதி பசு பாசமென்னும் மொட்டாக
கையுங் (2-42) கண்டேன். கொல்லா விரதம் பூண்டு அறவழி
நிற்றலே ஈட்டல்; திருவிருந்தான எனக்கு ஒன்றுமில்லையே; அற
வழிநின்று அஞ்ஞான இருளை நீக்குதலும் இகழ் புகழ் என்னு
மவற்றின் தொடர்பையுங்காணேன்; ஒன்றுமில்லையே. திருவிருந்தே
ஆனேன். (2-41) பதி பசு பாசம் எல்லாமே ஐந்தெழுத்துச்
ஜோதியிலே ஒன்றுகி, அவனும் நானும் இணையிரியாதவர்களா
னேம். பதி பசு பாசம் முன்று மொன்றுச்சே. (7)

44. எட்டாத பேரின்பம் என்னை விழுங்கிற்றடி.
கிட்டாது முட்டாதடி—தங்கமே
கேட்டு மகிழ்ந்திரடி.

(முன்பாட்டு விளக்கம்) பதி பசு பாசம் முன்றும் ஒன்றுகவே
என்னுள் கண்டேன்; முழுமுதல் வனும் நானுமினை பிரியாதவர்
கள். என்னில் பல கோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனைக்
கும் அருட்கண்ணைக் விளங்கும் பரமாத்மனானேன் யான்; “பெற்ற
வள் அறிவாள் பிள்ளையினன்பு மற்றவள் அறிவாளோ”. பிள்ளைப்
பெருத் பெண் தாயினன்பு எத்தகையது என்பது உணராள்
(திருவள்ளுவர்) பிள்ளையினன்பே அந்தப் பேரின்பம். பரமாத்மன்
ஆருயிர் தோறும் கொண்டுள்ள அன்பு தாய் பிள்ளையிலுள்ள
அன்பே. பரமாத்மனை எனக்கு அத்தகைய பேரின்பமே உண்டானது. அதிலே ஆழ்ந்து கிடந்தேன். (8)

45. சுட்டாமல் சுட்டிடடி சோதிசிவ ரூபமடி
கிட்டாத பொருளென்று—தங்கமே
கீழ்நோக்கிப் பாராதே.

திருவைந்தெழுத்துச் ஜோதி சுட்டுப் பொருள்ள; அது
அறிவுப் பொருள். அறிவே சொருபமானது. வெறும் ஆண்ந்தமே
அது. ஆண்பொருளை நுண்பொருளான மனம் தன்னுணர்வினால்
கருவிகரணங்களால் கண்டு வர்ணித்தும் விபரிக்கும். ஆனால் அறி
வுப் பொருளான ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியையோ ஆருயிர்
தோறுமதுவதுவாய் நின்றருள் புரியும் பரமாத்மனையோ எவ்வாறு
உணர்த்துவது, விபரிப்பது; அந்தச் சோதி சிவ ரூபம் இலகுவில்

கிட்டாத பொருள். பட்டுப்பாவாடை போட்டே அதையறிய வாம். (2-42) அவ்வண்ணமதையறியும் அறிஞர் நால்வர்க்கு, பிரமச்சாரி இல்வாழ்வான், வானப்பிரஸ்தன் சந்தியாசி என்னும் நால்வர்க்கும் கல்லாவின் நிழல்தனில் முதல்வன் அறம் உரை தனன்; தாயுமானவர் “இவற்றை, வாய்ச்சொல்லால் சொல்ல முடியாத பொருளான உண்மையாம் முத்திறப்புணர்ப்பினைத் தம் குறிப்பால் உணர்த்தியருளினார்” என்று பாடுகிறார்.

“கல்லாலின் நிழல்தனில் ஒருநால்வர்க்குங்
கடவுள்நீ உணர்த்துவதுங் கைகாட்டென்றால்
சொல்லாலே சொல்லப்படுமோ சொல்லுந் தன்மை
துரும்புபற்றிக் கடல்கடக்குந் துணிபே யன்றே”

(கல்லாவின் 1) (9)

46. எட்டாத கொப்பினிலே இருக்குதடி. தேனமிர்தம் தட்டாமல் சாப்பிடதி — தங்கமே சமஞ்சோர் ஒருவரில்லை.

முற்றுந் துறந்த மெய்யன்பரே முழுநிறைவான கிவபெரு மானைக் காணமுடியும். திருமூலர் தருவதைக் காண்க.

ஓன்றிநின் ரூள்ளே யுணர்ந்தேன் பராயரம்
ஓன்றிநின் ரூள்ளே யுணர்ந்தேன் சிவசக்தி
ஓன்றிநின் ரூள்ளே யுணர்ந்தேன் உணர்வினை
ஓன்றிநின் ரேபல ஹழிகண்டேன். (10—2913)

ஞானசம்பந்தர் எத்தகைய அன்பு வேண்டும் என்று பாடுகிறார்.

என்ன புண்ணியஞ்செய்தனை நெஞ்சமே யிருங்கடல் வையத்து முன்னைந்புரி நல்வினைப் பயனிடை முழுமணித் தரளங்கள் மன்னுகாவிரி சூழ்திருவலஞ்சுழிவான்னை வாயாரப் பண்ணியாதுரித் தேத்தியும் பாடியும் வழிபடு மதனாலே (2-106-1)

இத்தகைய பெரிய அன்பரே இறைவனைக் காணபான். அவ்வன்பு கொண்டு கல்லால் நிழலதனில் கடுந்தவம் புரிந்து இறைவனைக் கண்டு அந்தப் பேரானந்தத்தை அருந்து உனக்கு நிகராவார். யாருமில்லை (10)

47. பத்தும் படிப்போர்க்குப் பாக்கியமுஞ் சிலாக்கியமும் இத்தகையி ஹண்டாமடி — தங்கமே எல்லாஞ் சிவமயமே,

6. தியானமாலை 160.

48. அகரத்தி இகர மகர மமரும்
உகரத்தி லகரம் மகர முறையும்
மகரத்தி லகர வுகரம் மயங்கும்
சிகரத்தில் கண்டு தெளிந்தவன் சித்தனே.

யேசுநாதர் ‘அ’ எனும் ஒவியிலிருந்தே உலகம் உண்டானது என்கிறார். திருவள்ளுவர் “அகரமுதல எழுத்தொல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு” என்கிறார். உயிரில் பொருள் உயிருள் பொருள் அத்தனையையும் உடனின்று, இறைவனே உயிர்க்குயிராம் நாதனே, நுண்வெளி ஆதியாக அகரமாக விளங்குபவனே இயக்குபவன். ஏனைய உயிர் அனைத்தும் மும்மலப்பினிப்பாம் ‘மகரத்தால்’ கட்டுண்டு கிடக்கும்.

பதி பசு பாசம் முன்றும் ஒன்றுகவே பரமாத்மனில் ஒடுங்கும் (2-43) உகரமும் மகரமும் பரமாத்மனை அகரத்தி லமரும் உயிரில் எண்பத்து நான்கு நூற்றிர பேதமுண்டாக்கும் பசு பாசத் துடன் அகரமாம் பரமாத்மன் உடனின்று உறைந்து செயல் புரிகிறான். மும்மலப்பினிப்பாம் மகரத்தில் மயங்கிய உயிரை அவரவர் விணப்பயனுக்கேற்றவாறே உடனின்று மறைப்பாற்ற ஸாம் சிவபெருமான் நடப்பாற்றலாம் உலகினைக்காட்டி மறைந்தே இருப்பர். மகரத்தில் உகரமும் அகரமும் மயங்கும். பட்டுப் பாவாடை செய்து (2-42) காரணத்தைக் கண்டே (2-40) சிகரத்தைக் கண்டு சித்தந் தெளிந்ததே.

ஞானசம்பந்தர் உயிரும் உயிர்க்குமிராம் நாதனையும் தருகிறார்காண்க.

உரைசேரு மெண்பத்து நான்கு நூற்றிரமாம் யோனிபேத நிரைசேரப் படைத்தவற்றி னுயிர்க்குமிராய் யங்கங்கே நின்றுன் கோயில் வரைசேரு முகின்முழவ மயில்கள்பல நடமாட வண்டுபாட விரைசேர் பொன்னிதழிதரு மென்காந்தன் கையேற்கு மிழலையாமே,

(1-132-4)

எண்பத்து நான்கு நூற்றிரிம் பேதமுடன் உயிர்களைப் படைத்து எழுத்துக்கள், சொல்லையும், சொல் உரைதருவதுபோல், அந்த யோனி பேதம் உலகியல் பொருளை நிரை சேரப்படைத்து அவற்றில் உயிர்க்குமிராம் நாதன் நின்றுன் என்று ஞானசம்பந்தர் தருவதுபோல் சுவாமிகளும் அகரம் உகரம், மகரம் என்னும் சிகரத்தில் உலகியல் நடன உரையைக் கண்டு பிறப்பையறு என்கிறார். மேலும் ஞானசம்பந்தர் தருவதைக் காண்க.

தகர மணியருளித் தடமால் வரைசிலையா
நகர மொரு முன்று தலங்குன்ற வென்றுகந்தான்
அகரமுதலானை யணியாப்ப நூராணை
பகருமன முடையார் வினைபற் றறுப்பாரே (1-88-5) (1)

49. ஆதார வாதேய முழுது மானவன்
மாதா நாதனைய் மன்னி நின்றவன்
ஷதாதி ஐந்துமாப்ப பொலிந்த புண்ணியன்
பாதார விந்தம் பரவிக் கண்டேனே.

வாதம்—முப்பிணியினிலொன்று; உயிரைப் பிடித்திருக்கும் வேதனை. கிருஷ்ணர் ‘உடல் எடுதவர்களுள் உயர்ந்தவனே, அழியும் பொருள் அதிபூதம் என்று சொல்லப்படுகிறது. புருஷன் அதி தெய்வம் எனப்படுகிறான். இனி நானே ஈண்டு தேகத்தினுள் அதி அதியக்ஞமாகிறேன்” (கிதை 8-4) என்று சொல்லுகிறார். அதி ஷதம்; அழியுந் தன்மையுடைய பொருட்கள்; சைதன்னியத்துக்கு அன்னியமானவர்கள்; எனினும் சைதன்னியத்தைச் சார்ந்திருப்பன. நுண்பொருளான நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் முதலிய ஜம்பூதங்களையுங் கொண்ட பருநிலைப் பொருட்களே அதிபூதம் ஷதாதி ஐந்துமாப் பொலிந்த அதிபூதம் சைதன்னியத்தைச் ஷதம்; அகிலாண்டத்தையும் தன் இருப்பார்ந்திருப்பன. புருஷன், “அகிலாண்டத்தையும் தன் இருப்பிடமாகக் கொண்டு அதில் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறவன், புருஷன்” (சித்பவானந்தர்) “அகிலாண்ட ஒரையின் தொகையான பார்வதி மாதா நாதனைய் சார்ந்திருப்பவன்; மன்னி நிற்பவன் புருஷன்; :அதியக்ஞம்; ஜீவன் தன்னை அடியோடு இறைவனிடத்து ஆகுதியாகக் கொடுத்து வீடும்போது யக்ஞம் உச்ச ஸ்தானம் பெறுகிறது. ஜீவபோதம் அழிகிறது; பரபோதம் தோன்றுகிறது) பரமாத்மாவின் சான்னித்தியம் காணப்பெறுகிறது. (சித்பவானந்தர்) சகவர சான்னித்தியமே மாணிட உடல் எடுத்ததன் முடிவான பலன். அவனுக்கே என்னை ஆகுதியாகக் கொடுத்து ஜீவபோதம் அழிய பரபோதம் நிரவ, அவனுடைய பாதாரவிந்தம் பரவிக் கண்டேன். (2)

50. இன்றுளோர் நாளை யில்லாமை கண்டும்
பொன்று முடலைப் பொன்போற் போற்றி
நன்றுதி தென்று நாட்டங்கொண்டோர்
என்று சாண்பரோ ஈச னினையடி

அதிபூதம் அழியுந் தன்மையுடைய பொருட்கள் (முன்பாட்டு முதல்வனுல் படைத்தவிக்கப்பட்ட இவ்வடலம் நிலையற்றது) தாயுமானவர் “அற்ப மனமே அகிலவாழ்வத்தனையுஞ் சொற் பனங்

காண்” என்று தருகிறார். வேறும் இடத்தில் “கடத்தை மண்ணென்னுடைந்த போதோ விந்தக் கருமச் சடத்தைப் பொய்யெனல் இறந்த போதோ சொல்ததருமம்” என்றுங் கூறுவதைக் காண்க. தேவர்களும் சாதல் பிறத்தல் உடையர்,
 நூறுகோடி பிரமர்கள் நொந்தினார்
 ஆறு கோடி நாராயண ரங்கனே
 ஏறு கங்கை மணலெண்ணி விந்திரர்
 ஈறி லாதவன் ஈசன் ஒருவனே.

இவ்வண்ணம் நிலையில்லாத இப்பிறவியையும் அழியாது என்று பொன்போல் போற்றி அதனுக்கே நன்மையென்றும் புண்ணிய மென்றும் பாவமென்றும் நின்று அழிந்து போகும் இவ்வுடலீஸ் பேணிக் கொண்டே இருவினைக்குமீடாகிப் பிறவிக் கடலில் மாண்டு கிடப்பவர், எப்போ இறைவனை நண்ணுவர். என்றும் இந்தப் பாழும் உடலுக்கு உழைப்பர்.

51. சயாத மாந்தர் இருந்தென் னிறந்தென்
 ஓயாக் கவலையி ஹடலஞ் சலித்து
 மாயா விகார மனைமக்க ஞறவெனும்
 பேயாற் பிடிபட்டுப் பிதற்றிமாண் டாரே. (3)

அறவழியில் சட்டிய அரும்பொருளாத் தெய்வம் விரும்புந் திறலோர்க்கு உளமுவந்து வளம்பெற நல்கும் தானமும் நன் னெறி நாற்படியாகிய சீலம் நோன்பு செறிவு அறிவென்னும் சிவவழிபாடாகிய நற்றவழும் பொருந்த அறவழிநில்லாத புல்வி யோர், சயாத மாந்தர் இருந்தாலென்ன; அவர்கள் ஓயாக்கவலை தரும் ஆசைக்கடலுக்குள் ஆழ்ந்து கிடப்பர். மாடுமக்கள் சிற்றிடையார் செம்பொன்னடை யெனும் மாயா விகாரப் பேயாற் பீடிக்கப்பட்டு இறைவனை மறந்து படைக்குமேல் படையாகப் போடப்படும் மட்டுப்படா மயக்கம் தரும் மும்மலதி தினாலும் இறைவன் மறைக்கப்பட தாமச குணமேலீடுகள் பலவும் பிதற்றி மாண்டு கிடப்பர். (4)

52. உம்பர் தலைவனை யூழி முதல்வனை
 வெம்பந்தம் நீக்கும் வேதாந்த விளக்கை
 சம்மந்த மாக்குந் தத்துவா தீதனை
 நம்பந்தம் நீக்கி நாங்கள் கண்டோமே.

ஆருயிர் தன்னை தொன்மை மலப்பினிப்பாம் மூலநோயினின்றும், அவ்வாருயிர்களைக் கொண்டே விடுவித்தற் பொருட்டுப் பெருந் தண்ணவாய்ந்த, தண்ணெனவிக் கொண்டு உடனின்றும் வேருகவும், கோடி சூரியப்பிரகாசவொளியோடு இயங்கும் நம்

மிறைவன், முறையே வினைத்தன்மையினையும் உடலுறப்பு உலகம் உண்பொருட்களையும் படைத்து அவ்வுயிர்களுடன் பொருத்திய ருளினன். வெம்பந்தமாகிய இப்பிறவிக்கடலுக்கு அப்பால், பிறப் பிலியாகத் திருவருளே அனைவர்களுக்கும் நினைவரிய உண்மைத் துணையாகும். பூதப் படைக்குழி, அவனுள் அனுவும், அனுவுள் அவனும் கணுவற நின்று கலப்பதுணரார் இனையிலியீசன், உம்பர்கோன், புல்லாகிப் பூடாகிப் புழுவாகி மரமாகிக் கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாகி அவனைங்குமாகிப் பொதுநடம் புரிபவன், உழியெல்லாமானவன்; அதியக்ஞம் ஜீவன் தன்னை ஆகுதியாக அடியோடு கொடுத்து நம்பந்தம் நீக்கி அறியா அறிவில் அவிழ்ந் தேக சித்தமாய் நெறியாம் நந்தி நீடருள் ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம் எனும் பதவியடைந்து, நீட்டைக்கடி முப்பத் தைந்து கருவிகரணங்களுமடங்கிய புருஷனே, யானுகத் தத்து வாதித்தனும், நானென்னவும் நீயெனவுஞ் சொல்லொன்று வேறு பாடற்ற நிலையில் சம்பந்தமாக்கும் இறைவனை யடைந்தோமே. (5)

53. ஊரும் பேருமில்லா ஒருவனை

ஆரு மறியா அறிவுக் கறிவை
நீருந் தீயுங் காலுமா னவனைச்
சாருந் தீருஞ் சஞ்சலம் முற்றுமே.

பிறவாதவன், ஆருயிரதோறும் அதுவதுவாய் உடனின்று செயல்புரிபவன்; எப்பொருளிலும் வியாபகமாயிருப்பவன்; அவனுக் குப் பேருமில்லை ஊருமில்லை. நுண்பொருட்களான மனமோ பஞ்சப் பொறிகளோ எவ்வண்ணம் அறிவுப் பெருவெளியில் அறிவே சொருபமானவனைக் காணவும் விபரிக்கவும் முடியும். பரு நிலையில் உலகியல் பொருட்களாகவும் நுண்வெளியில் நுண் பொருட்களான மன் நீர் தீ, காற்று, ஆகாயம், ஆச விளங்கும் இம்மாயாகாரிய உலகினை திருமூலர் வர்ணிக்கிறார் காண்க.

அனுவுள் அவனும் அவனுள் அனுவும்
கணுவற நின்று கலப்ப துணரார்
இனையிலி யீச னவனைங் குமாகி
தணிவற நின்றுஞ் சராசரந் தானே

(10—2010)

அவ்வண்ணம் நிலம், நீர் நெருப்பு, காற்று, ஆகாயமாகிய நுண்வடிவான ஐம்பூதங்களாக விளங்கும் சுசனை, அப்பாலாய் நிற்கும் அறிவுப் பொருளைச் சார்ந்திருந்தால் சஞ்சலந்தீரும். (6)

54. என்னு ளொளியை ஏந்திமை பங்களை

மின்னுஞ் சடைமுடி விகிர்தனைச் சிவனைக்
கண் மூன்றுடைய கடவுளைக் கங்கை
தன்னைவைத் தவனைச் சாருந் தவமதே.

மாயாகாரியப் பொருட்கள் எல்லாவற்றிலும் வியாபிதமா யிருக்கும் இறைவனே என்னுள்ளும் ஒளிவிளக்காய் நின்று அருள் புரிபவன். மாயாகாரியப் பொருட்களுடன்கிய அகிலாண்டத்தின் ஒசையின் தொகையாக விளங்கும் அம்மை உமாதேவியை இடப்பாக மாகவுடையவன்; அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை விளங்கும் அம்மை சந்திரம் ஒரு கண்ணும் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மைக்கு ஒளி கொடுப்பவனும் தன்னெளி கொண்டு அப்பாலாய் புண்ணியபாவம் இன்பம் துன்பத்துக்கு அப்பால் நிற்கும் ஆதித்தன் மற்றக் கண்ணுமாக இவற்றைக் காணும் ஞானக்கண் மூன்றாங் கண்ணுமாக முக்கண்ணாக விளங்கும் எம்பெருமான், சத்திரகலையையும் கங்கையையுன் சடையில் தரித்த எம்பிரானைச் சாருந் தவமே. (7)

55. ஏகநா யகனை எல்லாஞ்செய் சித்தனை
போகநா யகனைப் புனர்முலை பங்கனை
மோகமார் புரத்தை முனிந்த முதல்வனைத்
தேகம் விழுமுன் சிந்ததசெய் வோமே.

(முன் இரண்டு பாட்டு விளக்கம் காண்க) இமயம், நியமம் என்னும் முறை கைக்கொண்டு ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்டு பாசபந்தக்கயிறு அற ஒடுங்கிய மனம் எப்பொருளிலும் வியாபி யாயிருக்கும் முதல்வனை தம் அறிவினால் கண்டு தரிசிக்கும். அனுவள், அவனும் என்னும் திருமூலர் பாட்டை (2-53) இல் காண்க. அறிவு முதிர்ந்த மெய்யப்பன் தம் அகத்தே அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையான அம்மை சந்திரனையும் அப்பாலே புண்ணிய பாவம் இன்பதுன்பத்தைத் தாண்டி நிற்கும் ஆதித்தனையும் ஞானக்கண்ணுடனே முக்கண்ணாக உருவமைத்து உணர்வான்; (2-54) இதே நந்தி தரிசனம் என்பார்கள், இதில் ஆழ்ந்து கிடந்த மெய்யப்பன் தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையுந் தயங்க (2-3) பத்திமேலிடும். விழிநீர் பெருக வேண்டி நிற்க யோகத் தின் நிலைக்களமானவன் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையான புணர்முலையானையும் இடப்பாகமாகவுடைய எம்பிரானை எப்பொருளிலும் வியாபியாய் ஆதியந்தயில்லா நின்று விளங்கும் தனிப் பொருளான எல்லாம் வல்ல சித்தனை தம் அறிவில் காண பான். மலை இடுக்கிலே கிடக்கும் வேர், ஆணவமலம், முக்குணம், எரிந்து போகுந் தன்மையையும், பிணக்கிலாத ‘சிவன்செயல்’ எலும் ரெய்ப்பொருளானவன், பேதமில்லதோர் கற்பளித்து அந்தச் சிவானந்தப் பெருவெள்ளாம் புத்தியாகிய வாய்க்கால் வளியேயோடு உயர்ந்த நீர் நிலையாகிய இதயத்தே தேங்கிக் கிடக்க சர்வதத்துவாதிப்பியாகிய இயற்கை அம்மைபங்கன்,

எல்லாஞ் செய்தித்தன் செயல் புரியுந் தன்மையைக் காண்பான்.
 நான்தான் எனும் அஞ்ஞானத்தையும் இருள் விட்டு நீங்க
 ‘சிவன் செயல்’ எனுஞ் ஞானாக்கினியாலே ஆணவத்தையும் விளைப்
 பயன் எனும் கர்மத்தையும், ஆசையற்றவனும் மாயையையும்
 மோகமர்ர் புரமுன்றையுஞ் சுட்டெரிப்பவனை முனியும் முதல்வளை
 தன் அகத்தே காண்பான். சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தித்தனைய்
 அந்த அறியா அறிவாகிய தந்தியில் ஆழ்ந்து பிரானையாமத்தில்
 (2-15) நிட்டை கூடுவன். சிவபெருமானை அங்கே காண்பன்
 தேகம் விழுமுன் அவனை அடைவோமே. (8)

56. ஐவர்செய் வினையில் அயர்ந்து விடாமல் பொய்வினை நீக்கிப் புண்ணியந் தேக்கிக் கையும் மெய்யும் கலந்து வணங்கி நெடு மன்பில் நான்தொழு தேனே.

நெடு மன்றால் நானுக்கு எனும் இந்திரியங்களும் காது, மெய், வாய், கண், மூக்கு எனும் இந்திரியங்களும் சப்த, ஸ்பரிச; ரச, ரூப, ஸ்கந்த எனும் ஐந்து தொழில் புரியும் ஜிம்பலவேடர் கையில் அகப்பட்டு மட்டுப்படாமயக்கந் தரும் மூம்மலப்பினிப்பால் கட்டுண்டு ஊழ்வினையின் பயனுகவே இறை வளை மறந்து விடாமல் (முன்பாட்டு விளக்கங் காண்க.) சிவன் செயல் எனும் ஞானக்கிணியினாலே நான் எனும் ஆணவத்தையும் விணப்பயன் எனுங் கர்மத்தையும், ஜிம்பல வேடர் கையில் அகப்படாத மனதைக் கொண்டு சுட்டெடாத்துத் திருவருள் எனும் இறைவளையே எந்திலையிலும் எக்கோலத்திலும் வேண்டி நிற்கும் புண்ணியந் தேக்க வேண்டும் ‘பாவமாகிய துன்பத்தினின்றும் விடு படுவதற்கும் இனிய சுதந்திரத்தையடைதற்கும், ஸ்தோத்திரம், தியானம், நமஸ்காரம் பிரதஷ்டினம், பூஜை, தர்சனம், சிரவணம் ஆகியவற்றைச் செய்யமுறையே நாக்கு, மனது, தலை கால்கள் கைகள், கண்கள், காதுகள் ஆகியவற்றால் நான் வேண்டிக் கொள் ளப்படுகிறேன். வாக்கும் மற்றும் இந்திரியங்களும் உமது திருப்பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும்படி அருள்வீராக. (சிவா னந்தலகரி, ச. 41) மேலே ஆதிசங்கரர் கூறும் வண்ணம் கையும் மெய்யும் கலந்து வணங்கி விழிநீர் பெருக மனம் கரைந்து இறைவா இறைவா என்று கலங்கி வணங்கும் அன்பில் நான் பூஜையும் தோத்திரமுஞ் செய்து தொழுதேனே. (9)

57 இங்கூடு வரவிலும் ஒக்க வடைத்து நின்

இன்ம தாருதி இளகிக் கசிவற்

நெடுஞ்செழுப்பு துருக்கி தீவிரமாக விடும் போது மேல்லாங் கடன்தால்

நன்பு துன்ப அயல்வேட்டுப்பு
பொன்பொதி செஞ்சடைப்புனிதன் வருமே

சப்த ஸ்பரிஸ ரஸ ரூப ஸகந்த எனும் ஜிம்புலன்களையும் புத்தி, அகங்காரம், மனம் சித்தம் என்னும் அந்தக் கரணங்களையும் முறையே சப்தஸ்பரிஸ இருதயத்தில் பிரமா விடத்தும் ரஸ கண்டத்தில் விஷ்ணுவிடமும் ரூப ஸகந்த கபாலத்தில் உருத்திர னிடத்தும் புத்தி அகங்காரம் புருவ நடுவில் நெற்றியில் மகேஸ் வரரினிடத்தும் மனம், சித்தம், நாபியில் சதாசிவனிடத்தும் ஒப்படைத்து சுவத்திகம் அல்லது சுகமுந் திடமும் எவ்வாறிருக்கி னெங்துமோ அவ்வாதனத்தில் இறுமாந்திருந்து பிரணையாமஞ் செய்து தியானத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்து (அங்கயோகம் (2-9)); சாக்ஷி அனுமதிப்பவன், தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் மகேஸ் வரன் சதாசிவன் எனும் முதல் ஜந்து படிகளிலும் எண்ணில் பல கோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனையிலும் அருட்கண்ணைக் கண்கும் எம்மிறைவனை சதாசிவனைக் கண்டு, அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையான ஏந்திழைபங்களைத்தம் அறிவினால் கண்டு மனங்கசிந்துருகி, புத்தியாகிய வாய்க்கால்வழியே சிவானந்த வெள்ளம் பெருக இன்பதுன்பமற்ற பொதுநடனங் காணும் நிலையில் பேரானந்த வெள்ளம் பெருக மனம் அடங்கும். பிராணையாமத்தில் நிட்டை கூடியே சமாதியடைவர். பொன் பொதி செஞ்சடை புனிதன் சமாதியில் திருவைந்தெழுத்துச் ஜோதியில் தோன்றுவன். (10)

58. ஓங்காரக் கம்பத்து னுன்னத மேடையில்

பாங்கான வீட்டின் பள்ளி யறையைத்
தூங்காத் திறவுகோல் கொண்டு திறந்தால்
நீங்காச் சிவகதி நிச்சயமாமே

(முன்பாட்டு விளக்கப்) சுவத்திகம் அல்லது சுகமுந் திடமுந் தருவது வெதுவோ அவ்வாதனத்திலமர்ந்திருந்து பிரணையாமத்தில் இடைபிங்கலை யெனுமிருவாசலைத்துவிட்டுச் சுமுமுனையைக் கபாலந்திறந்து கொண்டு ஏதும் பற்றின்றி சமாதியடைய நிட்டை கூடும். முப்பத்தைத்து கருவிகரணங்களுமொடுங்கிய புருஷன் காணப்படுவன் (-15) காண்க) நெஞ்சத்திடமாக முன்றும் நிலையில் உயிர்க்காற்றுகிய பிராணனும் எண்ணமாகிய சித்தமும் ஆளாகிய புருடனும் இயங்கும்; நாலாம் நிலையாகிய துரியத்தில் கொப்புழிடமாக உயிர்க்காற்றும் ஆளாகிய புருடனும் இயங்கும்; தில்லைத்தரிசனங் காண்பான் (Cosmic consciousness) தூங்காத் திறவுகோல் கொண்டு திறந்தே நாலாம் நிலையாகிய துரியத்தில், பாங்கான வீட்டின் பள்ளியறையில் தூங்காமல் தூங்கித் தில்லை நடனங் காண்பன். அப்பாலே உயிர்ப்படங்குதலாகிய துரியா தீத்தில் ஆளாகிய புருடன் ஒன்றே இயங்குந் திருவைந்தெழுத் துச் ஜோதியிலே சிவபெருமானைக் கண்டால் நீங்காச் சிவகதி நிச்

சயமே. (தாயுமானவர் ஆசையெனும் பாட்டு 25; 26; காண்க) (11)

59. ஒளவிய நெஞ்சை அறவே யொழித்து
நெளவிய மழுவு மேந்தும் நம்பணச்
செவ்விதின் வணங்கிற் சித்தி முத்திகள்
எவ்வம் தின்றி யெய்திட லாமே.

நெளவி — மான்; பிணை; மறி. எவ்வம் — துன்பம். ஐம்புல்-வெடர் கையிலகப்பட்டு மன், பெண், பொன் எனும் மூவாசை கரும் மேலிட அங்கலாய்த்த நெஞ்சும் ஆவல் கொள்ளும் மனமும் வீட்டகல, பாசபந்தக்கயிறு எரிந்தது. நிட்டை கூடிய எரிந்த பாசபந்தக்கயிறு திரும்பவும் உலகினில் சிவிக்கும் செவன் முத்தனைக் கட்டுந்தன்மையற்றது; அவனை மறவாதே நான் எனும் ஆணவமலம் பீடிக்காது; மானும் மழுவும் எந்தினவர். ஆன்மாவை இரட்சிப்பவனாக மாணையும்; கணப்பொழுதேனும் ஆன்மா இறைவனை மறந்து மாயையில் சிக்குண்ணது என்றும் செவன் செயல் போதனைசிரியர் அஞ்ஞான இருளை நீக்குவதைக் குறிச்கும் மழுவும் உடையர்; இவ்வண்ணம் விளங்கும் தண்ணளி வாய்ந்த முதல்வனை ஒரு நாஞ்சும் மறவாது பூஜையுந் தோத்திரமுஞ் செய்து போற்றி ஏத்தித் தொழுது வணங்கின் இறைவனாலே உலகினுக்கு தொண்டு செய்வதற்கு போதிய சித்திகள் நமக்கு அளிக்கப்படும். இவை ஆணவமலம் நம்மைப் பீடிக்கச் சந்தேரனும் இயல்பில்லாதன வாக்கும். இறைவனே சர்வ தத்துவாதிப்பியாக உலகினுக்குத் தேவையான சித்திகளைத் தம் மெய்யடியானாடாக அருள் புரிபவன்.

60. அஃகா மனத்தா லறிவை யெழுப்பி
வெஃகாக் குருபதம் மென்மேலும் போற்றி
எஃகு போல இளகிக் குழைந்தால்
இஃதேபே ரின்பம் இடரிலை யென்றுமே.

அஃகுதல்—சருங்குதல்; எஃகு—வேற்படை; சூலம்.

வெஃகாமை—வெறுப்பு; வேண்டாமை, குருபதம்—மோட்சம். பாசபந்தக்கயிறு எரிந்து ஒடுங்கிய மனத்தராய் நிட்டை கூடுவர். செவன் முத்தனைய, எரிந்த பாசபந்தக்கயிறு கட்டுந்தன்மையற்ற தால் மற்றெரு பற்றின்றி நாம் பெற்ற அந்த மோட்ச வீட்டை நிந்திக்காது, திருவைந்தெழுத்தை ஒதியோதி பொருளை யுனர்ந்தோதி வாழ்வர், உலகின்கண் பரவிக் கிடக்கும் எண்ணில் பல கோடி உயிர்கள் அத்தனைக்கும் அவர்கள் மூடப்பட்டுக் கிடக்கும் மலப்பிணீப்புக் காரணமாக. மறந்தே கிடக்கும் இறைவனை, அவ-

6. தியானமாலை 160.

ஞடைய வேற்படை கொண்டு அறவழி நிற்ப அவர்களை ஏவ இளகிய மனத்தனுயக் கசிங்குருகி தொண்டு செய்வான். எவ் வாறு தாய் தான் பெற்றெற்றுத்த இளங்குழந்தையில் அளவிலாக் காதல் கொண்டு அதைக் கவனிப்பாரோ அவ்வாறு என்னில் பலகோடி உயிர்கள் அத்தனைக்கும் அன்புடுண்டு, வினைத்தன்மையினின்றும் அவர்களை நீக்கத் தொண்டு புரிதலே இடரிலாப் பேரின்பம். (13)

61. கங்குல் பகலற்ற காட்சியிற் பிரியார்
எங்குஞ் சிவமென் றறிவா ரிவரே
தங்கும் பிறவியிற் சாராத் தவத்தினர்
எங்குஞ் கண்ணுற் றிறைஞ்ச வினிதே.

கங்குல் — இரவு. இரவு பகலற்ற ஏகாந்த நிட்டையில் திருவருட் பெருவெளியில், இறைவனை மறந்து கிடக்கும் இரவோ அல்லது அவனை நினைந்து விழிநீர் பெருக்கும் பகலோ இல்லாது, இரவு பகலற்ற காட்சியினின்றும் விலகார். அனுவுள் அவனும் அனுவுள் அனுவும் கலப்பதுணரார் இனையிலியீசனவெனங்குமாகி நிற்பதையே யுணர்ந்தவராய் சாலோக சாமிப சாயுச்சிய பதவி யடைந்தவராய் எல்லாப் பொருட்களிலும் வியாபகமாயிருக்குங் கடவுளைக் கண்டு அவர்க்குத் தொண்டு புரிதலே இனிய பேரின்பம்.

தாயுமானர் தருவதைக் காணச்.

பாராதி நீயாப் பகர்ந்தால் அகமெனவும்

ஆராயுஞ் சிவனுநீ யாங்கான் பராபரமே.

(தாயுமானவர் பராபரக்கண்ணி 104) (14)

62. நமச்சி வாயவே நான்மறை யாகமம்
நமச்சி வாயவே மந்திர தந்திரம்
நமச்சி வாயவே நம்முட ஒயிர்பொருள்
நமச்சி வாயவே நற்றுணை யாகுமே.

‘சிவசிவ’ என்பது தமிழ் மாமறை ‘ந, ம, ச, வ, ய’ எனும் எழுத்துக்கள் தரும் வழிநின்று ‘ந’ என்பதால் அறவழி நின்றும் மலப்பினிப்பினின்று ‘ய’ என்னும் உயிரை நீக்கி ‘வ’ என்னும் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையான அம்மையையும், தன்னைளி கொண்டு இயங்கும் சிவபெருமானையும் ஐந்தெழுத்தை ஒதியும் உணர்ந்துங் காணலாம் ஆகவே ‘நமச்சிவாயவே நான்மறை யாகமம். செபிக்கும் ஒரு சொல்மந்திரம். படிமுறை விளக்கும் சொல்லோ சொற்களோ கொண்டது தந்திரம். நமச்சிவாய செபிக்கும் மந்திரமாயும் படிமுறை விளக்கும் ஆகமமாய்

தந்திரமாயும் நிற்கும். நமச்சிவாயவே என்பதில் ‘ந’ என்பது, வாழ்க்கை எனும் படிமுறையைக் காட்டி நிற்கும் உடலையும் ‘ய’ என்பது மலப்பினிப்பால் மூடப்பட்டிருக்கும் உயிரையும் - சில என்பதால் மெய்ப்பொருளானவனையும் நாம் அறிகிறோம். இவ்வனைத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்தே நாம் வேண்டி ‘நமச்சிவாயவே’ என்பது இறைவனை அடைய வழிநிற்கும் படிமுறையாகவும் மந்திரமாகவும் அதே மெய்ப்பொருளாகவும் நின்று நற்றுணையாகுமே.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தருவதைக் காண்க.

நமச்சி வாயவே ஞானமுங் கல்வியும்

நமச்சி வாயவே நானாரி விச்சையும்

நமச்சி வாயவே நாநவின் ரேத்துமே

நமச்சி வாயவே நன்னெறி காட்டுமே.

(5—90—2) (15)

63. நாதனிருப்பது நற்றவர் நெஞ்சிலே

நாத னுரையது நான்மறையாகமம்

நாதனை நாடினர் ஞானமெய்துவர்

நாதனை நாடி நாமறிந்தோமே.

நாதனிருப்பது நற்றவர் நெஞ்சிலே யென்பத்தைத் தாயுமான வர் விரிவாகக் கூறுகிறார் காண்க. ‘ஆசான் அருளிய அருமறையின் வண்ணம் நின்று சிவன் நினைவல்லாது வேறு உலகியல் நினைவொன்றும் நினையாமல் நிற்போமாயின்’ அவ்விடமே நிலையான அருளகமாகிய பொருளிடம். அங்ஙனம் நிற்குமிடத்தே அருளிய வென்று சொல்லப்படும் மேலாம் நிட்டை நிலைவந்து பொருந்தும்’ என்னும் பொருஞ்சுடன் “நினைவான்று நினையாமல் நிற்கின் அகம் என்பர் நிற்குமிடமேயருளாம் நிட்டையருளாட்டுந்தனை யென்று மறந்திருப்ப அருள்வடிவானது” (நினைவான்று 1) சுவாமிகளும். அவ்வாறே இலகுவான சொற்கொண்டு பெருமுன் மையைத் தந்தார். ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் அடங்குவது ஐந்தாமிடம்; மூலத்தீ யெழுப்பும் மூன்றுமிடம் நெஞ்சம், நான்காம் இடம் கொப்புழ்; சித்தாகாசம் இருப்பது இதயம், நெஞ்சே; இறைவனருளியதே ஆகமம், வாய்ச்சொல்லாகவே குருசீஷன் அவற்றை மாமறையை ஆதியந்தமற்ற காலமாக உபதேசித்து வந்தமையால் ‘சுருதி’ என்று கூறப்படும் என்பர். மேலும் தாயுமானவரே ‘கல்லாவின் நீழல் தனில் ஒரு நால்வர்க்குங் கடவுள் நீ உணர்த்துவதுங்’ என்று கல்லால மரநீழல் தனில் நீ வீற்றிருந்து ஏனகர், சனற்குமரர், சனந்தனர், சனுதனர் என்னும் இல்வாழ்பான பிரமச்சாரி, வானப்பிரிஸ்தன் சன்னியாசியாகிய நால்வர்க்கம் முதல்வனுகிய நீ உண்மையாம் முத்திறப்புணர்ப்பினை

உணர்த்தியருளினை” என்னும் பொருந்தன் பாடுகிறார் காண்க.
(கல்லாலின் 1) முன்பாட்டுக்களாலே “நாதனை நாடி ஞான மெய்தி
அவனை அறிந்தோமே” என்பதைத் தருகிறார் காண்க. (16)

64. நினையும் நினைவும் நீயன்றி வேறில்லை
அனையுஞ் சுற்றமும் அப்பனு மாகிய
தனையறி வார்கள் தற்பர மாவர்
பினையொன்றும் பேச விடமில்லைக் கானே.

நினையல் — நினைத்தல். நினைவு — எண்ணம். பினை — பின்னை.
மேலும் உன்னை மறவாதே என்றென்றும் உன்னை நினைத்தலும்,
உன்னுடைய எண்ணங்களும் நின் திருவருளே, முன்னமே உன்னை
வேண்டி அழுது விழிந்து பெருக்கியே திருவருண்டாக்கிக் கருணை
யாளன் தண்ணளிகொண்டு அருள் ஒருக்கணமேனும் உனைப்பிரி
யாது சிந்திப்பார்கள்; முக்குணமும் பாழாய்ப் போக எண்ணுணத்
தான் இருதயத்தே நின்று “எல்லாஞ் சிவன் செயலே” எனு
மெண்ணங்கொண்டு அந்தினைவேயாயிருப்பன். எண்ணில் பல
கோடியியிர்கள் எத்தனையோ அத்தனையிலும் தாய் தந்தை
சுற்றம் அனைத்திலும் அனைவள் அவனும் அவனுள் அனைவும்
கணுவற நின்று கலப்பதுணரார் யிலையிலி ஈசனவெனங் குமாகி
யானுகிய என்னை விழுங்கி வெறுத்தானுய் நின்ற தற்பரமாவர்.
அதற்கு மேலும் முழுது மூன்றமையான எம்பெருமானைப் பற்றிப்
பேசவோ வர்ணிக்கவோ வித்தியாசமாயொன்று மில்லைக்கான்.

(17)

65. நீயும் நானும் அவனும் அதுவும்
காயுந் தீயும் காலும் வானும்
பேயும் பூதமும் பிரானும் பிறவும்
ஆயும் பொழுதில் அவனைய் விளங்குமே.

மேலாம் தனிப்பெரும் பொருளே! நீயென்றும் நானென்றும்
வெறும் மாயாகாரிய பொருட்களான காய்களியாகிய பருந்திலைப்
பொருட்களும் நுண்பொருட்களான நிலம், நீர், தீ, கால், வான்
பொருட்களும் கணங்களான பேயும், பூதமும் வேறு இவற்றுள்
ளாடங்காத பொருட்களும் எல்லாம் எல்லாமாய் விளங்கும் அத்து
விதப் புணர்ப்பாம் உண்மையினை ஆராய்ந்து ஆயும் பொழுது
முழுநிறைவாம் முதல்வனே எப்பொருளுமாய் விளங்குமுன்மை
யாம். மூலப் பிரகிருதியுமவனே, சைதன்யப் பொருளுமவனே;
பதி, பச, பாசமூன்று மொன்றுய விளங்குபவனே; காரணமும்
அவனே காரியமும் மவனே. அங்ஙனம் வேறுபட்டு நிற்கும் நிலையு
மில்லை யென்னும் உண்மையினை மாறு அடிமைக்கு உடனின்று
ணர்த்துவதும் நீயே.

தாயுமானவர் தருவதைக் காண்க.
 எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தேயூறித்
 தித்திக்கும் ஆனந்த தேவே பராபரமே. (பராபரக்கண்ணி 7)
 திக்கொடுக்கீழ் மேலுந் திருவருளாம் பொறபறிந்தோர்
 கைக்குள் வளர் நெல்லிக் கனியே பராபரமே

(பராபரக்கண்ணி 8)

தன்னை யறிவித்துத் தான்றுஞச் செய்தானைப்
 பின்னை மறத்தல் பிழையலது—முன்னவனே
 தானேதானுச் செய்துந் தைவமென்றுந் தைவமே
 மானே தொழுகைவலி.

[சிவஞானபோதம் (12—4—3) (18)]

66. நுண்ணிடை யவளொடு நுடங்கும் பித்தனை
 விண்ணிடை விடைமேல் விளங்கு மொருவணைக்
 கண்ணிடைக் கண்டு களித்த மானிடர்
 மண்ணிடை வராரென வோதும் மறையே.

நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம் எனும் ஜம்பூதங்களும் (Elements) நுண்வடிவான அனு, (atoms) அரைப்பங்கு பூதப் பொருளாயும் மிகுதிமற்றும் பூதங்கள் நாலுந் தனித்தனி. எட்டி லொருபங்குமாகக் கூட்டிய அரைப்பங்குஞ் சேர்த்து ஒருநுண் வடிவான அனுப்பொருளாக அமையும். ஓர் அனு நீரை யெடுத் தால் அதில் அரை அனு நீரும் எட்டிலொருபங்கு காற்றும் எட்டிலொரு பங்கு ஆகாசம், எட்டிலொருபங்கு நிலமுஞ் சேர்ந்து ஒரு அனு நீராக விளங்குகிறது. இவ்வண்ணம் அனுக்களான பஞ்சபூதங்களும் ஒருங்கு சேர்ந்தே விளங்க அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவும் கணுவறக் கலப்பதுணரார் இணையிலிசனவ னெங்குமாகி அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை பார்வதியுடன் அப்பால் நின்று இயங்கும் இறைவனை அறிவிக்கிறார். நுண்ணிடை யவளொடு நுடங்கும் பித்தனை பருநிலைப் பொருட்களான ஆருயிர்கள் அத்தனையும் முன் கூறியவாறு நுண்வெளியில் அனுவடிவான ஜம்பூதங்களாய்ச் சூழ சாதகன் தானும் தன்னையும் ஜம்பூதவடிவான அனுப்பொருளாயுங் காண்கிறுன். வினைமுதலாம் முதல் வனே வினைத்தன்மையினின்றும் ஆருயிர் தன்னை நீக்கியருஞம் பொருட்டு அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு உடனின்று செயல் புரிகிறுன். பொது நடங்காணும் ஞானியானவன் யானைகிய வென்னை விழுங்கி வெறுந் தானுகத் தற்பரானகக் காண்கிறுன். பூதப்படை சூழ வினைத்தன்மையினின்றும் நீக்கும் விடைமேல் விளங்கு மொருவணைத்தானும் பொது நடங்காணும் தற்பரானக அனுவடி

வாய்க் கண்ணிடைக் கண்டு களிக்கும் மாணிடர் “அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் நெறியாம் நந்தி நீடருள் ஒன்றுஞ் செறி யாச் செறிவே சிவம்” எனும் மோன்னிலையெய்தி சிவலிங்க வடிவாக விளங்கும் அகத்தையே காண்கிறார். சும்மா இருக்கும் அகம் ஈற்றில் ஐந்தெழுத்துச் சோதியையும் பிறப்பறுக்கும் அகம் ஈற்றில் ஐந்தெழுத்துச் சோதியையும் பிறப்பறுக்கும் சாயுச்சிய பதவியையும் மடையைச் செய்யும். அதே ‘சிவசிவ’ எனும் மாமறை தரும் மெய்ப்பொருள். (19)

67. நூதன விவேகியர் நுழைந்துங் காண்கிலர்
சீதள கமலச் செல்வனுங் காண்கிலர்
வேத வாகமம் தாழும் விளம்பில
சாதனை யுள்ள சத்துக்கள் காண்படேர்.

மிகவும் அறிவில் மேம்பட்ட விஞ்ஞானிகளும் தாம் தம்விஞ்ஞானி அறிவுடாக எவ்வளவு நுழைந்து நுழைந்துசென்றாலும் மனம் அடங்கும் நிலை, மோன்னிலை, எய்திலர். சீதளம—குளிர்ச்சி; குளிர்ச்சி பொருந்திய தாமரை மலர் போலும் அகமுடைய பிரம்மா நான் எனது என்னும் ஆணவமலப்பினிப்பில் சிக்குண்டு புறத்தே அலைந்தும், மறைப்பாற்றலாம் சிவபெருமானே எல்லா வற்றிற்குங் காலாக நின்று செயல்புரிகிறன், என்பதை உணராது, ஆணவமுனைப்பு அலைப்பதை காணுது அலைந்தார்; வேதங்களை ஆகமங்களையும் பாடமாக்கியும் படித்தும் அவை தாமே ஒன்றும் அருள்தராது; ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் “பஞ்சாங்கத்தில் மழை மழை” என்று எழுதிக் கிடந்தாலும் அந்தப் பஞ்சாங்கத் தைக் கசக்கிப் பிளிந்தாலும் ஒரு சொட்டு நீரும் வராது” என்கிறார். வேதங்களில் கூறிய உண்மைகளை ஆராய்ந்தும் ஆகம மூறைப்படி சாதனைகளிடுபட்டும், விழி நீர் பெருக்கி” அவனையே காணவேணும்” என்று ஆவல் கொண்டு தேடில் அவனைக் காண்பர்; (முன்பாட்டு விளக்கம்) அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவமாக ஐம்பூதங்களான நுண்ணிடையவெளாடு நுடங்கும் பித்தனை மோன்குறைவை மோனமெய்திய அகத்தினில் காணலாம். (20)

68. நெற்றி நாட்டத்தார் நிமிர்புன் சடையர்
பெற்றமோன் றேறுவர் பேடுடனுவர்
கற்றைவார் குழலுமை காட்சிக் கெளியர்
விற்றான் ஒன்றில்லா விமலரிவரே.

விற்றுண் — விற்றுண்ணுவதற்குரிய சில்லறைப் பண்டங்கள். பெற்றம்—எருது. பெற்ற மேறி — சிவபிரான். ஐம்புலவேடர் களும் பெண்றறவர்களாய், பாசபந்தக்கயிறு ஏரிந்தவராய், ஐந்து மடக்கா அறிவு, ஐம்புலன் களுமொருங்கே அடங்கிய பாம்புபோல்

சடைமேல் ஆபரணம் ஆகவும்; கங்கையும் பாம்பும் ஒருவருக் கொருவர் பகைவராயினும் புன்சடையில் இணங்கிவாழ்வராய் உள்ளக்கண்ணுறங்கின தன்மையினால் ஞானக் கண் வலிமை பெற்று விளங்குவதனால் நெற்றி நாட்டத்தார்; பாம்பும் கங்கை யும் இணங்கி வாழ்தலும் ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம் பட்ட மெய்யடி யார் தம்மை ஊர்தியாகக் கொண்டு நெறி நிறுத்தி பித்துப் பிடித்தவர்போல் ‘சிவசிவ’ எனும் மாமறை தரும் மெய்ப்பொருளானவனே பினக்கில்லாத பெருமான் எனு முன்மை கைபிடித்து நன்நெறி நிற்றலால் நிமிர்புன் சடையர்; பெற்ற மொன்றேறுவர் பேயுடனுடுவர்; மோனமெய்திய அகத் தின ராய் அம்மை பார்வதியே செயல்புரிய முன்மை விளங்க கற்றைவார் குழலுமை காட்சிக்கெனியர்; மோனமெய்திய அகம் ‘சிவன்செயல்’ எனும் பார்வதியின் செயல் கொண்டு பித்துப் பிடித்தவர் போல் நிற்றலே முதல் கூறின உன்மைகளை விளக்கும். இந்திரிய முதலிய தத்துவ சேட்டைகட்கேது வாயாக்கை யுணின்றவற்றேரு சூடினுமவற்றிற் பற்றின்றி விற்று ஞேன்றில் லாது தன்னியே காணுமான்மாவே ஊர்தியான விமலரிவரே. (21)

69. நேச யோகத்தர் நெறியில்லாதவர்
 பாச மியல்பாய்ப் பற்றுத பான்மையர்
 பேச வொன்னைப் பெருமையர் பேரிலர்
 தாசன் யோகன் தலைவன் இவரே.

(முன்பாட்டுத் தொடர்ந்தே) இந்திரிய முதலிய தத்துவ சேட்டைகட்கேது வாயர்க்கையுணின் றவற்றேரு சூடினுமவற்றிற் பற்றின்றி பாசமியல்பாய்ப் பற்றுத பான்மையர். மோன நிலையெய்திய அகத்தினராய் ‘சிவசிவ’ எனும் மாமறை தரு முன்மை விளங்க பார்வதி தேவியே செயல்புரிய, அந்நெறியே நன்நெறியாகவும் வேறேர் நெறியுமறியாதவராய், “நீ நெறி கண்டுளம் நின்மல ஞகுமே” எனுந்திருமூவர் வாக்கியம் விளங்க, நேச யோகத்தர், நெறியில்லாதவர் பாசமியல்பாய்ப் பற்றுத பான்மையர்; எல்லாவற்றையுந் தன்னுள் அடக்கியவராயும் ஆதியுமந்தமுமில்லராய் ஒப்பாருமிக்காருமில்லாதவராய், பேரிலர் ஊரிலர் பேச வொன்னைத் பெருமையர் தாசன் யோகனுடைய முதலவன்; அவனே நீயும் நானுமென்னும் வேறு பாடில்லா நிலையில் நின்று செயல்புரிபவன். (22)

70. நெறியும் மனிதர்தம் நாளென்னு மகந்தையைக்
 கொய்யுஞ் சூலப் படையை யுடைய
 கையு முடையவன் காலற்குக் காலன்
 தெய்வ மிவனென்று சேர்க்குது மிவன் பதம்.

நெ - இகழ்ச்சிக் குறிப்பு; கேவி.

பலபிறவிகளாய் ஒன்றன்மேலான்றும் அடுக்கப்பட்டுப் படை படையாகச் சேர்க்கப்பட்ட மும்மலப்பினிப்பால் உண்டாக்கப் பட்ட மட்டுப்படா மயக்கத்தினால் நானென்னுமகந்தையினால் பீடிக் கப்பட்ட மனிதர் சிவனடியாரையும் சிவனையுங் கேவிபண்ணப் பண்ண சிவபெருமான் தன்னுடைய சூலப்படையைக் கொண்டு அந்தப்படை படையாகச் சிடக்கும் மாயை மலப்பினிப்பையும் ஆகந்தையையுங் கொண்டு கொய்து எறிவர். இடையிடையே சிவனே தன்னைக் காட்டினின்று வினைத்தன்மையினின்று நீக்கும் நன்னோக்குடனே தன்னவிவாய்ந்த எம்பிரான் அருள்புரியும் இயல்புடையன்; ‘சிவசிவ’ எனும் மாமறைதரும் சிவன் செய விள் உண்மை விளங்க அஞ்ஞான இருள் நீங்கக் காலனுக்குக் காலன்; அஞ்ஞான இருள் நீங்கிய சிவபதமே தெய்வமென்பர். (23)

71. நொந்தவர் தம்மை நொடியினிற் காக்கும் பைந்தொடி யுமையாள் பங்கன் துங்கன் கந்துக் பதகாரிப் போர்வையன் கறைசேர்கண்டனன் டத்தவர் காணுக் கடவுளே.

பைந்தொடி — பொன்வளையனிற்த கையுடையாள். கந்து — யானையனிதறி, வள்ளி முருகனுக் கெயல் புரியும் போது பாச பந்தக்கயிறு அறுந்த தன்மையால் வள்ளியின் புத்தியாகிய கண்ணிகை முருகனுடன் கூடியே இறைவன் தொண்டையாற்றி னள்; இடையிடையே ஆணவழுமைப்புக் கொண்டு முருகனை மறப்பாள்; நடப்பாற்றலாம் - சிவபெருமான் உலகினைக் காட்டிநிற்பன்; மருத்துவனை மறைப்பாற்றலாம் சிவபெருமான்; ஏழுந்தருள ஆணவழுமைப்பு நீங்கும். பொன்வளையல் அணிந்த யுமையாள்கணவனே மருத்துவனை மறைப்பாற்றலாம் சிவபெருமான்; நொடியளவில் ஆணவழுமைப்பைச் சுட்டெரித்தான். ஆணவமான யானையின் தோலை ஆணவும் சுட்டெரிக்கப்பட்ட தன்மையை யுணரத் தன்போர்வையாகக் கொண்டவன்; நொந்தவர் தம்மை நொடியளவில் காக்கும் கடவுள்; இந்திரிய முதலிய சேட்டைகட்ட கேதுவாயாக்கை முனின் றவற்றேருடு கூடினுமவற்றிற் பற்றின்றி நிஷ்காரமிய கர்மமே புரியும் கறை சேர்கண்டன் (2-2) நிறைந்த சிவந் தெவிட்டாதெதி (2-26) என்னு முன்னமை விளங்க உலகினர்க்கறியா வண்ணம் அவன் உலகினிற் சீவிப்பன். அண்டத் தவர் காணுக் கடவுள். ஈற்றில் முருகனே வள்ளியாகச் செயல் புரியும்னையை விளக்குவது யோகசவாமிகள் காவியமில்லாமல் வெள்ளை வேட்டியுடன் சீவித்தது. (24)

72 அந்தியுஞ் சந்தியும் அன்பினிலவைனச்
சிந்தையி னினையச் சிறப்புடையவராய்ப்
பந்தம் யாவும் பற்றுது ஒழித்து
நந்தா வின்ப நாட்டை வாரே.

நந்தாப்பதம் — மோட்சம். நந்தா விளக்கு — ஓளிகுண்றுத் விளக்கு. நந்தா வின்ப நாடு—என்றுங் குறையாத பேரின்பத்தைத் தரும் நந்நாடு. போட்டலீடு. தையல் தனக்குப் பாதியுடல் கொடுத்து (1—773) சாயுச்சிய பதவியடைந்த நிலையில் எண்ணில் பலகோடி உயிர்கள் அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணுக விளங்கு மெம் பெருமானே என்னுளங் குடி கொண்டார். ஒன்றே இரண்டோ என்று பிரிக்கமுடியாநிலையில் அந்தியுஞ் சந்தியும் பூசையுந் தோத் திரமும் மறவாது செய்தும் எரிந்த பாசபந்தக் கயிறு கட்டுந் தன்மையற்றதால் பந்தம் யாவும் பற்றுது ஒழித்து அவனையே என்றுஞ் சிந்தித்தவராய் முக்குணமும் பாழாக எண்குணத்தானே உள்ளங் குடி கொள்ள அவனே தன்னியல்பாகச் செயல் புரியும் நந்நாடாகிய பேரின்ப நாட்டையடைந்தவராய், அழியாப் பேரின் பத்துடன் வாழ்வாரே.

(25)

வேறு

73. இடுக்கண் பலப்பல எய்தியக் காலம்
நடுக்கப் படார்நல் லடியார் ஆதலின்
அடைக்கல மாகவுன் திருவடி அடைந்தேன்
விடைக்கு கந்தவனே இலங்கைநல் வேந்தே.

ஓழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யடியார் தும்மை அவரவர் நெறி நிறுத்திச் சோதித்து தம்பாதார விந் தத்தே சேர்க்கும் இறைவன்; தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையுந் தயங்க அண்டர் தொழுதேத்தும் (2—3) தண்ணிலிவாய்ந்த எம்பெருமானே நடுக்கப்படாதே அடைக்கலமாக உன் திருவடி அடைந்தேன், தண்ணிலிவாய்ந்த எம்பெருமான் தண்ணிவந் தனைந்த மெய்யடியார் தாம் மறக்கினும் அவரை ஒருகணமேனும் விட்டுப் பிரியாதே தண்ணடி சேர்க்கும் இயல்பினை நன்குணச்தே மெய்யன்பர்க்குகந்தவனே, இலங்கை நலவேந்தே, செல்லப்பாச் சாமியாராக உருத்தாங்கி எழுந்தருளிய எம்பெருமானே.

74. அடிக்கடி மிடியால் அயர் வெய்தினைவும்
பிடித்த மலர்ப்பதம் பேசுவதல்லால்
அடித்தலம் பெயர்க்கிலேன் அயலவர் மனைதிருப் பொடிப்புனை இலங்கையைம் பொன்னகரானே.

மிடி—வறுமை. மிடிமை, -வறுமை வன்கூழி. வள்ளிமுருகனாகச் செயல்புரியும் போது, வள்ளியின் புத்தி முருகன் துணைநிற்க சிவனுக்குத் தொண்டு செய்வாள். இடையிடையே வள்ளி ஆணவ முனைப்புக் கொண்டு இறைவனை மறந்து செயல்புரிவாள். அவ்வாறே சுவாமிகளும் வறுமையாலும், வினைப்பயனாகவும் இறைவனை மறந்து முனைந்து செயல் புரிந்தாலும் (முன்பாட்டு விளக்கங்கள் காண்க) ஒருகணமேனும் மெய்யடியாரை விட்டு பிரியாத இறைவன் திருவருளால் “தழைத்த சடையார் விடையொன்றேறித் தரியார், புரமெய்தார் பிழைத்த பிடியைக் காணுதோடி பெருங்கை மதவேழம் அழைத்துத் திரித்தங்குறங்குஞ் சாரல் அண்ணுமலையாரே” என்பது விளங்குவது போல் இறைவன் திருப்பி அழைக்க அவன் பாதாரவிந்தஞ் சேர்ந்து அவனுடைய மலர்ப்பதமே என்றுங் கைப்பிடித்தவராய் எல்லாவற்றிற்கும் அடித்தளமாய் விளங்கும் அவன் திருவருளை ஒரு போதும் மறக்கிலேன்; அயலவர் புளகாங்கிதத்தைக் கண்டபோதும் அயர்ந்து போகாது திருவருளையே வேண்ட அருள் தரும் இலங்கை நகர் ஈசனை செல்லப்பனே.

(2)

((எடுத்துக்காட்டா) யான் (உரையாசிரியர்) அவர் காலமுறிந்து மருத்துவமனையில் சிகிச்சைக்காக இருக்கும்போது அவரை முதன் முறை கண்டபோது என்னுடைய மகளின் பெயரையே கேட்டார். ‘சிவன்செயல்’ என்றேன். ‘எல்லாம் அது தான் நான் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லையே’ என்றார். உன்மையை விளக்குவதே இப்பாட்டு.)

7. திருவாசல் கண்டு சிறந்திருந்தேன் 161.

75. இருவாசல் தாளிட்டு இன்பந் தந்த
குருவா சாகத்தைக் குறிப்பாய்க் கொண்டு
கருவாசல் காட்டுங் கட்டெலாம் வெட்டித்
திருவாசல் கண்டு சிறந்திருந் தேனே,

யோகசுவாமிகள் (2-9) இல் “இடைபிங்கலை யென்னுமிருவாசலடைத்து காசி தேசம் போவோம் வாராய்” என்னும் வாசகத்தின் உன்மையே நம் குறிப்பாய்க் கொண்டு, “ஓங்காரக்கம்பத்தினுள்ளத மேடையில் பள்ளியறையை (இருவாசலடைத்துத்) தூங்காத் திறவுகோல் கொண்டு திறந்தால் நீங்காச் சிவகுதிநிச்சயமாமே” (2-58 உரைகாண்க) கூறிய வண்ணம் மூலத்தி

எழுப்பித் திங்கள் மண்டலத்தில் தில்லைத்தரிசனங் காண்பான்; அப்பாலே ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியும் சிவபெருமானுமே. இதையே திருவாசல் என்று இங்கும் சிவகதி என்று (2—58) வும் கூறுகிறார். மனமடங்கித் திருவாசல் திறக்க வொண்ணுதே மட்டுப்படா மயக்கமெல்லாம் தரும் மும்மலப்பினிப்பு இன்னுமோர் அன்னை வயிற்றில் தோன்றும் கருவாசல் காட்டும்; ஆகவே முன் திருவருளினால் மட்டுப்படா மயக்கமெலாந்தீர் வெளியாண்டான் அருள்புரிய கருவாசல் காட்டுங் கட்டெலாம் வெட்டி திருவாசல் திறந்தனன். திருவாசல் ‘குருமொழியே மலையிலக்கு’ என்பதை யும் “கருமொழியிங் குனக்கில்லை” என்பதையுங் காண்க (1)

76. காலனை கோவிக் கருத்தினில் ஈசனை
மேலனை வீட்டில் வெளியாய்க் கண்டேன்
மாலனை யாத மாட்சியைப் பெற்றேன்
காலனை யுதைத்த காரண மிதுவே.

கால + அணைகோவி கருத்தினில் மேல் அணைவீட்டில் ஈசனை வெளியாய்க் கண்டேன் என்று கொள்ளவும் “பன்னிரண்டு காற் புரவி பக்குவமாய் நீயேறி உன் இரண்டுகாற் கீழே அடக்கிவிடு” (2—15) உரைகாண்க. உயிர்க்காற்றை அடக்கு; சுழுமுனையைத் திறந்து கொண்டு, மேல் நோக்கி வெளிச் செல்லுங் காற்று கீழ் நோக்கிச் சென்று மூலத்தீ யெழும்பும், மூலத்தீ, அறிவுல்வாலை அருவருவாம் சதாசிவனை, நந்தி தரிசனத்தில் கண்டவனை, திங்கள் மண்டலத்தில் தில்லைத்தரிசனத்தைப் பரவிப்பணியவைக்கும், கால் அணைகோவி சுழுமுனையைத் திறந்து நிட்டை கூட திங்கள் மண்டலத்தில் மேல் அணைவீட்டில் ஈசனைத் தில்லைத்தரிசனத்தில். வெளியாய்க் கண்டேன். பாற்கடலை உலகியல் இயற்கை வடிவினைக் காப்பதே விள்ளு; பிரமா உண்டாக்குங் கடவுள். மாஸ் அயன் என்னை அணையாதே சும்மா இருக்குஞ் சகங்கண்டேன். மாலும் பிரமனும் என்னை விட்டகன்றனர். பிறவிக்கடலுக்கு அப்பாலா னேண்; காலனை உடைத்தேன்; காலனனுகான்; காலனை கோவி மேலனை வீட்டில் ஈசனைக் கண்டதே காரணம். (2)

77. மூல நிலத்தின் மூட்டிய வங்கியால்
மேலை நிலத்தில் வெண்ணை யுருகிற்று
மூல மலத்தின் முதன்மை கெட்டது
சீல மனைத்துந் தெரிந்து கொண்டேனே,

(முன்பாட்டு விளக்கம்) மூச்சுக் காற்று கொப்புள் இடமாகத் துரியத்தில் மூல நிலத்தில் மூட்டிய வங்கி, அந்த அறிவுள் வாலை முன்கண்ட சதா சிவ ரூபத்தை நந்தி தரிசனத்தை உருக்கும்

வால் கடலாகிய பாலைக் காய்ச்சிப் புளிக்க வைத்து கடை; தெடுத்த வெண்ணெய்யை யூருக்கும். புத்திமான்கள் மனதை மத்தாகவும் பக்தியைக் கயிரூகவும் கொண்டு பால் கடலை வேதத் தின் சாரமாகத்தம் மந்திர ஜெபத்தினாலும் ஆகமவிதிநின்ற பூஜையினாலும், கொண்டே அதைக் கடைந்தார்கள், வெண்ணெய் போல் உமாநாதன் தோன்றுவன்; மட்டுப்படாமயக்கந்தரும் மும்மலப்பினைப்பு விட்டகன்றது. இதே பிராணையாமத்தின் சிலம் பால் கடலைக் கடைந்தெடுத்த வெண்ணெய்யூருக், உமாநாதன் சிவபெருமான் தோன்றுவன்.

(3)

78. பொன்போல் மேனியீர் புரிபுன் சடையீர்
என்போல் எவரும் எளியர் இலரே
துன்பே கவலை தொடரா வண்ணம்
அன்பே வந்திங் கெனையாள் வாயே.

மோட்சவீட்டை வர்ணிப்பதால் பொன்போல் மேனி; பிறையையும் கங்காநதியையும், அஞ்சுசமடக்கா அறிவாகி அடங்கி ஏவல் செய்யும் ஐம்புலன்களை உருவெடுத்த ஜிந்தலை நாகத்தை யும் ஒருங்கே கொண்டு, ஒளி கொடுக்கும் மின்னும் சடை உள்ளம் புரிபுன் சடையுமுடையர். தண்டரளமொடுமணி எண்டிசையுந்தயங்க அண்டர் (2—3) தொழும் என்போல் எளியர்; நீலகண்டன் உள்ளத்தே உருவெடுக்க நிஷ்காமிய கருமமே புரிந்து பேரானந்த நந்தாவின்ப வீட்டைந்து (2—72) இன்பதுன்ப கவலை கொள்ளாது வாழ அருள் தருவாய்.

(4)

8. எல்லாஞ்சிவன் செயல் 162.

79. சூரியன் வருவது யாராலே தூமதி தவழ்வது
யாராலே விண்மீன் மிளர்வது யாராலே வேய்யி வெறிப்பது
யாராலே கண்ணினை காண்பது யாராலே காற்று மடிப்பது
யாராலே தண்ணீர் பெருகுதல் யாராலே தக்கோர் புகழ்வது
யாராலே பூமி சுழல்வது யாராலே பூக்கள் மலர்வது யாராலே
கால்கண்டப்பது யாராலே கைக் களூடுப்பது
யாராலே எண்ணிப்பார் நீ யறிவாயே எல்லாஞ்சிவன்
செயல் சூரியாயே
சொல்லு சுதந்திரம் பெறுவாயே சுவாமி வாக்கிது
தெரிவாயே.

கானுந்தனமை வாய்ந்த கண் ஒரு பொருளோத்தனவயத் தகை, இருட்டில் கானமலும், கண்டவிடத்து உடனும் நின்று காட்டித் துணை புரியுங் கதிரவனை யொத்து தொன்று தொட்டு முற்காலத்திலும் இப்பொழுதும் அடியேன்பால் முத்திறப்புணர்ப் பால் உடனின்று உணர்த்தியருளுவதும் முதல்வனே ஒளியடைக் கண்களுக்கு ஞாயிறு ஒளிவிளக்க பெய்துமாறு தன்னேளியை வேற்றக் கலப்பித்து உடனின்று காட்டினும் கண்னேளி வேறு கவே விளங்கும் அவ்வாறே உயிர்க்குயிராம் நாதனும் தன்னறிவு கொண்டு உயிரறிவுடன் வேற்றக் கலந்து நின்று காட்டினும் உயிர்க்குயிராம் நாதனறிவு வேறு நின்றே காணப்படும் இறைவன் திருவருளேயது. இதை எண்ணிப் பார்த்து இறைவனே உடனின்று செயல் புரிதல் அல்லாமலும் வேறுகவும் திருவருள் வடிவாக நின்றே தன்னையுங் காட்டி வந்தடையவுமருள் புரிகின்றனன். உண்மையை விளக்க

கானுங் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம் போற்

காணவுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டவின்

அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலுமே

(சிவஞான போதம் 11).

9. திருவாய்மொழி 163

80. செல்லப்பன் என்னுந் திருவடையான் தேரடியில் பொல்லாப்பிலை யென்றுன் போற்று.

என் ஞானகுரவனு செல்லப்பன் “சும்மாயிருக்கச் சுகமுதயமாகுமே யென்றால் இம்மாயா யோக மேன்டா” என்னும் பொருளை நன்குணர்ந்தவராய், நல்லூர்த் தேரடியில் இருந்தே சிவனடியாருக்குத் தரிசனங் கொடுப்பவர். எல்லாம் ‘அவன் செயலே’ என்று அறிந்து, அறவழி நிற்கும், சிவனடியார் என்ன வித்தியாசங்காண்பார்கள். ‘சிவன் செயலே’ எல்லாம்; ‘பொல்லாப்பில்லை’ யென்றுன்; உலகினைப் போற்று,

‘காண்பானுங் காட்டுவதுங் காட்சியுபாய் நின்ற அந்த வீண்பாவும் போய் அதுவாய் மேவும் நாள் எந்நாளோ?

தாயுமானவர்: (எந்நாடகண்ணி 14—20)

மேலே தாயுமானவர் தரும் முத்திறப்புணர்ப்பாம் அத்துவித நிலையே அது. உலகுந் தானு மிறைவனு மொன்றுபட்டு; நிற்கும் நிலை.

81. முழுதுமுண்மை யென்று முனிவனவன் சொன்னுன் எழுத முடியாத்தை.

(முன் பாட்டு விளக்கம் காண்க) சுவாமிகளே முன்,
‘எல்லாம் அவனேயாம் எல்லாம் அவன் செயலே’ (1—342).

என்று கூறுவது போல் எப்பொருளிலும் அவனேயாய் அவன் செயலேயாய் விளங்கில் ‘முழுதுமுண்மையான’ அவனேயாம். முன் திருமூலர் பாட்டு அனுவன் அவனும் என்பது அவற்றையே குறிக்கும்; ‘நுண்ணிடை யவளொடு நுடங்கும் பித்தனை விண்ணிடை விடைமேல்’ (2-66) சுவாமிகள் முன் கூறுவதும் அந்த உண்மையே; அறிவுப் பொருளை அறிவாலேதான் அறியலாம். நுண்ண பொருளான மனத்தால் என்னவும் விபரிக்கவும் இயலாது. அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக் கித்தமாயே அதை அறியலாம். (2)

82. நாமறியோ மென்னும் நறிய திருவாக்குச் சேமமுறச் சொன்னேன் தெரி.

வினையின் நிகழ்வால் விளையும் வினைப்பயன் எனுமம் பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வனே எப்பொருளிலும் வியாபியாக நிறைந்து நின்று வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலிலீடுபடுத்தி அவனே உடனின்று செயல்புரியுமுன்மையைக் கண்டால் யார் இனிமேல் நடக்கப் போவதைச் சொல்லமுடியும். தில்லைத்தரிசனத்திலவைனக் கண்டவர்கள் அவனுள் அதனைக் கண்டு சொல்லுவார்கள். மற்ற வர் அறியார். சேமமுறச் சொன்னேன் தெரி என்கிறூர். “ஆரறிவாரென அன்று சொன்னமொழி ஆரறியவல்லார்” (உரைகாண்க (1-272)) சுவாமிகளே முன் கூறுகிறூர். (3)

83. முடிந்த முடிபென்று முன்னளிற் சொன்னேன் அடியார்கள் முன்ன. ரவன்.

(முன்விளக்கங் காண்க) வினையின் நிகழ்வாய் விளையும் வினைப்பயனென்னும் அம்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வனே வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலில் ஈடுபடுத்தி உடனின்று செயல்புரி கிறூன். வீடுகட்ட எண்ணினால் பணஞ் சேகரித்து வீடுகட்டுவது போல் நாம் கொண்ட எண்ணங்கள் ஆசைகள் பூர்த்தியாக வினைமுதலாம் முதல்வன் உடனின்று செயல் புரிகின்றூன். எப்பவோ முடிந்த காரியம். இதனுண்மையை அறிந்தவர்களே அடியார்கள்; ஆதவின் அவர்களுக்கே விளங்க அவற்றைச் சொல்லு, வினைப்பயனுண்டாக்காதே; சம்மா இருந்தே புத்தியாகிய கண்ணிகையை, அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை பார்வதிதேவியுடன் கூடி, அப்பால் நின்று இயக்குந் நாதனுக்குத் தொண்டுபுரி; வினைப்பயனுண்டாக்காதே. என்கிறூர். (4)

84. இடமகன்ற ஞாலத்தே எத்தனையோ அன்பார் திடந்தந்து போனார்தெரி.

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாகி மர்மாகிப் பல்விருக்மாகிப் யற்றவையாய்ப் பாம்பாகிக் கல்லாய் மனிதராய் பேயாய்க் கணங்

களாய் வல்லக்கரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச் செல்லாஅநின்ற இத்தாவர சங்கம் விளங்கும் இடமகன்ற காலஸ்லையோ தேச எல்லையோ காண்முடியாத, ஏகப் பெருவெளியாம் ஞாலத்தே; ஆதிகாலந் தொட்டு எத்தனையோ மெய்யன்பர் உவகினையுந் தம்மையும் இறைவனையும் முத்திறப்புணர்ப்பாம் அத்துவித நிலையில் கண்டு உலகினுக்குத் தொண்டாற்றினர்; சிவபத மடைந்து, தம்பின்னுள்ளோர்க்கும் வழிகாட்டி குருவடிவாக நின்றனர். திடந்தந்து போனார்கள் தெரி. (5)

85. தன்னையறிந்தார் தலையாவர் தாரணியில்
பின்னையவர்க்கில்லைப் பிறப்பு.

அனுவன் அவனும் அவனுள் அனுவங் கணுவறக்கலப்ப துணர்ந்தே த தானும் அதனுள் பொது நடம் புரூபிறைவனுக காண்பானுந் காட்சியெமான் ரூக முத்திறப்புணர்ப்பாம் அத்துவித நிலையில் திருவருளால் தன்னை யறிந்த தலைவன் உலகினில் ஒப் பாருமிக்காருமில்லாத தலைவனான் பிறப்பிலி.

தாயுமானவர் பராபரக் கண்ணியில் தருவதைக் காண்க.

தன்னை அறிந்தால் தலைவன்மேற் பற்றலது
பின்னை யொரு பற்றும் உண்போ பேசாய் பராபரமே. (94)

தன்னை அறிந்தருளே தாரகமா நிற்பதுவே
உன்னை அறிதற் குபாயம் பராபரமே. (பராபரக் கண்ணி 97) (6)

86. மூன்றுமொன் றுன முறைமை யறிந்தவரே
ஆன்ரேர்; அவரை யறி.

ஆருயிர்களை இருவினைக்கீடாக மாயாகாரிய உடலுடனும் உலகத்துடனும் பொருத்துவதாகிய செயலினால் எல்லாந் தானுய் அனுவன் அவனும், அவனுள் அனுவமாகக் கணுவறக்கலந்து நின்று யானுகிய வென்னை விழுங்கி வெறுந் தானுய் நிற்கும் தன்மையினால் மாயாகாரிய உலகும், படைக்கும் இறைவனும், திருவருளினால் தன்னைக் கானும் அன்பனும் மூன்றும் ஒன்றுய முறைமையை (முன்பாட்டுக்கள் விளக்கம் காண்க) அறிந்தவரே அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை குருசீஷன் முறையாக இதை உலகுக்கு அறிவிக்கும் ஞானிகள். குருவையே உலகமாக சாதகன் தரிசித்து நிட்டையில் காண்கிறேன். அவனைப்பின் உலகாகிய இறைவனுக்க் காண்பாய். (7)

87. அறிவுக் கறிவாகி அப்பாற் கப்பாலாய்க்
குறிகுணம் அற்றேஞ் குரு.

நுண்வெளியில் தோன்றும் பொருட்களை நுண்பொருளான மனம் நுகர்ந்தறியும். நுண் வெளிக் கப்பாலே காணப்படுவதே ஆன்மா; அது அறிவுவடிவான பொருள். உடம்பை இயக்கும் உயிர்; உயிரை அறிவிப்பதும் இயக்குவதும் இறைவன். அந்த அறிவுவடிவான ஆன்மா மாயையில் சிக்குண்டு, மனம் புத்தி

சித்தம் அகங்காரம் மற்றும் ஜம்புலன் கஞ்சமொன்றுன ஒன்பது வாயிலும் ஒக்க அடைத்து, நிற்பது (2—57)’ அறிவினாலே, ‘நான் ஆன்மா’, மாயாகாரியப் பொருள்ள எனுமுன்மை யறிவது. கண்ணேனி வேறு. அவ்வாறே இறைவன் அருளால் சயிரானது இறைவனுடைய திருவருளையே உணர்ந்தறிகிறது. திருவகுளே பெரிரிவுக் கறிவாயும் அப்பாற கப்பாலாய் குறிகுனம் அற்று விளங்குவது. சாதகன் வேண்டுங்காலம் இறைவனே உருத்தாங்கி குருவாக எழுந்தருங்கவன்.

மன்னவன்றன் மகன்வேட சிடத்தேதங்கி
வளர்த்தவனை யறியாது மயங்கி நிறப்ப
பின்னவனும் என்மகனீ யெற்றவரிற் பிரித்துப்
பெருமை யொடுந் தாஞ்சிகிப் பேறுமாபோல்
துண்ணிய ஜம்புல வேடர் சழலிற் பட்டுத்
துண்ணவனையும் அறியாது துயருந் தொல்லுயிரை
மன்னுமருட் குருவாகி வந்தவரி ன்கீகி
மலமகற்றித் தாஞ்கிகி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்.

(சிவஞானசித்தியார்; நாற்பா 8) (8)

88. கும்பிடுவார் தம்மனத்தைக் கோயிலாய்க்
கொண்டுள்ள

தம்பிரான் தானே தலை.

பாசபந்தக் கயிறு அறுந்து பொறை நிலை எய்திய மெய்யன் பர் மனமடங்க ‘அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் நெறி யாம் பாராநந்தி நீடருள் ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம் எனும் நிலையில், நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தன் (2—66) மாயாகாரிய உலகம் பஞ்சபூதங்களாயும் அவற்றில் பொதுநடம் புரியும் இறைவன் யானுகிய வென்னை விழுங்கி வெறுந் தாஞ்ய நின்ற தற்பரானாக, விளங்குவன். அத்தகைய அறிஞர்கள் விண்ணிடை விடைமேல் வருபவனை கண்ணிடைக் கண்டு வணங்குவார். (2—66) இவர்களுடைய மனத்தையோ அல்லது வெறும் பத்தியோடு சிலைகளில் தம் பெருமானைக் கண்டு பாடி ஆடிக் களிப்புறும் மெய்யன்பர் மனத்தையோ, கோயிலங்கக் கொண்டுள்ளவனே முழு முதல்வன், தலைவன். (9)

89. தலையிலிரந்துண்ணுந் தம்பிரான் றன்னை
அலையா மனத்தா லறி.

சிவபெருமான் காய்ந்த தலை ஓட்டைக்கொண்டு பிச்சை எடுத்து உண்பவனேச் சுருதிகள் கூறும். சான்றேருவேரே ஆனவ முனைப்புக் கொண்ட அயன். மால், சூரபத்மன் முதலியோர் ‘சுசுவரஜீ’ யறியாது அலைந்தனர். அவர்களுடைய ஆனவ

முனைப்பை எரித்து ஆணவும் நீக்கி தம்பாதார விந்தமருளினன் என்பதே சருதி.

“அரிக்கு மயனுக்கு மெட்டார் போலும்”

“காட்டானைத் தோலுமித்து மகிழ்ந்தார் போலும்” (1—841)

இவ்வாறு சுவாமிகளே கூறுகிறார், காண்க. ஐம்பொறிகளும் அடங்கப் பொறை நிலையெய்திய அகம் அலையாமனம். (10)

90. எல்லா ரகத்து மிருந்துநான் நானென்று

சொல்வானைக் கண்டு சுகி.

ஆருயிர் தோறும் அதுவதுவாய் நின்று செயல்புரிபவனே இறைவன். வினைமுதலாம் முதல்வனே அவரவர் வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு செயலில் ஈடுபடுத்தி அவரவர் மதியாகியும் உடனின்று செயல்புரிபவன். அவனை அறிந்த அறிஞன், திரி மூர்த்தியையுமறிபவன்; திரிதோஷமிறக்க, சும்மா இருப்பவன்; புத்தியாகிய கன்னிகையை பார்வதியுடன் கூட இறைவனுக்கே தொண்டு செய்ய அர்ப்பணமாகக் கொடுப்பவன். சும்மா இருந்து சுகம் பெறுவன். (11)

91. கட்டுப்பா டில்லாதார் கானகத்தில் வாழுகின்ற துட்டவிலங் கொப்பரெனச் சொல்.

ஐம்புல வேடர் கையிலகப்பட்டு மாயையுலகின் கண் மண் பென் பொன் எனும் மூவாசையில் மாண்டு தம் பெண்டில் பிள்ளை என்னும் வலையில் சிக்குண்டு, தாமச குணம் மேலிட்டு பொய்யும் களவும் வஞ்சனையும் மனம் முழுவதும் நிறைய வைத்து, அதன் மேலும் பொருமையும் தடுமாற்றமுழுடையவராய் உலகினில் உழலும் மாந்தர் காட்டில் வாழும் மிருகங்களில் இரவில் உணவு தேடுந் துட்டவிலங்கொப்பாரெனச் சொல். மான், யானை முதலியன பகவில் உணவு கொள்வன; புலி கரடி பகவில் தூங்கியும் இரவில் உணவு தேடியுந்திரியும் துட்ட விலங்குகள். (12)

92. நித்திரையை நீக்கி நினைவாக நிற்பவர்க்குக் கர்த்தனருள் மேவு மெனக் காண்.

இரவு வந்தால் நித்திரை கொள்வது வழக்கம், பகவில் குரியன் போன்ற இறைவனுடைய வெளிச்சத்தில் இறைவனைக் காணுகிறோம். இறைவனை மறந்து இரவில் நித்திரையில் உறங்குகிறோம். ஆகையால் இரவுபகலற்ற ஏகாந்த வீட்டில் என்றும் அவனையே நினைந்து வணங்குவோம், பொருந்துதற் கிணிய உனது திருவடி மலர்கள் எனது உள்ளத்தில் நிலியோங்கி உள்ள முருகவும்; எங்கெங்கு சென்ற போதும் “என் சிவபெருமானே” என்று அவனுடைய நாமங்களையே (2—86; 87; 85 காண்க) உரை

யனர்ந்து பேகவோம்; குரியன் ஓளி கண்ணேளியுடன் கூடியே பொருட்களை வீறுபெற அருள்புரிந்தாலும் வேறுபட நிற்பது போல் உயிர்க்குயிராம் நாதனேளி உயிர்களுடன் விளங்கினும், வேறுகக் காணப்படும்; அவனுடைய அந்தத் ‘திருவருள்’ பெருகி வளர்ந்து மெய்யடியாரை ஈடுபோடும். (13)

93. தத்துவங்க ளாரும் தாமல்ல வென்று கண்டார் பத்தர்க்குப் பத்தரவர் பார்.

கருவி கரணங்கள் முப்பத்தைந்து இயங்கும்; ஒசையுடன் தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு. இயமம் நியமம் கடைப்பிடித்து பொறை நிலை யெய்திய மனம் அடங்கும். மனம் அடங்க சும்மா இருக்கும் சுகம் உதயமாகும். “சும்மா யிருக்கச் சுக முதயமாகுமோயானால் இம்மாயா யோகமேன்டா” என்று தாயுமானவர் கூறுகிறார். அந்த உண்மை விளங்க தத்துவங்களாருறும் மாயை உலகின் கருவி கரணங்களான முப்பத்தைந்தும் அதன் ஒசையும் தாமல்ல அதே என்கிறார் இரவுபகலற்ற ஏகாந்த வீட்டில் அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் பூதப் படைகுழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனை (2—85) யானுகிய வென்னை விழுங்கி வெறுந்தானுய நின்ற தற்பரஞகக் கானும் மெய்யன்பன்; அவன் பத்தர்க்குப் பத்தரவர் பார். (14)

94. அண்ட பிண்ட மெல்லா மனைத்துஞ் சிவரூபம் கண்டு தொண்டு செய்வாய் கதி.

மாயாகாரியப் பொருட்கள் அனைத்தும் பருநிலையில் காணப்படுவன: நுண்வெளியில் இவை அனைத்தும் பஞ்சப்பூதங்களாக பொறை நிலையெய்திய அறிஞர் உணர்வான். அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய், பூதப்படை குழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனைக் காண்பான். திருமூலர் இவற்றை உணர்த்த, தருவதைக் காண்க.

அனுவுள் அவனும் அவனுள் அனுவும்

கனுவற நின்று கலப்ப துணரார்

இளையிலி யிச னவணெங்கு மாகித்

தனிவற நினருள் சராசரந் தானே. (10—2010) (15)

95. மண்டலம் மூன்றும் மருவிநின்ற மெய்ப்பொருளைக் கண்டு களிப்பாரைக் காண்.

மண்டலம் மூன்று. அக்கினி மண்டலம், ஆதித்தன் மண்டலம், சந்திரமண்டலம். அக்கினி மண்டலம்—அது மூலாதார முதல் நாபிக்கமலமாவும்; இங்கே உயிர்க்காற்றடங்கி மூலத்தீ எழும்பும்; சுவாமிகளே; “மூல நிலத்தின் மூட்டிய வங்கியால், மேலை நிலத்

தின் வெண்ணையுருகிறறி” (2-77) என்று தருகிறார்; அறிவுஸ் வாலை உண்டாக்கும் மண்டலம். ஆதித்தன் மண்டலம் தன்னேளி கொண்டியங்கும் நாதன் மண்டலம். சந்திரமண்டலம், இறைவு னேளி கொண்டியங்கும் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை பார்வதி தேவி மண்டலம். இவை ஞானத்தீ; மூலநிலத்தின் மூட்டிய தீயால் மேலை வெண்ணை உருக காணப்படுந் தில்லைத் தரிசனம் (2-77) சந்திரமண்டலம்; அப்பாலே சென்றால் ஐந்தெழுத்துச் சோதி, சிவபெருமான், ஆதித்தன் மண்டலம். அம்முன்று மண்டலங்களையும் முறையே மருவிநின்ற மெய்ப்பொருளாணவனைக் கண்டு களிப்பார் ஜீவன் முத்தனைக்கிருந்து வாழுதி. (2-27 உரை காண்க) (16)

96. கானுகின்ற கண்ணிற் கலந்த பெருமானே
நான்றீ அவனென்றறி.

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) சந்திரமண்டலம் தில்லைத்தரி சனம்—மூலநிலத்தின் மூட்டிய அறிவுஸ்வாலை, முன் தோன்றிய நந்தி தரிசனத்தை, மகேஸ்வரனை, அந்த வெண்ணையை உருக்கின்தாலுண்டான காட்சி; நுண்ணிடையவள்; மீனுட்சியே காட்சி. பூதஞ்சும் அந்தப் பொது நடம்புரியும் மகேஸ்வரன் சதாசிவனைக் காண்கிறோம். அவன் வெண்ணை உருக்கீறைட்சி; அப்பாலே ஐந்தெழுத்துச் ஜோதி சிவபெருமானே. இவை முழுதுமுன்மையான காட்சி இதைக் கண்ணிடைக் கண்டு களிப்பவன் (2-66) மூன்று மொன்றுனவனே. (17)

97. முத்திக்கு வித்தை முனையிலிட்டுச் சீராட்டும்
பத்தர்களைக் கண்டு பணி.

அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய், பருநிலைப் பொருட்களெல்லாம் அனுக்களாகவும் அந்தப் பூதப்படைக்குழச், சாதகன் மகேஸ்வரனை பொதுநடம் புரியும் இறைவனைக் காண்கிறோன். மனமடங்கச் சும்மா இருக்கும் அகம் தோன்றும். உயிர்க்காற்று கீழ் நோக்கிச் சென்று மூலத்துக்கும் நாபிக்குமிடையே யிருக்கும் மூலநிலத்தின் அறிவுஸ்வாலை எழுப்பும். முத்திக்கு வித்தை முனையிலிட்டுப் பின் தோன்றும் தில்லைத்தரிசனம் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியாகிய சீரயுன் சிறப்பையுங் கானும் பத்தர்களாய் வாழுதி (18)

98. சென்றன வாணுட்கள் என்று நீ தேம்பாதே
என்றென்று முள்ளாயினங்கு.

அவனையடையும் வழிநின்று நீ சீவிப்பாயாக; என்னும் அவனைக் காணவில்லை யென்று சஞ்சலப்படாதே. நீயழியாப் பொருள்; ஆன்மா, உடம்பல்ல; நடைப்பாற்றலாம் சிவபொருமான் உலகினைக் காட்டுபவன்; மறைப்பாற்றலாம் சிவபெருமான் மருத்துவம்

ஞகச் சிகிச்சை புரிந்து செவ்வி வந்ததும், ‘எல்லாம் சிவன் செயல்’ எனும் ஒரே உண்மைப்பொருளைக் காணபாய். எல்லாங் கிடைக்கும். நித்தியனும் நீ என்று அறிவாய். அறிவுப்பொருளான் இறைவனே நீ என்று அறிவாய். (19)

99. பாலகற்குப் பாற்கடலைப் பாரி லழைத்தபிரான் கோலமே யாவுங் குறி.

பாலன் விபாரீத உணர்ச்சி வளராது தாயின் அங்கு கொண்டு வளர்பவன். பாலன் மார்க்கண்டேயன் இயற்கை உணர்ச்சியுடனே தாய் பார்வதியின் மடிமீதில் விளையாடுங் குழந்தை போல் வாழ்ந்தான்; தாயின் கண்ணில் ஊறுகண்டவுடன் தன் கண்ணிலே கொடுத்தான் கண்ணப்பன். அத்தகைய பாலனுடைய அங்கே, இந்த அங்கு. தாயே பாலனுக்கு உலகியல் வாழ்க்கை யைக் காட்டுபவன். கோழி தான் கொத்தி உணவை உண்ண குஞ்சுகளும் அதே வண்ணம் உண்ணும். தாயின் மடிமீது இருக்கும் பாலன் குணங்கள் இவற்றை ஒத்தன:— அச்சமின்மை, மனத் தூய்மை, ஞானத்திலும் யோகத்திலும் நிலைபெறுதல், தானம், புறக்கரணங்களையடக்குதல், சாஸ்திரங்களை ஒதுதல், தவம் நேர்மை அஹிம்சை, உண்மை, சினமின்மை, துறவு, அமைதி, கோள் சொல்லாமை, உயிர்களிடம் தயை, பிறர்பொருள் நய வாமை, மிருதுத்தன்மை, நாணம், மனவுறுதி தைரியம், பிறர்குற்றம் பொறுத்தல், தளராமை’ சுத்தம், வஞ்சளை செய்யாமை, செருக்கின்மை எனு மிவையெல்லாம் தெய்வ ஸம்பத்துடன் பிறந்தவனுக்கு இயல்பான நற்குணங்கள் (கிடை 16 — 1, 2, 3) மார்க்கண்டேயனுமியல்பாகவே இக்குணங்களையடையோடு தெய்வலம்பத்துடன் பிறந்தவனும் தாய் பார்வதிதேவியின் மடிமீதில் வாழ்ந்தான். தாய் பார்வதியை இடப்பாகமாகவுடைய நாதன் பால்கடலீல் நஞ்சு தவிர்த்து நல்லுணவாம் தேவாயிரத்தைக் கொடுத்தான். அவனுடைய அழகே கோலமேனியே, யாவும்; (முன்பாட்டுக்களில் கூறிய எல்லாம்) என்று அறி. பாலன் மார்க்கண்டேயனைப் போல் வாழுதி. அப்பர் சுவாமிகள் தருவதைக் காண்க,

யாலனுய்க் கழிந்த நானும் பணிமலர்க் கோதைமார்த்தம்
மேலனுய்க் கழிந்தநானு மெலிவொடு மூப்பு வந்து
கோலனுய் கழிந்த நானும் குறிக்கோளி லாதுகெட்டேன்
சேலுலாம் பழனவேலித் திருக்கொண்டங்காரத்துளானே.

(4-67-9).

பாலனைப்போல் விபாரீதம் அறியாதே தாயின் மடிமீது குழந்தை போல் வாழ்ந்தேன் என்கிறார். நீயே பால்கடலைக் கொடுத்தனை என்பதே பொருள். (20)

100. காலனைக்கா லாலுதைத்தான் காமனையுந் தானெனரித்தான் ஆலமுண்ட கண்ட னரி.

பதினாறு வயதுடன் பிறவியெடுத்த மார்க்கண்டேயருடைய பதினாறு வயதுடன் உயிரைக் கவர வந்த இயமனைக் காலாலு

தைத்து அவன் இறந்தான். மார்க்கண்டேயர் பிறப்பிறப்பு இல்லாமல் சிவ பதம் அடைந்தார்.(1—840; 746;) நீண்ட நிஷ்டை யிலிருந்த பரமசிவனை, நிஷ்டையைக் கலைத்துப் பார்வதியிடம் திருப்புவதற்கு மன்மதனை ஏவினார்கள். மனமதனுடைய சேஷ்டையால் சிவன் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தார். அதிலிருந்து கிளம்பிய ஸ்வாலை மன்மதனை ஏரித்து விட்டது. (1—840—746) தேவர்களுக்காக பால்கடலைக் கடைந்தபோது முதல் எழுந்த ரஞ்சச உண்டு கண்டத்தில் வைத்திருப்பவர் (2—1) (21)

101. எல்லாமாய் அன்றி இயங்கா தியங்குகின்ற வல்லபத்தை யாரறிவார் மன்.

ஆருயிர் தோறு மதுவதுவாய் நின்று செயல்புரிபவனே இறைவன். வினைமுதலாம் முதல்வன் ஆருயிர் தன்னை செயலில் ஈடுபடுத்தித் தானே உடனின்று செயல்புரிவன். எப்பொருளிலும் ஏகனநேகனுக எம்முதல்வனே செயல்புரிகிறுன். ஒன்றில் நின்றியங்கியும் மற்றது இயங்காதும் இருக்கவோன்னது. ஒருமித்தே ஒருவனுக ஏகனநேகனுகவே இயங்கும். இதே உலகின் இயற்கையின் ஒற்றுமை. இதையே சர்வவியாபகப, சர்வவல்லமை, எல்லாமறிபவர் என்னும் குணங்களை விளக்குவன. (22)

102. எங்கே நாம் அங்கே இறைவன் எனவுணர்ந்தார் சங்கையின்றிச் சொல்லுவார் தாம்.

முறையாக உற்றுணரின் வினைமுதற்காரணமாகவும் நிலைக்களக் காரணமாகவும் ஒருபோதும் மாறுதலடையாது விளங்குகிற முழுமுதல்வன்ஸ்லாது உலகம் வேறாகுமோ; ஆகாது. பருநிலையில் மாயாகாரியப் பொருட்கள் எல்லாம் நுணவெளியில் ஐம்புதங்களாகவும், நுண்ணிடையவளொடு நுடங்கும் பித்தன் (2—66) யானுகிய என்னை விழுங்கி வெறுந்தானாகவே, ஜீம்பூதங்களுள்ளே தாழும் ஒன்றுபட்டே பொது நடங்கண்ணிடைக்கண்டு களிப்பன் சாதகன் (2—66) எங்கே நாம் அங்கே இறைவன். அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் மோனமெய்திய அகத்தே காணபான். (23)

103. மந்திரமும் தந்திரமும் வேண்டா மகத்துக்கள் சுந்தரத் தாளே துணை.

ஐம்புலன்களும் ஒடுங்கி அஞ்சம் அடக்கா அறிவு தன் இதயத்தே உருவெடுத்தால், ஓம் எனும் உண்மை விளங்கும். தாயுமானவர்,

“ஒருமொழியே பலமொழிக்கும் இடங் கொடுக்கும் அந்த ஒருமொழியே மலம்லூழிக்கும் ஒழிக்குமென மொழிந்த குருமொழியே மலையிலக்கு.....” (நினைவொன்று)

என்று கூறும் உண்மையை ஆராயுங்கள். குருவின் ஒருமொழி, சுந்தரத்தாள், குருபதமடையச் செய்யும். (24)

10. பத்தரேயாவார் பணி 164,

குறள் வெண்பா.

104. ஒருபொல்லாப் புமில்லை யென்றே யுரைத்தான்
திருவாளன் செல்லப்பன் தேர்.

அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு வினைமுதலாம் முதல்வனே
ஆருயிர்தன்னைச் செயலில் ஈடுபடுத்தித் தானே உடனின்று செயல்
புரிவன். அத்தன்மையால், உலக மாதாபிதாவாகிய அம்மையப்
பரே தாம் பெற்றெற்றுத்த பிள்ளையுடன் உபாத்தியாயர் மாண
வனுடன் இருந்து கல்வி கற்பிப்பதுபோல், செயல் புரிவதால்
இன்பமோ துன்பமோ, தண்ணிலிவாய்ந்த இறைவன் ஆன்மாக்
களின் வினைநீக்கத்தின் நோக்கமேயாதவின் ஒரு பொல்லாப்பில்லை
என்றே எஞ்ஞானகுரவன் செல்லப்பன் சொன்னுன் என்று தெரி
(2-80) (1)

105. முழுவதும் உண்மை என மொழிந்தான் முன்னுள்
வழுவில்செல் லப்பன் மதி.

நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தனை வின்னிடை
விடைமேல் விளங்கு மொருவனை கண்ணிடை கண்ட (2-66).
மானிடர்; பருநிலையில் மாயா காரியப் பொருட்களாகக் காணப்
படுவன், நுண்பொருளான ஐம்பூதங்களாகவும் அறிஞன் தன்
மெளனமெய்திய உள்ளத்தே காண்பான். ஒவ்வொரு அனுக்களிலு
மவனே நின்றியங்குந் தன்மையாலும் “எல்லாமாய் அன்றி இயங்
காதியங்குகின்ற” (2-101) சர்வவல்லமையை உணர்விக்கும்
நோக்கத்தாலும் நுண்ணிடை யவளோடு நுடங்கும் பித்தனே
எங்கும்; அன்றி ஒன்றில்லை; முழுவதும் உண்மை; என்றே சொன்னுன்.
அனுவேனும் தப்பு இல்லாதுரைக்கும் என் ஞானகுரவன்
செல்லப்பன் என்றநிதி. (2)

106. நாமறி யோமென்னும் நல்வாக்கு நல்கினுன்
சேமநிதி செல்லப்பன் தேர்.

(முன் இரண்டு பாட்டுக்கள் உரை காண்க) நுண்ணிடை
அவளோடு நுடங்கும் பித்தனை வினைமுதலாம் முதல்வனை மாயா
காரியப் பொருட்களில் அவரவர் எண்ணங்களாகவும் உயிரில்
பொருட்களிலும் அவற்றை அப்பால் நின்று இயக்குபவனையும்
உடனின்று இயக்குபவனையோ ஆரறிவார். தன்னை யறிந்த ஞானி,
உலகமும் அவனும் தானுமொன்றாகக்குத்தில்லைத்தரிசனங்கள் முத்திறப்புனர்ப்பினையறிந்தவனே அறிவான். சாதாரணமானிடர்
ஆரறிவார். நாமறியோமென்னும் நல்வாக்கு நல்கினுன். ஆகை

யால் புத்தியாகிய கண்ணிகையை நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தனுக்கே அர்ப்பணங்க செய்து சும்மா இருந்து சுகம் பெறுவோம். சேமநிதி தேர். (3)

107. ஆரறிவா ரென்ன வுரைத்தவென் ஆசானும் பாரறியாச் செல்லப்பன் பார்.

(முன்பாட்டுக்கள் உரை காண்க) முத்திறப்புணர்ப்பாம் அத்துவிதப் பொருளேயாய் தம்மைக் கண்ட என் ஞானகுரவன் செல்லப்பனையோ அந்த முழுவதும் உண்மையான உலகினையோ அல்லது நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தனையோ ஆரறிவார், என்றே உரைத்தான் என் ஆசானும் செல்லப்பன். (4)

108. அப்படியே யுள்ளதென் ரேதுய நல்லாசான் ஒப்பிலாச் செல்வன் உணர்.

முழுதும் உண்மையான உலகம்; நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தன்; (2—6) எப்பவோ உண்டான பொருள்; அப்படியே உள்ளது. இரண்ணியகர்ப்பனி விருந்தே உலகம் உண்டாயிற்று. வினையின் நிகழ்வால் விளையும் வினைப்பயன் என்னும் அம்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வனே அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலில் ஈடுபடுத்தி வினைத்தன்மையினின்றும் நீக்கும் நோக்கமாக உடனின்று செயல் புரிபவன். இவற்றை உணர்த்த தாயுமானவர்க்குறுவது.

விதியை யும்விதித் தென்னிவிதித்திட்ட
மதியை யும்விதித் தம்மதிமாயையில்
பதிய வைத்த பகுபதி நின்னருள்
கதியை எப்படிக் கண்டு களிப்பதே.

உலகத்தில் நாம் காணும் உலகியற் தோற்றமும் வாழ்க்கையும் எப்பவோ நாம் உண்டாக்கி நாம் உண்டாக்கிய வண்ணமே எல்லாம் நிகழ்வது. இவ்வாறே தன்னிகரில்லாச் செல்லப்பன் எனுஞ் செல்வன் உணர்த்தியருளினன். (5)

109. ஒருமொழி யாலே யுணர்தற்கு வைத்தான் கருவழியை மீறினேன் காண்,

(முன்பாட்டு விளக்கங் காண்) ‘சிவகிவ’ எனும் தமிழ் மாமறையே ஒரு சொல் ‘ஓம்’; உலகம் அப்படியே யுள்ளதென் நாம் உணர்வினாலும் அறிவினாலும் காணுதலே ‘சிவசிவ’ எனும் மாமறையின் பொருள் (2—108) அத்துவாமார்க்கம் ஆறு; சாக்ஷி, ஆமோதிப்பவன், தாங்குவோன், அனுபவிப்பவன், மகேஸ்வரன் சதாசிவன் பரமேஸ்வரன் இவை ஆறு படி களினின்றும் உலகினை யுணரலாம். சிவகுரு எழுந்தருளிச் சாதகனை செவ்விவரும் வரை குடப்பாற்றலாம் உலகினைக் காட்டியும், பின் செவ்வி வந்ததும்

மகேஸ்வரன் சதாசிவனைக் காண்பிப்பான். தொடர்ந்தே கருவழியை மீறினேன் கருவழியைக் கடக்கும்சிவபத மடைய வழி நிற்பன். (6)

110. காணுகின்ற கண்ணிற் கலந்துள்ள நல்லாசான் பேணு மவர்க்குப் பிதா.

(முன்பாட்டு (2-66) விளக்கம் காண்க) அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையே நுண்ணிடை அவள் (2-66) மீனுட்சியம்மாள். அப்பால் நின்றும் உடனின் றியங்குபவன். சொக்கஞ்சன். நுண்வடிவான உலகினில் தானும் அதனுட் கலந்து நின்று அறிவே சொருபமான தன்னைக் கண்டவனே என்றானகுரவன். நல்லாசான். அறிவே சொருபமான தன்னையும் நுண்ணிடை யவளோடு துடங்கும் பித்தனையும் கண்ணிடைக் கண்டு களித்தவன். பேரானந்தத் தெள்ளமுத்தைக் கண்டு களித்தவன். அவனுடன் கூடி அவ்வண்ணம் களிப்பவர்க்கு அவன் இறைவன், பிதா. (7)

111. நற்சிந்தை யென்னும் நறுமலர்சேர் நன்மரமே கற்பக தாரு வெனக் காண்.

முன்சொன்னவாறு சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனையும் சிந்தனையில் நின்ற ‘சிவசிவ’ எனும் மெய்ப்பொருளான வனுந்தானும் ஒன்றுபட்டு காணுது ஒன்றுபட்டே பொறைநிலையைய் திய அகத்தினர் ஞானப்பொருட்களையீலும். அந்த நறுமலர் சொரியும் செல்லப்பன் போலும் நன்மரமே கற்பகதாரு. அந்த நிழவில் இருந்தே மெய்யன்பர் இறைவனடி சேர்வர். (8)

112. உண்ணவே வுண்ணத் தெவிட்டாத நல்லுணவு அண்ணல்செல் லப்பன் அறி.

முன் (1-283) ஞானகுரவர் எனும் பதிகத்தில் ஆக்கினுணை அண்மையிற் சென்றிடின் தாக்குவாணைணத் தாக்கறமில்லை நோக்குவாணைணை நோக்கிப் பல சொல்வான் நோக்கமொன்றற நோக்கிய நோக்கம் (உரைகாண்க) இவ்வண்ணம் அண்ணல் செல்லப்பன் யோகசுவாயிகளின் நல்லுணவானன். நிறைந்த சிவம் தெவிட்டாது (2-26) உண்ணவே யுண்ணத் தெவிட்டாத நல்லுணவு. (9)

113. விண்ணவர் தாழும் அறியாத வேதியன் நன்னலநல் ஹரான் நவில்

அனுவுள் அவனும் அவனுள் அனுவுமாகக் கலந்து, நுண்ணிடை அவளோடு நுடங்கும் பித்தனை, தானத்துள்ளே சதாசிவஞக்க் காணும் மெய்யன்பர் தற்பரனைக் கண்டு தரிசித்தவர்; நான் எனும் ஆணவ முனைப்பு மேலிட்டால் அப்பால் செல்லாது (1-754)

நன்னலத்தை, மோட்சவீட்டைக் கொடுப்பது நல்லகம், பொறை நிலையெய்திய அகம்; பொறை நிலையெய்தி ‘சிவசிவ’ எனும் மெய்ப் பொருளானவனும் தானும் ஒன்றுபட நிட்டை கூடித்தில்லைத் தரி சனங்காணும் அகம், வேறு எவனுக்குங் கிட்டாதது. நல்லகம் நல் ஹாரான். (10)

114. பத்துப்பாட்டாமிவற்றை கேட்போர்ப்படிப்போர்கள் பத்தரே யாவார் பணி.

பத்துப்பாட்டுக்களையும் பொருளுணர்ந்து சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனைய் அப்பொருளைத் தம்மறிவினால் காண்பவர் பக்தியில் மேம்பட்டு, கண்ணப்பரைப்போல இறைவனையடைவர். (11)

11. மறவாதே 165.

115. மறவாதே என்றென்றும் செல்வன் மலர்த்தாள் பிறவாய்நீ யென்று பிரிந்து.

ஓரு சாதகன் இயமம், நியமம் கைப்பிடித்தொழுகி மனம் அடங்கி பஞ்சப்புலன்களுமடங்குமன்னிலையில் அப்பால் செல்ல ஒரு குருவை வேண்டி நிற்பன். இறைவன் தானே ஒரு குருவாக வேண்டுங்கால் உணர்ந்தறிந்த ஈசுவரன் திருவருள் கொண்டு ஒருவரை அனுப்பிவைப்பான். சாதகன் அதைப்பற்றி ஓரு கவலை கொள்ள வேண்டியதில்லை என்று ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் கூறுகிறார் அந்தக்குரு ஒரு பிரதானமான வேலையை ஏற்றுக் கொள்ளுவார். சீஷனீச் “சும்மா இருக்கு மகமுடையோன்று” குருவாக உருத்தாங்கிய ஈசுவரனே உடனின்று வழிகாட்டவும், சாதகன் ஒவ்வொரு பதவியிலும் ஏறிச் செல்லவும் அவன் தன்கடமையென ஒப்புக் கொண்டவன். சீஷனுக்கு ஜயமோ சுஞ்சலமோ கிடையாது. அதையே இங்கு “சும்மா இருக்கும் அகமுடையோன்று குருவிடம் உண்ணை முழுவதும் ஜயம் சற்றேனுமின்றி ஒப்புக் கொடுத்தால் அவன் வழித்துணை நின்று ஒவ்வொரு பதவியாக மேலேற்றி சிவபதமடையச் செய்து பிறப்பறுப்பான், அதே திண்ணம்” என்று கூறுகிறார். (1)

116. கண்ணலுடன் செந்தெநல் கலந்தோங்கும் நல் ஹாரில் என்னை வந் தாண்டான் இனி து

கரும்புச் சோலைகளும் நல்ல நெல் விளையும் நெல்வயலும் பொலிந்து விளங்கும் நல் ஹாரில் இறைவனே செல்லப்பாச் சுவாமியாராக உருத்தாங்கி வந்து என்னை ஆண்டனன் என்னையும் என்னுடைய தபம், கர்மம், ஆண்மா மூன்றையும் ஒப்புக்கொண்டான். (முன்பாட்டு விளக்கங் காண்)

“பேராணந்தத் தெள்ளமுதம் இனிது விளங்க மோட்ச விட்டைத் தரும் நலம் பொருந்திய அகத்தே குருவாக எழுந்தருளின செல்லப்பாச் சுவாமியார் நின்று அருளினன்” என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பொறைநிலையெய்திய அகம் நல்ல நெல் விளையுமகம். செந்தெல் ஒங்கும் நல்லகம், நல் லூர். (2)

117. மண்ணுசை பெண்ணுசை மற்றுமுள வாசையெலாம் எண்ணுமற் செய்தா னிவன்

ஆசைகள் மும்மூர்த்திகளான படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் கடவுளரான பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் எனும் மூவருடைய வேலைக்குள் ஆழ்த்தும்; ஆழ்ந்தால் வினைப்பயனுக்கீடாகி வினைப்பயனுபவிக்கப் பிறக்க வேண்டும். அதை ஒழிக்க திரிமூர்த்திகளையும் அறியவேண்டும் எண்ணங்கள் தோன்றுமிடம் அறிந்து, அவற்றைச் “சிவன் செயல்” எனும் ஞானுக்கிணியால் சுட்டெடரித்து எண்ணங்களும் “சங்கற்பழும்” உன்னுடையதே, இறைவனே, என்று புத்தியாகிய கன்னிகையை இறைவனிடம் ஒப்படைத்து திரிதோஷமிறக்கச் செய்ய வேண்டும். குருவினிடம் உண்ணே ஒப்படைத்தால் அவன் திரிமூர்த்தியறியவும் திரிதோஷமிறக்கவும் சும்மா இருக்கும் அகத்தே உடனின்று அருள் புரிவன். (3)

118. ஆசையாம் பேய்பிடித்த அன்பனெனை நல் லூரில் நேசமுட ணண்டான் நினை.

(முன்பாட்டு விளக்கம் (1—274) காண்க) எனக்கிருந்த ஓரி பெரிய ஆசை பிறப்பறுக்கும் ஆசை: பேய் பிடித்தது போல் என்னை அது பற்றிக் கொண்டது. ஆற்றல் வடிவானதே அத்தப் பேய். முன் திருவருள் வலதாயுள்ளது. இறைவனையடைந்ததும் அந்த ஆசையும் ஒரே தீக்கிரையாச்சுது என்று (1—274) இல்கூறுகிறார். அன்பு இடக்கண்ணுகவும் ஆற்றல் வலக்கண்ணுகவும் அறிவு நெற்றிக் கண்ணுகவும் இம் முன்றும் அகநிலையாகக் கொண்டவனே முழுவதுந் தன்னையொப்படைத்த மெய்யன்பன். புற நிலையைக் கூறுங்கால் சூரியன் சந்திரன் தீ எனக் கூறப்படும் முன்றும் முக்கண்ணை உணர்த்தும் (1—765) சிவபெருமானுக்கே அந்நிலையுரித்து. அகநிலைச் சான்றூன, அன்பு இடக்கண்ணும் ஆற்றல் வலக்கண்ணும் அறிவு எனும் நெற்றிக் கண்ணுமடையோனக, “அவனையே காண்பேன்” எனும் பேய் என்னகத்தே குடிகொள்ள என்னைக் குருவாக எழுந்தருளிய புறநிலைச் சான்றூக வடைய முக்கண்ண் திருவருள் வலதாய் என்னுள் நின்று அருளினன். (4)

119. நினைக்க நினைக்கவின்பம் ஒங்கும் நல் லூர் தினைத் துணையுஞ் சோர் வின்றி சேர்

சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனைய் (முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர) அவனையே கண்டேன் என்னும் அகமுடையோனேய் ஜயம் சுற்றேனுமின்றி அவன் பாதமலர் அடை.

“விளக்கு தகளியையும் வேறென்னுர் நின்னைத் துளக்கமறச் சீவனென்று சொல்வார் பராபரமே”

(தாயுமானவர் பராபரக்கண்ணி 103) (5)

120. சேர்ந்தவர்க்குத் துன்பமுண்டோ சீரான நல்லூரைச் சாந்தனையுஞ் சிந்தித்துத் தாழ்.

அகநிலைச் சான்றுன அன்பு இடக்கண்ணும் ஆற்றல் வலக்கண்ணும் அறிவு நெற்றிக்கண்ணுமாக விளங்கும் அகமுடையோய் புறச் சான்றுன இரவிமதி தீ எனும் முக்கண்ணையே என்றென்றும் (2-118) சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனைய் அவன் பாதத்தின் கீழ் பணி கொண்டு உலகுக்குத் தொண்டு செய்வாய். (6)

121. சார்ந்தவர்க்குச் சாவா வரங்கொடுக்கும் நல்லூரை வீழ்ந்தெழுந்து கும்பிடுவாய் மேல்.

(முன்பாட்டுத் தொடர) அகநிலைச் சான்றுகள் விளங்கும் அகமுடையோனேய் புறநிலைச் சான்றுகள் கொண்ட முக்கண்ணைத் தம்மகத்தே என்றென்றுங் கண்டு தோத்திரித்தோ பூசை செய்தோ பணி செய்தோ அவனை மறவாதே கும்பிடுவாய்; பிறப்பை யறுப்பாய்.

“நல்லையம்பதியில் வீற்றிருக்கும் முருகனை அகச்சான்றுடையோனேய் வீழ்ந்து வணங்கித் தொண்டு செய்” என்று பொருள் கொள்ளலாம். புறச் சான்றுடைய முக்கண்ணைனே முருகன் இங்கு(7)

11 (பி) இனிய பொருள் 165 (பி)

122. அங்கிங் கெனும வெங்கு மான பொருள் அறிவுடையோர்தேடி யறியும் பொருள் கங்குல் பகலில் லாமற் காணும் பொருள் கைகுவிப்பார்க் குய்ய வழி காட்டும் பொருள் பங்கிலே பாதிசெபண்ணையுத் தோன்றும் பொருள் படர்ச்சடைமேற் கங்கை திங்கள் வைத்தபொருள் எங்கும் நாம் சென்றின்னுந் தேடும் பொருள் இலங்கையிலே பொலிந்திருக்கு மினிய பொருளே,

எண்ணில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனைக்குஞ்சுகளையிற் கலந்த அருட்கண்ணைக் எங்குஞ் செறிந்து விளங்குபவனே எம்பெருமான். அறிஞர்கள் பருத்திலையில் காணப்படும் இம்மாயா

காரியப்பொருட்களைல்லாவற்றையும் நுண்பொருளான நிலப் தீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாசம் என்னும் ஐம்பூதங்களாகவும் தாழும் அதனுள் ஜீம்பூதங்களாகவே அடங்க தம்மறிவினுலே காண்பார். நுண்ணிடை யவளொடு நுடங்கும் பித்தனை [(2—66) பாட்டும் உரையுங் காண்க.] இறைவனை மறந்து உலகியல் வாழ்க்கையிலேபட்டுமூலம் இரவும் பின் இறைவனை நினைத்து அவனே யெல்லாம் எனும் உணர்வு தம்மை ஆள பேரானந்தத் தெள்ளமுதம் சொட்டு விளக்கானும் பகலும் இல்லாமல் என்றும் அவனையே கானும் இரவு பகலற்ற ஏகாந்த வெளியிலே கண்டு இன்புறும் பொருள். அவனையே நினைத்து கைகுவித்து வணங்கினால் வினைப்பயனின் சார்பாக செவ்வி வராது நடப்பாற்றலாம் உலகினைக் காட்ட, அவனைக்காணுது துன்புற்றும், செவ்வி வந்ததும் இன்பத்திலுந் துன்பத்திலு மவனையே கண்டு பேரானந்தத் தென்ளமுதங் கொள்ளும் பொருள் உலகினில் எப்பொருளிலும் அதன் ஒசை ஒன்று சேர்ந்த அகிலான்ட ஒசையின் தொகையான அம்மையும் தன்னெளி கொண்டு இயக்கும் இனைபிரியாத அப்பனுமாய் விளங்குவது சடையின் மேல் கங்கையும் சந்திரனும் விளங்க, எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் நாம் கண்டு இன்புறும் பொருள், இலங்கையிலே செல்லப்பாச் சாமியாருடைய கருணையினுலே திருவருள் பெருக எல்லார் உள்ளத்திலும் ஊறும் இனிய பொருள்.

12. முத்தி நல்குமே 166.

123. தான் தருமங்கள் தவமும் புரியுங்கள்
ஞான வீடு நமக்கெளி தாமே.

அறவழி நிற்றலையே இங்கு குறிக்கிறார் [முன் உரை (1—43; 477; 492) காண்]. இயமம் நியமம் கைப்பிடித்துப் பொறை நிலை யெய்திய அகத்தினராய் மோன குருவே இதயத்தே எழுந்தருளிய கர்மம் புரிவர் புத்தியாகிய கண்ணிகையை பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனுக்குத் தொண்டு புரிய அர்ப்பணங்கு செய்ய வேண்டும். “புத்திக்கு அப்பால் பட்டதே இறைவன்” (“That which is beyond reason is Brhanan”) ஸ்ரீ இராமக்கிருஷ்ணர் “உலகமாகிய நாடக மேடையில் இறைவனால் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பகுதியை நாடகாசிரியரான இறைவனுக்குத் திருப்திகரமாக நாம் நடிப்பதே நல்லறம்” என்கிறார் தானம்;—ஈகை; ஆற்றலில் சும்மா இருக்கை; கொடை; ஆகாரதானம்; அபயதானம், சாஸ்திரதானம், ஒளஷத்தானம்” எனும் நால்வகையறச் செயல் இவ்வண்ணம் அறவழி நின்று மனமடங்கிப் பொறைநிலை யெய்தல் வேண்டும்.

பொறை நிலை—மனத்தினை யொருவழி நிறுத்துவது பொறைநிலை—நினைவு—நிறுத்திய வம்மன நிலைதிறி யாமற் குறித்த பொருளொடு பொருத்த நினைவு. சமாதி—ஆங்கனம் குறித்த வாய்முதல் பொருளொடுதான் பிறங்காத் தகையது சமாதி. ஆங்கனம் சமாதியடைந்த உள்ளம் “அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் நெறியாம் பாராநந்தி நீடருள் ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம்” எனும் திருமூலர் வாக்கியத்தின் படி நந்திதரிசனமும் நிட்டை கூடவும் அருள்புரியவும் நிட்டை அகத்துக்கும் திருவருட்கும் பொருத்துமிடம் ஞானப்பொருள் உதயமாகும். (2—77 உரை)

(1)

124. பூவின் மணம் போற் பொருந்திய புருடனை நாவினால் நமச்சி வாய்வென் ரூரையின்

சித்தாந்த நூல்கள்; பாலும் அதன் வெண்மையும், தீயும் அதன் ஒளியும், பூவும் அதன் வாசனையும், சத்தியும் சிவமும், போன்று இணைபிரியாதவர்கள் என்று காளிதாசன் கூறுகிறார். அர்த்தநாரீஸ்வர ரூபத்தின கருத்து இணைபிரியாதவர்களென் பதே. இருவர் ஆபரணங்களும் அலங்காரங்களு மொன்றுகவே காணலாம், சசி கலாப்யாம், சந்திரகலை இருவரையும் ஒன்றை அலங்கரிக்கிறது. எல்லாமாய் அன்றி இயங்கா தியங்குகின்ற வல்லபத்தை யுடைய விளைமுதலாம் முழுமுதல்வனுய இறைவிளையும் எல்லாமாய் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகைவடிவாக விளங்கும் அம்மையையும் இணைபிரிக்கமுடியாது. அறிஞர்கள் இந்தப் பரசிவான்மாவாம் உலகினை நிலம் நீர் நெருப்புக்காற்று ஆகாயம் எனு மைப்புதவடிவாக விளங்கத்தாமும் அதனுள் அணுவடி வாயதனுள்ளடங்கவே தம் மறிவினால் காணபர். பொதுநடம் புரிபவேனைக் காணபர். பொதுநடம் புரியுமிறைவனை நம்மகத்தே நினைந்து இன்புற்று நாதன் நாமமாகிய சிவாய நம எனும் பொருளுணர்ந்தவாறே அவற்றை ஒதி நம்மகத்தே அப்பொருளுக்கும் எமக்கும் வேறுபாடு காணுது அப்பொருளும் நாமும் ஒன்றுபடுவோமே. பாசபந்தக் கயிறு அறுந்து சும்மா இருத்கும் அகமுடையோராய் உலகமாகிய நாடகமேடையில் நாடகாசிரியரான இறைவன் எழுதிய நாடகத்தில் அவனால் நமக்கு கொடுக்கப்பட்ட பகுதியை இறைவனுடைய திருப்திகு நடிப்பதே கடமை (2)

125. ஆவிக்கு ஓாவி யாகிய வமலைனச் சேவிக்க வல்லார் சிவ கதி பெறுவார்.

உடம்பை இயக்குவது உயிர்; உயிருடன் உடனின்று உயிரை அறிவிப்பதும் இயங்குவதும் இறைவன். சூரியனுடைய ஒளி கண்ணேளியுடன் கூடியே பொருட்களை வீறுபெறச் செய்யினும் சூரிய

‘தென்னி வேருய் நிற்கும். அதுபோல் உயிருக்குயிராம் நாதனுடைய ஒளி உயிருடன் உடனின்று இயங்கினும் நாதனுடைய ஒளிவேறு பட நிற்கும். அதே திருவருள் கைகூட அருள்புரிவது ஆவியாகிய உயிர்காற்றுடன் உடனின்று இயங்கும் அந்த இறைவனேளியை வேண்டி (முன்பாட்டுக்களில் கூறிய வன்னஞ்சு) சேவித்தும் தொத் தீரமும் தூசையுஞ் செய்தும் மும்மலமும் நீங்கிய அமலனுய் உலகமாகிய நாடகமேடையில் சிவ சிவ எனும் மாமறை தரும் மெய்ப்பொருளுந் தாழும் வேறுபாடு காணுது ஒன்று பட்டவராய் நிட்டை கூடுவர், நிட்டை திருவருளுக்கும் அகத்துக்கும் பொருந்து மிடம் திருவருள் கைகூடும், திருவருள் கைகூடுவே சிவகதியடை வர்.

‘சும்மா இருக்கச் சுகமுதய மாதுமே
இம்மா யாயோக மினி ஏன்டா’

என்று தாழுமானவர் கூறுகிறார். (தாழு உடல் பொய்யறவு 52)

‘ஆவிக்குள் ஆவினும் அற்புதனுர் சிற்கங்கந்தான்
பாவிக்குங் கிட்டுமோ கொல்வாய் நீபைங்கிளியே’

(தாழுமானவர் பைங்கிளிக்கண்ணி 3) (3)

126. பாவிக ஓறியார் பரம்பொருள் பதமலர்
கூவி யழைமின் கூற்றுவன் வருமுன்.

பலபிறவிகளாகச் சேர்ந்த மும்மலப்பினி படைபடையாகச் சேர்ந்து இறைவனை மறைக்க மட்டுப்படா மயக்கத்தைத்தருவது. திரும்பவும் திரும்பவும் இறைவனைக் காணுது தாமச குணத்தில் கடுபட்டு பாவச் செயலையே செய்வர், கடுந்துங்பம் வருங்காலம் குழந்தை தாயை நினைந்தழுவது போல் இந்த ஆண்மாவும் இறைவனை நினைந்தழுவது சகசம். அவ்வாறு தாயாகிய இறைவனை நினைந்தழுது செவ்வி வர இறைவனைக் கூவியழையுங்கள்; கூற்றுவன் உடலையும் உயிரையும் பிரிக்க வருவான்; அவன் வரமுன் மட்டுப்படா மயக்கத்தைத் தொலைத்துப் பதமலர் காண அழுமின்கன்.

127. உன்னை முழுவதும் ஒப்புக் கொடுத்தால்
அன்னையைப் போலே யாதரிப் பாரே

“எவனுடைய மனது சிவனுடைய திருவடிகளில் இனைந்து விடுகிறதோ அவனுக்கு மார்க்கண்டேயனைப்போல் யமபயம் நீங்குகிறது; அவன் தேவர்களுக்கும் உயர்ந்த பதவியையடை கிறுன்; முக்தி இவைனத்தானே தேடி வருவது முக்தி எனும் பெண் இவைன நாயகனை வரித்துத் தழுவிக் கொள்கிறார்” என்று சங்கரர் சிவானந்தலகரி (ச. 65) இல் கூறுகிறார். சும்மா இருக்கும் அகமுடையோனுய் (முன்பாட்டுவிளக்கங்கள் கரண்க) புத்தியாகிய கண்ணிகையை பார்வதியுடன் கூட இறைவனுக்குத் தொண்டு

புரிய அர்ப்பணஞ் செய்தால் ஈற்றில் நிட்டடை கூடுவர்; திருவருள் கைகூடும் தில்லைதரிசனங் காண்பான். சீவன் முத்தனுய் உலகினில் வாழ்வான். தாயின் மடிமீது விளையாடுங் குழந்தைபோல் உலகினில் அவன் வாழ்வான் சஞ்சலமற்றே வாழ்வான் “எந்த எந்த உலகத்தை மனதால் ஸங்கல்பிக்கிறுனே எந்தெந்தப் போகங்களை விரும்புகின்றுனே அந்தந்த உலகத்தையும் அந்தந்தப் போகங்களையும் அடைகிறுன். ஆகையால் பெரும் பேறு வேண்டுபவர் ஆத்மஞானியைப் பூஜிக்க வேண்டும்”.

(முண்டகோபநிஷத்து 3-1-10) (5)

128. பெரியவன் சிறியவன் என்பது பேதைமையரிதினு மரிதே யதனை யறிதல்.

அறிஞர் பருநிலையில்காணப்படும் மாயாகாரியப் பொருட்களைத்தையும் நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயமாகிய ஜம் பூத வடிவினதாகக் கண்டுந் தாழும் அதனுள் அதே நுணவடிவாகப் பூதனுசூழப் பொது நடம் புரியும் வினை முதலாம் முதல்வனையே காண்பார். அவர்தம் அறிவினுலே அறிவே வடிவான உலகினைக் காண்கிறார். சாக்ஷி ஆமோதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் என்னும் முதல் நான்கு பதவிகளிலும் நின்று அத்வைதபிரமணைக் காண்பார் நாடகமேடையான உலகினில் நாடகாசிரியரான வினை ஏதலாம் முதல்வன் எழுதிய நாடகத்தில் நமக்குக் கொடுத்த பகுதியை நாம் ஆசிரியருடைய திருத்திக்கு நடிப்பதே கடமை இவ்வண்ணம் அப்பியாசஞ் செய்தால் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையான அம்மையைக் காணலாம். மகேஸ்வரன் சதாசிவம் என்னும் ரூபங்களை பொதுநடம் புரியும் இறைவனைக் காண்கிறோம். இராமனுக நடிப்பவனும் வேலைக்காரனாக நடிப்பவனும் நடிகர்தாம்; நண்பர்கள், வித்தியாசமில்லை; பகைவன் நண்பன் பெரியவன் சிறியவன் என்பதே நாடக மேடையில் நடிகர்களிடங்கிடையாது, “ஒருவன் பூமியிலிருக்கையில் புல்லையும் வானுற ஒங்கிவளர்ந்த தேவதாருமரத்தையுங் கண்டு இந்த மரம் இவ்வளவு பெரியது, புல் இவ்வளவு சிறியது என்கிறான். ஆனால் அவன் ஒரு பெருமலைமீதே றி உச்சியிலிருந்து கீழே நோக்கும் போது பெரியதேவதாருமரமும் சிறிய புல்லும் ஒருங்கே உருத்தெரியாத, பச்சைப் படலமாகத் தோன்றுவதைக் காண்பான். அதுபோல உலகப்பற்றுள்ளவர்களுடைய பார்வைக்கு ஒருவன் அரசன் என்றும் மற்றெருவன் தெருப்பெருக்கும் தோட்டியென்றும், ஒருவன் தகப்பன் என்றும் மற்றெருவன் மகனென்றும், இம்மாதிரியான ஸ்தானபேதங்களும் அந்தஸ்து வித்தியாசங்களுந் தோன்றும்; ஆனால் தெய்வ தரிசனம் பெற்ற பிற்பாடு எல்லாம் ஒரே தோற்றம் நல்-

வைர் கெட்டவர் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற வித்தியாசங்களே
இருப்பதில்லை' (ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் உபதேசம்) (6)

129. பொறிவழிச் செல்லும் பொல்லா மனத்தை
யறிவா லடக்கி லானந்த மாமே.

மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஜம் பொறிகளாகிய
மரத்தின் கண் ஊறு சுவை ஒளி நாற்றம் ஒசை என்னும் ஜம்புலக்
கனிகள் பழுத்துத் தொங்குகின்றன மனமென்னுங் குரங்கு அக்
கனிகளைக் கவரவுன்னிப் புத்தியாகிய கிளை வழியே புகுந்து ஏறி
அக்கனிகளை வளிந்திமுத்து மயங்கிச் சுழலுகின்றது, இவ்வண்ணங்
கொடிய பிறவிக்கடலுக்குள் தள்ளும் மனக்குரங்கு அறிவினுக் கறி
வாய் எங்கணும் நிறைவாய் எல்லையில்லதாய்ப் பேரின்பமயமாய்ப்
பிரிவில்லா திருந்தருஞும் எம்பெருமானின் திருவடிப்பேறு என்னும்
அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் பேரானந்தக் கடலில்
உனரத்தருகிறார் காணக.

‘பொறியிற் செறிஜம் புலக்கவியை
புந்திக் கவராற் புகுந்திமுத்து
மறுகிச் சுழலும் மனக்குரங்கு
மாள வாளா இருப்பேனே
அறிவுக் கறிவாய்ப் பூரணமாய்
அகண்டா எந்த மய மாகிப்
பிறிவுற்றிருக்கும் பெருங்கருணைப்
யெம்மா னேனம் பெருமானே’

(ஆசையெனும் 13)

மாணிக்கவாசகர் தருவதைக் காணக.

சிந்தனைநின் தனக் காக்கி நாயினேன் தன்
கண்ணினைநின் திருப்பாதப் போதுக் காக்கி
வந்தனையும் அம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன்
மனிவார்த்தைக் காக்கி ஜம்புலன்கண் ஆர
வந்தனையாட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே உன்னைத்
தந்தனை செந் தாமரைக்கா டனையமேனித்
தனிச்சுட்டே இரண்டுமிலித் தனியனேற்கே

(திருவாசகம் திருச்சதகம் 26) (7)

130. அஃதை யறிவோ ரதுவே யாவர்

இஃதஃ தென்போ ரிமிந்தோ ராவர்.

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) முதறிவாம் சிவ பெருமானின்
திருவடியனர்வே சுட்டுணர்வினால் சிற்றுணர்வினால் அறிய வொன்
ஞைத சிவ சிவ எனும் மெய்ப்பொருளே அஃது, அறியா அறிவில்
அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் ஒன்றுஞ் செறியாச் சிவம் எனும் அது

வேயாகி நிற்பர் அதை அறிவோர் விளக்கம் (21-23; 124; 125' காண்க.) அஃதன்றி சட்டுணர்வினாலும் சிற்றறிவாம் ஜம்புலனுணர் வினாலும் அறியத்தரும் புத்தி யெனும் கிளை வழியே அப்பொருளை அறிய எத்தனிப்பவர் இழிந்தோராவார். அவர் சிறு தெய்வங்களையே காண்பர். அழிந்து போகும் இன்பதுன்பத்தையே பெறுவர்.

“அறிவை அறிவதே யாகும் பொருளென்று
உறுதிசொன்ன உன்மையினை ஒருநாள் எந்நாளோ’’.

(தாயுமானவர் எந்நாட்கண்ணி அறிஞர் உரை 14) (8)

**131. எல்லாஞ் சிவன்செய வென்பர் பெரியோர்
மல்லாகத் தானை மறவாது வாழுக.**

எல்லாம் அவனேடி எங்கும் அவனேடி என்று சுவாமிகளே முன்கூறுகிறார். எல்லாம் அவனே [(1—342) உரைகாண்] வினையின் நிகழ்வால் விழையும் வினைப்பயனென்னும் அம்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வனே, எண்ணில் பலகோடி உயிர்கள் எத் தனியோ அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணுக விளங்கும் எம்பெருமானே அவரவர் வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு உடலில் பொருத்தி வைத்தும் அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலில் ஈடுபடுத்தியும் அவனே உடனின்றும் செயல்புரிவான். வினைத்தன்மையினின்றும் மக்கத்துக்காக அவன் செயலிலீடுபடுத்துதலால் தண்ணிலிவாய்ந்தவன். எத்தனியோ பேர் திடந்தந்து போனவர்கள் பிறப்பையறுத்தவர்கள். வினைப்பயனை உண்டாக்காது பிறப்பை ஒழிக்கவே ஜம்புலக்களிகளை மன்க்குரங்கு புத்தியெனுங்கிளைவழியே சென்று பறித்துண்டு சிற்றின்பத்தில் மாண்டுபோகாது புத்தியாகிய கண்ணிகையை பார்வதியுடன் கூட இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்ய அற்பணஞ்சு செய்வர் பெரியோர், அறிஞர்கள் (2—127), ஆதவின் உன்மத்தம் பித்துப் பிடித்தவன் போல் திடமுடன் அவனை அடைந்து அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் ஒன்றுஞ் செறி யாச் செறிவே சிவம் என்னும் அகமுடையோனும் புனியூர்ச் சிற்றம்பல வாண்ணை மறவாது வாழுக.

“எங்குஞ் சிவமே இரண்டற்று நிற்கில் நெஞ்சே
தங்குஞ் சுகநீ சலியாதே அங்கிங்கென
றெண்ணுதே பாழி விறந்து பிறந்துமூலப்
பண்ணுதே யானுன் பரம்” (உடல் பொய்யுறவு 66)

தாயுமானவர் அந்த உன்மையைத் தருகிறார். (9)

**132. சொல்லாமற் சொன்ன சொல்லி னுறுதி
நல்லோ ரறிந்து நாடுவர் முத்தியே.**

ஒரு சொல் “ஓம்” எனும் சொல்லே. சிவ சிவ எனும் மாமறைதரும் மெய்ப்பொருளையே அதுகுறிக்கும். எல்லாவற்றிற்

கும் முதலாகித் தனக்கு மேப்பட்ட தொன்றில்லாத முழுமுதலு மாகி பேரறிவுமாகி விளங்குகின்ற சிவபெருமான்பேராளிப் பிழும் பாய் மெளனத்தில் தோன்றியருளி செவியோசை யெனப்படும் வைகரிவாக்கினால் சொல்லப்படாததாயுள்ள மெய்ப்புணர்ப்பாம் பேருண்மையை அறிவடையாளம் எனப்படும் சின்முத்திரையால் சிவகுரு என உருத்தாங்கிக் காட்டியருளுகிறவன், “அடையாளம் பெருவிரல் இறையையும் சுட்டுவிரல் ஆன்மாவையும் இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்து ஒன்றெனவுஞ் சொல்ல வொன்னுததாய் வேறு நிற்கும் இரண்டெனவஞ் சொல்லவொன்னுததாய்ப் புணர்ந்து நிற்பது அத்துவித அடையாளம். நடுவிரல் இருவினையையும் மோதிரவிரல் மாயையையும் சண்டுவிரல் மலத்தையும் மும்மலங்காண் நீங்கு விரல் மூன்றும் பெருவிரல் சுட்டம் மிறையோடாவிப் புணர்ப்பு எனக் கண்டு கொள்க,” சுவாமிகள் தரும் பாட்டு.

ஆக்கினானை அண்மையிற் சென்றிடின்
தாக்குவானை தாக்கற் மில்லென
நோக்குவா னை நோக்கிப் பல சொல்வான்
நோக்க மொன்றற நோக்கிய நோக்கமே (1—283)

இவ்வண்ணம் மெளனமே உருவாக அமைந்து தன்னைக்காண அத்துவித மெய்ப்புணர்ப்பாம் சிவபெருமானைக் காட்ட உடனின் றருளினன். இந்தச் சும்மா இருக்க அருள் தரும் ஒரு சொல், உறுதி மொழி. பூதஞ்சுழுத்தாழும் அதனுள் நிற்கக் காணும் மெய்யடியார் மெளனமே உருவாக மெய்ப்புணர்ப்பாம் சிவபெருமானைக்காணபார். அதே உறுதி மொழி தாயுமானவர் அதை

இருக்காதி மறைமுடிவுஞ் சிவாகம மாதி
இதயமுங்கை காட்டெனவே இதயத்துள்ளே
ஒருகாலே யுணந்தவர்கட் கெக்காலுந்தான்
ஒழியாத இன்பவெள்ளம் உலவா நிற்கும்

என்று (52 நின்ற நிலை2) இல்லணர்த்துகிறார் (10)

133. வானவர் தானவர் வணங்கினு மறியார்
ஞான முடையோர் நும்மை யறிவார்.

வானவர்;—தேவர்கள்; தானவர்;—அசுரர்கள்; வித்தியாதரர்;
அயோகமுகள்; ஏகசக்ரன் புலோமகள்; கபிலன்; அந்தகன் முதலானேர் மன்னுலகத்தவர் ஜம்பொறிகளையடக்கியும் மனம் புத்தி அகங்காரமடங்காதும் நான் எனும் ஆணவழுனிப்புக் கொண்டு புத்தி எனுங்கிளைவழி இறுமாப்பு எழுச்சிததும்ப இன்பமனுபவிப்பவர்தானவர்; பூதஞ்சுழப் பொதுநடங் கண்டு அந்தப் பதவியில் ஆறி இன்பமனுபவிப்பவர் வானவர்; இவர் விழி நீர்மல்கி என்னும் அவளைக் காணவில்லையே என்று தன்னை மறந்து அவனே வேண்டும் என்று எண்ணுது அலைவர். ஆனால்

தன்னை முழுவதும் ஒப்புக் கொடுத்து ஊசி நுனிமேல் கடுந்தவம் புரியும் ஞானிக்கோ உண்ணின்று தன்னைத்தான்றிய அருளுவான். தாயுமானவர் இவ்வண்மையை உணரத்தருகிறார் காணக.

மன்னுறங்கும் விண்ணுறங்கும் மற்றுள எல்லாமுறங்குங்
கண்ணுறங்கேன் எம்மிறைவர் காதலாற் பைங்கிவியே
(பைங்கிவிக்கண்ணி. 44) (11)

134. போன நாட் கிரங்கும் புந்தியை நீக்கி
மோன நிலையில் நிற்றலே முறையை.

கழிந்துபோன நாட்களை எண்ணிக் கழிவிரக்கங் கொள்வதே நீங்காத் தொழிலாகித் துன்புற்றுப் பொருந்தி நாள் அத்தனையும் வீணைக்கினேம். அவ்வாறலையாதே இறைவனை மறந்து இருட்டில் தயங்காதே. ஞானசம்பந்தர் “இறைவனை மறந்து இருட்டில் அலைபவர், பின் ஞான ஒளி உதயமாக முப்புரும் வேவச் செய்து இறைவனைத் தோழனாக அழைத்துச் செல்லும் உண்மை” பொருளுடன் பாடுகிறார் காணக.

இழைத்தவிடையா ஞமையாளப்ளகிழமயோர் பெருமானு
தழைத்தசடையார் விடையொன்றேறித் தரியார் புரமெங்தார்
பிழைத்தபிழிடையக் கானுதோடிப் பெருங்கை மதவேழம்
அழைத்துத்திரிந்தங் குறங்குஞ்சார ஸன்னை மலையாரே. (1-69-4)

ஞானசம்பந்தர் உணரத் தருவதுபோல் இரவை நீக்கி இறைவனைக் காணும் பகலேயென்றும் நம் கண்ணுளொளிர மோன நிலையெய்தி நிட்டைக்கூடி அவனைதரிசித்தலே ஒழுங்குமுறை. தாயுமானவர் இவற்றை உணரத்தருகிறார் காணக.

போனநாட் கிரங்குவதே தொழிலா இங்ஙன்
பொருந்துநாள் அத்தனையும் போக்கினேன் என்
ஞான நாயகனேநின் மோன ஞான
நாட்டழற்று வாழ்ந்திருக்கும் நாளெந் நாளோ.
(42 கல்லாவின் 8) (12)

135. வானகம் மண்ணைகம் வந்து தாழ்ந்திடினுந்
தானவ ஞானேன் சஞ்சல மடையான்

தானவனானேன் அறவழிநிற்போன் அவன் மும்மெனனஞ் சாதித்துப் புத்தியாகிய கண்ணைக்கயை பார்வதியுடன் கூட இறைவனுக்குத் தொண்டுபுரிய அர்ப்பனைஞ் செய்தோன். (முன் பாட்டு விளக்கங் காண்க) மண்ணைகம்:—பூமியிடம்; குவலயம். வானகம்:—தேவலோகம். தேவலோகத்திலுள்ள அறிஞர் தம்மறிவினால் கண்ட இறைவனை மறந்து தம் தொண்டை ஆற்றது தவறினும்; மற்றும் அறிவு வளராத மண்ணுலகத்தோர் தாமசகுணமும் ராசத்துணமும் மேம்பட வழிதவற; உலகு அஞ்ஞானமும் சஞ்சலமுமே உரு.

வெடுத்தாற் போலத் தாழ்ந்து கிடப்பினும் தானவனுளேன் அவற்றின் மாளாது (முன்பாட்டு விளக்கம் ஞானசம்பந்தர் (1-69-4) தரும் உண்மை விளக்க) ஞானவழி நின்று மோன நிலையெதிரி இறைவன் பாதமடைவான் சஞ்சலமடையான் (13)

136. வெய்ய காமம் வெகுளி குரோதம்
வையார் மனத்திடை மாசில்லாரே

“கிருஷ்ணர் அருச்சனனுக்கு சொன்னதாவது பார்த்தா மன தில் எழுகின்ற ஆசைகளையெல்லாம் அகற்றி ஆத்மாவில் ஆத்ம திருப்தி யடைந்திருப்பவன் ஸதிதப் பிரக்ஞன் என்று சொல்லப் படுகிறன்” (கிடை 2-55)

கொடிய காமமுடையவனை வெப்பமுடைய அக்கினிதேவன் என்று கூறுவர். காமவேட்கையுடையோன் தீயவழியில் பொருள் சம்பாரிப்போன், ஐம்புலவேடர் கையிலகப்பட்டு ஐம்புலக்கணி மரத்தில் தொங்குங் கனியைப் பறித்துண்ண புத்தி எனுங்கிலோ வழியே செல்லும் மனக்குரங்கு வெய்யகாமம் வெகுளி குரோதம் வேறுந்தாமச குணத்தில் மாண்டு அலையும் அறவழி நிற்கும் மாசில்லாதவன் பாசபந்தக் கயிறு அறப் புத்தியாகிய கண்ணி கையை பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனுக்குத் தொண்டு புரிய அர்ப்பணஞ்சு செய்வான், சிவபதமடைவான் (14)

137. வெறும் வீண னெத்தனை வித்தைகற் றுலும்
தறுகுறும் பானவை தான்தீ ரானே

கிருஷ்ணர் அருச்சனனுக்குச் சொன்னதாவது “ரஜோ குணத்துதித்த இக்காமம் தான் இக்குரோதம் தான் எதையும் உண்ண வல்லது பெரும் பாபமுடையது ஈண்டு இதை எதிரியென அறிக்” (கிடை 3-37) ஆசைக்குத் தடையுண்டாகும்போது அது கோபமாக வடிவெடுக்கிறது காமமும் குரோதமும் ஒன்றுக்கே பகரப் படுகிறது. ரஜோ குணத்துதித்திகிற துரஜோ குணத்தை வளர்க்கிறது; நெருப்புக்கு எவ்வளவு விறகு கொடுத்தாலும் பொசக்கி விட்டு மேலும் மேலும் வேண்டி நிற்பது. அதுபோல் காமமும் எவ்வளவு தான் கொடுத்தாலும் மேலும் மேலும் வேண்டி நிற்பது பாவசையெலும் பெருகி வளர்கிறது. மும்மலப் படையுங் கூடி வளர்கிறது வேதங்கள் ஆகமங்களைல்லாம் அவனுடைய காமத்தை வளரச் செய்யவே உதவிபுரிகிறது. வீணனுடைய தாமசகுணம் காமத்தையும் குரோதத்தையும் வளரச் செய்யுமேயன்றிக் குறையச் செய்யாது. (15)

138. பொறுமையு மடக்கமும் பூரண சாந்தியும்
மறுமை யின்பம் பயக்குமா நிலத்தே

கிருஷ்ணர்;—குந்தியின் மகனே சித்தியடைந்தவன் ஞானத்தின் உயர்நிலையாகிய பிரம்மத்தை எப்படி யெய்துகிறுன் என-

பதைச் சுருக்கமாக என்னிடம் அறிந்து கொள் (கீதை 18—50)
(சித்தியடைதல்;—பக்குவ நிலையடைதல்)

“தூய அறிவுடன் கூடியவன் உறுதியுடன் தன்னையடக்கியும் சப்தம் முதலிய இந்திரிய விஷயங்களைத் துறந்தும் விருப்பு வெறுப்பை விட்டெடாழித்தும் தனித்திருந்து உண்டு சுருங்கி மனம் மொழி மெய்யை யடக்கி யாண்டும் தியான யோகத்தில் திணோத் திருந்து வைராக்கியம் பூண்டவனும் அகங்காரம் வன்மை செருக்கு காமம் குரோதம் உடமை ஆகியவகைகளை நீத்து மமகாரமற்று சாந்தமாயிருப்பவன் பிரம்மமாதற்குத் தகுந்தவன்” (கீதை—18—51; 52; 53) மேலே கூறியவாறு சப்தரஜ என்னும் இந்திரியப் பற்றுக்கள் அறவே ஒழித்தும் புத்தியின் வல்லமைக்கு அப்பால் பட்டவனே இறைவன் எனும் உண்மை விளங்கிப் பக்குவ நிலையடைந்தும் நான் எனும்மகாரம் செருக்கி வன்மை உடமை எல்லாம் நீத்து தனித்திருந்து உண்டிசூருங்கி மனம் வாக்குக் காயம் மூன்றும் சிவ சிவ எனும் “சிவன் செயல்” எனும் உண்மைப் பொருளுக்கே முழுமையும் ஒப்படைத்தால் பூரணசாந்தியடையலாம். நிட்டை கூடியே தில்லைத்தரிசனமும் மறுமையின்பழங்கிடைக்கும்.

(16)

139. பலபல வாக விரியும்பாழ் மனத்தை
மெலமெல வாக வெற்றி கொள் வாயே

(முன்பாட்டுக்கள் விளக்கங் காண்க) “ஒரு பொழுதும் வாழ் வதற்யார் கருதுப கோடியு மல்ல பல” என்பது போன்று அவனுடைய மனமானது தான் முன் நினைத்த பிறவிக்கு வித்தாகியபயனில்லாத எண்ணங்கள் பல பலவாக விரியும். நடப்பாற்றலாம் இறைவனே முன்வினைப்பயனே காரணம். அது உலகினைக்காட்டி நிற்கும். சிவன் செயல் எனும் ஞானுக்கிணியினால் அஞ்ஞான இருளைச் சுட்டெரிக்க மெல மெல வாக செவ்வி வந்தடையும். இறைவனைச் காண திருவருள் தருவன். நோயாளி மருத்துவ மனைக்குள் சென்றால் மருத்துவன் நோய்க்குத் தேவையான மருந்தைக் கொடுத்துப் பிணியை நீக்கிய பின்னரே மருத்துவமனையை விட்டகல்லாம். செவ்வி வந்தடையும். செவ்வி வந்தால் மனமடங்கும் நிட்டை கூடுவன். தாயுமானவர் இறைவன் மெலமெலவாக ஆள் கொள்வதை உணர்த்துகிறார் காண்க.

பரம்பர மாகிப் பக்குவம் பழுத்த
பழுவடி யார்க்கருள் பழுத்துச்
கரந்தினி திரங்குந் தானகற் பகமே
சோதியே தோண்டனேன் நின்கௌ
இரந்துநெஞ் சுடைந்து கண்துயில் பெறும
விருந்தும் எனகளில் இருட்டைக்
கரந்துநின் கண்ணால் துயில்பெறுல் வேண்டிக்
கருதினேன் கருத்திது தானே (ஆரணம் 5)

(17)

140. அகல நீளங் காண வரியது
பகலு மிரவு மற்ற பரம்பொருள்

என்னில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணூக எங்கும் எட்டுத் திக்கும் வியாபித்திருக்கும் முழு முதற்றலைவனும் ஜயனே அரிய மறைகளைனத்தையும் எல்லையில் ஸாது எங்கனும் நிறைந்த பொருளென்று எடுத்தோதும் உன்னை அதுபோல் திருமாமுறைக்கழகமிகிய ஆகமங்களைனத்தும் அறுதியிட்டறைகின்றன. அத்தகைய காலவெல்லையோ தேசவெல்லையோ வற்ற முதல்வனும் உன்னை மறந்து கிடக்கும் இரவும் உன்னை நினைந்துருகிவரவழைக்கக் கானும் வெளிச்சுத்தைக் கொடுக்கும் பகலு மில்லாது என்றும் அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் ஏகாந்த பரவெளியில் விளங்கும் பரஞ்சோதி உன்பாதார விந்த மடைய அருள் புரிவாயே.

அகண்ட மென்ன அருமறை யாகமம்
புகன்ற நின்தன்மை போதத் தடங்குமோ
செகங்க ளௌங்குந் திரிந்து நன் மோனத்தை
உகந்த பேருண ஒன்றுவர் ஜயனே

(தாயுமானவர் பொன்னை மாதரை

18)

141. இனியதி வினியது ஈசன்மே லன்பு
முனிய வினியது மோகமுங் கோபமும்

(பாட்டு (2—137) விளக்கம் காணக) கீதையில் சொல்லிய வாரே முனிய வினியது மோகமுங் கோபமும் திருமூலர் காமமுங்குரோதமும் அறுத்தபின் ஈசனைக் காணலாம் என்கிறோர்.

வாசியும் முசியும் வேசிவகையினுல்
பேசி யிருந்து பிதற்றிப் பயனில்லை
ஆசையும் அன்பும் சுறுமின் அறுத்தபின்
சகன் இருந்த இடம் எளிதாமே (10—2568)

இறைவனின் அன்பை அப்பர் சுவாமிகள் கூறுகிறார்.

மாசில் விழையும் மாஸில் மதியமும்
விசு தென்றறூம் விங்கள வேனிலும்
முசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசு நெந்தை யிழையடி நீழலே (5—90—1)

(19)

142. பிறப்பிறப் பற்ற பெருமான் பாதம்
மறப்பில் ஸாதார மையல் தீர்வாரே.

மோனகுருவே இருதயத்தே எழுந்தருளவும் இறைவனிடமே தன்னை முழுதும் ஒப்புக் கொடுத்து அவன் திருவருள் வழிச் செல்லுமாறு தனிப் பெருங்காட்சியினை அந்தப் பிறப்பறுக்கும் முழுமுதல் பெருமானே மேரனகுருவே தெய்வ அறிவே சிவன்-

எனும் நாமமுடைய செம்மேனி எம்மானே அருள் புரிகின்றுள்ளன அறிந்த சித்தர் மும்மலப்பினிப்பாம் மாயையினின்றும் விடுபட்டவரே.

(20)

143. அளவுக்கா காரம் அறிந்துண்ணதான்
பின்வள வேனும் பேரின்ப மெய்தான்.

திருவள்ளுவ நாயனார் கூறுவதை ஆராயுங்கள்; “உணவுசெரித்தமை அறிந்து உண்பவனிடம் இன்பமும் அதனையறியாது மிகுதியும் உண்பவனிடம்” நோயும் நிலைபெறும் என்னும் பொருஞ்சுடன்.

இழிவறிந்த துண்பான்கண் இன்பம்போல் நிற்கும் கழிபேர் இரையான்கண் நோய்” (குறள் 95—6)

மேலும் அவரே செரிக்கும் அளவுதெரியாது மிகவும் உண்பவனிடம் நோய் பெருகும் எனும் பொருஞ்சுடன்

“தீயள வன்றித தெரியான் பெரிதுண்ணின் நோயள வின்றிப் படும்” (குறள் 95—7)

மாணிக்கவாசக சவாமிகளும் திருக்கழுக் குன்றப் பதிகத்தில் “தாண்மண் சுமந்த கூவிக்கு ஒப்பாக உண்பதற்குப் பிட்டுத்தந்தால் போதும்” என்னும் பொருஞ்சுடன் “பிட்டு நேர்பட மண் சுமந்த பெருந்துலறப் பெரும் பித்தனே” என்று பாடுகிறார். தனக்குப் போதுமான பொருளை வைத்துக் கொண்டு மிகுதியை தர்மவழிச் செலவு செய்தலே அறவழி நிற்றலெனு முன்மை, சுவாமிகளும் அந்த உண்மையையே கூறுகிறார். தனக்கு போதிய பொருளை நெறி நின்று சம்பாதித்தும் மிகுதியைத் தர்மத்தில் செலவு செய்தால் அறம் பெருகப் பேரின்பம் எய்துவான்; இன்றேல் இல்லை.

(21)

144. உயிரெலாந் தன்னுயிர் போல வணர்ந்தோன் பயிலு மிடமது பரகதி யாமே.

“எண்ணில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணே பராபரமே” என்று தாயுமானவர் கூறுகிறார். பருநிலையில் அவ்வண்ணம் தோன்றும் சரம் அசரம் எல்லாம் நுண் வெளியில் நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம் எனும் ஜிம்புதங்களாகவும் தானும் அதனுள் ஜிம்புதவடிவாகவே நின்று பொதுநடம்புரிய மிறைவனைக் காண்பான் அறிஞன். அவன் உலகமாகிய நாடகமேடையில் இறைவன் தமக்குக் கொடுத்த பகுதியை விளை முதலாம் முதல்வனும் சிவபெருமான் நாடகாசிரியாருடைய திருப்திக்குத் திறம்பட நடிப்பவன். சாக்ஷி ஆமோதிப்பவன் தாங்கு வோன் அனுபவிப்பவன் என்னும் நான்கு அத்துவிதமார்க்கமாக வும் பாசபந்தக் கயிறு அறுந்த உள்ளத்துடன் தன்னை அப்பியாசப்படுத்தினவன். அப்பியாசித்தே தன்னுள்ளும் புறத்திலும் சரம் அசரம் எப்பொருளிலும் விணைமுதலாம் முதல்வனே ஒசை

வடிவாக இயங்குகிறான். அவனே மகேஸ்வரன், சதாசிவன். அப் பியாசித்துப் பூசையும் தோத்திரமுஞ் செய்தால் அறிவை அறி வால் அறியலாம் பரகதியடையலாம் (1—603; 602; 532) மூலீ இராமக்கிருஷ்ணர் உபதேசமும் மற்றும் (2—123 735) இல் காணக (22)

145. ஒடுங்கு மனத்தி லண்மை புலப்படும்
படும்பய னதுவே பற்றற் ரேர்க்கே.

(முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர) அப்பியாசன் செய்ய “எல் வாஞ் சிவன் செயல், வினைமுதலாம் முதல்வனின் செயலே” எனுமுன்மை உள்ளத்தே பதியும். தண்டரளமொடுமணி எண் யிசையுந் தயங்க (2—3) அண்டர் தொழும் இறைவன் உன்மத் தம் பிடித்த சாதகன் உள்ளத்தே தெய்வ அறிவு எனும் அறிவு வடிவாக நின்று அருளுவன். மனம் ஒடுங்க அஞ்ஞான இருள் விட்டு நீங்கும்; தெய்வ அறிவின் உண்மை விளங்க ஞானப்பொருட் கள் குவியல் குவியலாகவே உதயமாகும் அவற்றில் அகங்காரங் கொள்ளாது சிவன் எனும் நாமமுடைய முழுமுதல்வனையே சேவிப் பார் பற்றற்றேர். (23)

146. தமஞ்சம மிரண்டின் தன்மையை யறிந்தோன்
அமரர்நா டானு மாஜை நமதே

தமம்;- கண்மேந்திரியங்களில் மனம் போகாது தடுத்தல் (முன் பாட்டு விளக்கந்தொடர) பாசபந்தக் கயிறு அற சாக்ஷி ஆமோ திப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் முதல் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் சாதகன் தன்னை அப்பியாசன் செய்து அறிவுமுதிர்ந்து பூதங்குழப் பொது நடம் புரியுமிறை வனைக் கண்டு (2—144) உயிரெலாந் தன்னுயிர்போல் தம்மறி வினால் தெய்வ அறிவே தம்முள்ளங் கொள்ளக் காண்பான், அவன் தமஞ்சம மிரண்டின் தன்மையை யுணர்ந்தோன்; தெய்வ அறிவே சிவன் எனும் நாமம் ” உள்ளத்தே உருத்தாங்கிய மெய்யன்பன்; அவன் சூசையும் தோத்திரமும் தொடர்ந்தே தில்லைத்தரிசனங்காண்பான். ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியில் ஆழந்து கிடப்பான். தேவர்க்குத் தேவனுன் மும்முர்த்திகளுக்கும் மூர்த்தியான நம் மிறைவனைத் தம்முள்ளத்தே காண்பான். இரண்டற்று வாழ்வான், அமரர் நாடானும் திறமை அவனுடையது. (24)

147. எவரேனு மீசைன் யிடைவிடா தென்னில்
அவரே நமக்கு நல் வன்பராங் கண்மார்

ஓழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பரை வினைமுதலாம் முழுமுதல்வன் தண்ணளி வாய்ந்த எம்பெருமான் அவரவர் வினைத் தன்மையினின் றும் விடுவிக்கும் நல்நோக்கத்

துடனே அவரவர் நெறி நிறுத்திச் சோதிப்பான்; மெய்யன்பகும் தாம் தாம் கொண்டுள்ள நெறி நின்று தம் மிறைவனை “சிவ சிவ” எனும் மாமறைதரும் மெய்ப் பொருளானவனைக் காண்பார்கள், சுவாமிகளும் தண்டரள மொடுமணி எண்டிசையுந் தயங்க அண்டர் தொழு மீசன் (2-3) என்று தருகிறார் தாயுமானவர் [(1-1) இலப்ரசிவ வணக்கம்] என்பதில் தருகிறார் காண்க] “சமயகோடி கலௌலாந் தந்வெதய்வம் எந்தெதய்வமென் ரெங்குந் தொடர்ந் தெதிர் வழக்கிடவும் நின்றதெது, எங்கணும் அபருவழக்காய் யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கு முள்ள தெது. மேல்கங்குல் பகலற நின்ற எல்லையுள்தெது அது கருத் திற் கிசைந்ததத்துவே” என்று அவரவர் கருத்திற் கிசைந்தவன் எனும் பல முகங்களையுந் தருகிறார்.

(25)

148. வலமிட மோடும் வாசியை யறிவோர்

அலகிலா வாண்மை யடைவர் சத்தியம்

(முன்பாட்டுக்கள் விளக்கம் தொடரா) பாசபந்தக்கயிறு அற சாக்ஷி ஆமோதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் முதல் நான்கு பாதங்களிலும் அத்துவிதப் பொருளை அப்பியாசித்த றிந்தும் மகேஸ்வரன் சதாசிவன் எப்பொருளிலும் தன்னுள்ளும் நின்று இயங்குதலைத் தம்மறிவினால் அறிவான். மோன குருவே எழுந்தருளி நின்று செயல்புரியுந் தன்மையைக் காண்பான். சூழ்ந்திருந்த செயல்புரியுந் தன்மையைக் காண்பான். வலமிட மோடும் வாசி மேலே செல்லாது கீழ்நோக்கி கபாலந்திறந்து சுமுமுனை வழிச் சென்று மூலநிலத்தில் ஒடுங்கிய உயிர்க் கான்க [நீட்டிருள்] நாபிக்கும் மூலத்துக்குமிடையே ஒடுங்கிய உயிர்க் காற்று மூலத்தியை உண்டாக்கும் அந்த அறிவுஸ்வாகை, முன்நந்திதி தரிசனத்தில் கண்டசதாசிவரூபத்தை, வெண்ணை உருகுவதுபோல் உருக திங்கள் மண்டலத்தில் தில்லைத்தரிசன மறியத்தரும். அப் பால் செல்ல வெறும் ஜோதியின் ஜந்தெழுத்துச் ஜோதியே காண்பாய் அலகிலா வாண்மை அடைவர் திண்ணமே.

(26)

149. குல நல முணராக் கூசாச் சிந்தையர்

மலரடி பெறுவர் மாநில மீதே.

விழுழிய முதல்வன் சார்பில் தோன்றுது எப்பொருட்கும் யாண்டு சார்பென நின்றருளும் பொருளாதலால் உலகோர் கூறும் சாதியும் குலமும் இருவினைக் கீடாகத் தொடர்புற்று வரும் பிறப்பு இறப்புக்கும் அவற்றால் வரும் பந்தமும் மும்மலப்பினிப்பாம் மாயையின் கூறே, மும்மலப்பினிப்பாய் மாயையைச் சுட்டெரித்து சிவன் எனும் நாமம் என்றால் சிந்தை செய்தவராய் முப்புரமும் வேவச் செய்த மெய்யன்பர் நிட்டடைகூடித் தில்லைத்தரிசனங்

சென்டு சீவன் முத்தராகவே இந்த உடம்பிலேயே வாழ்வார் இழுக்கென்றிருந்த அவ்வுடம்பு இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த சீவன் முத்தனக வாழும் உத்தமன் கோயிலாக மாறிற்று. (27)

150. உலகத்தோ டொட்ட வொழுக வறியார் பலகற்றுவும் பயன்பெற மாட்டார்

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) தில்லைத் தரிசனம் கண்ட மெய்யன்பன் பாசபந்தக் கயிறு எரிந்து நான் எனும் ஆணவ முனைப்பையும் சுட்டெரித்த பின் (1—514) ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியில் ஆழ்ந்து கிடப்பான் அலகில் ஜோதியில் ஆழ்ந்து கிடந்த பின் சீவன் முத்தனக இரண்டாம் பிறப்பெடுத்தவன் உலகினில் வாழ்வான். எரிந்த பாசபந்தக்கயிறு கட்டுந்தன்மையற்றது. உலகினில் சாதாரன மனிதர்போல் ஐம்புலன்களும் அவருக்குத் தொண்டு செய்ய அவன் பார்வதிதேவியின் வேலையையே செய் வான். கையல் தனக்குத் தன்பாதியுடல் கொடுத்த ஜயன் (1—773) அவனுடம்பையே யோயிலாகக் கொள்ள அவன் உலகுக்குத் தொண்டு புரிபவன். உலகினில் தாயுங் குழந்தையும் போன்ற அன்புடன் சீவிப்பவன். “பிள்ளையின் அன்பைப் பெற்றவளே யறிவாள், மற்றவள் அறியாள்” அத்தகைய அன்பு கொண்டவள் பிள்ளைப் பேறு அறியாத தாய் பிள்ளையின் அன்பை யறியாதது போன்று பாசபந்தக்கயிறு அறுந்து அவ்வுயிர் போல் எவ்வுயிரு மென்று அறியாத மனிதன் பலகற்றுவும் சீவன் முத்தனைப் போன்று அன்புடன் உலகத்தோ டொட்டவாழ அறியான். (28)

151 அட்டாங்க யோக மறிந்து மாவதென்

இட்டனீச னெனவறி யார்க்கே.

அட்டாங்கயோகஞ் செய்து உயிர்க்காற்று மூலநிலத்தின் ஒடுங்கி மூட்டிய அங்கியால் வெண்ணை உருகிற்று (2—77) வெண்ணை பரிசுத் தமானதான கள்ளப்படாதது உறைந்து கடைந்தெடுத்த வெண்ணைய், வெணுமே. பாசபந்தக்கயிறு அறுந்து ஐம்புலவேட ருடைய பணிக்கு அப்பால் பட்டவனுப் புத்தியாகிய கிளைவழியே மனக்குரங்கு சென்று ஐம்புலக்கணியைப் பறித்துன்னும் ஆணவ முனைப்புக் கொள்ளாதிருக்க வேண்டுமே முழுவதும் உன்னை ஒப்புக் கொடுத்தால் அன்னையைப்போலே ஆதரிப்பாரே (2—127) பரி கொடுத்தால் அன்னையைப் பொலே ஆதரிப்பாரே (2—127) பரி சுத்தமான வெண்ணை உண்டாக நானென்னு முனைப்பு நீங்கிய நந்தி தரிசனம் வேண்டும். திருவருள் உண்டாலே எல்லாங்கை கூடும். தாயுமானவர் தருவதைக் காண்க.

“ஏதேது செய்தாலும் என்பனிபோய் நின்பனீயாம்
மாதேவா என்றும் வருந்துநாள் எந்நாளோ”

(அன்புநிலை 8)

“பண்டுங் காணேன் நான் பழம்பொருளே இன்றும் உனைக் கண்டுங் காணேன் எனவுங் கைகுவிப்ப தெந்நாளோ”

(எந்நாட் எண்ணி 11 அன்புநிலை 9) (29)

152. ஆவது மழிவது மறியாப் பொருளை
நோவதால் வருபயன் உண்டோ நுவலுமின்.

சுவாமிகளே முன் (1—189) இல் எப்பவோ முடிவான தென் ரெங்கெட்குச் செப்புவாரவர் சிந்தை தெளிந்திட என்று கூறு கிறார். (உரைகாண்) மேலும் (1—622) இல் எல்லா உலகமுமான பரம்பொருள் என்று தருகிறார் (உரைகாண்) விளையின் நிகழ்வால் விணையும் விணைப்பயனென்றும் அம்பலத்தே விணைமுதலாம் முதல் வனே விளைப்பயனுக்கேற்றவாறு உடலிலும் தொழிலிலும் ஈடுபடுத்தி தானே உடனின்று விணைத்தன்மையினின்று நீக்கும் நோக்கமாகச் செயல்புரிகிறோன். எப்பவோ முடிவான காரியமாய் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையாகவும் அப்பால் நின்று இயங்கும் பரம்பொருளுமாகவும் உலகினக்காண்கின்றோம். ஆவதும் அழிவதும் மில்லாப்பொருளே பரம்பொருள், வரும் துன்பத்தை நினைந்து நோவதால் வரும்பயன் உண்டோ சொல்லு, சிவன் செயல் எனும் ரூஞக்கிணியினாலே அஞ்ஞான இருளை நீக்கி இறைவனிடம் முழுவதும் நம்மை ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும் (30).

153. சாவதும் பிறப்பதுந் தவிர்த்தெனை யாண்டான்
போவதும் வருவது மிலாப் புங்கவனே.

தன்னளி லாய்ந்த எம்முழுமுதல்வனும் சிவபெருமான் தன் பெருங்கருணைவடிவான திருவருளினால் அவனுடைய மகிமைக்குத் தகுந்த பேரின்ப அருளினைத்தந்தான். ஜோதிப்பிளம்பாகவே என்னள்ளத்தே என்றும் நின்று மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள்கொடுத்தது போல் இயமபயம் நீக்கினை, அளியில் அளிபோய் அடங்கவும் வெளியில் வெளிபோய் விரலவும் ஓளியில் ஓளிபோய் ஒடுங்குவதும் தெளியுஞ் சிவசித்தராக்கினானை போவதும் வருவதும் சாதலும் பிறத்தலுமிலாப் புங்கவனும் நானும் ஒரு பொருளானோம்.

தாக்குநல் லானந்த சோதி—அனு
தன்னிற் சிறிய எண்ணதன் ஞானாற்

போக்கு வர வற்றிருக்குஞ் — சுத்த
பூரண மாக்கினன் புதுமை காண்மின்னே — சங்கர

(தாயுமானவர் ஆனந்தக்களிப்பு 18) (31)

154. சித்தத்தி லுள்ளே தித்திக்கும் தேனைப்
பித்தர் அறிவரோ பேசுமின் பேசுமின்:

“சிந்தை என்பது சிந்திக்கப்படும் பொருளையே “சிவாயநம்” “சிவாயநம்” என்று சிந்திப்பதால் சிவன் எனும் பொருளையே நம் சிந்தை கொள்கின்றோம் அப்பர் சுவாமிகள் (6—5—9) இல்

சிந்தையாய் நின்ற சிவனே போற்றி
சீர்ப் பதஞ்சிந்தை செய்தாய் போற்றி
புந்தியாய்ப் புண்டிகீத்துள்ளாய் போற்றி!!

என்று அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை பார்வதிதேவியைச் சிந்தைசெய்து சிவன் எனும் நாமமுடைய முழுமுதல்வனைச் சிந்திப்பவன் அவனையே தம் புந்தியாய்க் கொள்கிறான்” எனும் பொருளுடன் பாடுகிறார் அவ்வாறே சிந்திக்கச் சிந்திக்கச் சிந்தை தனையுண்டாக்கியே அவனை நம் புந்தியில் நின்று தித்திக்கும் தேனை (முன்பாட்டு விளக்கங் காண்க) சிவன் முத்தனக அதை அறியாதார் எவ்வாறு அறிவார். பெற்றவள் அறிவாள் பிள்ளையினங்கு மற்றவள் அறிவாளோ. (32)

155. நாளுக்கு நாளாக நாட்கள் கழிந்தன பாழுக் குழைத்துப் பயனற்றேனே.

நெஞ்சே சிந்தைதனை நின்றுருக்கும் சிவனே வீணை உலக விரிவுகளைத்தையும் என் எண்ணங்கள் தாமேயுண்டாக்கி அழிந்து போகும் சிற்றின்ப உலகினில் கழிந்தனவே. சிந்தை தனையுருக்கும் பேரின்பத்தேனை மறந்தேனே. சிவபெருமானின் திருவடிக்கீழ் வணங்கி வாழ்த்தி அழியா இன்பத்தில் நானிருக்கத் திருவருள் புரியாயோ? தாயுமானவர் தருவதைக் காண்க.

“பாழாகி அண்டப் பரப்பை எலாம் வாய்மடுத்தும்
ஆழாழி இன்பத் தமுந்தப் படியாயோ
தாழாயோ எந்தையருள் தாள்கீழ் நெஞ்சே எனைப்போல்
வாழாது வாழ்ந்தழியா வண்ண மிருப்பாயோ!!
(ஏசந்ற அந்திலை. 2) (33)

156. ஐந்தெழுத்துள்ளே யணைத்தையுங் கண்டேன் சஞ்சலந் தீர்ந்தேன் தனிமைபெற்றேனே.

‘ய’ எனும் உயிர் ‘ம’ எனும் மலத்தினால் மூடப்பட்டு உலகியல் வாழ்க்கையைக் காட்டி நிற்குக் கிவகுருவின் உதவி கொண்டு ‘ந’ எனும் வாழ்வினால் ‘ய’ எனும் உயிர் ‘ம’ எனும் மலமாயையினின்றும் நீங்கப் பெறும் சாக்கி ஆமோதிப்பவன் தாங்கு வோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு பாதத்திலும் அப்பியாசித்து அஞ்ஞான இருள் விட்டு நீங்கும். மகேஸ்வரன் சதாசிவன் எனும் அகிலாண்ட ஒசைவடிவான் அம்மை ‘வ’ என்பதும் இணையிரியாது தன்னெளி கொண்டு இயக்கும் பரமேஸ்வரன் ‘சி’ என்பதும் ஒருங்கு சேர்ந்தே ‘சிவ சிவ’ எனும் மாமறையாக உணர்த்தருவது. “சிவாயநம் சிவாயநம்” என்று ஒதியோதி உணர்ந்தோதி பொறைநிலையெய்தி ஈற்றில் செபிக்கும் மெய்யன்பனும் அப்பொருளுக்கு வேறுபாடு காணது ஒன்றுகவே விளக்கவே சிவமாம் தன்மையை உணர்த்தி நிற்கும், நிட்டை கூடித்தில்லைத்தரி

சனமும் அப்பாலே ஆனந்தமய கோசத்தில் ஆதியந்தமற்ற ஐந் தெழுத்துச் ஜோதியையுங் காட்டி நிற்பதே “சிவ சிவ” எனும் மெய்ப்பொருள். அனைத்தையுங் கண்டேன் சஞ்சலந்தீர்ந்தேன் பிறப்பிறப்பற்ற ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியிலே ஏகாந்தமாகித் தனிமையும் பெற்றேன். (முன்விளக்கம் 1—651; 222; 869; 2—48 காண்க) (34)

157. நஞ்சனி கண்டனை நான்முகன் மாவிவர் அஞ்சவி செய்து மறிந்தில ராமே.

கறைக்கண்டனை (2—1) விளங்கும் முழுமுதல்வளைம் எம்பெரு மான் அயன் மால் இருவர் ககுமுன் அவனைவேண்டி நிற்கும் பொழுது ஓர் ஜோதிப் பிழம்பமாகக் காட்சியிலித்தனன் அவர் கள் உள்ளத்தே எழுந்த ஜோதியின் அடியையும் முடியையும் புறத்தே தேடினர் பன்றி உருவமாகவும் அன்னப்பறவை யாகவும் தேடித் தேடி அலைந்து திரிந்தனர். ஆணவழுனைப்பினாலே புறத்தே யலைந்தனர். புத்தி அகங்காரம் எனுமிரண்டும் இறைவன் பால் ஒடுங்க மனங் கரைய ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் உயிர் எனும் ஒளி ஒடுங்கும் (2—153) அந்தச் சோதிப்பிழம்பத்தில் சித்தா காசத்திலும் பின் பரமாகாசத்திலும் ஒளிபோய் பேரொளியாகிய ஐந்தெழுத்துச் சோதிப்பிழம்பத்தில் ஆளாகிய புருடன் ஒளி ஒடுங்கி மறையும். ஆணவழுனைப்பினால் அயன் மால் அறிந்திலர் புத்தியும் அகங்காரமுமே அதன் காரணம். (35)

158. நெஞ்சகம் நின்று நினைக்கும் பொருளைப் பஞ்சமா பாதகர் பாரினி லறிந்திலர்.

“நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின் அகம் என்பர்” என்று தாயுமானவர் தருகிறார். அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் நெறியாம் நீட்டருள் நந்தி ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம் என்று திருமூலர் தருகிறார். நிட்டை கூடி மூன்றுமிடமாகிய நெஞ்சத்தில் சுழத்தியில் முப்பத்தைந்து கருவி கரணங்களு மொடுங்கியே என்னமாகிய சித்தமும் உயிர்க்காற்றுகிய பிராண னும் ஆளாகிய புருடனும் இம்முன்றும் எஞ்சம். ஐம்புலவேடர் கையிலகப்பட்டு ஐம்புலக்கனி தொங்கும் மரத்தின் புத்தியெனுங் கிளைவழியே சென்று ஐம்புலக்கனியைப் பறித்து அருந்த தாமச ராஜத குணங்களிலீடுபட்டு பஞ்சமா பாதகங்களாகிய கொலை முதலியவற்றில் மாண்டு கிடக்கும் பாபிகள் எவ்வாறு பாசபந்தக் கயிறு அற ஒடுங்கும் மனத்தையறிவார், அறியார்கள். (36)

159. அதுநா னென்னு மகலாத் தியானத்தால் மதுவுண் வண்டுபோ லாயினர்பலரே.

பாசபந்தக் கயிறு அறுந்து மனம் அடங்கி “நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின் அகம்” என்னுந் தாயுமானவர் வாக்கியத் தின் உண்மை விளங்க மொன்குருவே அகத்தே நின்று செயல் புரிவன். நிட்டை கூடி தில்லைத்தரிசனத்திலும் அலகிலா ஐந் தெழுத்துச் ஜோதியிலுந் தன்னை இழந்து இரண்டாம் பிறப் பெடுத்த ஞானி உலகினையுந் தன்னையும் அம்மையப்பரான் இறை வளையும் ஒன்றுகவே கண்டவன். அத்துவைத நிலையில் பேரானந் தத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பன். இளங்கன்றைப் பிரிந்த தாய்ப் பசு பதறி அழுது கன்று திரும்பி வந்ததும் ஆனந்தங் கொள்வது போன்ற பேரானந்தத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பர். அவ்வாறு தெனுண்ட வண்டு போலாயினர் பல ஞானிகள். தாயுமானவர் இந்நிலைய உணர்த்தத் தருவதைக் காண்க.

“கருதும் அடியார் உள்காண வெளியாகுந்,
துரிய நிறைவான சுகமே பராபரமே”

(பராபரக்கண்ணி 291) என்றும்

“அத்துவித மான அயிக்ய அனுபவமே
குத்தநிலை அந்தநிலையார் சொல்வார் பராபரமே.”

(பராபரக்கண்ணி 293) என்றுந்தருகிறார் (37)

160. பேதங்க ளௌலா மாயினும் பேதங்கள்
பேதியா வொன்றைப் பிரிய வொன்னுதே.

பருநிலையில் பூலாகிப் பூடாகிப் புழுவாகி மரமாகிக் கல்லாய் மனிதராய் பேயாய்க் கணங்களாகி வல்லசுரராகி மூனிவராய் தேவராய்ப் பலவாய்த் தாவர சங்கமத்துள் எல்லாமாய் நின்றுயாயி னும் நுண்வெளியில் ஐம்பூதஞ்சூழப் பொதுநடம் புரியும் ஐயன் அறிஞர் உள்ளத்தே களிவுற நின்றும் நிட்டை கூடவே தில்லைத் தரிசனத்திலும் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியிலும் ஆழ்ந்துகிடந்தே ஐயனுடனே ஒன்றுபட்ட மெய்யன்பன் என்றும் அவளைப் பிரியாதே சிவன் முத்தனுக தையல் தனக்குப் பாதியுடன் கொடுத்த அத்து விதப் பொருளாகவே உலகுக்குத் தொண்டு புரிந்தே வாழ்வான். (38)

161. வேதமோ டாகம மறியா விமலை
நாதனு மம்நமசி வாயவென் போமே.

வேதம் ஆகமம் தாமே உணர்த்த அரியவனே எம் பெருமான் வேதத்தையும் ஆகமத்தையும் நாம் வாசிக்கலாம் தர்க்கமிடலாம் பயன் ஒன்றுமில்லை. ஆதிசங்கரர் “வருதா கண்டகேஷா பம் வஹலி தரஸா தர்க்கவசஸா” என்று வீணை தர்க்க பரி பாஸை இல் சொற்களால் தொண்டையின் வரட்சியை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறாய் “பரிஹரதி கிம் கோரசமனம்” என்று கொடியயமனை இது விலக்கச் செய்யுமா எனும் பொருளுடனும் சிவானந்தலஹரி

(ச 6) இல் தருகிறார் தர்க்கத்தால் அறிய வொண்ணை அந்த முழு முதல்வன் வினைமுதலாம் முதல்வன் எப்பொருளிலும் உடனின்று வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலில் ஈடுபடுத்திச் செயல் புரிவானு யினும் தாம் அப்பால் பட்டவஞக்குபுண்ணியம் பாவம் எனும் இரு வினையுஞ் சாராமே நிற்கும் விமலன் அவனுடைய நாமம் நமச் சிவாய” (பொருள்(2—156) காண்க) என்பதை ஒதியும் உணர்ந்தும் சேவை செய்தும் பூஜை செய்தும் பொருளை அறிவினால் அறிந்து ஐந்தெழுத்தோதியும் அவனை அடையுங்கள். (39)

162. காணுங் கண்ணி ற் கலந்த கண்ணது ஆணும் பெண்ணு மலியு மானதே.

சூரியனேளி கண்ணேளியுடன் கூடிநின்று பொருட்களை வீறு பெறச் செய்யும். பொருட்களை வீறு பெறச் செய்வதில் சூரியன் ஒளி புலப்படுவது; தனித்துச் சூரியனேளி வெளியில் புலப்படுவதில்லை. இறைவனேளியும் அவ்வாறே உயிருடன் கூடிச் செயலி வீடுபடும். உடனின்று செயல் புரியுந்தனமையால் இறைவனுடைய ஒளியைக் காண்கின்றோம். இறைவனுடைய ஒளி திருவருள். ஐந்தெழுத்துச் ஜோதி; வெறும் ஆனந்தமே. காண் உணர்ந்ததிய இயலாத் பொருள். சூரியனுடைய ஒளி கண்ணேளியுடன் கூடிநின்று பொருட்களை வீறுபெறச் செய்வதைக் காண்கிறோம். இவ்வாறே இயங்கும் உயிருடன் கூடி இயங்குவது இறைவனேளி. ஞானக்கண்ணுடன் கலந்தே நின்று அது ஞானப் பொருட்களை அறி விக்கும் ஞானக்கண்ணும் ஞானப்பொருட்களும் இறைவனு மொரு பொருளே. வீறுபெற உயிருடன் இயங்கும் சத்தி பெண்ணும் அப்பால்பட்டவஞக் இயங்கும் சிவன் ஆணும், ஆணுமில்லாமல் பெண்ணுமில்லாமல் வெறும் ஐந்தெழுத்துச் சோதிப் பிழம்பமாம் அனியும் ஒரு பொருளாம் சிவவிங்கப் பெருமானே. (40)

163. ஆதார வாதேய மானவப்பொருளின் பாதார விந்தம் பணிதல் பயனே.

ஆதேயம்;—ஆதாரம்; ஆதாரம் ஆதாரதேவதை;—ஆதாரதானத்திற்குரிய தெய்வங்கள் அவை விநாயகர் பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன் மகேஸ்வரன் சதாசிவன் ஆதாரத்தோற்றம்; பந்தம் பிளக்கு மின்னல் மின்மினி சூரியன் சந்திரன் எனும் ஆறுமாம். அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவமாக எப்பொருளிலும் வியாபியாக நின்றியங்கும் விண்ணேர் பெருமானை (1—757) அறிஞர் கண்டு வணங்குவர் ஆனால் அறிவு வளராத பக்தர்கள் இருபத்தெந்து வகையான திருக்கோலங்களிலும் கண்டு வணங்கி அருள் பெறுவர். அவர்பெறும் இன்பம்முடிவடையும் இவையெல்லா வற்றிக்குந் தலைவர் பிரமா விஷ்ணு முதலிய கடவுள்கள். ஒவ்வொர் தொழிலுக்குரியவர் அப்பால்பட்டவனே சிவன்; சாக்ஷி

ஆமோதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் மகேஸ்வரன் சதாசிவன் எனும் படிகளில் நாம் இறைவனை அத்துவிதப் பொருளாகக் கண்டு வணங்குகிறோம் ஈற்றில் சதாசிவனை தான்த்துள்ளே சதாசிவன்” என்று திருமூலர் தரும் உண்மை விளங்கவே, முன் கூறியவாறே அனுவன் அவனும் அவனுள் அனுவமாக எப்பொருளிலும் வியாபியாக விருக்கும் இறைவனையே அறிஞர் தம் முன்ஸத்தே கண்டு வணங்குகிறார். இவ்வாறு ஆதார வாதேயமான அப்பொருளின் பாதார விந்தமான அப்பொருளை இருபத்தைந்து வகையான திருக்கோலங்களிலுந் தோற்றமுறை எங்கனும் ஒரே சிவவடிவாய்த்தோற்றமுற்ற அகண்டாகார சிவபூசையினை நாம் செய்து பணிவோம். முன்செய்து வந்த சிலைவழிபாடுகள் அவரையறியாமல் நமுவவேண்டும். தாயுமானவர் தருவதைக் காண்க.

ஆசனமூர்த்தங்களை அகண்டா காரசிவ
பூசை செய ஆசைபொருந்து நாள் எந்நாளோ,
(காண்பேரே எங்கண்ணி 12) (41)

164. சுதான தற்ற வெளியிற் சுகமாய்
நீதா னிருத்தல் நிச்சய மாமே.

பிறவிக் கடலுக்கு ஏதுவான சுதான வினைப்பயனெனும் அம்பலத்தே மனக்குரங்கு புத்தியெனும் மரக்கிளைவளிச் சென்று ஜம்பொறிக்கனியைப் பறித்துண்ணும். மோனமெய்தி “நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின் அகம் என்பர்” எனும் அம்பலம் திருச்சிற்றம்பலம். கிருஷ்ணர் “எவ்வாறு காற்றில்லாத இடத்தில் வைக்கப்பட்ட விளக்குச் சுடர் அசைவதில்லையோ அது ஆத்மாவினிடத்தில் யோகத்தை அப்பியசிக்கும் யோகியின் அடங்கிய சித்தத்துக்கு உவமையாக அறிஞர்களால் கூறப்பட்டுள்ளது. (கிடை 6—19), கிருஷ்ணர் கூறுவது ஒடுங்கி மொன்குருவே எழுந்தருளிய அகம் அசையாது விளங்கும் சுடர்போல் ஆத்மனினியல் பைக் காட்டி நிற்கும். அந்தச் சுதான தற்றசிற்றம்பல மெனும் வெளியும் என்னுடைய மனமும் ஒன்றுபட்ட அகத்தே முத்திறப்புனர்ப்பாம் சிவபெருமானே தன்தில்லைக் கூத்ததைக் காட்டி நிற்பன்.

“வெளியான நியென் மனவெளி யூடு விரவின்ஜயா ஓளியாருங் கண்ணும் இரவியும் போல்நின்றுலாவுவன் காண் அளியாருங் கொன்றைச் சடையாட அம்புளி யாடக்கங்கைத் துளியாட மன்றுள் நடமாடும் முக்கட்சடர்க் கொழுந்தே”
என்று உண்மை விளங்க (தாயுமானவர் பாயப்புவி. 6)இல் கூறு கிறார். (42)

165. தேகம் விழுமுன் செல்வத்துட் செல்வத்தை
ஆகத்துட் காண்ட லறிவென் பாரே.

(முன்பாட்டு தொடர) இந்தத் தேகத்துள் உயிர் இருக்கும் போது என்னுடைய மனவெளியும் திருச்சிற்றம்பலமுமொன்று அந்தச் செல்வத்துட் செல்வத்தைக் காண்போம். நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின் அகம் என்று தாயுமானவர் தரும் அகம் நாம் கண்டால் அசையாது எரியும் சுடர் போன்ற ஆத்மனே விளங்கும், ஆத்மன் அறிவே வடிவானது. (43)

166. போக போக்கியம் எல்லாம் வீணை யோக சமாதியிலிருந்துனர் வாயே.

அறிவே வடிவானது ஆத்மன், அறிவே சொருபமானவன் ஞானக்கணபதி அடங்கிய மனத்தராய் அறிவே சொருபமான அகமுடையோன்று யோக சமாதி யடைந்திருப்பவன், பாசபந்தக கயிறு எரிந்து பின் இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த சீவன் முத்தன் பனத்தே அது கட்டுந்தன்மையற்றதாய்க் கிடக்கும், போக போக்கியமெல்லாம் அவன் காணினும் கானுதது போல் கிடக்கும்.

பலபல காமத்தராகிப் பதைத்தெழு வார்மனத்துள்ளே கலமலக் கீட்டுத் திரியுங்கண பதியென்னுங் களிறுங் வலமேந் திரண்டு சடரும் வான்கயிலாய் மலையும் நலமார் கெடிலப்புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம் அஞ்சவதி யாதொன்று மில்லை அஞ்ச வருவதுமில்லை. அப்பர் (4-2-5) (44)

167. ஏக்மாகிய ஒன்றே யெல்லா மாய்த் தியாக மானது சிந்தித் தறிநீ

வினைமுதலாம் முதல்வனே சரம் அசரம் எப்பொருளிலும் அவரவர் வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு உடவில் பொருத்திவைத்தும் செயலிலீடுபெடுத்தியும் வினைத்தன்மை யினின்று நீக்கும் நோக்கமாக தண்ணளிவாய்ந்தவன் அகல் நிறைவாக வீற்றிருந்தும் உடனின்றும் தானே செயல்புரிகின்றன. அந்தச் சூதான வினைப்பயனெனும் மனவெளியை யறியும் மெய்யன்பன் திரிமூர்த்தி யையும் அறிகிறான். படைத்தல் கடவுள் காத்தல் கடவுள் அழித்தல் கடவுளராகிய பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் முதலியோரே இச்செயலைச் செய்கிறார்கள். இம்மூர்த்திகளுக்கும் மூர்த்தியாக விளங்குபவனே முழுமுதல்வன் நம் எண்ணங்கள். ஆதலின் நாம் ஒரு எண்ணங்களுமுண்டாக்காது மும்மூர்த்திகளுக்கும் தொழில் புரிய இடமளிக்காது சம்மா இருப்போமே. ஆசைகளே எண்ணங்களைத்தோற்றுவிக்கும். ஆசையால் உண்ணைத்தியாகஞ் செய்து ஆசைகளை ஒழிநீ. திருமுலர் தருவதைக் காணக.

ஆசையறுமின்கள் ஆசையறுமின்கள்
சங்கேடாயினும் ஆசையறுமின்கள்
ஆசைப்படப்பட ஆய்வருந்துன்பங்கள்
ஆசைவிடவிட ஆனந்தமாமே

(திருமந்திரம்)

தியானஞ் செய்கையில் இறைவனைக் காட்டாது மனம் அலையினும் சஞ்சலப்படாதே, ஆசைப்படாதே. உன் சிவழுசையில், வேலையில் ஈடுபடு. நடப்பாற்றலாம் இறைவன் உலகினைக் காட்டி ஈற்றில் செவ்விவந்ததம், தம்மைக்காட்டுவான். ஆதலின் ஈசங்கேடும் ஆசையைத்துறந்து உன் வேலையைச் செய். கூடர் விட டெரியும் விளக்கு காற்றில்லாத இடத்தில் தோன்றுவதுபோல் நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின் அகம் தோன்றும். சிந்தித்தறிந்தே (2—162; 163; 164) காண்க-

“அனைத்துமாய் நின்றுயே யான்வேறே நின்னை

நினைக்குமா நெங்கே நிகழ்த்தாய் பராபரமே”;

(தாயுமானவர் பராபரக்கண்ணி 85) (45)

168. முற்று முணர்ந்தவ ரில்லை முழுதும்
பெற்றே மென்று பெருமை கொள்ளலை

என்னில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணை விளங்குபவனை பராபரம். அவரவர்க்கு அதுவது வாய் நிற்பவனை அவரவர் நெறி நிறுத்திச் சோதிப்பான் நம் மிறைவன். ஆயிரம் ஆயிரம் முகங்கொண்டவனே அவன். அவனுடைய எல்லா திருவுருவங்களையும் அவர்கள் தரும் ஞானப் பொருட்களையுமார்நிய முடியும். எல்லையில்லாததே. முற்று முணர்ந்தோ மென்று பெருமை கொள்ளாதே. ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதது ஐந்தெழுத்துச் சோதியே; வெறுமானந்தம்.

பார்த்தனவெல் லாமழியும் அதனுற் கட்டிப்
பாராதே பார்த்திருக்கப் பரமே மோன
மூர்த்தி வடிவாயுணர்த்துங் கைகாட் ஞாமை
முற்றியென தல்லல் வினை முடிவதென்றே

(தாயுமானவர் கல்லாவின் 16) (46)

169. சிற்றம் பலவன் திருந்து சேவடி
பெற்றவர் உலகிற் பிறத்ததில்லை.

(முன்விளக்கம் (2—164) சூதானதற்ற வெளி காண்க) வினைப் பயனுண்டாக்கும் மனவெளி. சூதான வெளி “நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின் அகம்” என்பதே மனவெளியூடே தில்லைச் சிற்றம் பலவெளி பொருந்தல்; என்னங்கள் இறக்க, காற்றில்லாத இடத்தில் சுடர் அசையாது விளக்கு எரிதல் போன்று, அகம் தோன்றும்; நிட்டைகூடும்; நிட்டையருளொட்டுந் தன்மையது. தில்லைத்தரிசனங்காண்பான்; ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியில் ஆழ்ந்து கிடப்பான்; சீவன் முத்தஙை இரண்டாம் பிறப்பெடுத்துத் தொண்டு புரிவான். பிறப்பையறுப்பான். சூதானதற்ற வெளி சிற்றம்பலவன் திருந்து சேவடி; பெற்றவர் பிறப்பறுப்பாரே. (47)

170. சற்றுஞ் சந்தேகங் கொள்ளலை சாட்சிநீ
முற்று மதன் விளோயாட்டென முன்னுதி

நோயாளி சிகிச்சைக் கென மருத்துவமனைக்குள் அனுமதிக் கப்பட்டால் மருத்துவன் நோயாளிபின் நோயைக் கண்டு அதற்குத்தகுந்த சிகிச்சை செய்து நோய் முற்றும் நீங்கிய பின்னரே மருத்துவ மனையை விட்டகல் உத்தரவு கொடுக்கப்படும். அவ்வாறே தாம் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டலைகிடேமென வுணர்ந்த மெய்யன்பான் சிவகுரு எனும் மருத்துவனை அலைந்தால் அவர் நோய் நீங்கிச் செவ்வி வந்தடையும் வரை சிகிச்சை செய்வான் [தண்டரளமொடு (2-3) கான்] செவ்வி வந்ததும் அகம், நினை, வொன்று நினையாமல் நிற்குமிடப், தொன்றும். தண்ணளிவாய்ந்த எம்பெருமான் மானிடனாக ஒருவெடுத்த சிவகுருவே உனை ஆட்கொள்வான். அவனே வழிமுதலாக நின்று செயல் புரியும் பொழுது ஒரு சந்தேகமுமில்லையே முற்றுமவன் திருவிளோயாட்டே அச்சமொன்றுமில்லை.

அருளுண்டாம் ஈசற்கது சத்தியன்றே
அருளும் அவன்றியில்லை—அருளின்
றவனன்றே யில்லை அருட்கண்ணா கண்ணுக்
கிரவிபோல் நிற்கும் அரன் ஏய்ந்து.

(சிவஞானபோதம் 5-2, 3) (48)

171. என் செயல் யாதொன்று மில்லை யாவும்
உன்செய லென்றே யுணர்ந்தேன் யானே.

(முன்பாட்டு விளக்கங் தொடர) “நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின் அகம்” எனுமுன்னமை விளங்க அவனிடம் எம்மை முழுவதும் ஒப்படைக்க அவனே உடனின்று செயல் புரிவான். ஒவ்வொரு வேலைகளில் அடியேன் செய்வதுபோல் காணப்படும். அனைத்துச் செயல்களும் நின்செயல்களேயாம். உண்மையினை உணர்ந்தறிவேன். வேறும் மாயை மயக்காகி புன்செயற்கு ஈடுபட்டு என் செயலர்க எண்ணி இறுமாப்படைவேன் சிலவேளை, அஃதொருவேளை; பின் ஒருவேலையு மென்னுமல் சும்மா கிடப்பேன். அடியேன் மாரூநன்னிலை பெற்று உயயும் வண்ணம் சும்மா கிடக்கும் அருள் பெற்றேன். எல்லாம் உன்செயலென்றே உணர்ந்தேன், செவ்வி வந்தடைந்ததும் அருள்பெற்றேன். தாயுமானவர் உணரத்தருவதைக் காண்.

என் செயலின்றி யாவுநின் செயலென்
றெண்ணுவேன் ஓவ்வொரு காலம்
புன்செயல் மாயை மயக்கின்னன் செயலாப்
பொருந்துவே னஃதொரு காலம்
பின்செயல் யாது நினைவின்றிக் கிடப்பேன்
பித்தனேன் நுன்னிலை பெற்றின்
தன்செய ஸாக முடித்திடல் வேண்டுஞ்
சக்கிதா னந்த சற்குருவே.

(தாயுமானவர் ஆரணம் 8) (49)

172. முன்செய்த தீவினை முற்றும் வெந்தன
பின் செயும் தீவினை பிறவா வெனக்கே.

பாசபந்தக் கயிறு அற, நினைவொன்று நினையாமல் நிற்க அகம் தோன்றும். நிட்டைக்கூடுவன், நிட்டை அருளொட்டுந் தன் மையுடைத்தாயின், சூதானதற்ற வெளியில் தில்லைச் சிற்றம்பல தரிசனங் காண்பான். பாசபந்தக்கயிறு எரியும். எரிந்த பாசபந்தக் கயிறு கட்டுந் தன்மையற்றது. பொடிபூசி என்று பாசபந்தக் கயிறு எரிந்து சிவபெருமானுய விளங்கும் நன்னிலைய யழைப்பர். முன்செய்த தீவினை முற்றும் வெந்தன. முப்புரமும் வேவச் செய்தே (முன்பாட்டு விளக்கம்) சிற்றம்பலமெனும் சூதானதற்ற வெளியும் மனவெளியும் ஒன்று கூடும். இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த சீவன் முத்தன் பாசபந்தக்கயிறு எரிந்ததன்மையினை யுடையோ னுய், திரும்பவும் கட்டுந்தன்மையற்றவனுய். தையல் தனக்குத் தன்பாதி யுடல் கொடுத்த (1—773) தெய்வம்போல் உலகுக்குத் தொண்டாற்றி அப்பால் பட்டவனக புண்ணியம் பாவம் எனும் இருவினையுஞ் சேராதே சிவிப்பான். சிந்தை தெளிந்து இறைவனுக்கே வோழும்போது வருவினையுஞ் சாராது.

நீறுமெய் பூசவல்லானு நினைப்பவர் நெஞ்சத்து ஓானும்
ஏறுகந் தேறவல் லானும் எரிபுரை மேனியினுனும்
நாறு கரைந்தையினுவு நாண்மறைக் கண்டத்தினுனும்
ஆனு சடைக்கரந் தானு மாஞு ரமர்ந்தவம் மானே.

அப்பர் (4—4—3) (50)

173. தருமமு மில்லைத் தானமு மில் லீக்
தருமமு மில்லைக் கண்டு கொண்டேனே.

தில்லைத் தரிசனங்கண்டு ஜந்தெழுந்துச் ஜோதியில் ஆழ்ந்து கிடந்து இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த சீவன்முத்தன் தையல்தனக்குத்தன்பாதி உடல் கொடுத்த தெய்வம் போல் உலகுக்குத் தொண்டுபுரியும் புண்ணியம் பாவம் எனும் இருவினையுஞ் சேராமே அப்பால் பட்டவனக (முன்பாட்டு விளக்கம்) தொண்டாற்றுவன் அவனுக்குத் தானதருமஞ் செய்து முப்புரமுவேவச் செய்ய வேணுமென்னுமாற்றல் கிடையாது எரிந்த பாசபந்தக் கயிறு கட்டுந் தன்மையற்றதால் கர்மமும் வினையும் அவனைப் பின்னுஞ் சாராது. அப்பால் பட்டவனக விவங்குபவன். (51)

174. மண்டல முழுவதும் மன்னிய பொருளைக்
கண்டு கொண் டேனே கவலை தீர்ந் தேனே.

மண்டலம் அக்கினி மண்டலம், ஆதித்த மண்டலம், சந்திர மண்டலம் என்றும்; பூமண்டலம், ஜூலமண்டலம், அக்கினி மண்டலம், வாயு மண்டலம், ஆகாச மண்டலம் எனவும்; வாயு மண்ட

லைம், வருண மண்டலம், சந்திர மண்டலம், சூரிய மண்டலம், நடசத்திர மண்டலம், அக்கினி மண்டலம், திரிசங்கு மண்டலம், எனப் பலவகைத்தாய் பிரித்ததுவன்டு. ஆனால் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து எங்கும் வியாபகமாய் அகல் நிறைவாய் என்னில் பல கோடி உயிர்கள் எத்தனையோ சரம் அசரம் அத்தனைக்கும், அருட கண்ணாக வீளங்குபவன் வினை முதலாம் முதல்வன் முழுமுதல்வன், ‘சிவசிவ’ எனும் மாமறைதரும் மெய்ப்பொருளானவன், அப்; பொருளை (முன்பாட்டு விளக்கங்கள் காண்க) என்ன நிலினுலே கண்டு கொண்டேன. நானும் அவனும் உலகும் மூன்றும் ஒன்று கவே தாயுங்குழந்தையும் போன்ற அன்புடன் வாழுகின்றேமே. சஞ்சலமில்லை. இறப்புப் பிறப்புக்கு அப்பால்பட்டேன். (52)

175. அண்டமும் பிண்டமு மடங்கலு மதுவே
தொண்டர்கள் கண்டு துயர்தீர்ந் தாரே.

(முன்பாட்டு விளக்கங்காண்க) மண்டல முழுதும் அண்டமும் பிண்டமும் அதுவே. அகல் நிறைவாய் நிறைந்து நிற்கும் மெய்ப்பொருளே அது சிவ சிவ எனும் மாமறை தரும் மெய்ப்பொருளே. அவனை நம்மறிவினுலே கண்டு இரண்டாம் பிறப்பெடுத்து சீவன் முக்குளை ‘தையல் தனக்குத் தன் பாதி உடல் கொடுத்த (1—773) தெய்வம் போல் உலகினுக்குத் தொண்டு செய்யும் நூனிகள் துயர்தீர்த்தாரே. பிறப்பிறப்பெனும் பாழும் படுகுழிக்கப்பால் பட்டவனுனர். (53)

176. முண்டக மலர்த்தாள் முடி மிசைக் கொண்டேன்
அண்டரு மறியா ரதிசய மதிசயம்.

முண்டகம்—தாமரை; தாமரை மலரிலே வீற்றிருக்கும் கமல நாயகன் சூரியன். மனவெளியும் சூதானதற்ற சிற்றம்பல மெனும் வெளியுமொன்றுபட்டே அகம் தோன்றும். நினைவொன்று நினையாமல் நிற்பின் அகப். அவ்விடத்து உதயமாகும் சூரியன், ‘அங்கே சூரியன் பிரகாசிப்பதில்லை; சந்திரனும் நஷ்டத்திரங்களும் பிரகாசிப்பதில்லை. மின்னல் கொடிகளும் பிரகாசிப்பதில்லை; அக்கினி எங்குனம் பிரகாசிக்கும்; ஸ்வயம் பிரகாசமுள்ள அவனைப் பின்பற்றியே அனைத்தும் பிரகாசிக்கின்றது. அவனையெலேயே இவையனைத்தும் விளங்குகின்றது.’ (கட உப—5—15)
தாயுமானவர்.

‘கண்முதற் புலன்களந்தக் கரணங்கள் விளங்கு மெத்தாற் றன்மதி யருக்கனங்கி தாரகை விளங்கு மெத்தால் விண்முதற் பூதமியாவும் விளங்கு மெத்தாலந்த உண்மையாம் சிவப்பிரகாச ஒளியது வாழிவாழி’

என்று கோடி சூரியனையொடு விளங்குபவன் போன்று ஸ்வயம் பிரகாசமுள்ள அந்த முண்டகமலர்மிசையோன் பாதங்

களை இதயத்தே கொண்டு அவனைக் கண்டேன். மண்டலம் முழு வதும் அண்டபிண்ட மடங்கலு மவனே விளங்குபவன். அவனுடைய ஒளியே எல்லாவற்றிற்கும் ஒளிகொடுப்பது. (54)

177. பண்டுசெய் வினையெலாம் பறந்தன பறந்தன தண்டையம் மலர்த்தாள் தான் பணிந்தேனே

மும்மலப் பினிப்பாகிய பந்தம் யாவும் விட்டுப் பிரிந்தன. வினையின் நிகழ்வால் விளையும் விளைப்பயனெனும் அம்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வனே எப்பொருளிலும் வியாபியாக நின்று செயல்புரியுமுன்மையை விளங்கினேன். எப்பவோ முடிந்த காரியம் எனுமுன்மையையற்றின்தேன். சும்மா இருக்கச் சுகமுதயமாகுமே எனு முன்மையையற்றின்தேன். சும்மாயிருக்க அருள்பெற்றேன் “நினைவான்று நினையாமல் நிற்கின் அகம்” எனுமுன்மை விளங்க மனவெளியும் சிற்றம்பலமெனும் வெளியும் ஒன்றுபட்டது. மும் மலப் பினிப்பினின்றும் நீங்கினேன். தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பல வனுர்க்கு அடிமை பூண்டால் இருவினையும் விட்டுநீங்கும் எனும் உண்மையை அப்பர் தருகிறார் கான்க.

அஸ்லஸ் என் செயுமருவினை என் செயும்
தொல்லை வஸ்வினைத் தொந்தந்தான் என் செயும்
தில்லை மாநகர்ச் சிற்றம்பல வனுர்க்கு
எஸ்லை இல்லதோர் அடிமை பூண்டேனுக்கே.

உலகியல் வாழ்க்கையாம் நீரில் பல பிறவிகளாகவே வேண்டி நின்றதால் திருவருள் வலதாக நீண்டதன்டிலே விரிந்த தாமரை மலர்போலும் அகத்தே விளங்குவோன். முண்டக மலரோன். அவனுடைய தாள்களை வணங்கி அருள் பெற்றேன். (55)

178. காலையெழுந்து கைகால் சுத்திசெய் தாலயம் மேவி யரனடி பணியே

சித்தாந்த நூன் முறை ஒழுகவும். விடியற்காலை நாலு நாளிகை சூரிய உதயத்துக்கு முன் எழுந்து கைகால் முகம் உடம்புசுத்தி செய்து எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் ஆயைம்மேவி சிலையில் கண்டு தரிசனஞ்ச செய்வார். கண்ணப்பர் போன்றும் பக்தியுடன் அன்புசெய்து தண்ணீரும் பூவுங்கொண்டு சென்று அவன்முன் பூவும் தண்ணீரும் இட்டு தேவாரபாராயணஞ்ச செய்தோ பஞ்சாட்சரமோதியோ இறைவனைத் துதிப்போமே. அறிஞர், ஞானிகள்; அகமுடையார், அகம் சிவன் கோயிலாகவும் உயிரி சிவவிங்கமாகவுங் காண்பவர் (I—819); பாசபந்தக் கயிறு அறுந்த அறிஞர். காலை எழுந்து அவ்வாறு தம் கோயிலை உடம்பைச் சுத்தி செய்து அரணைப் பூஜிப்பர். (56)

179. சீலமு மதுவேசெய் விரதமு மதுவே
ஞானமுள் ளளவும் நன்மையுண் டாமே.

சிவனடியார்க் கழகும் அவர்களுடைய விரதமுமதுவே எழு
பிறப்புங்கைக் கொண்டால் சிவபதமடையலாமே என்கிறார்.
அப்பர் சுவாமிகள் அத்தகைய தம்மழகையும் விரதத்தையுந்
தருகிறார். “படைக் கலமாக” என்று திருவைந்தெழுத்து ஒதும்
விரதம் கைப்பிடித்தல்:—ஆணவப் படையை யகற்றும், மாயைப்
படையை வாராமே மாற்றும்; கருமப்படையைக் கழற்றும்;
ஆகவே அவ்வண்ணம் எழுபிறப்பும் உனக்கு ஆட்செய்கின்றேன்
எனும் விரதம் பூண்டேன் என்கிறார். தாநீறு அணிந்து தொழுது
வணங்கும் அழகு அஞ்ஞான இருள் முழுதுந் தம்மைவிட்டு நீங்
கிற்று என்றும் பாடுகிறார்.

“படைக்கலமாக வுன்னுமத் தெழுத்தஞ் செனுவிற் கொண்டேன்
இடைக்கல மல்லே நெழுபிறப் பும்முனக் காட்செய் கின்றேன்
றுடைக்கினும் போகேன் ரெழுதுவங்கு கித்துரநிறணிந்துன்
அடைக்கலங் கண்டாயனிதில்லைச் சிற்றும் பலத்தானே”

(4-81-8)

திருவள்ளுவர் தருவதைக் காண்க
ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணித்தல் அதுசான்றேர்
மாற்றுரை மாற்றும் படை.

(திருக்குறள் 985) (57)

180. காலனு மனுகான் கருமமு மனுகா
ஆல முண்ட கண்ட னைனயே.

ஆலமுண்ட கண்டன் கறைக்கண்டன்; சிற்றின்பமெனும் நஞ்சு
பொன்னெத்த மோட்ச வீட்டையடையாது. தடுப்பது. நிஷ்காமிய
கர்மம் புரிவதே அதன் மருந்து (2-1) (முன்பாட்டுக்கள் உரை
காண்க) அறவழி நின்று கொல்லா விரதம் பூண்வேண்டும். (1-
477; 492) தையல் தனக்குத் தன் பாதி உடல் கொடுத்து வாழும்
சீவன் முத்தனை ஆலமுண்ட கண்டனுடைய திருவருள் நிறைய
உடைய ஞானியைக், கருமங்களோ கடமைகளோ அணுகாது. அப்
பால் பட்டவன் இறைவனுகவே வாழுகிறவன். அவனைக் காலனு
மனுகான். (2-173 காண்க) (58)

181 தூல சூக்கும காரண மறிந்தால்
ஏலமர் குழலி யெழிலருள் வருமே.

வினைமதலாம் முதல்வனே அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு
உடலில் பொருத்தி வைத்து அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு
தொழிலில் ஈடுபடுத்தி அவரவர் மதியாக உடனின்று செயல்
புரிவவன். படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் கடவளராகிய பீரமா
விஷ்ணு உருத்திரன் எனும் மும்முர்த்திகட்டும் மூர்த்தியாகிய

எண்ணங்கள் தாம் முழுமுதல்வனும் வினைமுதல்வன் எனும் மிறைவன். “டாண்ணங்கள் தோன்றுமிடம் நீயே” என்று இறைவனைக்குவியழைப்பர் மெய்யன்பர். ஜம்பொறிக் களியை மனக்குரங்கு புத்தியெனுங் கிளைவழிச் சென்று பறித்துண்டு மாண்டு போகாமல் புத்தியாகிய “கன்னிகையை பார்வதியுடன் ஏலமர் குழவி எழிலருள் கொண்டு, திருவருள் கொண்டு, இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்ய அரிப்பணஞ் செய்தல் வேண்டும். (1—267; 115) காண்க. தூல சூக்கும காரணத்தை இருவினைக்கீடாக எனும் உண்மையை தாயுமானவர் தருகிறார். ஏற்ற உடலும் மதியும் என்று கூறுகிறார்.

‘விதியை யும்விதித் தென்னை விதித்திட்ட
மதியையும் விதித் தம்மதி மாயையில்
பதிய வைத்த பக்பதி நின்னருள்
கதியை எப்படிக் கண்டு களியபதே’ (பொன்னை மாதரை 63)

தூய உடம்பு—புத்தி அகங்காரங் கொண்ட மனமே சூக்குமத் தின் இயல்பு. சூக்குமம், மனம், எண்ணங்களுக்கும் எழுச்சிக்குங்காரணம். (59)

182. நூலறி வாளரும் நுணுகியு மறியார்
மாலய ஞெடுமறு தேவரு மறியார்.

வேதங்களை நன்கு ஆராய்ந்தோ அவற்றைப் பலமுறை தற்கமிட்டோ நுண்ணிய பொருட்களைத் தற்கிக்கிறதாலோ இறைவனையறிய முடியாது. சித்தாந்த முறை நின்று அப்பீயாசித்தே உணர்வினாலும் அறிவினாலுமறிய வேண்டும்; அதேயறிவு. திருமூலர்தருகிறார்காண்க.

வாசியு முசியும் பேசி வகையினால்
பேசியிருந்து பிதற்றிப் பயனில்லை
ஆசையும் அன்பும் அறுமின் அஹுத்தபின்
ஈசன் இருந்த இடம்எனி தாமே. (10—2568)

அயனும் மாலும் சோதிப் பிழம்பமாய் அவர் ஆற்றலால் தோன்றிய பொருளை ஜம்புலுணர்ச்சினால் சூக்குமத்தினால் அதைக்காண எத்தனித்தனர். அவரும் மற்றும் இந்திரன் முதலியோரும் சிற்றின்பத்தை நாடினமையால். அறிவினால் காணுது அலைந்தனர். (60)

183. பிறப்பிறப் பில்லாப் பெருமா னேநீ
மறப்பில் லாமல் மனனஞ்செய் நாரும்.

“நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின் அகம்” நித்தியம் தியானம் செய்து அகம் தோன்ற பரிசுத்தமான நிலையில் என்றும் நிட்டைக்கூடிய அகமுடையோராய் ஏலமர் குழவி எழிலருள் பெருக (2—181). நாரும் மறப்பில்லாமல் மனனஞ்செய்தால் ஆக்கையே கோயிலாக-

அகஞ் சிவவிங்கமாக (1—819) பிறப்பில்லா பெருமானுக உலகினில் வாழலாம்.

(61)

184. சிறப்பு மிதுவே செல்வமு மிதுவே
அறனு மிதுவே அருளு மிதுவே.

(முன்பாட்டுத் தொடர்ந்தே பொருள் கொள்க) பரிசுத்தமான அகமுடையோராய் தியானத்தில் ஆழ்ந்து அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவமாகக் கணுவற நின்று கலப்பதுணரச்சரம் அசரம் எப்பொருஞ் தாழும், பூதஞ் சூழப் பொது நடம் புரியுமிறை வண்யே கண்டு தற்பரமே என்றும், நிட்டையிலே தில்லைத்தரிசனங் கண்டு சிற்பரனே என்றும் மறவாது கிடப்பதே சிறப்பும் செல்வமும் அறனும் திருவருஞும். தாழுமானவர் தருவதைக் காண்க.

சிற்பரமே தற்பரமே தெய்வச் சகுநிசொன்ன
அற்புதமே அன்பே அறிவே யராபரமே.

(பராபரக் கண்ணி 249) (62)

185. உறவு மிதுவே உன்மையு. மிதுவே
திறனு மிதுவே சித்தியு மிதுவே.

(முன்பாட்டு விளக்கந்தொடர்ந்தே) சிவன் முத்தனக இரண்டாம் பிறப்பெடுத்து தாழுங்குழந்தையும்போல் உலகுந்தானும்தையல் தனக்குத் தன் பாதியுடல் கொடுத்த தெய்வம் (1—773) போல் தொண்டு செய்து வாழும் நிலையில் உன்மையுமதுவே, தந்தை தாய் தமர்தாரம் மற்றும் சுற்றம் எனும் உறவு மதுவே; அப்பர் சுவாயிகள் தருவதைக் காண்க.

தந்தையாய்த் தாயு மாகித் தரணியாய்த் தரணியுள்ளார்க்
கெந்தையு மென்னானின்ற வேழுல குடனுமாகி
எந்தையெம் பிரானே யென்றென் ருள்குவாருள்ளத்தென்றும்
சிந்தையுஞ் சிவமுமாவார் திருப்பயற் றூரானுரே. (4—32—8)

உறவாமாயிருப்பதுடன் முழுதுமுன்மையான மெய்ப் பொருளானவனே, மோட்சவீட்டையும் அருள்புரிபவனே, இறப்புப் பிறப்பில்லாத் திறனுமானவனே. (63)

186. சிந்தி சிந்தி சிந்தி சிவகதி
மந்திர மிதுவே மனத்திடை மதியே.

(முன்பாட்டுகள் தொடரவே) தற்பரம் சிற்பரம் எனும் யோக நிலைகளில் தம்மையும் உலகையுங் கண்டும், உறவும் மரணம் பிறப்பில்லா உன்மைப் பொருளையுங் கண்டும், திறனுடன் விளங்கும் பாவசமாதியில் ஆழ்ந்தும், பின் உலகுடன் அன்னையுங் குழந்தையும் போல் வாழ்ந்தும், அதே இயற்கையின் வடிவாய் தண்ணை மறந்து சிவகதி யடைந்தும், வாழ்வதுவே மந்திரமும் தந்திரமும், மனத்தினில் தோன்றும் திருவருள் எனும் மதியுமாமே; சிவகதி மந்திரமில்

அுவே மனத்திடை மதியே. எனும் இயற்கையான வாழ்வையும் மகா சமாதிக்குந் துணைநிற்கும் இயற்கை நிலையைத் தாயுமானவர் தரு கிறூர் கரண்க.

அருவென் பனவுமன்றி யுருவென் பனவுமன்றி
அகழும் புறமுமின்றி — முறை பிறழாது
குறியுங் குணமுமன்றி நிறைவுங் குறைவுமன்றி
மன்றயோன் ஜேனவிளாம்ப விமலமதாகி
அகலம் பெறவுயர்ந்து விபுலம் பெறவளர்ந்து
சபலஞ் சபலமென்றான் — அறிவினர்காண
ஞான வெளியிடை மேவுமுயிராய். (56வண்ணம் 1) (64)

187. யோக நாதன் உரைத்த மொழியே
மோகந் தீர்த்து முத்தி நல்குமே.

மேலே யோகசவாமிகள் நமக்கருளிய இந்த அறுபத்து நான்கு பாட்டுக் களையும் ஆராய்ந்து உன்மைகளை நன்குணர்ந்தறிந்து; அங்கே கூறியமுறை நின்று பூசையும் மந்திரமு மோதியும் சேவை புரிந்தும் சிவகுருவந்தலைய வழிநின்று செவ்வி வந்தடைந்து தியானத்திலாழ்ந்து நிட்டைகூடித் தற்பரம் சிற்பரம் எனுநிலை வில் இறைவனைக் கண்டால் முத்தியடையலாமே. (65)

13. ஒதுக் அதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம் 167.

188. அன்பே சிவமென் றறைந்தன ரான்றேர்
துன்பமே! இன்பமே! தூரத் தேநில்
என்பே யுருகவெம் மனமே பாடுக
உன்போ லொருவ ருள்ரோ வெமக்கே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

பாசபந்தக் கயிறு அறுந்து ஐம்பொறிக் கணிகளை மனக் குரங்கு புத்தி எனுங் கிளைவுழியே சென்று பறித்துண்ணது (2—129) புத்தி எனுங் கணிகை பார்வதியுடன் கூட இறை வனுக்குத் தொண்டு புரியும் வேலையில் ஈடுபட்டது. மனம் ஒடுங்க சூதானதற்ற சிற்றம்பல வெளியும் (2—164) மனவெளியும் ஒன்றுபட்டது. பருநிலையில் காணப்படும் சரம் அசரம் எப் பொருளும் நுண்வெளியில் ஐம்பூதங்களாகவும் அவற்றைக் காணும் மெய்யன்பனும் அதனுள்தாழுமடங்கத் தற்பரானுகத தம்மைக் காண்பான். அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் நெறியாம் நீட்டருள் நந்தி ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே ‘சிவம்’ எனும் நிலையேயது. மெய்யன்பன் அன்பே வடிவாக பூதப்படை வடிவான உலகினையும் பொது நடம் புரியுமிறைவனையும் தன்னை

யும் ஒன்றுகக் காண்கின்றன. இவ்வண்பே சிவம் என ஆன்றேர் கூறினர். பொது நடம் புரி யுமிறைவனுந் தானுமொன்று பட்டால் துன்பம் இன்பம் சிற்றின்பம் இருவிலை எங்கே? ஒன்றுமே இல்லை. என்பொம் உருகத் தோத்திரஞ் செய்தே அன்பே சிவமாய் அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து கிடத்தல் சிவம் எனும் நிலை. ஒம் ஒரு மொழி இறைவன்; பூதப்படை சூழப் பொது நடம்புரியுமிறைவன் சத்தூம். தத் இறைவன். சத் பூதவடிவான உலகம். (1)

189. அளவிலா மதந்தொறு மதனதன் பொருளாய்
விளங்கும் கடவுளை வேறுயென் ணைமல்
உளந்தனில் வைத்துநா முவந்து போற்றிப்
பழவினை பாற்று தும் பண்புடை யோமே
ஒதுக வதுநாம் ஒம்தத் சத்தூம்.

நம்மிறைவன் ஆயிரம் ஆயிரம் முகங் கொண்டவனென்று ஆன்றேர் கூறுவர். சொல்லுதற்கரிய நெறிகளாகிய சமயங்களைல் வாம் தாங்கள் தாங்கள் கைக்கொண்டொழுகும் சமயத்தெய்வமே தெய்வமென்று வல்வழக்கிட்டு நிலைநிறுத்த முயலும். இதற்குக் காரணம் அவ்வால்நெறியினை ஆக்கி வெளிப்படுத்திய அறவோர், தத்தம் மாணவர் நிற்கும் நிலையில், ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பரை அவரவர் நெறியில், நிறுத்திச் சோதிக்கும் அறவோர், தம் மாணவரை அந்திலையில் நிற்கவைத்தனர். யோகசலாமிகளே இவ்வுண்மையினை முன் (2—3) இல் ‘தண்டரளமொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க அண்டர் தொழுமிலங்கை ஈசன்’ என்று தம் ஞானகுரவனை தமசுசுவரங்க அழைக்கிறார். சைவசமயம், சிவபெருமான் அளித்தருளிய செந்நெறிதனை ஆராய்வோம். சரியைகிரியை எனும் யோகசால்திரங்களாகிய ஆகம நூல்கள் கூறிய உண்மைகளை ஆராய்ந்தும் அவர்கள் கூறுஞ் சித்தாந்த முறை ஒழுகியும், இயமம் நியமம் கைப்பிடித்து பொறை நிலையெய்துவது. சாக்ஷி ஆமோதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு பாதங்களிலும் அத்துவித உணர்ச்சித்ததும்ப தாழும் தம்மிறைவனும் ஒன்று படக் காண்பர். பருநிலையில் பலபொருட்களாகக் காணப்படுவன ஜம்பூதங்களாக நுண்வெளியில் பூதப்படை சூழ பொது நடம் புரியும் ஒரே (2—85) பொருள், நம்மிறைவனுகவே (2—188) காண்பர். அதே மகேஸ்வரங்க நுண் உணர்வினால் புருவநடுவில் காணப்படும் ஞான அறிவினால் காணலாம். நுண்ணிடை யவளோடு நுடங்கும் பித்தன் என்று சுவாமிகள் (2—66) இல் கூறுகிறார். யேசுநாதரும் கொடுத்த நெறி நின்று அவர்சோதிக்கவழுவாது நின்று ‘ஓ’ எனுஞ் சத்தந் தோன்றுமிடமாகிய தம மிறைவனைக் கானுங்கள் என்கிறார். அவ்வாறே பொறை, சமா

தானம் எனும் நிலையெய்துங்கள் என்றே கூறுவன எல்லாச் சமயமும் “ஆசையறுமின்கள் ஆசையறு மின்கள் ஆசைப்படப் பட ஆய்வருந்துன்பங்கள்” என்னும் ஒரே உண்மை கூறுவன். “ஆசையறுத்து இறைவனிடம் நம்மை ஒப்படைக்கவேண்டும்.” (Surrender yourself to god the almighty) என்றே கூறுவர். பொறைநிலையெதிர் மொனகுருவே யெழுந்தருளி “திருவாசல் கண்டு சிறந்திருந்தேனே” (2-75) யேசுதாதரும் அவ்வாறே (The door to heaven is open) என்று கூறுகிறார். யோகசவாமிகள் “புகைவண்டி யமைப்பவர்” (2-5) என்கிறார். அறிவே சொருபமான அகம் தோன்றும்; தத்துவங்களெல்லாம் ஒடுங்கும் (2-93); அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து கிடப்பர் (2-94) சமயங்களெல்லாம் ஒடுங்கும் நிலையைக் காண்க.

“மொய்தரு பூதமாதி மோகனி யுந்தமாகப்
பொய்தரு சமயமெல்லாம் புக்கு நின்றிருஷ்பு கன்று
மெய்தரு சைவமாதி இருமூன்றும் வித்தை யாதி
எய்துத்த துவங்க ளேயும் ஒன்றுமின்றைம் மிறைக்கே”.

(சிவஞானசித்தியார்)

‘ய’ ‘ந’ ‘ம’ எனும் எழுத்துக்கள் சைவ சமயத்தில் மலம் நீக்கிய (2-6) ‘ய’ எனும் உயிர் தன்னைத் தானேயெறியும் நிலையில் மகேஸ் வரஞக நுண்ண நிவால் புருவநடுவிலும், உள்ளத்தே ஒளிகொண்டு சதாசிவனையுங் காண்பதையுணர்த்தும். மற்றுஞ் சமயங்களும் அவ்வாறே தம்மிறைவனையுணர்த்தும், புத்தபிரான் தஞ்சித்தத்தே ஒடுங்கியும், யேசுதாதர் தந்தந்தையாகிய ஆண்டவனை நேராகக் கண்டு ஒன்றுபட்டதாகவும் (The son of god coufronted with the father) என்றும் கூறுகிறார்கள். எல்லாச் சமயக் கடவுளரும் ஒருபொருளையே ஈற்றில் உணர்த்தி மோனமடைந்து திருவாசல் திறந்து இறைவனுந்தாழும் ஒன்றுபடக் கண்டனர். யேசுதாதரும் ‘தந்தையாகிய இறைவனே பாவமனைத்தையுமேற்றுக் கொள்கிறார்’ என்று கூறுகிறார். சைவசமயமும் அவ்வாறே (2-177) காணச. பழவினை பாற்றுதும் பண்புடையோமே. பாசபந்தக் கயிறு எரிந்து விடுகிறதே — (2-177) தாயுமானவர் இவற்றை உணர்த்துகிறார் கரணக.

“சன்மார்க்கம் ஞானமதின் பொருளும் வீறு
சமயசங்கே தப்பொருளுந் தானென் ருகப்
பண்மார்க்க நெந்தியினிலுங் கண்டதில்லை
பக்ரவரிய தில்லை மன்றுள் பார்த்த போதங்
கென்மார்க்கம் இருக்குதெல்லாம் வெளியே என்ன
எச்சமயத்தவர்களும்வந் திறைஞ்சா நிற்பர்

“சிவசிவ” தரும் தில்லைச் சிற்றம்பல தரிசனமும் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியும் சைவ சமயத்துக்கேயுரித்தாயினது. (2)

90. அவனவ எதுவெனு மவையொரு மூன்றுஞ்
சிவனூர் வினையாட டென்னத் தேர்ந்து
மவுன நிலையில் மனத்தை நிறுத்தித்
தவத்தை யாற்றி முத்திசா ருவமே
இதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

கைபுனைவல்லான் ஆக்கிய ஒவியத்தும் பாடல்வல்லான்
யாத்த பாடலின் கண்ணும் அவரவர் திறமையே உள்ளவாறு
நோக்குவார்க்கு வெளிப்படுவது போலவும், சுவையுணர்வை யுண்
பவர் அங்குனம் சுவைபட அமைத்தார் கைத்திறணை நினைத்து
வியப்பது போலவும், நிலம், நீர், நெருப்புக், காற்று, ஆகாயம்
என்னும் ஜம்புதங்களாலு முண்டாக்கப்பட்ட பருநிலைப் பொருட்
கள் யாவும் வினைமுதலாம் முதல்வனுல் ஆருயிராமவர்க்கு அவ
ரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு ஆக்கப்பட்டுத் துடைக்கப்பட்டும்
ஆருயிர்தனணை அவருடைய வினைத்தன்மையினின்றும் நீக்கும்
நன்னேகைகங் கொண்ட தண்ணிலிவாய்ந்த முதல்வனுடைய திறணை
திருவருளால். நோக்குங்காண் மெய்ப் பொருளாம் சிவன்
தோற்ற மொன்றே காணப்படும் எல்லாம் சிவபெருமானின்
திருவினையாடலே; எப்பவோ முடிந்த காரியம் (2—83; 84; 85)
காண்க. தாழுமானவர் கூறுவதைக் காண்க.

“உள்ளபடி யாதுமென உற்றுணர்ந்தேன் அக்கணமே
கள்ளமனம் பேரனவழி காணேன் பராபரமே” என்றும்

“கித்த மவுனம் செயல் வாக் கேலாமவனஞ்
சுத்த மவுனம் என்பால் தோன்றிற் பராபரமே” என்றும்

(பராபரக் கண்ணி 275; 276;) கூறுவது போல் மவுனநிலை
யில் மனத்தை நிறுத்தி அவனையே காணுவோம்; வேறு ஒன்றுஞ்
சிந்திக்கோம் எனும் ஊசி நுனிமேல் கடுந்தவம் புரிந்து விழிந்ற
பெருக்கி இறைவனும் வினைமுதல்வனும் அகிலாண்ட ஒசையின்
தொகையான உலகும் அப்பால் பட்டதாக விளங்கும் ஜந்தெழுத்
துச் சோதியும் மூன்றும் ஒருபொருளே என்று அறிவோமே.
ஓம்தத் இறைவனே நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தன்
(2—66) சத்தூம். (3)

191. அறமே யாற்றுதும் தினமே யாற்றுதும்
புறங்கூறு கில்லேம் பயனில் புகல்கிலேம்
மறவினை புரிகிலேம் மாதரை நினைக்கிலேம்
திறமே யுடையேம் சிவமே நா மென்றும்
இதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

(முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர) நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று
ஆகாயம் ஆகிய ஜம்புதங்களாலு முண்டாக்கப்பட்ட பருநிலைப்

பொருட்கள் எல்லாம் நம்மிறவனுல் நம்வினைத்தன்மையினின் ரும் நீக்கும் நன்னோக்கத்துடனும் நமக்கு அளிக்கப்பட்டன. தாயு மானவரால் தரப்பட்ட பாட்டுக்களால் உணரத்தருவதுபோல் (முன்பாட்டில் காண்க) மவுன்றிலையில் மனத்தை நிறுத்திப் புத்தியாகிய கண்ணிகையை இறைவனுக்குத் தொண்டுபரிய அர்ப்பணஞ் செய்வதே நல்லறம். அவ்வாறு ஒவ்வொரு வினாடியும் அவன்வழிச் செல்லுவோம். மனக்குரங்கு ஐம்புலக் கணியைப் பறித்துண்ணும் வேலையிலீடுபட்டு தாமச குணத்திலும் இராசத்குணத்திலும், காமமும் சூரோதமும் தரும் அறனில்லாத பிதுசெய்வில் ஈடுபடவோ பேசவோ நினைக்கவோ மாட்டோம்; அறமற்ற நது மறம்; பாவம் புண்ணியமெனும் இருவினையிலீடுபடோம்; மாதரைக் கனவிலும் நினைக்கிலேம். மன பெண் பொன் எனும் மூவாசையுமறவே விட்டு அறவழி நிற்கும் (1—477; 492) திறமை வாய்ந்து மௌனநிலையில் யெய்திய நாம், அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக் சித்தமாய் நெறியாம் நந்தி நீடருள் ஒன்றுஞ் செறி யாச் செறிவே சிவமெனும் நிலையை யடையப்பெற்றேரும். அதுவே நாம் என்று சிந்தி; வேறு ஒன்றுமே இல்லை. ஓம்தத் சத்தீம் (முன்விளக்கம்) (4)

192. அவன்றி யனுவும் அசையா தென்ற

சிவனடி யாரின் தில் விய வாக்கை

எவர்க் கேளனு மிதயத் திருத்தினால்

புவனத் தாசை புகார்பொறி கலங்கார்

ஒதுக் வதுநாம் ஓம் தத் சத்தீம்.

திருமூலர் தரும் பாட்டு “அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவும் கணுவற நின்று கலப்பதுனரார் இனையிலியீசனவ னெங்கு மாகி” என்னும் பொருள்தர சுவாமிகளும் “நுண்ணிடை யவளொரு நுடங்கும் பித்தன்” (2—66) எனும் உண்மையை அவன்றி யனுவும் அசையாதென்ற உண்மையினையே மனத்துள் மன்னிய வரும் வேறொன்றும் நினையாதவருமான மெய்யன்பர் அந்தப் பெருமுன்மையை (முன் கூறிய) “ஓம்” எனுமொன்பொருளை என்றும் மறவாதே கைக்கொள்வர். தம்மை முழுமையுமிறைவனுக்கே யொப்புக் கொடுத்து மவுன நிலையெய்தினால் அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக் சித்தமாய் நெறியாம் நீடருள் நந்தி ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவமெனும் நிலையில் பாசபந்தக் கயிறு அறமனக்குரங்கு ஐம்புலங்களியைப் பறித்துண்ணும் இயல்பைவிட்டு இறைவனின் தொண்டிலே ஈடுபடும் பொறிபுலன்கள் எல்லாம், “நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி ஞாலமெல்லாம் நிகழ்வித்து” என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகளால் தரும் உண்மை விளங்க (ஆனந்தமாலை 7) மவுன நிலையெய்திய தொண்டனுக்கு ஏவல் வேலை செய்

யும் அறவழிநிற்கும் மெய்யன்பன் உலகமே தாமாக, குழந்தையுந் தாயும்போல, விளங்குவன். ‘தேகம் பொன்மயம், சின்மயம், தம்வயம் சிவமயம்’ (1-114) எனும் பாடல் சுவாமிகளும் இவ்வண்மையைத் தருகிறோர். அதே அந்தப் பொருளே நாம் ஒதுக்-ஓம்தத் சத்தைம் (முன்விளக்கம்) (5)

193. ஆமைபோல வைந்து மடக்கி

ஊமை போலிருந் துறங்கிச் சித்திரப்
பாவை போலப் பராபர வஸ்துவைச்
சேவை செய்து தீர்க்குதும் பவமே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தைம்.

[முன்பாட்டு விளக்கம் காண்க] உலகியல் வாழ்க்கையில் புத்தி யெனுங் கிளை வழியே மனக்குரங்கு சென்று ஜம்புலக் கனியைப் பறித்து சிற்றின்பம் எனும் நஞ்சையுண்டு பிறவிக்கடலிலீடுபடா பறி, ஆமை அபாயத்தைக் கண்டதும் எல்லா அவயவங்களையும் மல், ஆமை அபாயத்தைக் கண்டதும் எல்லா அவயவங்களையும் தன் ஒட்டுக்குள் இழுத்து ஒடுங்கிக் கல்லுப்போல் அசையாது கிடப்பது போன்று; சிற்றின்ப நஞ்சைனும் அபாயத்தைக் கண்டு மெய்யன்பன், தன்னுடைய ஜம்புலனும், மனம் புத்தி அகங்காரம் எனும் அந்தக் கரணங்களு மொன்றுயே சித்தத்துறள்ளடக்குவன். புலன்களும் அந்தக் கரணங்களும் இறைவனின் தொண்டு புரிய, தேகம் பொன்மயம் சின்மயம் நம்வயம் சிவமயம் (1-114) எனு முன்மை விளங்க, ஊமை போலிருந்துறங்கி, தரூயுங் குழந்தையும் போல் அங்கு பூண்டு சித்திரப்பாவைபோல் வேலையிலீடு படுவன். இறைவன் சித்திரித்த நாடகத்தை உலகமாகிய நாடகமேடையில், தாய்தந்தை ஞானகுருவானவர், பழக்கிய வழிநின்று திறம்பட ஞானகுருவனுக எழுந்தருளிய இறைவனின், சித்திரக் காரரின், திருப்திக்கு நாம் நடிப்போம்; அந்தப் பராபரவஸ்துவைச் சேவிப்போம். சேவைசெய்து நான் எனும் பவம் ஒழிப்போம். (6)

194. ஆறும் பிறையுஞ் சூடிய வையன்

நீறு பூசிய மேனியன் நின்மலன்
கூறு மடியார் கொடிய வினையைப்
பாறும் வண்ணம் பரிந்தருள் புரியுமே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தைம்.

பாசபந்தக் கயிறு எரிந்து ஜந்தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்து கிடந்த ஞானகுருவனுக உருத்தாங்கிய எம்பெருமான், பசுவின் சாணத்தை, ஆன்மாவைப் பீடித்திருக்கும் மும்மலப்பினிப்பைச், சுட்டெரித்த வெண்ணீற்றைத் தேகம் முழுவதும் பூசிய மேனியன்; சுடலைச் சாம்பலைப் பூசிய நின்மலன்; அழங்கன குரவன் மூலம் நமக்கு அருள் புரியும் வழிநின்று (முன்பாட்டு விளக்கம்)

சேவை செய்து பாசபந்தக் கயிறு அறவும், மோன நிலையெதிரும்புரமும் வேவச் செய்யவும் ஆறும் பிறையுஞ்சடையில் தாங்கிய (1—766) தண்ணிலிவாய்ந்த எம்பெருமான் அருள்புரிவானே. முன்பாட்டில் கூறிய வண்ணம் “ஆமை போல வைந்து மடக்கி சித்திரப் பாவை போலப் பராபரவஸ்துவைச் சேவை செய்து” (உரைகாண்க) ஞானகுரவன் உண்ணின் றியக்க “தண்டரளமோடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க” நின்மலனுடைய சேவையில் நழுவாது வழிநிற்ப தண்ணிலி வாய்ந்தவன் அருள்புரிவானே; மலையிடுக்கிலே கிடக்கும் மலப்பினிப்பாம் வேருஞ் சுட்டெரிக்கப்படுமே. தாயுமானவர் “சித்தமறியாதபடி சித்தத்தினின்றிலுகு திவ்யதே ஜோமயத்தை” என்று சொல்லும் “சித்தத்திலிருந்து புத்தி சத்தியைத் தூண்டும் பரஞ்சோதியாக” அந்தப் புத்திக்கு அப்பால் பட்ட நம்மிறவளைத் தியானித்து “எந்நிலையில் நின்று மூம் எக்கோலங்கொண்டாலும் மன்னியசீர்ச் சங்கரன்தாள் மறவாமை பொருள்” என்று (சாக்கிய நாயனர்—பெரிய புராணம்) கூறும் உண்மை கடைப்பிடித்தொழுகில் முப்புரமும் வேவச் செய்யுமே. திருமூலர் தருவதைக் காணக.

“பகுப்பல கோடி பிரமன் முதலாய்ப்
பகுக்களைக்கட்டிய பாசமுன்றுண்டு
பசுத்தன்மை நீங்கியப் பாசம் அறுத்தாற்
பகுக்கள் தலைவளைப் பற்றி விடாவே”. (10—2406)

கூறுதல்—ஞானகுரவன் வழிநிற்கச் செயல்புரிதல். (7)

195. ஆரா ரென்ன வறைந்த போதினும்
நீராயுள் ஞாருகி நினையு மடியேயும்
பாராதி யெல்லாம் பரனே யென்ன
நேரா யுணர்ந்து நிற்குதும் நாமே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

(முன்விளக்கங் கான்க) மனமாயை தனதல்லாத உடம்பினைத் தாளென்றும் தனதல்லாத உடைமைகளைத் தனதென்றும் மாறுபட எண்ணச் செய்யும் வன்மையுடையது. அவ்வண்மை ஆணவமலச் சார்பானுவது. இது மாயை எனும் இருட்டுப் பொருந்திய இரவில் காணப்படுவது. அத்தகைய இருட்டுப் பொருந்தும் சொற்களை, ஜயம் தரும் சொற்களை ஆரேனுமெடுத்துரைக்கினும் மெய்யன்பன் அவற்றால் கவலை கொள்ளான். எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து விளங்கும் இறைவியே பழையோனே, அழியாமங்கலமனுட்டிதீய! என்று கூவியழைத்து விழிநீர் பெருக்கி கண்ணருவி ஆரும்யோட, அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவமாகச் சரம் அசரம் எப்பொருளிலும் வியாபியாயிருக்கும் இறைவியே என்பான். அப்பால் பட்டவகை நின்றியக்கும் முழு முதல்வனே! தண்ணிலிவாய்ந்

தவனே, நின்திருவருட்கண்ணல் நோக்காயோ! என்னை மயக்கிக் கிடக்கும் நடப்பாற்றலாம் உலகுவிட்டு நீங்க என்றும் மாருத கருணையுடன் உன்னைக் கண்டு இன்புறலாகாதா? நடப்பாற்றலாம் உலகுக்குப் பதிலாக மாருக்கருணை வெள்ளம் போன்ற நின்திருவருட்கண்ணை மறைப்பாற்றலாஞ் சிவனைத் தரலாகாதா? என்றும் பலவாறும், அவனை நினைந்தமுவோமே. (8)

196. ஆக்கை நிலையில்லை யென்றே யறிந்து
வாக்கான் மனத்தான் வழுத்தொணை முதலைப்
பூக்கை கொண்டு பொன்னடி போற்றி
ஏக்கமற் றென்று மிறைஞ்சு வோமே
இதுக வதுநாம் ஒம்தத் சத்தூம்.

இவ்வாக்கையானது இரவில் புல்நுனிமேல் தோன்றும் நீர்த்துளி போன்றது. காலையில் கதிரவன் ஓளிகண்டதும் அது மறையுந் தன்மையுடையது. இவ்வண்மையை நன்குணர்ந்த மெய்யன்பன் அழியாப் பேரின்பப் பொருளான இறைவனையே வேண்டி நிற்பன். நுண்பொருளான இம்மனது நுண்வெளியில் காணப்படும் நுண்பொருட்களை யுணர்ந்தும் மாயாகாரியப் பருவிலைப்பொருட்களை ஐம்புலன்களால் கண்டு உணர்ந்தறிந்தும் மனத்தால் நினைந்தும் வாக்கால் வர்ணித்தும் உலகுக்கு அறியத் தரும். ஆனால் முழுமுதல்வாழை எம்பெருமான் அப்பாஸ்பட்ட அறிவே சொருபமானவன். அவனை நம்மறிவினுலே தான் கானலாம். சூரியன் ஓளிகொண்டு கண்ணேளி பொருட்களை வீறு செய்வதுபோன்று அவனும் எப்பொருட்கண்ணும் உடனின்று இயங்குந்தன்மையை அவனுடைய நீழலைக் கண்டு நாம் இன்புறலாம். காலையும் மாலையும் பூவுந்தன்னீருங் கொண்டு சிவவிங்கத் தைப் பூஜித்தோ அல்லது கோயில்களில் அவனைப் பூஜித்தேவனங்கி மோனநிலையெய்திய அகத்தினராய் அவனுடைய பொன்னடியைப் போற்றுவோம். (9)

197. ஆராய்ந்து பார்த்தா லறிவே யன்றி
வேறு யொன்றும் விளங்க வில்லைப்
பேரா யிரமுடைப் பெய்மான் ரூனே
பாராதி யெல்லா மென்று பாடுவோம்
இதுக வதுநாம் ஒம்தத் சத்தூம்.

(முன்பாட்டு உரைகான) வாக்கான் மனத்தான் வழுத்தொணை, அறிவுப் பெருவெளியில் காணப்படும் அறிவுப் பொருளே யது. சூரியன் ஓளி கண்ணேளியுடன் கூடியே பொருட்களை வீறுபெற உதவும். அவ்வாறே எம்பெருமானுடைய ஓளியும் உயிருடன் உடனின்று ஆருயிர்தன் கீர்த்தி அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு உடலில் பொருத்தி வைத்து வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலி

லீடுபடுத்தி உடனின்று செயல்புரியும். அவ்வாறு அவனுணரத்தரு வதே “பேர் ஆயிரமுடைய பெம்மான்”, பாராதி யுலகாய் னினங்குபவன்; “நுண்ணிடை யவளொடு நுடங்கும் பித்தன்” மோன மெய்திய அகத்தினராய் அவனை நாம் கண்ணிடைக் கண்டு களிப்போம் (2—66) களிப்புடன் அவனைக் கண்டு தோத்திரிப் போம். (10)

198. இன்ன தன்மைய னிவனென வெவரும்
இன்னு மிசைக்க வியலா வியல்பினன்
மன்னர்க்கு மன்னன் மறைமுடி பானவன்
அன்னேன் மலரடி பணிவோம் நாமே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

மாயகாரிய முக்குணங்களில்லாதவன்; முக்குணவிகார மில்லா தவன்; ஆதவின் முக்குண விகாரத்தினை விளக்கும் சொற்களால் இத்தன்மையுடையோன்று ஒருவராலும் விபரிக்க இயலாத வனாக விளங்குபவன். அருட்குணமெட்டு முடைத்தாய இலக்கணவடிவாய் மறைகளும் நூற்றெட்டு மறைமுடிகளும் எடுத்தெடுத்து விளக்கும் விரிவுகளுக்கு ஏற்ப விளங்குபவன். வேதமுடி—மறைமுடி—உபநிடதம். இறைவனைப் பலமுறைகளில் அர்ச்சிப்பார்கள். ஒவ்வொர் முறையிலும் அதற்குரிய தேவனைக்காணலாம். தேவர்க்குத் தேவனாக விளங்குபவன் சிவபெருமான் ஒருவனே.

புறக்கருவிகளால் காணவோ விவரிக்கவோ முடியாத அப்பொருளை அகத்துக் காப்பின் கண் வைக்கப்பட்டுள்ள அருட்குணமெட்டுமுடைய அப்பொருளை ஒருவர் இறைவன் திருவருளால் காண்பதல்லாமல் புறத்துள்ளோர் காட்டக் காண இயலாது.

ஒவிமுடிவாகிய நாதாந்தமும், மனமுடிவாகிய மோனமும் உணர்வுமுடிவாகிய போதாந்தமும் கடந்த திருவருள் வெளியிலே அவனை அறிவினாலே அறிவே சொறுபமாகக் காணலாம். மோனமெய்திய அகத்தினராய் திருவருள் வெளியாகிய சூதான தற்றசிற்றம்பலமெனும் வெளியும் (2—164) மனவெளியும் ஒன்றுபட்ட அந்நிலையில் அவனைக் கண்டு அவனுடைய மலரடியைப் பணிவோம் நாமே. (11)

199. இம்மை மறுமை யிரண்டின் பயனைச்
செம்மை மனத்தவர் தேடும் பொருளை
மும்மை யுலகிற்கு மூர்த்தியா னவனை
அம்மே யப்பா வென்று பாடுவோம்
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

(முன்பாட்டு உரை காண்க) புண்ணியம் பாவம் நன்மை திமை இன்பம் துன்பம் என்னும் வேறுபாடுகாணத் இயல்புடை

யோனைய், சிற்றின்பமெனும் நஞ்சையுண்ணைதவராய் நிஷகாமிய கர்மமேபுரிந்து மோனமெய்திய அகத்தினராய் புத்தியாகிய கன்னிகை பார்வதியுடன் கூட இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட இம்மை இன்பந்தரும் வாழ்விலும்; சிற்றின்பமெனும் நஞ்சையுண்ணது பிறவிக் கடலுக்கு அப்பால் பட்டவனை மறுமை இன்பமுடையோனைய் விளங்கும் மனத்தவனே அம்மெய்யன்பன். மோனமெய்திய அகத்தினராய், என்னங்கள் தாமே இறந்த அகத்தினராய், திருமூர்த்திகளையுமறிந்து திரிதோஷமிறக்க செயல்புரியுந் தன்மையுடையோனவன். மனவெளியும் சிற்றம்பல வெளியும் ஒன்றுபட இம்மையின்பழும் மறுமையின்பழும் அவற்றைத் தரும் திருவருளை உண்டாக்கியபோன காலமும் இன்பம் பயக்குந் தன்மையால் ‘மும்மையுலகிற்கு மூர்த்தியாக விளங்குமிறைவன்’ என்கிறூர். அந்த விழுமிய முதல்வனை எப்பொருளிலும் வியாபியாயிருக்குமவனை அம்மையே அப்பா என்று கூவியழைப்போம். தோத்திருஞ் செய்வோம்.

(12)

200. இருந்த படியே யிருக்கும் பொருளை

அருந்த வர்கண் டர்ச்சித் தேத்தினர்
வருந்த வேண்டாம் மவுன நிலையினில்
தருஞ்சிவ யோகஞ் சச்சிதா னந்தமே
ஒதுக வதுநாம் ஒம்தத சத்தூம்.

வேறிடத்துள்ள பொருள்போல் வந்து கலத்தலும் பின் நீங்குதலும் இல்லாததாகி, செல்வம் இன்மையாற் குவிதலும் அஃதுண்மையான் மலர்தலும் இல்லாததாகி, குறைந்திருந்து பின்னிறைதலும் இல்லாததாகி நிறைந்திருந்து குறைதலும் இல்லாததாகி மாயாகாரியக்குறிகுணங்கள் இருந்தும் பின்வேறு குணங்களாக மாறுதலுமில்லாததாகி, பிறப்புக்கு விததாம் இருவினைகட்டு ஏதுவாய்த் தொன்மையிலேயே குற்றம் இயல்பாய் ஒட்டியுள்ள ஆணவமலமும் இல்லாததாகி, ஐந்து வகையான புதங்களின் வேறுபாடுகள் ஒன்றும் இல்லாததாகி என்றும் ஒரு படித்தாய் காண்பானுங் காட்சியில்லாத பொருளை அருந்தவர்கள் என்றும் வழுவாது அர்ச்சித்து வணங்கினர். பாசபந்தக்கயிறு அற மோனமெய்திய நிலையில் அறியா அறிவில் அவிழ்ந் தேக சித்தமாய் நெறியாம் நீடருள் நந்தி ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம் எனும் நிலையில் ஆழ்ந்துகிடந்து நிட்டை கூடுவமே. மனவெளியும் சிற்றம்பல வெளியும் ஒன்றுபடவே தில்லைத் தரிசனங்காணலாம். சச்சிதானந்தமே அது; மாறுதலற்று சொல்விறந்த தொன்மைப் புணர்ப்பேயது, காண்க.

“ஓன்றன் றிரண்டன் ரூளதன் றிலதன்று
நன்றன்று தீதன்று நானென்று—நின்ற
நிலையன்று நீயன்று நின்னறிவு மன்று
தலையன் நடியன்று தான்”

[திருக்களிற்றுப்படியார் 58] (13)

201. இருப்பார் பொருப்பி விறைவி யோடு
நெருப்பான் மேனி நின்மல வென்று
அருப்பார் மலர்கொண் டன்புட னேநாம்
விருப்பா லேத்தி விண்புகு வோமே
இதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

பொருப்பு — கொல்லிமலை, பொருப்புவில்லான் — சிவன்;
பொருப்பிலிறைவி — மலைமகன்; பார்வதி; அகிலாண்ட ஓசையின்
தொகையாக விளங்குபவள், பாசபந்தக் கயிறு அற மோன மெய்
திய அகத்தினராய், பிறப்புக்கு வித்தாகிய இருவினைக்கட்கு ஏது
வாய்த் தொன்மையிலேயே குற்ற இயல்பாய் ஒட்டியுள்ள நான்
எனும் ஆணவமலம் அறவே அற்றுப்போகவும், மனக்குருங்கு
ஜம்புலக்களியைப் புத்தியாகிய கிளைவழிச் சென்று பறித்துண்ணே
மலும் புத்தியாகிய கண்ணிகையை பொருப்பிலிறைவி யோடு கூட
அப்பால் நின்றியக்கும் இறைவனுக்குத் தொண்டுபுரியவே அர்ப்
பணஞ்செய்வோம் நாம். ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்
பட்ட மெய்யன்பரை அவர் நெறிநிறுத்திச் சோதிக்கு மிறைவன்,
தண்டரளமொடுமணி எண்டிசையுந் தயங்க அண்டர் தொழும்
சுசுவரன்; அவனை ஊசி நுனிமேல் தவம் புரிந்து, “எந்திலையில்
நின்றலும் எக்கோலங் கொண்டாலும் மன்னிய சீர் சங்கரன்
தாள் மறவாமையே பொருள்” என்னும் ஞான ஒளியுடன்
தழைத்த சடையார் விடையொன்றேறித் தரியார் புரமெரித்
தார்” என்று ஞானசம்பந்தர் தரும் உண்மை விளங்க அங்கைத்
தீயனுகை நெருப்பான மேனி நின்மலனுய அர்ச்சித்து, என்றும்
விரிந்த தாமரை மலர் போலும் அகத்தினராய், அவனே உறைந்து
விளங்கும் மனத்தராய் அவனைப் போற்றி ஏத்தித் தொழுது விண்புகுவோமே. எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் மதீகஸ்வரரை
நெற்றிக்கண்ணலும், உள்ளத்தே சதாகிவையுங் கண்டுவணங்கு
வோமே [(2—66) உரை காண்க.] திருநாவுக்கரசர் தருவதைக்
காண்க.

முழுத்தழன் மேனித் தவளப் பொடியன் கணக்குன்றத்
தெழிற் பெருஞ் சோதியை யெங்கள் பிரானை யிகழ்திர் கண்ணார்
தொழுப்படுந் தேவர் தொழுப்படு வானைத் தொழுதபின்னைத்
தொழுப்படுந் தேவர் தம்மால்தொழுவிக்குந் தன்றெழுண்டரையே.

(4—112—5) (14)

202. இருவினை யானு மிடுக்கணைய் தாமஸ்
குருபரன் றன்னைக் கும்பிட் டேற்றி
வருவினை யெல்லா மாற்றி மகிழ்ந்து
திருவா ரடிமலர் சேர்க்குதும் நாமே
இதுக வதுநாம் ஒம்தத் சத்தும்.

பாசபந்தக் கயிறு அற மொனமெய்திய அகத்தினராய் பிறப்
புக்கு வித்தாம் இருவினைகட்கும் ஈடாக்கும்; தொன்மையிலேயே
குற்ற இயல்பாய் ஒட்டியுள்ள, நான் எனும் ஆணவமலம் அறவே
இழியவும் (முன்பாட்டு உரைகான்க) தொல்லை வல்வினை அறவே
குருபரன் உள்ளத்தே எஞ்ஞான்றுந் நின்று திருவருள்தர நாம்
அவனைப் பூஜித்துஞ் சேவித்தும், எண்ணம் யாவுமிறக்கவே
அவனே நம் புத்தியாகிய கண்ணிகையுடன் உண்ணின்று செயல்
புரியும்னமை விளங்க வாழ்வோம். அங்கைத்தீயனுக வருவினை
யெல்லா மாற்றிமகிழ்ந்த வள்ளி முருகனிடந்தனை ஒப்படைக்க
“முருகனே வள்ளியாகச் செயல்புரிந்தான்” என்று கந்தபுராணங்
கூறுகின்றது. இடையிடையே உலகியல் வாழ்க்கையில் நானென்னு
மாணவ முனைப்பு எழுந்து மாயை எனும் இருட்டில் மெய்ப்பொரு
ளானவனை மறப்பது உண்டு; அது இரவு; இறைவனைச் காணுமல்
தயங்கும் இருட்டு. அத்தகைய இருட்டு வராமஸ் குருபரனை முழு
மனத்துடன் பூஜித்துஞ் சேவை செய்தும், திருவருள் பெற்று
திருவாரடிமலர், என்றும் அழகு குறையாத தாமரைமலர்
போலும் அகம் உடையோன்று அவனுடைய பாதரவிந்தஞ் சேர்
வோம்.

(15)

203. ஈசனை யெல்லா வுயிர்க்கு முயிரைத்
தேசனைச் செம்பொன்னம்பல வாணனை
வாச மலர்கொடு வணங்கி நாடொறும்
பாச வினையின் பற்றறுப் போமே
இதுக வதுநாம் ஒம்தத் சத்தும்.

“எண்ணில் பலகோடி உயிர் எத்தனையோ அத்தனைக்கும்
கண்ணிற் கலந்த அருட்கண்ணே பராபரமே” என்று தாழுமான
வர் கூறுவதுபோல் எப்பொருளிலும் என்னுக்குள் எண்ணைய்
போல் நிறைறந்திருக்கும் இறைவனை; மனவெளியும் சிற்றம்பல
வெளியும் ஒன்றுபட்ட அந்நிலையில் பொன்னம்பலத்தே கூற்றியற்
றும் அம்பலவாணனை; நாம் மோன நிலையெய்திய அகத்தினராய்
தாமரைமலர் போலும் நம் இதயத்தே பொன்னம்பல வாணனை,
அவனை உருத்தாங்கி வந்த குருபரனை நினைந்து, நினைந்து உரை
யிறந்த உணர்வில் ஞானப்பொருட்கள் குவிந்து வாசனை கொடுக்கும்
மனத்தராகி, “போதாந்த புண்ணியர்கள் போற்றி சயபோற்றி

யெனும் வேதாந்த வீட்டில் விளக்கே பராபரமே” என்று தாயு மானவர் கூறுவதுபோல் பாசவினையின் பற்றற்று போதாந்த வாசமலர் தூவிப்பணிவோம். (16)

**204. ஈய மெறும்பு மெரியு முண்ணும்
மாயு முடலை மதியாது மறைகள்
ஆயும் பொருளை யந்தியுஞ் சந்தியும்
நீயும் நானும் நின் றிறைஞ்சு வோமே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.**

எரி—எரிப்புமு; எரிப்புச்சி

“காங்கை நரி செந்நாய் கழுகொரு நாள் கூடியுண்டு தேக்கு விருந்தாம் உடலை” என்று தாயுமானவர் கூறுவது போல் இந்த உயிர் விட்டு நீங்கிய அந்நாள் ஈயும் ஏறும்பும் எரிப்புமுவும் கூடி விருந்து கொண்டாடும் இவ்வுடம்பை நிலையானது என்றென்னுடே, வேதங்களால் ஆராய்ந்து அறிந்தெடுத்த அம்மெய்ப் பொருளை, திருத்திலைமன்றில் கூற்றியற்றும் பொன்னம்பல வாணின் மனமுடிவாம் மோனநிலையில் உணர்வு முடிபாகிய போதாந்தமுங் கடந்த திருவருள் வெளியில் கூற்றியற்றுவானை, திருவருளாற்றலால் அண்டமெண்ப்படும் உலகங்களாயும், உடல்களாகியும் அவ்வுடல்களை இயக்கும் உயிர்க்குரியாம் நாதனையும் விளங்குவோனை; பருநிலையில் காணப்படும் இவ்வுலகம் நுண்பொருளாக ஐம்பூதங்களாகிய அதனுள் மெய்யன்பனும் ஐம்பூதமாகிய அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் நெறியாம் நந்தி நீட்ருள் ஒன்றுஞ் செறியாச் சிவமெனும் நிலையில் கிடந்து தற்பரன் எனும் உண்மை தர நீயும் நானுமொன்றுன் விண்ணைர் பெருமானை வணங்குவோமே. (17)

**205. ஈயா தார்க்கில்லை யிம்மை மறுமை
ஆயா தார்க்கில்லை யறிவு மொழுக்கமும்
வாயார வாழ்த்து வணங்கித் தினந்தினம்
தாயான தத்து வணநாம் பாடுவோம்
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை,**

அதல் — அறவழி நிற்றல்.

அறவழி நிற்றல் மேமானநிலையெய்தி பாசபந்தக் கயிறு அறமனக்குரங்கு புத்தி எனுங்கிளைவழி சென்று ஐம்புலக்கனி யைப் பறித்துண்ணையைல் புத்தியாகிய கண்ணிகையை பார்வதியுடன் கூட இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடுதல் (1-492; 477) முசிகம் எப்பொருளாயும் துளைப்பது, அதுபோல் அறிவே சொரூபமான முசிக வாகனன் கணபதி, துளைத்துத் துளைத்து ஞானப் பொருட்களை அறிவென். வேதங்களை ஆய்ந்து ஆய்ந்து ஆங்காங்கே கிடக்கும் ஞானப் பொருட்களையறிதலே யறிவு. அதே ஒழுக்கத்தை

யும் விழுப்பத்தையும் தருவது. தவறினேர்க்கு ஒழுக்கம், விழுப்பம், அறிவு, இம்மை இன்பம், மறுமையின்பம் எங்கே? தவருது வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் ஆய்ந்துணர்ந்து ஞானப் பொருட்களையும் மந்திரங்களையும் ஓர்ந்து ஓர்ந்து மந்திர முந் தந்திரமுமான தத்துவனை நம்மறிவினாலறிவோம். பாடுவோம், தினந்தினம் சிந்சிப்போம், அப்பொருளோயாவோம். (18)

206. ஈவோ ரிரக்கவு மிரப்போ ரீயவும்
தாய்சே யாகவுஞ் சேய்தா யாகவும்
பேய்நா மாகவும் நாம்பே யாகவும்
மாய்வதைக் கண்டேம் மறவோந் திருவடி
ஒதுக் வதுநாம் ஒம்தத் சத்தும்.

அறவழி நிற்பவர், ஈவோர், தில்லைத் தரிசனங்கண்ட பின் னும் முன்னும் தம் ஆணவ மலப்பினிப்பை ஒழிக்க ஊர்தோழி ம் இரந்துண்பர். அவ்வண்ணம் இரந்துண்பவரே ஆணவமுனைப்பு அழிந்துபோக அறவழி நிற்பர். ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியில் ஆழ்ந்து கிடந்து இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த தத்துவாதீதன் சாயுச்சிய பதவியடைந்து முக்காலமு மற்ந்தோனைய் உலகுக்குத் தாய்போல் தொண்டாற்றுவன். வினைமுதலாம் முதல்வனே அவனுள் எங்குடி கொள்ள அவன் இறைவனுகவே காட்சியளிப்பன். வகுழிமியைப் பணிப்பெண்ணாகக் கொண்டபோதிலும் பொருளை நாடான்; பக்தி லக்ஷ்மியே அவனுடைய பெண்ணாக வடையவன்; ஈற்றில் தாயுஞ் சேயுமாக உலகும் அவனும் மாறி மாறிக் காட்சியளிப்பர். ஐம்புல வேடர் கையில் அகப்பட்ட நாம் ஐம்புலப்பேயாலே ஆளப்பட்டு நம்மை மறந்து அந்தப் பேயாகவே நம்மையுங்கண்டு ஆணவமுனைப்பு மேவிட மாயா உலகினில் நாம் மாய்வதைக் கண்டேம். பசிவந்த குழந்தை விளையாட்டுப் பொருட்களையுமறந்து தாயிடம் ஒடுவதுபோல் நம் தாயாகிய திருவடிகளை நினைந்து கண்ணீர் பெருக்கி அழுவோம், போற்றுவோம். அதுவேயாவோம். (19)

207. ஈன்றானு மாயென் தந்தை யாகியும்
ஆன்றே ராகியு மடியா ராகியும்
முன்று யொன்றுய் முளைத்த முதலை
நான்று னிரண்டற நாடு வோமே
ஒதுக் வதுநாம் ஒம்தத் சத்தும்.

“புருடன் பிரகிருதியில் நின்று பிரகருதியில் தோன்றியகுணங்களைத்துய்க்கிருன்; அவனுக்கு நலம் கேடு உடைய பிறவிகள் அதற்குக் காரணம் குணப்பற்றே”.

இதில் கிடந்து உழலும் மனிதன் மாடு மக்கள் தாய்தந்தை சுற்றம் எனும் பாசபந்தத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கிறுன். உடல் பொருள் ஆவி முன்றையும் இறைவனிடம் ஒப்படைத்து பாச

பந்தக்கயிறு அற சாகி அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் முதன் நான்கு அத்துவிதமார்க்கங்களிலும் இறைவணையுந் தன்னையும் ஒன்றாக உணர்கிறோன். இறைவன் வினைமுதலாம் முதல்வன் சித்திரித்த நாடகத்தை நாடகாசிரியருடைய திருப்திக்கு நடிப்படே மெய்யன்பன் கடமை. அவ்வாறு அப்பியாசங்கு செய்ய மனம் ஒடுங்கும்; சாதாரண மனிதனுக்குப் பேதமுள்ள பல மாயாகாரியப் பொருட்களாய்த் தோற்றுவன் நுண்வெளியாகிய அறிவுமுதிர்ந்த அன்புடைய மன வெளியில், பஞ்சபூதங்களாகக் காணப்படும். எல்லாம் பொது நடம்புரியும் இறைவனுடைய தோற்றமே. அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவுமாகக் கணுவறக்கலந்து தன்னேளி கொண்டு அவன் இயங்குகிறோன். பொருட்களும் அவனுடைய ஒளி கொண்டு இயங்குகின்றன. இதை உணர்ந்தறிந்த அறிஞன் பேதமில்லாத இறைவணையே மகேஸ்வரரையே ஜம்புலக்கணக்கள் ஒடுங்க. புறக்கண்ணேடுங்க, அகக்கண்ணாடாக ஞானக்கண்ணினாலே காண்கிறோன். அந்த அகக்கண்ணில் காட்சிதரும் மகேஸ்வரனே தாயாகவும் தந்தையாகவும் மற்றுமறிஞர்களாகவும் அடியார்களாகவும் எங்கும் விளங்குவர்,

மோனகுருவே இருதயத்தே எழுந்தருள மகேஸ்வரன் எம்மகத்தே ஒரு பொருளான சதாசிவனாக நின்று அருள்புரிவன். மெய்யன்பனும் அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் நெறியாம் நந்திநீடருள் ஒன்றுஞ் செறியாச் சிவம் எனும் நிலையில் தன்னையும் இழந்து “யானைகிய என்னை விழுங்கி வெறுந்தானாக” எனுமுன்மைவிளங்கத் தற்பராகக் காண்கின்றான். உலகமாகிய அன்னையும் தந்தையாகிய இறைவனும் அதைக் காணும் ஞானக்கண் பொருந்திய மெய்யன்பன் மூன்றும் ஒரு பொருளாக முககண்ணங்கக் காட்சி தருவன. மதி இரவி தீயாகி மூன்றும் ஒன்றாய் நிற்கும் ஜோதிப் பிழம்பமாகப் பின்காட்சிதருவது. (1—767) (20)

208. உம்பர் தலைவனை யூழி முதல்வனைச்
செம்பொ னம்பலத் தாடிய செல்வனை
வம்பவிழ் மலர்கொடு வணங்கி நாளும்
தம்பதம்சென்னியில் சாத்துதும்நாமே
ஒதுக் வது நாம் ஒம்தத் சத்தைம்.

(முன்பாட்டு உரைகாண்க) உம்பா—தேவர்; அறிஞர், அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவுமாக கலப்ப நிறைந்து எப்பொருளிலும் வியாபியாயிருக்கும் விழுமிய முழு முதல்வனை தமாகக்கண்ணினால் தரிசிக்கும் அறிஞர், உம்பர் தலைவனை ஆதியுமந்தமுமில்லாதவனுய் யூழியெல்லாமாயும் அவற்றைத் தோற்று

விக்கும் பொருளுமாயும் விளங்குபவனை; மோன மெய்திய அகத்தே அத்தலைவனைத் தரிசிப்போம். மனவெளியும் சிற்றம்பல வெளியும் ஒன்றுபட்ட சூதானதற்றவெளியில் (2-164) மோட்ச வீட்டையளிக்கும் பொன் போன்றதில்லைக் கூற்றியற்றுவானைத் தரிசிக்கலாம். அவனை, பிறப்பிறப்பு எனும் கேடு முடிவடையச் செய்யும் புகைவண்டி கொண்டு (2-5) சிவலிங்க வடிவாக விளங்கும் அகத்தினராய், அவனுடைய ‘சிவன்’ எனும் நாமம் என்றும் ஒச்சிமேற் கொண்டு வணங்குவோமே. (21)

209. உண்ணை துறங்கா திருந்த வெராருவனை
பண்ணை ரிசைபோல். பரிந்து நின்றுனை
அண்ணை மலையானை அம்புவி சூடியை
என்னும் வெண்ணை யெம்வினை தீர்ப்போமே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை

மாயாகாரியப் பொருட்களை யுணர்த்தும் முக்குணங்களில்லாதான், ஊர் பேர் உறக்கம் ஊண் ஒன்றுமில்லான்; பல இசைகளைக் கூட்டி அமைத்து பண் உண்டாகி சுவை தருவதுபோல், தூ மாயையினின்று எழும் ஒலி ஒன்று சூடிய அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையான அம்மையும், பண்ணும் இசையும் இணைபிரியாது விளங்குவது போல் இணைபிரியாது அப்பால் நின்று அண்டங்களை இயக்கும் அப்பனும், கானுங் கண்ணிற் கலந்து கூடுன்றுபோல் நிற்கும் ஒரு, பொருளை முன்றும் ஒன்றுன் முதல்வனை (2-207) திங்கள் கங்கை சடையில் தரித்தோனை, அகம் சிவலிங்க வடிவாக விளங்கக் கணமேனும் பிரியாது, தியானிப்போமே. (22)

210. உள்ளத்தி னுள்ளே யுலாவு மொருவனை
எள்ளத் தனையும் மறவா தேத்தினால்
பள்ளத்தில் வீழ்ந்து பரிதவி யோமே
உள்ளத்தைச் சொன்னே முயிர்த்துனை யிதுவே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

(முன் உரை தொடர்ந்தே) மோன மெய்திய அகத்தினராய் மூன்றும் ஒன்றுய் முளைத்த முதல்வனை (2-207) அகம் சிவலிங்க வடிவாக விளங்க கணமேனும் மறவாது தியானித்தவனும் பூஜையுந் தோத்திரமுஞ் செய்வோமாகில் மாயையெனும், இருட்டில் இறைவனை மறந்து நான் எனும் ஆணவழைப்புக் கொண்டு தாமச ராசத் சூணங்களில் விணைப்பயனை விளைவிக்குஞ் செயலில் ஈடுமட்டு பாழும் படுசுளியாகிய பிறவிக் கடலில் மாண்டுவிடோம். உண்மையிதுவே உள்ளத்தே உறுதி கொண்டு கணமேனும் மறவாது இரவு பகலற்ற ஏகாந்த சித்தத்துடன் அவனை பூசித்தும் தியானித்தும் வணங்குவோமே. (23)

211. உற்றூர் பெற்று ருடன்பிறந் தாரினும்
நற்றவத் தோரே நந்துணையாகுங்
குற்றங் கடிந்து குண்ததை மேற்கொண்டு
செத்தவர் போலத் திரிவோம் நாமே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தும்.

சரியையிற் சரியை; சந்திரசேகரர் முதலிய இருபத்தைந்து
மகேஸ்வர வடிவங்களி லொன்றனையாதல்; சரியையிற் கிரியை
திருக்கோயில் அலகிடல் மெழுக்கிடுதல் பூக்கொய்தல் முதலி
யன; சரியையில் யோகம். இருதயத்தில் உருத்திரக் கடவுளைத்
தியானித்தல்; சரியையில் ஞானம்: அத்தியான பாவணையில் உறை
வதினால் ஓர் அநுபவ வுணர்வு நிகழ்தல், சாலோபம்—கடவுளின்
உலகத்தில் சீவிக்கும் ஓர் பதவி. சாமீபம்—கடவுளின் சமீபத்தில்
சீவிக்கும் ஓர் பதவி. இவை மெய்யன்பனை ஒழுக்கத்திலும்
விழுப்பத்திலும் மேம்படச் செய்யும். மேம்பட்ட மெய்யன்பனை
இறைவன் அவரவர் நெறி நிறுத்திச் சோதிக்கும் பொழுது
நெறிபிறழாது நெறி நிற்கத் துணை நிற்போர், நந்துணையாவோர்
நற்றவத்தோரே; சாமீபமும் அதுவே அதே சாலோபமுமே.
இன்வாறு குண்ததை மேற்கொண்டு இறைவனிடமே எம்மை
முழுமையும் ஒப்புக் கொடுத்து சாக்ஷி அனுமதிப்பவன்
தாங்குவோன் அனுமதிப்பவன் எனும் நான்கு
அத்துவித மார்க்கங்களி லும் நானும் இறைவனும் ஒன்று
பட்ட நிலையில் கண்டும் ஈற்றில் அத்தியான பாவணையில் ஓர்
அனுபவ வுணர்வு நிகழ், சந்திரசேகரர் முதலிய இருபத்தைந்து
மகேஸ்வர வடிவங்களிலொன்றனையாய் நம்மைக் காண்போமே.
ஐம்புலன்களும் இறைவனிடமொடுங்கிச் செத்தவர்போல் நம்மை
முழுவதும் ஒப்படைத்தே சாமீப சாலோப உலகில் இறைவனை
யும் எம்மையும் ஒன்றுபடக் காண்போம். (24)

212. உறுதியுண் டாகு முண்மையொன் றுளது
சிறுமதி சூடிய சிவபெரு மாணை
இறுதியுள் ஓளவும் மறவா தேத்திப்
பொறுதியா யிருந்து பூரண மாகுதும்
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தும்

(முன்பாட்டு உரைகான்க) சாக்ஷி அனுமதிப்பவன் தாங்கு
வோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களி
லும் தன்னையும் இறைவனையும் ஒன்றுபடத் தியானித்து உலக
மாகிய நாடகமேடையில் இறைவனின் திருப்திக்கு எம்முடைய
பகுதியை நாம் திறம்பட நடித்து அந்த மெய்ப் பொருளான இறை
வனும் நாமும் வேறுபாடுகாணது சமாதியடைந்தவர்போல்,
செத்தவர்போல் (முன்பாட்டு) திரிந்து; ஈற்றில் அத்தியான

பாவணையில் ஓர் அனுபவ வனர்வுநிகழி, ஞான ஒளிபலபலத் தொடர “பருவில் குறவர் புனத்திற் குவித்த பருமாமணிமுத்தம்” என்று ஞானசம்பந்தர் (1-69-5) இல் கூறுவதுபோல் முத்துக்கள் போன்ற பல ஞானப்பொருட்களை தம் அனுபவவுணர்வில் மெய்யன்பன் காண்பான்; உறுதி உண்டாகும் உண்மை முழுதும் என்பதேயது. தொடர்ந்தே சிவன் ‘எனும் நாமழுடைய அம் மெய்ப்பொருளை, பிறைச்சந்திரனைச் சடையில் தாங்கிய சிவ பெருமானை நிட்டைகூடித் தில்லைத்தரிசனமும் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியும் நாம் கண்டு பின் சிவன் முத்தனகைப் பூரணமாகும் வரை தண்டரள் மொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க அண்டரை தொழும் (2-3) நம்முதல்வனைத் தொழுவோமே. (25))

213. ஊன யுணர்வா யுமிருக் குயிராய்

நானைய் நீயாய் நன்மையாய்த் தீமையாய்
வானுய் மதியாய் வாயுவாய்த் தேயுவாய்த்
தானுய் நின்றுன் சச்சிதா னந்தனே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

(முன் உரை தொடர்ந்தே) உணர்வுபலவான ஞானப்பொருட்களாக விளங்குபவன், ஊன் பொருந்திய உடலாயும், அவற்றை இயக்கும் உயிராயும், கண்ணென்னி சூரியன் ஒளி கொண்டே பொருட்களை வீறுபெறச் செய்வது போல் ஆருயிரும் உடனின்று இயங்கும் உயிர்க்குயிராம் நாதனென்னி கொண்டே நானையும், நீயாயும், நன்மை தீமையாயும், வான் மதி வாயு தேயு மற்றுமாயும் வேறுபடவீரு பெறச் செய்தும், ஒரு பொருளான மகேஸ்வர ரூபமாக அனுபவவுணர்வு கொடுத்தும், “யானுகியவென்னை விழுங்கி வெறுந்தானுய் நின்றது தற்பரமே” எனும் ஞான உணர்வு அளித்தனன், அந்தப் பூரணமாம் சச்சிதானந்தன, விழுமிய தண்ணளி வாய்ந்தவன். (26))

214. ஊழிக் காலத்து மொருவா வொருவனை

வாழி வாழியென் ரேத்தி வணங்கி
ஆழிகு மூலகி ஸாசை யெலாம்போய்
தாளி ரண்டுஞ் சரடெணனச் சாரு தும்.
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

ஓருவுதல்—நீங்கல்; விலகல்; தப்புதல்; ஊழிக்காலம்—மாயவுலகை நீத்து மனம்கரைய அளியில் அளிபோய் அடங்க ஏும், வெளியில் வெளிபோய் விரவுவும் ஒளியில் ஒளிபோய் ஒடுஷுங்க காலம், உயிர் எனும் ஒளி இறைவனெனும் போரொளி யுடன் ஒன்றுபடக் கலக்கிறது. அத்தகைய ஊழிக் காலத்திலும் உயிரொளி இறைவனெளியுடன் கலத்தலேயன்றி அதைவிட்டு நீங்கல் அல்லது ஊழிதல் கிடையாது. தனித்தியங்காது. ஒன்று

கூடிக் கலந்து நிற்கும். அம்மெய்ப்பொருளாம் தன்னளி வாய்ந்த வணை, என்னுள் நின்று ஞானப் பொருட்களைச் சுவைதரப் பெருக்கி செய்யும் முதல்வணை வாழி வாழி, பெருகு பெருகு என்று வாழ்த்து வணங்குவோம். ஈற்றில் ஞானப் பொருட்குவியலாகவே நம்மகம் விளங்க உலகியல் வாழ்க்கையிலுள்ள பாசபந்தக்கயிறு எரிய தில்லைத்தரிசனமும், ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியுமாகிய, ஆடிய பாதமும் ஊன்று பாதமும், தாளிரண்டுஞ் சரண் சரணைச் சாருதுமே.

(27)

215. ஊமத்தை கொன்றை யுவந்த பிரானைப் பாவத்தை நீக்கும் பராபர வஸ்துவைச் சேமத் தைத்தருந் திறமெனக் கொண்டு ஒமத்தை யாற்றி யொருவழிப் படுவோமே ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தோம்.

ஓம் — யாகாக்கினி. ஒமம் வளர்த்தல் — யாகம் பண்ணல் ஊமத்தம் பூ மிகவும் குளிர்ச்சியடையது; தலையிலணிந்திருப் போர்க்கு ஓர் வகைப் பித்து, திடம் உண்டாக்குவது. கொன்றை மாலை, மிகவும் நுண்ணிய பூக்களால் தொடுக்கப்பட்டது. கடும் வெப்பமுடைய ஊர்களில் காணப்படுவது. கல்லால் மர நிழலைக் குறிப்பது. இவ்விரண்டையும் விரும்பி நிற்பவனே எம்பிரான்: இருவினைக் கீடாக்கும். ஆணவழுமைப்பு உண்டாகாமல் (முன்பாட்டு உரைகாண்க) உறுதியுண்டாக்கும் ஞானஞ்சி தரும் பராபரனை பித்துப் பித்ததவன் போல் கல்லால் மரநிழலில் வீற்றிருந்து, ஊசி நுனிமேல் கடுந்தவம் புரிந்து யாகசாலையின் ஒமாக்கினி வளர்த்து பூசைசெய்தோ தியானித்தோ மனமொருவழிப்பட்டு நிட்டை கூடுவமே.

(28)

216. ஊரும் பேரு மில்லா னுள்ளான்
நீரும் நிலனு மாகி நின்றன்
ஆரு மறியா வாற்ற லுடையான்
சீருஞ் சிறப்பு முடைய சிவனே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தோம்.

மாயாகாரிய முக்குண விகாரமின்மையால் பேதம் யாவு மில்லா வொரு பொருளாய் விளங்கும் எம்பிரான் ஊரும் பேரும் இல்லான்; ஆனால் உலகியல் பொருட்களில் உடனின்று இயக்குந்தனமையாலும் அவ்வுலகுக்கு அருள்புரியும் நோக்கமாக இராமபிரான், கிருஷ்ணர், புத்தபிரான், யேசுநாதர், இராமக் கிருஷ்ண பரமஹும்சர் முதலியோராக உருத்தாங்கி நின்று ஊரும் பேருமுடையோன்று உலகினில் அருள் கொடுத்தவன். நிர்க்குண பிரமன் ஊருமிலான் பேருமிலான்; சகுணபிரமன் வைரவர் முதலியன் ஊரும் பேருமுளன். ஞான ஒளி உதயமாகியே மோன

மெய்திய அகத்தினராய் பாசபந்தக்கயிறு எரிய புத்தியாகிய கண்ணிகை பாரிவதியுடன் கூட இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடும். ஆற்றல் ஒன்றேயுள்ளது. (2—214) வேஞ்சேர் காட்டியறிய முடியாப் பொருளே சிவபெருமான். தாமே தம்மகத்தில் (2—211) உரைகாண்க) தியானித்தலால் தோன்றுமோருணர்வு. அவனே எப்பொருளிலும் சீராங் சிறப்புடனும் விளங்கும் விழுமிய முதல்வன்; மோனமெய்திய நம்மகத்தே மகேஸ்வரனாக ஓளி தருபவன். அவனை அடைதலே அந்த ஆற்றல் எனும் ஆசையும் ஒளியும்.

217. ஊசி முனையி விருந்தோம்பு வோர்கள்
பேசி யறியார் பிறரை யுலகில்
நாசி வழியில் நடக்கும் பிராணைத்
தேசி போலச் செலுத்த வல்லாரே
இதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

(முன்உரை 2—231; 214; 215 காண்க) ஊசி முனையிவிருந்தோம்புவோர்கள் எவ்வாறு கடுந்தவம் புரிகிறார்கள் என்று மாணிக்கவாசகர் தருகிறார் காண்க.

“புற்று மாய்மர மாய்ப்புனல் காலே
உண்டியாய்அண்ட வாணரும் பிறநும்
உற்றி யாருநின் மலரடி காண
மன்ன என்னையோர் வார்த்தையுட் படுத்துப்
பற்றினுய் பதையேன் மனமிகவுருகேன்
பரிகிலேன்பரி யாவுடல் தன்னைக்
செற்றிலேன் இன்னுந் திரிதருகின்றேன்
திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே’’ (செந்திலாப்பத்து 2)

இருந்த இடத்தில் கறையான் புற்றும் மரமும் செடியும் வளர்வது தெரியாது இருந்து ஒருவரோடும் ஒன்றும் பேசாது சருகும் பூவும் காற்றும் உண்டியாக இருந்தே தவம் புரிவார். இவ்வாறு கடுந்தவம் புரிந்து [(2—15) இல் சவாமிகளே முன் கூறுவது போல] பிராணவாயுவை இடைபிங்கலை யென்னும் இரு வழி வெளிச் செல்லாது அடக்கி சுழிமுனையைக் கபாலந்திரந்து காகிதேசம் போவோம் எனும் பொருள் விளங்க (2—9 உரை காண்க) மூலநிலத்தில், நாபிக்கும் மூலத்துக்குமிடையேயுள்ள பகுதியில், வாசி ஒடுங்க மூலத்தீயெழுப்பும் (2—77 உரைகாண்க) (சுழிமுளை=நடுநாடி; மூலாதாரத்திலிருந்து உச்சித்துவாரம் வரைக்கும் நிற்கின்ற நாடி]

218. என்னைக் கணமும் பிரியா விறைவன்
அன்னை போல வன்பு சான்றவன்
பொன்னைப் பொருளைப் போகத்தைத் தள்ளி
உன்னு வோர்க் ஞாவர் பரகதி
இதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

உறுவது—வரற்பாலது; சம்பவிப்பது; நேர்வது, உறுவர்—நீத் தோர்; முனிவர் (முண்பாட்டு உரைதொடர்ந்து) ஊசி முனையில் கடுந்தவம் புரிந்து, வாசியை மூலநிலத்தில் (2—77) நிறுத்தி மூலத்தீ எழும்ப அறிவே சொருபமான அகமும் திங்கள் மண்டல முங்கண்ட மெய்யன்பன். அறிவே சொருபமான மெய்யன்பன் எங்கே என்ன பிரியக் காண்பான்; ஒருகனமேனும் பிரியான்; பொன்னையும் பொருளையும் போகத்தையும் அறியாப் பேரின்பக்கடலில். அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து கிடந்து சொல்லாகிய மாற்றமும் என்ன மாகிய இனமும் அதைத் தாங்கிக் கிடக்கும் மனமும் எட்டவொண்ணுத நிலையில் உலகுந் தானும் இணைபிரியா நிலையில் அன்னைபோல் அன்பு பூண்டவன்; அந்திலையில் மேலும் மேலும் உன்னுவோர் அடைவர் பரகதி; முனிவராவர், தாயுமானவர் இந்திலையை உணரத் தருகிறார் காணக.

“சொல்லுக் கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனாவே
அல்லும் பகலும் அரற்று வதென் — நல்லசிவ
ஞானமயம் பெற்றேர்கள் நாமில்லை என்பர் அந்தோ
மோனமயம் மானமுறை” (உடல் பொய்யுறவு 25) (31)

219. எங்குந் திருவிழி யெங்குந் திருச்செவி
எங்குந் திருக்கர மெங்குந் திருக்கழல்
எங்குந் திருவடி வெங்கு மிவனே
எங்கு மிவனென் ரேத்து வோமே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தைம்

அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் அறிவில் அறியாமை அற்ற சிவன் செயலாம் அறிவாய் நின்று, சிற்றறிவும் சுட்டறிவும் அறியாமையும் நீங்கப் பெற்று நின்திருவடியுணர்வாம் பினைக் கிலாத முற்றுணர்வாய் நின்று அவனுடனே முத்திறப் புணர்ப்பு முறையில் பிறிவற நின்று பேரின்பமயம் பெற்று, இவ்வுடலையும் உலகையும் தன்னையும் வேருகக் காணுது, பெற்றெடுத்த அன்னை பார்வதியின் அன்பு கொண்டவன். அவனே எங்குந் திருவிழி எங்குந் திருச் செவி எங்குந் திருக்கரம் எங்குந் திருக்கழல் எங்குந் திருவடிகாண்பான் எங்குமவனே, எல்லாமவனேடி அன்றி ஒன்றில்லை. எப்பொருளிலும் அவனே வியாபித்திருக்கிறான். ஒவ்வொரு அனுவிலும் அவனையே காண்டல் பெற்றெடுத்ததாய் தன் சிறு குழந்தையை எவ்வாறு நோக்குவாளோ அவ்வாறு நோக்குவன் (தாயுமானவர் உடல் பொய்யுறவு 31—47 வரை நற்சிந்தனை 218—222 வரை ஒத்துப் பாருங்கள்) (32)

220. என்செய லாவ தில்லைச் சிவனூர்
தன்செய வென்னல் தகுமென வெண்ணி
முன்செய் வினையெலாம் முழுதும் போக்கிப்
பின்செய் வினையிலை பிறப்பிறப் பிலையே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தைம்.

(முன்பாட்டு உரைகாண்க) எங்குமவனே எல்லாஞ் சிவன் செயலே; எங்குந் திருவிழி எங்குந் திருக்கரம். எல்லாம் ஒரு பொருளையே தருவது ஒங்கார மேடையின் மேலேறி நின்றேன் ஒன்றையுங்காணேன்டி சுவாமிகளே (1—113) தருகிறார் கான். எல்லாம் சிவன் செயலெனின் இருவிணையெங்கே? கர்மமெங்கே? பின்னினையெங்கே? ஒன்றுமில்லை. மனவெளியும் சிற்றம்பலமெனும் சூதானதற்க வெளியும் (2—164) ஒன்றுபட்டது. செயலற்றேன் ஒதுக்களையுமனரத்தருகிறார்.

தேகச் செயல்தானுஞ் சிந்தையுடனே குழையில்
யோகநிலை ஞானிகனுக் கொப்புவதோ—மோகநிலை
அல்லவிலை வாழ்வாரோ அப்பனே நீயற்ற
எல்லையிலே சம்மா இரு (உடல்பொற்யுறவு 51) (33)

221. எட்டாத கொப்பி விருக்குந் தேனுக்குக்
கொட்டாவி கொண்ட முடவன் கொள்கைபோல்
அட்டாங்க யோக மறியாத நாங்கள்
நட்டோ மென்று நவிறல் நகையே
இதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

அனைகர் அட்டாங்க யோகம், இருவாசலாஹு மோடுங் காற்றை அடக்கி சழி முனைக்குள் செலுத்தி மூல நிலத்தில் அடங்க அறிவுஸ்வாலை என்னும் மூலத்தீ எழும்பவும், தம்மைத் தம் முனர்வினாலுறிதலும், மற்றவர். அறியாதார். பெற்றவருக்குத் தான் பிள்ளையினன்பு தெரியும் மற்றவளரியாள்; ஓர் உணவை அமைத்து உண்டபின் தான் உணவின் உரிசி தெரியும், சொற்களா லெவ்வாறு உணர்ந்தறிய முடியும். அவ்வாறே தான் அட்டாங்க யோகமும் அறிவுஸ்வாலையும். எங்கும் சிவனையும் எல்லாம் சிவன் செயலாயிருப்பதையும் நாம் அறியலாம். எட்டாத கொப்பி விருக்குந் தேனுக்கு முடவன் கொட்டாவி கொள்வதை யொக் கும், அதை நாம் கண்டோம். நிலை உணர்ந்தோம் என்பது வெறும் நகை அட்டாங்கயோகம் செய்தேயறியலாம். (34)

222. எல்லாம் நீயே யென்றிருந்த மாதவர் சொல்லாலே சொல்லப் புகார்நீ சம்மா நில்லா யென்ன நிறுத்துவ ரத்னை நல்லோ ரத்திவார் நயந்து போற்றுவோம் ஒதுக்க வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

(உரை 219 காண்க) எங்குந் திருவிழி என்ற தொடரைக் கவனிக்க எல்லாம் நீயே எனதுணரலாம். அவ்வண்ணம் அட்டாங்க யோகமும் மற்றெல்லாமு மறிந்த ஞானிகள் சொற்களால் அந்த அறிவு நிலைகளை உணர்த்த எத்தனித்தார்; சம்மா

இருப்பார்; குறிப்பினாலே தான் அவரை அறியலாம். உடனின்று தம்மறிவினால்றியத் தருவார். செல்லப்பாச் சுவாமிகள் எம் சுவாமிகளுக்கு அறிவித்ததை பாட்டு (1-488; 489) இல் கண்டறியலாம். விபரிக்க எத்தனித்தாலும் உரையாடவிட்டிலர். பாட்டு (1-284, 285) காணலாம். நல்லோர், இறைவனையடைய விரும்புவோர் இறைவனின் உண்மைகளை அறிந்துணர்ந்த உள்ளத்தினராய் தியானங்க் செய்தோ பூஜித்தோ அனுபவ உணர்ச்சியைக் கண்டு அதை வளர்ப்பார்கள். அப்படிப்போற்றித் தொழுவோமே. (35)

223. ஏக னநேக ணெல்லார்க்கு மீசன்

மோகமார் தக்கண் வேள்வி முனிந்தவன்
வேகமா கரியை யுரித்துப் போர்த்தவன்
தாகமா நாடி.ஞேர்க் கருடரு வானே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

மாயாகாரியப் பொருட்க ணெல்லாவற்றிலும் வியாபித்திருந்தும் உடனின்றுஞ் செயலிலேபடுத்தும் நம்மிறைவன், அனுவள் அவனும் அவனுள் அணுவுமாகக் கணுவற நின்று நுண்ணிடையவளாடு நுடங்கும் பித்தனுய (2-66) கண்ணிடைக் கண்டு களிக்கும் ஞானியுமவனு மொன்றுபட்டே மூன்று மொன்று முக்கட்டிரானை, ஏகனை விளங்குபவன்; எல்லார்க்கு மீசன்; சிற்றின்ப உணர்வுடன் புறக்கண்களால் இன்பம் நுகர யாகஞ் செய்த தக்கணை முனிந்து (1-772) மாற்றி உள்ளே பார்க்க அருள்புரிந்தவன். ஆணவமுனைப்பு எனும் யானையை உரித்து அதைத் தம் போர்வையாகக் கொண்டவன். பாசபந்தக்கயிறு ஏரிந்தது, எனினும் உலகினில் சீவன்முத்தன், மற்றும் மனிதர்போலே ஐம்புலன் கஞ்சந்தமக்கு ஏவல் புரிய வாழ்பவன்; நான் எனும் ஆணவ முனைப்பாம் யானைத் தோல் போர்வையாக அவனைக் காப்பாற்றுகிறது; ஆணவமில்லை உலகின் தொண்டுக்கு உதவி புரிகிறது. தேகம் நம்வயம் (2-192) தேகம் சின்மயம் தேகம் சிவமயம் (1-114) சாயுச்சியநிலையடைந்து (1-514) திடசித்ததம் எனும் கொம்பரிலே பக்தி எனுங் கொடிப்பார மனதாகிய மதம் பிடித்த யானையை பக்தியெனும் சங்கிலியினாலே இமுத்து ‘சிவ சிவ’ எனும் மெய்ப் பொருளானவனுடன் ஞான அறிவாகிய யந்திரங்களினால் கட்ட அவனுடைய திருவருளை வேண்டிப் போற்றித் தொழுவோமே. (36)

224. ஐயனை யழகனை யன்பர் சகாயனைத்

தையல் பாகனைத் தத்துவா தீதனை

வையகம் வானகம் வணங்கும்பொற் பாதனை

மையல் தீர வந்திப்போம் நாமே

ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

பருநிலையில் பலகோடி உயிர்களத்தையிலுமிருக்கு மிறைவனை சிலையிலும் படங்களிலும் சகுணப்பிரமமாகக் கஷ்டு பக்தர் கூட்டம் வணங்கும். அவ்வையகத்துக்கும், நுண்ணிடையவளொடு நுடங்கும் பித்தனைக் கண்ணிடைக் கண்டுகளிக்கும் (2-66) வான கத்துக்கும் ஒருவனுக் நின்றருள் புரியும் பொற்பாதனை; மோன மெய்திய அகத்தின் கண் நின்றருள்காட்டும் மெய்ப்பொருளை; கண்ட மேய்யன்பர்க்கு ஞானப்பொருளை ஈட்டித் தரிசனங் காண் பிக்கும் சகாயன்; இரண்டாம் பிறப்பில் தத்துவாதிதனை (1-292) தையல் தனக்குத்தன் பாதியுடல் கொடுத்த ஐயன் (1-773) அவனை நாம் நம் விழிநீர் பெருக வேறேர் நினைவு மின்றிப் போற்றி ஏத்தித் தொழுவோமே. (37)

225. ஒன்று யிரண்டாய் மூன்றுயோ ரைந்தாய்
நின்றுய் நின்னை நினையவல் லார்கள்
பொன்றுத் துணையும் போகமும் பொருந்துவர்
என்றார் பெரியோ ரிறைஞ்சதும் நாமே
இதுக வதுநாம் ஒம்தத்சத்தும்.

(2-25 உரைகாண்க) அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவாக கணுவற நின்று கலப்ப ஐம்பூதங்களாக நின்று ஜந்தாய் பொது நடம்புரியும் தம்மை ஞானிக்குத் தன் புருவநடுவில் நெற்றிக் கண்ணுருடாகக் (2-49) காட்டுபவன். சாக்ஷி அனுமதிப் பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவிதமார்க்கமாகவும் (2-189) இறைவனுந் தாழும் ஒன்றுபட்ட உணர்வைத் தியானித்து ஒர் அனுபவ உணர்வு தோன்ற, ஞான ஒளிதோன்ற, ஒரேபொருளான மகேஸ்வரனாகத் தியானிக்கிறோம். அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மையாகவும் அப்பால் நின்றியக்கும் இறைவன் சிவனுமாக இரண்டாய் சத்தியும் சிவனுமாகக் காண்கிறோம். இரவி மதி இவற்றைக்காணும் ஞானக்கண்ணுடன் ஒரு மூன்றுயும் (முன்விளக்கம்) காண்கிறோம். அறிஞர்கள் பாசபந்தக் கயிறு எரிந்த இன்னிலையில் நுணவடிவாக இறைவனையும் பொது நடம்புரிபவனையும், சத்தியஞ் சிவமுமாகவும், இரவிமதிதீயாக மூன்றுயும் தியானிப்பவர்கள். குழந்தையும் தாயும் போல் உலகினுக்குத் தொண்டு புரிந்து அவனுடைய பாதாரவிந்த மடைவோமே. (38)

226. ஒங்காரத் துட்பொரு ஓானவுத் தமனை
நீங்கா தெங்கும் நிறைந்த வஸ்துவைப்
பாங்கார் பஞ்சாட் சரப்ப ரமனைத்
தூங்காது நாளுந் தோத்திரிப் போமே
இதுக வதுநாம் ஒம்தத் சத்தும்.

(2—219; 220 உரைகாண்க) எங்கும் திருவிழி என்னுந் தொடரை ஆராய்ந்தறிய அவனே எங்கும் எப்பொருளிலும் வியா பித்திருக்குமிறைவனைக் காணலாம். “சிவசிவ” எனும் மாமறை தரும் மெய்ப்பொருளானவனை, ஒங்காரத்தினுட் பொருளைக் காணலாம். “சிவாயநம்” என்னும் ஏழுத்துக்கள் தரும் பொருளே யவன். பஞ்சாட்சரத்தைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து அப்பொருளாய், என்றும் மறவாது அப்பொருளாய் வினங்குவோமே. இரவும், பகலுமில்லாது, இறைவனை என்றும் நினைந்து போற்றித் தொழு வோமே. (39)

227. ஒளவிய மனத்தின ரறியா வறிவைச்
சௌபாக் கியமுடைத் தற்பர வஸ்துவை
நெளவியு மழுவு மேந்து நம்பனைக்
கெளரவத் துடனே கழறுதும் நாமே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

சௌபாக்கியம்—நித்தியோகத்தொன்று; பெருஞ்சம்பத்து நெளவியு—பினை; மான். மழு—எரியிரும்பு; கோடாலி; சிவனுடுத்த தொன்று. கழறுதல்=பிரதிக்ஞைசெய்தல்; உறுதி சொல்லுதல் மனக்குரங்கு ஐம்புலக் கனியைப்பறித்துண்ணப்புத்தி எனுங் கிளை வழிச் செல்லும் மனத்தினர் எவ்வாறு பாசபந்தக்கயிறு அறுந்து மொனமெய்திய அகத்தினர் ஆழ்ந்து கிடக்கும் அறியா அறிவையறிவர்? அந்த அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேகசித்தமாய் நெறியாம் நந்தி நீடருள் ஒன்றுஞ்செறியாச் செறிவே சிவம் எனும் நிலையில் நானும், அந்த நுண்ணிடையாள் அம்மையும் அவளோடு நுடங்கும் பித்தன் சிவனும் மூன்றும் ஒன்றுய் பெருஞ்சம்பத்துடன் அறியத்தரும் தற்பரனை எவ்வாறு அறிவர்? அந்த அனுபவவுணர்வான தும், ஞானக்கண்ணில் காணத்தரும் மாகேஸ்வர சதாசிவ தரி சனங்களுக்கப்பால் தில்லையம்பல தரிசனமும், ஐந்தெழுத்துச் சோதியும் கண்டு அந்தத்துங்கமழுமானுடைய சிவபெருமானைத் திடமுடன் காணலாம்; ஐயம் சற்றுமில்லை. உள்ளங்கை, நெல்லிக் கனிபோல் காணலாம், என்று என்றென்றும் போற்றுவோமே. (40)

228. கறங்கு போலக் கலங்கு மனத்தைத்
திறங்கொள் யோக சித்தியால் நிறுத்தி
உறங்கி யுறங்கா திருந்து நோக்கிற
பிறப்பிறப் பென்பது பிராந்தியா கும்மே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

கறங்கு—காற்றுடி; பம்பரம். பஞ்சபுலன்களாலும் ஆட்கொள் ளப்பட்டு நான் எனும் ஆணவப்பேய் பிடித்துப் பம்பரம் போல் சுழலும் மனத்தை மெலமெலவாக வடக்கி; இடைபிங்கலையென்னுமிரு வாசஸ் வழிச் செல்லும் சுவாசியையடக்கி, யோக சித்தியால்

சூழுமுனையைக் கபாலந் திறந்து கொண்டு மூல நிலத்தில் ஒடுக்கு வோமே; (2—77); நிட்டை கூடுவோம். தில்லைதரிசனங்கானு பிராந்தி—சூழல்ல; மயக்கம்.

(41)

229. கங்குலும் பகலு மில்லாக் காட்சியன்

சங்கரன் தானு சம்பு சதாசிவன்

பொங்கர வணிந்த பூத நாதன்

மங்கையோர் பாகன் மான்மழுக் கரனே

ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

ஜீம்புலன்களுமொடுங்கிய புத்தியானது பார்வதியுடன் கூட இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட, பொலிந்து விளங்கும். பொங்கரவு — ஜிந்து தலையங்கம்; ஜீம்புதஞ்குழப் பொதுநடம்புரியும் இறைவனை அழுகு படுத்துவது, அவன் மானும் மழுவுங்கையிலுடையோன், மக்கையையுமிடப்பாகமாகவுடையோன்.

நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கில் அகம்; தானுவே சோதி யாக நின்று செயல்புரிபவன்; சம்புபட்சம் = சத்தமாயை. பிரபஞ்சத்தில் தொழில்புரியும் படியான சிவபேதங்கள், தானுவே செயல்புரிய, தத்துவாதித்தனை சிவனுமத்தன் தேகம் நம் வயமாக ஜீம்புலன்களும் மேவல் செய்யப் பார்வதியின் தொண்டில் ஈடுபடுவன்; அங்கே சம்பு சங்கரன் பதங்களைக் காணலாம். ஜிந் தெழுத்துச் ஜோதியில் ஆழ்ந்து கிடந்து இரவும் பகலுமில்லாத காட்சியைக் காண்பவன் மாணை யென்னும் இருட்டில் இறைவனை மறந்து இரவும் பின் திருவருள் ஒளி கொண்டு இறைவனைக் கானும் பகலுமில்லாத ஏகாந்த வீடே தம் காட்சியாகக் கொண்டவன். அவனை மறவாது தொழுவோமே.

(42)

230. சத்தியுஞ் சிவமும் தானைய் நின்றவன்

பத்திசெ யடியரைப் பரகதி சேர்ப்பவன்

எத்திக்கு மாகி யிருக்கு மிறைவன்

சித்தத் துள்ளே தித்தித் திருக்குமே

ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

எத்திசைகளிலுந் தாமாகி நீக்கமற நிறைந்த அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை பார்வதியாகவும் அப்பால் இருவினையுஞ் சாராமே தன்னெளி கொண்டு எப்பொருளையுமியக்கும் வினைமுதலாம் முதல்வனுகவும் சத்தியுஞ் சிவமுந்தானைய் நின்றவன் கண்ணப்பர் போன்று பேராணந்தம் பெருக உலகமாகிய அம்மையப்பரை தாயுஞ்சேயும் போல் அன்பு பூண்டு பயபக்தியுடன் பணிசெயும் சீவன் முத்தன் பரகதியடைவன். அவ்வாறே தித்திக்கும் உலகினை பக்தி செய்வோமே.

(43)

13. ஒதுக் அதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம் 167.

231. அஞ்ஞான விருளை யகற்று மாதவன்
மெய்ஞ்ஞானி கட்கு வீட்டைத் தருபவன்
செஞ்ஞா யிற்றை யொத்த சிவனூர்
எஞ்ஞான்று மென்ற னுள்ளத் துளனே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

உலகியல் பற்றும் நோக்கமும் ஒரு சிறிதுமின்று நீங்கி நிற்கும்
அடியேனுக்கு திருவருளைத் தந்து மோன நிலையை எய்துவித்து,
மெஞ்ஞான வீட்டையடையச்செய்து தில்லைத்தரிசனம் அருள்
புரிபவன். மோட்ச வீட்டை அளிக்கும்வித்தாக திருவருள் புரியும்
குரியன் போல் என்னுள்ளத்தில் எக்கணமும் நின்று அழியா அன்பு
பூண்டருள்பவன். அவனைத் தொழுவோமே. (44)

232. இடம்பல மோடி யியங்கும் பிராணைனத்
திடம்பெறங் சுழுமுனை தன்னிற் சேர்த்தால்
திடம்பெறுங் காயஞ் சித்திக ளைய்தும்
மடம்பெறு வஞ்சக மனம்மா யும்மே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

(உரை 238 கான்க). இடை பிங்கலை யென்னும் இருவாச
வடைத்து சுவாசக்காற்றை, பிராணவாயுவை மடக்க சுழு
முனையைக் கபாலத் திறந்து (2-9) மூல நிலத்தில் ஒடுங்க (2-77),
மூலத்தீ அறிவு ஸ்வாலையெழும்பும். மோனமெய்திய அகத்தினராய்
நுண்ணுடைய ளொடு நுடங்கும் பித்தனை சதாசிவனைக் காண்பர்
அறிஞர். கடைந்தெடுத்த இந்த அனுபவ ஞான உணர்ச்சி,
வெண்ணை மூலத்தீயினால் உருகத் திங்கள் மண்டலத்தில் அறிவே
சொறுபமான தில்லைத் தரிசனங் காண்பான். சித்துக்களும் பல
ஞானப்பொருட்களுமதயமாகும். நிட்டை கூட மூன்றுமடமான
நெஞ்சத்தே சுழுத்தியில் எண்ணமாகியசித்தமும் உயிர்க்காற்றுகிய
பிராணனும் ஆளாகிய புருடனும் ஏஞ்சம். நாலமிடமாகிய துர்
யத்தில், மூல நிலத்தில் எண்ணமிறக்க உயிர்க்காற்றுகிய பிரா
ணனும் ஆளாகிய புருடனும் ஏஞ்சம். மனங்கரைந்து விடும்.
(2-15; 1-66)

233. வணக்கி னன்மா மேரு மலையினைக்
கணக்கிலா வசர கணங்கள் மாய்ந்தன
பணைமுடி யாதி சேடனும் பயந்தான்
கணைதி பர்கள் கண்ணுற்று மகிழ்ந்தனர்
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

(பாட்டு 229 சம்புதானு உரை கான்க). பரு நிலைப் பொரு
கள் எல்லாவற்றிலும் உடனின்று இயக்கும் வினை முதலா
முதல்வனை யறியாதவர்களே சாதாரண மனிதர். அவர்கள் அ

லாண்ட ஒசையின் தொகையான அம்மையப்பரை, உலக மாதா பிதாவை, மாமேரு மலையினை. உலகின் அன்பின் வடிவினை உண ராதாராய், வெறும் பக்தியுடன் சிலையிலும் படங்களிலும் வணங்குவர். வேறும் வாதாடி மாய்ந்தனர். உண்மைப் பொருளை கண்ணுற்றிலர். அறிவை அறியாதார். ஆனால் சாக்ஷி அனுமதிப்பவன் தாங்கு வோன், அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவாமார்க்கங்களிலும் இறைவனுடன் அன்பு பூண்டு அனுபவவுணர்வு கண்டு, ஞான ஒளி உதயமாக, பூதஞ்சு சூழப் பொது நடம் புரியுமிறைவனைத்தானும் அதனுள்ளடங்க மகேஸ்வரரங்கக் காண்பான். உலகமாதாபிதாவை நுண்ணிடைய வளொடு நுடங்கும் பித்தனை அறிஞர்கள் கண்ணிடை ஞானக்கண்ணிடை, அறிவே வடிவாகக் கண்டு களிக்கும் கண்ணிடபன்; பேரானந்தம் கொண்டு மகிழ்வன். பணமுடி — பாம்பின் முடி.

சாதாரண மனிதரைக் கண்டு ஆதிசேடனும் பயந்தான்.
இவர்களுடைய துன்பம் நீங்குமா என்பான் (46)

234. தன்னை யறியத் தவத்தை யாற்றிப்

பின்னமற் றெல்லாம் பிரமமே யென்ன
அன்னை போல அன்பு கூர்ந்து

இன்னல் தீர வென்றுமேத் துதுமே
இதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

(232 உரை காண்க). மோன நிலையெய்தி பிராணூயாமத்தால் பீராணவாயுவை மூல நிலத்தில் அடக்க, அங்கே முட்டிய தீயால் வெண்ணைபோலும் முன் கட்டைந்தெடுக்கப்பட்ட ஞானப் பொருட் கஞம் சதாசிவ ரூபமும் உருகும். திங்கள் மண்டலத்தில் தில்லைக் கூத்தனைத் தரிசிக்கலாம். முழுது முன்மையெனும் பிரமமே மூன்றும் ஒன்றான மூர்த்தி; உலகமும் இறைவனும் ஞானக் கண்ணைக்கானபவனும். தூமாயை, பிரகிருதி. மாயை, மாயா உலகம், பாவம் புண்ணியம் என்னும் பின்னங்கள் யாவும் ஒழிந்தன. பிரமமே; முழுதுமுன்மையான அவனே. அப்பால்பட்டது ஒன்றுமேயில்லை. தத்துவாதீதனான சீவன் முத்தன் தாயுங் குழந்தையும் போல உலகினைக் கண்டு அன்புடனே தொண்டாற்றுவன். மதம் பிடித்த யானை போலும் மனத்தை பக்தி என்ற சங்கிலியினாலே இழுத்து அறிவு எனும் யந்திரங்களினால் முழு முதல்வை நூடன் சட்டி இன்னல் தீர்த்தேத்துவனே. (47)

235. நமச்சி வாயவே நாம்சொல்லும் மந்திரம்
எமக்கி னிக்குறை யொன்றுமே யில்லை
தமர்பிற ரென்னுந் தலையுந் தீர்ந்தோம்
சமமா யுயிரெல்லாந் தாம்நினை வோமே
இதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

‘ய’ என்னும் உயிரைப் பிடித்திருக்கும் ‘ம’ எனும் மஸப் பினிப்பை சிவகுருவின் உதவி கொண்டு ‘ந’ எனும் அறன் வழி நிற்கும் வாழ்வில் ஈடுபட ‘வ’ எனும் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மையும் இருவினையும் சாராமே அப்பால் நின்று தன் ஜெளி கொண்டு இயக்கும் வினைமுதலாம் முதல்வணை, முழுமுதல் வளை ‘சி’ என்னும் எழுத்தினாலும் அறியத் தர “சிவாயநம்” எனும் மந்திரம் ஒதுயோதி, உரையுணர்ந்தோதி, உரையிறந்த அந்திலையிலும் அப்பொருஞந் தாழும் ஒன்றுபட ஓர் அனுபவ உணர்வு, அறியா அறிவு இதயத்தே தோன்ற ஞானப் பொருஞ்தய மாகும். இறைவனிடம் கொண்டு செல்லுந் தோனி, புகைவன்டி புறப்படும். “சிவசிவ” எனும் மாமாறை தரும் மெய்ப்பொருளான வனே அவன். ‘அ’ எனும் இறைவனி எவ்வுயிரையும் இயக்கும் எனும் உண்மை தர தாயுமானவர்

“அவ்வுயிர்போல எவ்வுயிருமான பிரான் தன்னடினால் எவ்வுயிரு மென்று பணியாஞ்செய்வ தெந்நாளோ”

(காண்பேரே என் கண்ணி. 14)

என்று தாயுமானவர் கூறும் உண்மை போல எம் பெரு மானையே எவ்வுயிரிலுங் கண்டு இறைவன் தொண்டாகவே உலக அம்மையப்பருக்கு நாம் தொண்டாற்றுவோம்; சும்மா இருந்து பாசபந்தக் கயிறு எரிந்த உள்ளத்தே சீவன் முத்தனுடைய அகத்தே தானும் உலகுயிரும் இறைவனும் மூன்றும் ஒன்றுண மூர்த்தியாக நாம் நம் அறிவினால் காணுவோமே. (48)

236. பற்றற் றூர்பற்றும் பரம்பொரு டன்னைச்
செற்றம் நீக்கிச் செய்வன செய்து
நற்றவர் தங்க ஞறவினை நாடிப்
பற்றுது மதுவே பாக்கிய மாகும்
ஓதுக வதுநாம் ஒம்தத் சத்தீம்.

பாசபந்தக் கயிறு எரிந்த சீவன் முத்தன் தத்து வாதித்தனகச் சாயுச்சிய பதவியடைந்து உலகினுக்குத் தொண்டு புரிந்து இறைவனை வணங்கும் போது மனம் எனும் மதம் பிடித்த யானை கித்துக்களிலீடுபட்டு படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் எனும் முத்தொழிலிலும் ஈடுபடும், இவ்விருவினைக்கீடாகாமல் செற்றம் நீக்கி திடம் எனும் கொம்பரில் பக்திக் கொடி படர அச்சங்கி வியினாலே இழுத்து அறிவென்னும் யந்திரத்தினாலே ‘சிவசிவ’ எனும் மெய்ப்பொருளான முழு முதல்வனுடன் கட்டிக் குழந்தை யுந் தாயமெவ்வாறு ஒன்றுடென்று குழைந்து கிடப்பாரோ அவ்வாறு உலகியல் வாழ்வில் தாழும் உலகும் குழைந்து குழைந்து எல்லாம் இறைவனின் திருவிளையாடலென தம்மறிவினால் அவனுடன் தம்மைக் கட்டி தையல் தனக்குத் தன் பாதி உடல்

கொடுத்த தெய்வம் போல் (1—773) நற்றவர் உள்ளங் கவர்ந்து பிறப்பறுக்கும் மகா சமாதியை நாடி நிறபோம். அதுவே பாக்கியம். செற்றல்—கொல்லல்; நீக்கல் கோபித்தல். செற்றம்—சலஞ்சாதித்தல்; கோபம்.

(49)

237. மத்தர் பேயர் மதலைய ரெனவே

அத்த னருள்பெற்ற வண்ப ரிருப்பார்

சித்தரு மவரே தேவரு மவரே

முத்தி வேண்டி முறைமையான் வணங்கு தும்

ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

பொருளியைபுக் கேற்பத் திருப்பாடல்களும் மொழிமாற்றி உரைக்கப்படும். மத்தர் பேயர் மதலையர் என்பது பித்துப் பிடித்தவர் போல் பிடித்ததைச் சாதிப்பதும் உலகுக்கிணங்காவற்றை மதலைச் சொற்களோடு கூறி இறைவனையழைப்பதும் போன்ற தம்மகத்தையும் உலகினையழைப்பர் சிவ சித்தர் தாம். அத்தகைய சிவ சித்தரே எம் யோக சுவாமிகள்; பித்தன் பேரருள் உடையவன்; பேரருள் இத்தோடு ஒத்தவின் பித்து எனப்படும். ஆதவின் பேரருள் உடைய சிவபெருமானுக்கே பித்தன் மத்தன் பேயர் மதலையர் எனும் பெயர்கள் உரித்தாயிற்று. வேறும் பிறர் வயம் இன்றி பார்வதிதேவியின் செயலிலீடுபட்டுத் தன் வயமான உடம்பை உத்தமன் தன் கோயிலாகக் கொண்ட சிவபெருமான் தன் வயம் உடைமையாற் செய்யும் செயல்கள் பிறரால் அறி தற்கு அரிய, நெறியினவாய் ஒரு நெறிப்படாத பித்தர் செயலோடு ஒத்தல் பற்றியும், அவன் பித்தன், மத்தன், பேயர், மதலையர் என அழைக்கப்படுவன். அழைப்பவர் சிவ சித்தர் தேவர் வின்னேர் ஞானிகள். அவர்கள் முன்பாட்டில் கூறியவாறு ஒதுக்குடன் குழைந்து குழைந்து தொண்டாற்றி பிறப்பை அறுப்பர்.

(50)

238. இயமன் வருணன் குபேரன் இந்திரன்

வியக்கத் தகுந்த வேறுபல் தெய்வமும்

வியன்டி வேண்டி யாற்றினர் வெகுதவம்

முயலுதும் நாமும் முதன்மை யடைகுதும்

ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

மோன நிலையெதிய அகத்தினர் முன்வினையின் பயனாக முழு முதல்வளஞ் சிவபெருமானை வணங்காது வேறு தெய்வங்களை, எண்ணங்களையே உளங்கொண்டு தியானத்திலீடு பட்ட காரணத் தால் அத்தெய்வங்களே தாமாக அமைவர். இந்திரன், வருணன், குபேரன், இயமன் முதலீயோர் அத்தகைய தெய்வங்களே. வினைப் பயனாக எய்திய இப்பிறவிகளை நீக்கி முழு முதல்வளஞ் சிவபெரு

மானே ஆதியந்தமற்ற முழுமுதற் கடவுள் எனும் உண்மை கடைப் பிடித்து, தம் பதவிகளைத்துறந்து உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் உன் கைவசம் என்றும், மனம் எனும் மதம் பிடித்த யானையை (உரை 236 காண்ச) மெய்ப்பொருளுடன் கட்டி, வழுவாது வாழுவோம். குழைந்து குழைந்து வெகு காலம் தவம் புரிந்து தாயுங் குழந்தையும் போல் இயற்கை அன்பு பூண்ட அகத்தினாம் பெற்றமும் செற்றமும் அற்றவராய் முயன்று அரனடி சேர்க்குவோம் நாம். (51)

239. அரவரைக் கசைத்த விசைசால் பரமன்
குரவு வார்க்கழல் கும்பிடும் பாக்கியம்
தரைமிசை பெற்றேர் தமக்குச் சமமாய்
எவரையுங் காண்கிலம் இறைஞ்சுது மவரடி
இதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

அரவு ஜம்பொறிகளையும் உணர்த்தி நிற்கும் ஜந்து தலைநாகம். ஜம்பொறிகளுந் தண்ணுள் அடங்க, புத்தியாகியகிளைவழிச் சென்று ஜம்புலக் கனி பறித்துண்ட மனக்குரங்கு அடங்கி இறைவன் வழி நிற்கும். புத்தியாகியகன்னிகை இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடும். சிவபெருமானைகூருத்தாங்கி நிற்பவன் அவன் சிவபெருமானுடைய ஆபரணம் பாம்பு தன் வயமான உடம்பைச் சுற்ற விசைத்த பரமன்; அவனுடைய ஜம்புலன்களும், நரி போன்றவர்கள், நற்பரியாகச் சமைந்தவர்கள்; இறைவனுக்குத் தொண்டு புரிபவர்கள். அந்தப் பரமன் கழலை, உருவில் திகழும் உமையாள் பங்களை, இயற்கை அனுபவ உணர்வாகவுண்டான ஞானக் கொளுந்தினை, நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித தனைக் கண்ணிடைக்கண்டு களிப்பவர் (2-66) பொது நடம் புரி யுமிறைவனையே எப்பொருளிலுங் காண்பர். அவனைத்தொழுதேத் துவமே. அவ்வுயிர் போல், எப்பொருளிலும் பொது நடம் புரி யுமிறைவனையே கண்டு, எவ்வுயிரையும் அன்புடன் பேணுபவர்க்கு நிகராவார் யாருமில்லை. அவனுடம்பு பரமன் கோயில் (52)

240. இலங்கை வேந்தன் இராவண என்பான்
நலங்கொள் கயிலையை நாடி யெடுத்துக்
கலங்கின காரணங் கண்டு மடியேம்
நிலந்தனிற் ரூழ்ந்துநீ கைந்தை யசற்றுதும்
இதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

இலங்கைக்கு வேந்தன் இராவணன். பத்தி மலையுச்சி, யோக மலையுச்சி. ஞானமலையுச்சியாக அதிக சித்துகளும் விளங்கும் கயிலாயமலையை பேர்த்தெடுத்து இலங்கைக்கு கொண்டு செல்ல எண்ணிப் பேர்த்தனன். உலகியல் வாழ்க்கையை மாமேருமலையென்றும், தூயவாழ்வு தரும் சிவகுருவின் உதவி கொண்டு மல

நீக்கம் பெற்றவன் கானும் அம்மையப்பர் உலகை உமாதேவி சிவ பெருமானை கயிலாய மலை வாசர் என்றுங் கொள்வர். பேர்த் தெடுத்த போது அம்மையார் பயந்தாராம். கண்டதும் அவனுடைய பெரிய முடியணிந்த தலைகள் ஒருபத்தையும் தோன்கள் இருப்பதையும் நெரித்தனன் எம்மிறைவன். தரிசனங் கண்ட பின் இராவணன் மனம் மதம் பிடித்த யானை போல் ஆணவப் பித்துப் பிடித்து அலைந்தனன். பின் பயந்த இராவணன் இன்னிசை பாடி இறைவனின் பாதம் சேர வரம் வேண்டினான். நாமும் ஆணவமுனைப்புக் கொள்ளாது பக்தி எனுஞ் சங்கிலியினால் இழுத்து அறிவு என்னும் யந்திரத்தினால் இறைவனுடன் கட்ட வேண்டும்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனூர் தருவதைக் காண்க.

இலங்கை வேந்தன் எழில் திகழ் கயிலை
எடுப்ப ஆங்கிம வான்மகள் அஞ்சத்.

(7-68-9)

துலங்கு நீண்முடி ஒருபதுந் தோன்கள்
இருப் துந்நெரித் தின்னிசை கேட்டு
வலங்கை வாளொடு நாமமுங் கொடுத்த
வள்ளஸைப் பின்ளை மாமதி சடைமேல்
நலங்கொள் சோதிநன் எாற்னை¹ அழுதை
நாயினோன் மறந் தென்நிழைக் கேளே

(53)

241. வடியார் சூலம் வலக்கர மேந்தி
இடியார் பேரொலி யெங்கு மார்ப்ப
அடியார் காணவன் ரூடிய சூத்தை
அடியேங் காண வாசைகொள் வோமே
ஓதுக வதுநாம் ஒம்தத் சத்தூம்.

வடியல் — ஒன்றிலிருந்து நீங்கிய நீர். வடியிடுதல் — வடித் தெடுத்தல். ‘ய’ என்னும் உயிரை சிவகுருவின் உதவிகொண்டு ‘ந’ என்னும் தூயவாழ்வில் ஈடுபட்டு ‘ம’ என்னும் மலம் நீக்கினால் ஒர் அனுபவ உணர்வு உண்டாகும். ஞான ஒளி தோன்றும் ஞானப்பொருள் குவியலாகப் பொருந்தின் ஆன்மா மலம் நீங்கப் பெற்று எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்குமிறைவனே விளைமுதலாம் முதல்வனே தான் எனும் உண்மையை புருவ நடுவிலே ஞானக் கண்ணாலே மகேஸ்வரராகவும் பின் தம்முள்ளத்தே “தானத்துள்ளே சதாசிவன்” என்னும் திருமூலர் வாக்கியத்துக்கிணங்க, “அகிலாண்ட ஒசையில் தொகை” அம்மை ‘வ’ என்னும் பொருளாக கானும். சூலப்படையை வலக்கரமேந்தினவன், மானும் மழுவும் வலக்கரமேந்தின வடியாரான இறைவனின் ஒருதாங்கிய சிவகுருவின் உதவி கொண்டு, தூயவாழ்வில் கூறிய வாறு வடித்தெடுத்த ‘இடியார் பேரொலி’ ஒலிவடிவான் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மை தோன்றுவன். மோன மெய்திய அகத்தே மனவையியும் சூதானதற்ற வெளியும் ஒன்று படும் (2-64) அச்சிற்றம்பலவெளியில் தில்லைக் கூத்தனைத் தரசிக்க ஆசை கொள்வோமே.

(54)

242. அழல்சேர் கையு மருவிபாய் சென்னியும்
கழற்கீழ் முயலகன் கலங்கும் வன்மையும்
இளநிலா வெறிப்பும் எடுத்த பொற்பாதமும்
பழவினை நீக்குப் பார்வையும் காணுதும்
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

(முன்பாட்டு விளக்கங் காணக) நிட்டைகூட உயிர்க்காற்று நாபிக்கும் மூலத்துக்குமிடையே மூலநிலத்தில் ஒடுங்கி, மூட்டிய வங்கியால் (2-77) இறைவனின் திருவருள் என்னுங் கங்கை சென்னியிலுண்டான அழல்சேர் கையன, அங்கைத்தீயனை இறை வன் செயல்புரிவன்; முன்கண்ட சதாசிவன் நந்தி, அகத்தேத் நாம் கண்டோம். கடைந்தெடுத்த அந்த வெண்ணெய் உருகும்; மல மாயை எனும் முயலகன் வடிகட்டி வடித்தெடுக்கப்பட்ட வடியாரான இறைவனுள் கழற்கீழ்க் கலங்குவன். திங்கள் மண்டலத்தில் வெண்ணை உருக இந்த அறிவுஸ்வாஸை இளநிலா வெறிக் கும். தில்லைக்கூத்துனை, ஆடியபாதம், எடுத்த பொற்பாதங்காணலாம். சித்திகஞும் ஞானப் பொருட்கஞுங் குவியலாகத் தோன்றப் பாசபந்தக் கயிறு, பழவினைகள் பாறும். இவற்றைக் காண்போமே.

(55)

243. இளமையு மூப்பு முள்ளானில்லான்
களவிலா நெஞ்சினர் காட்சிக் கெளியன்
மழவிடை யூர்தியன் மாசி வாமணி
யளவு கடந்தவ னவனடி சூடுதும்
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

மழவு—இளமை, குழந்தை, மழ. மழவிடை—இளங்கன்று. எப் பொருளிலும் உடனின்று அவற்றை இயக்குந் தன்மையால் இளமையும் மூப்பும் குறிகுணம் உள்ளோன்றும், குரியசூடையே ஒளி போன்று இருவினையுஞ் சாராமே அப்பால் தின்ற இயக்குந் தன்மையால் வேறு பொருளையும் இளமையும் மூப்புமிக்கா ஜந்தெழுத்துச் ஜோதியானவனையும் விழங்குபவனே முழு முதல்வன். அவன் பாசபந்தக் கயிறு எரிந்த களவிலாது ஒடுங்கிய அகத்தினர் காட்சிக் கெளியவன்; களவிலாது நெஞ்சினை யுணர்த்தும் இளங்கன்று போலும் ஆன்மாவைத் தம் மூர்த்தியாக வடியார் சூலங்கரங்கொண்டு அடியார் காணவன் ரூடிய கூத்தை (2-242) அடியேன் காண அளவு கடந்தவன் மாசிலாவடியைத் தொழு வோம்.

(56)

244. அறம்புரி வோர்கள் திறம்பா வாற்றலர்
உறங்கி யுறங்கா திருக்கு முத்தமர்
கறங்குபோல் மனத்தைக் கடந்த சித்தர்
இறந்தும் பிறந்து மிடுக்கணைய் தாதவர்
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

திறம்—அதிகம்; திறம்பல்—தவறுதல், மாறுதல். அறவழி நிற்போர்; தண்டரளமொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க என்றுங் குறையா (2—3) வாற்றலுடன் தவம் புரிவோர், நிட்டை கூடி முப்பத்தாறு கருவி கரணங்கஞம் (1—66) உறங்கியும் வெறும் இறைவனுடைய ஒளியிலே வீற்றிருந்துறங்காமலுமிருக்கு முத்தமர். மனக்குரங்கு புத்தி எனுங்கிளைவழிச் சென்று ஐம்புலக்கனியைப் பறித்துண்ணாது, புத்தி எனும் வாய்க்கால் வழியே சிவானந்த வெள்ளம் பெருக இறைவனின் தொண்டிலீடுபடுவேர்; இருவினையுஞ் சாரமே இறப்புப் பிறப்புக் கப்பால் பட்டவர், (57)

245. சனகர் சனந்தனராதியாந் தவத்தினர்
இனந்தனி லெம்மை யிருத்தி வைத்துச்
சினந்தனை நீக்கிச் சிவானந்த மென்னும்
வனந்தனில் வைக்க வள்ளலைப் பாடுவோம்
இதுக வதுநாம் ஒம்தத் சத்தை.

அன்று கல்லாலமரத்து நீழிலில் வீற்றிருந்தருளி ஒப்பில்லாத சனகர் சனற் குமரர் சனந்தனர் சனுதனர் என்று சொல்லப் படும் நால்வர்க்கும் முதல்வரும் நீ உண்மையாம் முத்திறப் புனர்ப்பினை அந்நான்கு நிலைகளிலும் உணர்த்தியருளியதுபோல் எம்மையும் அந்த இனந்தனில் நாலிலொன்று நிலையில் அமர்த்திவைத்துத் திருவருள் புரிவீர். நம்மனத்தில் எழுந்து ஆசையாக முதிர்ந்த எண்ணம் நிறைவேருது தடைப்படில் சஞ்சலமுங் கோபமும் குரோதமு முண்டாகும். அவ்வண்ணம் மனம் ஐம்புல வேடர்கையிலகப்பட்டஸியாமல் பாசபந்தக் கயிறு அறவும், மனம் ஒடுங்கவும், மோனமெய்திய அகத்தினராய் அறவழி நிற்ப (1—477) திருவருளை வேண்டுவோம். புத்தி எனுங்கன்னிகை இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட அவனை வேண்டுவோம்; மனமெனும் வனத்தினில் சிவானந்த வெள்ளம் பெருகத் தண்ணிலி வாய்ந்த எம்பெருமானை போற்றி ஏத்தித்தொழுவோமே. (58)

246. கற்பனை கடந்த வற்புதன் கமலப்
பொற்றுணை மலரடி போற்றி யுலகில்
நிற்பதும் நடப்பது மாய வழிரெலாம்
சிக்கன வாழ்வுறச் சிந்தைசெய் வோமே
இதுக வதுநாம் ஒம்தத் சத்தை.

நுண்வெளியிலே தோன்றும் மாயாகாரியைப் பொருட்களையும் எண்ணங்களையும் அனுபவங்களையும் மாயாகாரிய மனம் சொற்களால் வர்ணனை செய்யும். நுண்வெளிக் கப்பாலே தோன்றுஞ்சுதானதற்க சிற்றம்பலமெனும் சித்தாகாசத்திரையில், மனவெளியும் சிற்றம்பல வெளியுமொன்றுபட்ட திரையில் காணப்படும் தில்லைக்கூத்தனை, கமலப் பொற்றுணை, மோட்சவீட்டுக்குத் துணை

யான அழகுடன் விளங்கும் கூத்தினை. எவ்வாறு மனத்தினுல் கற்பணி செய்ய முடியும். அப்பால்பட்டதே அது. தில்லைக்கூத் தினைத் தரிசித்தும், சித்துக்களாலுண்டாகும் ஆணவழிநைப்பு நீங் கியவினாய் ஜீந்தெழுத்துச் ஜோதியில் ஆழ்ந்து கிடந்தும் சாயுச்சிய பதவியில் சீவன்முத்தனைக் குழந்தையுந்தாயும் போல் உலகினிற் தொண்டு செய்து வாழ்வோம். பாவசமாதியில் ஆழ்ந்து தில்லைத் தரிசனங் கண்டும் பின் அவ்வழிநைந்று தொண்டு புரிந்து நிற்பதும் நடப்பதுமாய தத்துவாதத்தன் பக்தி லக்ஷ்மியைப் பணிப் பெண்ணைக்கச் சிக்கன வாழ்வில் சிந்தை செய்வன். (39)

247. காரா ராணவக் காட்டைத் திருத்திப்
பாரார் விண்ணேர் பரவுஞ் சிவமெனும்
பேரார் வித்தை யிட்டுப்பே ரின்பமாம்
சீரார் தெவிட்டாக் கனியருந் துவமே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

தில்லைத்தரிசனம்கண்ட பாசபந்தக்கயிறு எரிந்த அகமுடையான “பருவில் குறவர் புனத்தில் குவித்த பருமாமணிமுத்தம் அருவிக்கோடு இழியுஞ் சாரல்”போன்ற மனமுடையார். ஞானப் பொருட்களுஞ்சித்துக்களுங் குஞ்சித்துக்கூடும். மனமெனும் மதம் பிடித்த யானை ஆணவமெனுங் காட்டில் வாழ எத்தனிக் கும். சூரபத்மன் தக்கன் இராவணன் அயன் மால் இவ்வாறு ஆணவக் காட்டில் அலைந்தனர். அவ்வாறு அலையாமல் பக்தி லக்ஷ்மியைப் பணிப்பெண்ணைக்க கொள்ள வேண்டும். பொருள் லக்ஷ்மியை விலக்க வேண்டும். இராவணன் முதலியோர் பொருள் லக்ஷ்மியை வேண்டினவர்கள்.

திடசித்தமென்னும் கொம்பரில் பக்தி எனுக் கொடிப்பதர அந்தச் சங்கிலியினுலே மதம் பிடித்த யானை போன்ற மனத்தை இழுத்து அறிவாகிய யந்திரத்தினுலே சிவபெருமானின் திருவுடு யுடன் கட்டவேண்டும். பக்தர்கள் சிலைகளில் வணங்குபனும்-வினையேர் வணங்கும் நுண்ணிலையவுகோடு துடங்குக் பித்தனையுக் (2-66) கண்ணிடைக் கண்டு களிப்பவர்க்கருள் புரியும் சிவபெருமானின் தெவிட்டாத பேரின்பக்க கனியையருந்தியின்புறுவோரோ ஒம். திரிபுரஸ்ம்ஹாரம் செய்தவரே! கைரியம் எனும் அங்குச்சத தால் அடக்கப்பட்ட என்னுடைய மனதாகிய மதம் பிடித்த யானையை பக்தியெனுஞ் சங்கிலியினுல் வேகமாக இழுத்து உமது திருவுடியாகிற கட்டுத்தறியில் அறிவாகிற யந்திரங்களிலை கட்டி யருஞும் (சிவானந்த லஹரி- ச. (96) மொழி பேயர்ப்பு (60)

248. கிஞ்சக வாயுமை கேள்வனை யமரர்
சஞ்சலந் தீர்த்த சற்குரு நாதனை
ஏநஞ்சக மலரிடை நினைந்து நாடோறும்
வஞ்சனை கோபம் ரொறுமை மாஃப்போமே
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

கிஞ்சுகம்—கிளி போன்ற பேசும் பெண். கேள்வன்—தலைவன்—
நுண்ணிடைய யவளொடு நுடங்கும் பித்தனைக் கண்ணிடைக்
கண்டு களிப்புறும் (2—66) அறிஞர், தேவர்கள் இடையிடையே
அந்தப் பினக்கில்லா‘சிவசிவ’எனும் மெய்பொருளானவனை, மறந்து
சஞ்சலப்படுவர். அப்போது ஒவிவடிவான கிளிபோலும் உமை
யாள் பங்கனை உருத்தாங்கி எழுந்தருளிய சிவகுருவானவன், அந்த
மெய்யன்பருடைய உள்ளத்தே மருத்துவங்க நின்று, நடப்பாற்ற
லாட உலகினைக் காட்டுவன். செல்வி வந்ததும், மறைப்பாற்ற
லாம். ‘சிவ சிவ எனும் சிவபெருமானே எல்லாஞ் செய்பவன்
எல்லாஞ்சிவன் செயல் எங்குஞ் சிவன் செயல், பினக்கிலாதவன்,
என உடனின்று உள்ளத்தே அருள்தந்தும், தம்மைக்
காட்டி துன்பந் தீர்ப்பவன்; பினக்கில்லாத மறைப்பாற்றலாம்
பெருமான் அவனுடைய சிவனெனும் நாமம் பேசுவார்க்கு இனக்
கிலாத இன்பந்தருவன். ஆதவினால் வஞ்சனை கோபம்
பொருமை மாய்ப்போம் பினக்கிலாத பெருமானுக்கு அடிமை
பூணுவோம். அவன் சுட்டுப்பொருள்ள, அறிவுப் பொருள். (61)

249. கீரன் சொன்ன வாசகம்* கேட்டுப்

பேரன் புற்றுப் பினியை நீக்கி
மாரனைக் காய்ந்த மறைமுதல் வோனைப்
பூரணமாகப் போற்றுவோம் நாமே.
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தைம்

வினைப் பயனுக்கு கேற்றவாறு செயலிலீடுபடுத்தி உடனின்று
செயல் புரிவதே வினைமுதலாம் சிவபெருமானின் இயற்கை
நக்கீரர் கல்விச் செருக்கினால் சிவபெருமானின் செய்யுளைப் பிழை
என்றமையால் வெப்பநோயாற் பீடிக்கப்பட்டார்.

சங்கப் புலவர் நக்கீரருக்காக இறைவனை

“திருத்தனே சரணாஞ் சரணம் மறைச் சென்னிமேஸ்
நிருத்தனே சரணாஞ் சரணம் நிறைவேதநால்
அருத்தனே சரணாஞ் சரணந் திருவாலவாய்
ஒருத்தனே சரணாஞ் சரணங்களு எக்கு நாம்”

என்று துதித்து வணங்கிப் பிழையைப் பொறுத்தருஞும்படி வேண்டனார். சிவபெருமானும் அம்மையாருடன் எழுந்தருளி அருட்டன்னால் நோக்ககீரனுடைய பொறிபுலன்களெல்லாம் இறைவன்மால் சென்றது. பினி நீங்கியது. அந்தச் சோமசுந்தரக் கடவுளை மார்க்கண்டேயனுக்காக மாரனைக் காய்ந்தவனை(1—746) வேதத்தின் உட்பொருளாய் விளங்குவோனை (1—801) பக்தியுடன் ஆனவழுணப்பு நீங்கிய பனத்தராய் (2—247) போற்றி ஏத்தித் தொழு
வோமே. (62)

250. கையையுங் காலையு முன்பணிக் காக்கிச்
செய்கை யெல்லாந் திருவடிக் காக்கிப்
பொய்யுங் கொலையும் புலையும் போக்கி
மெய்யன்புடன்மே தினியில் வாழ்வோமே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

உயிர் உடலோடு ஒட்டி வாழ்வதால் கைகள் உம்மைத்துதிப் பதற்கும், காலகள் உம் திருக்கோயில் வலம்வந்து வணங்குதற் கும் கண்கள் உம்முடைய திருமேனியழகைப் பார்ப்பதற்கும் வாய் உம்முடைய புகழைப் பாடுதற்கும் காதுகள் உம்முடைய கதைகளைக் கேட்பதற்கும், மனது உம்மைத் தியானிப்பதற்குமே உரித்தாகட்டும். செய்கையெல்லாம் உம்முடையதேயாகட்டும். ‘முருகனே வள்ளியாக’ வள்ளி செயல் புரிந்தான். மாணிக்கவாசகர் ‘எம்கை உனக்கல்லாதெப்பணியுஞ் செய்யற்க’ என்கிறார். சவாமிகளும் “செய்கையெல்லாந் திருவடிக்காக்கி” என்று புத்தியாகிய கன்னிகை பார்வதியுடன் ஈடு இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட்டும் என்னும் பொருஞ்சன் பாடுகிறார். பொய்யுங் கொலையும் புலையும் தரும் தாமச குணமும் ராசசத குணமும் விட்டு நீங்க எரிந்த பாச பந்தக் கயிறுடனே மெய்யன்புடனே உலகினில் தொண்டாற்றி வாழ்வாமே. (63)

251. கொன்றை மத்தம் தும்பை கூன்பிறை
துன்று கங்கை சூடிய சொக்கனை
மன்றுள் மாணிக்க வல்லி மகிழ்ந்தே
என்று மேத்தி யிறைஞ்சதும் நாமே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

கொன்றைமலர் சிறியதும் கல்லாலமரநிழல் போல் வெப்பம் மிகுந்த ஊர்களில் காணப்படுவது, ஊமத்தம், பூதலையில் அணிந்தவர் மத்தம், ஊமத்தம், பித்துப் பிடித்தவராகக் காணப்படுவர். தும்பை—போர் வென்றேர்க்கு மாலையாக; ஜம்புலன்களை காட்டி நிற்கும் ஐந்து தலைநாகம். ஜம்பொறிகளையும் வென்று அவை, தேகம் நம்வயமாக, இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட (முன்பாட்டுவிளக்கம்) தும்பையரவு, மெய்யன்பன் தொழுதேத்தும் இறைவனை, அலங்கரிக்கும். அதேஅவனுடைய அழகு. கூன்பிறை வளைந்த இளம்பிறை வளருந்தனமையைக்குறிப்பது. துளை—விரைவு. துன—நெருங்க துனிநாதம்—கடல், சமுத்திரம். திருவருள் பாலி கும் துன்றுகங்கை, விரைந்து நெருங்க சமுத்திரம் போன்ற திருவருள் கொழிக்குஞ் சொக்கநாதனை; நிட்டை சூடிய அகத்தின் சிற்றம்பலமென்னும் பொன்னம்பலத்தின்கண் சூற்றியற்ற, அந்த அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மையை மகிழ்வுடன் இடப்பாகமாகவுடையானை, என்றும் நாம் நிட்டைசூடித் தரி சித்தும், பின்செவன் முத்தனை உலகமாகிய பார்வதிதேயை அவனுடைய தொண்டில் ஈடுபட்டுப் போற்றி ஏத்தியும் தொழுவோமே. (64)

252. கோகனகத் தானுங் கோவிந் தனுந்தேடி
 ஆகம் நொந்து அறிவழிந் தார்கள்
 மோகஞ்சேர் மாரன் முழுது மழிந்தான்
 யோக நாதன்றன் னுரைக்கா ரொப்பார்
 ஒதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தே.

கோகனதம் — கோகனகம் — செந்தாமரை; கோகனகத்தான் பிரமன், பிரமாவும், விஷ்ணுவும் அன்னப்பறவை வடிவாக ஆகாசத்தையும், காட்டுப்பன்றி வடிவமாகப் பூமியையும் பின்துகொண்டு, அவர்கள் உள்ளத்தே முன் தோன்றிய அந்தச் சிவ விங்க வடிவான ஜோதிப் பிழம்பை அடியும் முடியுங் காண எத் தனித்தனர். உள்ளத்தே தோன்றினது அறிவே வடிவான ஜோதிப் பிழம்பம். புறத்தே காணவோ கற்பனை செய்யவோ முடியாப் பொருள். செல்வச் செருக்குவாய்ந்த லஷ்மி நாயகனுன் விஷ்ணு, கல்விச் செருக்கு வாய்ந்த சரஸ்வதி நாயகனுன் பிரமன் இருவரும் அறிவினால் தம் மூன் கண்ட ஜோதிப்பிளம்பை புறத்தே காண உன்னி அந்த அறிவை அழியக் கண்டார்கள். மனம் நொந்தார்கள். காமத்துக்கே தலைவனுன் மன்மதன் நெற்றிக் கண்ணுலே முழுவதும்தான் எரியக் கண்டான். யோகநாதன் கூறிய இங்வாசகத்துக் கொப்பானது ஒன்றுமில்லை. கல்விச் செருக்கும் செல்வச் செருக்கும் நீத்திக் காமனையுமெரித்து பக்தி லஷ்மியைத் தொழுவோம் யாம்.

(65)

253. சக்கரம் மாலுக்குத் தந்த பரமணை

அக்கரந் தோறு மமர்ந்த பெருமானைத்
 துக்கம் வெட்கம் தொலைய நினைந்து
 தக்க வன்போடு சமர்ப்பிக் குதும்நாம்
 ஒதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தே.

சக்கரம்—மந்திர வெழுத்தைக்கும் இயந்திரம்; விஷ்ணுவின் பஞ்சாயுதம். இன்னும் பலர் “ஓம்” எனும் எழுத்தை, திரிகுலத்தை வேலாயுதத்தை, கையில் மையினால் பொறித்துத் தினமும் மறவாது தியானஞ் செய்தல் வழக்கம். மாஸ் விஷ்ணு காக்குங் கடவுளர் அந்தப் பஞ்சமந்திரத்தில், ஓம் எனும் மந்திரத்தில் அதன்உட்பொருளாக விளங்குபவனை எக்கோலத்திலும், எத்தகைய துன்பம் நேரிட்டினும் ‘சிவசிவ’ எனும் மெய்ப்பொருளானவனே யவன் எனும் உண்மை மனதில் பதிய அவனைப் போற்றித் தொழுவோமே மாணிக்க வாசகர் கழுக்குன்றப் பதிகத்தில் “சாதல் சாதல் பொல் ஸாமையற்ற தனிச்சரண் சரணைமெனக் காதலால் உனை ஒதி” என்ற பாடுகிறுர்.

(66)

254. காதலும் பிறத்தலுந் தவிர்த்தெம்மை யாண்ட
 போத குருவைப் புண்ணிய மூர்த்தியை
 நாதங் கடந்த ஞான வெளியிடை
 பேத மின்றிக் கண்டுபிறப் பற்றேம்
 ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்.

எப்பொருளிலும் அதன் ஒலி, நாதமாக விளங்குபவனை, உடனின்று இயக்கும் வினைமுதலாம் முதல்வனை, அவனை உருத்தாங்கி மன்னைலகில் எழுந்தருளிய சிவகுருவை போதனுசிரியனைய், உடனின்று வழிகாட்டிய புண்ணிய மூர்த்தியை (செல்லப்பாச்சாமி யாரை) அவனே உலகம் முழுதுமாக விளங்கும் அம்மையப்பரை; நாதமாக விளங்க புருவநடுவில் மகேஸ்வரங்கக் கண்டு வணங்கியும், அப்பாலே அறிவுப் பெருவெளியில் சிற்றம்பலமெனும் வெளியில் சூற்றியற்றும் தில்லைக்கூத்தனையும், நாம் கண்டு வணங்குவோம். அவனே பிறப்பறுக்கும் மோட்சவீட்டுடையளிப்பவன். புருவநடுவில் எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்குமிறைவனை, பல பல வடிவமாக வளருதலும் தேய்தலுமான பல நாதவடிவாக, இயங்குபவனை மகேஸ்வரனையே காண்போம். அறிவுப் பெருவெளியில் அகத்தே அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையானவனை பேத மில்லாத தில்லைக்கூத்தனை ஏகனைக் காண்போம். (67)

255. சித்திர காரன் தீட்டிய தீபம் போல்
 நித்திய வஸ்துவில் நினைப்பு மறப்பற
 முத்தியி விருக்கும் முறையைப் புகல்வாய்
 எத்துக்கு மாகி யிருக்கு மீசனே
 ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தீம்

ஓர் உணவை சமைத்து உண்ட பின்னர்தான் உணவின் ருசி தெரியும்; பசி தீரும். அவ்வாறே இறைவனுடைய தரிசனமும் கற்பனை கடந்த ஜோதி. வினைமுதலாம் முதல்வன் உலகியல் வாழ்க்கையெனும் நாடகாசிரியன் எப்பொருளிலும் தீட்டிய அறிவு ஸ்வாலை போன்ற ஒளிவிளக்கை (முற்பாட்டு விளக்கம்) தில்லைக்கூத்தனை ஜந்தெழுத்துச் ஜோதியாக விளங்குபவனை ஆதியுமந்தமு மில்லாது என்னும் ஒரு படித்தாய் விளங்குபவனை என்றும் நிட்டைக்கூடியும் தொன்டு புரிந்தும் மறவாது வணங்குவோம்; இரண்டாம் பிறப்பெடுத் தசிவன்முத்தன் பாவ சமாதியில், உன்னை, உலகினை கண்டுமின்புற்றும், தத்துவாதீதனாக உன்னுடைய வேலையைச் செய்யும் முறையைஒளி விளக்காக வள்ளத்தே நின்று அருளுவாயே. எத்திக்கும், எப்பொருளிலும் அதனுடைய வேலையில் ஈடுபட அருள் புரியும் எம்மீசனே, நாடகாசிரியனே; சித்திரக்காரனே! (68)

256. சீரக முள்ள சீவாண் மாவே
 பாரக மெல்லாம் பரந்த தென்னத்
 தாரக மோதிச் சாந்தம் பொறுமையோ
 டோரகஞ் சார வுறுதி தந்தருள்
 ஒதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

ஓர் யந்திரம் சுத்தமாயை, சித்திரக்காரன், வினைமுதலாம் முதல்வன் சீரும் சிறப்பும் விளங்க உலகினைப் படைத்த உடனின் றருள் புரிகின்றவன். சுத்தமாயையாம் பரமசிவான்மாவே அம் மையப்பராம் உலகேயாவன்; ஆடிய பாதமே அவன். பார் முழு வதும் பரந்து நிற்கும் தன்மையை எம்மகத்தே சிவவிங்கவடி வாக, முக்கண்ணானே ஜோதிப்பிழம்பாக, கூற்றியற்றுபவனை தில்லைத்தரிசனத்தில் காண்பிப்பவன் அவனுடைய திறத்தினை உலகெங்கும் ஒதியும் புகழ்ந்து பாடியும் அந்த பிரணவப் பொருளை நினைந்து நினைந்து சாந்தமும் பொறுமையும் விளங்க அருள் தருவாய். அத்தகைய சத்தியுஞ் சிவமுமான ரூபம் என்னுடைய அகத்தை விட்டு நீங்காது விளங்க உறுதி தந்தருள், ஒரகஞ்சார வுறுதி தந்தருள் என்பதை அப்பர் சுவாமிகள் (4ம்) திருமுறையில் திருவையாறு என்னும் (5ம்) பதிகத்தில் பத்துப்பாட்டுக்களிலும் ‘காதன் மடப்பிடியோடுஞ் களிறு வருவன கண்டேன்’, “நற்றுணைப் பேடையோடாடி நாரை வருவன கண்டேன்”, என்றும் பலவாறுந் தருகிறீர் காண்க. (69)

257. செல்வர்பின் சென்று தினமலை யாமல்
 நல்வரந் தருவாய் ஞானிகள் நாட்டமே
 சில்பக ஞேன்றிச் சிதையா வண்ணம்
 எல்லையில் கால மென்றனுக் கருஞ்து
 ஒதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

சில் — அற்பம்; சிலவாகிய— சில்குதல் — சிலவாதல். சிலாவுதல் — சுற்றுதல். நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின் அகம். மணக்குரங்கு பஞ்சப்புலனவழிச் சென்று மண்பெண்பொன் எனும் மூவாசையாலும் பீடிக்கப்பட்ட உள்ளம் சுழன்று சுழன்று செல்வத்தின் பின்னும் பெண்கள் பின்னும் தினந்தினம் அலைந்து சுற்றி அற்பமாகாவண்ணமும், பாசபந்தக்கயிறு எரிந்தது. மீண்டும் கட்டுந்தன்மையற்றது. அது மனததப் பீடிக்காவண்ணமும் நல்வரந்தந்தருள்வாய். எல்லையில்லாக் காலம் அவ்வாறு வாழ நல்வரம் அருளுதி. (70)

258. சேணிடை விடைமேற் றிருஞான சம்பந்தர்
 காணிய வண்ணங் காட்சி கொடுத்த
 ஆணிப் பொன்னே அம்பல வானு
 வேணியா வென்முன் வெளிப்பட வருக
 ஒதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

சேண் — ஆகாயம். காணிக. — காண்க; காணியர் — காண்க.
 ஆணி.—முதன்மை; ஆணி வீவர். வேணி—ஆகாயம்; சடை; வெளி
 மூன்று வயதான திருஞானசம்பந்தர் திருக்குளத்தில் நீராடச்
 சென்ற தந்தையுடன் அங்குச் சென்று நீரில் மூழ்கிய மன
 ணூலகத் தந்தை சிவபாதவிருத்யரைக் காணுது அழுதார். அழு
 கையைக் கேள்வியுற்ற அம்மையப்பரான பிரமபுரத்தில் வீற்
 றிருக்கும் தோணியப்பரும் அப்மையாரும் விடபாரூட்டாய் ஞான
 சம்பந்தர் காண்பதற்கு ஆகாயத்தில் எழுந்தருள்க் காட்சியளித்
 தனர். ஊழிக்காலம் உலக மெலாம் கடலால் மூடப்பட்ட
 பொழுது தோணியப்பரும் அம்மையாரும் தோணியிலே நின்று
 காட்சியளித்த பெருமை மிகவும் பெரிது. அதே நிட்டை கூடி
 உறங்க பரமாகாசத்திரையில் தில்லைக்கூத்துணை பொன்னம்பல
 வாணினைக் காண்கின்ற காட்சி. அவனே ஐந்தெழுத்துச் ஜோதி
 யாக காட்சியளிக்கும் ஆணிப்பொன் ஆதியுந்தமுமற்றவன்
 எளியேனுக்கும் என்னுடை அறிவுப் பெருவெளியில், என்றென்றும்
 வேணியா, ஆகாயத்தில் உறங்காத காட்சி தருபவனே என்றென்றும்
 அருள் தருவாயே.

(71)

259. சைவனே யுன்னைத் தமசம மாதியோ
 ஸ்டவரும் பொன்ற வடியே னுக்குக்
 கைவர மருள்வாய் கால காலா
 மைதவ மூம்மை மருவு மார்பனே.
 ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

சமகை — பூரணம்; நிறைவு; தன்னையடக்கல். பொன்றல் — அழி
 தல். மை — மேகம்; அஞ்சனம் தமம் — தமோகுணம்; ஞானேந்திரி
 யம். 'ய, ந, ம' என்னும் எழுத்துக்கள் தரும் உண்மைகள், நெறி
 நின்று மலம், புண்ணியம், பாவமிலை நீங்கப் பெற்று ஒடுங்கிய
 மனத்த ராய் அகந் தோன்ற இறைவனடி சேர்தலைக் குறிக்கிறது.
 இவை எச்சமயத்துக்கும் பொது என்று கூறு
 வர். அப்பால் பட்ட அறிவுப் பெருவெளி சிற்றம்பல மெனும்
 வெளி, சைவ சமயத்தவ ருக்கேதனிலகுத்து, 'சிவசிவ' என்னும்
 மெய்பொருளானவன் எனும் உண்மைதரும், தில்லை மன்றத்தை
 யும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியையுங் குறிப்பன. அந்நந்தெறி தனைக்
 கைக் கொண்டுணரும் மெய்யங்பர் தில்லைமன்றத்திலும் ஐந்
 தெழுத்துச் ஜோதியிலுங் கண்டு இன்புறும் மெய்ப்பொருளான
 வனே! பூரணம் நிறைவு, தமோகுணம் தொடக்கமாக கர்ம இந்
 திரியங்கள் ஞான இந்திரியங்கள் ஜம்புலைங்களுமுட்பட்ட முப்பத்
 தாறு தத்துவங்களும் ஒடுங்கவும் அவர்கள் புறத்தே சென்று சில்
 பக்கரேண்றிச் சிதையாவன்னங்காத்தும் (முன்விளக்கம்) என்றும்
 காலகாலங்க பிறப்பிறப்புக் கப்பால்பட்ட அந்தத்தில்லை மன்றத்
 தில் கூற்றியற்றுவானையும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியையும் தரிசிக்கக்
 கைவர மருள்வாய். இரண்டாம் பிறப்பெடுத்து முத்தியிலிருக்
 கும் முறை, தில்லைமன்றத்தில் கண்டுணர்ந்தவாறே உலகினில்
 தொண்டாற்றி வாழ்ந்து (2—255) சேயுந் தாயும் போல் அன்பு
 டன் உம்மைக் காண மைதவமும்மை மருவுயார்பனே அருள்
 புரிவாயே.

(72)

260. சொன்ன பாணன் சுந்தரன் கவிக்காய்ச் சொர்ன மளித்த சொக்க நாதனே இன்னு மென்னை யிடருற வைத்தால் என்ன செய்குவே னேழை யேனே ஒதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்

பாணபத்திரன். இவன் வரகுண பாண்டியன் சபையிலே புக ஞடன் விளங்கிய யாழ்வல்லோன்; தன் இசைப்பாட்டினாலே சிவப்ரீராஜை வசப்படுத்தி அவரிடம் பாசரம் வரைந்த திருமுக மொன்று பெற்றுச் சென்று சேரமான் பெருமானுரிடங் கொடுத்து அளவற்ற பொருள் பெற்றுச் செல்வனானார். சுந்தரர்க்கும் அவர் பாடிய தேவாரங்களுக்கிசைய முப்புரங்களையுமெரித்து உன்னுடைய பாதாரவிந்தத்தில் சேர்த்த திருவாலவாயிலிருக்கும் மீஞ்சியம்மை சொக்கனுதனே! என்னும் என்னை உலகியல் தொண்டில் இடருறவிடில் எளியேன் என்செய்குவேன். என்னையாண்டுகொள்வாயே. (73)

261. சோடி முந்த வன்றில் சுகத்தைத் தேடி யலையுன் செய்கை போல நாடி யானு முன்னை யனுக ஓடி வந்தரு ஞதவு வாயே ஒதுக வது நாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

தில்லைமன்றில் கூற்றியற்றுவானுடைய காட்சியைச் தரிசித்து ஒன்றுபட்டிருந்தேன் அடியேன். அவனைவிட்டுப்பிரிந்த காரணத் தால் சோடி முந்த வன்றில் முன்னனுபவித்த சுகத்தை நாடுவது போல யானும் நாடுகிறேன். அந்தத் தில்லைமன்றில் கூற்றியற்று வானுடன் ஒன்றுபட்டு யான் எனது என்னு மாணவ முளைப்பில் வாது இன்புற்றிருந்தது போல என்றென்றும் யானிருக்க என்னு கிறேன். என்றென்றும் நினைக்குங்கால் தில்லைக்குத்தனே ஓடி வந்து என்னும் நின்று ‘முருகனே வள்ளியாக’ வள்ளி செயலாற்றியது போல நானும் உலகினில் தொண்டாற்ற அருள் தருவாயே. (2—256 உரைகாண்க) (74)

262. தந்தை தாயும் மைந்தரும் பிறரும் வந்த வாழ்வுமோ ரிந்திர சாலம் அந்த மாதியு மில்லா வரனே எந்த நேரமு மென்னைக் காக்குதி ஒதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

அருந்தவமிருந்து முதல்வன் திருவடியைப் போகுந்த வழி பட்டுப் பெற்று வளர்க்கும் தந்தையும் தாயும் தாம் பெற்றெடுக்கும் மைந்தரும் மற்றும் உறுவினரும் அவர் தகும் சிற்றின்பவனர்வு தரும் வாழ்வும் புல்நுனியேல் நீர்போல் மறையுந்தைகையை வாய்ந்தலை. அந்த வாழ்வை விட்டு அந்த ஆதியு மந்தமுமில்லா இறைவடி தொழுது வேண்டி நிற்கும் சிவன் முத்தனும் வாழ்வில் எந்த நேரமும் என்னைக் கை நெகிழவிடாது கூட நின்று தொண்டாற்றக் காக்குதி எம்பெருமானே! (75)

263. தாவும் வேங்கை யடையாய் சடையாய்
ஏவும் மார னெனைத் தொட ராமல்
கூவு மென்குரல் கேட்டி ரங்குதி
தாழ்வும் வாழ்வும் இல்லாச் சம்புவே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

புலியானது தனது உணவைக் கண்டதும் தாவியதைப்
பறித்துண்பதற்கு அச்சமின்றிப் பாயும். அத்தகையதே ஐம்புலக்-
கனியையருந்த புத்தியெனுங் கிளைவழிச் செல்லும் மனக்குரங்கு.
ஐம்பொர்களுமடங்கி முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தன்னுள்
ளாடக்கிய புருடங்கள் ஆளாகி விளங்குந் தத்துவாதீதன், அந்தப்
புலியின் ஆணவழுமைனப்பின்றி புலித்தோலைப் பாதுகாப்புக்காக
உடையாகக் கொண்ட சிவபெருமான் போல உலகினில் வாழ்வன்
(2-223) என்னங்கள் தாமே மன் பென் எனு மூவாசை
யையுந் தூண்டுவன். இருவினைக் கீடாக்குவன். அந்த எண்ணங்-
களே மாரங்க இருவினைக்குமீடாக்கி பிறவிக் கடவில் எனைத்
தள்ளும். ஆதலாலே எம்பெருமானே எனியேலுனைக் கவியமூக்கு
கும் போதெல்லாம், தில்லைமன்றில் சுற்றியற்றுவானே என்குரல்
கேட்டு நீ...என்னுள் நின்று “முருகனே வள்ளியாக” வள்ளி
செயல் புரிந்ததுபோல் தாழ்வும் வாழ்வுமின்றி இரு வினையுஞ்
சேராதே (2-264) செயல்புரிய அருளுவாயே. (76)

264. திங்கள் கங்கை வைத்த செல்வனே
அங்கை தன்னி லனலேந்து மாதியே
மங்கை பங்கனே மறவி காலனே
எங்கே நினைப்பினு மென்னெதிர் நிற்குதி
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

மோனமெய்திய அகத்தினராய் நிட்டை கூடித்தில்லைத்தரிச
னங்கண்ட மெய்யன்பன் இரண்டாம் பிறப்பெடுத்துச் சிவன் முத-
தனாகச் சிவபெருமான் போல திங்கள் கங்கை சென்னியில் உடைய
செல்வன் போல் கருணை வெள்ளமும் சாந்தமும் விளங்க இரு
வினைக்கப்பால் பட்டவருக அங்கை தன்னில் அனலேந்தும் சிவ
பெருமான் போல் வாழ்வான். மங்கை பங்கங்க புத்தியாகிய
கன்னிகை இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடும். (2-255) வருவினை
சாராமல் அங்கைத் தீயங்க முத்தியிலிருக்கும் முறையைத் தில்
லைக்கூத்தன் என்றும் மறவாதே அருள்புரிய எப்பொருளிலும்
அவனே நின்று இயக்க அவனை வேண்டுவோமே. பிறப்பிறப்பறுப்
போம். (77)

265. தீவினை கெஞ்சத் தீப்பினை யஞ்ச
நாவினில் நமச்சி வாயங் கொஞ்ச
சாவிற் சஞ்சல முழுதுந் துஞ்ச
சேவிக்க வருள்தா செஞ்சரணிலையினை
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தை.

இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த சிவண்முத்தன் கேயும் தாயும் போல் உலகியல் அம்மையப்பரை நேசித்து தில்லைமஸ்ரத்தில் கூற்றியற்று வானை உன்னியவண்ணம் அப்பொருளாய் விளங்கும் ஐந்தெழுத்தை ஒதிலூதி உரையுணர்ந்தோதி, உரையிறந்தோதித் தில்லைத்தரிசனத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பன். அவனைக் கைப்பிடித்தும் இருவினைக்குமப்பால்பட்டவனாக மும்மலப்பினிப்பு என்னும் நாமமே கிட்ட வராமல் இறக்கும் போதும் ஐந்தெழுத்தை ஒத மனங்கரையும்; ஒளிபேரோளியுடன் ஒடுங்குமென்ற திடமுடன் தன்னளி வாய்ந்தவனே முத்தியில் சேவிக்குமுறை(2—255)யில் நான் வாழ அருள் புரியாயோ. (78)

266. துண்டப் பிறையாய் தூவென் நீற்றூய்
அண்டர் பிரானே அரகர சிவனே
தொண்டர் மனத்தாய் சோதியுட் சோதி
கண்டவ ருண்டோ கடவுளே யுன்னை
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

ஒரு கிறுபோன்ற இளம்பிறைச் சந்திரனைத் தலையில் அனிந்துள்ளோனே, அஞ்ஞான இருளைச்சுட்டெரித்த தூ நீற்றையணிந்து நின்மலனாக வெண்மைநிறம் பொருந்தப் பொலிந்து விளங்குபவனே, ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பரை, தொண்டரை அவரவர் நெறி நிறுத்திச் சோதிக்க நெறிபிறழாது அவன் நினைவாயே நின்று மனவெளியும் சிற்றம்பல வெளியுமொன்றுபட தில்லைதரிசனங் கொடுக்கும் சோதியே, ஐந்தெழுத்துச்சோதியே, சோதியுட் சோதியே, ஐந்து கோசங்களின் மீதான வெற்பு(1—85) ஆனந்தமயகோசத்தில் காணப்படும் ஐந்தெழுத்துச்சோதியே அரகரசிவனே உன்னைக் கண்டவர் விலகுவாரோ. அவனையே என்றுஞ் சிந்திப்போம். (79)

267. தூதுசுந் தரர்க்காய்ச் சென்றூய் நல்லிருட்
போதுசம் பந்தர்க்கும் பொற்கீழி கொடுத்தாய்
மாதுலற் காக வழக்குமுன் னுரைத்தாய்
சேது மேவிய செல்வா நீதுஜை
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

சந்தரமூர்த்திநாயனூர் பரவையரைக் கண்டு மனம் புரிய வேணும் என்று இறைவனைத் தூது அனுப்பினர். தண்டரளமொடு மணி எண்டிசைந் தயங்க மற்றும் மெய்யன்பர் போன்று (2—3) திருஞானசம்பந்தரும் இறைவனைத் திருவாவடுதுறையில் “இடரினுந் தளரினும் எனதுறு நோய்” என்று தொடங்கும் (3) ம் திருமுறை (4)ம் பதிகப்பாட்டுக்களைப் படித்து உள்ளே “சிவசிவ” எனும் மெய்ப்பொருளானவனை ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் கண்டு தரிசித்து திருவாவடுதுறை என்னுந் தலத்தில்

உலவாக்கியில் சீவன் முத்தனனை அகம் தோன்றவும் கடைந் தெடுத்த அந்த வெண்ணெய்யைக் கண்டார் போலும். தனபதி எனுஞ் செட்டியார் தன் செல்வ மனைத்தையுந் தங்கை மகனுக்குக் கொடுத்தபின் தவஞ் செய்யைக் காட்டுக்குச் சென்றார். தாயத் தார் பொருளை அபகரிக்க அந்தப் பெண்ணுக்காக மாமன் போல இறைவன் வந்து வழக்குரைத்துப் பொருளை மீண்டு கொடுத் தார். (1—639) சேது தீர்த்தம் என்னும் இடத்தில் மூன்று கடல் ஒன்று படுகிறது. மூன்றும் ஒன்றூன் முத்திறப்புணர்ப்பாம் சீவன் முத்தனைக் காமும் இராமர் இல்வாழ்க்கையிலேபட்டுத் தென் திசைசென்று காட்டில் வாழ்ந்தார். சிற்றன்னையின் சூழ்சியாலே காட்டுக்குச் சென்றார். அங்கே குரங்குகள் (அனுமானுடைய சேனை) கட்டிய இராமரணை வழிச் சென்று இராவணனுடைய வங்காபுரியை யடைந்தார். [இராம சேது—சேதுபந்தனர்; வானர சேனையுடன், இலங்கை செல்வதற்காக இராமர் கட்டிய அணை] அங்கே மூன்று அசரர் பட்டனங்களையுஞ் சுட்டெரிந்தார். பின் சேது மேவி முத்திரப்புணர்பாம் நிலையில் ஐந்தெழுத்துச் சோதி யில் ஆழ்ந்தார். மூன்று கடலெலான் ரூகும் இடம் சேது. முறையை உணர்த்தும் சேதுவில் உண்ணைக் காண அருளும் (2—96) முதல் வனே என்றுணை. (80)

268. தென்னவன் தீப்பிணி தீர்த்தாய் முன்னள்
மன்னவ ஞக மதுரையில் வாழ்ந்தாய்
அன்னந் தண்ணீ ரரசுக் கிந்தாய்
என்னநான் கேட்பெனந்தாய் இரங்காய்
ஓதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தும்.

தென்னவன், பாண்டிய மன்னன். திருஞானசம்பந்தர் பாண்டியனுடைய மனைவியும் மந்திரியாரும் விடுத்த வேண்டுகோருக் கிணங்கி மதுரைக்கேகி சோமசந்தரக்கடவுளை மீண்ட்சியம்னமயாரோடும் வணங்கி இரவு வாசிக முனிவருடைய மடத்தில் தங்கியிருக்கும் போது அப்படத்துக்குத் தீயிடச்சமனர் ஏவினார்கள் அதனுலே உண்டான தீப்பிணியைத் தீர்க்க அரண்மனைக்குச் சென்று “மந்திரமாவது நீறு” என்னும் பதிகம்பாடி நோய் தீர்த்தார். (திருவிளையாடற்புராணம் பாண்டியன் சுரந்தீர்த்த படலம்). மலையத்துவச பாண்டியனுக்கு தடாதகைப் பிராட்டியார் எனும் ஓர் பெண்குழந்தை பிறந்து வளர்ந்து சிவபெருமானையே தன் மனவாளனாகக் கொண்டாள். சிவபெருமான் தடாதகையைக் கலியாணங் செய்தபின் அரசர்களுக்குத் தாம் அரசு செய்துகாட்டத் திருவளங்கொண்டு இடபகு கொடி கயற் கொடியாகவும் சர்ப்பாபரணம் பொன்னுபரணமாகவும், கொன்றை மாலை வேப்பமாலையாகவும் புலித்தோலாடை பொன்

ஞடையாகவும் சடாமுடி இரத்தினமுடியர்கவும் தாம் சௌந்தரபாண்டியராகி சங்கு கண்ணர் முதலிய கணநாதர்கள் மர்னுடராகி ஏவல் செய்ய அரசு செய்தருளினர். (தடாதகை திருவவதாரம் திருமணப் படலங்கள் திருவிளையாடற் புராணங்காணக).

தடாதகையின் கலியாணந் தரிசிக்க வந்தவர்க்கு அமைத்த அன்னம் எஞ்சியது. அதை உண்ணச் சிவபெருமான் குண்டோ தரரை அழைத்தார். அவன் உண்டுபசிதீராது வருந்தினன். தடாதகை வேண்ட நான்கு குழியிலே தபிர்கலந்த அன்னந் தோன்றி யது. குண்டோதரனுண்டு பசிதீர்ந்து தண்ணீர்த் தாகத்தால் அயலிலுள்ள ஆறுகள் வாவிகள் ஒடைகள் கிணறுகள் எல்லாம் வற்றியும், தாகந்தீராது வருந்தினுன். சிவபெருமான் தம்முடியீதிருக்குங் கங்காதேவியை ஏவ அது வைகை நதியாக அளப்பில்லாத வேகத்தோடு ஓடியது. குண்டோதரன் இரண்டு கைகளை அழையேற நீட்டி நீரைமறிக்க அதுமலைபோல நிமிர்ந்தது. அதைக் குடித்து மகிழ்ந்து அன்புருவாய் அளவில்லாத கீதங்கள் பாடினார். (குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்டது, அன்னக்குழியும் வைகையும் அழைத்த படலங்கள் காணக). இத்தகைய பேரருங்கையை எம்பெருமானே! உம்மை எளியேன் என்ன கேட்டால் நீர் கொடுக்காதிருப்பீர். எல்லாமருங்கீர்; ஆதவின்உம்மையே, பக்தி லக்ஷ்மியை (சிவனெனு நாமமுடையவளையே) நாம் வேண்டி நிற்ப நீர் அருளுவீர். (81)

269. தேவர் பிரான்பழி தீர்த்தாய் கூடவில்

சேவக ஞகக் குதிரை செலுத்தினை

மூவர் தமிழ்மொழி கேட்டுகந் தாய்முன்

காவல ஞகவும் நடித்தனை நீயே.

ஓதுக வதுநாம் ஒம்தத் சத்தூம்.

தேவேந்திரன் சுவர்க்க லோகத்தில் சுதர்மை எனும் தேவசபையில் தேவப் பெண்களுடைய நிருத்தத்தையும் கண்டும் கேட்டும் களிப்புற்று மதுக்கடலில் ஆழ்ந்து கிடந்தான். அப்பொழுது பிருகற்பதி பகவான் அங்குச் சென்றான். இந்திரன் எழுந்து வணங்காது மதியங்கி கம்மாலிருந்தான். பிருகற்பதி பகவானும் வெளியே சென்றுவிட்டார். பழியில் அகப்பட்ட இந்திரன் பிறவியெடுத்தலெந்தான். சற்றில் ததிசியிடஞ் சென்று, அவருடைய முதுகந்தன்டைக் குவிசமாகத் தேவதச்சன் செய்து கொடுக்கப்பெற்றுக் கொண்டான். அதைக் கொண்டு விருத்திராசரணைக் கொன்றும் அப்பாலே கடம்புவனத் தண்மையில் அவனைக் கொண்ற பிரமத்தி தோழும் நீக்கப்பெற்று அங்கு வந்த ஒற்றர் கொண்ற புதினங்கேட்டு அன்மையில் இருக்கும் சிவவிங்கப் கள் கூறின புதினங்கேட்டு அன்மையில் இருக்கும் சிவவிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்துக் கூத்தாடினன். ஈடேறினுன். (இந்திரன்

பழி தீர்த்த படலம் திருவிளொயாடற் புராணம்) மாணிக்கவாசக ருக்காக நரிகளைல்லாவற்றையும் குதிரையாக்கியும் கணநாதர் களைக் குதிரைவீரர்களாக்கியுந் தாழும் வீரக்கழலையனிந்து அடியார்களுடைய நெஞ்சை அகலாத அழகுடன், தருமார்த்த காம மோக்ஷம் என்கிற நான்கு கரல்களையும் ஞானகாண்டம் கரும காண்டம் என்கிற இரு செவிகளையும் பரஞ்ஞானம் அபரஞ்ஞானம் என்கிற கணகளையும் விதியாகிய முகத்தையும் விலக்காகிய வாலையும் ஆகமங்களாகிய புறவனிகளையும் மந்திரங்களாகிய மணிமாலைகளையும் சந்திரருரியர்களாகிய அங்கவடியையும் பிரணவமாகிய கடிவாளத்தையும் உபநிடதமாகிய கலனையையுங் கொண்ட வேத மாகிய குதிரையின் மேற்கொண்டு, குதிரைச் சேவகஞ்சுக்கூச் சென்று குதிரைகளைப் பாண்டியனுகிழுச் சமர்ப்பித்தனன். (நரிபரியாக்கிய படலம்) ஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர் சுந்தரர் எனும் மூவர் தமிழ் தேவாரங்களால் மகிழ்வற்று அருள் கொடுத்தவர். மேலும் சிலப்பதிகாரம் மனையறம் படுத்தகாதை வரி (46—52) இல் கூறுவதைக் காணக்.

“முவா முருந்தின் முன்னரத் தோன்றவிற் ரேவர் கோமான் ரேய்வக் காவற் படைநினக் களிக்கவது னிடைநினக் கிடையென வனுமுக வொருவனேர் பெறுமுறையின்றிபு மிதுமுறை கானு மியஸ்பின னாஞ்சே”

என்று பின்வரும் பொருஞ்சுன் பாடுகிறார். பாற்கடலைக் கடைந்தபோது எழுந்தது தேவாமிர்தமானது; (மூலநிலத்தில் மூட்டிய அக்கினியால் மேலைநிலத்து வெண்ணை உருகிற்று. திங்கள் மண்டலத்தில் தில்லைத் தரிசனம் (2—77) அதற்கு முன்னர் தோன்றும் வச்சிரம: முருகனுடைய கையிற் தோன்றும் அழகிய வேற்படை நினக்குக் காவற்படையாக அளித்தனர். சுவாமிகள் ‘காவலனாகவும் நடித்தலை நீயே’ என்று அப்பொருளையே தருகிறார். முருகன் தாயினியல்பு கொண்டு இருவினையுஞ் சாரமே சும்மா இருந்தே சுகம் பெறும் இயல்பினால் செயலாற்றுவன். மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமான் தோன்றக்கூடி நின்றருள் புரிகிறவன். (2—84) (82)

270. தையலை வேட்டுச் சார்ந்தாய் மதுரையில் வையகம் வர்னக முட்க நடித்தாய் பையர வந்தனை யார்த்தாய் பணியாய் ஜிய ஜியவென் றன்ககரு ளாயே. ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தும். வேட்கை — ஆசை. வேட்டு — வேடென்னேவள்; விவாகம். மதுரையில் மலையத்துவச பாண்டியனுடைய மகள் தாடகைப் பிராட்டியாரை மனந்து கொண்டாய (திருமணப்படலம்) மலை,

யத்துவசன் மனைவி காஞ்சனை விரும்பியபடி மகள் தாடகை தன் கணவனை சிவபெருமாணை வேண்ட, அவர் ஏழுகடலையும் கீழ்த் திசையிலுள்ள வாவியினிடத்தே ஏழு வண்ணத்தோடும் வந்து அடங்கவும்; அவஞ்டன் கூட நீராட இறந்த மலையத்துவசனையும் அழைத்துத் தரவும் நீர் இணங்கினீர். அவர்கள் தபலோகம் சத்தியலோகம் வைகுண்டம் கடந்து சிவலோகத்தையடைந்தார்கள். வையகம் வானகம் முட்க நடித்தாய். ஐம்புலன்களும் ஒடுங்க மனக்குரங்கு ஐம்புலக்கனிமரத்தின் பலபலவாகிய கிளை வழியே சென்று ஐம்புலக் கனியைப் பறித்துண்ணது, ஐம்புலன் களும் இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட அதனை உருத்தாங்கிய பையரவு உணசுகற்றி யுனக்குப் பணி செய்யப் பூதஞ் சூழப் பொதுநடம் புரிகிறது. திள்ளைக்கூத்தனாய் வானுலகிலும் உடனின்று எப்பொருளிலும் செயல் புரியுந் தன்மையால் வையகத் திலும் நடித்தாய். அருள் புரிவாயே. (83)

271. தொல்லைநா ஸிருவர் காணுச் சோதியே
தில்லை யம்பலத் தாடிய சிவனே
எல்லையில்லா எக வெளியே
ஓல்லை வந்தரு ஞதவுவாய் கடனே
ஒதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தும்.

அயன் மாவிருவரும் யார் பெரிதென்று வாதாடும் போது அவர் முன் ஓர் சிவலிங்கம் சோதிப்பிழம்பாகத் தோன்றியது. அன்னப்பறவை யாகவும், பன்றி யாகவும் இருவரும் முடியும் அடியுந் தேடிக் காணுதலைந்தனர். உள்ளே காணும் ஜோதியை தொல்லைவினைப்பமினின் ஆணவத்தால் புறத்தே காண என்னி னர். அலைந்தனர். மனவெளி யெனும் சிற்றம்பலமெனும் வெளியும் ஒன்றுபட்ட நிட்டையில் தில்லையம்பலக்கூற்றியற்றுஞ் சிவனே தேச வெல்லையோ கால வெல்லையோ வற்ற ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியாய் விளங்குபவனே, சிறுபொழுது வந்து இங்கே எனக்கருள் புரிவாயே. (84)

272. தோளா முத்தே சுடரிற் சுடரே
பாழா யடியேன் பதையா வண்ணம்
நீளா வருள்தீ தருவாய் வருவாய்
ஆள்வா யடியார் குடிவாழ் பவனே
ஒதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தும்.

துவாரமோ மறையோ ஒன்றுமில்லா முத்துப் போன்றவனே! கோடிசூரியப் பிரகாசவொளிகொண்ட சிவப்பிரகாசவொளியே! மாயையுலகில் மீண்டும் பிறந்து பாழாகிப் பதையா வண்ணம் நீர் என்னுள்ளத்தே என்றும் இருந்து அருள்புரிவீர். மெய்யன் பரென்னுங்குடிப்பிறந்தோர் என்றென்றும் உன்னை மறவாது வாழ நீ என்றும் எங்களை ஆட்கொள்வாய். “புரை புரை கனியைப் பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென் என்பொலாம் உருக்கி ஆண்ட” என்று மாணிக்கவாசகர் ‘நீளா வருள்தருவாய்’ என்பதைத் தருகிறார். (85)

273. நந்தா விளக்கே ஞானச் சுடரே
இந்தா றணியு மறையே முறையோ
வந்தாள் தருணம் மறையின் முடிவே
எந்தா யென்றுங் காப்பாய் யெனையே
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

என்றென்றும் ஒளி குன்றுத ஞானச் சுடர்விளக்கே! “பருவி ஸ் குறவர் புனத்தில் குவித்த பருமா மணி முத்தே! (1—69—५) திங்கள் கங்கை சடையில் தரித்த எம்மிறையே, என்னை இவ் வண்ணம் அலைய விடுதல் முறையோ? இதுவே என்னை வந்தாள் நூல்ல தருணம் வேதத்தின் உண்மைப்பொருளே மறைமுடிபான வனே, எந்தந்தையே என்னை ஒரு கணமும் விட்டுப்பிரியாது உடனின்று “முருகனே வள்ளியாகச் செயல் புரிந்தது” போல நீ செயலாற்றுவாய், காத்தருஞ்வாய். (86)

274. நாமார்க் குங்குடி யல்லோம் நாடிற்
தாமார்க் குங்குடி யல்லாச் சங்கான்
கோமான் வைத்த குடியே நாங்கள்
ரமாப் போம்பினி யறியோ மென்றும்
ஒதுக் வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

சத்திய லோகத்திலே “சிவசிவ” எனும் மெய்ப்பொருளான வனே, ஏகன்னேநெகனுன தனிப்பெரும் உண்மைப்பொருளாகக் கைக்கொண்டு “சும்மா இருக்குஞ் சொருபமே நீயே குரு நாதனே” என அவராலேயே நன்கு விபரித்த உண்மை கடைப் பிடித்தொழுகி, ஐம்புலக் கனிமரத்தில் பலபலவாகிய புத்திக் கிளைவழியே மனக்குரங்கு சென்று ஐம்புலக்கனியைப் பறித் துண்ணேது மோனகுருவே எழுந்தருள புத்தியெனுங் கன்னிகை பார்வதியுடன் கூட இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட்டுக்கிடக்கும் நாமார்க்குங் குடியல்லோம். அப்படி என்னில் பார்வதியுடன் கூட நாம் சங்கரன், கோமான் வைத்த குடியாகி அவனுக்குத் தொண்டு புரிகிறோம். இன்பம் துன்பம் இரண்டும் இறைவனுடைய நாடகத்தில் நாம் காணபதே. நாடக மேடையில் சித்திரத்தை நாம் காணகிறோம் சித்திரர்க்காரன் திட்டிய ஒவியத்தில் பேராணந்தங் கொள்ளவே உண்மைப்பொருள். ஒவியம் கொலைத் தொழிலை அல்லது முடிகுட்டு விழாவாக இருக்கலாம். அதில் பேதமில்லை; இன்பதுன்பமில்லை; சாக்ஷி, அனுமதிப்பவன், தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவிதமார்க்கங்களிலும் வினைமுதலாம் முதல்வன் எப்பொருளாயும் உடனின்று இயக்குபவனை ஓர் அனுபவ உணர்வால் யானுகிய என்னை விழுங்கி வெறுந்தானைய் நின்றவனை எம்புருவ நடுவில் மகேஸ்வரரங்கக் காணகின்றோம் அவனே ஏகன்னேகன். (87)

275 நின்னு வார்பிற ரில்லீ யெலாம் நீ.
சொன்னார் முன்னேர் தோத்திரஞ்செய்து
பன்னு ஸிப்படிப் பயிலப் பயில
என்னு யகமே யெமக்கறி வுண்டோ
இதுக வதுநாம் ஓம்தத் சத்தூம்.

மூலப்பிரகிருதி நீயே. கிருஷ்ணர் கூறுவதைக் காணக் “உயிரனைத்தும் இவ்விரண்டு பிரக்கருதிகளின்று உண்டானவை யென்று அறிவாயாக. நான் ஜகத்து முழுவதினுடைய தோற்றத்துக்கும் ஒடுக்கத்துக்கும் காரணம். (கிடை 7-6) மண்நீர் நெருப்பு கால் ஆகாயம் ஆகிய ஜம்புதங்களும் மனம்புத்தி அகங்காரம் ஆகிய அந்தக்கரணங்களும் கூடிய எட்டும் சைதன் யப்பொருளான உயிர் மேலான பிரகிருதியுடனே, உண்மை முழுதுமான உலகப்; எல்லாம் நீயே என்று தோத்திரஞ்செய்து அர்ப்பணஞ்செய்ய சுற்றில் மோனகுருவே எழுந்தருள அகம் தோன்றும். அறிவே வடிவானது ஆத்மன். புத்திக்கப்பால் பட்டது. சொற்களால் விபரிக்கமுடியாதது. அறிவினுலேதான் காணப்படுவது..... (88)

276. தாமரையில் நீர்போல் சகத்திலே தம்பி நீ
சேமுடன் வாழ்வாய் சிவனை நினை — ஆமளவும்
நன்மையையே செய்வாய்நீநல்லோரைப்பேணி நடதன்னை யறியலாந் தான்.

தாமரை நீரில் வளர்ந்து காணப்படுகிறது. அதற்குமேல் நீர் நிற்கும், கீழே கொட்டுண்ணும். மாறிமாறித் தோற்றுவது. கீழான பிரக்கருதி மேலான பிரக்கருதி உயிர் மாறி மாறித் தோன்றுவது. (முன்பாட்டு (2-275) விளக்கம்) ‘சிவ’ எனும் பொருள் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை பார்வதியும் இனைபிரியாது உடனின் றியக்கும் கிவெபரூமாணையும் என்றுந் தியானஞ்செய். தாமச ராசத் குணங்களை விவரத்தித் திருத்திச் சாத்வீக குணங்கைப் பிடித்து உலகுக்குத் தொண்டு செய்வாய்; ஞானிகளுடைய உதவி கொண்டு தன்னையறியலாம். (1)

277. தந்தைதாய் மற்றுந் தமர்தார மெல்லாருஞ்
சந்தையிற் கூட்டமிது தப்பாது — எந்தைபால்
எப்போது மன்புவை எல்லா பவன்செயலே
இப்போ சமய மினங்கு.

அருந்தவமிருந்து பெற்று வளர்க்கும் தந்தையும் தாயும் விருப்பம் மிக்க உறவினரும் காதன் மிக்க வாழ்க்கைத் துணையரும் மக்களும் மற்று மெல்லாம் பலபண்டம் ஒருங்கு தொகையாக விற்கப்படும் சந்தையில் கூடும் கூட்டம். எல்லாம் வல்ல இறைவன்பால் அஸ்புவைத்து முன்கூறிய பிரகாரம் சிவன் செயலே எனு முன்மை விளக்க மாகேஸ்வரனை உலகினில் கண்டு கியானித்த, மனமொடுங்கப் பாசபந்தக்கயிறு அற மோனமெய்திய அகத்தினராய் பேணு. இதுவே சிறந்த தருணம். (2)

14. பராபரக் கண்ணிகள் 1 - 168.

278. அன்னைதந்தை சுற்றம் அறிய சகோதரர்கள் உன்னையன்றி யுண்டோ என்னுயிரே பராபரமே.

வினைமுதலாம் முதல்வனே எப்பொருளிலும் உடனின்று வினைப்பயனென்று மம்பலத்தே உயிர்களை வினைத் தன்மையினின்றும் நீக்கும் நோக்கத்துடன் செயலாற்றுகிறுன். சாக்ஷி அனுமதிப் பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் என்னும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் வினைமுதலாம் நீயும் நாமுமொன்றுபட்ட உண்மையை உலகமாகிய நாடகமேடையில் நாம் அனுபவ உணர்வினில் ஈற்றில் கண்டுணர்ந்தால், நின்னுவார் பிறரில்லை எல்லாம் நீயே (2—275) மகேஷ்வரனையே புருவநடுவில் நாம் காண்கின்றேம் பராபரமே. (1)

279. ஆக்கையே கோயில் அகமே சிவவிங்கம் பூக்கைகொண்டு போற்றவருள் புரியாய் பராபரமே.

(முன்பாட்டு விளக்கந்தோடர) மகேஸ்வரனைப் புருவ நடுவில் நாம் காணவும் அந்த அனுபவ உணர்வை வளர்க்க, ஒதிலூதியுணர்வுந் தண்ணீருமிறைவனுக்கிறைத்துத் தோத்திரித்தால், பயிலப் பயில் என்னைகமே அறிவுண்டோ (2—275) எனும் உண்மை விளங்கும். அகம் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை பார்வதியாக ஏதும் அப்பால் நின்றியக்கும் சொக்கஞ்சுகைகும் அவற்றாறக் காணும் நான் மகேஸ்வரனைக் கண்ட ஞானக் கண் மூன்று மொன்றுன் சிவவிங்கமாகக் காணப்படும், அதைக் கொண்டுள்ள ஆக்கை கோயிலாக விளங்கும். (2)

280. இருவினையால் கட்டுண்டு இடர்பட்டுத் திரிவேணைக் கருணையா லாட்சொண்ட கண்ணே பராபரமே.

முன் செய்த ஊழ் வினைப்பயஞக ‘சிவன்செயலே; எல்லாம்’ (முன்பாட்டு விளக்கம்) எனுமுன்மை வாராது “நான் எனது” என்னு மாணவ முனைப்புக் கொண்டு அலைந்து திரிவேணை கருணை திருவுளங்கொண்ட எம்மிறைவன் என்னகங்குடிகொண்டு சிவன் செயல் போதனு சிரியராக அனுபவவுணர்ச்சியை அறிய ஆருள் புரிகின்றுன். அது உன் திருவருளே பராபரமே. (3)

281. ஈயாத புள்ளர் இடந்தோறும் நாயடியேன் வாயார வாழ்த்தி வாழுவிட்டாய் பராபரமே.

அறவழி நின்று புத்தியாகிய கண்ணிகை இறைவனின் தொண்டிலீடுபடாமல், மனக் குரங்கானது ஐம்புலக் கணிமரத்தில், புத்தி எனும் பலபலவாகிய கிளைவழிச் சென்று ஐம்புலக்கணியைப் பறித்

துண்ணும், கறங்கு மனத்தராய் (2—244) அலைந்து திரியும் ஈயாத புல்லர்தம்மை எளியேன் அவர்களுடன் இனங்கிமாயைவாழ்க்கையில் ஈடுபட்டும், சிவன் செயல் போதனைசிரியராக அவர்களைத் திருத்தி நடப்பாற்றலாம் உலகைக் காட்டியும் (2—32), செவ்வி வரவும் மறைப்பாற்றலாம் சிவபெருமான் நோயாளியின் நோயைத்தீர்க்க மருத்துவங்க நின்று அருள் காட்டுவதையும் அறியத் தந்து வாழ அருள் புரிந்தாய் எம் பெருமானே. (4)

**282. உன்னைப்பிரிவேலே உயிர் நான் தரிப்பேலே
என் னைப் பிரிவாயோ இறையே பராபரமே.**

சிவனென்னும் நாமமுடைய பினக்கிலாத பெருமானே உன்னை மறந்து ஜயமுண்டாகி நானென்னுமானவ முனைப்புக் கொண்டு அலையவும் நான்மனங்கொள்வேலே எம்மிறைவனே. பிறப்பிறப்புக் காளாவேலே? திருவருளே உருவான எம்மிறையே எம்முள்ளத்தே நடப்பாற்றலாம் உலகாயும் (2—32) மறைப்பாற்றலாம் சிவபெருமானுகியுமென்றென்றும் நின்று நீர் அருள்புரிவீர். (5)

**283. ஊரும் பேருமில்லா ஒருவன் உலகத்திலே
ஆரென்று காட்டென்பார்க்கென் சௌல்வேன்
பராபரமே.**

எம்முழுமுதல்வனே! பிறப்பிறப்பில்லாத தன்மையினாலே ஊர்பேர் ஒன்றுயில்லாதவனே. பொருட்களின் இயல்புகொண்டு அப் பொருளாக நீர் இயங்குதலை எவ்வாறு நான் மாயாவுகில் நம்பியலைபவர்க்கு பிரித்தெடுத்துக் காட்டமுடியும். சூரியனைளியும் கண்ணைளியுமொன்றுபட்டு பொருட்களை வீறுபெறச் செய்வது போல் இறைவனைளி உயிருடன் ஒன்றுபட்டே காணப்படுவது. சூரியனைளி இன்றேல் கண்ணைளி காணப்தரிது; அதுபோல் இறைவனைளி இன்றேல் உயிர் இயங்காது ஆரறிவார். எவ்வாறு எடுத்துக்காட்டுவது. (6)

**284. எல்லாமா யல்லவுமாய் இருப்பான் இறைவ
நென்றுல்
சொல்லாலே எப்படி நான் சொல்வேன்
பராபரமே.**

மாயா காரியப் பொருட்களைல்லாவற்றிலும் உடனின்று செயலாற்றுந்தன்மையால் எல்லாமாயும் விளங்குவான் இறைவன். சூரியனைளி கண்ணைளியுடன் கூடநின்று பொருட்களை வீறுபெறச் செய்யும், கண்ணைளி வேறு சூரியனைளிவேறு. பூனை, மாடு மனிதன் வேறு வேறுவிதமான வீறுபேறுடையார். சூரியனுடைய ஒளிவேறு. புல்லாய் மரமாய் மிருகமாய் மானிடராய் வேறு வேறுவித உயிர்களைக்காண்கிறோம். சூரியனைளிபோன்ற விளை

முதலாம் முதல்வன் அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு புல்லு, மரம் மிருகம், மானிடர் எனுமுடலத்தில் பொருத்திவைத்து உடனின்று அப்பொருளாயும், இருவினைக்குமப்பாற் பட்டவளைக்குரியனென்போல் புறம்பாகவும் நிற்கிறவனே இறைவன். உணவை அமைத்து உண்டு ருசிகாண்பதுபோல் இறைவனையுங்கண்டு அவனையறியலாமே யல்லாமல், விபரிக்க ஏல்லாது. (7)

285. ஏகனனேக னென்று சொல்லும் விந்தை தேகத்துக்கோ சித்துக்கோ செப்பாய் பராபரமே.

முன்கூறியதுபோல் புல்லு மரம் மிருகம் மானிடர் வேறு வேறு தேகங்கள். புறம்புறம்பான தேகங்களாய் எம்மிறைவனிருப்ப வன் அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு உடலத்தில் பெருத்தி வைத்து உடனின்றும் இயங்குவதால் பலவாயும், இருவினைக்குமப் பால் பட்டவளைக் வினைமுதலாம் முதல்வனுக் ஏகனுகவும் திற்ப வனே இறைவன். இதுசித்து வல்லமை “எந்தச்சத்தில் அசத் தாகும் உலகம்சத்தாகுமோ எந்தச் சித்தில் அசித்தாகும் உலகம் சித்தாகுமோ எந்த இன்பில் துன்பாகும் உலகம் இன்பாகுமோ அந்த உண்மை அறிந்தவர் சிவசித்தர்தாமே” என்று திருமூலர் தருகிறார். (8)

286. ஐம்பொறியும் மனமும் அறியாமல்நிற்குமொன்று எம்மறிவுக்கு எட்டுமோ எந்தாய் பராபரமே.

மோனகுருவே எழுந்தருள முப்பைந்து கருவிகரணங்களுமொடுங்கும், ‘‘நினைவொன்று நினையாமல் நிற்பின் அகம்’’ என்பார். நிட்டை கூடும். மூன்றும் நிலையான சுழுத்திதனில் சித்தம் எண்ணம், உயிர்க்காற்றுகிய பிராணனும் ஆளாகியபுருடனும் நெஞ்சத்தில் ஒடுங்கும் (1—66) அப்பாலே நாலாமிடமாகிய துரியத்தில் எண்ணம் ஒடுங்க, மனமும் ஐம்பொறியும் உணராது நிற்க, பிராணவாய்வு மூலநிலத்தில் சென்று மூட்டிய வங்கியால் மேலாலிலத்து வெண்ணை உருகும். (2—77) தில்லை மன்றத்தில் திங்கள் மண்டலத்தில் கூத்தனைக்காணலாம். எப்போ காண்பேன் பராபரமே. (2—38) காண்க). (9)

287. ஒருபொல் லாப்புமிலலை உண்மை முழுது விமன்ற திருவாக்கை யாரறிவார் செப்பாய் பராபரமே.

நம்மறிவினால் காணப்படும் தில்லைக்கூத்தும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியும் (முன்பாட்டு விளக்கம்) மண்டலங்கள் மூன்றினிலும் மருவிநின்ற மெய்ப்பொருள் (2—27) முழுதுமுன்மையாச்சுதெடி மூச்சப்பேச்சுப் போச்சுதெடி (2—29) நிட்டை கூடிக் காண்ப வரே இதையறிவார். மற்றவரறியார். (10)

288. ஒங்காரத்தாலே உலக முதிக்குமென்ற பாங்கறிவார் யார்தான் பகர்வாய் பராபரமே.

(முன்பாட்டு விளக்கம்) நிட்டைகூட பிராணவாயு மூலநிலத் தில் ஒடுங்கி மூட்டிய வங்கியால் மேல நிலத்தில், திங்கள் மண்டலத்தில் வெண்ணையுருக, சிற்றம்பல தரிசனத்தைக் காணலாம். நூதன அனுபவ உணர்வாகத் தோன்றும் மகேஸ்வரன் புருவ நடுவிலும் நெஞ்சிலே சதாசிவனுமே நந்தி தரிசனமான ஒங்காரக் கம்பத்திலுன்னத மேடையில் பாங்கான வீட்டின் பள்ளி யறை (2—58) “தானத்துள்ளே சதாசிவன்” என திருமூலர் தருவது. இதே மேல நிலத்து வென்னென்று இதை யாரறிவார். மோனமெய்திய அகத்தினரேயறிவார். (11)

289. ஓளவிய நெஞ்சத்தார் அறியா ரெனவுரைத்தால் ஓளவிய நெஞ்சமிலார் யார்தான் பராபரமே.

ஓளவுதல் — அங்கலாய்த்து விழுதல்; அழுந்தியெடுத்தல்.
ஓளவியம் — அழுக்காறு, பொருமை.

மன் பென் பொன் எனுமுவாசை யாலுந் தூண்டப்பட்டு அங்கலாய்த்த ஓளவிய நெஞ்சத்தார் மோன மெய்தார். அகந் தோன்றுதாயில் நிட்டையையும் அவனையுமறியார். மன் பென் பொன் எனும் மூவாசை யொழித்து இறைவனையடைய வேண்டும் எனும் பித்துப்பிடித்தவரே மற்றவர். அவர் அந்தப் பித்தில் அழுந்திக் கிடந்தே அவனையறிவார். (12)

290. அஃகுத வில்லா அறிவுடைய பெரியோர் யார் வெஃகுத வின்றி விளம்பாய் பராபரமே.

அஃகுதல் — சுருங்குதல்; நுண்மையாதல். வெஃகுதல் — மிக விரும்புதல். (முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) அங்கலாய்த்த மனத்தராய் அறிவு சுருங்காமல் குறையாமல். அறிவு வளர்ந்தே ஞான ஓளி உதயமாகும். “செருவில் ஒருகால் வளைய ஒன்றி செந்தீ எழுவித்து” முப்புரமு ஒருங்கே ஏரிய அறிவுஸ்வாலையே யாக “பருவில் குறவர் புனத்தில் குவித்த பருமாமணிமுத்தம் அருவித்திரளோடு இழியுஞ் சாரல்” ஞானப் பொருட்கள் குவியல் குவியலாக அறிவுஸ்வாலையிலே உதயமாகி எண்ணங்கள் தோன்று மிடகெல்லாம் அவையே பரவிக் கிடக்கச் சாதாரண மனிதர் போல் வாழுமடியார்களே யவர்கள். திருஞானசம்பந்தர் (1—69—5) கூறுகிறார். இந்த உண்மையை என்னுள்ளத்தே அறியத்தாராயோ பராபரமே. (13)

15.பராபரக் கண்ணிகள் ii. 169

291. ஒருபொல்லாப்பு மில்லை யென்னு மொரு
மொழியால் உள்ளம்
உருகாதோ வென்றன் உயிரே பராபரமே.

நிட்டைகூடி ஜோதியில் ஆழ்ந்து கிடந்து இரண்டாம் பிறப்
பெடுத்த சீவன் முத்தன் சாயுச்சிய பதவியடைந்தோன் தாயுங்
குழந்தையும் போல் அம்மையப்பராம் உலகுந்தானு மொன்று
பட்டுக் குழந்து குழந்து வாழும்போது குழந்தை தாயிடத்
தில், அம்மை பார்வதியிட மென்ன பொல்லாப்பைக் காண்பது.
எல்லாம் இன்பமே. அந்தச் சிவகுரு போதனுசிரியர் உடனின்று
தம் மாணவர்க்கு அவ்வண்ணம் உபதேசித்தால் (1—279) மாண
வனை என்னுள்ளம் உருகாதா? தொல்லை வல்வினை விட்டு நீங்
காதோ என்னுயிரே பராபரமே. (1)

292. எப்பவோ முடிந்ததென எந்தை குருநாதன்
செப்புந் திருவாக்கின் சீர்தருவாய் பராபரமே.

வினைமுதலாம் முதல்வன் வினைப்பயனை மம்பலத்தே
வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு உடலில் பொருத்தி வைத்துச் செய்
விலுமீடுபடுத்துவர். எப்பவோ முடிந்த காரியம். அவனே உட
னின்று செயலாற்றுவான். சிவகுருவே எழுந்தருளி (முன்பாட்டு
விளக்கம்) உள்ளத்தே நின்று தூயவாழ்வில் ஈடுபடுத்தி வினைத்
தன்மையினின்றும் நீக்க நல்நோக்கங் கொண்டால் இருவினையுஞ்
சேராமே மும்மலப்பினிப்பினின்றும் நீங்குவன் மாணவன். 'ய'
எனும் உயிர் 'ம' எனும் மலப்பினிப்பினின்றும் 'ந' எனும் தூய
வாழ்வால் சிவகுருவின் உதவிகொண்டு விடுபட்டது. பாசபந்தக்
கயிறு அறுந்து மனம் ஓடுங்கும். அகம் தோன்றும். (2)

293. நாமறியோ மென்றுமுன்னள் நல்லூரில்
சொன்னமொழி
நாமறிந் துய்யவரம் நல்காய் பராபரமே.

(முன்பாட்டு விளக்கம்) எப்பவோ முடிந்த காரியத்தை யார்
அறிவார். (1—435, 433 — உரைகாண) தூயவாழ்வில் ஈடுபட்டு
சிவகுரு உதவி நிற்க மும்மலமும் நீங்க மனம் அடங்க அகம்
தோன்றும். நிட்டை கூடுவன் மெய்யன்பண்; தில்லைதரிசனங்
காண்பான். நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தனை (2—66)
அறிவான். எல்லாமறிவான். அனுவள் அவனும் அவனுள் அனு
வுமாக தானும் அதனுள் அனுவாகச் சோதியில் நின்று வினாவ
எல்லாமறியலாம். அருள் புரிவாயே. (3)

294. ஆரறிவா ரெண்றுமுன்னள் ஆசானுரைத்த

சொல்லின்

சீரறியச் செய்வாய் சிவமே பராபரமே.

(முன்பாட்டு விளக்கங் காண்க), வினைப்பயனென்று மம்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வன் அருளியபடி வாழ்க்கையில் நடப்பதை (2—107) யாரறிவார். தூய வாழ்வில் ஈடுபட்டு சிவகுரு உதவி நிற்க அகம் தோன்றும். “அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் நெறியாம் நந்தி நீடருள் ஒன்றும் செறியாச் செறிவே சிவம்” எனும் நிலைதோன்றும். நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனங்காண் பன். (4)

295 அப்படியே யுள்ளதென அன்றுசான் சொன்ன மொழி இப்படியில் யானறிய இரங்காய் பராபரமே.

எப்பவோ முடிந்த காரியட (2—292) அப்படியேயுள்ளது திருவருளே அதை மாற்றி வினைத்தன்மையினின்று நீங்கி (2—108). சிவகுரு உதவியுடன் மலப்பினிப்பு விட்டு நீங்க நிட்டை கூடுவன் (முன்பாட்டு விளக்கங் காண்). ஆதவின் இறைவனை ஒதியோதி உரையிறந்தோதி அப்பொருளேயாய் நிட்டை கூடித் தரிசனங்காண உன்திருவருள் வேண்டும் பராபரமே. (5)

296. என்று நீ யன்று நாம் என்னுந்திருவாக்கைக் கண்டு தொண்டு செய்யக் கருணைசெய்வாய் பராபரமே.

சிவகுருவின் உதவியைக் கொண்டு தூய வாழ்வில் ஈடுபட நடப்பாற்றலாம் உலகும், செவ்விவந்தடைந்ததும் மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானும் உள்ளத்தே உதயமாகும். “என்று நீ அன்று நாம் அருள் பெற்றேஷும். இந்த நல்நோக்கத்துடனே தண்டரள மொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க (2—3) உள்ளத்தே சஞ்சலம் தோன்றுது திடமுடன் அவணையே கடைப்பிடித் தொழுகி அண்டர் தொழும் ஈசனைக் காணத் (2—3) திருவருள் தருவாய். (6)

297. அஞ்செழுத்தை நெஞ்சில் அழுத்தா தழுத்திநிற்கக் கஞ்ச மலரடியைக் காட்டாய் பராபரமே.

“சிவாயநம்” எனும் ஐந்தெழுத்தையும் உலகின் வாழ்க்கையின் சிவகுருவின் உதவி கொண்டு தூயவாழ்வில் அழுத்தி அழுத்தி மும்மலப்பினிப்பினிறும் விடுபட (முன்விளக்கம்) அருள் புரிவாய் பராபரமே. ம எனும் மலம் நீங்கும்; புருவநடுவில் மகேஸ்வரனை ஓர் அனுபவ உணர்வாய்க்காணலாம் (2—241). தொல்லை வல்வினை நீங்கப் பேற்றால் “சிவாயநம்” என்று ஒதியோதி உரை உணர்ந்தோதுவதால் “வருவினைசாராது” பரிசுத்தமான அகம்; புகைவண்டி புறப்படும் இடம். அதுவே (2—5). கருணை திருவளங்கொண்டு அருள் புரிவாய் பராபரமே. (7)

298. பஞ்சப்புலன் வழிபோய்ப் பாரி லலையாமல்
செஞ்சரனே தஞ்சமெனச் செய்வாய் பராபரமே.

ஜம்புலக்கனி மரத்தில் பலபலவாய் புத்திக்கிளை வழியே
குரங்கு மனத்தராய் நீபோய் ஜம்புலக்கனியைப் பறித்துன்ன
எத்தனித்துப் பொய் களவு கொலை முதலிய தாமசகுணங்களு
டைய செயலிலீடுபட்டு அஸையாதே. வினைமுதலாம் முதல்வனே
எத்தொழிலையுஞ் செய்பவன். அவனிடம் உன்னை ஒப்படை.
புத்தியாகிய கன்னிகையை அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை
(2—228) அம்மையாருடன் இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட்டு
அவனிடம் அம்மையப்பரிடம் சரண் புகுதலே தொண்டு. பார்
வதிதேவியே தேவிபங்கனே உன்னுடைய திருவருளைத்தருக. (8)

299. கட்டுப்படா மனதைக் கட்டத் திருவருளை
இட்டமுடன்நீதாராய் எந்தாய் பராபரமே.

மன் பெண் பொன் எனும் மூவாசையினாலுந் தூண்டப்
பட்ட முன்மானது குரங்குக்குச் சமனுனது என்று சவாமிகளே
(2—228) “கறங்குபோலக் கலங்கு மனத்தை” என்று கூறுகிறார்.
ஒரு கொப்பிலிருந்து என்னுமோர் கொப்புக்குத் தாவதல் போல்
மனமும்தான் அனுபவிக்குமின்பத்தை விட்டுத் தொடர்ந்தே
இன்னுமோர் இன்பத்தை நாடிப்பாயும். கட்டுப்படாமனத்தை
கட்டி இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடுவதே அறிவு. செயலற்றி
ருப்பதே இயலாத காரியம். அப்பர் சவாமிகள் 4—மதிருமுறை
யில் 9—ம்பதிகத்தில் தலையே நீவணங்காய், என்பது போல் கன்,
செவி, முக்கு, வாய், நெஞ்சு, கைகள், கால், ஆக்கை முதலிய அங்கங்களுக்கு இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடப் பாடுகிறார். தொண்டில் ஈடுபட்டும் பாட்டில் மனதைப் பரிசுத்தமாகக்
கியும் மனக்குரங்கை இறைவனுடன் கட்டலாம். இவ்வண்மையை திருமூலர்,

அஞ்சம் அடக்கடக் கென்பர் அறிவிலர்
அஞ்சம் அடக்கும் அமரரும் அங்குலை
அஞ்சம் அடக்கில் அசேதனமா மென்றிட்டு
அஞ்சம் அடக்கா அறிவறிந்தேனே.

(10—2033)

இவ்வாறு ஜம்புலங்களையும் கொண்ட அம்மனத்தை 4—9
பதிகத்தில் கூறியவாறு இறைவனின் பணியில் ஈடுபட்டும் தோத்
திரித்தும் மனத்தைப் பரிசுத்தமாக்குவதுமே நல்லறிவு; அஞ்சம்
அடக்கா அறிவு என்று பாடுகிறார். அவ்வண்ணம் பாடிப்பாடிக்
கட்ட பராபரமே நின்திருவருள் வேண்டுமே. [சிவானந்தலகரி
சு (7) (1—64) இல் காண்க] (9)

300. ஊனையியிராய் உடலாயென் னுட்கலந்த
தேனு ரமுதே தீங்கரும்பே பராபரமே.

நிலம் நீர் நெருப்பு வாயு ஆகாயம் மனம் புத்தி அகங்காரம் எனும் எட்டும் கீழ் பிரகிருதி. இவை ஊனுமுடலுமாய் நிற்பன. மேலாம் பிரகிருதியே சைதன்யப் பொருளான உயிர். கிருஷ்ணர் (கிடை (7-6) (2-275) இல் காணக) “உயிரணைத்தும் இவ்விரண்டு பிரகிருதிகளிலுமுண்டானவை. நான் தோற்றத்துக்கும் ஒடுக் கத்துக்கும் காரணம்” என்று கூறுகிறூர். கீழ் பிரகிருதி எட்டுஞ் சேர்ந்த ஊனுமுடலுமாயும் மேலான பிரகிருதியமான சைதன்யப் பொருளான உயிராயும் விளங்கும் இறைவனே! தேனுரமுதே கரும்பே அருள் புரிவாயே, பராபரமே. (10)

301. ஒருதெய்வம் ஒருலகம் உண்மை முழுதுமென்னும் திருவருளில் நிற்கவருள் செய்வாய் பராபரமே.

ஏகனனேக ஜென்னும் சித்துப்பொருளே உலகபாம் இறைவன். (2-285) உண்மை முழுதுமே அவன். உலகம் அவன் திருவிளையாடல்; ஐந்தெழுத்துச் ஜோதி. வினை முதலாம் முதல்வனே எப் பொருளிலும் வியாபித்திருந்து செயல் புரிவன். கீழான பிரகிருதி எட்டும், மேலான உயிருமாய், உலகமுமாய் பலவாயும், வினைமுதலாம் முதல்வனுய் அப்பால் நின்றியக்கும் ஒரு பொருளாய் உண்மை முழுதுமென்ற எம்பெருமானுய் நிற்பவனே பராபரமே திருவருள் புரிவாயே. (11)

16. பராபரக் கண்ணிகள் iii. 170

302. சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிவமே நாமென்றெண்ணத் தந்தடுவாய் நல்லவரம் தற்பரனே பராபரமே.

எப்பவோ முடிந்த காரியம் (2-292) அப்படியேயுள்ளது (2-295) இந்த உண்மையை அஞ்செழுத்தை உலகினில் வாழ்க்கையிலீடுபடுத்தி சிவகுருவின் உதவிகொண்டு நன்குணர்ந்து மும் மலப்பினிப்பினின்றும் விடுபட்டு செவ்வி வந்தடைய அஞ்செழுத்தை உரையுணர்ந்தோதினால் மனமும் பரிசுத்தமாகும். பரிசுத்தமான மனம் ஒடுங்கும். அகம் தோன்றும். மோனகுருவே எழுந்தருளிச் செயல் புரிவன். எப்பொருளிலும் வியாபியாயிருந்து செயலாற்றும் வினைமுதலாம் முதல்வனே என்னுள்ளத்திலும் உள்ளும் புறமும் ஒன்றுக நின்று, யானகிய வெண்ணை விழுங்கிய வெறுந்தானுய் நின்ற தற்பரனுக, புருவநடுவில் மகேஸ்வரனுகவும் உள்ளத்தே தானத்துள்ளே நின்ற சதாசிவனுகவும் நாம் அனுபவத்தால் உணர்ந்தறியலாம். சிந்தித்துச் சிந்தித்து சிந்தனைதீதனுன் அறிவே வடிவான சதாசிவனுக அருள்புரிவாய் பராபரனே. (1)

303. அந்தமு மாதியு மில்லா ஆண்டவனே
என்றன பந்தத்தை நீக்கிடுவாய் பராபரமே.

வினைமுதலாம் முதல்வனே ஏகனனேகனுன சித்துவாய் விளங்குந்தண்ணவிவாய்ந்த எம்பெருமானே! சிந்தித்து சிந்தித்து கட்டுப்படாமனத்தைக் கட்டி (2—299) மனத்தை இறைவனிடஞ்செலுத்தி அஞ்செழுத்தை வாழ்க்கையில் அழுத்தி அழுத்தி செலுத்தி அஞ்செழுத்தை ஒதியோதி உரை உணர்ந்தோதி மனம் பரனே, அஞ்செழுத்தை ஒதியோதி உரை உணர்ந்தோதி மனம் பரிசுத்தமாக்கி என்பந்தத்தை நீக்கிடுவாய் பராபரமே. (2)

304. ஆரறி வாரென்ற அருமைத் திருவாக்கின்
சீரறியச் சிவஞானம் தருவாய் பராபரமே.

அஞ்செழுத்தை வாழ்வில் ஈடுபடுத்தி மும்மல்மும் நீங்கப் பெற்று உரை உணர்ந்தோதி அஞ்செழுத்தின் உண்மையை அழுத்தி அழுத்தி மனமும் பரிசுத்தமாதலே சிவஞானம். சிவன் எனும் நாமம் தரும் உண்மை, நிட்டை சூடித்தில்லை தரிசனத்தில் சூத்தனைக் காணலாம். மற்றவர் அறியாப் பொருளைக் காணலாம். சூத்தனுந்தாமும் ஒன்றுபட்டு இறைவனின் தொன்றில் ஈடுபடலாம் திருவருள் புரிவாயே. (3)

305. இருவினையை நீக்கி யின்பத்திலே நான்தேக்க
வருவாயென் ஞுள்ளத்தில் வாழ்வே பராபரமே.

(முன்விளங்கங்கள் காண்க) எப்பவோ முடிந்ததென (2—292) அனுபவ உணர்வினால் உணர்தலே மோனமெய்திய அகத்தினரின் ஞானம், சிவஞானம். பூதம் சூழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனையறிதலே அஞ்ஞானம், இருவினையை நீங்கும். உலக நாடக மேடையில் சித்திரக்காரனான இறைவனும் யானும் ஒன்று பட்டு வேறுபாடு கானுது சமாதியடைதலே அந்தப் பேரானந்தம். சிவகுருவின் உதவிகொண்டு அடையலாம் “பினக்கில்லாத பெருமான் உன்நாமங்கள் பேசவார்க் கிணக்கில்லாத இன்பமே வரும்” என்று மாணிக்கவாசகர் கழுக்குன்றப் பதிகம் (1) இல் தருகிறார். அஞ்செழுத்தை [(2—267) உரைகாண்க] ஒதியோதி உணர்வாய் இன்பம். (4)

306. ஈசனே யெவ்வுயிர்க்கும் அவ்வுயிராய் நிற்கும்
தேசனே சிந்தை தெளியவைப்பாய் பராபரமே.

கரிக்குருவிக்கு உபதேசங்கொடுத்தாய்* பன்றிக்குட்டி களுக்குத்தாய்ப்பன்றியாகச் சென்று பால் கொடுத்தாய். அவ்வாறு எவ்வுயிர்க்கும் அவ்வுயிராய் நின்று அருள் கொடுக்கின்றுய். “மனிதப் பிறவியோ தேவப் பிறவியோ மலை காடுகளில் மிருகப் பிறவியோ கொசுத்தன்மையோ பசுத்தன்மையோ புழுத்தன்

மையோ பறவை முதலிய பிறவியோ எதுவானாலும் ஏற்படும் எப்பொழுதும் உம்முடைய திருவடித் தாமரைகளின் தியானமாகிற சிறந்த ஆனந்தப் பெருக்கில் விளையாடுவதில் உள்ளமனமானது ஈடுபட்டிருக்குமேயானால் இவ்வுலகில் இந்த உடலைப் படைத்ததால் என்ன குறைவு” (சிவானந்தலஹரிச (10) மொழி பெயர்ப்பு)

“எங்கேனும் யாதாகிப் பிறந்திடினும் தன் அடியார்க்கு இங்கே யென் றுருள்புரியும் எம்பெருமான்”

(சம்பந்தர் (2-40-6)) (5)

307. உருகியுருகி உணரும் மெய்ஞ் ஞானிகளின்
திருக்கூட்டஞ் சேரவருள் செய்வாய் பராபரமே.

ஓமுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பரை மருத்துவனுள் எம்மிறைவன் சிந்தை தெளிவிக்கச் சோதிப்பான். தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையுந்தயங்க அண்டார் தொழுமீசன் (2-3) சோதிப்பான். திடமும் “சிவன் செயிலின்” உண்மை ஞானம் விளங்கவே அவனையே கடைப் பிடித்து சித்திரக்காரனுடைய நாடகத்தில் ஒவ்வொரு அம்சத்தின் வித்தையும் எண்ணீ உருகியும் மற்றும் உயிர்களில் இறைவனையே கண்டு மனம் உருகியும் எந்திலையில் நின்றாலும் எக்கோலங் கொண்டாலும் மன்னியசிரச் சங்கரன் தான் மறவாமை பொருள் “என்று சாக்கியதாயானார் கடைப்பிடித்தது போல் உணரும் மெஞ்ஞானிகளின் கூட்டம் சேர்ந்து அவர்போல் நாழுஞ்சிந்தை செய்ய வருள் தருவாய்.” (6)

308. ஊரூராய்த் திரிந்து உன்மத்து னிவனென்னும் பேரூரச் செய்து பிறப்பறுப்பாய் பராபரமே.

(முன் பாட்டு விளக்கம் தண்டரளமொடு (2-3) காண்க எங்குஞ் சென்று எப்பொருளிலும் எவ்விடத்திலும் எந்திலையிலும் எத்துண்பத்திலும் அவனுடைய திருவிளையாடலையே காண்பது சிவஞானம், பக்தி செய்வதற்குக் காடென்றும் மலையென்றும் தேடிப் போகவேண்டிய அவசியமில்லை. எங்கே நாம் அங்கே இறைவன் “உண்டாய பொருளானைத்துக்கும் அந்தரான்மாவும் ஆண்டவனுமாகிய எந்த ஒருவன் ஒன்றேயாகிய தன்வடிவைப் பலவாகச் செய்கிறுனே அவனை எந்த தீர்க்கள் தங்களிடம் உறைபவர்களாய்க் காண்கிறூர்களோ அவர்களுக்கே அளவிலாச் சுகமுண்டு. பிறர்க்கில்லை” (கட உபநிஷத்து 5.12)

இவ்வண்ணம் தவம் செய்து உன்னையுலகறிய நீகண்டால் சிவஞானமே உருவெடுத்தால் போல் கண்டு பிறப்பறுக்க அருளுவாய் (7)

309. எல்லாமா யல்லவுபா யிருக்குந் திருவருளைச் சொல்லாமற் சொல்லுஞ் சுகந்தருவாய் பராபரமே.

எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் மெய்ப்பொருளை எந்திலை விலும் எக்கோலத்திலும் அவனுடைய திருவிளையாடல் என்றே காண்பாய். அப்பாலே நின்றியக்கும் ஒருவனே (முன்பாட்டு உபநிடதங் கான்க) எம்முள்ளும் அங்கும் நிற்கிறு என்னத் தம்மறிவி ஒல் கண்டும் அனுவன் அவனும் அவனுள் அனுவமாய் நாழும் எம்மை எப்பொருளிலும் வியாபகமாய்க்காண் அருள்தாராய். சுகர் என்னும் முனிவர் அவ்வண்ணம் வியாபகமாய் நிற்கும் போது தந்தை கூவினராம். அவர் “ஏன்” என்று பதிலளிக்க அது எவ்வியினின்றும் எழுந்தது போல் காணப்பட்டதாம். அவ்வண்ணம் வியாபகமாய் நிற்க அருள்தா. (8)

**310. ஐயப் படாமல் அருள்வழியே செல்லநல்ல
துய்ய வருள் தாராய் என்துணியே பராபரமே.**

எந்தெஞ்சே! உள்ளத்துள் நின்றியங்கும் சோதியே! இடையிடையே பொருந்தாத தீய வழிகளில் நீ செல்லும் நினைவே யொழிப்பாயாக. எல்லாம் அவன் திருவிளையாடல் என்னும் உள்ள மையை மறவாதே. ஐயப்படாதே (2—308) உபநிடதங் காண்க) தூய்மையான அருள் வேண்டும். தாயின் மடிமீது கிடந்து, தாய் உடனின்று அருள்புரியுஞ் செயலையே குழந்தை செய்வது போல் இயற்கை அன்னை பார்வதிதேவியின் அருள்கொண்டு செயலிலீடு பட அருள்புரிவாய் பராபரமே.

“பரமேசவரா! மதம் பிடித்ததும் பெரியதுமான இந்த மனதாகிற யானை அடக்கமுடியாத போக்குடன் எங்கும் திரிகிறது. இதை நயமாக பக்தி எனுங்கயிற்றால் கட்டி வசப்படுத்தி அசைவில்லாத நிலைக்களத்திற்கு கெட்டியாகப் பிடித்து கட்டிச் செல்வீராக” (சிவானந்தலஹரி ச (97) மொழிபெயர்ப்பு) (9)

**311. ஒன்பதுவாய்த் தோற்றைப்பக்கு உணவளிக்க
நான்திரிதல்**

என்ன மதிதான் இயம்பாய்நீ பராபரமே.

கண்களிரண்டு காதுகளிரண்டு முக்குத்துவாரமிரண்டு வாய் ஏருவாயில் கருவாயில் ஆக ஒன்பது. இவ்வாய்களையுடைய இவ்வடம்புக்காக உலைகிறேன். “சுக்கிலமும் நீருஞ் சொரிமலமும் நாறும் உடல், புக்குழலும் வாஞ்சையினிப் போதும்” என்று தாயுமானவர் இவற்றைக் கூறுகிறார். இவ்வண்ணம் உழலாது இவற்றிற்கு ஆதாரமான முழுமுதல்வளை நாம் இந்த உடம்பி வேயே அடைய அருள்புரிவாய் பராபரமே. (10)

**312. ஒங்காரக் கம்பத்தின் உச்சியிலே நிற்குமுனை
பாங்காய்ப் பணியவருள் பண்ணைய் பராபரமே.**

வினைமுதலாம் முதல்வன், என்னில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணைக் கிளங்கும் பராபரன், அவரவர் வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு உடலில் பொருத்தி வைத்தும் செயலில் ஈடுபட்டும் செயல் புரிகிறுன். அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையம்மையையும் அப்பால் நின்றியக்கும் சொர்க்கனுதனை யும், இனைபிரியாத அம்மையப்பரை, ஒங்காரக் கம்பத்தின் உச்சியிலே நிற்குமுனை, அனுவன் அவனும் அவனுள் அனுவமாக நிற்குமனை யானும் அவ்வனுக்களாக அடங்கி நின்று, சுகர் என்னும் முனிவர் கண்டது போல் (2-309) நாழும் அவனைக் கண்டு பணிய வருள் பண்ணைய் பராபரமே. (11)

313. ஒளவிய மில்லாதார் அகம் மேவும் ஆண்டவனை எவ்வித மாய்ப் பணிவேன் இயம்பாய் பராபரமே.

ஐம்புலன்களால் ஏவப்பட்டு குரங்கு மனத்தராய் ஐம்புலக்கணி பறித்துண்ண புத்தினனுங்கினை வழிச் செல்லாது மனம் ஒடுங்கி நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கும் அகமுடையார் நிட்டை கூடிப் பணியவும் உன்னைக் காணவும் அருள்தா பராபரமே. (12)

314. அஃகமுங் காசுந் தேடி அலையும் அடியேனை நல்குதல் செய்யாமல் வரந்தாராய் பராபரமே.

அஃகம் — விலைப்பொருள்; தானியம் அஃகுதல் — சுருங்குதல் நகுதல்—இகழ்தல் மன பெண் பொன் எனும்முவாசையாலும் ஏவப்பட்டு உலகியல் வாழ்க்கையில் அலைந்து “நான் எனது” என்னும் ஆணவமுனைப்புக் கொண்டு இறைவனை மறந்தால் அறிவு வளர்ச்சி குறையும். அவ்வன்னம் என்னுடைய ஞான அறிவு குறையாமல், அடியேனை இகழாமல் வளருதலையே கண்டும் என்றும் வளர அருள் தாராய் பராபரமே. (13)

17. பராபரக் கண்ணிகள் 171

315. அன்பிற் சரைந்துருகி யடிபணியும் மெய்யடியார் இன்ப நிலையே எந்தாய் பராபரமே.

சாக்ஷி அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்து வித நிலைகளிலும் எப்பொருளிலும் வியாபித்தி ருக்கும் வினைமுதலாம் முதல்வன், என்னுள்ளத்தேயும் யானைகிய வென்னை விழுங்கி வெறுந்தானை தற்பரங்கைக் காணப்படுவன்; உலக நாடக மேடையில் வினைமுதலாம் முதல்வன் சித்திரக் காரர் நும் தானும் வேறுபாடு காணுது ஒன்றுபட்டே சமாதி

யடைந்த வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டனர். உலக மாதாபிதாவும் மெய்யன்பனும் தாயுங்குழந்தையும் போல் குழைந்து குழைந்து உலகமாகிய அம்மையூப்பரின் தொண்டினில் ஈடுபட்டு புத்த பிரரான் சுவாமி விவேகானந்தர் முதலியோர் எவ்வாறு கரைந்துருகிப் பணிபுரிந்தார்களோ அவ்வாறு தொண்டில் ஈடுபடுவோம் யாம். அன்பும் அருளும் தருவாய் பராபரமே. (1)

316. ஆறுய்க்கண் ணீர்பெருக்கி அவசமுறும்

செய்யடியார்

மாருக் கருணை மனவிளக்கே பராபரமே.

அவசம்—பரவசம். (முன்விளக்கம்) அன்பு மேலீட்டினால் இருவிழியும் நீர் பெருகிச் சிற்றுருயோடத்தாயுங்குழந்தையும் எவ்வாறு பரவசப்பட்டுக் கண்ணீர் பெருக்குவார்களோ அவ்வாறு பெருக என்றுங் துறையாக் காதலுடன், மனம் ஞான ஒளிவிளக்காக சேராதிமணிவிளக்காக, சிவபெருமானின் ஞானமும் தாய் பார்வதியின் ஆற்றலுடனும் விளங்கும் ஞானக் கணபதி போல் விளங்கும் மனத்தாராய் வாழுஅருள் தருவாயே. (2)

317. இருவினையை நீக்கி இரவுபக லற்றவன்பர் கருவினையை நீக்கும் கதியே பராபரமே.

இறைவனை மறந்து இரவும் இறைவனைக் கண்டு வணங்கும் பகலும் இல்லாது என்றும் ஒரு படித்தாய் ‘செவ்விவந்தடைந்து மறைப்பாற்றலாம் சிவபெருமானையே என்றுங்காணும் அந்த ஏகாந்த வீட்டில் சிவன் செயல் எனும் ஞானக்கிணியினாலே மும்மலப்பினிப்புஞ் சுட்டெரிக்கப்பட இருவினையும் நீக்கி பரவசப் பட்ட அன்பராய் வருவினையும் சேராமே திருவைந்தெழுத்தை ஒதியோதி ழுசை செய்தோ தோத்திரஞ் செய்தோ மாருத சிவானந்த வெள்ளத்தில் ஆழந்து கிடக்க வரம் அருளுவாயே. அவ்வாறு பிறப்பையறுக்க வருவினையுஞ் சாராது வாழ அருளுவாயே. (3)

318. ஈசனே யெங்குமென வெண்ணுகின்ற மெய்யடியார் வாசனே நல்லவழி காட்டாய் பராபரமே.

மாணிக்கவாசகர் “புன்புலால் ஆக்கை புரைபுரைகனியப் பொன்னெடுங் கோயிலாய் என்பெலா முருக்கி” என்று ஒவ்வொருவுடம்பிலும் மூன்று அணுக்கஞம் புரைகஞம் இறைவனின் கோயிலாக விளங்க தன்னுடைய ஊன் உடம்பு உருகியே அணுவுள் அவனும் அவனுள் அணுவுங் கணுவற நின்று கலப்பதையே, தாழும் அணுக்களாக நின்று, நுண்ணிடையவளொடு நுடங்கும் பித்தனைக் கண்ணிடை ஞானக்கண்ணிலே கண்டு களிக்கும் (2—66) உன்மத்தம் பித்துப்பிடித்த பித்தர் உள்ளங் குடிகொண்ட எம் பெருமானே நல்லவழி காட்டாயோ (4)

319. உன்னை யுணர்ந்தவர்கள் ஒசையற்ற நிட்டையிலே தன்னை மறந்திருப்பார் சத்தே பராபரமே.

(முன்பாட்டு விளக்கம் காண்க) அனுவுள் அவனுள் அனுவுமாக எப்பொருளிலும் அகல் நிறைவாக வியாபித்திருக்குமிறைவனை, முன்பாட்டுகளில் கூறின் ஆழ்ந்த சிந்தனையுடனுங்கருணையுடனுங் கண்டு மனம் ஒடுங்குவர். அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிதே சிவம் எனும் நிலையில் நிட்டை கூடுவர். மூன்றும் நிலையிலே நெஞ்சத்தில் எண்ணமாகிய சித்தமும் உயிர்க்காற்றுகிய பிராண்னும் ஆளாகிய புருட்டனும் எஞ்கம். வெளியுலகைக் காணுது தன்னைமறந்திருப்பார். (5)

320. ஊன யுயிராகி யுட்கலந்த சோதிதனை நானு ரறியவென்றன் நட்பே பராபரமே.

மேலை நிலத்து வெண்ணை (2—77) என்று சொல்லப்படுவதுவே [முன்பாட்டுக்கள் (316, 317, 318) தரும்] அந்த மெய்ப்பொருளாவன் புருவநடுவில் மகேஸ்வரராகவும் (2—241) உள்ளத்தே சதாசிவங்காணப்படுவன்; (முன்பாட்டில்) நெஞ்சத்தில் நின்ற பிராணவாய்வு அப்பால் சென்று மூல நிலத்தில் (2—77) அறிவு ஸ்வாலையை மூலத்தீயை யெழுப்பும். அது அந்த வெண்ணையை யுருக்க அது திங்கள் மன்டலத்தில் சோதிருபமான தில்லைத்தரிசனம், ஊனாயிராகியுட்கலந்த (உகவாழ்க்கை எனும்) சோதிதனைக்காட்டும் உன்னுடையதிருவருள் கொண்டு வெண்ணைதிரட்டி, நிட்டை கூடி அப்பாலும் உள்ளதையறியாமல், வேறு எவ்வண்ணம் நான் அறிவேன் நட்புக் கொண்ட அகமே பராபரமே. (6)

321. எல்லாம் நின்துசெய வென்றறிந்த மெய்யடியார் நில்லா வுலகை நினைவரோ பராபரமே.

வினைமுதலாம் முதல்வனே சரம் அசரம் எப்பொருளிலும் ஒவ்வொருவனுவிலும் நின்றியங்குந் தன்மையை தம்மனத்தே நிட்டைகூடியறிந்த (முன்பாட்டு) மெய்யன்பர் நீர்க்குமிழி போலும் இன்பதுன்பவாழ்க்கையை மெய்யென்றும் அதில் மனத்தையும் சிந்தையையுஞ் செலுத்தி, அலைவாரோ பராபரமே. (7)

322. ஏது மறியாத ஏழையென்று கைவிட்டால் யாதுசெய் வேன்னை யாள்வாய் பராபரமே.

உன்மை முழுதுமென்ற மெய்ப்பொருளானவனை எவ்விதம் காணலாம்? எங்கே காணலாம்? என்னவிதம் உலகினில் தான் தன்னைக் காண்பிக்கிறுன் என்றதை ஒருவிதமும் முன் ஊழ்வினைப் பழக்கத்தால் யான் அறியாது தயங்கினால், என்னைக் கைவிடலாமா. தன்னளி வாய்ந்தவனே! ஒர் பிள்ளை தாயை நினைந்தமுவதேயன்றி வேறு வுகை தெரியாததற்கு; தாய் தூக்கிக் கழுவிப் பாலுட்டி அதனைக் கவனிப்பாள்; பூனை தன் குட்டியை வாயில் கவுக்க கொண்டே திரிந்து அதனைக் கவனிக்கும். அவ்வாறே தன்னளி வாய்ந்தவன் எளியேனுடன் உள்நின்று எனக்கு வழிகாட்டி என்னையாண்டு அருள் புரிவாய் பராபரமே. (8)

323. ஐயுந் தொடர்ந்து அறிவழியு முன்னமென்
கையுந் தொழுப்பண்ணிக் காப்பாய் பராபரமே,

ஊழ்வினைப் பழக்கத்தாலே மனம் ஒன்று விட்டொன்று
பற்றி அலையுர். மேலும் திருவடி மெய்யுணர்வின் கண் அது
இயல்பாகவே நிலைநிற்பதில்லை. பொருட்களைப்பற்றி அலையும்
மாயை மலப்பினைப்பு ஒன்றன் மேல் ஒன்றுக் கூடி வளரும்.
வளர்ந்தே அறியாமை யெனும் ஊழ்வினைப்படலம் கூடவே
அவனைநினைய வோட்டாதே தடுத்து நிற்கும். நினைவு வந்த
போதிலும் நடப்பாற்றலாமுலகைக்காட்டி நிற்கும். அவ்வாறு
அலையவிடாது மனம் வாக்கு காயம் மூன்றையுமொப்படைத்துத்
தொழுப்பண்ணிக் காப்பாய் பராபரமே. (9)

324. ஓருநாமம் ஓருநாமம் ஒன்றுமிலான் நல்லூர்க்
குருவாக வந்து குறைதீர்த்தான்—வருவாரை
வையாமல் வைது வரந்தருவான் நாமெல்லாம்
உய்யாமல் உய்வோம் உவந்து.

தண்ணீரி வாய்ந்த எக்பெருமான் பிறப்பிறப்பில்லாத தன்
கையினால் பேர் ஊர்குறிகுணமில்லாதவன். தன்னுடைய மெய்
யடியார் உள்ளத்தே நின்று அவனே சிவபெருமானாகவும் அவனு
டைய உடம்பு சிவன் கோபியிலர்கவும் உலகுக்கு அருள்
கொடுப்பவன். அவ்வாறே நல்லூரில் செல்லப்பாச்சாமியாராக
வந்து குறை தீர்த்தான். அண்டினேரை அவரவர் வினையின்பய
ங்க நிகழ வேண்டியவற்றை அறிபவன். நினைந்து காண்பான்.
அவற்றை காட்டாதே குறைசொல்லிக் கோபியாவன்னம் உண்
னின்று தாய்தந்தையர் போல் ஏசவான். கேட்டவர் திருவருள்
கொண்டு பணி செய்வார்கள்—சடேறுவார்கள். (1)

325. சிவமேநா மாமென்று சிந்திக்கச் சீரார்
சிவமேநா மென்று தெளிவோம்—அவமே
மனமே யுடன்போகும் மற்றுமோர் தெய்வம்
கனவிலும் எண்ணுது காண்.

[முன் பாட்டுக்கள் (315—320) உரை காண்க] அவ்வாறு
சிந்தித்துச் சிந்தனைதீக்கனம் இருவினையும் நீங்கி வருவினையும்
சாராதே மனம் பரிசுத்தமாகியே ஒடுங்க, அறியா அறிவில்
அவிழ்ந்தேக சிதித்தமாய் நெறியாம் நந்தி நீட்டருள் ஒன்றுஞ்
செறியாச் செறிவே சிவம் எனும் நிலையில் ஆழ்ந்து கிடப்போம்.
அறிவே சொருபமான அகம் விளங்க, திடசித்தமாகவே சிவமே
நாமென்னு முணர்ச்சி, அனுபவ உணர்வினாலும் நூனப்பொருட்
கள் உதயமாதலாலும் கிடைக்கப் பெறுவோம். ஐயப் பட்டு
ஊழ்வினைப்பழக்கத்தாலே மனதைப் பொருட்களில் அவை தெய்
வமெனவும், உலகியல் பதவிகளைத் தரும் தெய்வங்களை நாடிப்
பெற்று இன்புற்றும், முடிவில் அலைந்தும் வீணைக்காதே. சிவம்
எனும் நாமமுடைய முழுமுதல்வணையே எண்ணி எண்ணி அவனை
யடைவோம் யாம். (2)

18. ஊதாது சங்கே ஊதாது!, 172

**326. ஊதாது சங்கே ஊதாது
ஓம்சிவாய நமவென் ரூதாது.**

வினை முதலாம் முதல்வனே எப்பொருளிலும் வியாபித் திருந்து செயலாற்றுகிறுன் எனுமுண்மை இருதயத்தே ஓர் அனுபவ உணர்வாக உதயமாகி மகேஸ்வரன் (2-241) எனும் அத்துவித நன்னிலை தோன்றும். ‘ய’ எனும் உயிர் ‘நு’ என்னும் தூயவாழ்வில் சிவகுருவின் உதவி கொண்டு ‘ம’ எனும் மலப்பிணிப் பின்னரும் நீங்கப் பெற்று அந்த நூதன அனுபவ உணர்வாம் மகேஸ்வரனைப் புருவ நடுவிலும் சதாசிவனை உள்ளத்தேயுங்கான்பன். ‘ஓம்’ எனும் ஒரு மொழி உதயமாகும் (2-58; 312) பூங்குயில் கூவின கூவினகோழி என்பது போல் தோன்றிய ஞானாளி நாளைடவில் சங்கு நாதம் போல் நீண்டநாழிகைக்கு நிற்கும். ஊதாது ஞானாளி யே நேரக் கணங்கில்லாது நின்று ஒளி கொடுத்து ஒங்காரப் பள்ளியறையைத் திறக்க நிட்டைக்கூடாமோ. (1)

**ஊதாது சங்கே ஊதாது
ஓரு பொல்லாப் பில்லையென் ரூதாது**

வினைமுதலாம் முதல்வனே எம்தந்தையே தாயின் மடிமீது வினையாடும் குழந்தையைக் கவனிக்க ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. (2-291) என்ற ஊதாது. (2)

**ஊதாது சங்கே ஊதாது
உட்பகையை விட்டிடென் ரூதாது.**

அவ்வண்ணம் மனம் ஒடுங்கி முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களுமொடுங்க நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனங் கண்டு பாசபந்தக்கயிறு ஏரியும். தன்னையே தன்னுள்ளத்தே காண்பான். உட்பகை விட்டிடென்றாது. தானும் உலகும் ஒன்றாகக் காண்பவன் உலகினில் குற்றங்குறை எங்கே காண்பான். (3)

**ஊதாது சங்கே ஊதாது
உங்கள் பிரான் இங்குவர ஊதாது.**

தில்லைத்தரிசனத்தின் பின் வெறும் ஆனந்த மயமான ஜிந்தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்து ஆதியந்தமில்லாத எம்பிரானைக் கூவி அழைப்பாய் சங்கே. (4)

**ஊதாது சங்கே ஊதாது
ஓருவருக்குந் தெரியாதென் ரூதாது.**

ஜிந்தெழுத்துச் சோதியில் எம்பிரானைக் கண்டவரே எம்மிறைவனையும் அவன் எவ்வண்ணம் உலகினில் நின்று இயங்குகிறுன் என்பதையுமறிவார். மற்றவர்கள் அதை எவ்வாறு உணர்வார்களோ? (2-294) (5)

ஊதாது சங்கே ஊதாது
ஐம்பூதம்நா மல்லவென் ரூதாது.

இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த மெய்யன்பன் பாசபந்தக் கயிறு எரிந்தவன். சிவபெருமானைப் போல் இன்பதுன்பம் நல்வினை தீவினை எனும் இருவினையுஞ் சாராமே அங்கைத்தீயஞக் விளங் குபவன். பொது நடங்காண்பவன். பேதமொன்று மறியான். அறிவே சொருபமான ஆன்மாவேயவன். அவன் உடம்பல்ல. ஐம்பூதம் நாமல்லவென்றா தாது. (6)

ஊதாது சங்கே ஊதாது
ஐம்பொறி நாமல்லவென் ரூதாது.

அறிவே சொருபமான ஆன்மா. உடம்பல்ல நான். ஐம்பொறி களோ மற்றும் அந்தக் கரணங்களோ, முப்பத்தாறுதத்துவநி களோ, ஒன்றாலும் கட்டுப்படா அறிவே வடிவான ஆன்மா வென்றாது. (7)

ஊதாது சங்கே ஊதாது
அந்தக் கரணம் நாமல்லவென் ரூதாது.

(முன் பாட்டு விளக்கம் காண்க) (8)

ஊதாது சங்கே ஊதாது
பஞ்சவாய்வு நாமல்லவென் ரூதாது.

(7ம் பாட்டு விளக்கங் காண்க) முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களின் விபரங் காண்க. (1—66) (9)

ஊதாது சங்கே ஊதாது
தச நாடி நாமல்லவென் ரூதாது:

முன் பாட்டு விளக்கமும் கருவிகரணக்கரும் காண்க. (10)

ஊதாது சங்கே ஊதாது
அடிமுடி இல்லையென் ரூதாது.

ஐந்தெழுத்துச் ஜோதி ஆதியந்தமற்ற இறைவணையே குறிப் பது அடிமுடியில்லை யென்றாதாது. (11)

ஊதாது சங்கே ஊதாது
காமக் குரோதம் நாமல்லவென் ரூதாது.

பாசபந்தக் கயிறு அறுந்தவனுக்கு காமம் குரோதம் எவ்வாறு உண்டாகும். (12)

ஊதாது சங்கே ஊதாது
உன்னை யுன்னை அறியென் ரூதாது.

தில்லைத்தரிசனங் கண்டவன் தன்னாலே யறிந்தவன்.
தன்னையும் இறைவணையும் ஒன்றாகக் கண்டவன். (13)

ஊதாது சங்கே ஊதாது
சிவதொண்டன் வாழ்க வென்றாதாது.

(14)

19. ஊதாது சங்கே ஊதாது 11 - 173

327. ஊதாது சங்கே ஊதாது

ஓரு பொல்லாப்பு மில்லையென் ரூதாது
காது செவிடுபட ஊதாது.
கங்குல்பகல் காணுமல் ஊதாது.

(சங்கு முன்பாட்டு விளக்கம் காண்க) தொடர்பாக ஞான ஓளிவீசும் சங்கே, நீ அருள்புரியும் சிவம் எனும் நிலையிலும் நந்தி தரிசனத்திலும் ஈற்றில் தாயுங் குழந்தையும் போல் வாழும் மெய்யன்பன் என்ன பொல்லாப்பை உலகினில் காணபான். (2—326) ஞான ஓளி தொடர்ந்தே வீச முப்பத்தாறு தத்து வங்களும் தன்னுள் அடங்கவே நிட்டை கூடுவன்; இறைவனை மறந்து இரவும் பின் இறைவனைக் காணும் பகலும் இல்லாமல் என்றும் ஒரே ஞான ஓளி விளக்கான ஏகாந்த வீடே நிட்டை கூடும் தற்பரம் எனுமநிலை. (1)

328 நல்லூ ரான் திருமுன்புநின் ரூதாது.

நாமேநா மென்று சொல்லி ஊதாது
எல்லாஞ்சிவன் செயலென் ரூதாது
ஏகமன தாய்நின் ரூதாது.

(நல்லூரான் செல்லப்பாச் சாமியர் முதன்முறை தன்னைக் கண்டபொழுது “கிவனரூனை நோக்கென்றூன் நோக்க நோடியளை விலேயின் பந்தேக்கிற்று” என்கிரூர் (1—489) கண்டவெடனே சங்கு நாதமே யருளினார். நல் + ஊர் = நல்கழுதையான் அந்தச் சங்கு தரிசனமீன்றது என்றாது. பாசபந்தக் கயிறு எரிய எங்கும் அவனே, எல்லாமுஞ் சிவன் செயலே. மூன்று ஒன்றூன முத்திறப்புணர்ப்பாம் தில்லைத்தரிசனத்திலும் பின்னும் ஏகமனதாய் நின்றே வாழ்வாய் என்றாதாது. (2)

329. அல் லும்ப கலுமற ஊதாது

ஆணவத்தை நீக்கி நின் ரூதாது
வெல்லும் பகையொழிய ஊதாது
வேறு பொருள் இல்லையென் ரூதாது.

இரவு பகவில்லாத ஏகாந்த வீடு (2—327) விளங்க ஊதாது தரிசனங்கண்ட பின் மதம் பிடித்த யானை போன்ற மனத்தை சித்துவல்லமையாலே ஆணவமுனைப்புக் கொள்ளாது பக்தி எனுஞ் சக்கிலியினால் அறிவு என்னும் யந்திரத்தினாலே இழுத்து [கி. லகரிச. 97 (2—310)] முழுமுதல்வன் சிவபெருமானுடன் கட்டவேண்டும். எல்லாஞ் சிவன் செயல் எங்கும் ஈசன் (2—318) என்றாது. கண்டவர் தாமே எங்குமென்றுணர்ந்தவரி; பேதங்காணூர்; பகை காணூர். வெல்லும் பகையொழிய ஊதாது, பேதமில்லையென்றாதாது. (3)

330. ஐம்பூதம் நாமல்லவென் ரூதாது
 ஐம்பொறிநா மல்லவென் ரூதாது
 ஐம்புலன்நா மல்லவென் ரூதாது
 அந்தக்கரணம் நாமல்லவென் ரூதாது.

அறிவே சொருபமான ஆன்மாவே நாமென்றால் [2—326(6)]
 நான் உடம்பல்லவென்றால் ஐம்பூதம் நாமல்ல, ஐம்பொறி நாமல்ல
 அந்தக்கரணம் நாமல்லவென் ரூதாது. (முன் 326 பாட்டு
 விளக்கம்காண்க.) (4)

331. ஆன்மாவே நாமென் ரூதாது
 ஆசானைப் பணிந்து நின் ரூதாது
 ஆரறிவா ரென்று சொல்லி ஊதாது
 அன்பே சிவமென்று ஊதாது.

தில்லைத் தரிசனத்துப் பின்தோன்றும் வெறும் ஆனந்தமய
 மான ஜிந்தெழுத்துச் சோதி அறிவே சொருபமானது, ஜிந்தெழுத்துச் ஜோதியில் ஆழ்ந்து கிடந்த ஆன்மா ஆத்மன் (1-186;
 333) ஆணை முனைப்பு நீங்க (முன் 329 உரைகாண்க) அறிவு
 என்னும் யந்திரத்தினாலே பக்தி எனுஞ் சங்கிலியினால் ஆசானு
 டன் கட்டு. சங்குதியுதிக்கட்டு. இதணக் கண்ட ஞானிகள் முனிவர்கள்லாமல் வேறுயார் இதனையறிவார். உணவையுண்டவன் றிவான் உணவின் ருசியை மற்றவன்றியான். தாயும் பிள்ளையும்
 போன்ற முத்திறப்புனர் ப்பாம் நிலையின் அன்பே சிவமென்று
 தாது. [அன்பே சிவம் எனும் பாட்டு (1—149) இல் காண்க] (5)

332. மாதுமை பங்கனென் ரூதாது
 மங்களம் மங்களமென் ரூதாது
 சோதி சொருபனென் ரூதாது
 சுந்தரர்தா தானைனென் ரூதாது.

அகிலாண்ட ஓசையின் தொகை அம்மையும் தன்னேளி
 கொண்டியக்கும் இறைவனு மினைபிரியாதவர். சூரியனேளி இன்
 ரேல் கண்ணேளி எங்கே. மாதுமைபங்கனென்றுதாது அதே
 பேரினப்பம், மங்களம் மங்களம். சூரியனேளி வேறுநின்று தண்ணைக்
 காட்டுவது போன்ற ஜிந்தெழுத்துச் சோதி அப்பால்பட்டது,
 திருவருள் என்றே மெய்யடியார்க்கு சோதி சொருபன் அப்பால்
 நின்று அருள்புரியும் அன்பைக் கூறுவர். திருவருள் கொண்டே
 நிட்டை கூடுவர் தில்லைத்தரிசனங்காண்பர். சுந்தரர்க்கு முன் அவ்வாறு
 அம்மை பரவைப் பிராட்டியிடம் திருவருள் வடிவே தூது
 சென்றார். (6)

333. அடியார்க் கடியானென் ரூதாது
 ஆதியந்த மில்லானென் ரூதாது
 திங்கட் சடையானென் ரூதாது
 தேவாதி தேவ ஏனன் ரூதாது.

ஜிந்தெமுத்துச் சோதி சொருபமானவன், திருவருள் வடி வாகச் சுந்தரர்க்குத் தூது சென்று பரவைப் பிராட்டி எனுந் தில்லைத்தரிசனங் கொடுத்தவர். ஸ்ரீ இராமக் கிருஷ்ணரும் தம் தகீவினே சுவர்க்காளி, தன் அம்மையையே, தோட்டாப்புரி வந்து சுந்திக்கும் வரை, கண்டவர் தோட்டாப்புரிதான் ஜிந்தெமுத்துச் சோதியில் இறைவனின் திருவருள் கொண்டு ஆழ்ந்துகிடக் கக் கூற்றியற்றினர். அவ்வண்ணமே அடியவர்க்கு திருவருள் வடி வாக வந்து தில்லைத் தரிசனமும் ஆதியந்தமலில்லாத சோதிருபனை யும் அருள்புரிபவன் திங்களுங் கங்கையுன் சடையில் தரித்தவன், தேவர் எல்லார்க்கும் தேவனே சிவபெருமான். தில்லைத்தரிசனத் தோடு நிற்கும் தேவர் பிரமா விஷ்ணு இந்திரன் பதவிகளைல் லாம் கீழ்ப்பதவிகள் சித்து வஸ்தமையினால் முனைப்புக் கொண்டு அலைவாருளர். முப்பதமுங்கடந்த ஞானபதம் அறிவே சொருப மான ஜிந்தெமுத்துச் சோதி, சிவபெருமான் தேவர்க்குத் தேவன் என்றாதாது. (7)

20. ஆன்மா நீ, 174

334. அன்பி னுருகி அவனே நா ஜென்று சொல்லி இன்பக் கடல்ல் இளைப்பாறித் — துன்பமற்று எந்நாளும் வாள்வாய் இறப்பும் பிறப்புமில்லைச் சொன்னே னிதுவே சுகம்.

தில்லைத்தரிசனங்கண்டு முத்திறப்புணர்பாம் நிலையில் அவனே நாஜென்று உலகமாகிய அம்மையப்பருந் தானும் தாயும் குழந்தை யும் போன்ற அன்பினால் உருகியுருகித் தொண்டு செய்யவேண் டும். இன்பதுன்பம் இருவினைகள் தம்மைப்பாதிக்காதே பேரா ஜெந்தத்தில் ஆழ்ந்து இளைப்பாறிடவேண்டும். தாய் தந்தையரை வந்தடையவேணுமென்ற ஆவலுடன் தேடித் தேடியலைந்தகளை தீர்ந்து, எந்நாளும் அவணையே நினைந்து அவன் தொண்டில் ஈடு பட்டு அவணைமறவாது வாழ்ந்து ஈற்றில் பிறப்பையறுக்கவேண் டும். உடம்பை உயிர் விட்டு நீங்கும் போது காரணசரீரமோ சூக்கு மமோ, இல்லாது மனம் கரைய, ஒளி பேரொளியுடன் ஒடுங்க வேண்டும். அதுவே சுகம் திருமூலநாயனார் இவற்றைத் தருகிறார்காண்க.

“வெளியில் வெளியோய் விரவிய வாறும்
அளியில் அளிபோய் அடங்கிய வாறும்
ஒளியில் ஒளிபோய் ஒடுங்கிய வாறும்
தெளியும் அவரே சிவசித்தர் தாமே.” (10-168) (1)

335. ஐம்பூதம் நீயல்லை ஐம்பொறியு நீயல்லை ஐம்புலனும் நீயல்லை ஆன்மா நீ — உண்மையில் செம்மையாய் வாழ்ந்து சீ வன்சிவ ஜென்றமுழு உண்மை யறிவாய் உகந்து.

ஜங்கெமதுத்துச் சோதியில் நாம் கண்ட ஆத்மனே முழுது மூண்மையான சிவபெருமானே நாம்; செம்மையாய் அன்புவடி வாகத் தாயுங் குழந்தையும் போன்று உலகினில் முத்திறப் புனர்ப் பாம் நிலையில், சீவனும் சிவனும், குழந்தையும் தாயும் ஒன்று பட்டு உவந்து வாழும் நிலையில், பேதம் உண்டாக்கும் ஜிம்பூதம் நீயல்லை, ஜம்பொறி நீயல்லை ஜம்புலனும் நீயல்லை. அறிவே சொரூப மாயறிந்த நிலையில் உவந்து அன்பே வடிவான துறவியாய் வாழ் வாய். (2)

336. உகந்து மனங்குவிந்து ஒன்றுக்கு மஞ்சா தகந்தை அவாவெகுளி யாற்றிச் சகந்தனிலே . தாமரையிற் தண்ணீர்போற் சாராமற் சார்ந்துநற் சேமமொடு வாழ்வாய் தெளிந்து.

(முன்பாட்டு உரை தொடர்) அன்பே சிவமாக உலகினில் உவந்து வாழ்வாய்; இராவணன் பிரமா விஷ்ணு இவர்களுடைய ஆணவ முளைப்புப் போன்ற ஒன்றுக்கு மஞ்சா அகந்தை அவா வெகுளியை ஒழிக்கவேண்டும்; அந்த மதம் பிடித்த யானைபோன்ற மனத்தை பக்தி எனுஞ் சங்கிலியனைலெயிழுத்து அறிவு எனும் யந்தி ரத்தினாலே ஆசானுடன் கட்டவேண்டும். (2-329) அகந்தை அவா வெகுளி நீக்கித் தாயுங் குழந்தையும் போன்று அம்மையப்பராம் உலகும் தானும் இன்புற்றும், இருவினையுஞ் சாராமல் யானைத் தோல் போர்த்த சிவபெருமான் போல் (2-223) சேமமுடன் வாழ்வாய். சிந்தை தெளிந்து அம்மையின் ஆற்றல் கொண்டே தொண்டு ஆற்றுவாய். தாமரை நீரில் வளர்வது, தாமரையின் இலையின் மேல் நீர் கீழே கொட்டுண்ணும். அது நிலைப்பதோ, அதால் உட்கொள்ளப்படுவதோ கிடையாது. (3)

337. சிந்தனைக் கெட்டாத தெய்வத்தை நாம் நிதமும் வந்தனை செய்து வணங்குவோம் — பந்தமுண்டு முத்தியின் டென்று முளைந்து நில் ஸாமலே நித்தியனு மென்றே நினை.

மனத்தினாலே நினைந்த உருவைச் சிந்திக்கலாம். அறிவே சொரூபமானவன் எம்முழுமுதல்வன் சிவபெருமான். குறி குண மற்றவன். கற்பனைக்கப்பால் பட்டவன். அவன் சிந்தனைக் கெட்டாத தெய்வம், அந்த ஜங்கெதமுத்துச் ஜோதியாம் அறிவு சொருபம். அவன் ஞான ஒளிகொண்டு திருவருளால் அவனை அழுப்படுத்தும் பல பருமாமணிமுத்தம் போன்று சுவையிகுந்த ஞானப் பொருட்களை குவியல் குவியலாக நமக்கு அளிப்பவன். அவற்றை நினைவு கொண்டு நித்தமும் பூசையுந் தோத்திரமுஞ் செய்து வந்தனை செய்து வணங்குவோம். முத்தியென்று அப்பாலே வேரேரு

பொருள்ளடைன்று நினையாமல் அவனை உகந்து (முன் கூறியவண்ணம்) தொண்டு செய்து சீவன்முத்தனுய் நித்தியமான பேரொளி யுடன் கலக்கும் ஒளியே நாம் (2—334) என்று வாழ்வோம். (4)

338. தன்னை யறியத் தனக்கொருகே டில்லையென
முன்னைப் பெரியோர் மொழிந்தனரால்—

தென் னைபனை

சேரிலங்கை வாழுஞ் சிவநேயச் செல்வர்காள்
தேரீரிச் சீவன் சிவன்.

(முன் பாட்டில் கூறிய வண்ணம்) தன்னைத்தானேயறியும் தில் லைத்தரிசனமும், முழுமுதல்வன் அப்பால் பட்டவன் சிவபெரு மானும் தானும் ஒரே சோதியாய் காண்பன். பின் இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த ஞானிக்கு முப்பதமுங்கடந்த மெஞ்ஞானிக்கு எரிந்த பாசபந்தக் கயிறு கட்டுந்தன்மையற்றது. தாமரையில் நீர் போல் யானைத்தோல் போர்த்த சிவபெருமானை இருவினையுஞ் சாராமல் உலகினில் தொண்டாற்றிப் பிறப்பையறுப்பான். ஆதலாலே தென்னையும் பனையுஞ் சேர்ந்த சோலைகள் குழந்த இலங்கை வராழும் உண்மை கடைப்பிடித்த சிவனடியார்களே எந்திலையிலும் எக்கோலத்திலும் எத்தகை இடரிலும் “சிவன் செயல்” எனும் பினக்கில்லாத அந்த மெய்ப் பொருளை சீவனே சிவஞம் எனும் நிலையை உணர்ந்து வாழ்வாரே. (5)

339. தெரிந்து செயலாற்றுந் தீரர் களே நல்ல
விரிந்த அறிவுள்ள மேலோர்—திரிந்து
மதியிழந்து வாடாமல் மாணடியை யென்றும்
து திமனமே சொன்னேன் வெற்றி.

ஐப்புலக்கனிமரத்தினில் பலபலவாய் புத்திக்கிளைவழியே மனக்குரங்கு ஒன்றிலிருந்து ஒன்றில் தாவித்திரிந்து ஐம்புலக்கனியை யருந்தும் வேலையில் ஈடுபட்டு உலகினில் செயலாற்றுந் தீரர்களே கேளுங்கள் ஞான அறிவு வளர்ந்த அறிஞர் இவ்வன் னம் உலகினில் மனக்குரங்கு அலைந்து நீர்குமிழி போன்று இன்ப துன்ப வாழ்வில் ஆழந்து மதியிழந்து மாண்டு போகவிடார். இறைவனுடைய திருவடியை வெற்றி கொள்ஞம் (முன் பாட்டுக் கள் தரும்) உண்மை வழி சொன்னேன். அவ்வண்ணம் புத்தி எனும் வாய்க்கால் வழியே சிவானந்த வெள்ளம் பெருக வெற்றி கொள்வாயே. பூசைசெய்தும் தோத்திரங் செய்தும் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தத் திருவருளை வேண்டு. (6)

340. வெற்றிதரும் வேண்டியன வெல்லாந் தருமனமே
பத்தியுடன் பாடிப் பணிசெய்வாய்—சித்தத்தில்
ஆனந்தம் பொங்கும் அதுவே நானென்று
தியான ஞுசெய் சீவன் சிவன்.

(முன் பாட்டுத் தொடர) முன்பாட்டுக்கள் தரும் பொருளை உணர்ந்தறிந்து முறைநின்று பூசித்தும் தொழுதேத்தியும் பக்தியுடன் பணிந்து நின்றால் வெற்றிதரும் மனம் ஒடுங்கும் தன்னையறியச் சித்தத்தில் ஆஸந்தம் பொங்கும். செல்லப்பாச் சாமியார் கவாயிக்ஞடன் தானுடனின்று “ஓரு நொடியளவு போதினிலே உவமை கடந்த வின்பந்தேக்கச் சிந்தைதெளிய” அருள் புரிந்தாராம் அவ்வண்ணம் எல்லோரும் மனம் ஒடுங்க தில்லைத்தரிசனமும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியும் சீவன் முத்தன்றஞ் சாயுச்சிய பதவியுமடைவீர். யானிததோல் போர்த்த சிவ பெருமானாக இருவினையுஞ் சாராமல் தாமரையில் நீர் போல் வாழ்ந்து சீவன் சிவனென்த தியானஞ் செய்திடுவீர. (7)

21. உற்றுதுணை 175.

341. சேவித்தஞ் சென்றிரந்துஞ் சீவன் சிவ என்று பாவித்துக் கொண்டாவிப் பாரினிலே - ஆவிக்கே உற்றுதுணை யென்றுறுதி கொண்டுநல் ஹரில் நற்றவனை நாடுவோம் நாம்.

இயமம் நியமம் கைப்பிடித்து சரியை கிரியையிற்கூறிய ஒழுக்கங்கள் நமுவாழுறை வாழுவேண்டும் (2-38; 123) காண்க) உலகை அம்மையப்பராஞ் சிவபெருமானாகக் கண்டு, தன்னுடைய மதம் பிடித்த யானை போலும் மனதை, ஐம்புலன்கஞம் இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட [சிவகரி (10) (2-306) இல் காண்க] பக்திக் கொடி படர அச்சங்கிலியினாலே அம்மையப் பராம் சிவபெருமானுடன் கட்டி மனம் ஒடுங்க வேண்டும். பொறை நிலையெய்தும். அகம் தோன்றும். இவ்வாறு அம்மையப் பராமுலகைச் சேவித்து, மனம் ஒடுங்க, சீவனே சிவனென்று, உலகாம் அம்மையப்பறைச் சிவபெருமானந்தாயென்றும் மெய்யன்பறை இயன்புகளை குழந்தையென்றும் தாயுங்குழந்தையும் போல உலகினில் சென்றிரந்து தொண்டு செய்தால் காமம் குரோதம் அவாவெகுளி விட்டு நிங்கும். பக்திக் கொடி படரும் அச்சங்கிலியினாலே கட்டி மனக்குரங்கை பலபலவாகிய புத்திக்கிளை வழியே சென்று ஐம்புலக் கனியைப் பறித்துண்ணது, புத்தி எனுங்கன்னிகையை இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடுத்தலாம். மனம் ஒடுங்கும். பொறை நிலையெய்தும். “நினைவொன்று நினையாமல் நிற்பின் அகம்.” எவபர் இது ஆவிக்கு, உயிர்க்கு என்றும் நற்றுணை நல்ஹரில், மோட்ச வீடு எனும் நன்மையைத் தரும் அகம், நிட்டைக்கூடிச் சிவபெருமானைக் காண அருள் புரியும். அவனை நாடுவோம் நாம். (1)

342. நாமந்தி சந்திதோறும் நல்ல சிவநாமம் சேமமுறைப் பாடிச் சிந்தை யிலே - காமமுதல் கட்டறுத்து நிட்டையிலே கங்குல் பகவின்றி இட்டமுடன் வாழ்வோம் இனிது.

“சிவாயநம்” எனும் ஐந்தெழுத்துப் பொருளை உலகினில் வாழ்க்கையில் அழுத்தி அழுத்தி (முன்பாட்டு விளக்கம்) வாழ இருவினையுஞ் சாராதே மனம் ஓடுங்கும். அந்தியும் சந்தியும் அஞ்செழுத்தை ஒதியோதி அதன் உரை யுணர்ந்தோதின் வருவினையுஞ் சாராதே மனம் பரிசுத்தமாகும். சிந்தைதெளிய எண்ணங்களும் இறைவனின் தொண்டில் நாடி நிற்கும். எண்ணங்கள் தாம் மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூர்த்தியான அவை இறக்கும். காமத் தாலே அலையும் மனம் ஓடுங்கும். இரவும் பகலுமில்லாத நிட்டைக்கூடி இனிது வாழ்வோம். (2)

343. இனியே தெனக்குன் அருள் வருமென் ரெண்ணாலும் கனிகாய் அருந்திக் கடும்பசிக்குத்—தனியே இருந்துமுத்தி சேர்வதற் கெண்ணுவதே யல்லால் பொருந்துவரே பூவிற் புகுந்து.

இலகுவில் உன்னுடைய திருவருளைக் கிடைக்கப் பெறுவது அரிது. அப்படி எண்ணுமல் காயுங்களியும் வரும் பசிக்குண்டு, தன்னந்தனியே யிருந்து வேறு புவனவழி மனதை இழுக்கும் தொல்லைத் தொடர்புகளையறுத்து அவனியே சிந்தித்தல் வேண்டும்; இருவிழியும் நீர் பெருகத் தனியேயிருந்து சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சித்தனுதீதனுய் நிற்சிந்தனுய்த் தாமரைத்தாட்கு அபயம் புகுதல் வேண்டும் சிறிதேனும் மனம் வேறு வழி செல்லலாகாது. (3)

344. போதுகொண்டு போற்றேன் பொறிவழியே போயலையேன்
தீது செயுமனத்தைச் சேர்ந்திடேன்—யாதுக்கும்
அஞ்சேன் அவரிவரை அண்டிடேன் எஞ்ஞான்றுந்
தஞ்சமென்று வாழ்வேன் தனித்து.

வேறுபாடுதரும் எண்ணங்கள் கொண்டு போற்றேன்; மனம் போற்றும் போது வேறுபாடுகளையுணர்ந்தலையேன்; “நினைவொன்று நினையாமல் நிற்பின் அகம்;” இதற்கு வேறுபாடுண்டாக்கி எவ்வண்ணத்திலும் தீது செயும் மனத்தை சேர்ந்திடேன். தனியே இருந்து “அகம் தொன்றுமிடமான நிலையில்” சும்மாஜயப்படாதே வேறு ஒருவர் உதவிவேண்டாது “நன்மையைத் தரும் அகமே” தஞ்சமென்று தனித்திருந்து அவன் திருவருளையே முழுமனத்தராய் வேண்டி வாழ்வேன். (4)

345. சற்குருவைப் போற்றித் தரணியிலே சீரடியார் பொற்பத்தைப் போற்றிப் புகலுவேன்—
கற்றவர்கள் நாடுஞ் சிவதொண்டன் நாம் சிவம் என்றுசொல்லி ஒடி வருவான் உவந்து.

திருவருளே உருவெடுத்தாற் போல் விளங்கும் சிவகுருவை எண்ணாலே தண்ணி மாயாகாரிய உலகினை மதியாதே அறிவே சொருபமாக விளங்கும் கற்றுணர்ந்த அறிஞர்கள் நாடித்தம் மகத்தே கொண்டுள்ள சிவதொண்டே சிருஞ் சிறப்பும் விளங்கும் சீரடியார், சிவபெருமான் பொற்பதம், கடைந்தெடுத்த அந்த வெண்ணென்யாகக் கொண்டு அவனைப் போற்றி நிற்பர். “அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாம் நந்தி நீட்டருள் ஒன்றுஞ் செறி யாச் செறிவே சிவம்” எனும் அந்தக் கடைந்தெடுத்த வெண்ணென்ய உளமே புக திருவருளே உருவான அவன் எம்மகத்தை நாடி ஓடி வருவான் உவந்து. தாயுமானவர் “உலகுயிரை அவரவர் வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு உடலில் பொருத் திவைத்து உடனின்று செயல் புரிவான்போல் யோகியாய், இருந்துயிர்க்கு அளவிறந்த யோகமுத்தி” உதவியருளியும் அங்ஙனமருளக் கல்லாவின் புடையமர்ந்து “புணர்ப்புறவு அடையாளத் திருக்கையுடன் வீற்றிருக்கும் செம்மேனிக் கற்பகமே” எனும் பொருஞ்டன் தாம் எவ்வாறு அடையாளக் கையுடனிருந்து நிட்டையில் புகுந்தார் என்று கூறுகிறார் காண்க.

“சொல்லாலும் பொருளாலும் அளவையாலுந்
தொடரவொண்ணு அருள்நெறியைத் தொடர்ந்து நாடி
நல்லார்கள் அவையகத்தே யிருக்க வைத்தாய்
நன்னர் நெஞ்சந் தன்னஸமும் நனுகுவேலே
இல்லாளி யாபுலகோ டியிரை பீன்றிட
டெண்ணரிய யோகினுக்கும் இவனே என்னக்
கல்லாவின் கீழிருந்த செக்கர் மேனிக்
கற்பகமே பராபரமே கைலைவாழ் வே”

(ஆசையெனும். 24)

“மனத்தினை ஒருவழி நிறுப்பது பொறைநிலை” “பொறைநிலை நிறுத்தியவம்மன நிலைதிரியாமற் குறித்தபொருளோடு கொளுத் தனினைவே நினைவு” “திரட்டிய வெண்ணை” அங்ஙனம் குறித்த வாய்முதற் பொருளோடு (திரட்டிய வெண்ணையோடு) “தான் பிறங்காத், வேறுபாடுகாணுத்தகையது சமாதி” நிட்டை சமாதி. இறைவனால் முன் திருவருள் வடிவாகக் கொடுக்கப்பட்ட ஆற்றலே பின் கடைந்தெடுக்கப்பட்ட வெண்ணையாக உருவெடுக்கும் “சற்குருவைப் போற்றி அறிவே சொருபமான அறிஞர் நாடித் தம் மகத்தே கொண்டுள்ள சிவதொண்டே சிரும் சிறப்பும் விளங்கும் சிவபெருமான் பொற்பாதமே” தாம் திரட்டிய வெண்ணையாகக் கொண்டுள்ளார் சிவயோககவாமிகள். தரணி — சூரியன், பூமி; தரணிபன் — இராச்சியாதிகாரன். தரணி தரன் — திருமால் தரணி யில் சீரடியார் — சிவபெருமான்.

(5)

346. உவந்து வருவானே மென்றுரு வேற்றிப்
பவம் வெந்துபோக வருள்வான்—தவஞ்செய்வார்
கண்டு மகிழுவார் காதலுட னதரிப்பார்
பண்டுபோ லென்றும் பரிந்து.

விண்ணினரும் அருவிபெருக் கெடுத்து மென்மேல் பொழிவது
போல் மனக்கசிவின் அடையாளமாகிய அடியேனுடைய இருகண்
களும் சிற்றுருக் நீர் பெருக்கப் பவம் என்னுடைய பெரும் பேரூ
கிய உலகமதிப்புக்குரிய பவம், வெந்து நீருக அருந்தவஞ்செய்து
அவன் வருவானே வருவானே என்று மனத்திலுருவேற்றி நிற்
பேன். அவ்வாறு வேண்டி நின்று கிடைக்கப் பெற்ற அந்திட
டையை மகிழ்ந்து வேண்டி, மென்மேலும் அந்தக் கொருத்து
விளக்கும் நினைவு, வெண்ணேயே கொண்டு நிட்டையில் ஆழ்ந்து
கிடப்பேன். அதுவே முன்னேர்களால் நமக்கு அளிக்கப்பட்டது.
தாயுமானவர் இந்திலையை உணரத்தருகிறார் காண்க.

‘விண்ணருவி மென்மேல் விளங்குவ்போலே இரண்டு
கண்ணருவி வெள்ளமொடு கைகூப்பித்-தண்ணமிரத
வெள்ளமே ஆனந்த வெற்பே எனத் தொழுவேர்
உள்ளமே நூன வொளி’

(உடல் பொய்யுறவு)

அன்றிவரும் ஜீ புலனும் நியும் அசையாதே
நின்றபடி யேநிற்க முன்னிற்கும்—கென்று
கருதுவதன் முன்னம் கருத்தறியப் பாயும்
இருமகள்தன் கேள்வன் உனக்கு

(திருக்களிற்றுப்படியார் 35) (6)

347. பரிந்தன்பர் பாதத்தில் பாங்குடனற் போது
சொரிந்துசிவ தொண்டன் தொழுது - கரங்கூப்பிச்
சீவன் சிவஞைச் சிவநாமம் பாடுவான்
தேவர் புகழுநிற்பான் தேர்ந்து.

பினிக்கப் பட்டுச் சிறைப்பட்டு வருந்து மொருவன் தன்
பிணியினை உணர்தாயினும், கட்டினையறுக்க முடியாதமையை யுனர்
வுற்று, தம்மடியார், அன்பர் தம்மருளினைக் கவர்ந்து உலகினிற்
தொண்டு புரிந்து சிவதொண் டென்னுஞ் சேவையே மேம்பட்ட
அகத்தினராய்ப் பாடுவான். அம்மையப்பராம் உலகும் சிவனும்
உயிர்க்குயிராம் நாதனும் உயிராம் சிவனும் தானும் தாயுங்குழந்
தையும் போன்ற உண்மையெண்டுடன் தொண்டு கெய்வான்.
தோத்திரஞ்செய்வான். அறிவே சொருபமான அறிஞர் அவனைப்
புகழு அவன் சிவபெருமானுகவே நின்று பாடுவான். தொழுவான்
சேவை புரிவான்.

(7)

22. யோக மறியேன் 176

348. யோக மறியேன்யான் யோகியரை யும் மறியேன்
ஆகுநெறி மற்றொன் றறியேன் யான் - தேகமிது
வீழ்வதன் முன்னுண் விரையார் மலர்த்தாளைச்
குழப் பணியாய் தொழுது.

அகத்தத்துவச் செறிவாம் நிட்டையும் அறியேன்; கண்ணப்
பர் போன்று மிக்க அன்புடையவர்கள் சிவச் செறிவாகிய சிவ
ராச யோகம், சங்கற்ப விளையின் பயகை இறைவன் திருவருள்
கூட்டி வைக்க, முன்னமே கைகூடிய சிவராசயோகியரையும் நான்
அறியேன். இவற்றிற்கு வழி காட்டாக நிற்கும் சரியை கிரியை
எனும் வழிமுறைகளோ இயமம் நியமம் பொறை நினைவு சமாதி
எனும் படி முறைகளோ வேறும் (முன் பாட்டுக்கள் காண்க) வழி
நின்றே முகியோ இறைவனையடையும் வழியறியேன். நீர்க்குமிழி
போலும் இன்பதுன்பம் அனுபவிக்கும் இம்மடைநாற்றம் பொருந்
திய இவ்வுடம்பு விழுமன் உன்னுடைய மலர்பாதங்கள் அடை
யப் பணிவாயே. இயமம் நியமம் கைப்பிடித்து நன்னெறிக்
கூட்டி மனம் ஒடுங்கி அகம் தோன்ற மோனமெய்திய அகத்
தினராய் அவனுடைய மலர்பாதங்களைத் தொழுவேண்டும். (1)

349. தொழுது வணங்கிநின் தூநெறியே செல்லும்
முழுமனத்தார் தங்கூட்டம் முன்ணி - அழுதே
உருகி யுருகி யுள்ளெந்தது கண்ணீர்
பெருக வரந்தருவாய் பின்

அகிலாண்ட ஓசையின் தொகையம்மையே! ஒலியின் பயனை
விகுதியாக அடைவதற்கு வரிவடிவமும் உயிர்களை உணர உடல்
வடிவமும் அமைந்திருப்பது போன்று உயிர்கள் உணர்ந்தும்ய
இறைவனும் திருவருளின் காரியமாகத் திருவுருக் கொண்டருள்
வன். அத்திருவருவே உள்ள கொண்டு பேரின்பப் பெருங்கடவில்
ஆழ்ந்து; ஒலிவடிவாம் நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தனை
(2 - 66) உருவமாகக் கொண்டு சென்னெறி கைப்பிடித் தொழு
கும் அருவுருவ வழிவாட்டினர் திருவருளால் உளம் புகுந்து இரவு
பகவில்லாது அழுது இருவிழியும் நீர் பெருக அன்பினால் பித்துக்
கொண்டவனை பிறவிப் பெருங் கடலுக் கப்பால் செல்ல வரந்
தருவாயே அண்ணலே. (2)

350. பின்ன ரெனக்குப் பிறப்போ டிறப்பென்னும்
மன்னுபெரு வாதைமற் றென்செய்யும்—உன்னைச்
சரணை றடைந்த தகவுடையார் பாதம்
அரணை றிருந்தேற் கறி.

(முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர) அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவமாகக் கணுவற நின்று அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மையாகவும் அதனுள் நாழும் யானகியவென்னை விழுங்கி வெறுந்தானாய் விளங்கும் தற்பரஞக ஏகமாய் விளங்கும் பொருளை சரண்புகுந்து; பலபலவாகிய புத்திக் கிளைவழியே மனக்குரங்கு சென்று ஜம்புலக்கனி பறித்துண்ணைது, புத்தி எனுங் கண்ணிகை பார்வதியுடன் கூட இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட்டது. பொறை நிலை யெய்திய மனத்தராய் உலகமாகிய நாடக மேடையில் இறைவனெழுதிய நாடகத்தில் தமக்கு அளித்த பகுதியைத் திறம் பட நடித்து; சாக்கி அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப் பவன் எனும் நான்கு அத்துவிதமாக்கக்கூடிலும் அந்தத் தற் பரஞம் நிலையில் அனுபவ உணர்வினால் உள்ளத்தே மகேஸ்வரரைனக் கண்ட மெய்யன்பர், வினைமுதலாம் முதல்வனுடன் சமாதியடைந் தோர், வேறுபாடு கானாத தகமையுடையார்க்குப் பிறப்போ டிறப்பில்லையே யென்றார். (3)

351. அறிவுக் கறிவாகி யப்பாலுக் கப்பாற்
பிறவற் றிருக்கும் பெருமான்—நெறி நின்றூர்
நீடுழி வாழ்வாரே நீநா னவனென்று
பாடுபட மாட்டார் பரிந்து.

(முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர) அருவுருவ வழிபாட்டின ராகிய அறிஞர் எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் மகேஸ்வரரைனப் புருவநடுவில் கண்டு வணங்குவோர். அறிவுப் பெருவெளியைத் தம்முன்னத்தே உணர்ந்தறிவர். வினைப்பயனெனும் அம்பலம் அதன் ஒலித்திரளான அம்மை பார்வதியாக விளங்கும் வெளி அறிவுப் பெருவெளி; சூதானதற்ற வெளி (2—164) மனவெளியும் அந்த அறிவுப் பெருவெளியுமொன்றுபட்டால் அறிவுக்கறிவாகி யப் பாலுக்கப்பாலாய் நிற்கும் பெருமானைக் காணலாம். தில்லைக் கூத்தணைத் தம்மகத்தே காண்பர். முத்திறப் புணர்ப்பாம் நிலையாகிய, இறைவனும் உலகும் தானும் ஒன்றுபட்டநிலையே அந்திலை. அவர் சீவன் முத்தஞக வாழ்ந்து ஈற்றில் மனங்கரைய ஒளியில் ஒளிபோய் ஒடுங்கும். நீடுழிவாழ்வார். (2—334) இன்பு துன்பமற்றுப் பேரானந்தத்தில் என்றும் வாழ்வர் (4)

352. பரிந்து பணியாற்றிப் பாவமெல்லாந் தீர்த்தேன்
இருந்த படியிருக்கு மெம்மான்—வருந்த
வழியு மினியுண்டோ வாழ்வுடன் தாழ்வோ
செழுப்பலர்ப் பாதனு சிரம்.

தில்லைத் தரிசனமும் ஜந்தெழுத்துச் ஜோதியும் கண்டு அவற்றில் ஆழந்து கீடந்து மின் சீவன் முத்தஞக அம்மையப்பராம் உலகுந்தானும் தாயுங் குழந்தையும் போல அன்புடன் குழைந்து வாழ்ந்து பரிந்து பணியாற்றி வருவினையும் முன் வினையுந் தீர்த்தேன். ஜம்புலக்கனி மரத்தின் புத்திக்கிளைவழியே மனக்குரங்கு சென்று ஜம்புலக் கனிபறித்துண்டு இருவினையுஞ்சேர வினைப்பய னுண்டாகும். அவற்றிற்கேற்றவாறு வினைமுதலாம் முதல்வனுல் உலகியல் வாழ்க்கையில் காரண சரீரங்கொண்டு திருத்தித் திருத்தி

யமைக்க, வேறுவேறு உடலத்தில், புல்லாகிப் புழுவாகி மரமாகி கல்லாய் மனிதராய் பல்விருக்மாய் பாம்பாய், பறவையாய் வேறு வேறு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுகிறோம். ஆனால் மனக்குரங்கு அவ்வாறு ஜிம்புலக் கணி பறித்துண்ணது புத்தி எனும் வாய்க்கால வழியே சிவான்ந்த வெள்ளம் பெருக புத்தி பார்வதியின் தொண்டில் ஈடுபட்டால் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை பார்வதிதேவியாம் தாயின்மடிமீது இருக்குங் குழந்தை தாயின் ஆற்றல் கொண்டு தாய் பார்வதி சொல்லும் வேலையைச் செய்யும். இருவீனையுஞ் சேராது. புண்ணியமும் பாவமும் சேராது. சிவபெருமான் போல் வாழ்வான். இயற்கை பார்வதியால் அமைக்கப் பட்டபடியே இருந்தபடியே இருக்கு மெம்மான், வருந்த வழியுமின்டோ? மாற்றி மாற்றி அமைக்கப்படும் உடலும் வாழ்யுமின்றியுந் துன்பமுமின்பழுமில்லாதும் வாழ்வான். செல்வம் குறைதலுங் கூடுதலும், இனபங்கூடுதலும் துன்பங்குறைதலுமின்றி வாழ்வந்தாழ்வுமின்றி என்றும் குறையாப் பேரானந்தத்தில் மூழ்கிச் செழுமலர் மோஞ்ச வீட்டைக்கொடுக்கும் அழிய அவ்வாழ்வு மேல் கொண்டு, “சும்மா இருக்கச் சுக முதயமாகுமே இம்மாயா யோக மேன்டா” என்று, கம்மா இருக்கும் மலர்ப் பாதஞ் சிரமேற்கொண்டு இனிது வாழ்வான். (5)

353. சென்னிக் கணியுன்றுள் சேவித்து நிற்றலே பண்ணுக் கணியுன்னைப் பாடுதலே—கண்ணுக் கணியுன் வடிவுகண் டான்தங் கொள்ளல் பணியை யணிந்தாய் பரம்

பரிந்து பணியாற்றி இருவீனஞ்சு சேராதே செழுமலர்ப்பாதஞ் சிரமேல் கொண்டால் (முன்பாட்டு வீளக்கம்) சென்னிக் கணியுன்புக்கை இசையுடன் பாடுதல் பண்ணுக்கணி. பண்ணும் இசையும் சொல்லும் பொருளும் அம்மையப்பரைப்போல இவை பிரியாதன. பக்தி மேலீட்டினால் உன்னைப் பாடி மெய்ம்மறத்தலே பண்ணுக்கணி. பண்ணின் ஒசைபோலும் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மையையும் பண்போன்று வீளங்கும் சிவபெருமானையும் உள்ளத்தே நுண்ணிடையவளொடு நுடங்கும் பித்தணை விண்ணிடை விடைமேல் விளங்கும் ஒருவனை கண்ணிடைக் கண்டானந்தங் (2-66) கொள்ளலே கண்ணுக்கணி; அவ்வாறு யோகமலையுச்சியாகப் பரிந்து பணியாற்றி; பத்திமலையுச்சியாக கணிவு மேம்படாப் பாடி மெய்ம்மறந்து அறிவே சொருபமாக நின்று; ஞானமலையுச்சியாக நுண்ணிடையவளொடு நுடங்கும் பித்தணைக் கண்ணிடைக் கண்டு களிப்பற்றும் மூன்று மொன்றுன யோகமலையுச்சிபத்திமலையுச்சி ஞானமலையுச்சியே, முழுமுதலாஞ் சிவபெருமானின் இருப்பிடமான கயிலாய மலையாகக் கொண்டும்; அங்கே கயிலாயமலையுச்சியில் உன்னைத் தரிசிக்கும் வேலையைப் பணித்தாய் இறைவனே! (6)

354. பரவுமடி யார்க்கருளைப் பாலிக்கும் ஜை!

இரவுபகல் காணுநின் ரேத்த...வரமருள்வாய் வாய்விட்டுச் சொல்ல வகையெனக்கிங் கில்லையே நீவிட டிடாதே நினை.

அங்கனம் பக்திமலையுச்சி யோகமலையுச்சி ஞானமலையுச்சியாம் கூயிலையங்கிரியிலேயுன்னை நித்தமும், உனைமறந்து இரவும் பின் கண்டு தரிசிக்கும் பகலுமில்லாது, ஏகாந்த வீட்டில் இருக்கும் உன்னை; சரம் அசரம் எப்பொருளிலும் வியாபித்து அகல் நிறை வாக ஒவ்வொரு அணுக்கள் தோறும் நின் நியங்கும் வடிவினைப் பாடிப் பணிந்தேத்தும் மெய்யன்பர்க்கருளைப் பாலிக்கும் ஜைனே! எளியேனுக்கு வரம் தருவாய். அறிவே சொரூபமாக நின்றஞர் புரியும் ஜைனே! நான் என்ன கேட்பதென்றெழக்குத் தெரியாதே; உமக்குத்தான் தெரியுமே என்னுள்ளத்துள் கிடக்கும் யாதே; உன்மையை உன்மை முழுவதையுமறிந்த நீர் அவ்வாறு அருள் புரிந்து நம்மை ஈடேற்றுவீர், மாணிக்கவாசகர்

“வேண்டத் தக்க தறிவோய் நீ வேண்டமுழுதுந் தருவோய் நீ
வேண்டும் அயன்மாற்கரியோய் நீ வேண்டி நீ என்னைப்
பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீயா தருள்செய்தாய் யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால்
வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னில் அதுவும் உன்தன் விருப்பன்றே”
(குழுத்தபத்து 6)

“வைத்திடுங் காலைப்பிடித்துக் கண்ணில் மார்பில்
வைத்துண்ட்துக் கொண்டு கையாஸ் வளைத்துக் கட்டிட
சித்தமிசைபுக இருத்திப் பிடித்துக் கொண்டு
தீயக்கமற இன்பசகஞ் சேர்வதன்றே”
(தாயுமானவர் பெற்றவட்கே 5).

“மலையில் வசிப்பவரே! உம்மைப் பார்த்து உம்முடைய சுபகாரமான திருவடி களிரண்டையும் இருக்ககளாலும் பிடித்து தலையிலும் மார்பிலும் வைத்துக் கொண்டு இறுகத் தமுகிக்கொண்டு மலர்ந்த தாமரையின்தும் போன்ற பரிமளவாசனைகளை கொண்டு பிரம்மா முதலிய தேவர்களாலும் அடைதற்கரியமுகர்ந்து பிரம்மா முதலிய தேவர்களாலும் அனுபவிக்கப் போகிறேன்.”
(சிவானந்த லஹரி. ச. (26) மொழிபெயர்ப்பு) (7)

355. நினைவி னி னைவாகி நீயிருக்க நாயேன்
வினைவழியே சென்று மெலிகோ — எனையும்
இடுக்க னைனக்கில்லை நின்செயலே யாவும்
நடுக்கமெனக் குண்டோ நவில்.

தில்லைத் தரிசனமும் ஜந்தெழுத்துச் ஜோதியமாக இடைவிடாதுன்னையே நுகர்ந்து நுகர்ந்து இன்புற்றேன். சிவோகம் பாவஜை எனப்படும் சிவமுதிர் நினைவாஸ் தேவரீரோ (சிவனே) அடியேன் என்று உலகியல் தொடர்பும் நின்திருவடி நினைப்பும் மறப்புமற அத்திருவடியிறங்கும் படியாகத் தாய் போன்ற நின் திருவருளைத் தந்தருளினை. தாயுங் குழந்தையும் போல் குழந்து குழந்து வாழும் நிலையில் நின் திருவருளாஸ், பாச பந்தக்கயிறு எரிந்த அடியேன் தாமரையில் நீர்போல் இருவினையுஞ் சாரதே புண்ணியம் பாவம் இரண்டுமில்லாது யானையின் தோல் போர்த்த சிவபெருமான் போல் உலகினில் (2-223) தொன்

டாற்றுகின்றேன். அந் நிலையில் நின் திருவருளால் மனக்கவலை சிறிதுமில்லாமல் எல்லாப் பொருட்களும் நீ அசைத்தாலன்றி அசையா எனும் உண்மை விளங்கவும் அப்பொருட்கள் யாவும் நீயே ஆங்கு நின்று இயங்குகின்றாய் என்றும் அறிவேன். ஆதவில் நடுக்கமெடுக்கேன். (8)

356. நவிலு மறைநான்கு மாகமமுந் தேடி
நவில முடியாத நாத—தவமுடையார்
தம்மன த்தாய் நாயடியேன் சாற்றுங் கவிக்கிரங்க
எவ்வழுண்டோ கூரு யினி.

தெரியும்படியாக அடியேனுனர்வினுள்ளே ஒளிவிட்டுக் கொண்டு விளங்குகின்ற திருமாமறைமுதலே, முதறிவின் மூவா விததே, மாசற்ற வாழ்வே, ஒசைவடிவே, ஒசைக்கு அப்பா ஸாய்க் காணப்படும் அறிவாற்றலாம் திருவீருட்பெருவெளியே! தூயவுயிருக்குள்ளிருக்கும் உயிர்க்குயிராம் நாதனே! மாயாகாரியப் பொருட்களை மனத்தினால் நினைத்தும் அச்சட்டுணர்வைச் சொற் களால் விவரித்தும் விளக்கலாம். அறிவுப் பெருவெளியில் காணப்படும் அறிவுப் பொருளாம் நின்திருவருளை அறிவினுலேதாம் காணலாம். நவிலமுடியாத பொருளே நின்திருவருள். உன் திருவருள் கொண்டு முதறிவுப்பொருளான தவத்தின் பயனால் அறிவுப் பெருவெளியில் நின்று எளியேன் இயற்றிய இக்கவிக்கிரங்கி அதில் குற்றமுண்டோ இயம்பாய் பராபரமே. முத்திறப்புணர்ப்பாம் அந்திலையில் நின்றே நின் கவியை இயற்றினேன். அருள் தாராய் மூவாழுதலே, முதறிவுப் பொருளே! “வாரா வழியருளி வந்தென் உளம் புகுந்த ஆராஅழுதமாய் அலைகடல் வாய் மீன் விசிறும் மனத்தில் அலைகள் போல தோன்றும் முதறிவுப் பொருட்கள் அனைத்தையும் மூவாழுதலே, மனம் எனும் சிவான்தீ வெள்ளம் பெருகும் கடலில் நீயே சீசி யெறிய, என்று மாணிக்கவாசகர் பாடுகிறார் காண்க. (9)

357. இனிப்பிறவா நன்னெறிக்க ணைய்தினை சேவைக் கினிப் பிறக்க வென்னைப் பணியாய்—இனித்ததிருக் கோலத்தா லைந்தொழிலுங் கூட்டிக் குனித்தருளஞ் சீலத்தாய் தில்லைச் சிவ!

உயர்வும் சிறப்பும் தூய்மையும் வாய்ந்த மழுப்படையினை உடையவனே! மும்மலவழுக்கை மூளவொட்டாது முற்றுக விலக் கியருஞ்ம் முத்தலைவேலைக் கைக்கொண்டருளியவனே! திங்களைச் சூடியருளிய செவ்விய திருச்சடையினையுடைய செல்வனே! வனப் பாற்றலெனப்படும் மாருநிலைசேர் திருவருள் மங்கையினை உவந்து ஒருபாகமாகக் கொண்டருள்பவனே! நீர் தூயவாழ்வில் ஜந் தொழிலையுங்குனி ததருளி இருவினையும் நீக்கியான்டு வனப்பாற்றலாம் மாருநிலைசேர் திருவருள் மங்கை உவந்து அருள்புரிய யோகியனுசீகு அருளீந்து நிட்டைக்கூட்டி உன்னைக் காண்பித்தாய். தன்னைத்தானேயறியச் செய்தருளினை. திருவருள் மங்கையினை உவந்தொருபாகமாகக் கொண்டருளியவனே! தில்லைக்கூத்துனே

நின் திருவருளால் அறிவுப் பெருவெளியின்கண் நிலை பெற்று நின்றருளும் பேரின்பப் பெருவெளியாய் விளங்கும் சிவபெரு மானே. அடியேன் உன்னை அடியேனுக்குத் தெளிவு தந்தருளிய கல்லால் மரத்தடியில் வீற்றிருந்தருளும் தெய்வமென்று கருதிக் கைதொழுது நன்னெறிக்கண் எய்தி உன்னை தரிசித்தேன். ஆதலின் எளியனேன் என்னுமோர் அன்னை வயிற்றில் கருவிருக்கின்ற கண்மம் இனிப்பணியாய் தண்ணளிவாய்ந்த முழுமுதல்வனே! (10)

23. பதைப் பற்றிரு நெஞ்சமே. 177

இராகம் — தன்னியாசி.

தாளம் — ஆதி.

பல்லவி.

358. பார்ப்பதெல் லாஞ்சிவ மாகவே கண்டு
பதைப்பற்றிரு நெஞ்சமே.

அநுபல்லவி.

பதைப்பற்ற பேர்க்கேசிவ பாக்கிய முண்டு
பஞ்சேந் திரியம் அஞ்சைச்யும் வென்று (பார்)
சரணம்.

மார்க்கஞ் சொல்லும் வழிதனிற் செல்லு
மாற்ற மெளனத் தியானத்தில் நில்லு
தீர்க்க மானகுரு செல்லப்பன் பாதம்
சிந்திக்கும் யோகசவாமி வந்திக்குங் கீதம் (பார்)

அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவமாகக் கணுவற நின்று கலப்ப, சரம் அசரம் எப்பொருளிலும் அவனே அகல்நிறைவாக நின்று இயங்குதலே உண்மை உலகியல் வாழ்க்கை. எல்லாம் அவனே; எல்லாம் அவன் செயலே எல்லாஞ்சிவன் செயலே; தாயுங் குழந்தையும் போல் வாழும் அறிஞன், எங்குஞ் சிவத்தைக் காண்பவன், ஏன் சஞ்சலங் கொள்கிறுன்.

ஜம்புலக் கணி மரத்தில் பலபலவாகிய புத்திக் கிளை வழிசே
மனக்குரங்கு சென்று அக்கனியைப் பறித்துண்டு சிற்றின்ப
வாழ்வின் இரு வினைக்கீடாகாமல் ஜம்புலன்களையும் இறைவன்பாஸ்
செலுத்தி, தும்பை அரவு, அடங்கிய ஜம்பொரங்கன் போன்ற
அடங்கிய ஜநது தலைநாகம். சடையில் அழுடன் ஆடும் சிவ
பெருமான் போல் அப்பால் பட்டவளுக்க சஞ்சவயின்றி வாழ்வான்.

முன் குறிய சன்மார்க்க வழியில் இறைவனின் தொண்டில்
சுபேட்டு இருக்கின்றியுஞ் சாராயல் யனம் ஒடுக்கி பரிசுத்தமான
யனம் உண்டாக “நீனைவோன்ற நீனையாயல் நீற்பின் அகம்”
எனும் உண்மை விளக்க அகம் தொங்றும். அவ்வண்ணம் அகம்
தொங்ற முத்திறப் புனர்ப்பாய் அந்திலையில் யோக சவாமிகள்
தட்குருவாக்க செல்லாப்பாச் சவாமியாரர் வந்தனை செய்து
பாடும் தொடை இப்பாடல்கள்.

24. முத்தி நெறி. 178.

நேரிசை வெண்பா — அந்தாநித் தொடை.

359. நல்லூர்ப் பதியிலே ஞான நெறிகாட்டச்
செல்லப்பன் என்னும் திருப்பெயரான்
—பொல்லாப்பிங்
கொன்றுமே யில்லையென ஒதினை ஒதயான்
கண்டுமெய் தேறினேன் காண்.

நல்லூர்க் கந்தன் பதியிலே தேரடிப்படியிலே செல்லப்பாச்
சாமியார் எனும் ஞானகுரவன் வீற்றிருந்தான்.

“யோகியர்க்கே ஞானம் ஒழுங்காம் பேரன்பான
தாகியரும் யோகம் முன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே”

(பராபரக் கண்ணி 90)

என்று, “அகத்தவச் சிவச் செறிவினர்க்கு திருவடியுனர்
வொழுக்கமாகிய சிவஞானம் கைகூடும் கண்ணப்பர் போன்று
மிக்க அன்புடையவர்க்குச் சிவச் செறிவாகிய சிவராசயோகம்
முன்னமே கைகூடிற்றென்க”. என்னும் பொருஞ்டன் தாயுமான
வர் பராபரக் கண்ணி (90) இல் தருகிறார்காண்க. அவ்வாறே
கண்ணப்பர் போலும் முன்கூடிய முதறிவுப் பொருளான ‘சிவ
தொண்டே’ தம் வெண்ணெயெனத்திரட்டும் சிவச் செறிவாம் சிவ
ராசயோகம் கைகூட உலகினில் அவதரித்த சிவயோகசவாமி
யார்களுக்கு ஞான நெறி காட்டிவைக்க [(1—488; 489) காண்க]
(வேறும் ஞானகுரவன் எனும் பதிகம் காண்க) நல்லூர்த் தேரடிப்
படியில் அகத்தவச் சிவச் செறிவென்னும் திருவடியுனர்வொழுக்க
மாம் சிவஞானம் மேம்பட்ட செல்லப்பாச் சாமியார் வீற்றிருந்
தார். “ஓரு மொழியா ஸெல்றனுள்ளமுவக்க வைத்த திருவேயென்
செல்வமே தெய்வமே கண்வளராய்” (1—500) என்று ‘ஓம்’ எனும்
உண்மையை தமக்குப் புகட்டிவைத்த செல்வமே தெய்வமே
என்கிறார். உண்மை விளங்கவே ஒரு பொல்லாப்பிங்கில்லை யென்று
ஒதினை. (2—291) சிவச் செறிவாகிய சிவராசயோகம் முன்னமே
கைகூடிய கண்ணப்பர் போலும் அன்பு முதறிவுப் பொருளாகக்
கொண்ட யோக சுவாமிகள் கண்டுணர்ந்து மெய்சிலிர்ப்ப முத்
திறப்புணர்ப்பாம் மெய்மையினை ஒரு நொடியளவிலுளர்ந்த
வராய்ச் சிந்தை தெளிந்து (1—489) நின்றார். தாயுமானவர் இன்
வுண்மையை விளக்கத் தருகிறார் காண்க.

“மோனந்தரு ஞான மூட்டி எனக்குவட்டா
ஆனந்த வாழ்க்கை அருளாய் பராபரமே”

(பராபரக் கண்ணி 345) (1)

360. காண்பதெலாம் பொய்யென்று காட்டினன்

காட்டியான்

வீண்பா வினையெல்லாம் விட்டொழிந்தேன்—
மாண்புடனே

நீயும் மனத்தில் நினைத்தால் வினையெல்லாம்
மாயும் இதைநீ மதி.

ஜம்புலனுணர்வினால் கானும் மாயாகாரியப் பொருட்களைல் வார்ம் மாறிமாறித் தோன்றும் பொருட்கள். நீர்க்குமிழிபோலும் இன்பதுண்பம் தருவன். நான் எனது எனும் எழுச்சி, ஆணவ முனைப்புக் கொண்ட மதம் பிடித்த யானை போன்ற மாயாகாரி யப் பொருளான மனமே அதற்குக் காரணம். (சிவச் செறிவாகிய சிவராசயோகம் முதறிவுப் பொருளாகக் கொண்ட சிவயோக சுவாமிகள்) ஒரு நொடியளவில் அதன் உண்மையினை உணர்ந் தறிந்தார். உண்மைமுழுதும் எனும் எப்பொருளிலும் வியாபித் திருக்கும் இறைவனையே கண்டேன்; யான் எனது புல்லு மக்கள் மரம் எனும் வீண்பாவனை விட்டொழிந்தேன். பூதஞ்சுழுப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனையே எங்குங் கண்டேன். சிந்தை தெளிந்தது. நீயும் அதுபோல் எப்பொருளும் இறைவனாகவே கண்டு அவனே பொதுநடம் புரிகிறான் என்று உணர்ந்தறிவாய். நாடக மேடையில் உனக்கு அளிக்கப்பட்ட பாகத்தை திறம்பட நடித் தலே' உனது கடமை. சாக்ஷி அனுமதிப்பவன், தாக்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் உன்னையு மிறைவனையுமொன்றுக்க் காண்க. ஈற்றில் புருவநடுவில் மகேஸ் வரலை ஓர் அனுபவ உணர்வாக நீ காண்பாய். (2—241) உண்மை முழுதுமென உணர்ந்தால் வினையெல்லாம் யெரிந்துபோம், இறைவனையே நீ கர்ண்பாய். (2)

361. மதிக்கும் மதிகொடுக்கும் மாநிலத்தை யாள

விதிக்கும் விமலனடி சேர்க்கும்—துதிக்கும்

அடியவர்கள் துன்பம் அகற்றி அருளங்கடிமலராற் பூசித்துக் காண்.

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) எப்பொருளிலும் வியாபித் திருந்து பூதஞ்சுழுப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனையே கண்டு போற்றித் துதிக்கும் அடியவர்கள் இருவினையும் மாயும் (முன்பாட்டு) இன்பதுண்பமகல் இறைவனின் சித்திரத்தின் பேரானந்ததே உடையார் மனம் அடங்கும். புத்தி இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடும். சூழந்தை தாயையே முன்காண்பது. மதிப்பைக் கொடுக்கும். மதி, சந்திரன், போன்று இறைவனுடைய ஒளி கொண்டு இயங்கும் அம்மை, அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை வடிவானவளை மோனத்தின் வித்தாக அனுபவ உணர்வாக உள்ளத்தே அறிவே வடிவாக முதற் காணலாம். ஞானாளி உதயமாகும். விதிக்கும் விமலனடி சேர்க்கும். திடம் தந்து போனவன். அந்த ஞானாளியை உருவாக்கிய மோனன் எனும் அகம் சிதையாது, பஞ்சப் புலன் வழி செல்லாது, சிவகுருவின் உதவி கொண்டு தூய வாழ்வில் ஈடுபட்டு மோனமே உருவான அகத்தைப் பூசித்தும் போற்றி செய்தும் துதித்தால், நிட்டைக்கறியவனையடையலாம். (3)

362. காணுவார் தொண்டர் கருதுவார் சொன்னசொற்
பேணுவார் பேணிப் பெரிதுவப்பார் - சாணு
வளர்க்க வழிதேடி வையத் தலையார்
கலக்கமறக் கண்டு களி.

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) மோனமெய்திய அகத்தின
ராய் இறைவனையே எங்குங் கண்டு புத்தியெனுங்கண்ணிகை சிவா
னந்த வனந்தனில் பார்வதியுடன் கூட இறைவனின் தொண்டில்
சுடுபடுவர். சிவகுருவின் உதவி கொண்டே வாழ்வார். அவர்
சொன்ன ஓர் சொல் ‘ஓம்’ எனும் உண்மை பயக்கும் சொல்
“சிவன்செயல்” எனும் சொற்போல் “சொல்லை” பேணுவார்.
எந்நிலையிலும் எக்கோலத்திலும் அந்த உண்மை வழுவாது
வாழ்வார். தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையுந் தயங்க அண்டர்
தொழும் இலங்கை ஈசுவரனைப் போற்றித் தொழுவார்.
ஒருசான் உடலைப் பேண உலகியல் இன்பதுன்ப வாழ்விலீடு
பட்டு அலையார். கிடைப்பதையேயுண்டும் தமக்குக் கிடைக்கப்
பட்ட வசதியில் உறங்கியும் இறைவனைப் பேணி ஒரு சொல்லின்
உண்மை கண்டப் பிடித்து அச்சொல்லைப் பேணி, உண்மையைக்
கண்டவராய் கலக்க மற்று வாழ்வர். பேரானந்தங் கொள்வர். (4)

363. களிபெருகுங் காமக் குரோதமெலாங். குன்றுந்
தெளிவுண்டாஞ் சித்தத்தில் தீமை - விளியுமே
ஆராறிவா ரென்றதனை அந்திசந்தி சிந்தித்தாற்
பேரறிவு தான்வருமே பின்.

விளிதல் — கெடுதல்; சாதல்; கழிதல்.

பேரானந்தம் பெருக்கெடுக்கும். பெற்றவட்கே தெரியும்
பிள்ளையின் அங்கை மற்றவளரியாள். தாயுங்குழந்தையும்போல்
உலகின் சித்திரத்தில் பேரானந்தங்கொள்வர். தில்லைத் தரிசனங்
கண்டு இறைவனைக் கண்டவர்களே இறைவனின் அங்கை
யறிவார். மற்றவர் எவ்வாறு அறிவர். முடவன் கொம்புத்
தேனுக்கு ஆசைப்பட்டது போன்றதே மற்றவர் அதை அறிய
எத்தனைப்பது. பாசபந்தக் கயிறு ஏரிந்த மெய்யன்பனுக்கு காமம்
குரோதம் மோகம் முதலிய தாமச குணங்கள் எங்கே? அவைகள்
அழியும். தீமை கெடும். “சிவசிவ” எனும் மாமறைதரும்
உண்மைப்பொருள் சித்தத்தில் தெளிவுண்டாக்கும். தாமறையில்
நீர்போல் (2—336) கர்ணயையிரத்துப்போர்த்த சிவபெருமான்
போல் உலகில் வாழ்வான். உலகினை அம்மையையும் அப்பரையும்,
சிவன் செயலின் சித்திரத்தின் விகாரத்தை, உணர்ந்துணர்ந்து
வேதத்தின் உட்பொருளாம் அவனை, சிந்தித்து சித்தனுதீதனுக்
பேரறிவு வளரும். சுகர் எனும் முனிவர் போன்று (2—309)

எவ்வுயிரினின் உண்ணின் ருணர்ந்தும் சொல்லாமல் சொல்லி அப் பொருளின் இயற்கை உணர்வாக நின்றி யங்கியும் சிவபெரு மான் போல் உலகினைக் கொண்டியக்கும் வினைமுதலாம் முதல் வனின் பேரறிவுதான் வருமே பின். (5)

364. பின்னுமுன்னு மில்லைப் பிரமமே யுள்ளபொருள் என்னு மொழிதம் இதயத்தில் - மன்னுபவர் சாந்தம் அடக்கம் தயவுடனே வாழ்ந்தினிது சேர்ந்திடுவார் முத்தி தெரி.

(முன் பாட்டு விளக்கம் தொடர) ஆதியந்தயில்லாத ஜிந் தெழுத்துச் ஜோதியிலாழ்ந்து கிடந்த மெய்யன்பன், சிவன் முத்தனைக்கத் தாமரையில் தண்ணீர் போல (2—336) கரியுரிபோர்த்த சிவபெருமான் போல (2—223) பின்னுமுன்னு மில்லைப் பிரமமே யான் என்னும் மொழி தம் இதயத்தே மன்னுபவராய் தயவுடன் சாந்தம் அடக்கம் இனிது விளங்க வாழ்வார். ஈற்றில் அவர் மனம் கரைய சூக்கும் சரீரமும் காரண சரீரமும் அவருடைய ஸ்தால சரீரத்துடன் ஒருங்கே விட்டொழிய ஒளி போய்ப் பேரொளி யுடன் கலக்க பிறவிக் கடலுக்கு அப்பால் பட்டார் என்று அறி (வெளியில் வெளிபோய்... எனுந் திருமந்திரம் (2—334) காண் (6)

25. இலங்கை நம்நாடு 179

365. தூண்டு சுடர்ச்சோதி தொல்லுலகில் வந்துநமையாண்டுகொண் டானை மார்க்குங் குடியல்லோம் வல்வினையும் போச்ச வரம்பிலின்ப மேயாச்ச நல்வினை சேரிலங்கை நாடு.

ஊழ்வினையின் பயங்க அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு வாழ்வுந் தாழ்வும் உடலமும் பொருத்தப்பட்ட மாயா காரிய வாழ்க்கையிலாழ்ந்து கிடக்கும் தொல்லுலகில் முதறிவுப் பொருளான் சிவச் செறிவாம் சிவராசயோகம் முன்னரே கூட்டிவைக் கப்பட்டவன் எளியனேன். தண்டரளமொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க, “ஆரறிவார் ஆரறிவார் இறைவனின் சித்திர விகாரத்தை மாரறிவார்” என்று முவிகவாகனமே தம்மூர்தியாகக்கொண்ட ஞானக்கணபதிபோல் துளைத்துத் துளைத்து ஞானப்பொருட்களைக் குவியல் குவியலாக எடுத்துத் திரட்டினேன். மோனமெய்திய அகத்தே ஞானத்தைக் கொடுக்கும் தூண்டத் தூண்டச் சுடர் விரிந்தெரியும், சோதியே! முழுமுதல்வனஞ் சிவபெருமானே வந்து நம் அகம் சிவவிங்கமாகவும் ஆக்கை சிவன் கோயிலாகவும்

உண்டாக்கிக் கொண்டான். வேறு யார்க்கும் நாம் அடிமை கள்லோம். வேறு ஒரு தெய்வக்கொள்கையும் என்னேம் “சிவன்” எனும் நாமத்தையே சிவச் செறிவு உண்டாக்க உச்சரித்தும் “சிவசிவ” என்றே தியானித்து, மனதுள் எண்ணங்கள், பரிசுத்தமானதே. வினையாவும் விட்டகல் அளவுகடந்த பேரானந்தமே எம்முடைய மனதையும் உள்ளத்தையுங் குடிகொண்டதே. நன்மை பயக்கும் நல்வினையேயுடைய நாடே நம்மிலங்கை. இலங்கை சுசனைப் போற்றுவோம். திருஞானசம்பந்தர் திருவண்ணமலை சீசனைப்புகழிக்கிறார் காண்க.

“உருவிற்றிகழு முமையாள்பங்க ரிமையோர் பெருமானார்
செநுவில்லோரு காஸ்விோ வூன்றிச்செந்தி யெழுவித்தார்
பருவிந்குற வர்புனத்திற்கு வித்தபரு மாமணிமுத்தம்
அருவித்திர ளோடியியுஞ் சாரலன்ன ணுமலையாரே” (1—69—5) (1)

366. வேண்டுதல் வேண்டாமை யில்லான் விரும்பிவந்து
ஆண்டுதான் கொண்டான மார்க்குங் குடியல்லோம்
பொய்பேசு கில்லேம் புறங்கூறு கில்லேம்யாஞ்
செய்யா ரிலங்கை நமது.

சிற்றின்பத்தை நாடி ஒன்றை விரும்பி வேண்டுவதும் இல்லை; இறைவனால் நமக்கு அளிக்கப்பட்ட பகுதியைத் திறம்பட நடிப் பதில் வரும் இன்பம் துன்பம் யாவும் இறைவனின் சித்திர விகாரத்தின் பெருமையினை யுணர்த்துதலே. அதில் பேரானந்தங் கொள்வதல்லாமல் அதில் விருப்பும் வெறுப்பு மில்லாமலே சிவ பெருமானை வேண்டி நிற்பவன் மெய்யனபன். தாயுமானவரி வேண்டா விருப்பும் வெறுப்பும் அந்த வில்லங்கத்தாலே வினையுஞ்சனனம் என்று “விருப்பு வெறுப்பும் அவற்றைக் கொள்ளும் பினிப்பினுலே மீண்டும் மீண்டும் பிறப்புக்கேதுவாக்கும்” என்னும் பொருளுடன் பாடுகிறார் (ஆனந்தக் களிப்பு 24) காண்க. அத்தகைய மெய்யன்பனுனேன் யான் பொய்காமம் குரோதம் புறங்கூறுதல் முதலிய தாமச குணங்கள் விட்டகன்றன. அறவழி நிற்கும் (1—477) கொல்லாவிரதம் பூண்ட மெய்யன்பர் வாழும் நாடே எம்மிலங்கை. (2)

367. இல்லையென்று சொல்கிலோம் யார்பாலு
மன்புடையோம்
எல்லையில்லா வின்ப மெவர்க்குங் குடியல்லோம்
தில்லைவாழ் தெய்வத் திருவடியைச் சிந்துத்து
நைவோ மிலங்கை நம் நாடு.

புத்தியெனுங் கன்னிகை அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மை பார்வதியுடன் கூடச்சிவபெருமானின் தொண்டலீடுபட்டு

நிற்றலே. அறவழி நிற்றல், சவோர் இல்லை யென்று நிற்போர் அவற்றிற்கு மாருனவர். நாம் இல்லை யென்று சொல்லாமலே அறவழி நின்று எல்லார்க்கும் அறவழி நிற்க வழி காட்டியும் சேவை புரிந்தும் பொருளீந்தும் அன்புடையோராய் எல்லையிலாப் பேரானந்தத்துக்கு ஆளானேம் (முன் 365 உரைகாண்க). மன வெளியும் சிற்றம்பலவெளியுமொன்றுபடத் தில்லைநடனங்கானும் அகமுடையாரானேம். மோனமெய்திய அகத்தினராய் அவனை உருகியுருகி வேண்டி நாம் துதிக்கும் நாடு நம்மிலங்கை. (3)

368. தீமையெவர் செய்தாலும் சித்தத்திற் கொள்ளோம்யாம்

ஆமைபோ வடக்குவோ மார்க்குங் குடியல்லோம்
செய்வோம் சிவபூசை தீங்கவிகள் பாடுவோம்
உய்வோ மிலங்கை நமதூர்.

உலகமாகிய நாடகமேடையில் இறைவன் நமக்கு அளித்த பாகத்தைத் திறம்பட நடித்து இன்பம் துன்பம் நல்வினை தீவினைகானுதே இறைவனின் சித்திரத்தின் விகாரத்தைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனைய் பேரானுந்தங் கொள்வதே யல்லாமல் மாயாகாரியப் பொருட்களில் நன்மை தீமை கானேம்.(2-363) ஐம்பொறி களையுமிறைவன் பாற் செலுத்தி ஆமை போல் உள்ளே கொள்வோம். இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட்டு வேறு தொண்டிலீடுபட்டு வேறு எத்தெய்வத்தையும் வணங்குகில்லோம். சிவனென்னும் நாமமே பெரிதும் கடைப்பிடித்து சிவபூசை செய்வோம். சிவபெருமானே நம்முள்ளத்தில் நின்று பாடுமாற்போல் இனையதரும் பாடல்களை ஒதியோதி உணர்விறந்தோதி, அறியா அறிவில் ஆழந்து ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம் என்று நாம் உய்ந்து சிவனை நினைந்து வாழும் இலங்கையே நமது ஊர். (4)

369. அச்சமொடு கோபத்தை ஆகா வென்த்தடுத்தோம்
இச்சையெல்லாம் விட்டோம் எவர்க்குங்
குடியல்லோம்

நெஞ்சிற்பஞ் சாக்கரத்தை நேச முடனுரைப்போம்
மஞ்சு தவழிலங்கை வைப்பு.

ஐம்பொறிகளினால் ஏவப்பட்டு மண் பொன் பெண் எனும் மூலாசையால் கட்டுண்டும் நம் ஆசைகள் பூர்த்தியாகாமல் உன்டாகும் அச்சம் கோபம் மற்றும் தாமச குணங்கள் உண்டாகாமல் அறவழி நிற்போம் (1-477) (முன் பாட்டு விளக்கங் காண்க) சிவபெருமானையே வணங்குவோம் வேறு தெய்வங்களைத் கனவிலூ மெண்ணேம், ஐந்தெழுத்துப் பொருளையுணர்ந்து ஒதியோதி பரிசுத்தமான மனத்தராய் இவங்கையை ஒங்காரப் பள்ளியறையாய்க் கொள்வோம் (2-58) இவங்கை நம் நாடு. (5)

370. ஆதியு மந்தமு மில்லை நமக் கென்று மென
ஒதி யுணர்ந்தோ மொருவர் குடியல்லோம்
ஆறுங் குளமும் அணியார் பொழில்களுஞ்
சேருநம தூரிலங்கை தேர்.

இலங்கல் — பிரகாசித்தல், தில்லைத்தரிசனமும் ஐந்தேழுத்துச் சோதியுங் கண்ட நாம் மெய் யன்பர் ஆதியு மந்தமு மில்லாச் சிவபெருமானே எம் முடம்பைக் கோயிலாகக் கொண்டவன் வேதத்தினுட் பொருளே சிவபெருமான். அந்த அஞ்செழுத்தை ஒதியோதி உரையிறந்தோதி அஞ்செழுத்துப் பொருளேயாய் யாம் முன் கொண்டுள்ள கொளுத்து விளங்கும் நினைவுப் பொருளே அஞ்செழுத்துப் பொருளாய் விளங்க சிவனென்றும் நாமம் செறிந்து விளங்க, வேறு ஒர் தெய்வமுங் கனவிலும் நினைக்கமாட்டோம். ஆறுங்குளமும் அழகு கொடுக்குஞ் சோலைகளும் சூழ்ந்த ஊரே இலங்கையென்றறி. (6)

371 சிந்திக்க நெருசம் தெரிசிக்கக் கண்ணிரண்டும்
வந்திக்கச் சென்னிப்ரஹர் வைத்தகுடி நாமல்லோம்
—அந்திசந்தி
வாழ்த்தி வணங்குவோம் வாயாரப் போற்றுவோம்
தாழ்த்திநிற் போமிலங்கை தாள்.

முழுமனத்தராய் சிந்தித்தும் இரு கண்களாலும் அவன் உருவத்திருமேனியைத் தெரிசித்தும் மோன மெய்திய அகத்தினராய் அவன் தொண்டிலீடு பட்டு அவனை வேண்டித் திங்கள் மண்டலத்தில் தில்லைக்கூத்தைக் கண்டு இன்புற்றும் பின் தெரிசித்தும் வாழ்த்தியும் வணங்கியும் போற்றி செய்தும் நம்மகத்தே பிரகாசிக்கும் இலங்கை ஈசன்தாள் பணிவோமே. (7)

372. எல்லார்க்கு மாங்கடவு ளோன்றென் றியம்புவோம்
பொல்லாங்கு செய்யோம் பிறர்குடியல்லேம்
கொலை களவு கோபத்தைக் கொள்கிலேம்
நெஞ்சில்
நிலையென் றிலங்கை நினை.

வைத்த பொருள் உடல் ஆவி மூன்றும் உன் கைவசம் கொடுத்தே, எம் பெருமானே, எல்லாச் சமயத்தவருந் தம் கடவுளைக் காண்பார். ஆதலின் அவனுக்கே புத்தி எனுங் கண்ணிகை தொண்டு செய்யக் காணும் கடவுள் எல்லோர்க்கும் பொதுவான ஒரே கடவுளே. எவ்வுயிரும் இறைவனின் சொருபமாகக் கண்டு தொண்டு செய்யும் நிலையில் கொலை களவு கோபங் கொள்கிலோம். பொல்லாங்கு செய்யோம், வேறு ஒர் தெய்வமுங் கனவிலும் நினைக்கிலோம். நெஞ்சில் பிரகாசிக்கும் இலங்கை ஈசனே நிலையான ஆதியந்தமில்லாத கடவுள் என்று நினை. (8)

373. திற்போம் சமாதியிலே யென்றும் நிலைத்திருப்போம் பெற்றேரும் பிறர்க்கடிமை நாமல்லோம் — சுற்றந் துறந்தோம் பிறவாத தொல்பதியைச் சேர்த்தோம் சிறந்தோம் இலங்கை தெரி.

நிட்டை கூட்டித் தில்லைச் சிற்றம்பல தரிசனங் கண்டு சமாதி யடைந்து பின் முத்திறப் புணர்ப்பாம் நிலையில் யானும் உலகும் இறைவனு மொன்று பட்டுச் சமாதி யடைந்தவர் போல் இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடுவோம். எவ்வியரிலும் வியாபித் திருக்குஞ் சர்வதத்துவாதி பதியாகிய இறைவனும் நாமும் சமாதி யடைந்த பின் யான் எனது என்ற பேச்சு எங்கே? சுற்றம் எங்கே? பேதம் எங்கே? மரம் புல்லு பறவை பாம்பு யானை கரடி மனிதன் பின்னோ தாய் தந்தை எல்லாம் ஒரே வகைப் பொருட்களாகவே காணப்படும். “மலையுச்சியிலே நிற்கும் மனி தனுக்குக் கீழே காணப்படும் உயர்ந்த மரமும் புல்லும் ஒரே பச்சையாகக் காணப்படும் (ஷ்ரீ இராமக்கிரஷ்ணர்). “பேதமே இல்லதோர் கற்பளித்த பெருந்துறைப் பெருவெள்ளமே” என்று மாணிக்கவாசகர் கழுக்குன்றுப் பதிகத்தில் கூறுகிறார். பிறப்பு நுத்தோம். எம்உள்ளத்தே பிரகாசிக்கும் ஜோதியே சிறந்து விளங்கும் இலங்கை ஈசன் (9,

374. செல்வநிலை யாதென்று தேர்ந்தோம் சிவபெருமான் நல்ல பதமறவோம் ஆளல்லோம் — அல்லவுற மாட்டோமவனி மதித்தாலுமின்புரேம் வேட்டோ மிலங்கை வெளி.

சமாதியடைந்து பின் புவனியில் சீவன் முத்தனைய் பிறந்து உடம்பு உத்தமன் கோயிலாக சர்வதத்து வாதிபதி அம் சிவபெருமான் போல் உலகினில் வாழ்தலே செல்வ நிலை. சிந்தை தெளிந்தோம். கரியரி போர்த்த சிவபெருமான் போல் (2—223) வாழும் நிலையில் தவரேம். நாம் ஐம்புலவேடர் வலையில் அகப் பட்டமனிதன் அல்ல. இன்பதுன்பமெனும் அல்லல் கிடையாதே உலகம் மதிப்புக் கொடுத்தாலும் மனத்தை மதம் பிடிக்க விடாது தடுப்போம். (சிவ லகரி ச (97) (2—310) ல் காணக) “ஆசையறுமின்கள் ஈசனேனும் ஆசையறுமின்கள்” என்று திருமூலர் தருவதுபோல் பிரகாசிக்கும் வொளிபோன்றும் அகத்தில் இலங்கை பரமாகாச வெளி போலும் அகத்தில் ஆசைப்படோம். (10)

375. இலங்கைவாழ் தெய்வ மெமையானந் தெய்வம் கலங்க விடாத்தெய்வம் காணின் — புலன்வழியிற் செல்ல விடாத்தெய்வம் தேவர் தொழுந்தெய்வம் நல்லதெய்வம் நாடோறும் நாடு.

எம்மகத்தே பிரகாசிக்கக் காணும் ஜந்தெழுத்துச் ஜோதியே சர்வதத்து வாதிபதியாம் சிவபெருமான். எப்பொருளையுந் தன் ணெளி கொண்டு இயக்கியும் ஆண்டும் அருள் புரிபவன். அவனைக் கண்டு ஆழ்ந்து கிடந்து பின் சீவன் முத்தனகப் பிறந்த வர்கள் பாசபந்தக் கயிறு ஏரிந்தவர். ஜம்புலன்களால் தூண்டப் பெற்று அல்லலுறுகிறுர்கள். பிரமா விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் போற்றுந் தெய்வமே முழுமுதலாஞ் சிவபெருமான். சீவன் முத்தனுய் கரியுரி போர்த்த சிவபெருமான் போல் வாழும் நிலையே (2—223) போற்றத்தக்க நிலை. நாடுவோம் நாம் நாடோறும். (11)

376. எல்லாந் தருந்தெய்வம் எல்லாமா குந்தெய்வம்
எல்லாந் தொழுந்தெய்வ மேந்தெய்வம் — நில்லாநீர்
செஞ்சடை சேர்தெய்வம் சிரஞ்சிவி யான
தெய்வம்
அஞ்செழுத் தான்தெய்வ மாம்.

“வேண்டுத்தக்க தறிவோய் நீ வேண்டமுமுதந் தருவோய் நீ” என்று மாணிக்கவாசகர் கூறுவது போல் எப்பொருளிலும் அகல் நிறைவாக விருந்து இயங்கும் சிவபெருமான் சீவன் முத்தனகை வாழும் மெய்யன்பன் வேண்டுவன் வெல்லாங் கொடுப்பவன்: எவ்வுயிரையும் இறைவனைப் போல் மதித்துத் தொண்டு புரியுஞ் சீவன் முத்தனே அடியேன். அறவழிநின்று, தொண்டு குறையாதே, என்றும் இறைவன் வேலையில் ஈடுபட்டுக் கழுனை வெள்ளாம், நில்லாநீர், சிவபெருமானின் சடையில் பாம்புடன் கூடியகங்கை, என்றும் பெருகியோட வாழ்பவர் போன்று பிறப் பிறப்பற்ற அஞ்செழுத்துச் ஜோதியே எம் தெய்வம். நில்லாநீர் செஞ்சடை சேர் = அடங்கிய பாம்பும் கங்கையும் ஒற்றுமையாக. (12)

377. நிலனுகிக் காற்றுகி நீராகுந் தெய்வம்
அலகி லருக்கனு மம்புவியும் — பலபலவாம்
வேடங்கொளும் தெய்வம் வேதாளாஞ் சூழ்தெய்வம்
மாட மலியிலங்கை வாழ்வு.

அருக்கன் = சூரியன்; சிவபெருமான். அம்புவி = சந்திரன் பிரபஞ்சம் நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாயம் எனும் ஜீம்புதமும் அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவங் கனுவற நின்று கலப்ப, துண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தன் (2—66) சிவபெருமான், அலகிலா அஞ்செழுத்துச் ஜோதியாக விளங்கும் ஏகன். சிவபெருமானின் ஒளி கொண்டு இயங்கும் அம்மையும் சொக்கனுதனுமினை பிரியாத தெய்வங்கள். ஜந்தெழுத்துச் சோதியில்

ஏகஞகவும், பின் திருவருள் வடிவாக அப்பால் பட்டவனகவும் நின்றியக்கும் சிவபெருமான் சரம் அசரம் எப்பொருளிலும் அகஸ் நிறைவாக வியாபித்திருந்து உடனின்று இயங்குந் தன்மையால் பலபலவான பொருட்களாகவும் விளங்குகிறான். அவனே ஐம் புலன்களாகவும் ஐம்பூதங்களாகவும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகவும் நின்று இறைவணையும் மறந்த பாபிகளைப் பிடித்தலைக்கும் வேதாளங் குழ் தெய்வம் இதே மாடமாளிகைகள் குழ்ந்து விளங்கும் இலங்கை வாழ்வு “மாடுமக்கள் சிற்றிடையாள் செம் பொன்னடை வைத்த கணதன மேடை மாடகூடம் வீடு” என்று தாயுமானவர் இவற்றைத் தருகிறார்.

வேதாளம் — ஓர்பிசாசம்; பூதவகையினேன்று. (13)

26. தன்னையறிந்தோர் தலையானேர் 180

378 தன்னை யறிதல் தலையானேர் தங்கடமை என்னப் பெரியோ ரியம்புவரால்—மின்னைய பொய்யான வாழ்வைப் புதுமையென வென்னுவரோ கைமேற் கணியாகக் காண்.

தலையெடுப்பு—தக்கபருவமெய்தி ஒருதுறையில் நிலை பெறுதல் தலையாரி—காவற்காரன். தலைவன்—அன்பன், ஆர்வலன்; காதலன்; பத்தர். தலையானேர்—அறநேரியே கும்பிட்டுத்தக்க பருவமெய்திய அன்பன், பத்தன் எனும் நிலையில் அறவழி நிற்பவன்.

நெறிநின்று இயமம் நியமம் கடைப்பிடித்து அறவழி நிற்கும் தலையானேர் என்று அறிவைடைய பெரியோர் ஒருவனைக் கூறினால் அவன் இந்த நீர்க் குழியிபோன்றும் இன்ப துன்பமல்லல் தரும் பொய்யான வாழ்வை எண்ணுவரோ. முறை முறையாக ஆன்றேரால் தாழ்த்தப்பட்டும், பிறப்பிறப்பென்னும் படுசூழியில் தள்ளும் பொய்யான வாழ்வே இம்மாயாவலகு தரும் வாழ்வு புதுமையொன்றுங் கானுதற்கில்லை. அறவழி நிற்கும் தலையானேர் வேறேர் நினைவுமின்றி பஞ்சமந்திரத்தைத்தயோதி யோதி யுணர்ந்தோதி உரையிறந்தோதி அஞ்செழுமத்துப் பொருளானும் அவனும் ஒன்றுபட்டுத் தன்னையறிதல் எதும் உண்மை, உள்ளங்கை தெல்லிக்கனிபோலும் உண்மையே என்றறி. (1)

379. தெரிந்து வினையாற்றுந் தீரர்களே மன்னில் அருந்தவர்க ளென்றுமுடே ராய்ந்தார்— பொருந்துவன செய்து சிறுதொழில்கள் செய்யா தொழியவிட்டு உய்வாய்நீ யென்னில் உறைந்து.

முன்னேரால் “நுண்ணிடை யவளொடு நுடங்கும் பித்தனை கண்ணிடைக் கண்டுகளிக்கும் (2—66) அருந்தவழுமடையோரென” அறிவுடைய சிவகுருபோலும் சான்றேரால் ஆராய்ந்தெடுக்கப் பட்டவர் என்னில் உண்மையான அன்புடையவர். இவர் காமக்குரோதம் கொலை பொய் சொல்லல் முதலிய தாமசகுணச் செயலில் ஈடுபடார். ஐம்புலக்கனி பறித்துண்ணப் புத்தி எனுங் கிளை வழியே மனக்குரங்கு செல்லாது புத்தி எனுங் கண்னிகை அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை பார்வதியுடன் ஈடுயே சிவபெருமானின் தொண்டில் ஈடுபடும். இவ்வண்ணம் அறவழி நின்று பொருந்துவன் செய்து இவ்வுலகில் பொருந்துவன் எவ்வ பொருந்தாத இழிதொழிலெவையெனத் தெரிந்தெடுத்து வினையாற்றும் அடியவரே; இருவினையும் நீங்க உலகியல் சேவையை இறைவன் தொண்டாகக் கவனிக்கும் மெய்யன்பரே எங்கும் சிவனைக் கண்டு மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானையுணர்ந்தறிந்து உய்வீர்கள் (2)

380. சிவத்தை விடத்தெய்வம் வேறில்லை யென்போர்
அவத்தி ஸமூந்துவரோ வன்றே—உவத்தல்
வெறுத்தலாற் றெய்வம் பலவாய் விதித்தோம்
அறுத்தார்க்கு முன்டோ வவை.

ஐம்புலக்கனி பறித்துண்ணப் புத்திக் கிளைவழியே மனக்குரங்கு செல்லாது புத்தி எனுங் கண்னிகை இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட்டு வினையாற்றி (முன்பாட்டு விளக்கங். காண்க) வினைத் தன்மையினின்றும் நீங்கி கொல்லாவிரதம் பூண்டு அறவழி நிற்பன் (1—477) மெய்யன்பன். அஞ்செழுத்தை ஒதியோதி உரையிறந் தோதி சமாதியடைவன். உள்ளம் ஒடுங்கும் “அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் நெறியாம் நீட்டருள் ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம்” எனும் நிலையில் நிட்டை கூடுவர். இரவி மதிதீயாகி (1—767) அகஞ் சிவலிங்க வடிவாகத் தோன்றும். இந்தத் தெய்வமே சிவபெருமானையடையும் பதவியே பெரும் பதவியாம். ஈற்றில் பிறவிக்கடலுக்கப்பால் செல்ல அருள்புரியுந் தெய்வம். சிற்றின்ப இன்பதுங்ப ஏழுச்சியை கொடுக்க மனம் யான் எனது என்னும் ஆவைமுனைப்புக் கொண்டு இருவினைக் கீடாகியும் பல பலவாகிய கீழ்த் தெய்வங்களையடைந்தும் அலையார். சிவத்தைக் கண்டு பாசபந்தக் கயிறு எரிந்தோர்க்கு அப்படியான தீங்குகள் நேரிடாது. (3)

381. அவைக்கஞ்சா வீர ரவர்தம்மை நோக்கில்
சுவைமுதலாய் வென்றநல்ல தூயோர்—

நவைசேரும்

இந்திரனே சாலுங் கரியென்றால் வேறெறனக்குச்
சந்தேக மேன்காணுஞ் சாற்று.

பஞ்சப்புலன்களும் அந்தக் கரணங்களுமொன்று சேர்ந்துங்டாகும் தத்துவங்கள் முப்பத்தாறும் ஒரு அச்சமுங் கொடுக்காவீரர்களை உற்றுநோக்குங்கள். ஐம்புலன்களை வெந்ற தாயோர்

தில்லைத் தரிசனங்காண்பார். மனம் அவர் கண்ட சித்துக்களி லும் உலகம் கொடுக்கும் மதிப்பிலும் ஏமாந்து மதம்பிடித்த யானை போல் முனைந்த இந்திரன் இராவணன் குரபத்தமன் பிரமா விஷஞ்சூ முதலியோர் நானாவிதமான சிற்றின்ப உணர்வு கொண்ட வாழ்வில் ஈடுபட்டலைந்தனர். இவர்களே சால விரிந்த அம்மையப்பராந்த தெய்வமென்றால், சந்தேகம் உண்டாக்க வேறென்ன வேண்டுஞ்சொல். இவர்கள் தெய்வமல்ல. (4)

382. சாற்று முடல்பொருளு மாவியுந்தந் தோர்களிந்த மாற்றமாம் வையம் மதிப்பாரோ-தோற்றமெலாம் தாமே யலவென்று தம்மையறிந்தும் வோருக்காமாறென் கானை மறை.

காம+உறல்—காமுறல்; காம+அறல்—காமாறல் காமுறல்—விரும்பாதிருத் விரும்பல்; இச்சித்தல்; மோகமுறல், காமாறல்—விரும்பாதிருத் தல். இச்சிக்காதிருத்தல். உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் உன்தல். இச்சிக்காதிருத்தல் ‘சிவசிவ’ எனுமாமறைதரும் மெய்ப்பொருளான கைவசதந்ததால் ‘சிவசிவ’ எனுமாமறைதரும் மெய்ப்பொருளான வணே! நீர் சித்தமிசைபுகுதல் உண்மை. மோன குருவே இத யத்தேயெழுந்தருளிச் செயல்புரிபவன். நீர்க்குமிழிபோலும் இன்ப துன்ப வாழ்க்கையை மதியான்: எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து இயங்கும் மெய்ப் பொருளானவனே முழுமுதல்வான மிறைவன் மாறித தோன்றும் உலகியற் பொருட்களில் விருப்பமுறைன். (5) என்றே கூறும் மறைகள்.

383. அறையும் மறைநாலு மாகமங்கள் தாழும் இறையளவும் தெய்வ மியம்பா—தறநெறியே கும்பிட்டார்க் கல்லால் குளிர்ந்த மலர்ப்பாதம் இம்மட்டென் ரேகூற வில்.

அறநெறி கடைபிடித் தொழுகிக் கொல்லா விரதம் பூண்டு (1—477) நின்று கும்பட்டும் சிவபூசை செய்தும் தொழு அறவழி சித்தமிசை புகும் சிவபெருமானின் திருவருள் தேத்தினல்லால் இவ்வளவுதான் என்று கூற முடியாது. ஆனால் வெறும் மறைக இவ்வளவுதான் என்று கூற முடியாது. ஆனால் வெறும் மறைக கௌயும் ஆகமங்களையும் வாசிப்பதால் இறையளவும், சொற்ப னையும் இறையருள் கிடைக்கப்பெறும் என்று கூறுக. (6)

384. இசையும் பொருளை யிரப்போருக் கீந்தே இசைபடவே வாழ்வார்க்கிப் பூமி—திசையறியப் பூங்கோயி லாகப் பொருந்துமீ யாதவினால் நீங்காம ஸீந்தே நிலை.

சதுல்—அறவழி நிற்றல். மாணிக்கவாசகர் “பிட்டு நேர்பட மண்சமந்த பெருந்துறைப் பெரும்பிடித்தன்” என்று சோமசந்தர ரைக் கூவியழைக்கிறூர் (கழுக்குன்றப்பதிகம் 2). சிவபெருமான் “தன் சாப்பாட்டுக்குப் போதுமான பிட்டுத் தந்தால் போது மான கூவியே” என்று கூறுகிறூர். அந்த உண்மையைக் கடைப்

பிடித்துத் தமக்குப் போதியளவு ஊதியத்தை வைத்துக்கொண்டு மிகுதியை அறவழியிற் செலவிடுதலே கொல்லா விரதம். அவ்வழி நின்றெருமுகின் மனம் ஒடுங்கும். அகம் தோன்றும் தில்லைத் தரிசனங் காண்பான் அவனுடைய அகம் சிவலிங்கமாகவும், ஆக்கை சிவன் கோயிலாகவும் காட்சியளிப்பன். பார்முழுதும் அவனுடைய சிவபத நிலை பரவுமாதலால், தவரூது அவ்வாறு மிகுதிப் பொருளை அறவழிநின்று தருமத்திற் செலவிடவீர். (7)

27. நாடு மீழ்த்து நற்றமிழ் நாடனே—181

385. அந்தி சந்தியுஞ் சிந்திக்கு மெய்யன்பர்
பந்த பாசங்க ஹர்க்கும் பரிசினன்
அந்த மாதிய மில்லா வியல்பினன்
இந்த விலங்கை யெழில் நகரானே.

காலையும் மாலையும் பூவுந் தண்ணீரு மிரைத்து அவனைத் தோத் திரங் செய்தும் சரியை கிரியையில் கூறிய முறை தவரூது ஒழுக்கமும் விழுப்பமும் மேம்பட உலகினில் சேவை புரிவதால் பாசபந்தக்கயிறு அறமனம் சிவபெருமானின் தொண்டில் ஈடுபடும் மனம் ஒடுங்கும். அகந்தோன்றினவராய் ஆதியந்தமில்லாத ஜந்தெழுத்துச் சோதியானவனை, இந்த இலங்கை நகரில் எப்பொருளிலும் தம் ஒளி கொண்டு இயங்கும் சிவபெருமானைத் துதிப் போமே. (1)

386. ஆடு பாம்பணிந் தம்பலத் தாடுவான்
பாடு வார்பவந் தீர்த்திடும் பண்பினன்
ஒடு கங்கை யுடன்வைத்த சென்னியன்
நாடு மீழ்த்து நற்றமிழ் நாடனே.

பாசபந்தக்கயிறு அறமனம் ஒடுங்கும். யனது உம்முடையதிருவடித் தாமரையிலும் வாக்கு உமது புகழைப் பேசுவதிலும் இருகைகளும் உமது அர்ச்சனையிலும் காது உமது கதைகளைக் கேட்பதிலும் புத்தியானது உமது தியானத்திலும் இருகண்களும் உமது திருமேனியழகிலும் நிலைபெற்றேர், அவர்உமது புகழை ஒதியோதி யுரையுனர்விறந்தோதிப் போற்றி செய்ய மனம் ஒடுங்கும். அந்தத்தும்பை யரவு (1—766), ஜம்புவனுமிரைவன் பாலொடுங்கின்றையறிவிக்கும், அந்த வெற்றி கொள்ளப்பட்ட ஜந்து தலைநாகம் சடையில் விளங்க உலகினில் வினைப்பயனென்னும்மபலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வனுக நின்று செயலாற்றுபவன், கூற்றியற்றுபவன், தம்மைப் போற்றி செய்ய மன்பரைப் பணி கொண்டு அவருடைய பாவங்களைத் தீர்த்த கருஞவன். அவர்களுடைய எழுத்துக்கொண்ட கண்ணக ஒடுங்கச் செய்து கருணை பெருகுங் கங்கையுடன் வைத்த சென்னியன், பக்திக்கொடிப்படர அறிவு என்னும் யந்தீரத்தினாலே பக்கி எனுஞ் சங்கிலியினாலே மனதை இழுத்து அந்த இலங்கை நகர் சுகவரனுடன் கட்டும் நற்றமிழ் நாட்டுச் சோதியே. (2)

387. இருவினை வந்தெனைத் தாக்கா திருக்கவும்
கருவி கரணமென் கட்டளை கேட்கவும்
அருவி கண்களி லாருய்ப் பெருகவும்
தருக வருளீழுத் தண்ணைக் ரானே.

(முன்பாட்டு விளக்கம்) மனது வாக்கு கைகால் காது முதலி
யன் உமது வேலையிலீடுபட சப்தஸ்பரிச ரச ரூபஸ்கந்த எனும்
ஐம்புலனுணர்வுகளும் மனம் புத்தி அகங்காரம் என்னம் ஆகிய
அந்தக்கரணங்களும் கொண்ட ஒன்பது சேதனங்களாலும் மன்டான
முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களும் ஒன்றுபட்டே நெஞ்சத்தில்
ஆளாகிய புருட்னாடன் ஒடுங்கும். “நினைவான்றும் நினையாமல்
நிற்பின் அகம்” என்று தாயுமானவரால் தரப்படும் நிலைதோன்ற
“சிவசிவ” எனும் மெய்ப்பொருளானவன், சிவன் செயல் எனும்
பினாக்கிலாத பெருமான்; இருவினையும் வந்தெனைத் தாக்காத
ருளுவன். மோன்குருவே எழுந்தருள் புத்தி எனுங்கண்ணிகை
பார்வதியுடன் கூட இறைவனின் தொண்டிலீடுபட இருவினை
யெங்கே? தொல்லை வல்வினையெங்கே? பறந்து போயின. இறை
வனின் சித்திர விகாரத்தின் பெருமையை யுனர்ந்து அவனுடைய
புகழைப்பாடி இருவிழியும் அருவிபேரல் நீர் பெருக உரை உணர்ந்
துருகி அவனுடைய புகழைப்பாடி உரையிறந்தோதி அவனுடைய
அந்தக் கொளுத்து விளங்கும் நினைவில் சமாதியடைந்தவனுய
அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து கிடக்கத் தண்ணளிவாய்ந்த முழு முதல்
வனும் எம்பெருமானே அருள் தருவாயே; ஈழத் தண்ணகரானே.
(3)
தண்டநகரானே — தண்ணகரானே.

388. ஈவது கடைப்பிடித் தென்று மொழுகவும்
நோவது பேசாது நோன்பைப் பிடிக்கவும்
சாவது வந்தாலுஞ் சத்தியந் தழைக்கவும்
தேவர்தொழு மிலங்கைத் திருநக ரானே.

�வது கடைப்பிடித்தல் அறவழி நிற்றல் (2-384) (1-477).
ஓழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பர் தமக்கும்
போதியணுதியத்தை வைத்தும் மிகுதியைத் தர்மத்தில் செலவிட்டுப்
புத்தி பார்வதியுடன் கூடியே வினைமுதலாம் எம்பெருமானின்
தொண்டிலீடுபட்டும் ஈவது விலகாது வாழ்விலீடுபடுவன். சிற்
றின்பவாழ்வை விலக்கிப் பசிவந்தபோது காயுங்கனியுமுன்னும்
பின்னிரவில் உறங்கியும் கல்லால நிழலில் வீற்றிருந்து தவம்புரிந்
தும் கொல்லா விரதம் பூண்டும் எந்நிலையிலும் எக்கோலத்திலும்
சங்கரனுடைய பாதங்களையே போற்றி ஏத்தித் தொழுது வணங்கி
நிற்பன். ஓழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்
பரை அவரவர் நெறி நிறுத்திச் சோதிப்பான் இறைவன். அவ்
வண்ணஞ் சோதிக்குமிறைவனைச் சாவந்தபோதிலும் பிடித்த
அந்நெறிதவருது, திருநீலகண்டர், அரிச்சந்திரன் முதலிய பெரி
யார் போல், சத்தியந்தவருது அறவழி நிற்குந் தேவர் தொழு
மிலங்கைத் திருநகரானே (2-3) (4)

389. உண்டான போதுநா னுற்றூர்க் குதவவும்
சண்டாள ரோடுசச் சரவின்றி வாழவும்
கண்டொன்று சொல்லாமற் காலங் கழிக்கவும்
மண்டலம் புகழிலங்கை மாநகரானே.

எனக்கு போதுமானதை வைத்தும் மிகுதியுண்டான போது
உற்றூர் உறவினர்க்குதவவும் இரப்போர்க்கீயவும் உடனின்
நிருள் புரிவாய். வீணன் எத்தனை வித்தை கற்றுவுங்தறு குறும்
பானவை தீநான் (2—137). அத்தகைய சண்டாளரோடு பொரு
துதல் வீண். அவர்களோடு பொருதாது விலத்தி வாழ்தல் நலம்.
தீமை விழைதற்கு ஏதுவாகிய பேராசையாம் புலத்தொழிலில்
மனம் ஈடுபட்டு பொய் பேசுதல், புறங்கூறுதல் முதலிய தாமச
குணங்களிலீடுபடுவர். அதை விலத்தி அறநெறி நிற்க வரம் அருள்
வாய். மண்டலம் முழுவதும் (2—174) புகழ்ந்து பாடும் தண்ணளி வாய்ந்த எம்பெருமானே இலங்கை ஈசுவரனே. (5)

390. ஊன யுயிரா யுடலா யுறுப்பாய்க்
கோனைய்க் குருவாய்ச் சிடனைய் நீநின்றூய்
யானே·ரறிவே னம்பலத் தரசே
தேனை ரிலங்கைத் திருநகரானே.

நிலம்நீர் தெருப்புக் காற்று ஆகாயமாகிய ஜம்புதங்களு
மாய் நீவிளங்க ஊனும் உடலும் உறுப்புக்களுமாகிய பிரகிருதி
நீயே, சைதன்யப் பொருளான மேலான பிரகிருதியாம் உயிரும்
நீயே. ஆட்கொண்டருளத் திருமேனிதாங்கியெழுந்தருளிய சிவ
குருவே, தாம்தந்தை சிடனைவும் கோனைவும் ஈலக்னில் பணி
யாற்றுவன். அதையான் எவ்வாறு அறிவேன். என் அறிவுப் பெரு
வெளியாம் பொன்னம்பலத்தில் கூத்தியற்றும்போதே காணும்
தில்லைக் கூத்தனே, என்றென்றும் அறிவுப் பெருவெளியாம்
ஏகாந்த வீட்டில் முத்திறப்புணர்ப்பாய் நீ நின்று அருள் புரிவாய்
தேனினும் இனிய பேரானந்தப் பெருக்கே இலங்கை ஈசுவரனே.
திருமூலர் கோன் குரு எல்லாமாய் விளங்குவன் இறைவன் என்று
பாடுகிறார் காணக.

“குருவே சிவமெனக் கூறினான் நந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே”,

(10—1556) (6)

391. ஜயா றகலாத வானந்தக் கூத்தனே
தையலாள் தன்னைப் பிரியாத தானுவே
மையல்சேர் மார்னை நீறுசெய் வள்ளலே
தெய்வமே யீழுச் செழுநக ரானே.

இனித்திருக் கோலத்தாலைந் தொழிலுங் ஈட்டிக் குனிந்
தருஞ்சீலத்தாய் (2—357) பொன்னம்பலத்தை வீட்டு நீங்காத
தில்லைக் கூத்தனே! அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையம்மையை

விட்டு நீங்காது உடனின்று தன்னெளி கொண்டு இயக்கும் சொக்கத்தைனே, மோனமே உருவான அகத்தே தானுவாக விளங்கும் சதாசிவனே, திருமூலநாயனுரால் “தான்தினுள்ளே சதாசிவன்” என்றழைக்கப்படும் மூர்த்தியே, மருணாக கொடுக்கும் மாயையே யுருவெடுத்த மன்மதனை நெற்றிக்கண்ணால் கட்டெரித்த முதல்வனே (1—746; 840) மார்க்கண்டேயரைக் காப்பிற்றியதுபோல் எம்முள்ளத்தே என்றென்றஞ்சு சிவலிங்கவடிவாக நின்று ஐந்தொழிலும் குனித்தருளியென் பிறப்பறுப்பாய் தண்ணளிவாய்ந்த தெய்வமே? இலங்கை நகரச் சோதியே மோட்ச வீட்டையளிப்பவனே. (7)

392. ஒப்பற்ற தெய்வமே உயிருக்கு ஞாயிரே
தப்பற்ற மாதவர் தாந்தொழுங் கோவே
துப்பிதழ் மட்ந்தை சேவிக்குஞ் செல்வமே
இப்புவி ரீழத் தெழில் நக ரானே.

கு=க்+உ+அ. ‘க’ எனும் மெய்யும் ‘உ’ எனும் உயிரும் ‘அ’ எனும் ஒசையுஞ் சேர்ந்தே ‘கு’ எனும் உயிர் மெய் உண்டானது.

அவ்வண்ணமே உடம்பை இயக்குவது உயிர். உயிருடன் உடனின்று இயக்குவதே உயிர்க்குயிராம் நாதன், இறைவன். குரியனுடைய ஒளி கண்ணேயிடுன் கூடியே பொருட்களை வீறு பெறக் செய்யும். அவ்வண்ணம் இறைவனையிடும். ஒழுக்கமும் விழுப்பமும் மேம்பட்ட மாதவரை அவரவர் நெறி நிறுத்திச் சோதிக் கெடு நெறி தவறுது சத்தியங்கடைப்பிடித் தொழுகும் மாதவர் தொழும் அரசே! பவளம் போலும் கண்ணிமைகள் அழுகு கொடுக்கும் பார்வதி அறவழி நின்று சேவித்தும் போற்றித் தொழும் செல்வமே. இம்மண்டலம் மூன்றிலும் உயிர்குயிராம் நாதனுடைய எழுசியைக் கொடுக்கும் இலங்கை ஈவரனே. (8)

393. ஒதுவார் தீவினை உடன்தீர்க்குந் தெய்வமே
மாதுமை பாகனே மான்மழுக் கையனே
பாதுகாப் பதுகடன் பாரேழு முன்னிடம்
மீதுநீ கிருபைவை வேலையிலங் கையானே.

தூயவாழ்வில் சிவகுருவின் உதவி கொண்டு அஞ்செழுத்தை அனுசரித்து இருவினையும் நீங்கத் திருவருள் புரியுந் தெயவமே; அகிலாண்டாகையின் தொகை அம்மையை இடப்பாகமாகவுடைய முதல்வனே; ஆன்மாக்களை அவைகளுடைய இரு வினையினின்றும் தீக்கியானும் தோக்கத்துடன் மானும் மழு வாயுதமுக் கையிலேந் திய கடவுளே; ஏழுவகும் பாதுகாப்பதுங் கடமையாதலால், இறைவனே, உடனின்று அருள் புரியும் வேல் உங்னுடையதே இலங்கை ஈவரனே. (9)

394. ஒளவிய மில்லா மன்றதா வடியாரைத்
திவ்விய மாப்ப பாடுஞ் சித்தமும் நீதா
நவ்வியை யேந்தம் நம்பா நடராசா
கெளரிதன் பாகனே கடியிலங்கை நகரானே.

ஐம்புல வேடர் கையிலகப் பட்டு மன்பெண்பொன் எனும் மூவாசையாலும் மனம் பீடிக்கப் பட்டு அலையாமல் வரந்தா. மெய்யன்பர் தம்மனத்தே பூதஞ்சுழப் பொதுநடம் புரியுமிறை, வளைக் கண்டும், உருவ வழி பாட்டினர் தம் பக்கு மேலிட்டினால் உருவச் சிலைகளில் அவளைக் கண்டும், திவல்வியமாய்ப் பாடுஞ்சித் தந் தருவாய்; இரட்சிக்கும் நோக்கத்துடன் உயிருக்கு அறிகுறியாக விளங்கும் மாணக் கையிலேந்தி அந்த உயிரை தம்முலகியல் நடனத்தில் ஈடு படுத்துதலைக் காட்டும் நடராசனே, எல்லாப் பொருட்களிலும் சரம் அசரம் எப்பொருளிலும் அசிலாண்ட ஒளையின் தொகையாக விளங்கும் அம்மை பார்வதியை இடப் பாகமாகவுடைய கௌரிதன் பாகனே; அழகு பொருந்திய இலங்கை நகரீசுவரனே. (10)

28. முழுவதும் உண்மை. 182.

பூஸ்லவி.

395. முழுவதும் உண்மை யென்று
தீமரினமுனி சொன்னுனன்று.

அநுபல்லவி.

பழுதென்று மில்லையென்று
பண்ணுவாய் சிவதொண்டு (முழு):

சரணங்கள்.

ஓழிந்துபோ கும்பிறவி அழிந்துபோம் ப்பிபாவம்
எழுந்திரு விழித்துக்கொள் எல்லாம் உனக்குவெற்ற (முழு)

சிவகுருவாக உலகினில் தொன்றிய செல்லப்பாச்சாமியார் முன்னரே கூறினார். “முழுதுமுன்மையென முனிமுன் சொன்ன மொழி” (1—522) காணக மேலும் (1—190) காணக முழுதுமுன்மையென முனி சொன்ன பதிகம் 38 முனி சொன்ன மொழி, மேலும் (1—283) காணக

“நோக்குவானெனை நோக்கிப் பல சொல்வான்,
நோக்க மொன்ற நோக்கை நோக்கமே”

மோனகுருவே எழுந்தருளி நின்று இவ்வாறு “எப்பொருள் லும் அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவும் கணுவற நின்று கலப்பதுனர “நுண்ணிடை யவளொடு நுடங்கும் பித்தண்” உண்மை முழுது மென்று (2—66) கூறப்படுகிறான். எப்பவோ மூடிந்த காரியம் ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. (2—140) புத்தியாகிய கள்னிகையை இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட, அர்ப்பணான் செய்து பணியாற்றுவாய். இருவினையும் விட்டுநிங்க பிறவிக்கடலுக்கு கப்பால் பட்டவனங்குவாய். நூனக் கண்ணைத் திறந்து கொண்டே வாழ்க்கையிலூடு திருவருளாலே பிறப்பையறுப்பாய். (1)

396. தளர்ந்துபோ காதேகுரு சாற்றிய ஞானமொழி
தெளிந்துகொண் டாற்சிவன் சிவனெனக்
காணலாம் (முழு)

(முன்பாட்டு விளக்கம்) நுண்ணிடையவெளாடு நுடங்கும் பித்
தன் (2-66) உண்மை முழுதுமானவன்; ஒரு பொல்லாப்பில்லை;
ஞானமொழியின் உண்மையையறிவாய். சித்தித்துக்கொள். அறி
வினாலறிந்தால் சிவனே சிவனும்ததோன்றும் முத்திறப்புணர்ப்
பாம். நிலைய (2-96) உணர்ந்தறிவாயே. (2)

397. சொல்லித்து திக்கும்யோக சவாமியைத்
செல்வன் திருப் பாதமே யல்லும்ப சலுந்துனை.
தினங்காக்கும்
(முழு)

முன்பாட்டுக்கள் கூறிய உண்மையை ஞான மொழியைச்
கிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனும் மௌன மெய்திய அகத்
தினராய் மௌனகுருவே எழுந்தருளிச் செயல் புரிய திருவருள்
வடிவாக நின்று தவிப்பண்ணுவது செல்லப்பாச் சவாமியார்
சொன்ன “ஓருமொழி” மோன மெய்திய அகமே. (3)

29. இலங்கையானே—183

கலிவிருத்தம்.

398. மதியும் நதியும் வைத்த சென்னியன்
விதியு மரியு மறியா விமலன்
துதிசெ யடியார் துன்பந் தீர்ப்பவன்
மதில்சே ரிலங்கை மாநக ரானே.

ஆறும் பிறைச் சந்திரனையும் சடையில் வைத்துள்ளான். சிவன்
செயல் எனும் ஞானுக்கிளியினுலே மலப் பினிப்பு நீங்கப் பட்டால் இருவினையெங்கே? புன்னியம் பாவம் எங்கே? இருவினை
யும் நீங்கபுத்தியாகிய கன்னிகை அகிலான்ட ஒசையின் தொகை
அம்மை பூர்வதியுடன் கூடவே இறைவனின் தொண்டில் ஈடு
படும். பரிசுத்தமான மனமுடையவனும் என்னங்கள் இறந்தவ
ஞகவே காணப்படுவன். என்னங்கள் மும்முர்த்திகளையுண்டா
சிப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் எனும் முத்தொழிலிலும் ஈடு
படுத்துவன். என்னங்கள் இறக்க முத்தொழிலும் ஒளிந்தன,
பிதமா விஷ்ணு உருத்திரன் முதலியோரும் விதியும் ஒழிந்தன.
முப்புருமெரிந்த விமலனையவன். சிவன் முத்தனை இறைவனைப்
போற்றித் தொழிலு வருவினையுஞ் சாராதே தன்னைப் பாதுகாக்க
பெரும் மதில் கொண்ட ஓர் கோட்டை போன்ற சிவன் கோயிலாக
விளங்கும் ஆக்கையையே, உத்தமன் கோயிலாகக்கொண்ட
இலங்கை நகர் ஈசுவரனே. (1)

399. நீருங் காலும் நிலனுந் தீயுந்
 ஆரும் வானு மம்புவி கதிருஞ்
 சீருஞ் திருவுஞ் சிறப்பு முடையான்
 நேரு மிலங்கை நெல்வய லானே.

நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாயம் ஆகிய ஜம்புதங்களாலும் முண்டானவை அனு. (அனுக்கள் தொன்றும் வகையை (2—94) உரையில் காணக) அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவமாகக் கண்வற நின்று கலப்ப. நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தன (2—66) தன்னெளி கொண்டு அம்மையாக இயங்குவன். ஆறுதல்—நிறைதல். அம்புவி—சந்திரன்.—சந்திரன் போல் இறைவனுடைய ஒளியைத் தம் ஒளியாகக் கொண்டு கதிர் வீசுபவள் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மை அம்புவி நெல் உணவுக்கும் உணவு உடம்புக்கும் ஆதாரம். அவ்வாரே. உயிர்க்குயிராம் நாதன் உயிருக்கு ஆதாரயாய் விளங்கி அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மைக்கு ஆதாரம். இனைப்ரியாதுவர்களே சக்தியுஞ் சிவனும். அம்மையின் கதிர் சீருஞ் சிறப்புடன் விளங்க அருள் பாவிக்கும் இலங்கை ஈசவரனே. (2)

400. எண்ணி யெண்ணி யுருகு மடியார்
 மண்ணில் வந்து பிறவா வண்ணம்
 உண்ணின் றருளை யுதவும் நாதன்
 எண்ணில் வளஞ்சே ரிலங்கை யானே.

அஞ்செழுத்துப் பொருளானை எண்ணியெண்ணி உருகுவர் அடியார். 'ய' எனும் உயிர் 'ந' எனும் வாழ்வில், சிவகுருவாக எழுந் தருளிய முதல்வனே திருவருள் கொண்டு உடனின்று இயங்க 'ம' எனும்மும்மலப்பினிப்பினின்றும் விடுபடுபவன். மெய்யன்பன் உள்ளத்தே 'அகம்' தொன்றும் 'நினைவொன்று நினையாமல்நிற்பின் அகம்' என்பர். மோன குருவே யெழுந்தருளி நின்று செயலாற்று. வன். இருவிழியும் ஆருக நீர்பெருக இறைவனின் சித்திர விகாரத் தின் பெருமையை நினைந்து நினைந்தருகுவான். 'சிவசிவ' எனும் மெய்ப்பொருளானவனுந் தானும் உலகமாகிய நாடக மேடையில் ஒன்றுபட்டே காணுவான். எண்ணங்கள் தாமிறந்த சித்தையராய் உண்ணின்றியக்கும் உயிர்க்குயிராம் நாதனே ஐந்தொழிலுங்குனித்தருள அழகுடன் காணப்படும் இலங்கை ஈசவரனே வனக்கம். (3)

401. போக்கும் வரவும் இல்லாப் புனிதன்.
 ஆக்கும் அழிக்கும் அவனி யெல்லாம்
 காக்கும் அடியார் கவலை தீர்க்கும்
 பூக்கும் இலங்கைப் பொன்னக ரானே.

போக்கும் வரவுமில்லான்; சாதல் பிறத்தலில்லான். படைத் தல் கடவுளர் பிரமா காத்தல் கடவுள் விஷ்ணு அழித்தல் கடவுள் உருத்திரன் எனும் மும்முர்த்திகளுக்கும் மூர்த்தியாக விளங்குபவனே வினைமுதலாம் முதல்வன் முழுமுதல்வன். தண்ணவி வாய்ந்த எம்பெருமான் தம்மை வேண்டி விழி நீர் பெருக்கும்

அடியார்க்கு திருவருள் பாலித்துக் கவலை தீர்த்து ஞானப் பொருளே வடிவாக அவ்வடியரை உண்ணின் றியக்கி மோட்ச வீட விக்கும் இலங்கை ஈசுவரரேன். பூக்குதல் — பூத்தல்; தோன்றல் பொன்னகரான் — மோட்ச வீட்விக்கும் உத்தமன் கோயில் கொண்டவன்.

(4)

402. பொன்னும் பொருளும் புகழுந் தருவான்
முன்னும் பின்னும் இல்லா முதல்வன்
என்னுள் அறிவா யென்றும் விளங்கும்
துன்னும் வரைகுழ் இலங்கை யானே.

ஆன்னுதல்—கிட்டுதல்; நிறைதல். சாதல் பிறத்தவில்லாதது; ஆதியந்தமில்லா ஐந்தெழுத்துச் சோதியாக விளங்கும் எம்பெருமான், முழுமுதல்வனே. நம்மை ஆட்கொள்வன். பொன்னும் பொருளும் புகழும் தருவான். அறிவே வடிவான் அந்த ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியுள் நான், முன்றும் ஒன்றுபட்ட முத்திறப் புணர்ப்பாம் நிலையில், இருவினைக்கும் பிறப்பிறப்புக்கும் அப்பால் பட்டவரைனேன். நெருங்கிக் கிடக்கும் மலைகள் சூழ்ந்து மதில் போல் தாக்கக் கோட்டைபோல் விளங்கும் ஆக்கையை (2—398) உத்தமன் கோயிலாகக் கொண்ட இலங்கை ஈசுவரரேன்; ‘என்னுள் ஐந்தெழுத்துச் சோதி போன்று அறிவே சொருபமாக என்றும் விளங்கும் கடவுளே’ மலைகள் நிறைந்து விளங்கும் இலங்கையில் சோதியாக விளங்கும் ஈசுவரரேன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

(5)

403. நினைக்கு மடியார் நெஞ்சத் துள்ளே
முனைக்கும் காமக் குரோதம் மோகம்
அனைத்தும் போக்கும் அம்மான் பெம்மான்
சுனைச்சே ரிலங்கைத் தொன்னகரானே.

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) ((உரை (2—400) காண்க) அஞ்செழுத்துப் பொருளான, ய, ந, ம என்னும் உண்மை விளங்க இருவினையும் நீக்கியாண்ட, சிவகுருவாகி யெழுந்தருளிய, நம் யிறைவன் ‘சிவசிவ’ எனும் மெய்ப்பொருளானவன், தாணுவாக என்னுள்ளத்தே நின்று செயல்புரிபவன், என்னை ஆட்கொண்டருள் புரிவன், முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் அவன் என்னுள்ளங்குடி கொள்ள நினைந்து நினைந்துருகி, அவனை அவனுடைய வினைமுதலாம் முழுமுதல்வனுடைய சித்திர விகாரத்தின் சீரையும் சிறப்பையும், நினைந்து பேரானந்தங் கொள்ளுவதல்லாமல் தாமச குணத்திலீடுபட்டுக் காமம் குரோதம் மோகம் எனுமுக்குணவளருந்தொழில் களிலீடுபடார். இவ்வணிதத்தையும் உடனின்று செயல்புரிபவனே துளைநிற்க துளைத்துத் துளைத்து ஆரறிவார் ஆரறிவார ரென்று விகாரத்தின் உட்கிடக்கும் ஞானப்பொருட்கள் குவியல் சீயலாகச் சுனைநீர்பெருகி ஆற்றிலுங் குளத்திலுஞ் சேர்ந்து கிடப்பது போன்று குவியும்; சுனைநீர் ஆற்றுக்குங் குளத்திற்கும் அழகு கொடுப்பது போன்று மெய்யனப்பனும் அடியாருடைய வாழ்க்கைக்கு அது அழகு கொடுப்பது. அந்த ஞானப்பொருட்களை வெளியிட தென்னவன்-சோமசுந்தரக் கடவுள். தென்கரான்-சோமசுந்தரக் கடவுள். உமாகேஸ்வரியை இடப்பாகமாகக் கொண்ட

சோமகுந்தரக் கடவுளே உலகில் தூயவாழ்வில் உடனின்று செயலாற்றுவர். சிவபெருமான் கைலயங்கிரியில் வீற்றிருக்கும் ஜிந்தெழுத்துச் சோதியானவன். சோமந்தரக் கடவுள் ஆற்றல் வடிவே மேம்பட்டு விளங்குபவன். சிவபெருமான் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு ஜிந்தொழிலும் புணந்து வினைத்தன்மையினின்றும் தீக்கும் நோக்கத்துடன் ஜித்தொழிலையுங் குனித்தருஞும் சித்திரக்காரஜயன்.

ஆறுங்குளமும் ஊற்று நீர் பெருக்கங்களும் இலங்கைத் தென்பாகத்தில் மலைச்சாரல்களில் அழகு கொடுக்குந் தென்னகரானே ஈசுவரனே. என்று வேறு பொருஞங் கொள்ளலாம். (6)

404. நீள நினைக்கு மடியார் பாவம்
மாள வருளீ வழங்கும் பெருமான்
ஆழ நீள வாழி சூழ்ந்த
நீள விலங்கை நெல்வய லானே.

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) நினைந்து நினைந்து, ஆரறி வார், சித்திர விகாரம் பொருந்திய உலகியல் நாடகத்தை புணந்து எழுதும் வினைமுதலாம் முழுமுதல்வன் சிவபெருமானின் பெருமையை; ஆழமும் நீளமும் ஒருவராலும் அளவிடக்கூடாத அத்தகைய பெரிதான (infinite) அளவுகடந்த ஆழிபோலும் பெருமை தங்கிய சித்திர விகாரத்தை உலகியல் வாழ்க்கையை ஆரறிவார்; ஆரறிவார் என்று மூவிகவானன் ஞானக்கணபதி போன்று துளைத்துத் துளைத்து ஞானப்பொருட்களைக் குவிப்பான். அவ்வண்ணம் நினைந்துருகிக் குவிக்கும் அடியவர்களின் இருவினையும் நீங்க அருளும் அளவுகடந்த நீளமோ ஆழமோ அறிய வொண்ணாச் சித்திரப் பெருமைதங்கிய சிவபெருமானே! பிரமாவும் விஷ்ணுவும் தேடிக் காணேனத முடியும் அடியுங் கொண்டு தீண்டு விளங்கும் ஜோதிப்பிளம்பே! நெல் உணவுக்கும் உணவு உடம்புக்கும் ஆதாரமாயிருப்பது போன்று ஜிந்தெழுத்துச் சோதி யாம் சிவபெருமான் நீள விளங்கும் ஜோதிப்பிழம்பம் பாவம் மாள நினைக்கும் அடியார்க்கு ஆதாரமாய நிற்பர். நீள விலங்கை நெல்வயலானே அபயம். (7)

405. மூவ ரறியா முதல்வ னுலகில்
தேவ ராலு மறியாத் தெய்வம்
யாவ ரேனுந் தொழுவார் பாவம்
வேவ வருஞ மிலங்கை யானே.

செல்வச் செருக்குக்கும் கல்விச் செருக்குக்கும் எட்டாதது பரம்பொருள் என்பதை உணர்த்துவதே லக்ஷ்மி நாயகனை விஷ அபும் ஸரஸ்வதிநாயகனை பிரமாவும் அடியும் முடியுங் கானை தலைந்தார் என்னும் புராணக்கதை. மும்மூர்த்திகளாலு மறிந்தள விடமுடியா அம்மையப்பராம் உலகில் வினைமுதலாம் முழுமுதல் வன் சிவபெருமான் குனித்தருஞபவன். நாளெனுமானவ முனைப் புக்கொண்டு எனது என்னும் சிற்றின்ப ஆசைகளில் தலைப்பட்ட (இதாவணன் முதலியோரும்) இந்திரன் பிரமாவிஷ்ணு முதலிய தீவரும் காண வொன்னுதவன்; உள்ளே சிவவிங்கப் பிழம்

பமாக மார்க்கண்டேயனுக்கு அவனுடைய அகத்தே நின்று காட்சி கொடுத்த தெய்வம். மார்க்கண்டேயனைப் போல் தொழும் மழியாரின் எஞ்சிய வினையும் வேவச் செய்து, செருவில் ஒருகால் வளையலூன்றிச் செந்தீ எழுவித்து, மலையிடுக்கிலே கிடக்கும் மும் மலப்பிணிப்பாம் வேருஞ் சுட்டெரிக்கப்பட, ஐந்தெழுத்துச்சோதியில் ஆழ்ந்து பிறப்பையறுக்க அருளும் இலங்கையானே. (8)

406. செக்கர் போலும் மேனிச் செல்வன்
அக்கு மாலை யணியு மமலன்
சொக்க னென்னுஞ் சொந்தப் பெயரான்
இக்கு மலியு மிலங்கை யானே.

மாலைக்காலச் சூரியன் பொருட்களைச் செம்மேனியுடன் விளங்கச் செய்பவன். ஓருவினையும் நீங்கியப் பேதமில்லாது பொது நடம் புரியும் அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையம்மை, நுண்ணி டையவளொடு நுடங்கும் பித்தனைக் கண்ணிடைக்கண்டு (2—66) களிப்பவர் செல்வன். செம்மேனியைக் காட்டுவது போல் விளங்கும் உருத்திராக்க மாலையை யணிந்த அமலன், வினையற்றேன்; சொக்கநாதன் சுத்தமாகச் சாந்தமாக நடனம் புரிபவன், சாக்ஷி அனுமதிப்பவன், தாங்குவோள் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் மெய்ப் பொருளான வலுந்தானும் ஒன்று பட்டே விளங்கத் தோன்றும் ஒர் அனுபவ வனர்வு அகத்தே அறிவே வடிவாக விளங்கவும் ஞானஞ்சிதி உதயமாகவுங்காணப்படுவன். அந்த அங்பு நிலை இங்கு மிகுந்து சோதியாகத் தோன்றும் இலங்கையானே. (9)

407. ஆளும் பெருமா ஏகத்து ஸிருக்க
நாளுங் கோளு நங்கட் கெங்கே
வீழு மருவி விளங்கு மிலங்கை
வாழும் பெருமான் மலர்த்தாள் காப்பே.

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) மோனங்கைவர மோன் குருவே எழுந்தருளிச் செயல்புரிய எம்மையாண்டருள் புரியுமிறைவனே, சொக்கநைதனே எம்மகத்துள் ஸிருந்து செயலாற்றுகிறுன். அந்நிலையில் பொய்யும் புறங் கூறுதலும் இடையிடையிலோ அல்லது ஒருதரம் இரண்டுதரமோ, பொய்யல்லது புறங் கூறுதலுக்கோடு இடமெங்கே? ஒரு கணப்பொழுதேனும் அவ்விழுக்கு நம்மைச் சாராது. கங்கா நதி போன்று கருணைவெள்ளும் பெருகத் தம்மழியார்க்குத் திருவருள் பாலிக்குந் தண்ணவிவாய்ந்த இலங்கை முண்டகமலர்த்தாள் காப்பே. (10)

30. இலங்கையான் - 184

கவிவிருத்தம்

- 408.** நேசத் தாலரன் நீள்கழல் போற்றுவார்
பாசத் தாற்றுயர் பாரினி லெய்திடார்
வாசக் காபல சேரு மிலங்கையித்
தேசத் தான்சொல்லைச் சிந்தையிற் கொண்மினே.

தேசம்—கட்டளை; இராச்சியம். கா—சோலை. மூன் திருவரு
ளால் மாயாகாரிய உலகை மதிக்காது எப்பொருளிலும் வியாபித்
திருக்கு மிறைவனையே அங்கு கண்டும் நீர்க்குமிழி போலின் பந்
தருமில்வாழ்க்கையை வெறுத்தும் ஒருத்தும் அவனுடைய கழலையே
போற்றித் தொழுது நிற்பர் மெய்யன்பர். மனக்குரங்கு புத்திக்
கிளை வழியே சென்று ஜம் புலக்கனி பறித்தன்னாலும் புத்தியா
கிய கன்னிகை இறைவனின் தொண்டிலீடுபடும். பாசபந்தக்
கயிறு அறுந்து மோன மெய்திய அகத்தினர் மன் பென் பொன்
எனுன் மூலாசையாலுந்துயர் எட்டிடார். மோன மெய்திய அகம்
ஞானப் பொருட்கள் உதயமாகுமிடம். வாசம் பொருந்திய பூக்கள்
ஞானப்பொருட்கள் கொண்ட சோலையே அந்த அகம். அந்த
அகமே இலங்கையீசுவரன் வாசஞ் செய்யும் இடம். அந்த ஈசுவரன்
தரும் சொற்களைக் கேட்டு அவ்வண்ணம் தொழுது வணங்கி உய்மின்கள்.

(1)

- 409.** எல்லாம் வல்ல இறைவன் றிருப்புதம்
சொல் லும் பூக்கொடு தோத்திரஞ் செய்பவர்
கல்லா ராயினுங் கதியுண்டிலங்கையான்
சொல் லைச் சிந்தித்துத் துன்பத்தைத் தீர்மினே.

இயமம் நியமம் கடைப்பிடித்துப் பொறை நிலையெய்திச்
சத்தியம் வழுவாது வாழும் நிலையில் பொறைநிலை யெய்திய
அந்தக் கொளுத்து விளங்கும் ஓர் நினைவுண்டு. சிவகுருளின் உதவி
கொண்டே பொறை நிலையெய்தலால் சிவகுருகொடுத்து
உடனின்று அருள்புரிந்ததே அந்தச் சொல்லமுடியாத சொல்,
நினைவு. காலையும் மாலையும் அந்த பூக்கொண்டு, அந்த நினைவு
கொண்டு, தோத்திரமும் பூசையுஞ் செய்தால், வேத தீரங்கள்
பல கல்லாத போதிலும் அவன் அருள்பெற்று உய்வன்.
ஆகையால் பொறை நிலையெய்தி அகம் தோன்ற அங்கே வாசஞ்
செய்யும் இலங்கை ஈசுவரன் தந்த அந்தச் சொல்லைச் சிந்தித்துச்
சிந்தனைத்தனைய் அவன் கழல் சேர்ந்து இறப்புப்பிறப்பு என்னும்
துன்பத்தினின்றும் விடுபடுங்கள்.

(2)

- 410.** மொழிக்கு நற்றுணை முன்னஞ் செழுத்துயே
விழிக்கு நற்றுணை மென்மலர்த் தாள்களே
வழிக்கு நற்றுணை வண்புகழ் பாடலே
களிக்கு மிலங்கையான் கட்டுரை கேண்மினே.

அஞ்செழுத்துப் பொருளானே இறைவன். சிவன் எனும் தாமம் விளங்கும் சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுள். அஞ்செழுத் தின் வழி நின்று தூய வாழ்வில் சிவகுருவின் உதவி கொண்டு இருவினையும் நீங்க மனம் ஒடுங்கும், அஞ்செழுத்தை ஒதி ஒதி யுரையுணர்ந்தோதி விழிநீர் பெருக ஒதி உரையிறந்தோதிச் சமாதி யில் அஞ்செழுத்துப் பொருளே, மேலை நிலத்து வெண்ணையாகக் கொள்வர். மொழிகள், வேதங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உட் பொருளே அஞ்செழுத்துப் பொருள். மொழிக்கு நற்றுணை அஞ்செழுத்துமே. நுண்ணிடையவெளாடு நுடங்கும் பித்தனைக் கண்ணிடைக் கண்குகளிப்பார் (2—66).

அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையம்மை தோத்திரஞ் செய்தும் பூசைசெய்தும் போற்றித் தொழுதே மனம் பரிசுத்தமாகி வருவினை நீங்கும். அகம தோன்றும். நிட்டை கூடுவர். வழிக்கு நற்றுணை வண்புகழ் பாட-ல்; ஊசி நுனிமேல் தவம் புரிதலே நற்றவம். இலங்கைசுவரரணையடையும் வழி கூறுமிக்கட்டுரை களைக் கேட்டு மகிழ்வுறுங்கள்.

(3)

411. பொறிவ மீமனம் போயலை யாமலே

நெறிவ மீநிற்கக் கற்றுக் கணந்தொறும்

அறிவ மீந்திட ரெய்தீ ரிலங்கையான்

குறிவ மீச்செலக் கூடிடும் முத்தியே.

(அறி வழிந்து இட ரெய்தீர் என்று பிரிக்க)

இயமம் நியமம் கடைப்பிடித்தொழுகி, கைவாய் கால் மூக்கு நெஞ்சு கண்கள் தலை எல்லா அங்கங்களும் அப்பர் சவாமிகள் 4-ந் திருமுடை 9-ம் பதிகத்தில் தருவதுபோலும் ஒதியுணர்ந்தும் உரையுணர்ந்தோதி அப்பொருளேயாகியும் திருமூலர் தரும் அந்த அஞ்சமடக்கா அறிவு விளங்க வாழ்வார். மோன நிலையெய்திய அகத்தினராய் எல்லாஞ் சிவன் செயல் எனு முன்மை விளங்க வாழ்வார். அறிவே வடிவான் ஆன்மாவே அகங் குடி கொண்டவராய் வாழ்வார். சிற்றின்ப வாழ்விலீடுபட்டு இறப்புப்பிறப்பு எனும் இடரில் மாண்டுபோகார். நிட்டைகூடும அகங் குடி கொண்டிருக்கும் இலங்கை சுசவரன் அருளிய சொல்லமுடியாத சொல், குறிப்பால் நம்மகத்தே சிவகுருவின் உதவி கொண்டு நாம் காணும் சொல், அவவழிச்செல்ல முத்தி கூடுமே.

(4)

412. புன்னெ றிசெலும் போக்கை யொழித்துநீர்

நன்னெ றிதனில் நாட்டத்தை வைத்திடிற்

சென்னெ றிக்குநற் செல்வ மிலங்கையான்

சொன்னெ றிதனைச் சோரா துணர்மினே.

புன்மை தரும் சிற்றின்ப வாழ்வை விட்டு, ஐங்புலக்கனி மரத் தின் பல பலவாகிய புத்திக் கிளைவழியே மனக்குரங்கு சென்று ஐம்புலக் கனியைப் பறித்துநன்றைது புத்தி எனுங் கன்னிகை இறைவனின் தொண்டில், நன்னெறி தனில் நாட்டத்தை வைத்து கூடுபடில் அதன் பெறுபெருக அகம் தோன்றும். இலங்கையான் குடி கொள்வான். அவவண்ணம் அறவழி நின்று மனஞ் சோராமல் தண்டரளமொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க அண்டர்தொழும் (2—3) இலங்கை சுசவரனை அகத்தே கொண்டு தொழுமின்கள். (5)

413. சமய தீக்கையைப் பெற்றுப்பின் சற்குரு
அமையு மப்பா வென்வழி செல்விரால்
தமையு ணரறிவு தலைப்படு மிலங்கையான்
சுவைதருஞ் சொல்லைக் கேட்பது தக்கதே.

முதல் சமயதீக்கையைப் பெற்று நித்தியம் இறைவனை நினைந்து பூசித்து வந்தால் நாங்கள் வேண்டும் போது சற்குரு ஒருவரை இறைவன் அனுப்பி வைப்பான். நீ பக்குவமடைந்து இறைவனை வேண்டி நிற்கும் போது இறைந் சிவகுரவாக எழுந் தருளீ வந்து வழி காட்டி நிறப்பன் என்று ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் கூறுகிறார். சிவகுரு குறித்த வழிநின் ரெஜியூகின் சிவகுருவே உண் னைன்றியக்க (1-283) மற்றும் ஞானகுரவான் பாட்டுக்கள் காண்க. தன்னைத்தான் றியமறிவு, சூதானதற்ற வெளியும் (2-164) மன வெளியு மொன்றுபட்டு இறைவனின் தரிசனங்கிடைக்கும். இலங்கை ஈசுவரன் அருளிய குறிப்பினால் மோனமெய்திய அகத் தில் தோன்றிய என்னைத்தை கடைப்பிடித்தொழுகுவோம், நூதன உணர்வு தோன்ற ஞான ஒளி உதயமாகும். (6)

414. காண்பான் காட்சி காட்சிப் பொருளிவை
மாண்பாய் விட்டு மலராடி சிந்தித்தால்
வீண்பா வங்கள் வெருண்டோடு மிலங்கையான்
மாண்பாச் சொன்னது மனத்திடை வைம்மினே.

காண்பான் அடியேன் காட்சி அம்மையப்பராம் உலகு காட்சிப் பொருள் சிவபெருமான். அதன் விவகாரங்களையும், எவ்வாறு சிவபெருமானைக் கண்டுணராம் எனும் விவேகமும் அங்கலாய்ப்பும் விட்டொழித்து இம் மூலன் றும் ஒன்றூன முத்திறப்பனர்ப்பாம் நிலையில் சிவபெருமானையே ஒருபொருளாய்க் கண்டு வணங்கு வோம். மூன்பாட்டுக்களில் கூறிய வண்ணம் சேவித்தும் பூசை செய்தும் போற்றித் தொழுதுஞ் சிந்தித்தால் இருவினையும் விட்டு நீங்கும். மூம்மலப்பினிப்பு வேவச் செய்வாளிறைவன். மதம் பிடித்த யானோபோலும் மனம் சிவபெருமானின் பாதங்களில் கட்டுண்டு (சிவலகரி (97) (2-310)) சிவன் முத்தனைக் காலகினில் தொண்டாற்றுவன். இலங்கை ஈசுவரன் அறிவே சொருபமான், அறிவேஸ்வாலையான நெஞ்சமும் மனமும் ஒன்றுபட்ட நிலையைக் குறித்து விளம்பியதை மறவாது வாழக. (7)

415. இருப்பி னும்நடந் தெத்திசை செல்லினும்
பொருப்பில் வாழ்ந்திடு புங்கவன் பொற்பதம்
விருப்ப மாவிளாம் பீரிவ் விலங்கையான்
விருப்ப மானசொல் வீட்டை யளிக்குமே

நடந்தாலும் ஓடினாலும் எத்திசை சென்றாலும் ஓரிடத்தில் நின்றாலும் இருந்தாலும் சித்தாந்தமுறை கடைப்பிடித்து வாழ வோம். ஊசி நுனிமேல் தவமிருந்து வரும் பசிக்குக் காயுங்கனியுமுண்டு காட்டிலோ மலையுசிலோ நித்திரை செய்து இறைவனின் நாமமே நெஞ்சங் குடிகொள்ள அவனை நினைந்துருகி வேண்டுவோம். அவன் விரும்பியளித்த அந்தக் கொளுத்து

விளங்கும் நினைவு, மேலைண வீட்டில் காணப்படும் வெண்ணை உருகச் சூதானதற்கு வெளியில் (2—164) தில்லைத்தரிசனங்காண்பான். இலங்கையான் விரும்பிய அந்தச் சொல் வீட்டையளிக்கும். (8)

(பொருப்பு—மலை)

416. அம்மை யப்பனரிய சதோதரர்
இம்மை யில் விறை யென்று நீ ரெண்ணியே
மும்மைக் காலத்தும் போற்றி ரிலங்கையான்
செம்மை யான்சொன் முத்தியிற் சேர்க்குமே.

“தாயாகவும் தத்தையாகவும் மற்றும் அஞ்சுடைய சகோதருமாகவும் நின்று துணை புரிவார். மெய்யனர்ந்தோரால் இம்மையில் உணரப்படும் சிவமும் நீடியும் திருவருளாம் இவையும் எல்லாமும் எம்திறைவு தீயே” என்று மெய்யன்பன் எண்ணியே தாமரையில் நீர் போல் (2—276) வாழ்வான். அவ்வண்ணம் நின் திருவருள் கொண்டு யானைத்தோல் போர்த்த சிவபெருமான் போல் வாழ்ந்து (2—223) இந்தத் திருவருளையுண்டாக்கி உண்மையுணர்வை இம்மையிலீந்த போனகாலத்தையும் இம்மையிறைவையும் தாமரையில் நீர் போன்றும் யானைத்தோல் போர்த்த சிவபெருமான் போலும் (2—223) உலகினில் தொண்டாற்றி யும் பூசைசெய்தும் பிறப்பையறுக்கும் வருங்காலத்தையும் மும்மைக்காலத்தையும் போற்றி செய்வான். அவ்வண்ணம் போற்றும் இலங்கையீசன் செம்மையான் சொல் எம்புடைய ஒளியைப் பேரொலியுடன் கலக்கச் செய்து முத்தி சேர்க்குமே (2—334) (9).

417 போன காலத்தை மெண்ணிப் புகையுநீர்
ஞான நாயகன் நந்பதம் போற்றுவீர்
ஈன மானவை யேகு மிலங்கையான்
மோன நல்கு மொழிதனை உள்ளுமின்

கழிந்து போன நாட்களை எண்ணி எண்ணி வருந்துகிறீர். அவ்வாறு வருந்துநாள் அத்தனையும் வீண். சிவன் செயல் எனும் ஞானக்கிளியினால் அஞ்ஞானமாகிய போனநாட்கிரங்கும் துங்பத்தை நீக்கி நடப்பாற்றலாம், சிவபெருமான், சிவன் செயல் எனக் காண்போம். முன்னிலை வந்து மூண்டுதே எனுஞ் சஞ்சலத்தை நீக்குவோம். (2—34) மருத்துவனே சிகிச்சை செய்து சிவன் செயல் போதனுகிறியராக வினைத்தன்மையினின்றும் நம்மை நீக்குவன்; மறைப்பாற்றலாம் சிவபெருமானையே அகத்தே அறிவு சொருபமாகக் கண்டும் ஞானநாயகன் நந்பதம் போற்றுவோம். ஈனத்தை விளக்கும் போனநாள் வினையை மறந்து இறைவன் நம்மைத்தம் திருப்பாதம் அடையச் செய்ய மருத்துவனுக உடனின்று அருஞும் சித்திரவிகாரத்தின் பெருமையை உணருவோம் பேரானந்தங் கொள்வோம். இலங்கையான் மறைப்பாற்றலாம் சிவன், மருத்துவனுக உடநின்று மோன மெய்த அருள்தரும் ஞானக்கிளிபோலும் மொழிதனை மறவாதே உணர்ந்துணர்ந்து ஞானநாயகனும் சிவபெருமானுகவோம். (10)

418. எனக்கினி யான்பிறர் யாவர்க்கு மினியான்
தனக்கொப் பிலாதான் தத்துவா தீதன்
சினக்குங் கரியுரி திருமேனி போர்த்தான்
வனப்புறுஞ் சோலைகு மிலங்கை மன்னுமே.

எனக்குமாருத இன்பந்தந்தருஞும் இனிமை பொருந்தியவர்.
நாடகாசினியரான சிவபெருமான் இம்மையில் அம்மையும் அப்பரு
மாக உடகியல் நாடகத்தில் என்னுடன் கூடியே நின்று நாயுங்
குழந்தையும் போல் பங்குபற்றுவார். திருவருளாலே தேவரீ
ரையே உள்ளும் புறம்புமாகக் கண்டும் தாயாகிய உலகும் குழந்
தையாகிய அடியேனுங் குழைந்து குழமுந்து விளையாடும் போது
இன்பங் காணுவதல்லால் வேறு காணுவதுல்லை. காட்சிப் பொரு
ளான தேவரீரே இணையிரியாத தாய்போல் விளங்கும் உலகுக்கும்
தந்தையாகி ஒளிகொடுக்கிறீர். தாய்போலும் உலகுக்கும் தந்தை
யாகி நீ இனியான். முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களுமொடுங்கிய
ஆள் கருவிகரணங்களெல்லாம் அவனுக்கு ஏவல் செய்யத்தத்து
வாதீதனுகவே பொருள்ளஷ்மியை நீக்கியும் பக்தி லஷ்மியைப்பனிப்
பெண்ணைக்க கொண்டும் சிவபெருமான், போல் நிகராவார் ஒரு
வருமில்லாது விளங்குவன். பக்தி லஷ்மியைப் பணிப் பெண்ணைக்க
கொண்டு மதம்பிடித்த யானைபோலும் மனத்தை வென்று கரியுரித்து
அந்த தோலைப் போர்வையாகக் கொண்டு தாமசகுணத்
துக்கு அஞ்சாது தொண்டாற்றி வாழ்வன் (2-223) தையல் தனக்கு
பக்தியுடல் கொடுத்த சிவபெருமான் (1-772) போல்
சிவானந்த வனந்தவில் மனம் இன்புற்றுக் கூத்தியற்றும் சோலை
போலும் வாழ்க்கைத் துணையாம் இலங்கை ஈசுவரரனுக்கீடு வணக்கம்
வனப்புறுஞ் சோலை—சிவானந்தவனந்தவில் மனம் கூத்தியற்றும் வாழ்க்கை.

(11)

419. எங்குமுள்ளவன் எல்லாம் வல்லவன்
மங்கையோர் பாகன் மான்மழுக் கையினன்
பங்கயன் மால்பறந் திடந்துங் காணுன்
கொங்கவிழ் காவிலங்கை கோயில்கொண் டானே.

சரம் அசரம் எப்பொருளிலும் வியாபித்திருப்பவன். தன்
கேளி கொண்டு எப்பொருளிலும் இயங்குந் தனமையால் அன்றி
ஒன்றில்லை என்னும் பொருள் விளங்க எல்லாம் வல்லவன். குரியனுடைய ஒளியில்லாமல் பொருட்களை வீறு பெறச் செய்ய
முடியாதது போல் இறைவனெளி கொண்டே பொருட்களியங்கும். அத்தகைய அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மையும்
இறைவனுமினையிரியாது மானும் மழுவு ஏந்தினைரமுடையர். அயனும் மாலும் அன்னப்பறவை போல் பறந்தும் பன்றி போல்
பூமியைக் கிழித்துச் சென்றும் முடியும் அடியும் காணுத சிவலிங்க
வடிவான சோதிப்பிழம்பமாக நின்ற ஜயன். தாய்போலும்
அம்மை பார்வதி, எண்ணில் பலதோடி உயிர்கள் அத்தனைக்கும்
ஜயன் அருட்கண்ணை உடனின்று இயக்குபவன். அம்மையார்
அகம் நெகிழு உயிர்கள் கருணை வெள்ளத்தில் பேரானந்தங் கெள்வர்; கொங்கவிழ்கா, அம்மையின் அகம் நெகிழ்வற வாழும் உலகியல்
வாழ்க்கை எனுஞ் சோலை குழ் இலங்கையைத் தங்கோயிலா

கக் கொண்ட சுசுவரனே.

கொங்கலிழ்கா — அம்மையின் பால்கரக்கும் முலை; கருணை
வெள்ளங் கொட்ட காணப்படும் வாழ்க்கை. (12)

420. என்னை யென்ன லெனக்கறி வித்தவன்
அன்னை தன்னினு மன்புமிக் குள்ளாவன்
தன்னை யெவரு மறியாத் தலைமையன்
தென்னைசே ரிலங்கை தேடியாண் டானே.

மோனமெய்திய அகத்தினராம் நிட்டைகூடித் தில்லைத்தரி
சனத்தில் யானும் அந்த அறிவில்வாலையில் மாண்டு கிடந்தே
யென்னையும் இறைவனையும் உலகையு மொன்றுகக் காண அறி
வித்தவன். தத்துவாதித்தனுக்க் கருவிகரணங்கள் ஏவல்புரிய தொண்
டாற்றி பக்திலக்ஷ்மியைப் பணிப்பெண்ணைக்க கொண்டவன்.
அன்புமிக்க அன்னையிலுமன்புமிக்கு மிறைவனின் திருவருள்
கொண்டு உலகைப் பேணுபவன். ஆழ நீள ஆழி போலும் இறை
வன் (2-404) தில்லைநடனமான அவனுடைய உலகில் சமுத்திரதி
தில் சொற்ப நீரை நாம் காண்பது போல், அவனுலகிலும் தில்லைத்
தரிசனத் தொண்றுய் நிற்கும் நிலையில் அவனைவினுவ அவன்
தருஞ் சொற்ப உண்மைகளையே நாமறியக்கிடக்கிறது. மற்றுஞ்
சமுத்திரம் போல் நாமறியாது கிடப்பது எத்தனையோ? ஆரறி
வார? யாருமறியாத் தலைமையன், சர்வதத்துவாதிபதி. தென்னை
உயர் ஆகாயத்தில் வளர்ந்து இலைகளையும் காய்களையுங் காட்டு
வது. அவ்வண்ணமே அறிவு என்னும் பெருவெளியில் காணப்
படும் தில்லைத் தரிசனமும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியும். பின் அவனே
தத்துவாதித்தனுக்க் தொண்டாற்றி நிற்கும் அறிஞன் உயர்ந்து
முதிர்ந்த அறிஞர் போலும் தென்னை சேர இலங்கையில் அறிவு
சேர உயர்ந்து முதிர்ந்த சிவகுருவாக அவன் ஏழுந்தருளியென்
னைத் தேடியாண்டானே. (13)

31. நல்வரம்தா—185

421. என்னை யென்ன லெனக்கறி வித்தவன்
தென்னை மாப்பனை சேரும்நல் ஹாருளான்
அன்னை தன்னிலும் மேம்படு மன்புளான்
தன்னை நாடினன் தந்தன ரேர்வரம்.

தன்னைத்தனங்கு அறிந்து தில்லைத்தரிசனமும் ஐந்தெழுத்துச்
சோதியிலுமாழ்ந்து சிவன் முத்தனுக்க் கீவிப்பவன் (2-420)
தென்னையும் பெரும்பணையும் போல் (2-420) உயர்ந்து வளர்ந்த
அறிவடைய ஞானிகஞ்சடைய மோனமெய்திய அகத்தே குடி
யிருப்பவன்; உலகில் பெற்றெடுத்த தாயினுங்கூடிய அன்படைய
அம்மை (2-420); என்னுள்ளத்தே நின்று செயலாற்று மெம்
மிறைவன், என்னையெனக் கறிவிக்கும், முன் வினைப்பயணெனுந்
திருவருளே நோக்கமாகக் கொண்டு, ஒர் வரந்தந்தனன். (1)

422. மதியி லேரவி வைத்திடும் மாதவர்
 துதிசெய் தூய மலரடி யென்னுளம்
 பதிய வைத்திடும் பாக்கியம் யான் பெற
 மதியை வேண்டியேன் தந்தரு ஸிவவரம்.

அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவமாகக் கணுவறக் கலக்கும் அகிலாண்ட ஒசையம்மை, சந்திரன் போன்று தன்ஜெளியில்லாதும் சூரியன் போன்ற சிவபெருமானுடைய ஒளிகொண்டியங்கியும் இணைப்பிரியாதிருப்பர். அவ்வண்ணம் அருவாம் சிவபெருமானையே தரிசிக்கும் அறிவு முதிர்ந்த ஞானிகள், தம்மகத்தே நினைத்து துதிசெய்து பேணித் தொண்டாற்றுப் பிவபெருமானின் மலர்ப் பாதங்கள். என்னுள்ளத்தே நின்றஞ்சு புரியும் திருவருளை முன் விணையின் பயங்க நான்வேண்டி நின்றேனே; அந்தவரத்தை தந்தருள் வாயே.

(2)

423. இருவி ணக ளொனைக்கண்டா லஞ்சவும்
 வருவி ணகளிவ் வையத்திற் கெஞ்சவும்
 குருப ரனுடன் சூடிச் சிறக்கவும்
 மருவு பாவம் மறக்கவுந் தாவரம்.

மனக்குரங்கு புத்தி எனுங் கிளைவழிச் சென்று ஐம்புலக்கணி பறித்துண்ணது புத்தி எனுங்கண்ணிதை இறைவனின் தொண்டிலீடு பட்டு இருவிணையுஞ் சேராது வாழ்ந்தும் அஞ்செழுத்தை ஒதியும் பூசைசெய்து போற்றியும் வருவிணைகளிவ்வுலகில் சேராதிருக்கவுஞ் சிவகுருவே உடனின்று அருள் புரிந்தனன் (2—305, 317) இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த சீவன் முத்தனக தாமரையில் நீர் போலும் (2—336) கரியுரிபோர்த்த சிவபெருமான் போலும் கருவிகரணங்கள் ஏவல் புரிய அஞ்சாது வாழ்ந்து (2—223) பிறப்பறுக்கத் தாவரம். மாணிக்கவாசகா தருவதைக் காண்க.

வேண்டத் தக்க தறிவோய் நீ வேண்ட முழுதுந் தருவோய் நீ
 வேண்டும் அயன்மாற் கரிபோய் நீ வேண்டி ஏன்னைப் பணிகொண்டாய்
 வேண்டி நீயா தருள் செய்தாய் யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால்
 வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னில் அதுவும் உன்தன் ஸிருப்பன்றே
 (குழுத்த பத்து 6) (3)

424. அதுவி துவென்ற வவையெல்லாங் கண்டாருக்
 கதுவி துவுமாய் நின்ற பரம்பொருள்
 பொதுவி னில்நடங் கண்டு களிக்கவுன்
 புதும லரடி போற்றிடத் தாவரம்.

மாயாகாரியவுலகில் பல பொருட்களாகக் காணப்படுவன வாயவெவ்வேறு உடலத்தில் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு பொருத்தி வைத்த ஆனைத்தையும் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலிலேடு படுத்தியும் உடனின்று செயல்புரிபவனே வினைமுதலாம் முழு முதல்வன். நிலம் நீர் நெருப்புக்காற்று ஆகாயமாகிய ஐம்பூதங்களான கீழான பிரகிருதியால் உண்டாக்கிய உடலும், சைதன் யப்பொருளான உயிர் மேலான பிரிகிருதியுமாகவே இறைவனால் ஆக்கப்பட்டது. உலகமாகிய நாடகமேடையில் வினைமுதலாம் முதல்வனால் எழுதப்பட்ட நாடகத்தில் நடிக்கும் நடிகர்கள் கொண்ட உலகில் ஒருவன் யானையாகவும், ஒருவன் அரசனாகவும் ஒருவன் பன்றிக் குட்டியாகவும் நடிக்கலாம். எல்லாரும் ஒரு பொருளையே பரம்பொருளையே குறிப்பர். அணுவள் அவனும் அவனுள் அணுவுமாகக் கணுவறக்கலக்க தானுமவ்வணுக்களாகவே அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து கிடந்து காணும் நிலையில், நுண்ணிடையவளொடு நுடங்கும் பித்தணைக்கண்ணிடைக் கண்டுகளிக்க (2—66) பொற்றிசெய்யத்தாவரம். (4)

425. ஆதா ரத்தால் நிராதாரஞ் சென்றுயான்
பேதா பேதங்கள் காணைப் பெருமையை
வேதாக மத்தில் விளங்கும் விமலனே
நாதா நீதா எனக்கிந்த நல்வரம்.

இறைவனே எப்பொருளிலும் வியாபகமாக நின்றியங்குகிறுன். (முன்பாட்டு விளக்கம் அத்தகைய இறைவனையே சாக்ஷி ஆமோதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுமதிப்பவன் மகேஸ்வரன் (2—241) சதாசிவன் எனும் ஆதாரமாறந் தாண்டி நிராதாரஞ் சென்று தில்லைத்தரிசனத்திலும் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியிலும் கண்டு சீவன் முத்தனக அவனையே கண்டு அவனே செயல் புரியுமண்மையைக் கண்டேன். அப்பால் நின்றியக்கும் சிவபெருமான் இருவினையுஞ் சாராதே நிற்பதையும் உணர்ந்துணர்ந்தேன். உணர்ந்துணர்ந்து செயலாற்றி ஈத்தில் அவனாகவே சுகர் எனும் முனிவர் போல் (2—309) எப்பொருளிலும் வியாபகமாகவே ஐந்தொழிலும் குனித்தருஞம் ஜியனாகவே (2—357) நான் கண்டேன். பேதாபேதங்காணைப் பெருமையை வேதாகமங்கள் விளக்குபவனை முறைமுடிவாம் ஆகமங்கள் தரும் விமலனை அப்பால் நின்றியக்கும் அந்த சுகர்போலும் சிவபெருமானின் நிலையை அடையத் தாவரம். (5)

32. இன்பம் எது? 186.

கவி விருத்தம்

- 426.** எல்லாம் நீயென எண்ணுதல் இன்பமே
எல்லாம் நானென எண்ணுதல் இன்பமே
எல்லாஞ் சிவன்செயல் என்பதும் இன்பமே
எல்லாம் என்செயல் என்பதும் இன்பமே.

வினை முதலாம் முதல்வன் வினையின் நிகழ்வால் வினையும் வினைப் பயன்னும் அம்பலத்தே ஆரூரியிர் தன்னை அவரவர் வினைப்பய னுக்கேற்றவாறு உடலத்தில், பறவை மிருகம் மனிதன் எனும் வித்தியாசங்களுடன், பொருத்திவைத்தும் வினைப் பயனுக்கேற்ற வாறு தொழிலிடீடுபடுத்தியும் உடனின்று செயலாற்றுவான். நுண்ணிடையவெளாடு நுடங்கும் பித்தன் (சிவபெருமான்) அவனைக் கண்ணிடைக் கண்டு களிப்பவன் யான். (மெய்யன்பன்) இந்த முத்திறப் புணர்ப்பாம் நிலையில் அம்மையப்பராம் உலகும் நுண்ணிடையவெளாடு நுடங்கும் பித்தனும் இணைபிரியாது நிற்பவன் சிவபெருமான். அதைக்காணும் மெய்யன்பனும், அனுக்கள் வழி வாக அறியா அறிவில் அனுந்தேக் கித்தமாய்க் காணபான். எல்லாம் சிவன் செயலே, வினைமுதலாம் முதல்வனின் செயல்; அகிலாண்ட ஒன்சயின் தொகை அம்மையே, உலகே, இணைபிரியாது இயக்கும் பித்தன் சிவபெருமானே, காணுங் கண்யானே, (முதல் மூன்றும்) நீயெனபதும் நானென்பதும் சிவன் செயலென்பதும் இன்பமே. சுகர்முனிவர் போல் (2 - 309) எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து இயக்கி ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞும் ஜயங்க (2 - 357) எல்லாம் என் செயல் என்பதும் இன்பமே. (1)

- 427.** குருபரன் அடியினை ஏத்துதல் இன்பம்
குருபரன் அருட்பணி ஆற்றுதல் இன்பம்
குருபரன் அருள்வாக் காக்கிடும் இன்பம்
குருபரன் சரண்புகக் கூடிடும் இன்பமே.

‘ந’ எனுந் தூயவாழ்வில் சிவகுர உடனின்று செயலாற்றி இருவினையும் நீக்கியாண்டும்; சாக்ஷி அனுமதிப்பவன் தாங்கு வோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் உலகும் சிவபெருமானுமராக எழுந்தருளிய சிவகுருவும் யானுமொன்றுபட்டே புருவநடுவில் மாகேஸ்வரரங்க (2 - 241) ஓர் அனுபவவுணர்வாகக் கண்டும்; ஞானாலி உதயமாக குருபரன் அடியினை ஏத்துதல் இன்பம். “எந்திலையில் நின்றாலும் எக்கோலங்கொண்டாலும் மன்னியசீர் சங்கரன் தாள் மறவாமை பொருள்” என்னும் பொருள் விளங்கக் குருபரன் உடனின்று செயல் புரிய நெறிபிறளாது அருட்பணி ஆற்றுதலின்பம். தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையுந்தயங்க (2 - 3) குருபரன் சாற்றிய “ஓரு பொல்லாப்புமில்லை”, “கருமத்தில் கையை நீ வைத்து கட்டமையை ஆக்கு” (1 - 518) எனும் வாக்கைக் கைவிடாது அருட்பணி (2 - 3) குருபரன் சரண்புகக் கூடிடும் இன்பம். “ஓம் சிவாயநம்”

என்று செபிப்பாய் உள்ளத்திற் கள்ளத்தை அவிப்பாய்". (1-520)
என்மனம் பரிசுத்தமாகி வருவினையும் நீக்கக் குருபரன் சரண்
புகுதல் இன்பமே. (2)

428. மோனத் தாழ்தல் முடிவிலா இன்பம்
ஞானத் துயருதல் நவையறு மின்பம்
மானமார் நற்றவம் மதிப்பரு மின்பம்
யானென தற்றிடல் எல்லையில் இன்பமே.

(முன்பாட்டு விளக்கங் காண்க) குருபரன் அருட்பணி ஆற்றி இருவினையும் நீக்கி சரண் புகுந்து வருவினையும் நீக்கி மோனத் தாழ்தல் முடிவிலா இன்பம்; சாக்ஷி அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவனெனும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் ஈசுவரனுந்தானுமொன்றுபட்ட அருவுருவாம் நிலையில், பூதஞ் சூழப்பொது நடம் புரியுமிறை வணைத்தாழும் அனுங்கள் வடிவாக அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய், ஓர் அனுபவ உணர்வாக மகேஸ்வரரை புருவ நடுவில் சாதகன் காண்பான். அந்த அறியா அறிவில் ஓர் ஞானஞாளி உதய மாகும். பூசையுந்தோத்திரமும் செய்து ஆற்றல் வடிவாம் அகிலாண்ட ஒசைவடிவாமம்மை, ஞான குருவாக உருத்தாங்கிய வணைப்புச்சிக்க எண்ணம் எழுச்சி எனும் அந்தக் கரணங்கள் இறக்க நானுவித சைவையறும். ஞானப்பொருள் குவியலாகும். அகம் மோனத்தாழ்ந்து கிடத்தலுக்கு அது முத்திரை. ஞானசம்பந்தர் “பருவில் குறவர் புனத்தில் குவித்தபருமாமணிமுத்தம்” [(1-69-5) (2-365) இல் காண்க] விண்ணினின்றும் அருவி பெருக்கெடுத்தாற் போல மனக்கசிவின் அடையாளமாகிய இருவிழியும் நீர்பெருக கைகள் இரண்டும் உச்சி மேற்கொண்டு இனிமையும் குளிர்மையும் பெருக அஞ்செழுத்தையோ பாக்களோயோ அகநெகிழப் பாடி தன்னைமறந்து வருவினையுஞ்சாராது நற்றவம் புரிதல் இன்பம். தாயுமானவர் தருகிறார் காண்க.

“விண்ணாருவி மேன்மேல் விளங்குவபோ லேஇரண்டு
கண்ணாருவி வெள்ளமொடு ஷக்குப்பித் — தண்ணமிர்த
வெள்ளமே ஆனந்த வெற்பே எனத் தொழுவோர்
உள்ளமே ஞானவோளி” (உடல் பொய்ப்புறவு 44)

இவ்வண்ணந் தொழுது நற்றவம் புரிந்து உள்ளமே ஞான விளக்காக மோனத் தழுந்திக் கிடப்பர். அறியா அறிவில் “மேலை விட்டு வெண்ணை” என்று சொல்லத்தக “தானத்திலுள்ளே சதா சிவன்” எனப்படும், “ஓ மெனும்” உண்மைப் பொருள் விளங்க சிவன் எனது அறிவில் யான் எனது அற்றுக் கிடத்தல் இன்பம். (3)

429. தன்னலம் வீழ்ந்திடத் தோன்றிடு மின்பம்
இன்னல்செய் வினையற இயைந்திடு மின்பம்
துன்னிய மலமறத் தழழுத்திடு மின்பம்
மன்னிய பிறப்பற மலர்ந்திடு மின்பமே.

ஈந்திடல் — கொடுத்தல். யான் எனதற்று நிற்கும் நிலையில் உலகமாகிய நாடக மேடையில் வினைமுதலாம் முதல்வனும் யானும் ஒன்றுபட்டுச் சமாதியடைந்த வாழ்க்கை போல், இறைவனுக்கே உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் ஓப்படைக்க ஆற்றல் வடிவான் அம்மையே, மோனத்து முத்திரையாம் ஞான விளக்காக விளங்கும் அகத்தே உண்ணின்று செயலாற்றுவாள். அந்நிலையில் சுய நலம் எங்கே? அதே இன்பம். பேரான்தம். இருவினையும் நீங்கியது. ஆற்றல் வடிவாம் அம்மை செயலாற்றுகிறுள். இன்பம், நெருங்கி நின்று வினைப்பகை கொடுத்து இருட்டையுந் துன்பத்தையுங் கொடுக்கும். மும்மலப்பினிப்பு, மோன மேய்திய அகத்தே ஆற்றல் வடிவாம் அம்மை செயலாற்ற, எங்கே முனைந்து நிற்கும். செந்தியினால் வெந்துவிடும். அதே இன்பம். முப்புருமுமெரிந்தோனுக்கு என்ன பயம். நிட்டை கூடுவன் பிறப்பையறுப்பன், இன்பம்.

(4)

430. ஐம்புலப் பந்தனை அற்றிடல் இன்பம்
வெம்புறு வெகுளி விலக்குதல் இன்பம்
துன்புறு காமத் தொடக்கறல் இன்பம்
வம்புறு மயக்கற வாய்த்திடும் இன்பமே.

நிட்டை கூடித்தில்லைத் தரிசனங்கள்டால் பாசபந்தக் கயிறு என்று விடும். இன்பம். காமக்குரோதம் முதலியன பாசபந்தக் கயிறு என்று உள்ளத்தே எங்கே? காமத்தாலே தோன்றும் எனது யான் எனும் என்னம் இல்லாது இன்பம். மாயையினால் உண்டாகும் மயக்கமற இன்பமே இன்பம்.

(5)

431. மன்னுயி ரெல்லாம் மகிழ்ந்திடல் இன்பம்
என்னுயிர் போலவை ஓம்பிடல் இன்பம்
இன்னுயி ரிவையெலா மிறைவன் வடிவென
உன்னிடும் மெய்யுனர் வுற்றிட வின்பமே.

எல்லா எழுத்துக்களையும் இயைந்தியக்குதற் பொருட்டு “அ” எனும் ஒசை அவற்றுதன் நீக்கமற நிறைந்து நிற்பன். அது போல் அனைத்துயிர்களுடனும் வேறுறக்கலந்து நிறபன் முழு முதல்வன். என்னுயிர் போல் எவ்வயிரையும் பேணி இறைவனின் தொண்டென ஆற்றுதல் இன்பம். மன்னுயி ரெல்லாம் அகிலாண்ட ஒசை. அம்மை பார்வதியென மதித்து தாயுங்குழந்தை யும் போல் குழந்திடல் இன்பம். இவ்வாறு எண்ணி இறைவனையே எவ்வயிரிலும், சரம் அசரம் எப்பொருளிலுங், காணுகிறேனென உன்னி உன்னி அறியா அறிவில் ஆழ்ந்திடல் இன்பமே. தாயுமானவர் தருவதைக் காண்க. (9)

“அவ்வயிர் போல் எவ்வயிரிரும் ஆனபிரான் தன்னடிமை எவ்வுமிகு மென்று பணியாஞ்செய்வ தெந்நானோ.”

(எந்நாடகன்னி. நிலைபிரிந்தோர் (15—14)) (6)

432. யாவருஞ் சமமென வுணர்ந்திட வின்பம்
யாவருஞ் சகோதர ரென்பது மின்பம்
யாவரும் நலனுற வுழைத்திட வின்பம்
யாவரு மொன்றென வொன்றிட வின்பமே.

வினைமுதலாம் முதல்வன் வினைப்பயணனும் அம்பலத்தீடு கூத்தியற்றிப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் எனும் முச்செய விலும் உடனின்று செயலாற்றுகிறோன். உலகமாகிய நாடக மேடையில் நமக்குக் கொடுத்த பகுதியை நாடகாசிரியருக்குத் திருப்தி வர நடித்தலே நடிகர்களுடைய கடமை. ஒருவன் யானை வேஷமும் வர நடித்தலே நடிகர்களுடைய கடமை. ஒருவன் யானை வேஷமும் ஒருவன் குரங்கு வேஷமும் ஒருவன் பூச்சி வேஷமும் ஒருவன் அரசன் வேஷமும் இன்னொருவன் தோட்டி வேஷமும் போடலாம். எல்லோரும் நடிகர்களே; எல்லோருஞ் சமமானவர்களே. அவ்வாறு சமமெனவுனர் நந்திடவின்பம். சகோதர ரென்பது இன்பம்: யாவருந்தனக்குக் கொடுத்த பகுதியைத் திறம்பட உண்மைவழவாது நடித்துச் சகோதரர் போலுமைத்துச் சமுதாயமும் நாடும் நல னுறல் இன்பம். உண்மைவழவாது வாழ்ந்து எப்பொருளிலுமிறைவ ஒருவனையே கண்டு ஆற்றல் அம்மையே செயலாற்று முன்மையை யுணர்ந்து (ஆற்றல் அம்மையே நமக்குக் கொடுத்த பகுதியாதவின்) ஒரந்து ஒரந்து அங்கு கிடக்கும் இறைவனும் நாமும் ஒன்றாகக் காணுதலின்பம். (7)

433. பணிதலைக் கொள்ளல் பாரினி வின்பம்

பணிபயன் கருதா தாற்ற ட வின்பம்

பணிமுயன் ருற்றி முற்றுற வின்பம்

பணியெலாஞ் சிவபணி யாக்கிட வின்பமே.

(முன்பாட்டின் விளக்கங் காண்க) இறைவனின் தொண்டு எனச் செயலாற்றில் இன்பம். நடிகன் இறைவனின் திருப்திக்கே செயல் புரிவான்; நின்காமிய கர்மம் ஆற்றுதல் இன்பம். இறைவனையே எங்குங் கண்டு செயலாற்றித் தண்டரளமொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்கச் சத்தியந் தவறுது (2 - 3) நெறி நின்று வினைமுதலாம் முழுமுதல்வன் “சிவ சிவ” எனும் மாமறை தரும் மெய்ப் பொருளானவனுந் தானும் ஒன்று பட்டே பணியெல்லாஞ் சிவபணியாக்கிடல் இன்பமே. (8)

434. கூசங் கொலைகள் வொழிந்திட வின்பம்

மாசடை மதுவகை நீக்கிட வின்பம்

பூசலும் பகைமையும் போக்கிட வின்பந்

தேசத் தொற்றுமை யோம்பிடவின்பமே.

(முன்விளக்கம் 431; 432 காண்க) சரம் அசரம் எவ்வயிரும் இறைவனே எனக் கண்டு பணியாற்றும் போது கூசங் கொலை களவு மறைந்திடும்; இன்பம். அவற்றை உண்டாக்கும் மது அருந்தாது விட்டிடல் இன்பம். தன்னலங் கருதிப் பொருதியும் சத்தாது விட்டிடல் இன்பம். (432 “யாவரும் துருக்களை யுண்டாக்கலையு மகற்றிடல் இன்பம்.”) ஏச் செயலும் இறைவன் பணியாகக் கூலனுற தேசத் தொற்றுமை யோம்பிடவின்பமே. ரும் நலனுறத் தேசத் தொற்றுமை யோம்பிடவின்பமே. (9)

பூசல் — பொருதல்; யுத்தம் (9)

435. நல்லன புரிந்திடல் நவின்றிட லின்பம்
 அல்லன வஞ்சி யகற்றிட லின்பம்
 புல்லியோர் பிழையெலாம் பொறுத்திட லின்பந்
 தொல்லைக் கள்ளல்கள் தாங்கிட லின்பமே.

அசுத்தமான ஒரு வீட்டைப் புனிதமாக்குவதற்குக் கழுவிச் சுத்தமாக்கிப் புண்ணியா ஹவாசனங்கு செய்வது போல் அசுத்தமான சர்ரத்தை உள்ளும் புறம்பும் புனிதமாக்குவதற்கு ஆத்யாத்யிகமான புண்யாஹவாசனம் செய்வதைக் கூறுகிறோர். காலை யெழுந்து சுத்தி செய்து ஆலயத்துக்குப் போய் கூட்டிமெழு கிட்டு இறைவனுடைய வீட்டைப் பரிசுத்தமாக்குதல்; பூவந்தண்ணிருங்கொண்டு அவளைப் போற்றி செய்தல்; தான் தருமங்கள் செய்தல்; இத்தகைய நற்கருமங்கள் புரிந்திடல் நன்று. என்றும் அவன் புகழையே பாடவேண்டும். அஞ்செழுத்தை ஒதியுமுனர்ந்தும் அவ்வழிநிற்றல் வேண்டும். கொலைக்கவு புறங்கூறுதல் செய்யாதிருக்க வேண்டும். புல்லியோர் — கீழ் மக்கள்; வறியவர். இவர்களோடு பொருந்தாது வாழல் வேண்டும். தொல்லைகள் அல்லாக ஜெல்லாம் இறைவனின் சோதனையை சிற்றின்பமெனும் நஞ்சை உண்ணது நிஷ்காமிய கர்மம் புரியும் மெய்யன்பனுக்கு இன்பந்துண்பம் அல்லாக தொல்லைகளைங்கே? எல்லாம் இறைவனின் திருவிளையாடலே. தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையுந்தயங்க அண்டார் தொழும் (2—3) ஈசவரனைப் போற்றுதலின்பம். (10)

436. வாய்மையும் ஆற்றலும் வளர்த்திடல் இன்பம்
 தூய்மையும் அழகும் ஆர்த்திடல் இன்பம்
 மேய நன்னீதி மேவிடல் இன்பம்
 நேயஅன் புலகினில் நிறைந்திடல் இன்பமே.

இச்சர்ரம் இறைவனுடைய வீடு. அதை உள்ளும் புறம்பும் சுத்தமாக்கி புண்ணியாஹவாசனங்கு செய்தே இறைவனை அங்கு குடிபுக அழைக்க வேண்டும். கொல்லாமை (1—477), (365) எனும் விரதம் பூணவேணும். உண்மை எனும் நெறி நின்று வாய்மையும் தூய்மையும் விளங்க வேண்டும். அகிலாண்ட ஒசை அம்மையின் ஆற்றல் வழிநிற்க வேண்டும். ஐம்புலனு மொடுங்க புத்தியெனும் கண்ணிகை பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டிலீடுபடுதலே ஆற்றல். இவ்வழி நின்று கொல்லா விரதம் பூணல் வேண்டும். “சிவ சிவ” என்றே சிவகதி யடைந்து அன்பே சிவமாயமானந்திருக்க வேண்டும். திருமூலர் தரும் உண்மைகளைக் காண்க.

“சிவசிவ என்கிலர் தீவினையாளர்
 சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாரும்
 சிவசிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்
 சிவசிவ என்னச் சிவகதிதானே”. (திருமந்திரம்) (11)

437. பாமர மக்கட் பணிசெயல் இன்பம்
 தோமற அவர் வாழ் வயர் ததுதல் இன்பம்
 சேமநச் சாலைகள் நிறுவுதல் இன்பம்
 வாம நூற் கலைகள் வகுத்திடல் இன்பமே.

சாதாரண மக்களுக்கு அறவழி சிற்கப் போதனையாலும் வாழி நின்று காட்டியும் பணியாற்றியும் உதவிபுரிந்தும் அவர்களை நெறி நிறுத்தி அவர்கள் வாழ்வை உயர்த்தல் இன்பம். கோயில்கள் வாசிக்காலைகள் பணி யாற்றும் மடங்கள் உண்டாக்கி அவர்கள் அறவழி நின்று இன்புறச் செய்தவின்பம். பஜனைகள் பாடும் ஸ்தாபனங்கள் உண்டாக்கியும் நூல்களை உண்டாக்கியும் அவைகளைச் சகாமாய்தவியும் அறவழி நிற்க உதவுதல் இன்பம். (12)

438. முத்தமிழ்ச் சங்கம் மல்குதல் இன்பம்
வித்தகர் சங்கம் விரவிடல் இன்பம்
பத்தர் சங்கம் பரவுதல் இன்பம்
நற்றவர் சங்கம் நாட்டிடும் இன்பமே.

இயலிசை நாடகமென்னும் முத்தமிழும் ஒங்கி வளர சங்கங்கள் நிறுவ வேண்டும். இன்பம். தமிழ் மூன்றிற்கும் முரியவன் அகத்தியன். வித்தகனூர் இறைவன். வினைமுதலாம் முழுமுதல் வன் சகர் முனிவர் போன்று உருத்தாங்கி எப்பொருளிலும் அகல் நிறைவாம் வியாபகமாய் நின்று ஐந்தொழிலிலுங்குனித்தருள் புரி பவன். அத்தகைய நாடகாசிரியர், போதனைசிரியர்கள் உலசெங்கும் பரவி உலகுக்கு வழி கொட்டி நிற்றல் இன்பம். பாடிப்பரவிஏத்திப் பத்தி செய்யும் மெய்யன்பர்கள் கூடிட உலகினின் கண்ணப்பர் போலும் பக்கத்துக்கள் பரவுதல் இன்பம். விழிநீர் மல்கி இறைவனைன் நாமத்தை ஒதியோதி அவன் நினைவாகவே சமாதியடைவர். ஊசி நுனிமேல் நின்று தவம் புரிதல் போன்ற காட்டுமுன்னும் உறங்காதும் அவனையே வேண்டி அவனுடன் நின்று தவம் புரியும் நற்றவர் கூட்டம் பெருகுதல் இன்பம். (13)

439. எங்கும் மாதவர் மாமறை முழுக்கம்
எங்குஞ் சான்றேர் அறவுரை முழுக்கம்
எங்குந் தொண்டர் சுதந்திர முழுக்கெனிற
பொங்கும் இன்பம் புவியிசைச் சிறந்தே.

கோயில்களில் பூசைகளும் மணிஓசையும் வேதியர் வேதமோதுதலும் பக்தர் கூட்டம் அஞ்செழுத்தோதுதலும் பண்பாடும் ஆழ்வாராதியர் பகவத் குணங்களைச் சிறப்புடன் கூறும் பாடல் களை அவை தரும் பொருட்களே தாமாக ஆழ்த்து பாடும் பண்களும் எங்கும் முழங்க நுண்ணிடையவளொடு நுடங்கும் பித்தனை சண்ணிடைக் கண்டு களிக்கும் (2-66) அறிஞர்கள் அறவழி நின்று வழி காட்டியும் கூறும் அறவுரைகளும் மேம்பட்டு எங்கும் விளங்க; இவற்றைக் கேட்டும் அவவழி நின்றும் தாழும் அவ்வாறே அறவழி நின்றேழுகும் மெய்யன்பர் கூட்டம் பெருக; நலனுறும் நாடு சிறக்க; இன்பம் எல்லோர் உள்ளத்தும் பொங்க, உலகினில் இன்பம் பொங்கவே. (14)

440. பவநெறி கடக்கப் பிறந்திடு மின்பம்
அறநெறி துடைப்ப அனைந்திடு மின்பம்
தவநெறி தலைப்படத் தழைத்திடு மின்பஞ்
சிவநெறி பூத்திடுஞ் சச்சிதா னந்தமே.

மாதவர் அறவழி நில்லாது சிற்றின்ப வாழ்விலீடு பட்டால் காமம் கொலை களவு கூடியே துன்பமும் பயமும் உண்டாக இன்பம் ஒழிந்து போம். சிற்றின்ப வாழ்வை வேண்டும் நான் எனது எனும் உலகியற்பதவிகளைக் கடந்த சிவனடியார் கூட்டம் பெருக இன்பம். வேறோர் நினைவு மின்றி அவனையே நினைத்து நற்றவம் புரியும் மெய்யன்பர் கூட்டம் தழைக்க மேம்படுமின்பம் அறவழி நிற்போர் பூத்துக் காயாகிக் கணியாகி அவர்கள் உள்ளமே ஞானங்கள் விளக்காக ஒளி கொடுக்க சிவனெறிச் செல்வர் விரிந்திடுஞ் சச்சிதானந்தமே. நிட்டை கூடியே தில்லைத்தரிசனங்கள்மீட் ஜந்தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்தும் மூன்றும் ஒன்றுன் சச்சிதானந்த நிலையையடைவரே. (15)

33. ஆசான் வாசகம் - 187.

ஆசிரியத் தாழிசை

441. முழுவது முன்மை யெனமுன் சொன்ன
பழுதில் வாக்கியம் பரகதி காட்டும்
தொழுது வணங்கிச் சுகமாய் வாழுதி.

என்னில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணூக எம் பெருமான் உடனின்று இயக்குவன். கிருஸ்னர் கீழ்ப் பிரகிருதியும் மேலான பிரகிருதியுமாக நானே இயங்கு கிறேன் என்று பகவத்தீதையில் கூறுகிறூர். கீழான பிரகிருதி நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாயம் எனும் ஜம்புதங்களும் மேலான பிரகிருதி உயிர் எனும் சைதன்யப் பொருளுமேயாம். இவ்வண்ணம் கூறப்படும் உலகை அம்மையப்பராகக் காணப்படும் உலகை “எல்லாம் இறைவனே எப் பொருளிலும் இறைவனே உடனின்றியங்குகிறுன்” யானுகை வென்னை விழுங்கி வெறுந் தானுகவே இயங்குகிறுன்” எற்றுணர்ந்து அஞ்செழுத்தை ஒதியோதி உணர்ந்து உரையிறந்தோதி யுணருவோகில் மோன மெய்திய அகத்தினராய் இறைவன் பாதமடைவீர். தொழுது வணங்கிச் சுகமாய் வாழுதீர். (1)

442. அப்படி யுள்ளதென் ரூசான் சொன்ன
ஓப்பில் வாக்கு நல் லுணர்வையளிக்கும்
கைப்போது தூவி எப்போதும் வாழுதி.

“குந்தியின் மகனே, என்னால் கண்காணிக்கப்பெற்ற பிரகிருதி யானது ஸ்தாவர ஜங்கம் உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறது. இதன் காரணத்தால் ஜகத்தானது சமூல்கிறது.”

(கிடை 9 — 10)

சித்பவானந்தர் உரைதருகையில் “தமது சன்னிதான் விசேஷுத்தால் பிரகிருதிக்கு ஜகத் காரியங்களைச் செய்யும் வல்லமை வந்து விடுகிறது” என்று கூறுகிறூர்.

செல்லப்பாச் சாமியார் “அந்த ஈசுவரசன் னிதானத்தில் பிரகிருதியாலுண்டான் உலகம் மாறி மாறித் தோன்றுகிறது; அப்படியே என்கிறார் சொன்ன வாக்கியம் நற்பயணையளிக்க உணர்ந்து உள்ள து உணர்ந்து வாழுதி (முன்பாட்டு விளக்கம்) (2)

வெண் செந்துறை

443. ஆரறிவா ரென்ற ஆசான் வாசகம்
பேரறிவைத்தரும் பேணிவாழுதி.

பெற்றவள் அறிவாள் பிள்ளையின் அன்பை மற்றவள் அறிவாளோ? “என்றும் உணவையுண்டவனுக்கே உணவின் ருசிதெரியும்” என்றும் கூறும் வாக்கியங்களை ஆராயுங்கள். தில்லைத் தரிசனங்கண்டு இறைவனையறந்தவர் தாம் இறைவனைக் கண் உணர்ந்தவர்கள்; மற்றவர் யாரறிவார். மகேஸ்வரனைக் கொண்டும் அனுபவ உணர்வும் (2—241) ஞான ஒளியையும் உதயமாக்கும் “ஆரறிவாராறிவாரென”க் கூறும் சுருதிகளைப் பூசையிலும் தோத் திரங்களிலும் வினாவினால் ஞானப் பொருட்கள் குவியல் குவியலாகத் தோற்றும். உள்ளமே ஞானவிளக்காக விளங்கும், பேரறிவைத்தரும் ஞானவிளக்காம். இருதயத்தைப் பேணித் தொழுது வாழுதி. (3)

444. நாமறியோமென்ற நலந்திகழ் வாக்குச் .
சேம மளித்துச் சிவகதி யாக்குமே
தாமத மின்றிச் சார்ந்து வாழுதி.

(முன் பாட்டு விளக்கங் காண்க) உலகியல் வாழ்க்கை “எப்படவோ முடிந்த காரியம்! ஆரறிவார்! நாமறியோம்” என்னுந்திருவாக்கியங்கள் ஒரு பொருளாயே தருவன. சமுத்திரத்தில் கூட்ட இருக்கும் ஓர் பகுதி நிரையே நாம் காணகிறோம். அவ்வாறே உலகியல் வாழ்க்கையிலும் முன்னுமறியோம் பின்னுமறியோம் அப்பால் நடப்பதும் யாமறியோம். கண்முன் காணபதே மாயை! தில்லைத்தரிசனங்கண்டோர் இறைவனை வேண்டுங்கால் அறிவுள்வாலையில் சில உண்மைகளைக் காண்பார்கள். மற்றவர் யாரறிவார். ஞான ஒளி விளக்காம் இருதயம் நிட்டைக்கூட அருள்புரியும். அதையறிந்து அவ்வழி நின்று வாழுதி. (4)

445. முடிந்த முடிபென்னும் முனிவன் வாக்கு
படிந்த மனத்தில் பரகதி காட்டும்
விடிந்ததும் மலரிட்டு விரும்பி வாழுதி

வினைமுதலாம் முதல்வனே எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து செயலாற்றுகிறுன். எண்ணங்கள் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் எனும் முத்தொழிலுக்குங் காரணமாம். ஆதலின் எண்ணங்கள் இறக்க சித்தமெனாங்கு செயல் வாக்கெலாம் மெளனம் சுத்தமெளனம் தோன்றும். நிட்டைக்கூட அருள்புரியும் அகம் தோன்றும். அவ்வாறு மொன மெய்திய அகந் தோன்ற பூசை செய்தும் தோத்திரஞ் செய்தும் ஞான ஒளி விளக்காம் இருதயம் தோன்றும் வாழுதி. (5)

446. ஆசான் மலரடி மறவா அடியவன்
பேசுஞ்ச செந்தமிழ் பிறவி நீக்கும்மே.

மும் மெளனந் தோன்ற அருள் புரியும் அஞ்செழுத்துப் பொருளோ நினைந்து நினைந்துருகி உன்னி உன்னி இருவிணையும் நீங்க மனம் ஒடுங்கும். மெளன மெய்திய அகந்தோன்றும். நிட்டை கூடும் பிறப்பறுப்பன். “சிவசிவ” என்னுஞ் சொற்களே தமிழ் மாமறை (6).

34. ஆசான் அருள். 188.

கவிவிருத்தம்

447. ஆசான் அருளால் அகந்தை அழிந்தது
ஆசான் அருளால் அகங்கு ஸிர்ந்தது
ஆசான் அருளால் அன்பு வளர்ந்தது
ஆசான் அருளால் ஆசானைக் கண்டிலன்.

“மெய்யில் வாழ்க்கையை மெய்யெனக் கொள்ளுமில்லையந்தன ஞெடுங்கூடு வதில்லையான்”. என்று குலசேகராழ் வார் சொல்லும் இவ்வாக்கியத்துக்கு இணங்க முறை பிறழாத அந்தத் திட்டத்துடன் இறைவனின் அருளோ வேண்ட அவன் திருவுருள் பெருக இறைவன் அன்பு பெருகும். அன்பு பெருக அகங்குவிரும். அப்பர் சுவாமிகள் தரும் வாக்கியம் “நல்லகவிளக்கது நமச்சிவாயவே” என்னும் அஞ்செழுத்துப் பொருளான முழுமுதல்வனே அன்பு வளர ஆட்கொண்டான். (இல்லக விளக்கு சொல்லக விளக்கு பல்லக விளக்கு (4 - 11 - 8) காண்க). (1)

448. அளந்தேன் அருளால் பூதங்கள் ஐந்தும்
அளந்தேன் அருளால் ஜம்பொறி ஐந்தும்
அளந்தேன் அருளால் ஜம்புலன் ஐந்தும்
அளந்தேன் அருளால் ஆன்மாவை யறிந்தேன்.

ஜவகையாகச் சொல்லப்படும் நுண்ணியவடிவமான நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாயம் என்னும் ஐம்பூதங்களையும் அவற்றால் உண்டான சரம் எனப்படும் இயங்குதினை உயிர்களையும் அசரம் எனப்பட்டும் நிலைத்தினை உயிர்களையும் அவ்வுயிர்களுடைய வினைப்பயனுக்கேற்ற உடலத்தில் பொருத்தி வைத்தும், நீர் உடனின்றும் செயலாற்றுகிறீர். நீர் பொருத்தி வைத்து உடலத்தில் செவி மெய் கண் வாய் முக்கு எனும் ஐந்து கருவிகளும் வினை முதலாம் முழுமுதல்வனும் நீர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செய விலீடுபடுத்த அக்கருவிகள் தரும் சப்தஸ்பரிச ரூப ரஸ்ஸகந்த எனும் ஐம்புலன் கொண்டு ஐந்தொழிலிலும் நீர் அளந்து விட்ட வாரே இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் அனுபவி க்கிறார்கள். அனைத்தையும் எளியேன் உணர்ந்தறிந்தேன். எம்மை முழுமுதல் வனிடம் ஒப்படைத்தேன். மோனநிலையடைந்தேன். (2)

“உள்ளபடி யாதுமென உற்றுணர்ந்தேன் அக்கணமே கள்ளமனம் போனவழி காணேன் பராபரமே”

“சித்த மவுனஞ் செயல்வாக் கெலாமவுனஞ்
சுத்த மவுனம் என்பால் தோன்றிற் பராபரமே” (276)
(தாடு மானவர் பராபரக் கண்ணி)

மோனமெய்திய அகத்தே செயலற்றதும் வெறும் ஆனந்த வடி
வானதுமான அறிவே சொருபமாம் ஆன்மாவை வினைமுதலாம்
முழுமுதல்வனும் நீர் செயலிலேடுபடுத்த அது உழலும் வகையை
யும் உணர்ந்தற்ந்தேன். (2)

449. சிவதொண்டு செய்தல் செகத்திற் சரியை
சிவதொண்டு செய்தல் செகத்திற் சிரியை
சிவதொண்டு செய்தல் செகத்தில் யோகம்
சிவதொண்டு செய்தல் சிவஞானம் ஆமே.

சிவபெருமான் தேவியார் முதலிய கடவுள்கள் எழுந்தருளி
யிருக்கும் கோயிற் சென்று திருவலகிடல் திருவொழுக்கிடல்,
பூக்கள் குற்றமறக் கொண்டு மாலை கட்டியோ சொரிப்போ
சார்த்தல் திருவிளக்கிடல் நந்தவனம் வைத்தல் சிவனடியாரது
பணிசெய்தல் முதலிய சிவதொண்டு சரியையாம். சிவபூசைக்கு
வேண்டும் உபகரணங்கள் கொண்டும் சிவாகமத்தில் விதித்த
வாரே ஜூவகைச் சுத்திமுன்னகச் சிவலிங்க வடிவிற் பூசனை செய்
தல் சிரியை, இவ்வாறு பூசை செய்தே அஞ்செழுத்தை ஒதியோ
பூசை ஒமம் தியானம் மூன்றிற்கும் மூவிடம் சொண்டு செய்யப்
படும் அந்தரியாகம் செகத்தில் யோகம் எனப்படும், இவற்றூல்
உண்டாகும் ஓர் அனுபவ உணர்வே சிவஞான மாகும். (3)

450. ஆவதும் இல்லை அழிவதும் இல்லை
போவதும் இல்லைப் புகுவதும் இல்லை
தேவரும் இல்லைத் திசைகளும் இல்லை.
யாவரும் இல்லை யார்தான் அறிவார்.

முன் இரண்டு பாட்டுக்கள் தரும் உண்மையை உணர ஓர்
அனுபவவணர்வால் ஆன்மாவையறிந்தேன். அந்த ஆன்மா செய
லற்றது. குறைந்திருந்து நிறைவுதுமில்லை. நிறைந்திருந்து குறை
தலுமில்லை; பாவந்தேயந்த ஆன்மாவையே தியானத்தில் நாம்
ஆத்மாகைக் காண்போம். அது இல்லாமலிருந்து உண்டாவது
இல்லை. இருந்தபடியேயிருப்பது (2-352) எங்கும் எப்பொருளிலும்
வியாபித்திருந்து ஏகன்னேகனாகவருள் புரிவது. (2-285) ஓரிடத்திலிருந்து இன்னேரிடத்துக்குப் போவதுமில்லைப் புகுவதுமில்லை.
அவனே எப்பொருளுமாக விளங்க எங்கும் வியாபித்திருப்பவன்.
வித்தியாசங்கள் கிடையாது. தேவர் மனிதர் மிருகம் எனும் பேத
மற்ற பொருள். திசைகள் தாமெங்கே? எத்திசையுமவனேயாய்
விளங்கும் பொருள். (Infinite Being) ஒன்று பல என்றே கிடையாது.
இவற்றை யார் அறிவார். அவனைக் கண்டவர் தாமறிவார். (4)

451. அயலறி யாத ஆனந்தம் பெற்றேன்
மயலறி யாத மென்தத்தில் உற்றேன்.
செயலறி யாத சிவத்தினைக் கற்றேன்
இயம நியமாதியாவையு மற்றேன்

ஆன்மா தன்னையே யறிந்தது. உள்ளே ஆனந்தம் பொங்கிற்று. அப்பறியாத ஆனந்தம். புறக்கருவிகளான கண் முக்கு செவி முதலியன உனருமானந்தமல்ல. இயமம் நியமம் முதலிய நித்தியகருமங்கள் என்னை விட்ட கன்றன. உலகியற் பொருட்கள் தரும் மாயை மயக்கமும் சிற்றின்ப வுனர்வு மற்றது. ஜம்புலன்களாலறியும் சுட்டுப்பொருளான ஆனந்தமல்ல; செயலறியாத மெளன மேயது. நிட்டை கூடி முப்பத்தைத்து கருவி காரணங்களுமோ டுங்கவே “சொல்லக விளக்குச் சோதியாயுள்ளது.” என்று (அப்பர்) (4 - 11 - 8) இல் தருவது போன்ற சோதியான சிவத்தினைக். கண்டேன். சொல்லும் பொருளும் போல் பிரிக்கப் படாத சிவம் (5)

452. ஆணில் பெண்ணும் பெண்ணில் ஆணும்
தூணில் துரும்பும் துரும்பில் தூணும்
காணும் கண்ணாங் காணுத கண்ணும்
பேணும் அடியார் பிறப்பற்றிரே.

சமாதியடைந்து பாசபந்தக்கயிறு ஏரிந்த மெய்யன்பன் அறிவு சொருபமான உலகினையே காண்கின்றான். கீழ்ப்பிரகிருதியான நிலம் நீர் முதலியனவையும் மேலான பிரகிருதியான உயிரும் இறைவனுகவே காண்கிறான். ஆண்பெண் மனிதர் தேவர் மிருகம் பறைவையென்னும் வித்தியாசங் காணார். அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து தானும் அதனுள்ளடங்க வேறு பொருளில்லாது காணும் ஞானக் கண்ணும் காணுத சிற்றின்பநுகர்வும் கருவிகரணங்களும் ஒன்றுக் ஞானக் கண்ணுடன் இரவிமதிதீயாகி முக்கட் கருணைப் பிரானாகக் காண்பவர் பிறப்பற்றிரேரே. (6)

453. பூவும் மணமும் போலப் பொலியும்
நாவுஞ் சுவையும் போலத் தெளியும்
தேவுக் கடியார் செய்யுந் தொழிலும்
நாவுக் கெளிதோ நாமறி வோமோ.

என்னில் என்னைய் போல் எங்கும் வியாபித்து பூவும் அதன் மணம் போல் அதனுட் பொருளாக விளங்கும் நாவில்லாது சுவையறியவொன்னைத்து போல் உலகியல் நடனத்தைக் கண்டு ருசிக்கும் அடியார் அவனையறிவார். அவன் நடனத்தைக்கண்டு மாயை மறைதலாலும் சிந்தை தெளிதலாலும், அவனைக் காணு அருள் பெற்ற ஞானக்கண்ணே முக்கட் கருணைப் பிரானாக ஒன்று சேர்ந்து மோனமெய்திய அகத்தே காணப்படும், அவனை ருசித்த மெய்யன்பனுக்கு அவனில் ஆழ்ந்து கிடத்தல் இன்பமுறல் மிகவும் கலபம் அரிதல்ல. (7)

454. ஒன்றும் இரண்டும் மூன்றும் ஐந்தும்
நன்றுந் தீதும் நாஞாங் கோஞும்
ஒன்றி லொன்றி இருக்கு முபாயம்
கண்டு கொண்டவர் கலங்காச் சித்தரே.

ஐந்தெழுத்துச் சோதியாய் ஆசியுமந்தமுமில்லாத துமாய் சச்சிதானந்த சொருபமாய் எவற்றையுந் தன்னுள்ளடங்க ஒரு பொருளாக விளங்கும் சிவபெருமான் ஒன்றுகவும்; அவனையே

அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மையும் அப்பால் நின்று தன்னேளி கொண்டு இயக்கும் இணைபிரியாத சொக்கங்களை இருபொருளாகவும்; இவ்விருவராம் சந்திரனும் சூரியனும் அவற்றைக் காணும் ஞானக் கண்ணுடன் இரவி மதி தீயாகி முக்கட்கருணைப் பிரானக மூன்றாகவும்; நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாயம் என்னும் ஐம்பூதமுங் கொண்ட உலகியல் வாழ்க்கையை அவனையறியத் தரும் ஐம்புலன் ஐந்தாயும்; விளங்குவன் புண்ணியம் பாவம் நன்மைத்தை என்னும் மாயையும் நாடோறும் ஒன்றே டொன்று வினைமுதலாம் முதல்வனால் பொருத்திவைக்கப்பட்டிருக்குந் தன்மையையும் தன்னிலிவாய்ந்தவன் வினைத்தன்மையினின்றும் நீக்கும் நோக்கமும் நாம் கண்டால் நாம் கலங்காச் சிந்தையரே. தெளிந்த சிந்தையரே. (8)

455. திங்களுங் கங்கையுஞ் சீறும் பாம்பும்
மங்கையும் மானும் மழுவுஞ் சூலமும்
அங்கியு முடுக்கையும் அரக்கனும் பொலியும்
சிங்காரங் கண்டார் சீவன் முத்தரே.

சீவன் முத்தனை உலகில் வாழும் போது தாமரையில் தண்ணீர் போலும் (2-336) யானைத் தொல் போர்த்த சிவபெருமான் போலும் (2-223) வாழும் நிலையில் அம்மையப்பராம் உலகையே காண்பான். கண்டு தொண்டாற்றுவான். கருணைவள்ளாம் பெருகும் அகமும் சாந்தம் தரும் சந்திரனையும் சடையில் கொண்டவன் மங்கை இடப்பாகமாகவள்ளவன் இறைவன், மலம் நீக்க உதவி புரியும் மழுவுஞ் சூலமும் கையிலேந்தியவன். ஐம் பொறிகளை உணர்ந்தும் பாம்பு அடங்கிச் சடையிலும் உடம்பிலும் சுத்தத் தாம் இரட்சித்த ஆண்மாவை, மானைக் கையிலேந்தி ஐந்தொழிலையுங் சூரித்தருஞும் (2-357) உடுக்கையடித்தும் மாயையே உருவெடுத்த முயலகன் எனும் அரக்கனைக் காலால மிதித்தும் நடனம் புரியும் சிவபெருமானையே சீவன் முத்தன் உலகவாழ்க்கையில் எங்குங் காண்பான். (9)

456. அகரத்தில் உகரமும் மகரமும் சேர்ந்து
சிகரமும் வகரமும் யகரமும் செபித்தாற்
பகரவொண்ணாத பாத மனிந்து
தகரா காயத்தில் தனித்து வாழலாம்.

“ஓம்” அகரத்தில் உகரம் மகரமும் சேர்ந்து உண்டானது. ‘சிவாயநம்’ என்று செபிப்பதால் சொற்களால் சொல்ல முடியாத அந்த இறைவனே பாதம் அடைவோமே. இருதயத்தே சித்தகாசத்தின் கண் தோன்றும் தில்லைத் தரிசனத்திலும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலும் ஆழ்ந்து தனித்து இறைவனே நாமெனும் முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் இன்புற்றுக் கிடக்கலாமே. (10)

457. அகவிடத் தாசான் அருளா லடியேன்
புகலும் பத்தும் போற்றியேத்துவார்
இயல்சேர் இருவினை இடுக்கண் நீக்கிப்
பகவிர வில்லாப் பதவியடைவரே.

ஞானகுரவன் அருள் புரிய அடியேன் பாடியுள்ள இந்தப் பத்துப் பாட்டுக்களையும் உரை உணர்ந்து உருகி உள்ளம் பேரருளால் உண்டாகும் பேரொளியால் அகம் சிவலிங்க வடிவாகத் தீகழ இருவினையும் நீங்கப் பெற்று பகவிரவு இல்லாத அந்த நிட்டையில் ஜந்தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்து பிறப்பறுப்பாரே.

(11)

35. நல்லூர்ச் செல்வன் - 189.

458. ஒருபொல்லாப்பு மில்லையென்று சொல்வான் —
செல்வன்
உல்லாச மாகவே நல்லூரிற் செல்வான்

சிவகுருவாக உருத்தாங்கி அருள்புரிந்த செல்லப்பாச் சாமியார் வினைமுதலாம் முதல்வனே எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து வினைத்தன்மையினின்றும் நீக்கும் நோக்கத்துடன் செயலிலீடு படுத்தி உடனின்று செயல் புரியத் தாயினினுங் கூடிய அன்புடைய அம்மையின் மடிமீது அவருடைய ஆற்றல் கொண்டு செயலிலீடுபட்டு விளையாடும் குழந்தைக்கு என்ன பொல்லாப்பு அங்கே இருக்கின்றது.” என்று சொல்வார். அந்தத் “திருவருள்” எனுஞ் செல்வம் நிறைந்து விளங்க சுகர் எனும்முனிவர் போன்று (2 — 309) அருள் கொடுப்பவன். ஒரு குறைவுமின்றி நல்லூரில் உலாத்தித் திரிபவன். “தம்மை வத்தணையும் நல்லகம் பொருந்திய அன்பர் உள்ளத்தே உண்ணின்று உலாவிவினுவி முன்வினையின் பயனை (2 — 309) திருவருளையறி ந்து செயலாற்றுபவர்” என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

459. குருசிடம் முறையொன்றுங் கொள்ளான் - செல்வன்
குணுதீத ஞெருவரையுங் கும்பிட்டு நில்லான்

(ஞானகுரவன் பதி (1 — 53) காண்க) சேவணையொன்று செய்யவும் விட்டிலன். (1 — 284) இட்டமிட்டவன் பணி விட்டிலன் (1 — 285) குருசிடமுறையில் சீஷன் குருவக்குப் பணி செய்து திருவருளை வேண்டி நிற்க குருவும் அச்சிடனுக்கு அருள் காட்டி நிற்பர். இவர் பணி வேண்டி நிற்கவில்லை. ‘நோக்குவாணை’ நோக்கு மொன்ற நோக்கிய நோக்கமே” (1 — 283). இவ்வழி நின்று “நினைவொன்று நினையாமல் நிற்பின் அகம்” எனும் உண்மை விளங்க “மோன மெய்திய அகத்தினராய்” எனை ஆக்கினுன். உடம்பை நீத்துச் சமாதியடையும் போதும் கூட சிடருடைய சேவையை நாடி நில்லாத குணுதீதன். ஒருவரையும் ஒன்றும் வேண்டி நில்லான்.

460. அருவொன்றும் உருவென்றும் சொல்லான்
— செல்வன்
ஆரறி வாரென் றதட்டியே வெல்வான்

வினைப்பனெனும் அம்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வனின் தில்லை நடனத்தை சித்தகாசத்தே கண்டதை அந்த அருவாம் அம்பலமும் அறிவாம் தில்லைக்கூத்தையும் விபரமாயோ குறிப் பாலோ அறியத்தரான் அல்லது தான் “திங்களுங் கங்கையும் மங்கையும் மானும் மழுவும் சூலமும் “பொலியும் உருவத்திருமேனியைக் கூறித் தன்னையறியத் தருவரோ? இல்லை. இல்லை ஆரறிவார்? (2—294) இறைவனுடைய திருநடனத்தை என்று குறிப்பால் உணர்த்தி வெல்வான். (3)

461. வருவாரைப் போவாரைத் தெருவில் — செல்வன் வைவான் சிரிப்பான் மகிழ்ச்சி தருவான்.

சாதாரண மனிதர் தெருவாலே போகும் போது அவர்களது வஞ்சத்தையும் அங்கலாய்ப்பையுங் கண்டு ஏசவான். தாங்கள் என்னிப் போகுங் காரியம் சித்தியடையுமோ என்று வஞ்சகக் கள்வர் திகிலுற்று ஏமாந்து ஒடுவார்கள். அவர் சிரிப்பார். எங்களுக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருவான். நன்னெஞ்சமுடையார். அஞ்சாது வணங்குவர். (4)

462. மருமத்தில் மருமமா யிருப்பான்—செல்வன் மாதவ ருமறி யாதம கத்தான்.

மருமம்—இரகசியம். மாதவர்—முனிவர். மகத்து—பெரியது உயிர்க்குயிராம் நாதன் போல் மருமத்தில் இரகசியமானதும் சொல்லால் கூறமுடியாததுமான ஜோதி போன்ற இரகசியமே அவனுடைய வாழ்வுஞ் செய்கைகளும் எல்லாம் ஆற்றல் வடிவாம் அம்மையே. ஆனால் ஆரறிவார் அவனுண்மையை. மருமத்தில் மருமமே முனிவர்களும் அவனுடைய பெருந்தன்மையான திருவருளை யளந்து கொள்ளமுடியாத அளவுகடந்தோன். (5)

36. நல்லூராசான்—190.

கவிவிருத்தம்

463. உலகமும் முயிரும் உம்பர் பிரானும்
கலகஞ் செய்யும் நடனங் கண்டால்
உலகில் பிறந்திறந் துழலா ரென்று
நலஞ்சேர் நல்லூ ராசான் நவின்றுஞ்.

உடலை இயக்குவது உயிர். சரம் அசரம் (2—448) எப்பொருளிலும் அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவமாகக் கணுவற நின்று கலக்க அவற்றை அறியா அறிவில் அவழ்ந்தேக சித்தமாய் தாழும் அந்த அனுவலகில் அனுக்கள் வடிவாக அதனுள் அடங்க யானுகிய வென்னை விழுங்க வெறுந்தானும் நின்ற தற்பரமாகக் காணும் அறிஞர்; நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தனைக் கண்ணுடைக் கண்டு களிப்பவர் (2—66) இந்த உலகமும் உயிரும் தேவர் பிரானும் இயக்கும் தில்லைநடனங்கான்பவர் உலகில் பின்னும் பிறந்திருந்து உழலார். இந்த உண்மையையே மோன

மெய்தித் தில்லை நடனத்தினைக் காண அருளும் நலம் பொருந்
திய அகமுடையானுகிய என் ஞான குரவன் நல்லூர்ச் செல்லப்
பாச் சாமியார் நவின்றுன். (1)

464. மலர்மிசை யோனும் மாலுங் காணே
அகிலா வாட லுடைய அப்பன்
மலர்தலை யுலகத்து மானிடன் போல
நலமிகு நல்லூ ரில் நாடியாட் கொண்டான்.

செல்வச் செருக்குக்கும் கல்விச் செருக்குக்கும் டெட்டாது.
என்பதே லக்ஷ்மி நாயகனுன் விஷ்ணுவும், சரவதி நாயகனுன்
பிரமாவும் கூட அடியுங் முடியுங் காணுது அலைந்தார்கள் எனுங்
கதை. இவ்வண்ணம் தேச எல்லையோ காலைல்லையோ இல்லாது
விளங்கும் உலகாகிய மரத்துக்குத் கிளைகள் எங்கே. அப்படியாயின்
இடைவெளி காணப்படுமே. காலத்திலோ தேசத்திலோ இடை
வெளியில்லாது உம்பர் பிரான் நடனஞ் செய்யக் கிளைகளைங்கே.
அலகிலா ஆடலேயது. அத்தகைய அகிலாண்ட ஒசை அம்மையும்
இனைபிரியாது நின்றியக்கும் அப்பனும் முண்டக மலர்த்தான்
(2-176) முடிமிசைக் கொண்ட உலகில் ஓர் மானிடனுக நல்லூரில்
உருத்தாங்கிவந்து தில்லைநடனம் எனும் பிறப்பறுக்கும் நன்மை
பொருந்திய மோனமெய்திய நல்லகங் காட்டி (1-489) “நொடியளவிலேயின்பந் தேக்கிற்கெறன் சிந்தை தெளிந்து” எனும் நிலை
காட்டி என்னையாட்கொண்டான். (2)

465 குலநலம் பாராக் கொள்கையுடையான்
சலன் மில்லாத் தத்துவா தீதன்
பலரும் பைத்திய காரணன்றேச
நலமிகு நல்லையில் நாடக மளித்தான்.

பூதஞ்சுழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனைக் காணும் மெய்
யன்பன் உலகமாகிய நாடகமேடையில் நடிக்கும் நடிகர்களுக்குள்
என்ன வித்தியாசங் காண்பான். குரங்காக நடிப்பவனும், பன்றிக்
குட்டியாக நடிப்பவனும், நாராதமுனிவராக நடிப்பவனும் ஒரே
தரத்தவர்தாம். (2-128) பேதமில்லை. (2-160) அம்மையின்
மடிமீது விளையாடுங் குழந்தை எங்கே சஞ்சலங் கொள்ளும்.
ஊமத்தம் பித்துப் பிடித்தவனே இறைவன். அவ்வண்ணம்
நாடகமேடையாமுலகில் இறைவனின் செயலில் நாட்டமுடை
யோனும் பித்துப் பிடித்தவன் போல் நல்லக முடையோனும்
நல்லூரில் வாழ்ந்தான். (3)

466. கற்றவர் விழுங்குங் கருணையாளன்
மற்றவ ரறியா மானிக்க மாமலை
சிற்றறி வடையார் தேறுச் செல்வன்
நற்றவர் வணங்கும் நல்லூ ரானே.

பூதஞ் சூழப் பொதுநடம் புரிய மிறைவனைக் காணும்
அறிஞர், நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தனைக் கண்
ணிடைக் கண்டு களிக்குங் கற்றவர், தம்முடைய இறைவனென்று

அகங்கொண்டு வணங்கும் மெய்யன்பருக்கு அருள் காட்டும் பெரியவன். மற்றவர் அவனையறியார். மாணிக்கக் கல்போலும் சோதியாக விளங்கும்மலை. ஜம்புலன் தருஞ் சிற்றறிவு கொண்டு அவனையளந்து பயித்தியக் காரனென்பார்க்கு அவன் ஒரு நலமுங் கொடுக்கவில்லை. (முன்கூறிய) அறிஞர்களான நற்றவம் புரியும் மேலான தவழுடையயோர்க்கே அவர் அகத்தே நின்று அருள் காட்டி உய்யும் மார்க்கங் காட்டினன். (4)

467. விருப்பு வெறுப்பை வேரறப் பறித்தோன்
திருவடி மறவாச் சிருடை யாளன்
ஒரு பொல் லாப்பு மில்லையென் ருரைத்தோன்
குருவடிவாகக் கோலங் கொண்டானே.

ஓழுக்கமும் விழுப்பமும் மேம்பட்ட மெய்யடியாரை அவரவர் நெறி நிறுத்திச் சோதிக்கும் பேரறிவாளன். தண்டரளமொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க அண்டர் தொழும் இலங்கை ஈசுவரன் (2-3) சிற்றின்பத்தில் விருப்பத்தையும் துன்பத்தில் வெறுப்பையும் விட்டு நீங்கப் போதனுசிரியராக நின்று பலதுறையிலும் வழி காட்டினன். எந்திலையிலும் எக்கோலத்திலும் பெருமைதரும் திருவடிசேர் தானுவே சோதியாக நின்று செயல் புரிய, புத்தியாகிய கண்ணிகை இறைவன் தொண்டில் ஈடுபட ஒருபொல்லாப்புமில்லை யென்றுரைத்து வழி நின்று உடனின்று செயல்புரிபவன். (2-458) அப்பெருந்தண்ணிலாய்ந்தவனே உருத்தாங்கி என்னை வந்தான் டனன். (5)

468. உண்மை முழுதுமென் ரேயா துரைப்பவன்
நன்மை தீமையைக் கடந்த நாதன்
என்னையுந் தன்னை மொன்றுய்க் காண்பவன்
சென்னியில் சேவடி சூட்டினன் அன்பால்.

முழுமுதல்வனும் சிவபெருமானே எண்ணில் பலகோடி உயிர் கள் எததனேயோ அத்தனைக்கும் அருற்கண்ணுக விளங்குபவதை விள்ள, கீழான பிரகிருதி ஜம்புதமும் மேலான பிரகிருதி உயிருங்கொண்ட சரம் அசரம் எப்பொருஞும் சிவபெருமானே இவ்வுண்மையை உரைத்தும் ஆற்றல் வடிவான அகிலாண்ட ஒசையாம்மையையே எப்பொருளிலுங் காண்பவன்; நன்மையுங் காணுன்; தீமையுங் காணுன்; வித்தியாசங் காணுத உயிர்க்குமிராம் நாதன் போன்றவன் முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் (2-96) என்னையுந் தன்னை மொரு பொருளாந் தில்லைக்கூத்தனுகவே காண்பவன். தன் போருள் உள்ளங் கொண்டு மோன மெய்திய அகத்தினராய் நலம் புரிந்தனன். (1-283) (6)

469. ஆரறி வாரென அடிக்கடி ஒதும்
பேரறி வாளன் பேர் செல் லப்பன்
பாரறி யாத பயித்திய காரன்
தேரடிப் படியில் தினமு மிருப்பான்.

வினைமுதலாம் முதல்வனே எப்பொருளிலும் உடனின் ரூ செய் வில் ஈடுபடுத்திச் செயல் புரிவானாகுவே நாம் அவற்றை ஒன்றும் அறியோமே. அவனே முன் நிகழ்ந்தனவற்றையும், தோன்றின எண்ணங்களையும், அதற்கிடைய மும்மூர்த்திகளாலும் ஆளப்பட்டு அளவிடப்பட்டு இப்போ நிகழ்வனவற்றையும் பின்நிகழப் போவதையும் அறிவார். வேறு யாரறிவார். அவற்றை முக்கால மும் மற்றத் பேரறிவாளனே செல்லப்பன், என் ஞானக்ருவன். அறிவன் உலகம் அவனுடைய பெருந்தன்மையையும் அவனுடைய அளவுகடந்த திருவருளையும் மறியாதவர்கள். நல்லூர்த் தேரடிப் படியில் தினமும் இருப்பவன். “தேர் இறைவன் பாதாராவிந்தத்துக்குக்கொண்டு செல்லும் வண்டி” எனக் கண்டு மோன மெய்திய அகத்தினராய் என்றும், முக்காலமும் நிகழ்வனவற்றை (முன் விளக்கம்) தம் சிந்தையில் கொண்டவராகவே வீற்றிருப்பார் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (7)

470. கார்நிற வண்ணன் கைதலை யைனயாய்ப் பார்மிசை யுறங்கும் பண்பை யுடையான்
நீர்வளம் நிலவளங் குறையா நல்லூர்
சீர்பெற வாழ்ந்த தேசிக மூர்த்தி,

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர்ந்தே) உலகுக்குக் கருணை புரிந்த அன்பர் அறவழி நிற்க திருவருள் காட்டும் கருமுகில் போன்ற தண்ணிலவாய்ந்தவன். முக்காலமுமென்றுணர்ந்தவனுக வீற்றிருப்பவன். திருவருள் வேண்டுபவர்க்கு முற்பிறப்பின் வினைப் பயனையறிந்தவனே அருள் புரிபவன். ஆகவே மர்னும் மழுவும் சூலமும் மற்று மணிகலங்களுமே தம் கரத்திலேந்துய வண்ணம் அவற்றைத் தலையைனயாகக் கொண்டு உறங்கியுமுறங்காதும் இறைவன் தொழிலிடுபட்டே சோதியில் ஆழ்ந்துகிடப்பவன் (2—244) சிவபெருமானுகவே ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளும் பண்பினன். (2—357) அவனருளாலே மழையும் காலமும் நலங்கொடுக்க வாழ்வில் சிறந்தோங்கி வளர்ந்த நல்லூரில் சிருஞ் சிறப்புடனும் வாழ்ந்தவன். (8)

471. நாமறி யோமெனும் நல்ல மந்திரம்
சேமமுண் டாகச் செப்புந் திறத்தோன்
காமங் குரோத மோகங் கழிந்தவன்
நாமமோ செல்லப்பன் நல்லூ ரானே.

(முன்பாட்டு (469) விளக்கங் காண்க) அவனே முக்காலமும் தாம் அறிந்தே அதே சிந்தை செய்து கொண்டிருக்கும் பேரறி வாளன். உலகினில் தில்லை நடவங்கண்ட மெய்யன்பரே இறைவனையறியக்கூடிய சக்தி வாய்ந்தவர்கள். அவர்களும் வினைவினால் சமுத்திரத்தில் நம்முன்னிருக்கும் சொற்ப நீரையே அந்த ஆழாழி சமுத்திரங்களில் காண்பது போன்று ஒரு சொற்பணியே அறியத்தருமிறைவன் அருளால் காண்பர். மற்றவர்கள் என்ன அறிவார்கள். “நாமறி யோம்” எனும் நல்ல மந்திரத்தையே எல் லோர்க்குஞ் செபிப்பான். அவன் பாசபந்தக் கயிறு ஏரிந்தவன். காமங் குரோதங் கழிந்தவன். நாமம் செல்லப்பன். நல்லூரில் வாழ்வன். (9)

472. எப்பவோ முடிந்ததென் ரெடுத்தெடுத் துரைக்கும்
ஐப்பிலா மாமணி உன்மத்த னெவரும்
இப்படி யென்று இயம்பவொண் ணதவன்
எப்போதும் முருகன்சந் நிதியில் வாழ்பவன்,

வினைமுதலாம் முதல்வனே மும்மூர் த்திகளையும் ஏவிப்படைத்
தல் அழித்தல் எனும் முத்தொழிலையும் செய்யும் தகமையுடைய
வன். எப்பவோ முடிந்த காரியம். எம்முடைய முன் தோன்றிய
எண்ணங்களே மும்மூர் த்திகளுக்கும் மூர்த்தியாக விளக்குமிறை
வன். அந்த உண்மையை எடுத்தெடுத்தோதும் ஒப்பில்லாத
மாணிக்ககற்போலும் அறிவு சோதியாக விளங்கும் முனிவன். உன்
மத்தப் பித்துப் பிடித்தவன். பார்வதிதேவியின் ஆற்றல் வடிவான
செயலிலீடுபடும் உன்மத்தன். அணுவளவேனும் பிசகான். தாயின்
ஆற்றல் கொண்டே செயலிலீடுபடும் குழந்தை முருகன் அவ
னுடைய நெஞ்சங்குடிகொள்ள என்றும் ஒருவினாடியேனும்,
(10)

473. பாவலர் நாவலர் பணியும் நல்லூரில்
சாவதும் பிறப்பதுந் தவிர்த்தெடனை யாண்ட
காவலன் நல்லூர்க் கந்தன் பதியில்
சேவகஞ் செய்யுஞ் செல்லப்ப மூர்த்திகாண்.

மோனமெய்திய அகத்தினராம் மெய்யன்பரே பாட்டுக்களை
உரையனர்ந்தோதி உரையிறந்தோதி தம்மை மறந்து இறை
வனின் பாதங்களில், அறியா அறிவில் நல்லூரில் ஆழ்ந்து கிடப்
பரி. அந்த “நினைவொன்றும் நினையாமல் நிற்கின் அகம்” எனும்
மேன்மைதங்கிய அகமே நல்லகம், நல்லூர். அத்தகைய அகம்
விளங்கவே என்ன ஆண்டு பிறப்பை ஒழித்த காவலன். குழந்தை
முருகன், தாயின் ஆற்றல் கொண்டே செயல் புரியும் மூர்த்தி
யாக விளங்குபவன் செல்லப்பாச் சாமியாருடைய உள்ளங்குடி
கொண்டு அங்கு இருந்து அன்பர்க்கு அருள் புரிபவன்: அந்த
நல்லூர்க் கந்தன் தன்னுள்ளத்தே நின்று இட்ட கட்டளையை,
குனித்தருளும் செல்லப்ப மூர்த்தியே நம் ஞானகுரவன். (2-357)
ஜங்கொழிலுங் குனித்தருளுஞ் செல்லப்ப மூர்த்தி காண். மும்
மூர்த்திகள் போன்றும் கந்தன் உள்ளத்தே நின்று அருள் புரிய
குனித்தருளும் மூர்த்தி.
(11)

37 : வேடிக்கை செய்கிறுன். 191

பல்லவி

474. வேடிக்கை செய்கிறுனே — பரமபிதா
வேடிக்கை செய்கிறுனே.

அனுபல்லவி

வேடிக்கை செய்கிறுன் கூட இருக்கிறுன்
வேறுய் இருப்பதுபோற் பாசாங்கு பண்ணுகிறுன்
(வேடி

சரணம்

யாடுகிறுன் படிக்கிறுன் பக்தரினம் சேர்கிறுன்
நாடுகிறுன் நன்மைதீமை நாமல்ல வென்கிறுன்
ஓடும் இருநிதியும் ஒன்றுகக் காண்கிறுன்
ஒன்றே விரண்ட்டாவென ஒதியறிய வொன்னுன்
(வேடி)

வினைமுதலாம் முதல்வன் ஆருயிர் தன்னை அவரவர் வினைத்தன் மையினின்றும் நீங்கும் நோக்கத்துடன் கலகஞ்செய்யும் நடனம் (2 — 463) என்னும் தொழிலில் ஈடுபட்டு வேடிக்கை செய்கிறுன். கூட நின்றே செயலிலீடுபடுகிறுன். ஆனால் அவன் ஜிம்புல வேடம் கையிலகப்பட்டு மாயையினாலே ஏவப்பட்டு காமம் குரோதர் கொலை பாதகம் எனுந்தொழில்களினால் தர்ன் கட்டுப்பட்டாதவன். வினைமுதலாம் முதலவனுக உடனின்று செயல் புரிவான். பாவமும் புனரையமும் நன்மையுந் தீமையும் அவனைப் பாதிக்கிறதில்லை. அவனே உருவான மெய்யன்பர் நிஷ்காமிய கர்மஞ் செய்வார். பயன் கருதாது செயலாற்றுபவர். வினைப்பயனுல் மருத்துவனும் இறைவனால் தமக்குக் கொடுக்கப் பட்ட ஆற்றல் வடிவான செயலில் ஈடுபடுவார். இருவினையும் அவரைச் சேராது. இறைவனுடைய குணமும் அதே, எப்பொருளிலும் உடனின்று செயல் புரிவான். வினைப்பயன் அவனைச் சாராது. பற்று இல்லாதவன். பிச்சைக்குக் கொண்டு செல்லும் ஒடும் பொன்னும் பொருளும் ஒரே தரமாகக் காண்பவன். அரசனுடைய பண்டகசாலையில் குவிந்திருக்கும் பொற்குவியலும் தன் ஒட்டில் கிடைத்த சின்னக் காசையும் ஒரேதரமாகக் காண்பவன். ஏகனனேகனுக விளங்குஞ் சித்தில் மகிமையுடன் விளங்குபவன். “

38. சிவசிவ என்னச் சிவகதியாமே. 192.

கலிவிருத்தம்

475. தந்தி முகத்தனைச் சங்கரன் மைந்தனைத்
தொந்தி வயிறனைத் தோடனி செவியனை
இந்திர னுக்கரு ஸீந்த இறைவனை
மந்திர ரூபனை நான்மற வேனே.

தந்தி — ஆண்யரானை. யானைமுகத்தோன் — வடதிசைசப்பாலன் வடதிசை ஞானவழிச் செல்வோரையும் தென்திசை படுசூழி வாழ்க்கையையுங் குறிப்பது. தந்தையாகிய சங்கரனுடைய ஞானத்தைப் பெற்று அறிவே செரரூபமாகவிளங்குபவன் ஞானக்கணபதி. இளையவன் முருகன் தாயின் ஆற்றல் கொண்டு செயல் புரிபவன். வனாயகன் ஜந்தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்து முழுது முண்மையான மெய்ப் பொருளாம் உலகினை முக்காலமு முட்பட அறிவோன். முருகன் தாயின் மதிமீது விளையாடுபவன். எப் பொருளிலும் இயங்கும் அகிலாண்ட ஒசை அம்மையையும் அப் பால் நின்றியக்கும் அப்பனையுங் கானும் இளைய மைந்தன். இயற்கை என்னும் உடலின் ஒழுங்குபாடும் அன்னையின் ஆற்ற

லும், நல்லறிவும், தந்தையின் ஞானமும், ஒருங்கு சேர்ந்து திகழ்வதே யானையின் உடல், தொந்தி வயிறு என்னுஞ் சான்று, சிவசக்தியின் புறத்தோற்றமே இயற்றை. தொந்தி—பொருத்தி வைக்கப்பட்டது என்றும் பொருள் தருவது. தந்தையின் ஞானமும் தாயின் ஆற்றலும் பொருத்தப்பட்ட உடல் சிவசக்தி ரூபமாய்த் தோடனிச் செவியனான யானை முகத்தோன் இந்திரனுக்கு அருள் கொடுத்தவன். ஞானப் பொருளான அறிவே சொருபமான மந்திரரூபனை நான் மறக்கமாட்டேன். அஞ்செழுத்தை ஒதியோதி உரையிறந்தோதி அப் பொருளுந் தானும் வேறுபாடு காணுது ஒன்றுக் விளங்குவதே சமாதி. அதே சோதி ரூபம், அறிவு சொருபம். மந்திர ரூபன். (1)

476. ஒருவ ஞலே உலக முதித்தது

ஒருவ ஞலே உலகம் நிலைத்தது

ஒருவ ஞலே உலகம் ஒடுங்கிடும்

ஒருவ னேயென் உயிர்த் துணையாமே.

கிருஷ்ணர் கூறுவதாவது, “பாரதா, பெரிய பிரகிருதி எனது கரிப்பாசயம். அதில் நான் கரிப்பத்தை வைக்கிறேன். அதினின்று உயிர்களெல்லாம் உற்பத்தி யாகின்றன.” கீதை (14 — 3). “குந்தி புத்திரா, கரிப்பாசயங்கள் எல்லாவற்றிலும் பிறக்கின்ற வடிவங்களுக்குப் பெரிய பிரகிருதி தாயாகின்றன; கரிப்பதானம் செய்யும் தந்தை நான்” கீதை (14 — 4).

பிரகிருதியிலிருந்தே சராசரம். உலகம் முழுவதும் உற்பத்தியாகிறது. எண்ணங்களே முழுமூர்த்திகளுக்கும் விளங்குமிறைவன். படைத்தல் கருத்தல் அழித்தல் எனும் முத்தொழிலுக்கும் மூர்த்தியாக விளங்குபவன் இறைவனே. சோதியிலே உயிரா ஒடுங்குகிறது. எத்தொழிலுக்கும் திருவருள் வடிவாக உடனின்று இயங்குவது இறைவனே. சூரியனேளி கண்ணேளி யுடன் கூடிநின்று பொருட்களை வீறுபெறச் செய்வது போன்றே இறைவனேளி யும் உயிருடன் கூடி நின்றியங்கும். (2)

477. ஒருவ னேயொரு மூவரு மானைன்

ஒருவ னேயெல்லா வுயிர்களு மானைன்

ஒருவ னேயெல்லா வுலகமு மானைன்

ஒருவ னேயெயன்னை உய்யவைத் தானே.

முக்கட்பிரானுய் விளங்குவபன் நீயே. எப்பொருளிலும் ஒலி க்கும் ஓலிவடிவான் அம்மையும் அப்பால் நின்று இயங்கும் அப்பனும் ஞானக்கண்ணும் மூன்றும் ஒன்றுனவனே முக்கட்பிரான் சரம் அசரம். எப்பொருளிலும் நீயே (முன்பாட்டு கீதை (14 — 4)) எல்லா உலகமும் நீயே. மாணிக்கவாசகர் “வேண்டி நீயாதருள் செய்தாய் யானும் அதுவே வேண்டின் எல்லால்” என்று மோனமெய்திய அகத்தினராய் உய்ய வைத்து அருள் புரிந்தீர்” என்னும் பொருளுடன் பாடுகிறார். “மோனமெய்திய அகத்தினராய் உய்ய வைத்து அருள் புரிந்தீர்” எனகிறார். (3)

478 அண்ட சராசர மவன்வடி வாகும்
 அண்ட சராசர மவனே யாகும்
 அண்ட சராசரத் ததிசயந் தன்னை
 அண்டரு மறியா ததிசயித் தாரே.

(கிடை (14-4) பாட்டு (476) இல் காண்க) எண்ணில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணை விளங்கு பவன் எம்பெருமானே. பல்லுயிர் தன்னைப் பல வடிவங்களை, உண்டாக்கும் எண்ணங்கள். அவனே புத்திக்கிளோகள் பலபலவள்ள ஜிம்புலக் கனிமரம். மனக்குரங்கு அங்கு மாறிமாறிச் செல்லும். அதற்கு எழுச்சி தாம் காரணம். ஒரு கிளோயிலிருந்து மற்றுக் கிளோக் குத் தாவவதே குரங்கு. இந்த அதிசயத்தை யாரரிவார். பிரமா விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவருமறியாது அதிசயித்து நின்றார்களே. தாயுமானவர் தன்னையும் அலைத்த அதிசயத்தைக் கூறுகிறார்.

பெயிய அண்டங்கள் எத்தனை அமைத்ததிற் பிறங்கும் அரிய பல்லுயிர் எத்தனை அமைத்தவைக் குறுதி வருவ தெத்தனை அமைத்தனை அமைத்தருள் வளர்க்கும் அரிய தத்துவ எனக்கிந்த வண்ணமேன் அமைத்தாய்.

(எனக்கெனச் செயல் 7) (4)

479. சிவபக்தி யாலே சிந்தை குவிந்தது
 சிவபக்தி யாலே சிந்தை தெளிந்தது
 சிவபக்தி யாலே சிந்தை யிறந்தது
 சிவபக்தி யாலே சீவன் முத்தியே

“மலங்கினேன் கண்ணில் நீரை மாற்றி மலங்கெடுத்த பெருந்துறை விளங்கினேன்” என்று மாணிக்க வாசகரும் “அண்டசராசரத் ததிசயந் தன்னை” (முன் பாட்டு) முக்குண விகாரந் தன்னை” விளங்கினேன் என்று சுவாமிகளும் பாடுகிறார். ‘அருபவவுணர் வாலே தெளிந்ததை இங்கு கூறுகிறார். அனுபவவுணர்வும் ஞான ஒளியும் உதயமாகவும் (2-241) மோனமெய்திய அகந் தோன்றும் பாசபந்தக் கயிறு அறவே மனங்குவியும். தொடர்ந்தே சிந்தை தெளிந்தது. மாயை இறந்தது. மோனகுரு எழுந்தருளினார். சீவன் முத்தியே.

480, சிவனையல் லாமல் தேவரு மில்லை
 சிவனையல் லாமல் சீவரு மில்லை
 சிவனையல் லாமல் தேகழு மில்லை
 சிவனையென் சித்தத்துட்ட கண்டுகெரண் டேனே.

(கிடை (14-4) பாட்டு (476) காண்க) எல்லா வடிவங்களும் வனே; தோற்றுவிப்பதுமவனே; முக்குணவிகாரமுமவனே; எண்ணங்களே அவன் இறைவன் ஒளியில்லாது பேரானால் உயிரியங்காது. சைதனையப் பொருளான மேலான பிரகிருதியும் நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாயம் ஆகிய ஜிம்பூதங்களால் உண்டாக்கப்படும் கீழான பிரகிருதியும் அவனே. பூதாதி ஜிந்துமாய்ப் பொலிந்தவன் (2-49) தேகங்களுமவனே. (முன்பாட்டு தொடர்ந்தே) அவனைச் சித்தத்துட்ட கண்டேனே. (6)

481. நகரத் துள்ளே நான்முக னானென்
மகரத் துள்ளே மாலவ னானென்
சிகரத் துள்ளே சிவனுய் நின்றுன்
வகரத் துள்ளே யருள்வடி வானுனே.

(முன்பாட்டு விளக்கங் தொடர) ந என்பதால் தூய வாழ்வு விளங்குகிறது. பிரமாவே படைத்தல் கடவுள். அண்ட சராசரந் தோற்றுவிப்பவன். ம என்னும் மும்மலப்பினிப்பு முன்வினைப் பயனே எம்மை இந்த உலகியல் வாழ்க்கையில் கட்டி வைத் திருப்பது. வினைப்பயனுக்கேற்றவாறே செயலில் ஈடுபடுத்தி நம்மை ஆளுகிறுன் இறைவன். அவனே மால் வீஷ்ணு அகிலாண்ட ஒசை அன்னையின் “ஆற்றல்” வடிவாக விளங்குபவன். விஷ்ணுவே சிவபெருமானின் உடலாக விளங்குகிறுன். பால்கடலைக் கடைந்த போது உண்டான அமிர்தத்தை தேவவர்களுக்கும் அசரர்களுக்கும் பங்கிலுவதற்கு மேராக்கியாகத் (ஹழிவினையின் பயனுகத்) தோன்றிய விஷ்ணு சிவனுக்குத் தோழியாகிக் சிவனையும் தன் அழிக்க மோஹிக்கச் செய்தார். (பாகவதம் 8—12) (சிவ. லகரி (ச. 82)) “ஹரானுடன் இணைந்த ஹரி” என்னுஞ் சோலோகத்தில் நாலுவரியின் உண்மைகளைக் காணலாம். மோன மெய்திய வகத்தினராய் அன்னையின் ஆற்றல் கொண்டு செயல் புரிபவன்; அம்மையின் வடிவான தூயவருள் பெற்றவன். இளமுருகன்; தாயின் ஆற்றல் கொண்டே செயல் புரிபவன். தூயவருள் வடிவே அவன் வள்ளியின் அகத்தே கொண்ட ரூபம். அதே சிவபெருமானின் அருள்வடிவம். முப்புரமும் வேவச் செய்து தில்லைத் தரிசனம், அன்னையின் வடிவம் கண்ட பின் ஐந்தெழுத்துச் சோதி, சிவனின் வடிவத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பன் பக்தன். அவ்வாறு கட்டிய சிகரத்துள்ளே சிவனுய் நின்றுன்..

(7)

482. சிவ சிவ என்று சிந்திப்பர் தேவர்
சிவ சிவ என்று சிந்திப்பர் சீவர்
சிவ சிவ என்று சிந்திப்பர் முனிவர்
சிவ சிவ என்னைச் சிவகதி யாமே.

(முன்பாட்டு விளக்கங் தொடர) ‘ந’ எனுந் தூய வாழ்வில் சிவகுருவின் உதவி கொண்டு ‘ம’ என்னும் மலப்பினிப்பு விட்டு நீங்கி ‘வ’ எனுந் தூயவருள், அம்மையின் ஆற்றல்வடிவு கொண்டு செயல் புரிதலே சிவன்மாவின் இயற்கை; அறிவே வடிவான ஆன்மாவின் இயற்கை; அது தனித்தியங்காது பரசிவான்மாவாகவே இயங்கும். அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து கிடப்பவன் கானும் ரூபம். நந்தியின் (1—18) வடிவம், இதைச் சிந்திக்கவே ‘சிவசிவ’ எனும் நினைவு (1—341; 246; 235; 458) “சிவ சிவ” என்று சிந்தித்து சிவான்மா பரசிவான்மாவாகவே உளகுமிர் யாவற்றை யுங்காணலாம்; சீவர்; முப்புரங்களின் உண்மையை நூனைளிர் உதயமாகக் காணபவர் தேவர். (5—241) தில்லைத்தரிசனங்கண்டு அம்மையின் ஆற்றல் வடிவமேயாகி, ஐந்தெழுத்துப்பெபாருளான சிவபெருமானுகி ஐந்தொழிலுங் குனிந்தருஞுபவரே (2—309; 357) முனிவர்; அவ்வழி நின்றே தாம் விரும்பும் போது மகாசமாதியுமடையலாமே. ‘சிவசிவ’ என்பதே யதனுண்மை, திருமூலர் சூறுவதைக் காணக.

சிவ சிவ என்கிலர் தீவினையாளர்
 சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மாணும்
 சிவ சிவ என்றிடத் தேவருமாவர்
 சிவ சிவ என்னச் சிவகதிதானே: (திருமந்திரம்) (8)

483. பக்தி செய்து பந்தத்தை நீக்கினேன்
 பக்தி செய்து பரமனீக் கண்டேன்
 பக்தி செய்யும் பாக்கியம் பெற்றேன்
 பக்திக் கடலில் படிந்திருந் தேனே.

“தலையே நீ வணங்காய்”, “கைகால் கூப்பித் தொழிர்” என்னும் அப்பர் கவாமிகள் 4ம் திருமுறை, 9ம் பதிகப் பாட்டுக்களைப் பாடிப் பாடிப் பக்தி செய்தோ அல்லது வேறு தேவாரம் “நீ நானும் நன்னெஞ்சே நினை கண்டாய்” (2-41-3). கொண்டு சம்பந்தர் போல் பக்தி செய்தோ பாசபந்தக் கயிறு அறக்காணலாம். மனம் ஒடுங்கவும் அகம், “நீனைவொன்று நினையாமல் நிற்பின் அகம்” தோன்றவுங் காணலாம். வகரத்துள்ளே அருள் வடிவானுன். (2-481) என்பதன் பொருளாக தூய வருள் பக்தியினால் பெறலாம். பக்தி செய்யும் பாக்கியம் அருள் பெற்றேன். அகம் நிட்டைகூட அருணும்; பரமனீக் கண்டேன். தில்லைத்தரிசனங் கண்டு அந்தப்பக்திக் கடலில் ஆழ்ந்து தேவார பாராயணம் ஆழ்வாரா தியர்போல், செய்து சிவனில் ஒடுங்கிக் கிடந்தேனே. (9)

484. ஒன்றை நினைந்தென் னுள்ள மொடுங்கிற்று
 ஒன்றை நினைந்தென் னுள்ளங் களித்தது
 ஒன்றை நினைந்தென் சிந்தை யுயர்ந்தது
 ஒன்றை நினைந்து ஒன்று னேனே. ..

“சிவசிவ” என்னும் மாமறை தரும் ‘ஓம்’ எனும் மெய்ப் பொருளானவனே, எப்பொருளிலும் வியாபியாயிருந்து நீக்கமற அகல் நிறைவாக நிறைந்து விளங்குபவன். அவனே ஏகனனேகனும் முழுதும் உண்மையெனும் பொருள். அவன் நாறங்கள் பல. அவனை நினைந்தென் உள்ளம் ஒடுங்கிற்று. பாசபந்தம் அறுந்தது. அவனும் நானும் ஒன்றென நினைந்து முத்திறப்புனர்ப்பாம் நிலையில் சாக்ஷி அனுமதிப்பவன் தாங்குபவன் அனுபவிப்பனெனும் நான்கு அத்துவித நிலையிலும் அவனை நினைந்து உள்ளம் உகுகிற்று சித்திரக்காரனும் இறைவனின் சித்திரத்தை நினைந்தும் உலகமாகிய நாடக மேடையில் நமக்கு அளிக்கப்பட்ட பகுதியைத் திறம்பட நடித்தும் களிப்புற்றேம். அந்த அத்துவித நிலையில் நாம் கண்ட ஓர் அனுபவ உணர்வே நாம் புருவநடவில் அருவருவ மாய் காணும் மகேஸ்வரன் எனும் ரூபம். எப்பொருளிலும் ஒவிக்கும் ஒவிவடிவாம் அகிலாண்ட ஒசை அம்மையும் இருவினைக்கும் அப்பால் பட்டவஞக நின்றியக்கும் அப்பனும், பரசிவானமாவான அம்மையப்பராக விளங்கும், பரசிவவனக்கருபம். அந்த ஆத்மானுபவத்தால் (சிவானந்த லகரி சு. (1) காண்க) சிந்தை தெளிந்தது, உயர்ந்தது. உள்ளத்தே ஞானஞானி உதயமானது. ஞானப் பொருட்களீர் உள்ளத்தே குவித்தது. உள்ளம் அறிவே சொருபமான ஞானவிளக்காக விளங்கிற்று. தானத்துள்ளே சதா

சிவன் எனும் ரூபம் உதயமாற்று. ஓங்காரா மேடையிலே நின்றேன்.
(2-58; 312) ஞானத்துள்ளே நற்சிவம் எனும் நந்தி தரிசனமே
யது. (10)

485. அஞ்செழுத் தாலே ஆக்கை பிறந்தது
அஞ்செழுத் தாலே ஆண்மா சிறந்தது
அஞ்செழுத் தாலே ஆனந்த மாயிற்று
அஞ்செழுத் துள்ளே அடங்கி நின்றேனே.

(முன்பாட்டு விளக்கங் காண்க) உடம்பை இயக்குவது உயிர்.
உயிரை அறிவிப்பதும் உடனின் றியங்குவதும் உயிர்க்குயிராம்
நாதன். அஞ்செழுத்துப் பொருளே உயிர்க்குயிராம் நாதன்.
கீழான பிரகிருதி ஐம்பூதங்களும் அவற்றால் உண்டான உடம்பும்
மேலான பிரகிருதி உயிரும் ஒன்றானதே சராசரம் கொண்ட
உலகம் (கிடை 14-3; 4) பாட்டு (476ல் காண்க) ‘ந’ எனும் தூய
வாழ்வில் சிவகுருவின் உதவி கொண்டு ‘ம’ எனும் மும்மலம்
நீங்கவே ‘ய’ எனும் உயிர் மாயையினின்று நீங்கி அறிவே வடி
வான ஆண்மா சிறந்தது. ‘சி’ எனும் சிவபெருமானின் ‘வ’ எனும்
தூய அருளே சிவகுரு அஞ்செழுத்தாலே ஆண்மா சிறந்தது.
அறிவே வடிவான ஆண்மாவின் இயல்பான குணம் மகிழ்வுறுதல்;
வெறும் ஆனந்தமேயது. பாவந் தேயந்த ஆண்மா அத்மன்,
உயிர்க்குயிராம் நாதனே; சச்சிதானந்தமே. (1-832; 373; 872)
அஞ்செழுத்துப் பொருளான உயிர்க்குயிராம் நாதனுள்ளே
அடங்கி நின்றேன். (2-481) உரைகாண்க) (11)

486 அஞ்செழுத் தாலே சஞ்சல மழிந்தது
அஞ்செழுத் தாலே பஞ்ச மொழிந்தது
அஞ்செழுத் தாலே ஆனந்தமாயிற்று
அஞ்செழுத் துள்ளே அடங்கி நின்றேனே.

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) அஞ்செழுத்தாலே ஆண்மா
பாவந் தேயந்து ஆத்மனாக விளங்க, பாசபந்த மற்றதாய் சஞ்ச
சலமற்று மகிழ்வுற்றது. என்றும் பேரானந்தக் கடவில் திருப்தி
யெனும் மகிழ்ச்சியுடன் வெறும் ஆனந்தமாகவே விழுங்கிற்று.
அந்தச் சச்சிதானந்த மெனும் அஞ்செழுத்துப் பொருள்ளே,
‘சி’ என்னும் சிவபெருமானும் அவனுடைய அருள் வடிவாம்,
அம்மையுமான சத்தி சிவமெனும் செய்ப்பொருள்ளே அடங்கி
நின்றேனே. (12)

487. அஞ்செழுத் தாலே அரனடி காணலாம்
அஞ்செழுத் தாலே அகிலத்தை யாளலாம்
அஞ்செழுத் தாலே அகவினை தீர்க்கலாம்
அஞ்செழுத் துமென் நெஞ்சம் புகுந்ததே.

(முன் மூன்று பாட்டு உரை காண்க) அறிவே சொருபமான
ஆண்மாவாக விளங்கும் அகம், மோனமெய்திய அகம், நிட்டை
கூடும்; தில்லைத்தரிசனமும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலும் ஆழ்ந்து
கிடக்கலாம். ககர் எனும் முனிவர் போல் (2 - 309; 357)
ஐந்தொழிலுங் குவித்தகுஞம் தொழிலில், சிவபெருமானைப் போல்

அகிலத்தை யாளலாம். அகவினை தீர்ந்தவனே இருவினைக்கும் அப்பால் பட்டவனாகச் சிவபெருமான் போல் செயல் புரிவான். சிவபெருமான் பக்தி லக்ஷ்மியையே வேண்டுவைபர். அஞ்செழுத்துப் பொருளான சிவபெருமானாகவே விளங்கினான். (13)

488. ஆரூறுக் கப்பால் ஆனந்தக் கூத்து
ஆரூறுக் கப்பால் ஆனந்த வீடு
ஆரூறுக் கப்பால் ஆர்தான் ஈடு
ஆரூறுக் கப்பால் சென்றேரைக் கூடு.

ஐந்தாமிடமாகிய துரியாதீதத்தில் ஆளாகிய புருடன் ஒன்றே எஞ்சும். முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களும் ஒசை வடிவான உயிரும் ஒன்று சேர்ந்து இயங்குவதே அந்த ஆளாகிய புருடன். “மூல நிலத்தின் முட்டிய வங்கியால் மேலை நிலத்தில் வெண்ணை யுருகிற்று” (2 - 77) என்னும் சவாமிகள் வாக்கியம் விளங்குவது போல் திங்கள் மண்டலத்தில் தில்லீக்கக்கத்தைக் காணலாம். ஐந்தெழுத்துச் சோதி வெறும் ஆனந்தமே வடிவான வீடு. (Absolute Consciousness) ஆனந்த மயகோசத்தில் காணப்படும் மீதான வெற்பு. (1 - 85) ஆரூறுக்கப்பால் ஒன்றுமே யில்லாத வெறும் ஆனந்தமான காட்சியிலே என்ன இருக்கிறது. அப்பால் அந்த ஆனந்தக் காட்சியைத் தரிசித்துப் பின் இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த பெரியோரைக் கூடி அவருடைய தூயவருளை நாடிப் பெறுவாய். (1 - 87) (14)

39. தன்னை யறிந்தேன் தானவு ஞானேன் 193.

கலிவிருத்தம்

489. அகண்ட வெளியிலே அப்பனு மம்மையும்
அகண்ட வெளியிலே யாருயி ரெல்லாம்
அகண்ட வெளியிலே யஞ்சபூ தங்களும்
அகண்ட வெளியிலே யானிருந்தேனே.

யேசு நாதர் “அ” எனும் சத்தமே உலகில் முதல் தோன்றின தாகக் கூறினர்.

அந்தச் சத்தம் நுணவெளியிலேதான் காணப்படுவது. சைவ சமய ஞானிகளும் முனிவர்களும், அந்த வெளியை சல ஆகாசம் பிருதிவி ஆகாசமென இரு பிரிவுள்ள ஆகாசம், விசம்பு என்று சொல்வார். இன்றைய விஞ்ஞானி அவற்றை Space-electro magnetic field என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவார். சப்தஸ்பரிசு ரூப ரச ஸ்கந்த எனும் ஜம்புல விடயங்கள் பொருந்தியதே நிலம், பிருதிவிப் பொருள். பிருதிவி சப்தஸ்பரிசு என்னும் இருபுலன் கொண்ட வாயுவில் ஒடுங்கும், சப்த ஸ்பரிசு ரூப ரச எனும் நான்கு குண முடைய நீர் மேலும் சப்த ஸ்பரிசு ரூப எனும் மூன்று குணங்களுடைய தேயுவில் ஒடுங்கும். தேய சப்த எனும் ஒரு குண முடைய சலாகாசத்திலும் வாயு அதே சப்த எனும் ஒரு குண முடைய பிருதிவியாகாசத்திலு மொடுங்கு மென்பதே சைவ சமய

ஞானிகளால் எல்லையற்ற காலமாகக் கொண்டுள்ள உண்மை (அனுக்கள் விளக்கம் (2—94) இல் காண்க) ஆகவே ஆகாசம் எனும் அகண்ட வெளியிலே பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் ஆகிய ஐம்புதமு மொடுங்கும். விஞ்ஞானியும் நுண்வெளியில் (electromagnetic field space) எல்லாப் பொருட்களும் அனுக்களாக (atoms electrons microns) பிரிக்கப்பட்டு ஒடுங்கும் என்கிறார். கீழ் மேல் பிரகிருதி இரண்டினாலேயும் உண்டாக்கப்பட்டதே ஆருயிர் கொண்ட உலகம். (2—476) உருவப் பொருட்களே இவையாவும். நுண்வெளியில் அனுக்களாகக் காணப்படுவன. அவ்விடத்து அருவுருவமும் அருவமான பொருள்களுமே காணப்படுவன. எப்பொருளிலும் ஒவிக்கும் நாத ஒவிவடிவான அகிலாண்ட ஒசை அம்மையையும் இருவினைக்கும் அப்பால் பட்டவனுகை நின்றியக்கும் அப்பனும் உளர். மெய்யன்பன் சாஷி. அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவிதமார்க்கங்களிலும் தண்ணையும் அப்பால் நின்றியங்கியும் இயக்கும் மெய்ப் பொருள்களையும் ஒன்றுபட ஒர் நாதன் உணர்வாக புருவநடுவில் அருவுறவாம் மகேஸ்வரராக (2—241) காண்கிறான். ஞானஞ்சியும் உதயமாகிறது. உள்ளத்தே இயங்கும் அம்மையாம், சிவான்மாவும், இயக்கும் அப்பனும் சதாசிவனாகக் காணப்படுகிறார்கள். மெய்யன்பனும் கொழுத்து விளங்கும் தண்ணைவில் சமாதியடைந்தவனுக (2—123) அம்மையப்பனும் உலகுடன் (cosinic soul) வேறு பாடு காணுது ஒன்றுபட்டவனுகக் காண்கிறான். நுண்வெளியும் சித்தாகாசமுமாம் அகிலாண்ட வெளியிலே இவை நிகழ்கின்றன. (2—478) காண்க.

490. அண்டமும் பிண்டமு மகத்திற் கண்டேன்
 அண்டமும் பிண்டமு மகமாய்க் கண்டேன்
 அண்டமும் பிண்டமு மகத்திற் கண்டிலேன்
 அண்டமும் பிண்டமு மாயிருந் தேனே.

அனுக்களையும் அவற்றால் உண்டான நுண்வடிவான உலகினையும், நுண்ணிடையவளொடு நுடங்கும் பித்தனை, (2—66) அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவங் கணுவற நின்று கலப்பக்காணப்படும் உலகை (திருமூலர்) புருவநடுவில் மகேஸ்வரராகவும், உள்ளத்தே சதாசிவனாகவுங் காண்கிறான். (முன்பாட்டு) மெய்யன்பனும் அனுக்களாலாக்கப்பட்ட உலகும் ஒன்றுபட்டே கானும் நிலையில், வேறுபாடு காணுது சமாதியடைந்த நிலையில் (முன்பாட்டு) கண்ணிடைக் கண்டு களிப்பர். (2—66) தாழும் ஒன்றுபட்டே சதாசிவனாகக் காணபர். (அகம் மறையும்) அறிவே சொருபமாகக் காணபர். அப்பாலே அண்டமும் பிண்டமும் மறையவே “அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து நெறியாம் நீடருள் நந்தி ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம்” எனும் நிட்டையில் ஒடுங்கிக் கிடந்தேன். தில்லைக்கூத்தனைக் கண்டேன் (2).

491. அன்னை பிதாக்குரு வாகிய வமலன்
 என்னை வளர்த்தா னென்னே டிருந்தான்
 முன்னை வினையெலாம் முடித்தமுதல்வன்
 தன்னை யறிந்தேன் தானவ ஞேனன்.

சி என்பது சிவபெருமாணியும் வ என்பது அவனுடைய திருவருளையுங் குறிப்பது. ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞம் சிவபெருமானும் (2—357, 473) திருவருஞும் ஒன்று சேர்ந்து வேண்டும் காலத்து உருவெடுப்பதே சிவகுரு. தாய் ஆற்றல் வடிவாகச் செயல்புரிய அருள் புரிபவன்; தந்தை முப்புரமும் வேவச் செய்து ஞான ஒளிவிளக்காக விளங்க ஞானத்தைக் கொடுப்பவன். இருவரும் சேர்ந்தால் போல் திருவருஞ்டன் குருவாகியும் விளங்கும் விமலன் என்னேடு உடனிருந்து (பதிகம் 1—53) ஞானகுரவன் கான்) என்னை ஆக்கினைன். தண்டராளமொடு மனி என்டிசையுந்தயங்க அண்டர் தொழும் இலங்கை ஈசன் (2—3) என்னை இருவிளையும் நீக்கியாண்டான். நிட்டை கூடி என்னைத் தில்லைத் தரி சனத்தில் கண்டேன். அவனே நானுனேன். (3)

492. அருந்தவர் நெஞ்சி விருக்கு மமிர்தம்

இருந்த படியே யிருக்கு மின்சம்
பொருந்திய வல்வினை போக்கும் மருந்து
அருந்துயர் நீக்கி யறிந்தேன் யானே.

காட்டிலும் மலையிலும் கானல் வெய்யிலிலும் கல்லாலமரநிழலிலும் இருந்து சுடுந்தவம் புரிந்து தம்மகததே கொளுத்துவிளங்கும் நினைவு, தாம் கடைப்பிடித்து ஒழுகிய நெறியில் விளைந்த வெண்ணை, நினைக்குந்தோறும் இன்பத்தேன் கொட்டும்கடைத்தெடுக்கப்பட்ட அந்தெந்தி காண்பர். (எங்கள் சிவயோகசுவாமியார் சிவதொண்டையேதாம் கடைந்தெடுத்த நெறியாகக் கொண்டவர்.) அன்னையின் ஆற்றல் வடிவாயும் தந்தையின் ஞானத்தால் தண்டராளமொடு மனி என்டிசையுந்தயங்கக் (2—3) அங்கேகடைந்தெடுக்கப்பட்ட வெண்ணையாதலால் இருந்தபடியேயிருப்பது, (2—200) விளைப்பயனை ஆற்றல் வடிவம் போன்காலம் உடனின்று இறைவனால் அருளப்படும் திருவருள் நீகழ்காலம்; பின் இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த ஞானியாக விளங்கப் போகும் நிலைவருங்காலம் எதிர்காலம், இம்மூன்று காலங்களையுமுனர்ந்த, முக்காலமு அறிந்தவனே சிவகுரு. அத்தகைய சிவகுரு உடனின்று அருள்புரியக்கிடைப்பதே இருந்த படியேயிருக்குமின்பம். பொருந்திய வல்வினை முக்காலமு முனர்ந்த சிவகுருவின் உதவியினால் நீங்கப் பினி நீக்கும் மருத்துவனும் மருந்தும் போல் விளங்கும் சிவகுரு. இத் திருவருளால் தில்லைத் தரிசனங்கண்டு துயர்நீங்கினேன். (4)

493. அருவமு முருவமு மாகிய வமலன்

குருவாய் வந்தே குறித்தெனை யாண்டான்
இருபதும் நாலு மில்லா விடத்தில்
கருவாகி நின்றுன் காரணன் ரூனே.

எப்பொருளிலும் முடனின்று செயல் புரிவதால் உருவமாக விளங்குகிறன். திருவருள் வடிவாக அருவமாக நின்று அருள் புரிகிறன். விளை முதலாம் முதல்வன் அருவாம் மெய்ப்பொருள். விளைப்பயனெனும் அம்பலம் அருவாம் பொருள். தாய் போல் ஆற்றல் வடிவாகவும் தந்தைமுன் ஞானத்துடனும் திருவருள்

வடிவும் ஒன்று சேர்ந்தாற் போல் குருவாய் வந்து எனக் கெனமுன் விணைப்பயன்வடிவாகவும் இறைவனின் திருவருள் வடிவாகவும் இருந்த படியே இருக்கும் அப்பொருளை (முன்பாட்டு விளக்கம்) குறித்த அப்பொருளை நமக்கின்து யென்னையாண்டனன். முக்காலமு முனர்ந்த அம்முனிவன். செவி மெய் கண் வாய் மூக்கு இவற்றால் அறியப்படும் புலன்கள் ஒசை உன்று ஓளி சுவை நாற்றம் எனும் ஐந்தும்; தொழில் கருவிகள் வாய் கால் கை ஏருவாய் கருவாய். இவற்றால் உண்டாகும் தொழில்கள் பேசல் நடத்தல் கொடுத்தல் கழித்தல் மகப்பெறல் ஐந்தும்; உயிர்க்காற்று மலக்காற்று தொழில் காற்று ஒவிக்காற்று எனும் அறிவு வளி ஐந்தும்; தும்மற்காற்று விழிக்காற்று, கொட்டாவிச்காற்று, இமைக்காற்று, வீங்கற்காற்று, எனும் தொழில்வழி ஐந்தும்; இவை மொத்தம் இருபது. எண்ணம் மனம். எழுச்சி இறுப்பு முறையே சித்தம் மனம் அகங்காரம் புதிதி எனும் அந்தக்கரணம் நான்கு. இவ்விருபதும் நான்கும், இருபத்துநான்கு மெய்யாகிய மூலப்பகுதியும் கூடிய வழி ஆவி, ஆன்மா, சிவான்மா, ஆளாகிய புருடன் எனப்படுவன். இருபதும் நான்கும், உலகியல் நாட்டம் விட்டு, ஒழிந்தவிடத்து அவை, ஒன்று கூடியே சிவகுருவென்னும் திருவருள் வழி நின்று ஆளாகிய புருடனின் கருவாகி நின்றார்கள்.

“ஓன்றையா மூலத் துயரையும் நாபியினில்

சென்றையும் சித்தம் இதயத்து—மன்றவேய்

ஐயைந்தாம் நன்னுதலிற் கண்டத்தின் வாக்காதி

மெய்யாதி விட்டகண்று வேறு”

(சிவஞானபோதம் (4 - 3 - 1) (5)

494. அச்சந் தீர்த்தெனை யாண்ட சோதி
பொய்த்தவர் நெஞ்சிற் போகா நீதி
மெய்ச்சம யத்தில் விளங்கு மாதி
வைச்சனன் திருவடி வாழ்ந்தேன் யானே.

கிடைக்குமோ தரிசனம், கிடைக்குமோ வென்ற அச்சந் தீர எண்ணை ஆண்டருள் புரிந்தனன்; நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனமும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலும் ஆழ்ந்தேன். தில்லைத் தரிசனங் கண்ட போதிலும் நான் எனும் ஆணவ முனைப்புக் கொண்ட இராவணன் பிரமா முதலியோர் காணுது அலைந்தனர். இறைவனால் கொடுக்கப் பட்ட தண்டனையேயது. சிவபெருமானே உண்மையாம் தெய்வம் எனும் நெறி. கடைப்பிடித்து பொருள் வகுமியை நாடாதே. பக்தி வகுமியை நாடி நின்று பக்தி எனுஞ் சங்கிலியினாலே இழுத்து சிவன் செயல் எனும் அறிவு யந்திரத தினாலே சித்து வல்லமை கொண்ட மதம் பிடித்தயானை போன்ற மனத்தைக் கட்டி ஆதியாம் சிவபெருமானிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். அவ்வண்ணம் சிவகுருவின் திருவருளால் வாழ அருள் பெற்றேன் யான்.

495. அறுபதும் நாலு மறியா வாதி
உறுதுயர் தீர்க்கு முயர்ந்த சோதி
குறுமுனிக் கருள்முனங் கொடுத்த வாதி
மறுவிலா வென்மனம் வாழ்ந்திருந் தானே.

நிலப் பொருட்கள் ஜந்து; அவ்வாறே நீர் ஜந்து; தீ, வளி, வெளி ஒவ்வொன்றிலும் ஜந்தாக மொத்தம் 25. ((1-830) காண்க). அவ்வாறே கருவி 5, காற்றுப் பத்து நாடிவகை பத்து ஒரைசநாலு முப்பத்துமூன்று, முக்குணம் மூன்றுமாக மொத்தம் ஆறுகள் அறுபதும் அந்தக் கரணம் நாலு மொடுங்கிய வழிஒரைச் சூளாகிய புருடன், தத்துவாதித்தனை விளங்குபவன். (இந்த அறுபது புறக்கருவிகளும், தேகம் சின்மயமாக, தத்துவாதித்தனை டைய ஏவல்லையே செய்பவர். தாயுமானவர்.

“ஆன புறக்கருவி ஆறுபத்தும் மற்றுளவும் போன வழியுங் கூடப்புல் முனைப்பதெந்நானோ.”

என்று (எந்நாட்கண்ணி (6) தத்துவமுறை (15) இல் கூறுகிறார் “தத்துவம் தெரிவது தொல்லை” என்று முன் (1-334) இல் சுவாமிகள் கூறுகிறார். இராவணன், பிரமா விஷ்ணு முதலியோருக்கு வந்த துயர் போன்ற உறுதுயர் அனுகாது அவர் மனம் ஒடுங்க ஆணவும் அடங்க இறைவனருள் புரவதே உயர்ந்த அந்த ஜந்தெழுத்துச் சோதி புராணம்; சிவபெருமான் “நம்மை யொப்பவன் அகத்திய முனிவனே; நமது பார்பதியை யொப்பவன் அம்முனிவனுடைய பாரியாகிய உலோபா முத்திரையே” என்று (உமாதேவியாருக்கு) திருவாய் மலர்ந்து அவனை (அகத்திய முனி வரைத) தென்னட்டுக்கு விடுத்தருளின்றி. அவன் விடைபெறும் போது “அடியேன் போகுந்தேசம் தமிழ் நாடாதலாலும் அங்குள்ளவர்கள் தமிழில் வல்லவர்ஸாதலாலாலும் கேட்டல்வர்களுக்கு உத்தரஞ் சொல்லல் வேண்டுமாதலாலும் அடியேனுக்குத் தமிழிலக்கண நூலை அருளிச் செய்யும்” என்றான். அவ்வாறே முத்தநூலை அருளிச் செய்திர். (திருவிளையாடற் புராணம் கிரனுக்கலக்கண முபதேசித்த படலத்தில் காணலாம்.) குறுமுனி—அகத்தியன். மேல் புராணத்தில் கூறியபடியே அகத்திய முனிவருக்கு தமிழிலக்கண முந்நூலை அருளச் செய்த வித்தியா போதானுசிரியரே சிவபெருமான். அவரே இப்போது நற்சிந்தனை எனும் இப்பாட்டுக்களை மறுவிலாது பாடுவதற்கு என்மனத்துள் உடனின்று அருளிந்தனன். மேலும் புராணத்தில் உமாதேவியா “இந்நக்கிரனுக்கு நீரே கற்பியாது இல்வகத்தியனைக் கொண்டு கற்பித்ததென்னே” என்று வினாவ சிவபெருமான் “நம்மை நித்தமும் வழிபடு வோருக்கும் நமக்குப் பொருள் கொடுப்போருக்கும் நம்மிடத்தே பொருமையில்லாத வருக்கும் நம்முடைய சொல்லைக் கடவாதவருக்குமே நூல் கற்பித்தல் தரும். இவன் நம்மிடத்தே பொருமை கொண்டதனால் நாம் கற்பியாது அகத்தியனைக் கொண்டு கற்பித்தோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். (இதனால் அகத்தியன் சிவபெருமானையே வேண்டி நின்று சோதியிற் கலந்த பின்னரேவரம் வேண்டினன். நக்கிரேன் சோதியில் கலக்க முன் வேண்டிய வரமாதலால் சோதி யில் கலந்து சிவபெருமானாக விளங்கும் அகத்தியனைக் கொண்டு கற்பித்தா என்பதே இதன் பொருள்; சிவயோகசுவாமிகள் சோதியில் கலந்தபின் இதைப் பாடுதலால் சிவபெருமானே உடனின்று இவற்றைப்பாட அருள் புரிந்தார். என்று கொள்ள வாம்)

496. அஞ்சின் வழியை யடைத்தோ ரகத்தில்
பஞ்சினமெல் லடியாள் பாகனிருக்கும்
வெஞ்சினம் வேட்ட வெறிய ரகத்தில்
அஞ்செழுத் துட்பொரு எடையா தாமே.

ஜம்புலன்களையும், அப்பர் சுவாமிகள் 4 ஆம் திருமுறை 9 ஆம் பதிகத்தில் “தலையே நீ வணங்காய்” என்று தரும் பாட்டுக்களை ஒத்தியோ வேறு வகையிலோ இறைவன் பால் செலுத்திப் பக்தி மேற்கொண்டவராய், தெளிவான ஆத்ம ஞானமுடையோடு அன்றான அவனுடைய அருள் வெள்ளம், அகத்தே பொருந்தி அஞ்ஞான இருளை நாசம் செய்தவனைய், விளங்குபவனே மெஞ்ஞானமுடையோன். அவன் மோனமெய்திய அகத்தினராய் மோனகுருவே எழுந்தருளி. நின்று செயல் புரிவன். அன்னையின் ஆற்றல் கொண்டே செயல் புரிவான். நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தணைக் கண்ணிடைக் கண்டு களிப்பவனே அந்த ஞானி. ஆனால் அதற்கு மாரூக காமம் குரோதம் பொய் புறங்கூறல் மன்பெண் பொன் எனும் மூவாசையால் அதிகம் பீடிக்கப்பட்டவர்கள், இவர்களுடைய அகம் அஞ்ஞான இருாலே மூடப்பெற்றுக் கிடப் பது. மட்டுப்படா மயக்கத்தைத் தரும் மும்மலப்பினிப்பால் பீடிக்கப்பட்ட இவனுடைய அகத்தே அஞ்செழுத்துப் பொருளான சிவபெருமான் வந்தடையான்.
வேட்டஸ—மனைவாற்வு விரும்பல்; வெறியர்—குடிவெறியர் (8)

40. திங்கள் வணக்கம் 194.

(கலிவிருத்தம்)

497. செய்ய மேனிய னேசிவ னேயுனைக்
கையு மெய்யுங் கருத்திற் கிசையவே
வைய கந்தனில் வாழ்த்தி வணங்கிடத்
தையில் வந்தருள் தான்செய்ய வேண்டுமே.

அஞ்சின் வழியடைந்தோர் அகம் குடிகொள்ளும் (2-496) செம்மேனி எம்பிரான் மோட்ச வீட்டையளிக்கும் எம்பிரான்; வினையின் நிகழ்வால் விளையும் வினைப்பயனெனும்பலத்தே வினை முதலாம் எம்பிரான் வினைத்தன்மையினின்று நீக்கும் நோக்கமாக ஆருயிர்தன்னைப் பீடித்திருக்கும் மலப்பினிப்பையகற்றும் தண்ணிலிவாய்ந்தவன் மோனமெய்திய அகத்தினர் உளங்குடி கொண்ட சிவனே! உன்னைச் சிவதொண்டாற்றிக் கர்மம் புரிந்து மெய்வருத்தி அறவழிநின்று (1-492) கையுமெய்யுங் கருத்திற் கிசைய அஞ்செழுத்தை ஒதியோ தேவார பாராயணஞ் செய்தோ கொழுத்து வினங்கும் தினைவாகவே கொண்டு (2-123) தைமாதத் தில் தென்திசை சென்ற குரியன் வடத்திசை திரும்புவதுபோல ஞானகுரியன், ஞானாளி, உதயமாக மாகேல்வரன் எனும் அத்துவித அனுபவவுணர்வு புருங்நடவில் (2-241) நாம் கண்டு

இன்புற வந்தருள் செய்யவேண்டும். தென்திசை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த சூரியன் உத்தராயண காலமான தை மாசத்தில் வடிதிசை நோக்கி உதயமாகிறது. தென்திசை நமனு சைய திசை, இல்வாழ்க்கை, படுசுழி, அழியாது தொடரும் தும்பி முகன் வடதிசைப்பாலன். பரதகண்டத்து வடக்கெல்லை யில் கைலாசமலையில் வீற்றிருப்பன் சிவன். தையில் மொன மாகுதலையே குறிக்கிறார். (2—241) (1)

498. மாசில் மாதவர் மனத்திற் தினிமையே
பேசில் இன்பம் விளைக்கும் பெருமையே
வாசி யாம்பரி ஏறும் வலவனே
மாசி மாதம் வருக வருகவே.

சுவாமிகளே “முன் காமாதி குணமெல்லங் கட்ட விழுமாகில் கருணையே வடிவான கடவுள் வருமாகில் தாமாக எழுந்தருள்ந் தானுவருமாகில்” (1—192) என்று கூறுவது போல காமம் குரோதம் முதலிய தாமச குணமும் மன், பெண், பொன் எனு மூவாசையுமற்ற உள்ளம் மோனமெய்திய அகம். (முன்பாட்டு நினைவில் உண்டான இன்பம் (2—492) அந்தக் கொழுத்து விளாந்த விளைத்த நினைவே மேலை நிலத்து வெண்ணை (2—77) பெருமை தங்கியது. மோட்ச வீட்டைக் கொடுப்பது, “நினைவொன்று நினை யாமல் நிற்பின் அகம்” என்பர். அகம் நிட்டை கூடும் இடம். முன்பாட்டு நாசி நுனியிலே நாட்டத்தை வைத்து விட்டு வாசிக் குதிரை ஏறி மாறிமாறிச் சிமிட்டாக் கொடுக்கும் (2—10) (2)

499. பங்கில் மங்கையை வைத்த பராபர
இங்கு மங்கும் இருக்கு மிறைவனே
துங்க மால்விடை யேறு நற்சோதியே
பங்கு னிதனிற் பாங்கின் வருகவே.

நிட்டைகூடிய அகத்தே துரியத்துக்கு அப்பால் மூலநிலத்தில் உயிர்க்காற்றடங்கி மூலாக்கினி குண்டலிசக்தி அறிவுஸ்வாலையை உண்டாக்கும். இம்மூலநிலத்து அக்னி மேலநிலத்து வெண்ணை (முன் பாட்டு விளக்கம்)யை உருக்கும் (2—77). திங்கள் மன்டலத்தில் முன் கொண்ட கொழுத்து விளக்கும் நினைவு, உருகிய அறிவுஸ் வாலையில் அறிவே வடிவாக விளங்கும். “எப்பொருளி ஒரு ஒலி வடிவாக விளங்கும் அம்மையை இடப் பாகமாகவுடையவனும் இருவினைக்கும் அப்பால் பட்டவஞக நின்று மலப்பினிப்பினின்றும் ஆன்மாக்களை விடுவிக்கும் மால்விடையேறியாம் அப்பனும் பிறப்பை ஒழிக்கும் நற்சோதியாக தில்லைத் தரிசனத்தில் காட்சியளிப்பவர் பங்குனி மாதத்தில் மிகவும் பெருமையுடன் வருவாரே. (3)

500. செத்தா ரென்பு திகழ்திரு மார்பனே
அத்தா வென்றடி போற்றுவார்க்கன்பனே
கத்தா வுன்னைநான் கண்டு களித்திடச்
சித்தி ரைதனில் சீக்கிரம் வருகவே.

நிட்டை கூடி சமாதியடைந்திருக்கும் நிலையில் புறக்கருவிகள் முப்பத்தைந்தும் வளி ஒசையுடன் ஒடுங்கிய ஆளாகிய புருடனே எஞ்சச் செத்தவர்போல் கிடக்கும் உடம்பின் நெஞ்செலும்புகளை உள்ளே கிடக்கும் சூரியன் போன்ற சோதி மினுங்கவைக்கும் மார்பையுடையவனே; பின் மீண்டும் அறிவுவரவும் தில்லைத் தரி சனங் கண்ட மெய்யன்பனுடைய பாசபந்தக் கயிறு எரிந்த தன்மையாலும், வேறுபாடின்றி எல்லாப் பொருட்களையும் இறைவனாகவே காணுதலாலும், பூதஞ்சுழப் பொதுநடங்கானுதலாலும் எல்லாருடனும் அன்புடனேயே வாழ்வான். தன்னைக் கண்டுபணி யும் அன்பர்க்கு அன்பனுகவே விளங்குவன். அவ்வாறு நான் உன்னைக் கண்டு தரிசிக்கச் சித்திரை தனிற் சீக்கிரம் வருவாயே (4).

501. தேகா திதனை மெய்யெனச் சிந்தைசெய்
மோகா திபதி யாகிய மூர்க்களை
ஏகா திபதி நீயெனை யானுவான்
வைகா சியெனும் மாதம் வருகவே.

தேகத்தையும் மாயாகாரிய உலகினையும் மெய்யென்றும் தாம் அனுபவிக்கும் சிற்றின்பம் நிலைத்து நிற்குமென்றும் தேகம் மூப்புவந்து நேர்ய வாய்ப்படுமென்பதை நினையாதே ஜம்புலக் கனி மரத்தேயுள்ள பலபலவாகிய புத்திக்களைவழியே சென்று மனக்குரங்கு ஜம்புலக்கனியைப் பறித்துண்டு நான் எனது என்னும் ஆணவ முனைப்புக் கொண்டு அஸீந்து திரியும் மூர்க்கனு-என்னை; (முன்பாட்டுக்களில் கூறிய வண்ணம்) புலன்வழிச் செல்லாது தடுத்தாட்கொண்டு தில்லைத் தரிசனந் தந்து என்பெலா முருக யான் அவைனேயே வேண்டி நின்று யோகசமாதியில் அன்னை பார்வதியின் ஆற்றல் வடிவைக் கண்டு அவ்வாறே சர்வத்துவாதி பதியாகச் செயலிலீடுபட்டும், தாயுங் குழந்தையும் போல் உலகாம் அம்மையப்பனும் நானும் வாழ என்னை ஆண்டருள்வாயே. அவ் வண்ணம் தாயின் ஆற்றல் கொண்டே செயல்புரியும் முருகன் போல் ஏகாதிபதியாக வாழ வைகாசி மாதம் வருவாயே. (5)

502. ஆனி ரைதனை மேய்க்கு மரியொடு
நானி லந்தரு நாதனுங் காண்கிலர்
வானு லாவும் மதிவைத்த அப்பனே
ஆனி மாதம் வருக வருகவே.

ஆன்மாக்களை அவரவர் வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு எடுத்த தேகங்களோடு அவரவர் வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு தொழிலீடுபடுத்தி அவரவர் நெறி நிறுத்தி நிரைநிரையாகக், குடும்பங்களாக அவரவர் வாழ்விலீடுபடுத்தி நிறுத்தி வைக்கும் விச்சனுவும்; அவரவர் வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு படைத்தல் கடவுளாகிய

பிரமாவாக நானுவிதமான இன்பதுண்பந்தரும் பொருட்களைப் படைத்தருளும் நாதனும்; மும் மூர்த்திகளுக்கும் மூர்த்தியாக விளக்கும் இறைவன் எண்ணங்கள்; அதையறியாத இவர்கள் தம் முன் வானும் பூமியுமொன்றுக்கூட தோன்றிய விங்க வடிவான ஜோதிப்பிழம்பின் அடியையும் முடியையுங் காணப் பன்றி வடிவாகவும் அன்னப்பறவை வடிவாகவும் தேடிக் காணது திரும் பினர். நான் எனும் ஆணவுத்தால் புறத்தே காண எத்தனித்தனர். அவ்வாறு அலையாது அந்த மும்மூர்த்திகளுக்கும் மூர்த்தியாக விளங்கும் எண்ணங்களையுமறிந்து, திரிமூர்த்திகளையுமறிந்து திறி தோழிற்கக (1—267) புத்தியாகிய கன்னிகையை இறைவனிடம் ஒப்படைத்து எண்ணங்கள் தாமிறந்த அகமுடையோனாய் குளிர்ச்சி தருஞ் சந்திரனைச் சென்னியில் வைத் தவணையே என்றும் எண்ணங்களில், வானில் கொண்டு வாழ ஆனிமாதம் வருகவருகவே. (6)

503. பாடி யாடிப் பணியு மடியவர்

கூடிக் கூடிக் கும்பிடு வாரவர்
வாடிப் பின்னர் மகிழச் செய் வள்ளலே
ஆடி மாதம் வருகவன் பாகவே.

ஜிந்தெழுத்தை, அதனுண்மையை உணர்ந்தோதி உரையுணர்ந்தோதி, உரையிறந்து தாழும் அப்பொருளாகியே அகங்கொண்டோதி அறியா அறிவில், அலீழ்ந்தேக சித்தமாய் அவனன்பில் கிடப்பர். “கானுகின்ற கண்ணிற் கலந்த பெருமானே நான் நீ அவனென்றறி” என்று சவாமிகளே (2—96) இல் கூறுவது போல் முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையை உலகியல் வாழ்க்கையில் உணர்தலே குறிப்பிட்ட பொருள். பாடிப்பாடித் தேவாரத்தைப் பாடிப் பாடி, மற்றும் மெய்யன்பருடன் கூடிப் பாடிப்பாடி எல்லோர் மனமுங் குழுமந்து ஒரே தன்மையாக இறைவனை வேண்டி நிற்க, தன்டராளமொடு மனி எண்டிசையுந் தயங்க (2—3) இறைவனை என்னுங் கானேனுமே என்று மனம் வாடும்; இறைவனின் கருணையே உருவான அவனுடைய மனங் கரையும்; கரைந்து கரைந்துருகி அவனை வேண்டி நிற்பன் முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் அறிவே சொருபமான தனினைக் காண்பான் (2—84) மகிழ்வுறுவான் அவ்வன்னம் மகிழச் செய்யும் வள்ளலே; கருணையே உருவான உன் முகத்தை ஆடிமாதம் வந்தருள் தருவாயே. (7)

504. பாவ ணிசெய்து பாடு மடியவர்

நாவ ணிசெய்து நிற்கும் நலஞ்சுடர்
பூவ ணிசெய்து போற்றுவார் சிந்தையில்
ஆவ ணியருள் மாதம் வருகவே.

“எப்பொருளிலும் ஒலிக்கும் ஒலியாக விளங்கும் அகிலாண்டுக்கை அம்மையே இருவினைக்கும் அப்பால் பட்டவளைக் கும் சினைமுதலவனும் அப்பனே, அம்மையே அப்பா ஒப்பிலாமனியே இன்பத்தேனே” என்னும் பலவிதமாகப் பாவனி செய்து பாடி அனபு கூர்ந்து வேண்டி நிற்பாக் அடியார். பூவுக்கு மனம் போலவே நாவுக்கு சுவை. அவ்வாறே தேவுக்கு அடியவர் செய்யுந் தொழில் (2—453) முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் வாழும் அடியார் எங்கும் சிவபெருமானையே காண்பர். ஒலிக் ஒலிகும்

யாக விளங்கும் அகிலாண்ட ஒசை அம்மையே அவனுடைய உலகம். வேறு பொருள் ஓன்றுமே காணன். நாவுக்கு ருசிபோல் அடியார் உள்ளத்து நிற்பது நஞ்சடர், ஆனந்தமயகோசத்தில் காணப்படும் ஜிந்தெழுத்துச் சோதி. ரேசாப் பூவின் மணத்தை நேரே நுகர்ந்தறியலாம். பின் சென்னியில்லனிந்து மறைவாயிருக்கும் போதும் அதை நுகர்ந்து இன்புறலாம். அவ்வாறு பூவனிசெய்து, ஆனந்தமயகோசத்தில் இன்புற்ற அந்த இன்பத்தை முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் அவனையே சிந்தையில் கொண்டு அதே இன்ப நிலையில் தொழில் புரியலாம். ஆவனி மாதந்தனில் அவ்வாறு வாழ அருள் தருவாயே. (8)

505. அரற்று மன்பர்க்கருள் செயிறையவன்
அரக்க னுக்கருள் செய்தவன் என்னையும்
புரக்கு மாறடி யேன்புகழ் போற்றிடப்
புரட்டா சிதனில் புண்ணியன் நன்னூமே.

ஆன்மாக்களை, ஆனிரைகளை மேய்த்து அருள் கொடுத்த கிருஷ்ண பெருமானுக எழுந்தருளிய சிவபெருமானே, கரியான வரே, கரிகர மூர்த்தியே, அரகர அரகர, கரிகரா என்று நான் அரற்றியே, உன்னையே சிந்தை செய்தால், அந்த ஆனந்த மயகோசத்து இன்பத்தைத் தருமிறைவனே; தண்டரளமொடு மணை எண்டிசையுந் தயங்க (2 - 3), தயங்க வைத்து உன்னுடைய திறையை வேண்டிப் பின் அருள் தரும் இறையவனே! அவ்வாறே இலங்கை மன்னன் இராவணனையும் உன்னுடைய இருப்பிடமாகிய கயிலைமலையை அவர் பேர்த்தெடுக்க (1 - 21) பெருவிரலா ஹுன்றி அவனுடைய தலைகள் பத்துந் தோள்கள் இருபதும் நெகிழு வைத்து அவன் அஞ்சி மெலிந்து நின்று வரங்கேட்க அருள் காட்டி உம்முடைய பாதார விந்தத்தைக் கொடுத்தருளினீர். புரத்தல்-நிலைபெறல்; ஈதல்; காத்தல்; அவ்வாறே என்னையும் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தில் நிலைபெறச் செய்து, எந்திலையிலும் எக்கோலத்திலும் எப்பொருளிலும் ஒலிக்கும் ஒலியாம் விளங்கும் அகிலாண்ட ஒசை அம்மையையே கண்டு தரிசித்தும் பூவின் மணம் போல் கண்டின்புற்றும் உன்னைனவில் நிலைபெற்றுப் போற்றித் தொழிப் புண்ணியனாக புரட்டாசிதனில் நன்னூவாயே. பூர்வ தொழிப் புண்ணிய பலஞ்சுவே உன்னை நன்னூவாயே. (9)

506. துப்பி சைந்த இதழ்மடத் தோகையான்
அப்பி சைந்த அணிமுடி யாண்டவன்
செப்பி சைந்து திறலுடன் என்முனம்
ஜப்ப சியெனு மாதம் அனு கவே.

செப்பம் — இணக்கம்; ஒப்பவு; செம்மை; கூர்மை

துப்பி — அறிவு; அனுபவம்; மேன்மை, சிவப்பு.

அப்பல் — அணிதல்; மோதல்; அப்புதல். அப்பனூர் — சிவன்

எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் மகேஸ்வரனை (2 - 241) நாம் புருவநடுவில் கண்டு தரிசிக்கும் போது அதை ஓர் அனுபவ உணர்வாக காண்போம். அத்துடனே உள்ளத்தே ஞானஞ்சியும் உதயமாகிறது. அதைப் பூமொட்டு மோன மெய்திய அகத்தே

தோன்றுவது என்றே கூறுவார். பூசையுந் தோத்திரமுங் கூடக் கூட அந்த ஞானஷளி பலபல ஞானப் பொருட்களைக் குவிக்கும். இவற்றைப் பூவிரிந்து ஒவ்வொரு இதழிலும் முத்துக்கள் தோன்றுவன் எனவும் கொள்வர். ஞானப் பொருட்களைக் குவித்து வைத் திருப்பதை ஞானசம்பந்தர் “பருவில் குறவர் புனத்தில் குவித்த பருமாமணி முத்தம் அருவித் திரோ டினியஞ் சாரல்” என்று (1—69—5) இல் தருகிறார் காண்க. விரிந்து அவனையே காணும் அகம் ஞானஷளி விளக்காகவே விளங்குவது. அவ்வாறு அனுபவமும் அறிவுந்தரும் ஞானப் பொருட்கள் குவிந்த இதழ்களை, தோகைமயில் போல் அழகுபட அப்பித்தம் வாழ்வில் அழகுபடுத்துவர். தோகை மயில் போன்று ஞானஷளி விளக்காக தாம் விளங்கும் வாழ்வில் ஈடுபட்டு, (நற்சிந்தனை பாடி சிவதொண்டன் நிலையம் உண்டாக்கி வேறும் பல சிவதொண்டிலீடுபட்டு) ஒளி திகழும் ஆண்டவன் போல் தம்மையும் இணக்கம் செய்து பெருந்திறமையுடன் உலகுக்குத் தொண்டாற்றுத் “தையல் தனக்குத் தன்பாதியுடல் கொடுத்த ஜயன்” (1—773) போல் வாழ ஜப்பசெயனும் மாதம் அனுகவே. (10)

507. கார்த்திகேயனைக் கண்ணுத விற்றரு
கீர்த்தி வாய்ந்த கிருபா சமுத்திரம்
தோத்திரங் செய்வார் துன்பந் துடைத்திடக்
கார்த்தி கையெனும் மாதத்திற் காணுமே,

கார்த்திகை மாதம் பல விளக்குகளை எல்லா வீடுகளிலும் கொள்த்திக் கார்த்திகேயனைக் கும்பிடுதல் வழக்கம். எப்பொருளிலும் கார்த்திகேயன் ஷளி விளக்காக நின்று நமக்கருள் புரிகிற வென்பதே அதனுண்மை. நாழம் விளக்கிட்டு எப்பொருளிலும் அவனுடைய ஒளியைக் காண்கிறோம். அந்தக் கார்த்திகேயனைக் கண்ணுகலிற்றரும், நம் ஞானக் கண்ணிடைக் கண்டு கழிப்புறத் தரும் (2—66) ஆழாழி சமுத்திரம் போன்ற கீர்த்தி வாய்ந்த முழுமுதல்வனும் தண்ணிலிவாய்ந்த எம் பெருமான் தம்மைத் தோத்திரித்து வேண்டுவாருடைய துன்பத்தை நீக்கியாண்டருள் பவன். அவ்வாறே அடியேனும் ஐந்தொழிலுங்குளித்தருளும் ஜயன் போலும் (2—357) செல்லப்ப மூர்ந்தி போலும் (2—473) உம்மைதோத்திரித்துச் சேவை புரிய துன்பம் நீக்கியாள், நீர் கார்த்திகை யெனும் மாதம் வந்து என்னுண்ணின்று அருள் புரிவீரே. கண்ணுதலிற்றரும் = கண் + நுதலிற் + தரும் = ஞானக்கண் மூலமாக அனுபவுணர்வாக நமக்கருளும். (பொருள்) (11),

508. மார்க்க நன்னெற் சென்றிடு மாந்தர்கள்
மூர்க்க மான குணத்தை முனிந்திடும்
போர்க்கு றிப்புடைப் புங்கவன் புண்ணிய
மார்கழியினில் வருக வருகவே.

புங்கவன் — கடவுள்; குரு; மூர்த்த பாஷாணம்; சிறந்தோன் ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட நன்றியடையாரை அவரவர் மார்க்கத்தில் புங்கவன், போர்க்குறிபுடைய போதனு சிரியர் சோதிப்பவன். அவர் நெறிதவருது தண்டரளமொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க அண்டர் தொழும் இலங்கை சகவர்

ஜையே போற்றியேற்றித் தொழுவர். இராவணன் குரபத்மன் முதலியோரை சுப்பிரமணியக்கடவுள், போர்க்குறிப்புக்கூட்புங் கவன், அவர்களுடைய மூர்க்கமான குணத்தை முனிந்தாட்டொண்டிருள் கொடுத்தனன். அத்தகைய புங்கவனுக்குப் புண்ணியஞ்சிருள்ள செய்ய மார்கழி மாதம் நீர் என்னுண்ணின்று அருள் புரிவிரே.

(12)

509. ஜையம்வை யாதே நெஞ்சே யரணடி தினம்பணி தெய்வமா லோனல்லால் வேரெருரு தெய்வமில்லை செவ்வன திருந்தச் செய் சேரிடம் அறிந்துசேர் உய்யவ ழியிதூவே உனக்குண்மை யாய்ந்த.

பற்றற்று நிஷ்காமிய கர்மம் புரிந்து தன்னையும் உலகுயிர்கள் அனைத்தையும் சமங்கக் கண்டும் “அவ்வயிர் போல் எவ்வயிரும் ஆனபிரான் தன்னடிமை நீ எவ்வயிருமென்று பணியஞ்சு செய்வ தெந்நாளோ” என்று தாயுமானவர் எந்நாட்டுக்கண்ணி (15—14) கூறுவது போல் உலகினில் தொண்டாற்றுவதே தெய்வம் (முன் பாட்டுக்கள் உரை காண்க) இவற்றில் ஜையப்படாதே திடமுடன் ஒப்புக்கொண்டு எப்பொருளிலுமிறைவனைக் கண்டு தொண்டு செய். வஞ்சகம் பொறுமை முதலியன் தாமாச குணமுடையோருடன் கூடாதே. உன்னிருதயத்தே நீ காணும் கடவுளுக்கு மாருக நடவாதே.

“எங்கொங்கை நின்னன் பரஸ்லாரதோன் சேரற்க எம்கை உன்க்கல்லா தெப்பணியுச் செய்யற்க”

என்று மாணிக்கவாசகர் திருவெம்பாவை (19) இல் இவற்றையே கூறுகிறார். (1)

41. குருதரிசனம் 195.

510. கருத்தில் நினைந்துருக்கிக் கைகூப்புந் தொண்டர் வருத்தமெலாந் தீர்க்கும் வடிவேல்—திருத்தலத்தில் தேரடியிற் ரேசிகினைக் கண்டு தெரிசித்தேன் ஆரடா நீ யென்றான் அவன்.

வேலாவது சக்தியின் கூட்டம். அது மூன்று சதுஷ்கோணம் களாற் குறிக்கப்படும். இச்சாகசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி என்னும் மூன்றன் பரசொருபம் முக்கோணமாகவும், அவற்றான அபர சொருபம் அந்த முக்கோணத்தின் பாதகோணமிரண்டை கூடி தொண்டு முக்கோணமாகவும் விரிந்து இரண்டுங் கூடி நாற்கோணமாகுப். அந்த அதோ முக முக்கோணத்தின் நுணியின்றும் பின்னும் இச்சையிற் கிரியை, கிரியையில் ஞானம், ஞானத்திலிச்சை எனும் மூன்று கூடி முக்கோணமும், முன்போல் ஞானத்திலிச்சை எனும் மூன்று கூடி முக்கோணமாகும். கீழும் ஒரு மத்ய சதுஷ்கோணமும், இது மத்ய சதுஷ்கோணமாகும். கீழும் ஒதே வடிவ சதுஷ்கோணம் ஒன்று இந்த மூன்று நாற்கோணங்களுமே வேலாயுதமாம். முதல் நாற்கோணத்தில் இச்சாசக்தியும்

இரண்டாவதில் நூனசக்தியும் மூன்றாவதில் கிரியாசக்தியும் உதித்து நிற்கும். இந்தச் சக்திகளையெல்லாம் ஆயுதமாகக் கொண்ட கடவுள் வேலாயுதன் என்ற சொற்குப் பொருள். நூனமே வடி வான சுப்பிரமணியருக்கு இச்சாசக்தியும் கிரியாசக்தியும் விட்டு நீங்கா தாதலால் வள்ளி தெய்வாளையை விட்டுத் நீங்காத் தேவி களாகப் பாவிக்கப்பட்டன. ஆறு முகங்களால் குறிக்கப்படுந் தொழிலுந் தொகுதியுங் காட்ட. அவை சிவன், சதாசிவன், மகேஸ் வரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமா எனும் தொகுதி ரூபங்களேயாம்.

ஆகவே வடிவேல் தன்னுடைய வேலாயுதத்தைக் கொண்டு இந்த ஆறு தொழிலையும் புரிபவன். படைத்தல், காத்தல், அழித் தல், தொழில்களால் மனங்களங்கி இறைவனிடம் ஒப்படைப் பர் தம்மை. அத்தகைய தொண்டர் தம் கருத்தையுணர்ந்தவரான அகமுடையார் தம்முடைய வருத்தமெலாந் தீர்க்கும் வகைத்தனையுமேலுங் கீழும் இரு சதுஷ்கோணங்களாலும் உணரத் தரும் வள்ளி தெய்வாளையால் உணர்த்தப்படும் தொழிலால் மகேஸ்வரன், (2-242) சதாசிவன் எனும் ரூபங்களைக் காண பான். அந்தத் திருத்தலத்தின் தேரடியில் என்னான்குருவனைக் கண்டு வணங்கி நின்றேன். முக்காலமு முனர்ந்தோனை என்னான்குரவன். (2-472; 473). ஆரடா என்றான். என் வினைப்பயனின் பலனாக நான் வேண்டி நிற்கும் அன்னையின் ஆற்றல் வடிவம் என்ன என்றே என்னையுந் தன்னையும் விடுவினான். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தம்மை ஆட்கொண்ட வரலாற்றைத் தருகிறோர். (7-17-8 காணக்.

“வாயாடி மாமறைத்தீர் வேதியனுகி வந்து
தீயாடி யார்கினக் கேழவின் பின்சென்றேர் வெடுவனுய்
வேயாடி யார்வெண் ஜெய்ந்ஸ்லூரில் வைத்தெணை ஆளங்கொண்ட
நாயாடி யார்க்கிடம் ஆவது நந்திரு நாவலுரோ” (7-17-8) (1)

511. தன் னை யறியத் தவமு ஞற்றும் மாதவரை
அன்னையைப்போலாதரிக்கு மாறு முகன்-சந்திதியில்
தேரடியிற் ரேசிகளைக் கண்டு தெரிசித்தேன்
தேரடாவுள் கௌன்றுன் சிரித்து.

சுப்பிரமணியக் கடவுள் தம்மாறு முகங்களுடனும் பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேஸ்வரன், சதாசிவன், சிவன் எனும் தகைவுடையோராய் ஆறுதொழிலுமியற்றவர். அன்னை பார்வதி யின் ஆற்றல் கொண்டே முருகன் செயல் புரிபவன். அவன் உண்ணின்று ஆறுதொழில்களுமியற்ற (முன்விளக்கங்கான்க) மகேஸ்வரன் (2-241) சதாசிவன் எனும் ரூபங்களையும் பின் நிட்டை கூடி தில்லைத்தரிசனமும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியாம் சிவபெருமானையும் அறியத் தருபவன். அவன் திருத்தலத்தின் தேரடியில் செல்லப்ப மூர்த்தியைத் (2-473) தரிசித்தேன். அவன் உன்னுடைய அகம் சும்மா இருக்கும் அகம் இறைவனிடங்கொண்டு செல்லுந் தேர், புகைவண்டி (2-5) என்று சொன்னார். (2)

512. வண்டுபண் செய்யும் வளம்பெருகு நல்லூரில்
மிண்டுமனத் தவரை மேனிலைக்குக் கொண்டுவரும்
தேரடியிற் ரேசிக்னைக் கண்டு தெரிசித்தேன்
தீரடாபற் றென்றான் சிரித்து.

சும்மா இருக்கும் அகம் இறைவனிடங்கொண்டு செல்லுந்
தேர். மகேஸ்வரனென்றும் அனுபவ உணர்வு உண்டாகும். (2-241)
ஞானஞ்சியும் உதயமாகும். மேலேறிச் செல்ல ஞானப் பொருட்
களைக் குவிக்கும். அவை அழுபொடுத்தத் துப்பிசைந்த இதழ் மடத்
தோகையான் (2-506) மலர்ந்த பூப்போல் இனிமை தரும்
பாவணி' செய்து பாடு மடியவரும் பூவணி செய்து போற்றுஞ்
கிந்தையரும் தத்தம்மகத்தே (2-504) தேன் வண்டுகள் பூக்களில்
தேன் சேர்ப்பது போல் இன்பத்தேனைக் கண்டுருசிப்பர். அத்தகைய
அகம் வேண்டி நிற்கும் நிலையில் தேரடியில் செல்லப்ப மூர்த்தி
யைக் கண்டு தெரிசித்தேன். (2-473) அவன் உலகப்பற்றை ஒழித்
துச் சும்மா இருக்குமகமுடையோனய் மகேஸ்வரனைத் தரிசித்து
மேலேறிச் செல்லென்றான். அந்தச் செல்லப்ப மூர்த்தி (2-473)
தன்டராளமொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க அண்டர் தொழும்
இலங்கை ஈசுவரன், (முன்பாட்டுவிளக்கம்) சூரபத்மன் இராவணன்
போல் மிண்டும் மனத்தவரையும், மூர்க்கமான குணத்தை முனிந்
திடும். போர்க் குறிப்புடைப் புங்கவன் (2-508) மேனிலைக்குக்
கொண்டுவரும் (முன்விளக்கம் போல்) ஞான சூரியன். சுந்தரரும்
இவற்றைப் போல் (7-17-10) கூறுவதைக் காணக.

“மிகுக்குண்டென்றேடியோர் வெற்பெடுத்தான் வலியை நெரித்தார்
அடக்கங் தொண்டாவணங்காட்டி நயிவெண்ணொயூர் ஆளுங்
கொண்டார்” (3)

513. கண்ணலோடு செந்நெல் கதவிபலா மாவர்க்கந்
துன்னுநல் லூர்ச் சாமி திருமுன்றில்—மன்னுசீர்த்.
தேரடியிற் தேசிகனைக் கண்டு தெரிசித்தேன்
சீரடியார் சூழ்ந்து நின்றார் தேர்.

தேர் — தேரென்னேவல்; தேர்தல் — அறிதல்; விசாரித்தல்.
துன்னு—நெருங்க; நிறை, மன்னுதல்—மிகுதல்; பொருந்துதல்.

மன், கல் முதலிய நீக்கிப் பரிசுத்தப்படுத்திய குத்தரிசியும்,
சர்க்கரையுஞ் சேர்த்துப் பொங்கிய அன்னத்துடன் கதவி, பலா,
மா முதலிய பழவர்க்கங்களும் குவித்த வண்ணம் சாமதிருமுன்
படைத்து விளங்கும் நல்லையம்பதியில் எழுந்தருளியிருக்குங் கந்தன்
ஞானசக்தியாக விளங்குபவன்; இச்சாசத்தி, கிரியாசத்தி இருவ
ரையுந் தன்னிருதேவிமாராகக் கொண்டவன். செல்லப்பமூர்த்தி
தேரடியில் அவரைச் சூழ்ந்து நிற்கும் சீரடியார்க்கு, அவரைச்
சூழ்ந்து நிற்கும் போது மாயைமயக்கத்தையும் தம்மையும் மறந்து
முருகனையே நினைந்தவர்களாகச் சீருஞ் சிறப்பும் விளங்கும் மெய்
யடியார்க்குத் தம்மருளைப் பாலிக்கும் தண்ணளிவாய்ந்தவன்.
அந்தத் தேரடி, செல்லப்ப மூர்த்திக்கு முன்னரும், வேறு பல
திருவருள் பாலிக்கும் மெய்ஞாளிகளால் சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த
இடம். அந்த இடத்தில் என்னானுகரன் செல்லப்பாச் சாமியா
ரைச் சந்தித்தேன்.

ஓப்பு

தன்மையி னூலாடி யேனைத்தாம் ஆட்கொண்ட நாட்சபைமுள்
வன்மைகள் பேசிட வன்றென்டன் என்பதோர் வாழ்வு தந்தார்
புன்மைகள் பேசும் பொன்னைத்தந் தென்னைப்போ கம்புணர்ந்த
நன்மையி னர்க்கிடம் ஆவது நந்திரு நாவலுரோ (7 — 17 — 2) (4)

514. அயலறியா வந்தனர்க ளான்றநல் ஹர்ப்பதியிற்
கயற்கனௌர் காமவலை சேரா — வியல்புடைய
செல்லப்ப னென்னுஞ் சிவகுருவை நான்கண்டேன்
நல்லதப்பா வென்றுன் நயந்து

நாயன்மார்கள் சிதம்பரத்தின் எல்லையில் செல்லலும். வேத
மோதுஞ் சத்தங் கேட்குமென்று அவர்கள் அக்கோபுரத்தைப்
பார்த்து வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து பின் முன் செல்வார்கள் என்றும்
பல இடங்களில் கூறியிறுக்கிறது. ஒதவேலிக்குள் செல்லும் போது
நமஸ்கரித்துச் செல்வார்களாம். அதுபோல் அந்நாளில் அந்தனர்
கள், பூசகர்கள் பலர் இருந்த படியாலும் ஒவ்வொருவரும் வேத
மோதிய வண்ணமே கோயிலில் அர்ச்சித்துக் கொண்டிருப்ப
தாலும் வேறு ஒரு தொழிலுந் தெரியாத அந்தனர்களாய் விளங்
கினார்களாம். எந்நேரமும் வேதமோதி அர்ச்சித்த வண்ணமே
யிருப்பார்கள். கும்பிடச் சென்ற பக்தர்களும் தேவாரபாராணாஞ்
செய்த வண்ணமே முருகனருளை வேண்டி நிற்பர். இருதரப்பினு
ருள்ளங்களும் வேதத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதேயன்றிப் பெண்ணுசை
யைச் சந்தேனும் நினையாதவர்களாய் விளங்குவர்கள். இவற்றில்
அவரை ஈடுபடுத்தி நிற்பது யார்—முருகனே உருத்தாங்கி நிற்கும்
செல்லப்ப மூர்த்தியேயாம். சுவாமிகள் அவற்றை அயலறியாது
வேதமோதுதலையே யன்றிப்பிறதொன்றுமறியா அந்தனர் என்று
கூறுகிறார். மேலும் முருகன் திருவருளை நாடி நிற்கும் பக்தர்
கூட்டமும் அந்தனர் கூட்டமுமேயன்றி கயற்கண்ணார், காமத்தை
ழூட்டும் கண்களையுடைய பெண்களையும் அவர் காமத்தையுஞ்
ஒரு கணப் பொழுதேனுஞ் சிந்தை கொள்ளாது அவர் வலையிலகப்
படாதும் நிற்குந் திருவருளைப் பாலிக்கும் முருகனேயுருத்தாங்கிய
செல்லப்பாச் சாமியாரெனும் சிவகுரு, என்கிறார். என்னுள்ளத்
தையும், எனக்கு “முன் திருவருளால் தம்மை வந்தடைந்து அருளி
பெற்று உய்வேன்” எனும் அன்னையின் ஆற்றலையும், முக்காலமு
முனர்ந்தோன்றி அறிந்தவர் ஆதலால் “அப்படியே யாகட்டும்”
என்று நயந்து, “நல்லதப்பா” வென்றுன். நானும் அவனுடைய
அருளைப் பெற்றேன்.

“வேகங்கொண் டோடிய வெள்ளிடை ஏறியோர் மெல்லியலை
ஆகங்கொண் டார் வெண்ணைய் நல்லுளில் வைத்தெனை
ஆணங்கை கொண்டார்
போகங்கொண் டார்கடற் கோடியின் மோடியை பூண்பதாக
நாகங்கொண் டார்க்கிடம் ஆவது நந்திரு நாவலுரோ
(7 — 17 — 3)

“வேகங் கொண்டோடிய வெள்விடை” என்று சுத்தரார்
கூறுவது போல சுவாமிகளும், “அயலறியா வந்தனர்கள், கயல்
கனௌர்காமவலை சேரா வியல்புடைய” என்று தம்மையே கூறுகிறார்கள். (5)

515. ஒன்றே விரண்டோ வொருமுன்றே வென்றெவரும் அன்றுதொட்ட டின்றுவரை யாராய — ஒன்றுக்கும் எட்டாமல் நின்றை ஜெழிற் குருவாய் நல்லூ ரிறப்பட்டமளித் தானெனனக்குப் பார்.

முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் காண அருள் புரியும் (2—96) இறைவனும், காணப்படும் பொருளும், காண்பானும் ஞானக்கண்ணும் ஒன்றுக்கும், நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தணக்கண்ணிடைக் கண்டு களிப்பவர் (2—66) முக்கட்கருணைப்பிரானை இரவிமதிதீயாகி நிற்கும் நிலையை (2—25; 225) ஆராய்பவரும்; எப் பொருளிலும் ஒலிக்கும் ஒலிவடிவான அகிலாண்டூசை அம்மையும் இருவினைக்கும் அப்பால் நின்று இயக்கும் வினைமுதலாம் முதல்வனும் அபபனும் சத்தியும் சிவனுமாக இரண்டாகக் காட்சி தரும் நிலையை ஆராய்பவரும், அந்நிலையை ஆதிசங்கரர் கூறுவதைக் காணக :— கலைவடிவாகியவர்களும் சந்திர கலையைத் தலையில் அணிந்தவர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் தவத்தின் பயன் வடிவாகியவர்களும் அடியார்களிடத்தில் அருள் பயனை விளங்கிக் செய்பவர்களும் மூவுலகிற்கும் சூறைவற்றமங்களங்களை அருள்பவர்களும் இருதயத்தில் நினைக்குந் தோறும் புதிது புதிதாய்த் தோன்றுபவர்களும் ஆத்மானுபவத்தால் ஆனந்தக் களிப்புடையவர்களும் ஆகிய சிவ சக்தி ஐக்கிய வடிவினர்க்கு என்னுடைய இந்த நமஸ்காரம் உரித்தாகட்டும் (சிவலகரிசு).

இந்நிலையை மகேஸ்வரன் (2—241) எனும் நிலையுடாக அனு) பவவணர்வாக் அகத்தே காண நினையாமல் புறத்தே அலைபவரும்; வினைப்பயனென்னும்பலத்தே இருவினைக்குமப்பால் பட்டவனுக்குடனின்று ஏவ்வுயிரையுமியக்குமப்பன் சொக்கனுதன், இரண்டாகத்தன்னெளி கொண்டு நிறபவனும்; வினைமுதலாம் அம்பலத்தே வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு இறைவனியக்க இயங்கும் அண்டசராசரம் எனும் உலகம் அகிலாண்டூசை அம்மை மீனுட்சியம் மாள் மதியாகவும்; பாசபந்தக்கசியிறு அற “எல்லாமவ னெயாம் எல்லாமவன் செயல்” யெனவணர்ந்தும் “கள்ளாமனம் போயொளிக்க, சித்தமெளனஞ் செயல் வாக் கெலாம் மெளனஞ் சுத்தமெளனம்” தன்னிருதயத்தே தோன்றக் காண்பானும்; அறிவே சொருபமானவன் தீயாகியும் கண்ணிடைக்கண்டு களிப்பவர் (2—66) இறைவனையும், அம்மையாகிய உலகினையும் அறிவே சொருபமாக அவற்றைக் காணும் ஞானக்கண்ணுடன் விளங்கும் மெய்யன்பனும் மூன்று பொருளாகவும்; இவ்வகைத்தாய் அன்று தொட்டின்று வரை அறிவு சொருபமாக புறக்கண்கள் ஐம்புலன்களும் அந்தக்கரணங்களுமொடுங்க அகத்தே காண எத்தனைக்காமல் புறத்தே காண நினைத்து அலைந்தனரி. அவ்வண்ணத்தன் ஒன்றுய் இரண்டாய் மூன்றுய் நிறபவன் ஞானக்கருவனுக எழுந்தருளி நின்று “தன்னைத்தானே” காண எனக்கு அருள்தந்தனன். தாயுமானவர் புறக்கண்ணுறங்க அகக்கண்டோன்றும், அவனைக்காணலாம், என்று தருகிறீர் காணக.

என்னை தெண்ணிய நெஞ்சே துயரோழி என்னிரண்டு
கண்ணே உறங்குக என்னுணை முக்கட் கருசைப்பிரான்
தன்னூர் கருசை மவுனத்தினால் முத்தி சாதிக்கலாம்
நண்ணைத் தொன்றில்லை யெல்லா நலமுநமக்குளவே.

(பாயம் புளி 13)

மேலும் அப்பொருளைக் காண்க.

அன்றிவரும் ஐம்புலனும் நீயும் அசையாதே
நின்றபடியே திற்க முன்னிற்கும்—சென்று
கருதுவதன் முன்னம் கருத்தழியப் பாயும்
சிரு மகள் தன் கேள்வள் உனக்கு

(திருக்களிற்றுப் பாடியார் 35) (6)

516. நீராய் நெருப்பாய் நெடுநிலனைய்க் காற்றுகி

ஆராலுங் கானை வமலனங்கே—நேராகச்
சற்குருவாய் வந்தேயென் சந்தேகந்

தீர்த்தாண்டான்

நிர்க்குணம் பூண்டேன் நினை.

நீருமாய் நெருப்புமாகி ஈரேழு உலகங்களுமாகியும் காற்றுகி
யும் மற்றும் ஐம்புதங்களுமாகியும் பூதஞ் சூழப் பொது நடங்
காண்பிக்கு மிறைவன் (2-85; 128) பொருப்பிலைறவியொடு
(2-201) நெருப்பான மேனி நின்மலன்; அறிவே சொருபமான
அகமுடையோனும் நிமலனும்த்தம் மகத்தே (முன்பாட்டு விளக்
கம்) காண்பதல்லால் புறத்தே காணப்படாத பொருள். அம்
மெய்ப்பொருளானவன் தானே தனக்கொப்பாகச் சற்குருவாக
எழுந்தருளி மகேஸ்வரருனை அனுபவணர்வும் (2-241) ஞான
ஒளியும் காட்டியும்; பிறவுமாகச் சந்தேகந்தீர்த்தெனையாண்டான்
சூரியனுடைய ஒளி கொண்டு கண்ணென்னி பொருட்களை வீறு
பெறச் செய்யும். ஆனால் கண்ணென்னியும் சூரியனுண்ணியும் பொருட்
தன்மையில் வேறு பொருட்கள். அவ்வாறே ஒரைவறவனும். உயிர்க்
குயிராம் நாதனுடைய ஒளி கொண்டே சராசரமெனும் உலகியற்
பொருட்களுமியங்கும். அவர்களை அவர்கள் கடவுளாக பிரமா
விழ்ணு உருத்திரன் முருகன் கணபதி முதலியோராக விளங்குந்
தொழிலுக் கேற்றவாறு உருவமைத்து உருவமாக வனங்கலாம்

(God with forms) சற்குணபிரமன் சூரியன் வேறு பொருளாக
விளங்குவது போல் எல்லாவற்றிறகும் ஒளிகொடுப்பவன் உயிர்க்
குயிராம் நாதன் நிர்க்குணபிரமன் (God without forms) ஐந்
தெழுத்துச் சோதியான ஆதியுமந்தமுமமற்றவன். (Absolute con-
sciousness) சற்குருவின் உதவி கொண்டே உயிர்க்குயிராம் நாத
னின் திருவருளாலே நானும் நிட்டை சூடித் தில்லைத்தரிசனமுங்
கண்டு ஐந் தெழுத்துச் சோதியிலாழ்ந்தேன். குறிகுணமற்ற வெறும்
ஆனந்தமயமான ஆனந்தமயகோசத்தில் ஜோதியில் ஆழ்ந்து நிர்க்
குணமானேன்.

517. புன்லொழுகப் புள்ளிரியும் பொன்னீழு நாட்டில்
அனலேந்து வான்றன் புதல்வன் — மனமார
வாழ்நல்லை யம்பதியில் வாழ்வளிக்கச் சற்குருவாய்த்
தாள்காட்டி யாண்டான் தனி.

மலையுச்சியினின் ரு ஆறுகளோட மலைச்சாரல் வழியே சோலை களும் பறவைகளும் வண்டுகளும் பறந்து சூரியனுடைய ஒளி யுடன் பொன்னிறமான அழகைக் கொடுக்கும் இலங்கையில், யோகாப்பியாசஞ் செய்த சிவயோகசுவாமியாருடைய உயிர்க் காற்று சுழுமுனவழிச் சென்று மூன்றுமிடமாகிய நெஞ்சத்திலொடுங்க கருவிகரணங்களெல்லாமொடுங்கவுங் கிழே சென்று குண்டவில் சக்தியெனும் அறிவுஸ்வாலையை மூல நிலத்தில் உண்டாக்கும். இம்மூல நிலத்து (2—77) தீயானது மேல நிலத்து திங்கள் மண்டலத்தில் வெண்ணையுருக்க தேவாமிர்தஞ் சொட்டுச் சொட்டாக ஒழுகும். ஞான ஓளியும் ஞானப் பொருட்களுந் குவியல் குவியலாகக் குவியும். மோட்ச வீட்டையளிக்கும் பதவி நாடேயிது. புனலொழுகப் புள்ளியும் பொன்னீழு நாடே பதவியேயிது ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலாழ்ந்தார் கருவினை வந்தனையாதே அங்கைத் தீயஞ்சு விளங்குபவன் (2—317) அனலெந்துவான் புதல் வன் செல்லப்பன் என்ஞான குரவன் யான் தத்துவாதீதனாக கரியுரி போர்த்தவனாக உலகினில் (2—223) தாமரையில் நீர் போல் வாழ உலகும் நானும் அண்புடன் வாழ (2—276) அருள் புரிந்தனன். (8)

42. மறப்பேனே குருநாதன் தன்னை 196

நேரிசை வெண்பா

518. இல்லையென் மைல் இரப்போர்க்கொன் றீவரேல் தொல்விலை யெல்லாந் தொலைந்துபோம்—நல்லைக் குருநாதன் கூறினான் பொல்லாப்பிங் கில்லை உருகாதோ நெஞ்ச முவந்து.

ஈதல்=அறவழி நிற்றல் அறவழி=தர்மஞ்செய்தல்; அன்னையின் ஆற்றல் வழிநின்றெழுகல் (1—492) அறவழி நின்றெழுகி புத்தியாகிய கண்ணிகை இறைவனின் தொண்டிலீடுபட்டு சண்ணியாசிகள், இராந்துண்ணுஞ் சிவன்டியார்கள் வந்து வேண்டு போது அவர்க்கு அந்றேம் வசதியுள்ளதும் இரப்போர்க்கு அதிகம் பலன் கொடுக்கக்கூடியதுமான எதையோ, அன்னத்தையோ காசையோ பொருளாயோ மனமுவந்து தனக்கெனக் கொடுத்தால் பழைய சாதாரண வினையெலாந் தொலைந்துபோம் (1—573) வினையின் நிகழ்வால் விளையும் வினைப்பயனெனும் மம்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வன் எழுதிய நாடகத்தில் பற்றற்ற நிலையில் நடிப்பதையே கூறுகிறோர் இரப்போர் முன் வினைப்பயனாக முடவனாகவும் ஊழையாகவும் கையில்லாதவனாகவும் பிறந்து உழூல்பவர்கள். அவர்களின் நிலையை உணர்ந்தும் தாமசகுணத்தை ஒறுத்தும் சாத்வீக குணத்தை நயந்தும் அறவழி நின்று பொல்லாப்பிங்கில்லை (2—83;292) என்று தாய்போல் குருநாதன் நெஞ்சம் உருகாதோ இவ்வாறு குருநாதன் கூறினான். (1)

519. உண்மை முழுதுமென் ரேதுங்குருநாதன் தனின் மறுப்பேரே தாரணையில் — பின்னையினித் துஞ்சல் பிறப்புண்டோ சோர்வச்சந்தாமுண் டோ கஞ்சமலர்த் தாளென்றுங் காப்பு.

சராசரம் எப் பொருளிலும் இறைவஜையே காண்பான் மெய்யன்பன் முழுமுதல்வனும் எம் பெருமானே எப் பொருளுமாய்நின்று வினைத்தன்மைக் கேற்றவாறு தொழிலிலீடுபடுத்தி உடனின்று செயலாற்றுகிறுன் அதையுணர்ந்து குருநாதன் “முழுதுமுண்டை யென்னும் எம் பெருமானே எப் பொருளும் சராசரம் முழுவதும்” என்று குருநாதன் சொன்ன சொற்களை மறவாதே “எவ்வுயிரும் அவ்வுயிரே என்று தாயுமானவர் தரு முண்மையையுணர்ந்துருகி வாழ்விலீடுபட்டால் நல்வினை தீவினை புண்ணியம்பாவாம் எனும் அச்சமுண்டோ? பிறப் பிறப்புத்தானுண்டோ? இல்லை இல்லை. தாமாரைப் பூ விரிவது போல் விரிந்து இறைவனிடங்கொண்டு செல்லும் தேர் (2 — 511) போன்ற அகம்மும்மெளனஞ் சாதிக்கும் அகம் என்றுந் துணை. என்றும் அவனுடைய திருவருளுண்டு. (2)

520. காக்குந் திருவடிகள் எந்நாளு மென்மனத்தில் பூக்கும் பொறிவழியே போகாமல்—நோக்கு மென்றும் தேக்குஞ் சிவானந்தத் தேனமுதை யுண்டுமனம் நீக்கமின்றி நிற்கும் நினை.

“நினைவொன்றும் நினையாமல் நிற்பின் அகம்” என்பர். பாசபந்தக்கயிறு அறுந்து ஒடுங்கிய மனத்தருடைய அகமேயது அத்தகைய அகம் இறைவனிடங்கொண்டு செல்லுந்தேர் (2 — 511). புகைவண்டி (2 — 5) மனம் சிவானந்த வனத்தினில், ஆற்றல் வடிவான அம்மையின் நினைவில் நிற்கும் புத்தியாகிய கன்னிகை அன்னை பார்வதியின் இயற்கை கொண்டு இறைவனின் தொண்டி லீடுபடும். மனக்குரங்கு ஐம்புலக் கனி மரத்தின் பல பலவாகிய புத்திக் கிளை வழியே சென்று ஐம்புலக் கனியை பறித்துண்ணுது இறைவனின் திருவருளையே யென்றும் நோக்கும். இறைவனும் நாடகாசிரியருடைய சித்திரத்தின் நாதனத்தையும், சராசரம் எப்பொருளும் வினைப்பயனென்னுமய்ப்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வனுஸ் ஏவப்பட்டுத்தொழில் புரிவதையும் ஓர் தாய் தன் குழந்தை விளையாடும் போது எவ்வாறு நோக்குவாளோ அவ்வாறு அவற்றை நோக்கிச் சிவானந்தத் தேனையுண்டு மனம் நாடகாசிரியரான சத்தியுஞ் சிவமுமாக விளங்கும் ஐக்கிய வடிவினருடன் ஒன்றுபட்டு வேறுபாடு காணுது சமாதியடைந்து நிற்கும். (3)

521. நினைக்கு மடியாரை நீயே நானென்றே அனைக்குந் திருக்கரந்தா னென்னே — கனைக்குங் கடல்குழ் கவினிலங்கைக் கார் சூழ் நல்லூரான் தொடுக்கும்வல் வேலைத்துதி.

(முன்பாட்டு விளக்கங் தொடர) நினைந்து நினைந்துருகி விழி நீர் மல்கி அவன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து தன்னையே மறந்து வெறுந்தானாய் நின்ற தற்பரமாக நீயே நானென்று நிற்கும் நிலையில் நாம் நம்மை முழுமையுமாப் பினக்கில்லாத பெருமானிடம் ஒப்புக் கொடுத்தால் (Complete surrender to the Almighty God the will of God, Sivan seyal) அவனுந் தன்னைக் கொடுப்பான்) (He takes us in his arms) என்னும் உண்மை விளங்க எம்மைத் தம் திருக்கரங்களால் அணைத்துக் கொள்வான் அந்தத் திருக்கரங்களின் காக்கும் பெருமைதான் என்னே? எவ்வளவு அதிசயமானது? அவனை அணைந்து அதன் பெருமையைக் கண்டுரசியுங்கள். உண்டவர்க்குத்தான் உணவின் ருசிதெரியும். பசியுந்திரும். கவின்: -அழகு தக்க பண்பு கார் = அழகு. செவ்வி, நீர், மேகம், அலைகள் சத்தமிட்டு மோதுங் கடல் குழிலங்கை பண்பும் அழகும் விளங்கு மிலங்கை செவ்விவந்தடைந்த மெய்யன்பர் தம்மைக் காத்தே ஞானசக்தியாக விளங்கும் வேலன், சுப்பிரமணியக் கடவுள் இச்சாசக்தியாகிய வள்ளி தெய்வானையுடன் நின்று செயல் புரிந்து மோட்ச வீட்டைக் கொடுப்பன். அவன் வேலாயுதக் கடவுளைத்துதி (பாட்டு (2 — 510) காண்க) சிற்றின்ப எழுச்சி இறுமாப்பு என்னும் வாழ்க்கையின் அலைகள் சத்தமிட அவ்வாழ்க்கையால் சூழப்பட்ட இலங்கையில் பண்பு வாய்ந்ததும் செவ்விவந்தடைந்ததும் நீர் மேகம் போல் கருணை வெள்ளத்தால் உருகி உருகி விழி நீர் பெருக்கும் நல்லகம் (முன்விளக்கம் மேல் காண்க) அத்தகைய நல்லோர் தம்மகத்தே நின்று செயல்புரியும் வேல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

(4)

522. துதிக்க மதிதந்த தூயோன்றன் பாதம்
துதிக்க வினைகள் துகளாம்—மதிக்கருஞும்
ஐயன் திருமதலை ஆறு முகன் வீதியிலே
தெய்வருமை நின்றுன் தெளி.

அவனை நினைந்து உருகி உருகிப் பூசித்தோ தோத்திரித்தோ மோன மெய்திய அகத்தோன்ற அவனையேதுதிக்கப் பாசபந்தக் கயிறு எரியும்; இருவினையும் விட்டு நீங்கும் புத்தியாகிய கன்னிகை மோனமெய்திய அகத்தே பார்வதியுடன் கூட இறைவனின் தொண்டிலீடு படும். இளமுருகன் அம்மையின் ஆற்றல் கொண்டே செயல் புரிவான். (2 — 121) வினைகள் எங்கே? தன்னிடம் ஒப்படைக்கும் அன்பர் தம் மகத்தே நின்று செயல் புரியும் ஐயன், எம் பெருமான் (1 — 283) சிவயோக சுவாமியாருள்ளத்தும் செல்லப் பாச்சாமியாராக உருத் தாங்கி நின்றவன்; திருமதலை ஆறுமுகவன் உள்ளத்தே நிற்க தம்மை மறந்து சூழந்தைகள் போல் அழுது புலம்பும் மெய்யடியார். அத்திருமதலை ஆறுமுகவனுடையதே. அவனே உண்ணின்று மதலைச் சொற்களைப் பேச ஆற்றலைக் கொடுப்பவன். அவனுடைய வீதியிலே தாழும் தெய்வ மென்றே நின்றுர் என் ஞானகுரவன் செல்லப்பன சிந்தை தெளிந்தறி; வடிவேலன் (2—510) செயலாற்றும் வீதியிலே விட்டு நீங்காத தெவிமார் இச்சாசக்தி திரியா சக்தி என்னும் வள்ளி தெய்வானை போல் நின்றுர் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

(5)

523. ஒன்பது வாசலா லாயவோர் உறுப்பில்
 அன்பு வைத்து நீ அலையாதே வீணில்
 அன்பர் பணிசெய் வதுஅற மென்றறி
 இன்பவீ டளிக்கும் எல்லாக் கதியும் வரும்
 என்பதை மறவாதே இதுவுனக் குறவாமே.

ஒன்பது வாய்த்தோல்பை (2—311) மூப்பு வந்து வெண்ணீரும் சுக்கிலமும் பெருக நாறும் உடல், அழிந்து போகும். இதைக் கொண்டு பணிபுரிந்து இருவினைக்குமப்பல் பட்டவஞக வாழ்ந்து அறவியினின்று (1—477; 492) மோட்ச வீட்டுடைப் பெற அவன் அருளுவன் ஞானக் குவியலும் மற்றும் வளங்களும் பொருந்தும் அன்புடன் பணி செய்து வாழ். (6)

43. அன்னையொத்த செல்வன் அறி 197..

நேரிசை வெண்பா

524. ஒருபொல்லாப் பில்லையென் ரேதுந் திருவாக்கால்
 உருகி யுருகி யுணர்வற்—றிருநிலத்தில்
 இன்பதுஞ்ப மென்னுமவை யென்றுமொப்பாந்
 தன்மைகண்டேன்
 என்னப்பன் செல்லப்ப னென்று.

வினைப்பயனென்னும்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வன் அவரவர் வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு தொழிலிலீடுபடுத்தி அவனே உயிர்க்குயிராம் நாதனக வுடனின்று செயலாற்றுவன் அத்தகைய நாடகாசிரியரும் நடிகர்களான சராசரம் எவ்வுயிரும் கொண்டதே இவ்வுலகியல் வாழ்க்கையாகிய நாடகம். பாசபந்தக்கயிறு அறபற்றற்ற நிலையில் சாகுி அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் உடனின்று செயல்புரியும் நாடகாசிரியரும் நாமும் ஒன்றுபட்டு நாடகாசிரியருடைய திருப்திக்கு நடிப்பதே நம் கடமை அரிச்சந்திரான் நாடகத்தில் தேவராசன் மரணமடைவதும் தமயந்தி அழுவதும் நாடகம், அதில் என்ன பொல்லாப்பிருக்கின்றது. இந்த உலகமாகிய நாடகத்தைச் சித்திரிக்கும் இறைவனின் திறமையை நினைந் துருகு. இவ்வாழ்வு நாடகம் என்பதை யறியாது மாயையில் கூயங்கி அலையாதே. அலையும் மனிதரின் அறியாமையையும், நினைந்து உருகி உருகிக் கருணையுடன் வாழ நினை. நாடகத்தில் நடிக்கும் போது சம்பவிக்கும் இன்பதுஞ்பம் நாடகத்திலுள்ளதே யன்றி நம்மை, ஆன்மாவைப் பாதிக்கமாட்டாது. இரண்டும் ஒருதன்மையானது. மாணீக்கவாசகர் “என்வினை ஒத்தபின் கணக்கிலாத்திருக்கோலங் காட்டினாய் கழக்குன்றிலே” என்று கழக்குன்றப்பதிகம் (1) இல் பாடுகிறார் இஞ்ஞானத்தை உடனின்று அருள்புரிபவன் என்னப்பன் செல்லப்பனே. (1)

525. உண்மை முழுதுமென வோதுந் திருமொழியின் தன்மையினைக் கண்டேன் தலைப்பட்டேன்-பின்னைப் பிறப்பு மிறப்பு மிலைப் பேதைமட நெஞ்சே மறப்பின்றி யேத்தி மதி.

ஐம்புதங்களான கீழான பிரகிருதியும் சைதன்யப் பொருளான உயிர் மேலான பிரகிருதியுங் கொண்ட [(2—476) கிடை (14—3, 4)] உலகம் ஒருவனுலே உதித்து நிலைத்து ஒடுங்கும் ஆகவே உண்மை முழுதுமென விளங்கும் ஒருவனே உலகம் (முன்) பாட்டு விளங்கும்) சாஷி அனுமதிப்பவன், தாங்குவோன், அனுபவிப்பவனென்றும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் நானும் அந்த வொருவனும் வேறுபாடு காணுது ஒன்பட்டே ஒர் அனுபவவுணர்வாக புருவ நடுவில் மகேஸ்வரராகக் (2—241) கண்டேன்; ஞானங்களியும் உத்யமாகியது. ஞானப்பொருட்கள் குவிந்தே உள்ளம் ஞானங்களி விளக்காகக் காணப்பட்டது. தலைப்பட்டேன், பிறப்பிரப்புக்கப்பால் பட்டேன் என்று நெஞ்சே மாயையாம் உலகினை மறந்து ஆற்றல் வடிவாம் அன்னையை யேற்றித் தொழு. இருவினைக்குமப்பால் பட்டவகை நின்றியக்கும் சிவபெருமானுக்கு மதிப்பைக் கொடு; தலைப்படு. (2)

526. முடிந்த முடிபென்று முன்னின்று சொல்லப் படிந்ததென் னுள்ளம் பதியில் — முடிந்தகே மாயவிருள் மந்திரமுந் தந்திரமும் நான் மறந்தேன் தாயனைய செல்லப்பன் தான்.

முக்காலமு முனர்ந்தோன் என் ஞானகுரவன். அவற்றையறிந்து அவ்வழி நின்று ஐந்தொழிலுங் குனிந்தருளுஞ் செல்லப்ப மூர்த்தியேயவன் (2—473) அவன் என் முன்னின்று என்னுள்ளமுருக நயந்து எப்பவோ முடிந்த முடிபென்று சொன்னான் (2—472) என்னுள்ளம் உருகி அந்த உண்மையும் நானும் ஒன்றே ஞேம் மாயை விட்டகன்றது. சிந்தை தெளிந்தது. மந்திரமும் அவற்றை உபாசித்துத் தொழும் முறைகள் தந்திரமும், ஈற்றில் அவற்றின் முடிபான அறிவு ஸ்வாலையாம் செல்லப்பனே. யாம் ஆற்றல் வடிவான அன்னையொத்தவனும் நானும் தாயுங்குழந்தையும் போல் சஞ்சலமும் நான் நீ எனும் நினைவு மறந்து வாழ்ந்தேன். (3)

527. நாமறியோ மென்று நகைத்தென்னை நோக்கியே காமங் கடந்தோன் கழறினைன் — சேமமுடன் சிந்தித்துச் சித்தித்துச் சேவடியே தஞ்சமென்று வந்தித்து நின்றேன் மகிழ்ந்து.

உலகமாகிய நாடகத்தில் (524 உரை முன் காண்க) எந்த நேரத்திலும் என்ன நடக்கப் போகிறதென்று ஆரறிவார். உடனின்று செயல் புரியும் அன்னையின் ஆற்றல் வடிவம். சத்தியுஞ் சிவமான பரமசிவனமாவான இறைவனிடம் பாசபந்தக்கயிறு அறப்பற்றற்று நம்மை ஒப்படைப்பதே முறை. அவர் அற நெறி நிற்பவர். காமங்கடந்தோன் (முன் பாட்டு விளக்கம்), செல்லப்ப

முர்த்தி நாமறியோம் முன்னரே முடிந்த முடிவான சித்திரத்தை நாமறியோம் (2 — 524) என்று நகைததென்னை நேரக்குவான். அதைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து மாயையிருள் விட்டு நீங்க யானும் அவணையே தஞ்ச மென்று இறுக்த்தமுவி வணங்கி என்னை ஒப்படைத் தேன் அவனே உடனின்று செயலாற்றினுன் தாயின் மடிமீது விளையாடுங் குழந்தை போல் மகிழ்ந்து நின்றேன். (4)

528. ஆரறிவா ரென்றே அடிக்கடி யேநகைக்கும் பேரறி வாளனையும் பித்தனென்றே—பாரிற் பலரே இகழுவார் சில்லோர் புகழுவார் சலனமற்று வாழுவார் தாம்.

(முன் பாட்டு விளக்கந் தொடர்) உலகமாகிய நாடகத்தை ஆரறிவாரென்றே நகைக்கும் பேரறிவாளன். முக்காலமுழுனர்ந்த பேரறிவாளனைப் பயித்தியக்காறன் என்றே மாயையின் வலையில் சிக்குண்டு அலையும் பெரும் பகுதியான மாந்தர் இகழ்ந்து பேசுவார்கள். அதையுணர்ந்து, உலகமாகிய நாடகத்தையாரறிவாரென்று தம்மை முழுமையும் ஆற்றல் வடிவான அம்மையிடம் ஒப்படைத்து பரசிவான்மாவான இறைவனே உடனின்று செயல்புரியச் சலனமற்று வாழும் சிறு பகுதியினரே அவரைப் புகழுவர். (5)

529. கரைகாணை வின்பக் கடலாடு வாளை உரையாட யாருக்கிங் கொல் லுந்—தரைமீது நால்வேதங்காண்கிலவே நற்றவத்தோர் தாமறியார் மால் பிரமன் தேரார் மதி.

வினைமுதலாம் முதல்வன் முழுமுதல்வன் வினைத்தன்மையான மலப்பினிப்பினின்றும் நீக்கும் மருத்துவன்; நோயாளியான பக்தன் உலகமாகிய மருத்துவமணைக்குள் நூலாந்தவலை, வினைப்படென்னுமை பலத்தே வினைப்பயணையனுபவிக்க நூலாந்தவலை அவரவருக்கக்கற்ற செயலிலீடுபடுத்தி உடனின்று செயல் புரியும் நாடகாசிரியரின் திறனையும் நாடகத்தின் நாம் கானும் நாதன் அனுபவங்களையும் (2 — 524, 525) அதனுள் மெய்யன்பன் இனப்பதுனபம் இரண்டுக்கும்மப்பால் பட்டவனுக்க் கானும் ஆனநத்ததை பேரான்ததுத் தையும் யார்தானளவிட முடியும் தன்னை மறந்து இறைவனின் பக்தியில் அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் உரையிறந்தஇன்பக் கடலை கண்ணப்பர் போலும் பக்திமான்கள் கண்ட இன்பக்கடலை உடனின்று அருள் புரிவானை கரைகாணவின் பக்கடலாடு வாளைப் பற்றியாருரை யாடவல்லார். பாழும் டடுசூழியாகிய பிறவிக்கடலில் மாண்டு கிடக்கும் இவ்வுலகில் யார் அந்தப் பேரறிவாளனைப் பற்றியுரையாடவல்லார். நாலு வேதங்களும் மற்றுஞ்சாஸ்திரங்களும் அவனை உரையாடிக் காண அருள் தாரா இராவனன் பிரமா விஷ்ணு முதலிய தவத்தோரும் நான் எனும் ஆணவழைனப்புக் கொண்டலைந்தனர். அவர்கள் தெளிந்த சித்தையற்றவர் என்றேயறிவாய் (6)

530. ஆசைக்கடலி வலைந்து திரிவார்கள்
ஆசை கடந்தவனை யாராறிவார் — மாசற்ற
மேகத்தைச் சந்திரனை மின்மினிதான் மூடுமோ
மோகத்தை யின்றே முனி.

(முன் பாட்டு விளக்கங் காண்க) பாசபந்தமற்ற கரைகாணு
இன்பக்கடலாடுவானும் சிவபெருமான் போல்விளங்கும் ஞானியை
தாமரையில் நீர் போல் வாழும் மெய்யடியாரை (2 — 276)
அவர் பெருமையை ஆசைக்கடலில் ஆழ்ந்து சிற்றின்பநுகர்களில்
ஒருவரோடு ஒருவர் மோதுன்டு அலைந்து திரிபவர் எவ்வாறு
காண்பார்? தம்மைப் போலெண்ணிச் சண்டையிடுவார்; பிதற்
ருவார் பாரிற்பவரே இவரை இகழ்வார். (2 — 528) ஞானி ஆழாழி
சமுத்திரம் போன்றவன். அத்தகைய மேகத்தைப்பொசுத்திரங்கள் சந்திர
யோ மின்னிமின்னிக் கொண்டிருக்கும் நட்சத்திரங்கள் மறைக்க
முடியுயா ஆதலின் சிற்றின்பவாழ்வில் அலைக்கும் பாசபந்தம்
எனும் மாயையின் மோகத்தை ஒழித்து விடு பாசபந்தக் கயிறு
ஏரித்தவர்களே ஞானிகள். (7)

531. உயர்ந்த திருக் கோபுரமு மோங்தொயிலுங் கண்டு
வியந்து விழுந் தெழுந்து விம்மி - அயர்ந்து நிற்கும்
ஆடவரும் மங்கையரும் மற்றுள்ள அன்பர்களும்
பாடவரு வார்த்தினமும் பார்.

உயர்ந்து விளங்குங் கோபுரத்தையும், ஒங்கி உயர்ந்து காணப்
படும் மதில்களையுங் கண்டு வியந்து விழுந்து கும்பிட்டு அவனை
நினைந்து நினைந்துருகி ஆழ்ந்து தன்னை மறந்து நிற்கும் ஆடவரும்
மங்கையரும் எல்லோருக்கும் மேம் பட்ட மெய்யன்பரும் தினம்
வந்து பாடி ஏத்தித் தொழுவார்கள் காண. (8)

532. எட்கு மிரண்டும் அறியாத வென்னையும்
நட்டஞ்செய் செல்லப்பன் நல்லூரில் : திட்டமுடன்
நீயே நாளென்று நினைந்துருக வைத்தனனே
தாயே யைனயா னவன்.

முன் (2 — 37) இல் அட்டாங்க யோகம் விட்டேன் மரும
மெல்லாம் கண்டேன்டி என்று கூறுகிறூர். அகக்கூத்து இரண்டு
அவை எழிற்கை தொழிற்கை எனும் அகக்கூத்துக்கையால் விளங்
கத்தருவான். அவை முறையே சாந்திக்கூத்து விநோதக்கூத்து
எனப்படும். நாயகன் சாந்தமாக ஆடிய கூத்து ஆனத்தமயகோ
சத்தில் நடக்குங்கூத்து விநோதக்கூத்து குரவை, கலிநடம், குடக்
கூத்து, காரணம் நோக்கு தொற்பவை என்பனவாம். உலகியல்
கூத்தை அகத்தே அமைப்பதாம். இவ்வெட்டின் இரண்டின் இலக்
கணமுந் தெரியாதவன் யான் (எட்டின் இலக்கணம் இயமம் நிய
மம் முதவியன (2 — 38, 9) இல் காண்க) எட்டின் இலக்கணமும்
இரண்டு அகக்கூத்தினிலக்கணமும் தாமேயான நட்டம் புரியும்செல்
லப்பமூர்த்தி (2 — 473) தல் லூரின் தேரடியில் என்னக்கண்ட
போது அன்னையின் ஆற்றலைக் கண்டவன், என்னையுந் தன்னையும்
நட்டம் புரியுஞ் செல்லப்ப மூர்த்தியையு மொன்றுக அவ்வன்னை

வின் ஆற்றல் வடிவினில் கண்டவன் திட்டமுடன் நட்டம் புரியும் தொழிலில், எட்டும் இரண்டுமாய் விளங்கும் நடனத்தில் நீயே நானென்று என் ஞானகுரவனும் நானும் ஒன்றுபட்டு விளங்க அருள் தந்த அந்த ஆற்றலே வடிவான தாய்போன்றவன். (9)

533. ஆதியந்த மில்லையென்று சொல்லாமற் சொன்னான் காண் நீதி நெறிவிளக்கம் நல்லூரில் — வீதியிலே என்னைத்தாலுக்கி எடுத்தாண்டான் யாரென்னி என் அன்னையொத்த செல்வன் ஆறி.

நல்லூர்க்கந்தன் தேரடி வீதியில் என்னையுந் தன்னையும் ஒன்று கக்காண் என்னுண்ணின்று அருள் தந்தே என் செல்லப்பழர்த்தி யான என் ஞானகுரவன் (முன்பாட்டுவிளக்கக்காண்) அட்டாங்க யோகமாம் நன்னெறிகளைதாமே என்னுள் நின்று உலகுக்கு காட்டினான். ஆதியந்த மற்றதே இவ்வாதமன். இது மாறிமாறித் தோன்றும் மாயாகாரியப் பொருளான உடம்பல்ல வென்றும் என்னுண்ணின்று உலகுக்கு காட்டியும் சொல்லாமற் சொன்னார் காண்திந்த நன்னெறிகளை உலகுக்கு எடுத்தக் காட்ட ஆற்றல் வடிவான அன்னையொத்த செல்வன் என்னையே ஆண்டருள் புரிந்தனன். (10)

44. தம்பி கேள்டா 198

434. தாவித்தாவிச் செல்லும் மனத்தைத்தத்தம்பி கேள்டா கூவிக்கூவி யழைத்துக் கூடிக் குடியிருத்தடா.

ஆணவம் கன்மம் மாயை யாகிய மூன்று மலங்களும் பெருக் கெடுத்து வழியும் கிணறு இவ்வுடம்பு. கொடிய போல்லாங்கு செய்கின்ற புழுக்களும் வெண்ணீருஞ் சுக்கிலமும் வடிய புழும் உடம்பே இவ்வுடம்பு. புல்நுனி நீர் போல் மாறுவது, நிலையில் ஸாதது இவ்வுடம்பு. விரும்பும் சிற்றின்பக் கனியைப் பறித்துண்ண மனக்குரங்கு ஜம்புலக்கனி மரத்தின் பலபலவாகிய புத்திக்கிளை வழியே தாவித்தாவிச் சென்று ஜம்புலக்கனியைப் பறித்துண்டு எழுச்சியும் இறுமாப்புங் கொண்ட ஆணவப்பேய் பிடித்தலைக்க அலையும் [பாட்டு (2—359 360) உரை காணக.] ஓம் எனும் உன்மையினை ஒதினேன். உள்ளபடியே உள்ளது எப்பவோ முடிந்த காரியம் (2—292) முழுவதும் உன்மை (2—395) இவ்வுண்மை களைக் கூவி அஞ்செசமுக்கைதப் பொருளுணர்ந்தோது யோதி மனதைக் கூவியழைத்து பக்தி எனுஞ் சங்கவியினுலே இழுத்து “சிலன் செயல்” எனும் அறிவு யந்திரத்தினுலே, அந்த முழுதும் உன்மை எனும் மெய் பொருளுடன் காட்ட வேண்டும். கட்டிப் பக்திக் கொடி பட்டர வாழுவேண்டும். (1)

535. சேவித்துஞ் சென்றிரந்துந் தம்பி கேள்டா சிவமே நாமென்று தினஞ் சிந்தை செய்யடா

[உரை (1—203) காண்க] அறவழி நிற்றல் பேரானத்தம், சிவதொண்டு செய்வார்க்குச் சிந்தைத் தெளிவு முண்டு; (1—203) மனந்தெளிந்து சிவதொண்டு செய்து சேவித்து அறவழி நின்று மனத்தையும் உள்ளத்தையும் பிச்சையெடுத்துத் தோத்திரித்தோ பூஜை செய்தோ மதம் பிடித்த யானையை பக்தியெனும் சங்கிலி யினாலே இழுத்து சிவன் செயல் எனும் அறிவு யந்திரத்தினாலே “ஓம்” எனுமுனையைப் பொருஞ்சுடன் கட்டுவோம். அல்லது பிச்சையெடுத்துண்டு அந்த மதம் பிடித்த யானையை கட்டியோ சென்றிருந்த தாமரையில் நீர் போல் வாழ்ந்து (2—336) சிவமே நாம் என்போம். அன்னை பார்வதியின் ஆற்றல் கொண்டு சிவித்தும் பாசபந்தக் கயிறு அறுந்து மனம் ஒடுங்கி அகம் தோன்றும் வழி நிற்போம் நாம். சிவமே நாம் என்று தினந் தெளிந்த சிந்தையுடன் சிந்தை செய்வோம் நாம். (2)

536. பாவித்தும் பாட்டிசைத்துந் தம்பி கேள்டா மூவிதமாம் ஆசை தன்னை முனிந்து வெல்லடா

(முன் பாட்டு விளக்கங் காண்க) பாசபந்தக் கயிறு அறுந்து சிவதொண்டு செய்பவாகள் தாமரையில் தன்னீர் போல் வாழ் வார்கள் (2—336) வாழும் பாவனையில் தாம் பாசபந்தக்கயிறு அறுந்த பற்றற்ற துறவில் (2—535) என்று காண்பார்கள் மூவர் தேவாரம், திருவாசகம், நற்சிந்தனை, திருமந்திரம் முதலிய பாட்டுக்களை யெடுத்து அவற்றுள் நம் முள்ளக் கிடக்கையைப் புகுத்திப் பாட்டிசைத்துத் தோத்திரிப்போம். அவ்விதம் பாவனையிலும் தோத்திரித்தலிலும் மன்பெண் பொன் எனும் மூவாசைகளையும் முனிவோம். ஐம்புலக்களி மரத்தில் பல பலவாகிய புத்திக் கிளைகளுண்டு. மூவிதமாம் ஆசைதன்னில் மாண்டு போன யனக் குரங்கு அந்தப் புத்திக் கிளை வழிச் சென்று ஐம்புலக்களையைப் பறித்துண்டும். பாசபந்தக் கயிறு அறுந்த மனம் பற்றற்று அஷ்விதம் புத்திக் கிளை வழிச் செல்லாது புத்தியாகிய கன்னிகை பார்வதியுடன் கூட இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடும். (3)

537. வாவியாறு சேவிலங்கை நல்ல நாட்டா பாவியென்ற நாமந்தன்னைப் பகைத்து நில்லடா

பாசபந்தக்கயிறு அறமனமொடுங்க அகம் தோன்றும். மோன மெய்திய அகத்தினர் உள்ளத்தே மோனக்குரவே எழுந்தருளிச் செயல் புரிவான். ஆற்றல் வடிவான அம்மை உள்ளத்தே நின்று செயல் புரிய பாவம் புண்ணியம் எங்கே? இருவினைக்குமப்பால் பட்ட சிவபெருமானே உண்ணின்று செயல் புரிகிறுன். வாவியும் ஆறுங்கொண்ட இலங்கையிலே அழகு படுஞ் சோலைகள் காணப்படும், பாவம் புண்ணியம் அற்றவாழும் வாழ்க்கை அச்சோலைகள் போல் அழகுபட வாழும் வாழ்க்கை. (4)

538. துவிமயிலேறும் வேலைத் துதித்துக் கொள்ளடா நாவினில் நமச்சிவாயம் நவின்று நில்லடா

வேலாயுதம் (2—510) ஞானசக்தி இச்சா சக்தி கிரியா சக்தி எனும் முன்று சதுல்கோணங்களாயறியத் தகுவது. சரியை சரியையில் கிரியை கிரியை எனும் இயமம் நியமங்களைப் பிடித் தொழு

கவும். (2—38;8) பூவும் இலையும் திருநீறும் சந்தனமும் குங்கும மும் தூவி அந்த வேலாயுதத்தினுண்மைகளைச் சிந்தித்துப்பூசை செய்வோம். பாசபந்தங்களை வேலினில் தூவி யெரிப்போம். பாவணையிலும் தோத்திரிப்பதிலும் பாசபந்தத்தை யெரிப்போம். (2—536) தூவிமயிலேறு வேலைத் துதிப்போம். ஆற்றல் வடிவங்களை அம்மை உள்ளத்தே நின்ற செயல் புரிய அழகு பட வாழும் வாழ்க்கையை (2—537) மயிலேறும் முருகனுக்கு ஒம்பிடுவர். குழந்தை முருகன் தாயின் ஆற்றல் கொண்டே செயல் புரிவான். (1—121) அஞ்செழுத்தினுண்மையை (2—156) உணர்ந்து சிந்தித்துச் சிந்தித்துப் பூவும் இலையும். திருநீறும் சந்தனமுங் குங்குமமுந்தூவிவேலாயுதனைப் பூசிப்போம். (5)

45. ஆசானைக் கண்டேன்—199

நேரிசை வெண்பா:

539. ஆசானைக் கண்டேன் அருந்தவர்வாழ் நல்லூரித் பேசா தனவெல்லாம் பேசினேன்—கூசாமல் நின்றேறன்றீ யாரடா. வென்றே யதட்டினேன் அன்றேயான் பெற்றே னருள்.

ஆசான்—ஞானகுரவன் செல்லப்பாச்சாமியார். நான் விரும்பி இறைவனை வேண்டி நின்ற சிவகுருவாக உருத்தாங்கி நல்லூர் முருகனே என் கருத்திற்கிசைந்த. ஞானகுரவனுக எழுந்தருவிய செல்லப்பாச் சாமியாரைக் கண்டேன். இயமம் நியமம் கைபிபிடத் தொழுகி நெறி நிற்கும் மெய்யன்பரை அவரவர். நெறி நிறுத்தி அவரவர் ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் நிறுத்திச் சோதிக்க வேறு பின்கசிலாது அவனையே காணும் மெய்யன்பரையே தகு சீடராகக் கொள்ளும் ஆசானை நல்லூரில் கண்டேன். தன் குழந்தையைப் பெற்றெற்றுத்த தாய் உண்மை அன்புடன் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு பொய்க்கு ஏசுவதும் மென்மையாக அடிப்பதும் வழக்கம், குழந்தையுஞ் சிரிக்கும். அவ்வாறே என்ஞான குரவனும் பேசா தனவெல்லாம் பேசி நீயாரடா வென்றே அதட்டினேன். பூர்வ பிறப்பின் தொடர்பையே (2—510) வேண்டி நின்ற தட்டினன். என்னுள்ளத்தே தாய்போல் நின்று அருள் கொடுத்தனன், அன்றே அருள் பெற்றேன்யான், “நொடியளவிலேயின் பந்தேக்கிற்றென் சிந்தை தெளிந்து” என்று சுவாமிகள் கூறுவதை (1—489) இல் காண்க

540. அருளொளிக்குள் ஓபுகுந்து சென்றேன்யான்

அங்கே

இருள்குழந் திருப்பதைக் கண்டேன்—

பொருளநியேன்

ஓர்பொல்லாப் பில்லையென வோதினேன்

கேட்டுநின்றேன்

மர்மந்தே ராது மலைத்து.

(முன் உரை தொடர)

குழந்தை தாயின் ஆற்றல் கொண்டு விளையாட்டுக் கருமோமோ நல்லொழுக்கக் கருமோ செய்யும். அதனுண்மை பொருளாறி யாமலே செய்யும். “தம்பி பெரிய பிள்ளை கட்டிலில் கக்கா செய் யான்” என்று அன்னை சொன்னால் அவ்வண்ணம் அவனும் தாயி நற்றல் கொண்டு அப்புறமாகக் கக்கா செய்வான். போசனருந்து வதும், இவ்வாறே தாயினுற்றல் கொண்டே செயல் புரிவான். தாய் தந்தை சசுவரன் மூன்று மொன்றுன ஞானகுரவன் அவ்வாறே குழந்தையான சிடன் சிவயோகசுவாமியாரைத் தம்மருளொளிக் குள் புகுத்தினார்.

தாயினுற்றல் கொண்டு செயல்புரியுங் குழந்தை செயலால் விளையும் நன்மை தீமையை எவ்வாறுணர்வான். அவ்வாறே சிவ யோக சுவாமியாரும் என்னான்குரவன், தன்னை உள்புகுத்திச் சோக சிந்தை தெளிவித்த அருளொளியை; அன்னையின் அன்பினில் தன்னை முழுவதும் ஒப்படைத்துச் செயல்புரியுங் குழந்தையைப் போல், ஐம்புலன்களின் மூவாசையுமற்று நான் எனும் ஆணவ முனைப்பற்று ஞான குரவனிடம் ஒப்படைத்தாயின் உண்மையன் கைப்போன்ற ஞானகுரவனுடைய அருளொளியின் உண்மைகளை, எவ்வாறுணர்வா. குழந்தையின் உள்ளத்தே கிடக்கும் இருள் போன்ற அறியாமையே அங்கே கிடப்பதைக் கண்டேன் என்கிறோர். பொல்லாப்பில்லை யென்றுன (2-24) திருவாக்கின் பொருளாறி யேன். குழந்தை தாயின் சொல்கேட்டு மகழ்வற்று நிற்பதுபோல் மகிழ்ந்து அதனுடைய பெருமையையறியாது மலைத்து நின்றேன்

541. மலைத்துநின்ற வென்னை மனமகிழ் நோக்கி
அலைத்துநின்ற மாயை யகலத்—தலைத்தலத்திற்
கைகாட்டிச் சொல்லலுற்றுன் கந்தன் திருமுன்றில்
மெய்ம்மறந்து நின்றேன் வியந்து.

(முன்பாட்டு விளக்கந்தொடர) உண்மையை உணராது மலைத்து நின்ற வென்னை மகிழ்வற அன்னையைப் போல் நோக்கினான். உலகியல் மாயை, சிற்றுன்ப மூவாசைகளும் என்னை விட்டு நீங்க தலைத்தலத்தை நல்லகத்தைக் காட்டி, தலங்களுள் முதன்மையான தலத்தைக் காட்டிச் சொன்னார். சட்டநாதபிள்ளையார் கயிலாயபிள்ளையார் வீரமாகாளியம்மன் கோயில் முதலிய காவல் கோயில்கள் நால்திசையுங் கொண்டு நடுவே தலைத்தலமாக விளங்கின்தே நல்லார்க் கந்தன் கோயில். அவன் உண்ணின்று நோக்கி உரைத்த சொற்களைக் கேட்டு அவன் அன்பினில் என்னை மறந்து நின்றேன். சொல்லாமற் சொல்லும் உண்மை, ஒரு குறிப்பினால் அறிவிக்கும் உண்மையே தலைத்தலம், நல்லகம். (3)

542. வியந்துநின்ற வென்றனக்கு வேதாந்த வுண்மை பயந்திரும் வண்ணமவன் பண்பாய்—நயந்து கொள் அப்படியே யுள்ளதுகான் ஆரறிவார் என்றுனால் ஒப்பில்லா மாதவத்தோன் உற்று.

வினைமுதலாம் முதல்வன் வினையின் நிகழ்வால் வினையும் வினைப் பயனென்னும்பலத்தே அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு உடலில் பொருத்தி வைத்தும் செயலில் ஈடுபடுத்தியும் உடனின்று (1—839) தாம் வினைப்பயனுக்கப்பால் பட்டவனுகச் செயல் புரிவான். எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து செயல்புரிவனே என்னுள்ளும் மாறுகிய வென்னை விழுங்கி என்னை வினைத்தஞ்சை யினின்றும் நீக்கும் முதல்வன், வெறுந்தானாய் நின்ற தண்ணளி வாய்ந்தவன்; உண்மை முழுதும் (2—395) எனும் மெய்ப் பொருளானவன்; எப்பொருளிலும் ஒலிக்கும் ஒலிவழிவாக் விளங்கும் அம்மையும் புண்ணியும் பாவம் எனும் இருவினைக்கும் அப்பால் பட்டவனுகச் செயல்புரியும் அப்பனும், நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தனைக் கண்ணிடைக் கண்குகளிப்பவர் (2—66) முத்கட்கருணைப்பிரானார். அப்படியேய்யுள்ளது; இவ்வாறும் பலவாறும் வேதாந்தவண்மையைப் பயந்திரும் வண்ணம் தோக்கினாலும் சொற்களினாலுங் கூறிப் பயந்தீர்த்து என்னை அன்னை பார்வதியிடமொப்படைத்து, அன்னையின்னைப் பயந்தீரப் பெற்று உய் என்றான். அன்னையின் ஆற்றலை (முன்விளக்கம் ஓம் எனும் மொய்ப்பொருளை) ஆரறிவார். ஆதலின் முழுவதும் ஒப்படை; அன்னையினற்றல் கொண்டு செயல்புரி என்று தனக் கொப்பில்லாத பெருந்தவத்தோன் உற்று நோக்கிக் கூறினான். (4)

543. உற்றரும் போனார் உடன்பிறந்தார் தாம்போனார் பெற்றரும் போனார்கள் பேரூலகில்—மற்றரும் தன்னெப்பார் இல்லாத் தலைவன் திருவருளால் என்னெப்பா ரின்றியிருந் தேன்.

மற்றரும்=மற்றும்+ஆரும்=வேறு எவரும். மன் பெண் பொன் எனுமுவாசையும் விட்டகன்றன. பூதஞ்சுழப் பொது நடம்புரிய மிறைவன், எப்பொருளிலும் அகல்நிறைவாக வியாபித்திருக்குமல்வன் (2—49) பேதங்கள் பேதியாவொன்று (2—160) என்னுள்ளும் புறம்புமாக அப்பால் பட்டவனுகச் செயல்புரிவதைக் கண்டேன். கண்டு பெற்றெடுத்த தாய் தந்தையரையும் உடன் பிறந்தாரையும் மற்றும் உற்றரையும் பேதங்கள் பேதியாகிரு பொருளாக அம்மையைப்பராம் பரசிவான் மாவாகக் கண்டேன் (1—575).

“எத்திக்கும் தானுகி யென்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்கும் ஆனந்தத்தேவே பராபரமே”

(தாயு—பராபரக் கண்ணி 7)

என்று தாயுமானவர் விளங்கத்தரும் முழுமுதல்வன் எப்பொருளுந்தாமாகி வேறு பொருள் இருக்கவொட்டாத் தன்மையினால் மற்று ஆருந் தன்னெப்பாரில்லாத்தலைவனுக விளங்குகிறேன். அவனுடைய திருவருளால் யானும் அவனும் ஒன்றுபட்டு வேறு பாடற்றுக்காணுந்தன்மையால் என்னெப்பாரின்றி பிருந்தேன். (6)

544. ஒடும்பு வியம்பழ மும்போலும் உலகத்தை
நாடுதல் சீலமன்று ஞானிகள் முன்சொன்னார்
கோடுதல் இல்லாமல் குரைகழல் அடிபணி
வீடுனக் குண்டாகும் விருப்பமா யிதைப்படி

இடும்புளியம் பழமுமொன்றை யொன்று முட்டாது
தொடர்ந்து பாதுகாப்புக்கொடுத்தும் விளங்குகிறது. சிவபெரு
மான் உலகுடனின்றியக்கிணங்கும் உலகினுக்கு அப்பால் நின்று
இருவினைக்கீடாகாது விளங்குகிறான். மெஞ்ஞானியும் அவ்வாறே
புண்ணுயம் பாவஞ்சேராது நிஷ்காமியகர்மம் புரிந்து ஒடும்
புளியம் பழமும் போல் வாழ்வான். கோடல்—வளைதல்; மனங்
குன்றல். கோடுதல் இல்லாமல். பினக்கில்லாத அந்தப் பெரு
மானைத் தண்டரளமொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க குரைகழல்
அடிபணிந்தால் (2—3) அந்த ஈசுவரரைத் தொழுதால், மோட்ச
வீடு கிடைக்கும்.

(1)

46. நல்ல மழை பெய்யாதோ—200

545. நல்ல மழை பெய்யாதோ நாடுசிற வாதோ
எல்லவரும் இன்புற்று வாழாரோ —நல் ஹாரான்
ஆசானைய வந்தே யடியேனை யாண்டுகொண்டான்
பேசானு பூதியென் பேறு.

தண்ணிலிவராய்ந்தவனுடைய கருணைமழை பெய்யாதோ மெய்
யன்ப ரகங் குழைந்து இன்புற்று வாழாரோ, மழை பெய்யாதோ.
நாடு சிறவாதோ, நல் ஹாரில் எழுந்தருளியிருந்து, தம்மை வணங்கு
வோர்க்குத், திருவருள் பாலிக்கும் கந்தம் என் ஞானகுரவனுக
உருத்தாங்கி வந்த ஐந்தொழிலும் குனித்தருஞாங்கி செல்லப்ப
மூர்த்தி, தன்ஞான அறிவினாலே என்னுடைய ஆற்றலையுங் கண்டு
மலப்பினிப்பினின்றும் நீக்கும் மருத்துவனாகச் சிகிச்சையுந் செய்து
தொல்லினையும் வருவினையும் நீக்கியெனை யாண்டு கொண்டான்.
தொல்லினையும் வருவினையும் நீங்கியயான்.

“அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய்
நெறியாம் பாராநந்தி நீட்டருள் ஓன்றுஞ்
செறியாச் செறிவே சிவம்”

எனும் மோனமெய்திய அகத்தினராய் நிட்டை ஈடிப் பேசானு
பூதி பெற்றேன்.

(1)

546. நற்சிந் தனையென்னும் நல்லமுதம் உண்டாக்கால்
கற்கும் நெறியுண்டோ காசினியில் — விற்றாண்
ஓன்றுமே யில்லாத உன்மத்தன் யோகனுக்கு)
என்றுமின்ப மென்றே யிசை.

“பண்டம் மாற்றுவது போன்று ஞானத்தைப் பெற முடியாது, என்ற சித்பவானந்தர் கூறுகிறார். “அதற்கேற்ற சீரிய இனக்கத்தைத் தீவியன் குருவோடு வைத்து, சாஷ்டமாக நமஸ்கரிப்பது போல் தன்னை முழுவதும் ஒப்படைக்க வேண்டும். ஆத்மானுபவத்தைப் பெறவேண்டும்” என்று மேலுங் கூறுகிறார். பேசானுபூதி பெற்றவன், கொஞ்சத்து விளங்கும் மெய்ப்பொருளை, வேதாந்த உண்மைகளைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனையும் அப்பொருளே யாய்த் தம்மைக் காணகிறுன் யோகன்டனமத்தம் பித்துப் பிடித் தவன் போல் வேறொன்றுங் காணகிலன் விற்று கல்விவன்மை. கல்வி. வன்மையாலே உண்டான் சிந்தனையைனுக்க கொண்டவனல் வன். மெய்ப்பொருளையே உண்மத்தம் பித்துப் பிடித்தவன் போல் கையாண்டவன். அன்று பாணினிக்கருள் (1—640) கொடுத்தவன் இன்று உண்மத்தன் யோகனுக்கு அருளீந்தனன்.” பாடலறியான பலகலையுந்தானறியான் என்று அடுத்தபாட்டில் தருகிறார். இறைவனே நற்சிந்தனை எனும் நல்லமுதம் உடனின்று அருள்புரிந்தால், வேறுங் கறக என்ன நெறியுண்டு உலகினில். அந்த மெய்ப்பொருளீலே தான் எல்லாமுண்டு முன்னும் குறுமுனிக்கருள் கொடுத்த வாதி மறுவிலா என்மனம் வாழ்ந்திருந்தானே” (2—495) இல் தருகிறார்.

547. பாட வறியான் பலகலை யுந்தானறியான் தேட வறியான் சிவயோகன்—நாடறியப் பிச்சைச் சோறுண்டு பிறவிப் பிணிதீர்ந்தான் அச்சமிவற் கில்லை யறி.

(முன்பாட்டு விளக்கம்) கல்விவன்மையோ, தொடர்ந்து ஆராய்ச்சியோ செய்து பாடவும் கற்பணிகள் சிருஷ்டிக்கவும் எழுதவும் கற்றறியாதவன். பொருள்தேடவோ கல்விக் செருக்கு வளர்க்கவோ அறியாதவன். உலகறிய மூவாசையும் விட்டு ஆணவும் எனும் யானையைத் தோலுரிக்க பிச்சையெடுத் துண்டு மதம் பிடித்த யானைபோன்ற மனத்தை வென்று பக்தி மேம்பட தாமரையில் தண்ணீர்போல் உலகினில் (2—276) வாழ்ந்து பிறவிக்கடலுக்கப்பால் பட்டவன், ஈற்றில் அவனுடைய ஒளிபேரொளியாகிய இறைவனுடன் ஒடுங்கும். பாசபந்தமற்ற மனங்கரையும் அளியில் அளிபோய் அடங்கும் வெளியில் வெளி யோய் விரவும். ஒளி உடம்பைவிட்டு நீங்கும்போது சூக்கும சாரீங்கரையும் அச்சமில்லை. (3)

548. இச்சையில் லோரே யிடும்பைக் கிடும்பையை நிச்சய மாய்ப்படுப்பர் நீயறியாய்—அச்சமற்று வாழ்சிவ யோகனைமுன் வந்துவலிந் தாண்டுகொண்டான் கேள்கிளைகள் நீங்கக் கிளர்ந்து.

கேள்—அன்பு; உதவு; சுற்றம்; மதிப்பு; நண்பு. கிளர்தல்—கிள்ளுதல். இடும்பை-ஆபத்து, தரித்திரம்; பொல்லாங்கு; விகாரம். ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பரை அவர்வர் நெறிநிறுத்திச் சோதியபவனே நம்மிறைவன். நாயன்மாரு

டைய சரித்திரங்கள் இவற்றையெடுத்துக் கூறுகின்றன. பெரிய புராணத்தில் காணலாம். ஐம்புலன்களையு மிஹைவன்பால் செலுத்தி அஞ்சமடக்கா அறிவு எனும் அறிவு கொண்டு உள்ளம் ஒடுங்கு, இச்சையில்லாதார் நிச்சயமாய்த் தம் சீவியத்தில் ஆபத்துத் தரித்திரம் பொல்லாங்குகள் மாறிமாறித் தோன்றக் காணபர். இறைவனின் சோதனை சிவயோகனை அவனுடைய சிவகுருவாக எழுந்தருளிய செல்லப்ப மூர்த்தி மலப்பணிப்பு நீச்குஞ் குலத்தால் கிளர்ந்து கிளர்ந்து நான் எனும் ஆணவருணைப்பு உண்டாக கும் அங்கு உறவு சுற்றம் முதலிய கேள்கிளைகளாம் நோய்களை நகுங்க சிகிச்சையால், அந்த மருத்துவன், நீக்கியாண்டன்; “கேள்கிளரும்பாதியன்” என்கிறார் மாணிக்கவாசகர். ஆணவ முனைப்பு நீங்கப்பெற்றுள் சிவயோகன். (4)

549. எழுவாய் பயனிலைகள் இல்லாமற் பாடித் தொழுவான் சிவயோகன் சொல்லின்—அழுவான் விழுவான் விதிர்விதிர்ப்பான் ஆரறிவார் என்று தழுவவான் தன்னையுன்னித் தான்.

மூவர் தேவாரம் திருவாசகம் முதலியன கொண்டு தன்னுள்ளக் கிடக்கையை வெளியிட்டுப் பாட்டிசைப்பான் (2-536) அங்கே தாம் வேண்டி நிற்கும் பொருளையே அகத்தே புகுத்துவான்; எழுவாயோ பயனிலையோ வசனமோ கிடையாதங்கே. தன்னுள்ளத்தையே பொருள் கொண்டு குத்தியிழுப்பான். இறைவனின் திருவருள் உள்ளத்தே ஊன்றின் அழுவான். சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித் துத் தன்னை ஒப்படைப்பதுபோல் விழுவான்; இருசன்னும் நீர் பெருகத்தேகம் வேர்வையாலும் கண்ணீராலும் நனைய தம் முள்ளத்தே கானும் நாதனவனர்வாம் மகேஸ்வரன் சதாசிவைன் நினைந்து நினைந்து தன்னையே தழுவிநின்றழுவான். எல்லாந் தன்னுள்ளத்தை யிரந்து வேண்டியழுவதே. (5)

47. ஞானதேசிகன்—201

பஸ்லவி

550. ஞான தேசிகனே சரணம்
நற்றவனே நல்லூர் வித்தகனே வருக.

அநுபஸ்லவி

எனப் பிறவி நீக்கு மெழிவது கண்டேன்
என்னை யென்னாலறிந் தானந்தங் கொண்டேன்
(ஞான)

சரணம்

காமக் குரோதமோகக் கடலைக் கடந்தேன்
கங்குல் பகலற்ற காட்சியைக் கண்டேன்
கருதுஞ் சுவாமியோக நாதனுன் தொண்டன்
தருமொரு வரமுண்டு அதுவெங்கும் மங்களம்
தங்கும்படி யருள்தந்து இரட்சி. (ஞான)

(இதை முன் பதிகத்தின் தொடர்பாகவே கொள்ளவும்) தன் ஞானினத்தையேயிரந்து வேண்டியமுதல். ஞானகுரவனே, ஞானகுரவனுக எழுந்தருளிய நல்லையம்பதியில் வீற்றிருக்கும் முருகனே சரணம். உடனின்று, என்னுள்ளத்தே அருந்தவும் புரிந்தமுது வேண்ட அருள் தந்த நற்றவனே செல்லப்பழுர்த்தியே, ஜூக்தொழி லுங் குனித்தகருளும் வித்தககனே வித்தாரப்பூங்குயிலே முருகா என ஞானினத்தே எழுந்தருளி நின்றருள் தாராயோ! நிட்டைகூட அருள் தாராயோ? ஜீந்தொழிலுங் குனித்தகருளும் செல்லப்பழுர்த்தி வித்தகன், தன் ஞான அறிவு கொண்டு மருத்துவனுக மலப்பினிப்பாம் நோய்க்குச் சிகிச்சை செய்வாள். வருந்துன்பம் தரித்திரம் பொல்லாங்கு எல்லாம் இறைவன் சோதனை. தண்டரள மொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க அண்டர் தொழும் இலங்கைசுக்வர சீன செல்லப்பழுர்த்தி (2-3). இச்சையில்லோரே இடும் பைக் கிடும்பையை நிச்சயமாய்ப்பகுப்பர் (2-548) வருவினையும் விட்டு நீங்கமனம் பரிசுத்தமாகும். நிட்டைகூட அருள் புரிவானிறைவன்.

ஈனப்பிறவி, கொடியதுன்பம் கடிய வெயில் தரும் பிறவிக்கடலே இவ்வாழ்க்கை. அந்த ஈனப் பிறவியை நீக்கி பிறவிக் கடலுக்கப்பால்பட எழும் எழுசிசீயே நிட்டை நினைவொன்று நினையாமல் நிற்பின் அகம். அகம் நிட்டைகூடும் இடம், கொளுத்துவிளங்கும் நினைவு கண்டேன். தன்னைத் தற்பராணைத் தானாறிந்தேன். மூலநிலத்தில் உயிர்க்காற்றும் கருவி கரணங்கருமொடுங்க ஆளாகிய புருடனும் எஞ்சம், ஓர் அறிவுல்வாலை, மூலநிலத்தில் மூடிய வங்கி, மேலை நிலத்தில் வெண்ணை, கொளுத்துவிளங்கும் மெய்ப்பொருள்; சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனுய் அப்பொருளுந் தானும் வேறுபாடுகாணுது தம்முள்ளத்தே சமாதிடைந்த அப்பொருள்; (2-546) அது உருகும். திங்கள் மண்டலத்தில் தில்லைத் தரிசனங் (2-77) காணபான் மெய்யன்பன்; அவ்வண்ணம் என்னையென்னாலெறிந்தானந்தங் கொண்டேன்.

காமம் குரோதம் முதலிய பாசபந்தங்கள் ஏரிந்தன. இரவுபகலற்ற ஏகாந்தக் காட்சியாந் தில்லைத் தரிசனங் கண்டேன். தண்ணிலிவாய்ந்த எம்பெருமானே; சுவாமி யோக நாதனுக்குத் தொண்டாற்றி அந்த மதம்பிடித்த யானை போன்ற மனத்தில் பக்திக் கொடிப்படரவைத்து, ஆச்சங்கிலியினுலே இழுத்து அறிவு எனும் யந்திரத்தினுலே, “எல்லாமலவனேயாம்” எனுமறிவு யந்திரத்தினுலே கட்டி, மெய்ப்பொருளாம் இறைவனுந்தாழும் ஒன்றுபட்டு (2-247) முப்பதமுங் கடந்த ஞானபதமடைந்து, சீவன் முத்தனக வாழ நீர் வரந்தர வேண்டும். தண்ணிலிவாய்ந்தவனே குழந்தையுந் தாயும் போல் உண்மையன்புடன் அம்மையப்பராம் பரசிவான் மாவாகிய உலகும் தாழும் குழைந்து குழைந்து தாமரையில் தண்ணீர்போல் (2-276) வாழ்ந்து ஈற்றில் கருவுலில் பின்னும் வாராது, இவ்வுடம்பை விட்டு உயிர் நீங்கும் போது சூக்கும் சரீரமுங் கரைந்து என்னுடைய ஒளி ஒளியிலொடுங்க வரம் வேண்டும், ஞாவதேசிகனே.

48. சின்னத்தங்கம் — 202

551. தெய்வத்துக்குத் தெய்வம் சிந்தையிலே தானிருக்க வையகத்தி லேனலைந்தாய்—சின்னத்தங்கம் வாட்டமெல்லாம் விட்டிடடி.

விண்முதலாம் முதல்வன் முழுமுதல்வன் எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து இருவினைக்கும் ப்பால் பட்டவனாகச் செயலாற்றுகிறேன். எப்பவோ முடிந்த காரியம், உடம்பை இயக்குவது உயிர். உயிருடன் உடனிருந்து செயல் புரிவது உயிருக்குயிராம் நாதன். குரியூளி கண்ணெனியுடன் கூடியிருந்து பொருட்களை வீறுபெறக் செய்வது போல் உயிர்க்குயிராம் நாதன் உயிருடன் உடனிருந்து செயலாற்றுவன். பிரமன் விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் அவ்வாறே இறைவனுடைய உதவி கொண்டே செயலாற்றுவர். உயிர்க்குயிராம் நாதன் சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுள். பாசபந்தமற்ற மோனமெய்திய அகத்திலேதான் மோன குரு எழுந்தருளிச் செயல் புரிவன். கம்மா இருக்கும் அகத்தே அவன் தொழில் புரிவான். தாயுமானவர்

“உள்ளபடி யாதுமென உற்றுணர்ந்தேன அக்கணமே கள்ளமனம் போனவழி காணேன் பராபரமே” (275)

“சித்தமவுனஞ்ச செயல்வாக கெலாமவனஞ்ச சுத்தமவுனம் என்பால் தோன்றிற் பராபரமே” (276)

“என்னில்பல கோடிஉயிர் எத்தனையோ அத்தனைக்குங் கண்ணிற்கலந்த அருட்கண்ணே பராபரமே.” (277)

என்று தம் பராபரக் கண்ணியில் இவ்வண்மையைத் தருகிறார் காண்க. மாயையினின்றும் விடுபட்டு இவ்வண்மைகள் சித்தத்தே படிந்து சிந்தை தெளிந்தால், உயிர்க்குயிராம் நாதன் உடனிருந்து உயிர்களை இயக்கும் உண்மையை சித்தத்தே ஒருவன் அறிவே சொருபமாக உணர்ந்தறிதால், அவனுடைய ஆன்மா, ஆத்மஞக, சிவபெருமானாக மாறிவிடுகிறது. சிந்தையிலே தான் அவ்வண்மையிருக்கிறது. சுவாமி பிரமானந்தர் ஓர் எருமைதுன்னை எதிர்த்த போது அதை உற்று நோக்க அது அவருடைய நுண்பனாக மாறினது. மாகத்தமா காந்தியும் ஓர் நாகபாம்பை தன்நுண்பனாக வரவழைத்து அதற்குப்பாலும் பழுமுங்கொடுத்தாராம். ஆதலால் சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சித்தஞ்சீத்தனுய் அறிவே சொருபமான ஆத்மஞகமாறு. உலகமாயையிலே நாட்டத்தையும் வாட்டத்தையும் விட்டிடடி சிற்றுயிரே. (1)

552. ஆழித் துரும்பெனவே யங்குமிங்கு மாயலைந்து பாரில் தவியாதே—சின்னத்தங்கம் பார்த்து மகிழ்ந்திடடி.

பாழும் படுசுழியே இச் சிற்றின்ப வாழ்க்கை. ஆதலின் அவற்றின் உண்மையை உற்று நோக்கு. தாயுமானவர் (முன்பாட்டு பராபரக்கண்ணி 275 இல்) தரும் உண்மையை உற்றுணர்ந்து சிந்தி. ஆகவே ஆழித்துரும்பே இவ்வாழ்க்கை எனச் சிந்தை

தெளிந்து உன்னை ஆத்மனை நோக்கு. சிற்றின்ப வாழ்வில் தாவித் திரியும் மனக்குரங்கை இறைவனுடைய பக்திச் சங்கிலியினாலே இழுத்துக் கட்டிடதி. அறிவே சொருபமான அகமுடையோன்று பற்றற்று நின்ற உலகைப் பார்த்து மகிழ்ந்திடதி. ஓர் தாய் எவ்வாறு தன் குழந்தையின் விளையாட்டில் மகிழ்வாளோ அவ்வாறு உலகினைக் கண்டு இறைவனின் திருவிளைவாடலைக் கண்டு மகிழ்வுறு.

**553. அங்குமிங்கு மெங்குமந்த ஆண்டவன் தாணிருக்க
அங்குமிங்கு மலையாதே — சின்னத்தங்கம்
ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்திடதி.**

எத்திக்கும் எப்பொருளிலும் உயிருக்குமிராம் நாதனே உடனிருந்து செயலாற்றுமின்மையை உற்றுணர்வாய். தாயுமானவர் பாட்டுக்களை (2—551) காண்க. உற்றுணர்ந்து சிந்தனைத்தலைய் அறிவே சொருபமான அகமுடையோன்று தாய் தன் குழந்தையின் விளையாட்டில் மகிழ்வுறுதல் போல் இறைவனின் திருவிளையாட்டுடன், தாமரையில் நீர் போல் வாழ்ந்து (2—276) ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்திடதி.

**554. கங்குல்பகல காணுத கருணைதனை வேண்டிக்கொண்டு
செங்கமல மடமாதே — சின்னத்தங்கம்
சீராக வாழ்ந்திடதி.**

இறைவனை மறந்தால் அவனுடைய வெளிச்சத்தை நாம் காணுகிறதில்லை. மாயையில் அவனை சிவன் செயல் எனுமுன்மையை மறக்கிறோம். அது இரவு பகலிலே அவனுடைய வெளிச்சத்தில் அவனை நினைக்கின்றோம். மாயை விட்டகலுகிறது. இரவும் பகலும் இல்லாமல் என்றும் அவனுடைய நினைவேயான சித்தம், அறிவே சொருபமான ஏகாந்த சித்தமாய் வாழ்ந்தால் ஞானியாகவே வாழ்வாம். செம்மை நிறம், மோட்டவீடு, மலர்கின்ற அகமுடைய ஆன்மாவே, சின்னத்தங்கம், அவனுடைய கருணை (முன் பாட்டு விளக்கம்) போன்ற கருணை வெள்ளம் பெருக உலகினில் சீராக வாழ்ந்திடதி. (4)

**555. ஆடம் பரமெல்லாம் அடியோடே நீக்கிவிட்டு
கேடறியாத் திருவடியைச் — சின்னத்தங்க
கிட்டநீ கண்டிடதி.**

மாடுமக்கள் சிற்றிடையார் செப்பொன்னுடை உயர்ந்தமாடி வீடும் மற்றும் ஆடம்பரமான சிற்றினப்பம்தரும் உலகியல் வாழ்க்கையையும் அடியோடே நீக்கியடு. மனக்குரங்கு ஒன்றிலிருந்தொன்றுக்குத் தாவி இடைவிடாது மனதைக் கட்டும்; அதை விட்டு பாசபந்தக் கயிறு அறுந்த மனம் ஒடுங்க நீ காண்பாய். நினைவொன்று நினையாமல் நிற்பின் அகம் தோன்றும்; நிட்டைக்கூடும். அந்தக் கேடறியாத் திருவடியை நீ நன்னுகிறேய். அதை உற்றுணர்ந்து அவனையே இடையருது சிந்திநீ. (5)

**556. வேடமொன்றும் போடாதே வீணருடன் சூடாதே
தேடவேண்டாந் திகைக்க வேண்டாஞ்
சீவன் சிவன் ஆச்சத்தி.** — சின்னத்தங்கம்

கும்மா இருக்கும் அகம் ஆன்மா. அது பேதமற்றது. சிறிது பெரிது என்று கூறுதற்கிடமில்லை. அரசனும் ஆண்டியும் ஒரே அந்தஸ்துள்ளார்கள். நாடக மேடையில் நடிகர்கள் தாமே. பொது நடம் புரியுமிறைவனையே ஞானி உலகினில் காணகிறோம். வேடம் ஒன்றும் போடாதே. நான் தனவந்தன் பெரியவன் என்ற வேடம் விரும்பாதே. அப்படி நினைந்து தாமச ஞனத்தில் ராசத் குணத்திலீடுபட்டும் வீணருடன் கூடியலையாதே. பொருளைத் தேடி அது மறையும் போது திகைக்க வேண்டாம். மாயையின் தோற்றம் தோன்றுதலும் மறைதலும், விட்டுச் சும்மா இருக்கும் அகம் தோன்ற (முன் பாட்டு விளக்கம்) நிட்டை கூடச் சிவனே, ஆன்மாவே அத்மங்க, சிவஙுக மாறுதலைக் காணலாம். (முன் பாட்டுகள் விளக்கங்காரண்க)

(6)

557 தொழுது வணங்கிடுவாய் துரியநிலை சாருமட்டும்
அழுதழுது ஆண்டவனைச்—சின்னத்தங்கம்
ஆன்மலாபம் தேடிடடி..

கும்மா இருக்கும் அகம் தோன்ற வேண்டும். சித்தமவுனம் செயல் வாக்கெல்லாம் மவுனம் சுத்தமவுனம் தோன்றில் அகம் தோன்றும் நிட்டை கூடலாம். ஆகையால் மருத்சுவனும் சிவபெருமான் மலப் ணிப்பு எனும் நோயை நீக்கச் சிகிச்சை செய்வான் தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையுந்தயங்க, அழுதழுது அவனை மறவாதே இரவுபகலற்ற ஏகாந்த சித்தமாய்த் தொழுது போற்றி ஏத்தி பூசைசெய்து அவனை வணங்கிடுவாய். ஈற்றில் சித்தமவுனம் தோன்றும் எண்ணங்களும் அவனுடையதாகவே விளங்கும். நிட்டைகூடும் துரியத்தில் உயிர்க்காற்றுகிய பிராண்னும் கருவி கரணங்களெல்லாம் ஒடுங்கிய ஆளாகிய புருட்டனுமே எஞ்சும் ஆன்மலாபமாகிய தில்லைத்தரிசனங் காணபாய். (7)

558. முழுது முண்மை யென்று முன்னான் மோன்குரு
சொன்னாரடி
பழுதொன்று மில்லையடி—சின்னத்தங்கம்
பவுத்திரமாய் வாழ்ந்திடடி.

எப்பொருளிலும் உடனின்று செயல் புரியுமிறைவனையே காணகிறோம். அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவமாய்க் கணுவற தடம் புரியுமிறைவனையே காணகிறோம். நுண்ணிடையவளோடு துடங்கும் பித்தனைக் கண்ணிடைக் கண்டு (2-66) களிப்புறுகிறோம். முழுது முண்மை யென மோன குருவாகத் தில்லைத்தரிசனத்தி மெழுந்தருளிய இறைவனே சொன்னான். உலகினில் பழுதொன்றுயில்லை. தாயுங் குழந்தையும் போல் உலகினை நீ கண்டு அவ்வாறு அன்பு பூண்டு யானைத் தோல் போாத்த சிவபெருமானைப் போல (2-223). ஆனவழுகைப்பை அறிவு எனும் யந்திரத்தினுலே முடித்து பக்தி எனுஞ் சங்கிலியினுலே இறைவனுடன் உன்னைக் கட்டிப் பவுத்திரமாய் வாழ்ந்திடடி. பிரமா விஷ்ணு ராவணன் குரபத்மன் போல் அலையாதே. (8)

559. காண்பானும் காட்சியும் போய்க்காட்சிப்

பொருளுமற்று
மாண்புடனே நின்றிடுவாய்—சின்னத்தங்கம்
மரணபய மில்லையடி.

தாய் குழந்தையினுடைய விளையாட்டைக் கண்டு மகிழ்வுறு கிருள். இறைவனுடைய திருவிளையாடலாம் உலகியல் வாழ்க்கை யெனும் நாடகத்தை ஞானி கண்டு இன்புறுகிறுன், நாள்டைவில் அனுபவத்தில் ஒன்றுபட்டே தன்னையும், நாடகாசிரியரான இறைவன் விளைமுதலாம் முதல்வளையும், ஒன்றாக ஞானி காண்கிறுன். சுவாயிகளுடைய ஞானகுரவன் செல்லப்பழுர்த்தியும் அவ்வாறே கண்டார்களாம். தாமே ஐந்தொழிலுங் ஞானித்தருளினார்களாம் (2—50; 357; 309) செல்லப்பழுர்த்தி சுகர் எனும் முனிவர், இவர்கள் காண்பானும் காட்சியும் காட்சிப் பொடிஞமற்ற மூன்று மொன்றுன மாண்புடனே மரணபயமற்ற வாழ்ந்தார்கள். (9)

560. சேண் பொலியுந்திருவடியே சித்தத்திலைப்

போதுமுண்டு
வீண்காலம் போக்காதே—சின்னத்தங்கம்
வேண்டிப் பணிந்திடடி.

மேசனமெதிய அகம் இறைவனிடங் கொண்டு செலுந்தேர் புகைவண்டி புறப்படுமிடம் (2—5). சும்மா இருக்கும் அகத்தே மோன்குருவே, சிவபெருமானே எழுந்தருளிச் செயல் புரிவன். சேண்—ஆகராயம்; உச்சி; உயர்ச்சி, சேணூடர்—வானேர். சேணூடு—உம்பருகலம்; சுவர்க்கம். சேணலி—அறிவு. சும்மா இருக்கும் அகம் அறிவே சொருபமானது. வானேர் பெருமானே அங்கு குடி கொண்டுள்ளார். அவனையே எப்போதும் வேண்டிப் போற்ற ஏத்திப் பூசைசெய்து வணங்கிடுவாய். (10)

561. மானுபி மானம் விட்டு மண்ணும் விண்ணுந்

தெரியாமல்

தானை தன்னிலையில்—சின்னத்தச்கம்
தனியே யிருந்திடடி.

மானம் மரியாதை எழுச்சி நானெனும் அகங்காரம் முதலீயன் மூனைப்புக் கொண்டு சிற்றின்பந்தரும் மாவுயயுலகில் மனக்குரங்கு ஜம்புலக் கனிமரத்தில் தாவித் திரிவதைவிட்டொழுக்க வேண்டும். தில்லைத் தரிசனங்கண்ட பின்னும் சித்துக்களிலும் பொருள் லக்ஷ்மியிலும் பற்றுவைத்து விண்ணுலகில் இன்பமனுபவித்தலைந்த சூரபத்மன் இராவணன் பிரமா முதலியோர் போல் புறத்தேயிலையாமல் உள்ளே மோனமெதிய அகத்தே சிவபெருமானையே தன்னுள் கண்டு முத்திறப் புணர்ப்பாம் நிலையில் பிறி தொன்றுமில்லாத தன்மையால் தன்னெப்பாரில்லாத் தலைவனங்கை (2—543) தனியே இருந்திடடி. (11)

562. தானை தானேயல்லால் தனக்குதவி யாருமில்லை
மோன நிலைதனிலே—சின்னத்தங்கம்
முழுகி யிருந்திடடி.

தன்னைத் தானேயற்றும் சீவன்முத்தன் தாயுங் குழந்தையும் போல் உலகும் தானும் குழந்து குழந்து வாழ்ந்து தன்னெனப் பாரில்லாத் தலைவருகை (2—543) வாழ்கிறோன். ஐந்தொழிலுங் குளித் தருஞும் ஜயனே உளங் கொண்ட மோனநிலை தனிலை (2—309; 357) செல்லப் ரூர் தித்தையைப் போல் (2—550) இன்பக் கடவில் மூழ்கி வாழ்ந்திடதி. (12)

**563. புத்தியை நீநாட்டாதே புன் னெறியைச் சூட்டாதே
வெற்றியுனக் குண்டாகுஞ்—சின்னத்தங்கம்
விருப்பும் வெறுப்பும் விடு.**

ஐம்புலக் கனிமரத்தில் பலபலவாகிய புத்திக் கிளைகளுண்டு அத்தகைய புத்திக் கிளைவளியே சென்று நன்மை தீமை புன்னியும் பாவம் என்னும் புன்னென்ற தனைக் கைப்பிடித்தலையாதே. இன் பத்தில் விருப்பும் துப்பபத்தில் வெறுப்புங் கொள்ளாதே. மோன மெய்திய அகத்தினராய் சிவபெருமானே ஐந்தொழிலுங் குளித் தருஞும் ஜயனே உண்ணின்று செயலாற்ற வெற்றியுனக்குண்டாகும். மரணபயமற்று வாழலாம். (13)

**564. எந்திக்கு மீசனடி இருந்தபடியே யிருந்து
பத்திசெய்து பார்த்திடுவாய்—சின்னத்தங்கம்
பழிபாவ மில்லையடி.**

எத்திக்கும் எப்பொருளிலும்வனே உடனின்று செயலாற்று கின்றன. ஐந்தொழிலுங் குளித்தருஞும் ஜயனே உன் இயத்தே நின்று உலகினை இயக்குகிறோன். பத்தியுடனே தரிசனத்தில் ஆழந்தும் பறத்தே கவனித்தும் பாவசமாதியில் அதை உணர்ந்ததற்கிட்டு உலகுக்குத் தொண்டு புரிவாய். பழி பாவம் புன்னியம் உண்ணை வந்தடையாது. சிவபெருமான் இருவினைக்கு மப்பால் பட்டவன் (14)

**565. தத்துவப் பேயோடு தான்தமுவிக் கொள்ளாதே
சுத்தபரி பூரணத்தில்—சின்னத்தங்கம்
சுகித்துநீ வாழ்ந்திடதி.**

ஐம்புலன்கள் அந்தக் கரணங்கள் கர்ம இந்திரியங்கள் ஞான இந்திரியங்கள் எல்லாங் கூடியே முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்கள் உண்டாக்குவன. ஒசைசுயுடனே ஆரூரு தத்துவங்களாகி ஐம்புலக் கனிமரத்தில் கனிபறித்துன்னும் பாவிகளைத் தழுவ அவர்கள் ஒன்றுப்பட்டுப் பேய் பிடித்தவர்கள் போல் ஆணவழுணைப்புக் கொண்டு அலைகிறார்கள். ஆகையால் ஐம்புலன்களையும் அந்தக் சுரணங்களையும் இறைவனின் தொண்டிலீடுபெடுத்தி அவனுக்குக் குற்றேவல் செய்வதையே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். தேகம் நம்வயம் தேகம் சின்மயம் எனுமுணர்ச்சி ததும்ப எங்குஞ் சிவமாய் (1—114) சுத்தபரிபூரணமான மோனத்தில் நீ ஆழந்து அன்னையின் ஆற்றல் கொண்டே செயல்புரிந்தும் தந்தையின் ஞானங்கொண்டே முப்புரங்களை எரித்தும் வருவினையுஞ் சாநாமே அங்கைத் தீயனாக வாழ்ந்திடதி. (15)

566. வித்தகம் நீ பேசாதே வேறொன்றை நாடாதே
செத்தாரைப் போல்திரிவாய்—சின்னத்தங்கம்
தெய்வம் நீ கண்டிடதி.

தில்லைத் தரிசனங்கண்டு தாயுங்குழந்தையும் போல் உலகுடன்
குழந்து குழந்து அன்புழன்டு வாழ்வான் சீவன் முத்தன். தன்
அற்புத்தியை அங்கே நாட்டான். அன்னையின் ஆற்றல் கொண்டே
செயல்புரிவான் ஈற்றில் செல்லப்ப முர்த்தியைப்போல் ஜந்தொழி
லுங் குனித்தருஞம் வித்தகனுய்க் காரியங்களைக் கவனிப்பான
ஆனால் நீயோ அப்படி ஒன்றும் அறியாப்பேதை. உன்னுடைய
சிற்றறிவையும் அற்புத்தியையுங் கொண்டு வித்தகம் பேசாதே.
அத்தொழிலில் ஈடுபடாதே. ஜம்புவன்களும் உறங்கச் செத்தா
ரைப்போல் புத்தி எனுங் கன்னிகையை அன்னையின் ஆற்றல்
கொண்டு செயலிலீடுபடுத்து. தெய்வம் நீ என அறிவாய் (16).

567. மெத்தக்கதை பேசாதே. மேன்மக்களை யேசாதே.
சத்துருவும் மித்துருவுஞ்—சின்னத்தங்கம்
தாக்கென்றுய்ப் போகுமதி.

வினைப் பயனெனு மம்பலத்தே வினைமுதலாம் முழுமுதல்வன்
சிவபெருமான் வித்தகனூர் தன் செயலில் இருவினைக்குமப்பால்
பட்டவராக நின்று செயல்புரிகிறூர். உலகமாகிய நாடகமேடை
யிலே அந்த வித்தகனூர் எழுதிய நாடகத்தில் நடிப்பவர்களே
நாமெல்லோரும். நாடகத்தில் ஒருவருடன் ஒருவர் போர்ப்புரிய
லாம். அவர்கள் நடிகர்களே. சத்துருவும் மித்துருவும் அங்கே
கிடையாது. வினைமுதலாம் முதல்வன் வினைப்பயனெனுமப்பலத்தே
எழுதிய நாடகம். வீணவார்த்தை வீணசண்டையிலீடுபடாதே
எல்லாஞ் சிவன் செயலே. வினைமுதலாம் முதல்வன் எழுதிய
நாடகமே. நடிகர்கள் ஒன்றுகூடியே முதல்வனின் பக்தியிலே
வாழவேண்டும். (17)

49. நிகரில்லாத இன்பம் நிறையுமே. 203

568. அன்று மின்று மென்று முள்ளவன்
என்று மெங்க ளகத்துள் நிறையுமே.

தன்னீருள் ஒரு காசைப் போட்டால் அது தன்னீர் அசை
யாது தெளிந்திருக்கும் போது தெளிவாகவும் தன்னீர் ஆடி
அலைகள் போல் திரையும் போது தெளிவில்லாமல் ஆடிக்கொண்டிருப்பதையும் நாம் காண்கிறேம் அவ்வாறே தான் நம் அகத்தே
நாம் காணுமிழைவனும் ஜம்புல ஆசைகளில் உள்ளம் சஞ்சலப்
பட்டு ஆடும் போது அது தெரியப்படுகிறதில்லை பற்றற்று ஒடுங்கிய மனமும் அகமும் உண்டானால் அவனை நாம் தெளிவாகக்
காணலாம் நாம் கணுவதில்லையலாமல் அவன் என்றும் அன்றும்
இன்றும் அங்கே உள்ளவன் வேறு பற்றறுக்கள் அகத்தே இல்லா
விடல் அவனே நின்று நிறைந்த செல்வமாக விளங்குவான் மோன்
மெய்திய அகத்தே அவனே நின்று செயல்லாற்றுவான் (1)

569. ஆக்கையோ கோவில் அகஞ்சிவ லிங்கம்
பூத்தைக்க கொண்டு பொன்னடி போற்றுதுமே.

(முன் பாட்டு விளக்கத்தொடர்) வேறுபற்றின்றி அவனைஜே நினைந்து நினைந்துருகி விழிந்திர் பெருக்கப் போற்றி ஏததி பூயை செய்து தொழுவார் உள்ளாம் சிந்தனையற்று ஒடுங்கும் மருத்துவமை சிவபெருமான் மலப்பினிப் பென்னும் நோலையவிட்டு நீக்க சிகிச்சை செய்து வருவினையும் நீக்கியாளபவன் சிந்தனையையும் தன்னுடையதாக்குபவன். ஆகவே சித்தம் மவனம் செயல்வாக்கெல்லாம் மவனம் சுத்தமவுனம் தோன்றும் மோனகுருவே யெழுந்தருளிச் செயலாற்றுவன். ஒலிக்கும் ஒலிவிடவான அம்மையும் இருவினைக் குமப்பால் நின்று செயல்புரியுமப்பனும் அதைக்கண்ணிடைக் கண்டு களிக்கும் சுத்தமவுனம் தோன்றிய அகம் விளங்கும் கோயிலே அவனுடைய உடம்பு. முக்கட்கருணைப்பிராணே அங்கே அம்மையும் அப்பரும் ஞானக்கண்ணும்; அதுவே சிவலிங்கப் பெருமான். அவனுடைய ஆக்கைகோயிலும் அகம் சிவலிங்க மாகவும் விளங்கமெய்யன்பன் மேலும் பூஜையினால் மொட்டுப் போலவும் சிவலிங்கம் விரிய நிட்டை சூடித் தில்லைத்தரிசனங்காண்பன். அந்த விரிந்த பூவைக் கொண்டு சீவனமுத்தனை உலகுக்குத் தொண்டாற்றிக் குழந்தையும் தாயும் போல் வாழ்ந்து மோட்ச வீட்டையும் வழி நின்று போற்றித் தொழுவான். (2)

570. இல்லை யுண்டென்று சொல்லவோன் ணுதவன்
நல்லூரில் வாழும் நற்றவ ராசனே.

நன்மை பொருந்திய அகம (முன் பாட்டு விளக்கம்) நிட்டை சூடித் தில்லைத் தரிசனந் தரும் ஐந்தேமுத்துச் சோதியாம் சிவபெருமானே அரசுபுரியுமகம்.பாசபந்தக்கயிறு எரிந்த அகம். அவனை மறந்து இரவும் பின் அவனை நினைந்து பகலுங் காணுத. இரவு பகலற்ற ஏகாந்த வெளியே சித்தாகாசமே அவனுடைய அகம். தில்லைத்தசரிசங் காணமுன் வள்ளி இறைவனை, முருகனை, மறந்து பந்தப்பட்ட செயல் இடையிடையே ஆற்றவள். முருகன் இருக்கிற னென்றும் மறந்து இல்லையென்று என்னுவாள். பாசபந்தக்கயிறு எரிந்த வள்ளி வேறு அவனுடைய அகம், சித்தாகாசம் தில்லைத் தரிசனமும் ஐந்தேமுத்துச் சோதியும் கண்ட அகம். முருகனே வள்ளியாகச் செயலாற்றுமகம். இல்லையுண்டென்று சொல்ல வொன்னுத அகம். செல்லப்ப மூர்த்தியினகமும் அத்தகையதே என்கிறா சுவாமிகள். (3)

571. உம்பர் தலைவ னுயர்கை லாயன்

செம்பொ னம்பலத்தே திரு நடனம் புரியுமே.

தேவர்களுக் கெல்லாந் தேவனுக விளங்குபவனே பக்திமலை யுச்சி யோக மலையுச்சி ஞான மலையுச்சியாங்கைலயங்கிரியில். வாழும் முழுமுதல் கடவுள் சிவபெருமான், உமாதேவியாரை இடப்பாகமாகவுள்ள அவனே அவனை வேண்டி நிட்டைக்கும் ஓாதெல்லாம் பொன்னம்பலத்தே நின்று “ஆரறிவார்” என்னுஞ் சொல்லின் சீரறியச் செய்யும் (2-294) தில்லைநடனம் புரிபவன் அதன் சிரை அறிந்து அவ்வண்ணம் தொண்டற்றுபவனே மெஞ் ஞானி. (4)

572. ஊரும் பேரு மில்லா வொருவன்
சிருந் திருவுமாயென் சிந்தையுள் நிற்குமே.

ஜிந்தெழுத்துச் சோதியான சிவபெருமான் பிறப்போடு றப்பில் லாதவன் ஒரு ஊரிலும் பிறவாமல் எங்கும் எப்பொருளிலும் அகல் நிறைவாக வியாபித்திருந்து தேசவெல்லையோகால் வெல்லையோ இல்லாது முக்காலமும் செயலாற்றுபவனுக்குப் பெயரும் ஊர்ப் பெயரும் எங்கேயுண்டு. அவனே பொன்னம்பலத்தே நிட்டைக்குடும் போதெல்லாம் நின்று உலகியல் வாழ்க்கையின் சீரைத்தில்லை நடனத்தில் காட்டுபவன் (முன்பாட்டு விளக்கம்) செல்லப்பறுாத்திபோல் உலகியல் வாழ்க்கைச் சிருந்திருவுமாயென்னுள்ளத்தே நின்று உலகியல் தொண்டில் புண்ணியம் பாவம் என்னும் இருவினைக்குமப்பால் பட்டவனுக்யான் செயலாற்ற உடனினிறு அருளுபவன். (5)

573. என்னு மெழுத்துமாய் நின்றிடு மெந்தை
கண்ணுக்குக் கண்ணைய்க் கலந்து நிற்குமே.

ஓவிக்கும் ஓவிவடிவாக எப்பொருளிலும் வியாபித்திருப்பவளே அம்மை, அப்பால் பட்டவனுக் நின்றியக்குபவன் சிவபெருமான். எண்ணங்கள் தோன்றுமிடமவனே. எண்ணம் தோன்ற அதன் ஒசைவடிவாகத் திகழும் அம்மையும் அவற்றை இயக்கும் அப்பறுமாக நிற்கும் எந்ததயே! சூரியனேளி கண்ணெனியுடன் கூட நின்று பொருட்களை வீறுபெறச் செய்வது போல் உயிருடன் கூடிநின்று இயக்கும் உயிர்க்குயிராம் நாதனே. (6)

574. ஏகம்பம் மேவி ஏந்திமை கலக்கக்
போக வருள்செய்தான் புண்ணியமூர்த்தியே.

மெய்யன்பர் வல்வினையுந் தொல்வினையும் நீங்கவே செயல் வாக் கெல்லாம் மவுனம் பூண்டு நிற்பர் சிந்தனை தெளியாதே இடையிடையே தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையுந்தயங்கை (2-3) இறைவனின் சோதனையில் சிலவேளை இருட்டில் இறைவனை மறப்பர், ஏந்திமைகலக்கமே அது. அது இறைவனின் செயலே; தன்னைகலக்குவது இறைவனே என்னும் எண்ணம் தோன்றும் (உரை (2-569) முன்பாகங்கான்க) சிந்தை நாளைடு வில் அதே சிந்தனையாக “சிந்தனையும் நின் தனக்கே” என்னும் பொருள்திடமாகும். எல்லாம் அவன் திருவருளே, சித்தாகாசமாகிய அகத்தே “சிந்தனையும் நின்தனக்கே” எனும் எண்ணம் தோன்றும், திருவருள் வடிவாக இவன் எழுந்தருளிச் சித்தமவனஞ்ச செயல் வாக்கெல்லாம் மவுனம் சுத்தமவனம் தோன்றுமகழுடையோன்ய, நிட்டைக்கூடித் (2-569) தில்லைத்தரிசனங்கான அருள்புரியும் புண்ணியமூர்த்தி. (7)

575. ஐங்கரத் தொருகோட் டானையைத் தந்தவன்
அங்கு மிங்கு மெங்குமாய் நிற்கும்.

நாலு கொம்பர்களும் துதிக்கையுடையதே ஐராவதமெனும் யானை. வேலாயுதக்கடவுளுக்கு இரண்டு தேவிமார் தெய்வானையம்மையும், வள்ளியம்மையும் ஞான சொருபமாக விளங்கும்

வேலாயுதனுக்கு இச்சாசக்தி கிரியா சக்தியாக விளங்குபவர்களே இவர்கள். (2—570) இந்தக் கோட்டானையே அந்தத் தெய்வயானை யென்னும்மையை வளர்த்தது. அதே பீரமா விள்ளு உருத் திரன் மகேஸ்வரன் சதாசிவன் ஆகியவர்களுடைய தொழில் களைக் காட்டி எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் இறைவன் புருவநடுவில் மகேஸ்வரனுகவும் (2—421; 525) மோனமடைந் தவர் அகத்தே சதாசிவன், தான்த்துள்ளே ஒமெனும் உண்மைப் பொருளாயும் விளங்குபவன். எப்பொருளிலும் சதாசிவனுகவும் காண்றின்று அருள் புரிபவன். (8)

576. ஒருபொல் லாப்பு மில்லையென் ரேதினை திருவாழும் நல்லைத் தேசிக மூர்த்தியே.

எப்பொடிலிலும் ஒலிக்கும் ஒலிவடிவான அம்மையும் இரு விணைக்குமப்பால் பட்டவளை உடனின்று செயல் புரியும் அப்பனும் பரசிவான்மாவான அம்மையப்பர் தாய் போல் என்னுடன் குழந்து குழந்து உலகில் வாழ்க்கையில் ஈடுபட எளியென் நடனம் புரிய என்ன பொல்லாப்பு இருக்கிறது. தாய் தன் குழந்தைக்குப் பொல்லாப்பு ஏதும் உண்டாக்குவதுண்டோ? கிடையாது (2—473) (9) (2—550) காண்க. (9)

577. ஒங்கா ரத்தில் உதித்த வலகேகலாம் ஒங்கா ரத்தில் ஒடுங்கு முண்மையே.

சித்தமவுனம் செயல்வாக் கெலாம் மவுனம் சுத்தமவுனம் என்பால் தோன்ற அவனையே வேண்டி விழி நீர்ப்பெருக்கித் தவங்கிடந்தால் அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய் நெறியாம் நந்திநீட்டருள் ஒன்று ஞஞ செறியாக் எச்சரிவே சிவம் எனும் நிலையில் “ஓம்”எனும் உண்மைப் பொருள் உதயமாகும் இருவிணைக்குமப்பால் பட்டவளை அப்பன் செயல் புரிய ஒலிக்கும் ஒலியாக சராசரம் ஏப்பொருளிலும் அகல் நிறைவாக விளங்கும் அம்மையே இதயத்தே நின்று அருள் புரிவாள். அதே ஒங்காரக் கம்பத்தின் உச்சி (2—58; 312). நிட்டை கூடி தில்லைத் தரிசனங்கண்டு பின் பரமசிவான்மாவான அம்மையப்பருடன் குழந்து குழந்து வாழ்ந்து ஈற்றில் பிறப்பையறுத்தலே ஒங்காரத்தில் ஒடுங்கு முண்மை, அளியில் அள்போடங்க வெளியில் வெளிபோய் விரவ ஒளியில் ஒளி போய் ஒடுங்கும். உலகம் அந்த ஆண்மாவுக்கு ஒங்காரக் கம்பமாக நின்றருள் புரிந்து ஒங்காரத்தினுண்மையில் ஒடுங்கிறது. (10)

578. ஓவனத் தில்லையில் ஆடல் உகந்தவன் நல்வியைப் பாகம் வைத்த நம்பனே.

இருவிணைக்கு மப்பால் நின்று இயக்குமப்பனும் (முன்பாட்டு காண) ஒலிக்கு மொலிவடிவாக சராசரம் எப்பொருளிலும் அகல் நிறைவாக விளக்கும் அம்மையும் பூவும் மனமும் போலும் பண்ணும் இசையும் போலும் இணைப்பிரியாதவர்கள். விணைப்பயணைனும் அம்பலமே தில்லை நடனம் நடக்கும் மேடை ஒலிக்கும் ஒலிவடிவாக விளங்கும் நடனமே கூத்து, அம்மை. விணைமுதலாம் முதல் வனே அப்பால் நின்று இயக்குமப்பன். அம்மையும் அப்பனும் இணைப்பிரியாதே ஒருவர்க்கொருவர் உகந்தவர்கள். (11)

579. அஃகுத வில்யா அறிவினை யுடையவன்
நஃகும் நம் வஞ்ச வேடங் கண்டெ.

அஃகல்:—குறைதல் நட அஃகும் = நஃகும் = குறைவில்லா அறி வடையார் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரையுங்காப்பர் வஞ்சகப் பாவிகள் தனக்கெனவே பொருள் தேடுவர் அத்தகைய பாவிகளே நஃகும் வஞ்ச வேடங் கொண்ட மனிதர் ஆனால் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் மூம்மூர்த்திகளினுடைய கொடுமை யையும் உற்று நோக்குவர். அழிந்து போரும் இவ்வடம்பையும் நீர்க்குமிழிபோன்ற இன்பவாழ்க்கையும் உற்று நோக்குவர் உண்விளக்கம்) அஃகுதவில்லா மெய்ப் பொருளாம் சிவபெருமானையே வேண்டி நிற்பர்.

(12)

580. கட்டுப் படாத மனதைக் கட்டின்ஸ்
எட்டுனை யேனும் இடுக்கண் இல்லையே.

மனக்குரங்கு ஜம்புலக் கனியைப் பறித்துண்ண ஜம்புலக்கனி மரமாகிய இவ்வுலகியல் வாழ்க்கையில் பலபலவாகிய புத்திக் கிளைவளி யே தாவித்தாவித் துரிந்து என்றங் குறையாத் துன்பமே விளைவிக்கும். காற்றில்லாத கடல் அமைதியாகவுங் தெளிவாகவுங் காணப்படுவது போல் ஆசையற்ற உள்ளமும் தெளிந்து விளங்க அங்கு இறைவனும் உண்மைப் பொருளையே காணலாம், ஆசையால் மனத்தைப் பக்தி எனுஞ் சங்கிலியினாலே கட்டி நிட்டை கூடலாம்.

(13)

581. நகரம் போல நாங்கள் வாழ்ந்தால்
நிகரில் லாத இன்பம் நிறையுமே.

அவ்வையார் இனத்தாரைத் தமுவதற்கு இதனை எடுத்துக் காட்டாக “குப்போல்வளை” என்று திருவாய் மொழிந்தார். மேலும் அவ்வையாரே “நன்றென்றும் தீதென்றும் நானென்றும் தானென்றும் அன்றென்றும் ஆமென்றும் ஆகாதே நின்ற நிலைதான் அது ஆம் தத்துவம்” என்றும் “நன்மை தீமையான் நீ அவன் செய்தான் எனும் பொருளில்லாத தாய் நின்ற நிலையே” அறவழி (1-477; 492) நிற்றல் பதியில் கலந்து நிற்றல் எனும் பொருள்டன் பாடுகிறார். அவ்வண்ணம் வாழ்ந்தால் அளவு கடந்த இன்பம் பெருகும் ரோனந்தமேயது இறைவனின் சித்திரத்தினுண்மையை விளைமுதலாம் முதல்வனும் நாடகாசிரியர் ஏழுதிய நாடகத்தின் திறனை உணர்ந்து ஆனந்தங் கொள்ளலேயது. (14)

582. சந்ததம் சாபனை தவறுது செய்யின்
சித்துரை முரிந்த சிவநடி சேர்வோம்.

“எங்கும் சிவன் செயல்; எல்லாஞ் சிவன் செயல்; எப்பொருளிலும் இறைவனையே காண்கிறோம். எப்பவோ முடிந்த காரியம் ஒரு பொல்லப்புமில்லை. பெரிது சிறிது என்னும் பேதமற்றது. பக்தி எனுஞ் சங்கிலியினாலே இறைவனின் புகழ் பாடியோ, வாசித்தோ பூஜை செய்தா மெய்ப் பொருளுடன் மனதையும் உள்ளத்தையுங் கட்டி ஒரு நெரடிப் பொழுதேனும் தவறுது

சாதனை புரிந்து “சிந்தனையும் நின் தனக்கே” எனுமுனைமய்தன் சித்தமவனும் செயல் வாக்கெல்லாம் மவனும் சுத்த மவனும் பூண்டே நிட்டை கூடலாம். தற்கால விஞ்ஞானியும் நுண்ணிய அனுக்களாக எப்பொருளையும் பிரித்து எப்பொருளையும் நுண்ணு காசம், விசும்பு “(Electro-magnetic field)” எனும் பொதுப் பொரு காசம், விசும்பு “(Electro-magnetic field)” எனும் பொதுப் பொரு காக்குகிறார்கள். எம் ஞானிக்கும் இவற்றை முன்னரே பிரதுவி ஆகாசம் சலாகாசங் கொண்ட விசும்பு என்றும் அப்பால் சித்தா ஆகாசம் சலாகாசம் அமைத்துள்ளார். (2-94) காசத்தில் அறிவுப் பொருளாகவும் அமைத்துள்ளார். (2-94) “நுண்ணிடையவேளாடு நூடங்கும் பித்தனைக் கண்ணிடைக் கண்டு களிப்பவர்” (2-66) சிவன்டிசேர்வார். (15)

583. ஞான யோகம் நாங்கள் புரிந்தால்
மோனவீ டடைவாம் முழுது முன்மையே.

ஞானயோகம் :— உண்மை ஞானத்தாலாகிய யோக சாதனை (முன்பாட்டு விளக்கத் தொடா) ஜம்புதங்களாலே உண்டாக்கப் பட்டதே சாக்கரம். மனம் ஒடுங்கிய சிந்ததைத்தெளிந்த அறிவாளி எப்பொருளிலும் அதன் ஒலிவடிவான அம்மை உண்மைப் பொரு ஈனையே காணகிறோம். அழிந்து போகும் மாயையின் தோற்றங்களை அவன் காணகிறதில்லை. நீர்த்துக்குமிழி போல் நொடிப் பொழுதில் மறைந்து இன்னென்றாகத் தோன்றுமே மாயையின் வடிவம். இவற்றையே மானும் மழுவும் ஏந்திய கரங்களைச் (1-584) சாதனையில் கொண்டு போற்றிப் பூஜை செய்து தொழுது வணங்கினால் மோனவீடு, சித்தமவனும் தோன்றுமே. (16)

584. இடத்து மடந்தையை வைத்த பெருமான்
நடத்தைக் கண்டால் நாழுயந் தோமே.

பாசபந்தக் கயிறு அறுமனம் ஒடுங்கும். அம் தோன்றும் (முன்பாட்டு விளக்கம்) ஒங்காரத்தில் உதித்த உலகைக் காண (2-577) அதே அம்மையின் வடிவம் அம்மையையும் அப்பலாம் (2-577) அதே அம்மையின் வடிவம் அம்மையையும் அப்பலாம் (2-578) “அறியா அறிவில் அவிழுந்தேக னுமினைப் பிரியாதவர்கள் (2-578) “அறியா அறிவில் அவிழுந்தேக சித்தமாய் நெறியாம் நந்தி நீட்டருள் ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம்” எனும் நிலையில் ஒடுங்கி நிட்டை கூடினால் தில்லைத் தரிசனங்காணலாம். பிறப்பை யறுக்கலாம். (17)

585. அணங்கு தந்தெமை ஆட்டும் மனத்தை
இணங்காம வெந்தை யினையடி பணிகுதும்.

அணங்கு;—அச்சப்; ஆச; கொலை; நோய்; வருத்தம்; மனக் குரங்கு மூவாசையினால் பீடிக்கப்பட்டு ஜம்புலக்கணி மரத்தில் புத்திக்கிளை வழியே தாலித்தாவித் திரிந்தும் ஆச பூர்த்தி யாகாமல் வாதமுஞ் சண்டையும் அச்சமும் கொலை பாதகமுமே விளைவிப்பது (2-580). அதற்கு இணங்காமல் பாசபந்தக் கயிறு அற மனமும் உள்ளமும் ஒடுங்க மொனங்கு சாதித்து இறைவனடி சாருதுமே. (18)

586. தன்னைத் தன்னை வரிந்த ஞானிகள்
வீண்ணவீல் விளங்கும் வெய்யவன் போல்வார்.

மும்மெளனஞ் சாதித்து நிட்டைக் கூடித் தில்லைத் தரிசனங்கள்னு
வேண்மூத்தராக யானைத்தோல் போர்த்த (2-223) சிவபெரு
மான போல் சீவிக்கும் ஞானிகள் எப்பொருளிலும் சிவபெரு
மானையே காணும் தேவனாக விளங்கும், கோடி சூரியப் பிரகாச
வொளி கொண்டு விளங்கும், சிவபெருமான போல் வாழ்வார். (19)

587. நன்று தீதென்று நாடாமல் நாடினால்
குன்றின் மேல் வைத்த விளக்கின் கொள்கையே.

தில்லைத் தரிசனங்கள்டை மெய்யன்பர், பாசபந்தக்கயிறு ஏற்கு
வர்கள் அறவழி நின்று அம்மையின் ஆற்றல் வடிவங் கொண்டே
வாழ்வர். முருகனே வள்ளியாகச் செயல் பூரிந்தாள் வள்ளி என்பர்.
அவர்க்கு நன்மையுமில்லைத் தீமையுமில்லை. மாமேரு என்னும்
வாழ்க்கைக் குன்றி னமேல் வைத்த ஞானாளி விளக்கேயவர்கள்.
நிட்டைக் கூடித் தில்லைத் தரிசனத்தில் அம்மையைத் காண்பவர்கள்.
அவ்வாறு தொண்டாற்றுபவர்கள். (20)

588. பத்மா சனத்தில் பரிவுடனிருந்து
சித்த விருத்தியைத் தீர்த்திடு வோமே.

பதுமாசனம்;—அட்டாங்க யோகாசனத்தோன்று அஃது இரு
தல். அவ்வன்னம் தியானத்திலிருந்து பிரானுயாமம் செய்
களாற் தடுத்தல்; இரேசகம் பூரக பூரக கும்பகங்
யுட்செலுத்துதல்; கும்பகம் அங்கனேற்றிய வாயுவை நிறுத்தல்.
மந்திரமில்லாது நிறுத்தல் அகற்பம். பிரணவத்துடன் காயத்திரி
மந்திரத்தையும் உச்சரித்து நிறுத்தல் சகற்பம். பிரத்தியாகரம்
மனம் இந்திரிய வாயிலாக விடயங்களில் செல்லாது ஆடக்குதல்.
பிரபஞ்ச உபாதியைச் சிவசொருபமாகப் பார்த்தல். (எல்லாஞ்
சிவன் செயல் எனும் ரூபம்) உந்தி இதயம் எச்சியெனும் மூன்
நிடத்தும் சித்தத்தை நிலை நிறுத்தல். மேலும் முழுங்கால்குதம்
இதயம் கண்டம் கபாலம் என்னும் ஜந்து இடங்களிலும் பிருதியீ
அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் ஏனும் ஜந்து பூதங்களையு மொடுக்கி
அவ்விடங்களில் முறையே பிரமா ஷ்ணு உருத்திரன் மகேஸ்
வரன் சதாசிவன் எனும் பஞ்ச மூர்த்திகளை யிருத்திப் பாவித்த
லாம். தியானம் ஜம்பூதங்களையு மந்தக் கரணங்களையு மடக்கி
ஒரு கரத்தில் மழுவும் ஒருக்கரத்தில் மானும் ஏந்தியதாய் அபயவரத
அர்த்தங்களையுடையதாய் சதுரப்புயமகாளகண்டம் திரிநேத்திரம்
உடையதாய் விளங்குஞ் சிவமூர்த்தியைத் தியானித்தல். சமாதி
ஒரிடத்தேனும் மந்திரத்தோடு நோக்காமல் எங்கணும் சிவவியா
பகமாய் நோக்கி அவ்வஸ்துவையுந் தண்ணையும் பிறிவறப் பார்த்தல்.
இவ்விழி நின்று சித்த விருத்தியைத் தீர்த்திடுவோமே (21)

589. மணிவா சகந்தரு மந்திர மோதினால்
பிணிமூப் பில்லாப் பிரம மாகுதும்.

மாணிக்க வாசகர் நாலாயிரமாண்டுகளுக்கு முன் கிருஷ்ண
குக்குப்பின் பாண்டி நாட்டிலே அரிமர்த்தன் பாண்டியன் காலத்
தில் வாழ்ந்தவர். இவர் திருவண்ணாமலையிலே தலவாசஞ் செய்த

போது பெண்கள் வைகறையிலே யெழுந்து சிவ தோத்திரஞ் சொல்லிக் கொண்டு அயல் வீட்டுப் பெண்களை யெழுப்பி நீராடப் போதலைக் கண்டு அச் செயலைச் சிவ சக்திகள் சிருஷ்டியின் பொருட்டு ஒருவரை யொருவர் ரெழுப்புவதாகப் பாவித்துத் திருவெம்பாவையைப் பாடியருள்ளூர் (என்று மதுரைத் தமிழ் அகராதி கூறுகிறது.) மேலும் அங்கே

எங்கையுனக் கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகலென்கண் மற்றென்றாறுங் காணற்க
விங்கிப் பரிசே யெமக் கெங்கோனஸ் குதியே

என்பதை யெடுத்து அவருடைய மனமுஞ் செயலுமெங்கு யழுந்திக் கிடந்தது என்கிறூர். மேலும்

வையக மெஸ்லா முரலதாக மாமேரு மென்னு மூலக்கை நாட்டி மெய்யெனு மஞ்சிறைய வட்டி மேதகு மன்னன் பெருந்துறையான் செய்யத் திருவடிப்பாடிப் பாடி செம்பொனுவக்கை பற்றி யையன்னி தில்லைவாணனுக்கோடப் பொற்சன்னமிடத்து நாமே”

என்று ஞானப் பொருட்களுக்கு உருவும் அமைத்துள்ளார் என்கிறூர். பஞ்சபூதங்களாகிய உலகம் உரலும், மாமேரு என்னும் மலையை உலகியல் வாழ்க்கையை உலக்கையாகவும் காட்டுகிறூர். மேலும் மஞ்சள் மங்களாப் பொருள். உன்மை நெறியையே (தண்டரளமொடு (2-3) காண்க) மஞ்சளாக எடுக்கிறூர். இரு வினையும் நீங்க அண்டர் தொழுமிறைவன் (2-3) மோட்ச வீட்டைக் கொடுக்க இங்கே அவர் ஈற்றில் “செம்பொன் னுவக்கை பற்றி ஐயன்னி தில்லைவாணனனுக்கே” என்கிறூர். இவ்வாறு மகா மகோபாத்தியாய தழிணுத்திய கலாநிதிடாக்டர் சவாமி நாதையர், அகராதி தொகுத்தவர் கூறுகிறூர். சவாமிகளும் திருவாசகம் திருக்கோவையாரைத் தமிழ் மந்திரம் என்றே கூறுகிறூர். அதில் “சிவபுராணம் சிறந்த மந்திரம்”. (22)

590. யவனர் சேரனகர் தமிழர் சிங்களவர் எவரும் வணங்குவார் எந்தைத்தன் தானே.

யவனர்:- சித்திரக்காரர்; சேரனகர்; மிலேச்சர்; பிறச்சமயத்தோர் சேரனகர் தமிழர் சிங்களவர் எல்லோருங் கூடி எம் பிரானும் தம்மை வணங்குபவரே. (பிற பாகை ஆங்கிலம் முதலியவற்றில் சவாமிகளைப் பற்றி எழுதியுள்ளார்) (53)

591. அரவார் செஞ்சடை அண்ணல்தன் பாதம் விரவி நிற்பவர் வீடுபெற் றனரே

ஐம்புலன்களையும் வென்றவர் ஐந்து தலைநாகம் அடங்கியே சடையில் வைத்த சிவபெருமான் போல் வாழ்பவர். மும்மெள்ளஞ்சாதித்தே நிட்டை கூடி இறைவனுடைய பாதம் நல்கிப் பிறப்பையறுப்பர். (24)

592. இலது உளதென வெவருமே மாறக் கலந்து நிற்பவன் கண்ணுத லாமே:

இறைவன் அங்கு உள்ளான், அங்கு இல்லை என்று எவ்வும் ஏமாறக் கூடியதாக நடிப்பவன் இறைவனேனதாம். கிருஷ்ண பிசான் பட்டினத்தார் செல்லப்பாச் சாமியார் இவர்களுடைய சரித்திரங்களில் போதிய சான்றுள்ளது; (25)

593. வஞ்ச நெஞ்சினர் காணே வள்ள லை
அஞ்செழுத் தோதி அர்க்சிப்போமே

ஜம்புலக்களிப்பறித்துண்ண ஒருவரை யொருவர் ஏமாத்தும் பொய்யர், நெஞ்சில் வஞ்சகம் பொருமை பொய் களவு உடையவர், உண்மை பொருளாம் இறைவனைக் காணமாட்டார். அவர்முதல்வளை, முழுமுதல்வளை அஞ்செழுத்தின் உண்மையை உணர்ந்தோதி (2-6;410) இருவினையும் நீங்க, அஞ்செழுத்துப்பொருளும் நாமும் பிறிவற்று ஒன்றுக்கொமே. சமாதி யடைவோமே. (26)

594. அழகா ரரியும் அம்புயா சண்னும்
தொழுதிட நின்றவன் சுத்த சிவமே.

அம்புயாசனம்;—மல்ராசனம்; அம்புயம்;—தாமரை. அம்புயாசனம்=பிரமன் அரி=விஷ்ணு; அழகன். பிரமா விஷ்ணு தொழுதிட அப்பாலய் நின்றவன் சுத்த சிவமே. ஆனவும் நீக்கி யாண்டவன் சுத்தசிவமே. (27)

595. இளமை மூப்பிலா நெம்பி ராணென்றுத்
தொழுதிட நின்றவன் சோதி சொரூபனே.

ஜிந்தெழுத்துச் சோதி ஆதியுமந்தமுமில்லாதது. பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத பொருட்டு இளமையும் மூப்பும் எங்கே ஜந்தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்து (2-572) கிடக்கிறவன் இளமையும் மூப்புமில்லாச் சிவபெருமானேயாவன். அவன் சோதிசொரூபன். (28)

596. இறப்பும் பிறப்பும் மெமக்கில்லை யென்றவன்
அறமார் நல்லூ ராசா னுமே.

அறவழிதவருது அறக்கடவுளாகவே சமாதியடையும் வரை நின்ற நல்லூ ராசான், பெரும் ஞானங்குரவுஞக உருத்தாங்கிய வனே; தமக்கு இறப்பும் பிறப்பும் இல்லையென்றேதினான். (29)

597. அனங்க ஞகத்தை யன்றெரி செய்தவன்
கணங்கொள் பேயோ டாடிய கள்வனே

அனங்கன்;— உடலிலான், மன்மதன், உடலில்லாது அக்கே சொரூபமான மன்மதன்; அன்று சிவபெருமானை நிட்டையினின் ரும் நீக்க முயற்சித்த போது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து அவனைக் கட்டெரித்தவர். இல்லாழ்க்கையில் மாயக்காட்டில் கணங்கொள் பேயோடாடிய கள்வன். இருவினைக்குமப்பால் பட்டவளைக்கும் உடனின்றுஞ் செயுல் புரியுங்கள்வன் காட்டிலே காளியுடன் கந்தாடுங் கண்ணுதல் (1-730) (30)

50. ரங்கநின் திருவருள் தரலாகாதா 204.

இராகம்—காபி தாளம்—ஆதி

598. ரங்கநின் திருவருள் தரலாகாதா (ழுஷ்)

அநு பஸ்லவி

தேசகாலம் யாவும் மறந்து

தேவா உன்றனருள் நிறைந்து (ழுஷ்)

சரணங்கள்

பாதகன் கஞ்ச னனுப்பிய பூதகி

பாரில் மாள்வே செய்தாய்

அதுபோல் அடியேன் ஆணவமொழிய

அருள் நீ தருவாய் ஜை (ழுஷ்)

ஜிந்தொழிலுங் குளித்தருளும் முழுமுதல்வனே! தண்ணளி வாய்ந்த எம்பெருமானே! என்பூர்வ புன்னிய பயனாக எழுந்தருளிய திருவருளே! யாவும் கால எல்லையேயாதேச எல்லையோ இல்லாது எப்பொருளிலும் அதன்தன் விளைப்பயனுக் கேற்றவாறு முக்காலமும் உடனின்று அருள்புரியும் எம்பெருமானே! பூதகி=கிருஷ்ணன் முலை மூலமாய் விஷாமுட்டக் கம்சனால் ஏவப்பட்டக் கூர் அரக்கி. (டாக்டர் சுவாமிநாததயர்). மாணிக்கவாசகர் திருவெம்பாவை திருப்பொற்கண்ணம் என்னும் பலபதிகங்களில் ஞானப் பொருட்களுக்கு உருவமைத்துப் பாடியதை எடுத்துக் காட்டுகிறூர் (2-589) கான்க. “வையகமெல்லா முரலதாக மாமேருவென்னு மூலக்கை நாட்டி” என்றும் பின் “செய்யத்திருவடிபாட்ப்பாடிச் செம்பொன்னுலக்கை பற்றி” என்றும் உருவமைத்ததை எடுக்கிறூர். சரியை சரியையில் கிரியை என்னும் ஒழுக்கக் கடைப்பிடித்து இருவிண்ணும் நீங்கி மோட்ச வீட்டையடைய ஆணவமுனைப்பு நீங்கச் சிகிச்சை செய்யும் மருத்துவனும் சிவபெருமானைப் பாடிப்பாடிச் செம்பொன்னுலக்கை பற்றி என்றும் எடுத்துக்காட்டுகிறூர். அவ்வாறே இங்கும்—அந்தப்பூதகி முலையைக் கொடுத்தபொழுது குழந்தையான கிருஷ்ணர் பாலை இழுயிழுவென்றே இழுத்தாராம். ஈற்றிற் மாண்டு போன பூதகியின் உடல் பூமியில் கீழே வீழ்ந்ததாம் (புராணக்கதை) ஜபபுலன் வழியே பாழும் படுசூழியாம் வாழுக்கையில் விளைப்பயனுராடாகத்தன்றும் வஞ்சன் கொடுவிளையாளன் கஞ்சன் ஆருயிர் தன்னை உடனின்று ஏவ அறிவிவியான பாபிகள் ஜம்புலன் இச்சைவழிச் சென்று வஞ்சவாழ்வில் பூதகியால் ஆளப்பட்டுக் கிடந்தலைகின்றனர். ஆனால் அறிவாளிகளான மெய்யன்பரைச் சிவபெருமான் உடனின்று அருள்புரிய அவர்கள் நிஷ்காமிய கர்மம் புரிந்து இருவிண்ணும் நீங்கப் பெறுவர். புராணக்கதை இவ்வுண்மையை விளக்குகிறது. பற்றற்ற இறைவனுக்கேவே விளங்கன் கிருஷ்ண பிரான் ஜம்புலன்களையும் ஒடுங்கச் செய்தார் பூதகி மாண்டாள். மோன மெய்திய அகத்தினரானார். இங்கும் கிருஷ்ண பிரான் உதவி நிற-

சுவாமிகளும் அவ்வாறே இருவினையும் நீங்கி மோன மெய்திய அகத்தினராய் நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனங்கள்டார். பின்னும் ஆணவும் நீங்க மதம் பிடித்த யானை போன்ற மனத்தை அடக்க [2-310] இல் சிலகரிசு 97 காண்க] பக்திக் கொடியினாலே மெய்ப் பொருளானவனுடன் கட்டி அவன் பாதஞ் சேருதல் வேண் குமே. (1)

599. வேத புராணம் காணவொன் ணத
வித்தகனே பக்தர் வேண்டும்
விமலா அமலா கமலக் கண்ண
விரைவாய் நீ வருவாயே.

வேதங்கள் கூறும் வழி நின்று போற்றிப் பூசைசெய்து காணப் படுவன்; வேதங்களை வாசிப்பதால் அதன் பொருளாக அவனைக் காணவொன்றைவன், தில்லைத் தரிசனங்கள்டு குழைந்து குழைந்து தொண்டாற்றி ஆணவழுவைப்பு நீங்கக்கரியரிபோர்த்த சிவபெரு மான் போல வாழ்ந்து (2-223) ஈற்றில் விமலன் அமலன் ஐந்தொழி ஹங் சூனித்தருஞம் வித்தகங்க நாம் நின்று (2-357) செல்லப்ப மூர்த்தி போல் வாழ(2-473) தண்ணிவாய்தவனே வருவாயே. (2)

51. அன்பே வடிவாய் அமைந்த துறவி 205

ஆகிரியப்பா.

600. அன்பே வடிவாய் அமைந்த துறவீ
அன்பே யன்றி யாற்றலு முண்டோ?
இன்பமா முகி லெங்கனுஞ் செறிக
துன்பமாம் மாயை தொடரா தொழிக
எல்லியு மல்லு மீசனைப் போற்றுக
கல்லுங் கரையக் கவிமழை சொரிக
கங்குல் பகலற்ற காட்சி பெறுக;
எங்குஞ் சிவத்தைக் கண்டின் புறுக
மங்குவார் செல்வம் மதியா தொழுகுக
இங்குநீ
இருந்த படியே யிருந்து வாழுதி
அருந்துயருஞ்னை யடையா வன்றே,

தில்லைத் தரிசனங்கள்டு பாசபந்தக் சுயிறு எரிந்த துறவியே யவன். பரகிவான் மாவான் அம்மையும் அப்பரும் அடியேனும் தாயுங் குழந்தையும் போல் அன்பு பூண்டு குழைந்து குழைந்து இன்புற்ற வாழ்வர். குழந்தை முருகனும் அம்மை பார்வதியும் போல் இன்புற்றுத் தாயினாற்றல் கொண்டு வாழ்வார். குழந்தை தாயுடன் குழைந்து செயலாற்றும் போது குழந்தை நினைத்துச்

செய்வதற்கும் தாய் நினைப்பட்டுவெதற்கு மிடமில்லாத அத்துவிக் அன்பேயது. அத்தகைய அன்பில் ஆற்றலுண்டோ? இல்லை. முருசனே வள்ளியாகச் செயலாற்றும் நிலையேயது. மாயை விட்டகலே இந்த முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலை. எப்பொருளிலும் ஒலிக்கும் ஒலிவடிவான அம்மையே மல்லு தில்லைக்கத்து; தன்னெனி கொண்டு இயக்குபவனே பகலவன்; எல்லிஎல்லவன் = பகலவன் மல்லு:— கூத்து தில்லைக்கத்து காண்க. மாறி மாறித் தோன்றும் மாயையின் வடிவத்தைக் காணுதொழிக. பாடித் தொழுது வணங்கி மாணிக்கவாசகர் “செய்யவடியைப் பாடிப்பாடிச் செம்பொன்னு வக்கை பற்றி என்று பாடுகிறது போல் எங்குஞ் சிவத்தைக் கண்டிடர் திரும். தீர்ச் சித்தமவுன்ற் செயல்வார்க்கெலாம் மெளனம் சுத்தமவுனம் தோன்றுமே. கூடியும் குறைந்தும் மறையும் மாயாவுலகு தரும் இன்பமும் அப்பொருட்களும் உம்மை மயக்காது அம்மையையும் அப்பரையுங் கண்டே இன்புடன் வாழ்ச். இருந்துபடியே இருக்குக.

(1)

601. வஞ்சம் நீக்கி வாழுந் துறவீ

அஞ்செழுத்துட் பொருளாகிய வமலனை
நெஞ்சத்துள் நீ வைத்து வணங்குதி
கஞ்சத் தேவனுங் கண்ணலுங் காணேர்
தன்போற் பிறரைத் தானி ணைந்திடு
உன்போற் பிறரிவ் வுலகி லுண்டோ
முன்பு நீ

செய்த வல்வினை தீர்த்திடுந் தியானஞ்
செய்தினஞ் சீவன் சிவனே யன்றே

ஐம்புலன் களினாலுண்டாகும் மூவாசையின் காரணமாக தனக் கொண்றும் பிறர்க்கொன்றுமாய் வஞ்சம் வையாது எவ்வுயிரும் தன்னுயிர்போல் கண்டு உலகினில் தாயுங் குழந்தையும் போல் வாழும் (முன்பாட்டுக் காண்க) துறவியே யவன் (2-496) சிவகுருதலை நிற்கத்தாய வாழ்வில் மும்மலமும் நீங்க முப்புரமும் வேவச் செய்த அஞ்செழுத்துப் பொருளாகிய (2-6) வமலனை நெஞ்சத்துள் நீவைத்து அஞ்செழுத்தையோதியோதி (2-593) வணங்கியும் அர்ச்சித்துங் காண்க. பாழும் படுகுழியான இவ் வஞ்ச வாழ்க்கையில் தள்ளும் பிரமனும்; அந்தமும் மூர்த்திகளுக்குங் காலாகிய எண்ணங்களையுண்டாக்கும் மன்மதனுங்; காலெனுதை அந்தப் பராசிவான் மாவான அம்மையைப்பறும் நீயும் முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் ஒன்றுபட்டால் உனக்கு நிகரானவர் யாருமுண்டோ? (2-543). அஞ்செழுத்தையோதியும் புணசெய்தும் அர்ச்சித்தும் (2-593) வல்வினை தொல்வினை வருவினையும் நீங்க சீவனே சிவனுய்ததோன்ற (2-335) உலகினில் இன்புற்று வாழுதி (2)

602. ஒருமை மனம் படைத்த வுத்தமத் துறவீ
 இருமையு மளிக்கு மிறைவன் திருவடி
 அந்தியுஞ் சந்தியு மகலாது போற்றிப்
 பந்தித்து நின்ற பாவம் போக்குதி
 சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சீவபோத நீக்குதி
 நிந்திப் பார்களை நேசத்தால் வெல்லுதி
 சந்தேகமில்லை
 நீயோ நித்தியன் நினக்கயல் கற்பனை
 நீயோ நிராமயன் நினைவொழிந்து வாழுதி

முத்திறப் புணர்ப்பால் நிலையில் பரசிவான்மாவரன் அம்மையப்பரார் மூலகும் நீயும் வேறுபாடு காணுது ஓன்று பட்டு வாழுந்துறவீ! இம்மையில் (மேல் குறிய) இன்பமும் விறப்பையறுப்பதால் மறுமையின்பமும் அளிப்பதே. நீர் தோத்திரித்து வணங்குந் திருவடி பூசை ஆதலால் மறவாதே! அந்தியுஞ் சந்தியுஞ் அவ்வன்னைம் அஞ்செழுத்தை யோதி அர்ச்சித்து பூஜை செய்து மனதைக் கட்டுப்படுத்தி இருவினையையும் நீக்குதி. இரு விழியும் நீர் பெருக அவனை வேண்டி நின்று அஞ்செழுத்தை உரையுணர்ந் தோதியும் உரையிறந் தோதியுஞ் சித்தனதித்தனய் அறியா அறிவில் அவிழ்ந் தேக் சித்தமாய் சிவமெனும் முத்திறப் புணர்ப்பாம் நிலையில் நிற்குதி. இந்நிலையில் நின்று ஐந்தொழிலுங் குனிந் தருஞ்சுபவனே வினைமுதலாம் முதல்வன் சிவபெருமானும் நீயும்மொன்று பட்டே சிவபோதம் நீங்கி வாழுதி. அன்பினாலும் நீண்டகால பாவணையினாலும் வீட்டு எஜமானர் பார்வையில் அம்மைஅங்குமிங்கு மோடிச் சென்று கவனிக்க வீட்டு வேலை குறைவிலாது நடப்பது போலும் ஓர்ஸ்தாபன எஜமானர் பார்வையில் உதவியாளர் அங்குமிங்கு மோடித்தத்தம் வேலையைக் கவனிக்க அங்கு ஒரு குறையுயில்லாது நல்ல எஜமானின் வேலை நடப்பது போன்றும் நீ ஐந்தொழிலுங் குனிந்தருஞும் ஜயன் போன்ற வாழுதி. முக்காலமுஞ் செயல் புரியும் நீ நித்தியன் நீயே எப்பொருஞமாய் விளங்குகின்றாய். வேறு அயல் எங்கே கற்பனையே (2—543)யது.

நிராமயம்: = உருவற்றக் நிராமயன்: = அருபி, கடவுள், சுகர் எனும் முனிவரை அவருடைய தந்தை கூவியழைத்தாரம். அப்போது முனிவர் எல்லாருடைய உள்ளத்திலும் அருபியாக நின்றே ஐந்தொழிலுங் குனிந்தருஞும் ஜயனின் வேலையைக் கவனித்துள்ளார் (2—309; 357) ஆகவே அவர் “என்” என்று பதிலளித்த போது எல்லோர் உள்ளத்திலும் அச்சத்தம் உதித்ததாம். நிராமயன் அருபியாக ஐந்தொழிலுங் குனிந்தருஞுபவர் நினைவொழிந்து வாழ வேண்டும். சுகர் முனிவருடைய ஏன் எடுத்துக் காட்டாரும் [சுவாமிகளும் தம்மை அவ்வாறு இறைவன் பனித்தருள வேண்டும் என்று வேண்டினார். (3)

52. சமுதாடு வாழவந்த சிவதொண்டன்

206

603 சமுதாடு வாழவந்த எழில் மிகுந்த தொண்டன் எளியவர்க்கும் பெரியவர்க்கும் ஏவல் செய்யுந் தொண்டன் தாளமேள மில்லாமலே தான் வளரும் தொண்டன் தன்னைப்பேரல அயலவரைத் தான் நினையுந் தொண்டன் காள கண்ட னடியவர்க்குக் காவலான தொண்டன் கங்குல் பகல் காணுமற் கருமமாற்றுந் தொண்டன் நீளதினை நித்தியன் நீ யென்றுரைக்குந் தொண்டன் நிட்டையிலே யெந்நாளும் நிலைத்துநிற்குந் தொண்டன்

சுவாமிகள் போட்டவித்து ஆலமரம் பெரிதாக வளர்வது போல் உலகெங்கும் பரவி வளரும் எழில் மிகுந்தது. பதஞ்குழப் பொது நடம் புரியும் இறைவனையே, சிறிது பெரிது, நன்பர் பகைவர், தனவந்தர், வறியவர், எனும் பேதமற்ற சிவான்மா கவே எங்கும் வீளங்க பரமசிவான் மா அம்மையப்பராம் உல கிணையே கண்டு குழைந்து குழைந்து அம்மையின் ஆற்றல் கொண்டே ஏவல் செய்யுந் தொண்டன். சிற்றின்பமெனும் நஞ்சை உண்டு சீரனிக்கவொட்டாது திஷ்காமிய கர்மம் புரிந்தும் அவ்வழி நிற்கும் (1-477;492) காளகண்ட அடியரை அவர்கள் அவ்வழி நிற்க இறைவனின் அருளை வேண்டி நிற்கும் தொண்டன். அவ்வாறு தனக்கெனச் சமையாமல் இறைவனுக்குப் பிரசாதமாகச் சமைத்துஉண்டும் யாகத்தில் எஞ்சியதை உண்டும் தர்மஞ் செய்தும் தன்னையும் அயலவரையும் ஒன்றுக அன்னையின் ஆற்றல் வடிவாகக் கண்டு தொண்டு புரிந்தும் சீவன் சிவனுக்க் காண அருள்புரியுந் தொண்டன். இறைவனைமறந்து யான் எனது என்னும் ஆணவழுனைப்புக் கொள்ளுமிரவும், பின்பு எல்லாஞ் சிவன் செயலே என்னும் பகலுங்கானாது ஏகாந்த சித்தமாய் அன்னையின் ஆற்றல் கொண்டு செயல் புரிய அருள் புரியுந் தொண்டன் முசிகவாகன ஞானக் கணபதி போல் துளை துளைத் துத் துளைத்து நீளநீளந்து நினைந்துருகி, ஞானப் பொருட்களைக் குவிக்கும் ஞான ஒனி விளக்காகி நிட்டை கூடித்தில் லைத்தரிசனங்கண்டு பிறப்பை யறுத்துச் சீவன் முத்தனகுப் பாவசமாதியில் நின்று உலகுக்குத் தொண்டாற்ற அருள் புரியுந் தொண்டன். (1)

604. ஈழநாடு வாழுவந்த எங்கள் சிவ தொண்டன் ஏழைகட்கும் பெரியவர்க்கும் ஏவல் செய்யுந் தொண்டன்
காளகண்ட னடியவர்க்குக் காவலான தொண்டன் காமக்கு ரோதமோகம் நீக்கிவிடுந் தொண்டன் வாழுவென்னும் அடியவர்க்கு வழிகாட்டுந் தொண்டன்
மறுபிறப்பையிப்பிறப்பில் நீக்கிவிடுந் தொண்டன் தாள மேள மில்லாமலே தான் வளருந் தொண்டன் தாயாகி யனைத்துவகுந் தாங்கி நிற்குந் தொண்டன்
(முன் மூன்று வரிகளின் பொருளை முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) பாசபந்தக்கயிறு எரிந்தது. (தில்லைத்தரிசனங்கண்டவன்) கட்டுந்தன்மையற்றது. காமம் குரோதிதம் பகை கொலை பாதகம் நீங்கி விடுந் தொண்டன் அம்மையப்பராம் உலகும் தானும் குழமந்து குழமந்து வாழுந்து தொண்டாற்றி தண்ணிப்போல் நீள நினைந்து இறைவனின் தொண்டில் அன்பு பூண்டு வாழுவென்னும் மெய்யன்பர்க்கு வழி நின்றருள் புரியுந் தொண்டன், நாளன்ட வில் அருள் வளர வளரத்தரள மேளமில்லாமலே சுகர் செல்லப்ப மூர்த்திபோல் (2-308; 357; 473) ஐந்தொழிலுங் குனிந்தருளுஞ் செயலில் தன்கையறியாமலே நினைவொழிந்து (2-602) காண்பன். இப்பிறப்பிலேயே பிறப்பையறுப்பதெயுனரவன். (ஐந்தொழிலுங் குனிந்தருள்பவன்) சிவபெருமானிப் போல் தன்னெளி கொண்டே இயங்குபவன். ஐந்தொழிலுங் குனிந்தருளும் நிராமயன் (2-602). தாயாகி உலகினைத் தாங்கும் தண்ணிலிவாய்ந்தவன். (2).

605. சூழ்மிக நினைத்துவினை யாற்றுமெங்கள் தொண்டன் சோம்பலே பாவமென்று சொல்லு கின்றதெதொண்டன் கூழைனினும் கூடிக்குடி யென்று சொல்லுந் தொண்டன்

கூச்சமின்றி யுலகத்திலே குடியிருக்குந் தொண்டன் ஆழநினை யகம் பாவம் போகுமெனுந் தொண்டன் அடியவர்கள் திருவடியைச் சிரசில் வைக்குந் தொண்டன்

வாழி மிகவாணிச்சிக்கா மண்கமந்தமாறன மாபெருமை வழுத்துகின்ற மாண்புமிக்க தொண்டன்.

அங்கைத் தீயஞக வருவினையுஞ் சாராமே என்றும் பூசையுந் தொத்திரமுஞ் செய்து மனத்தையும் சித்தத்தையும் பரிசுத்த மாக வைத்து வினையாற்ற அருளும் தொண்டன். வினையாற்றுதே தாமசகுணத்தில் ஈடுபடல் பாவம் எனுந் தொண்டர். ஆற்றல் வடிவாக வினையாற்ற அருளுந் தொண்டன். குழமந்து குழமந்து உலகுடன் வாழுந் தொண்டர் மற்றுந் தொண்டருடன் கூடித் தொண்டாற்றும் நிலையைக் கூறுகிறூர் காண்க.

அகரவுமி ரெழுத்தனைத்துமாகி வேறூய்
அமர்ந்ததென அகிலாண்டம் அனைத்துமாகிப்
பகர்வன வெல்லாமாகி அல்லதாகிப்
பரமாகிச் சொல்லிய பாள்ளை யாகித்
துகளறு சங்கற்ப விங்கற்பங் கலெல்லாந்
நிகிலிபசு பதிலான பொருளை நாடி
தோயாத அறிவாகிச் சுத்தமாகி
நெட்டுயிச்ததுப் பேரன்பாஸ் நினைதல் செய்வாம்.

இவ்வாறு மாயையுலகைக் காணுது அம்மையையே கண்டு ஆற்றல்
வடிவான தொண்டாற்றித் தோயாத அறிவு சொருபமாகவே
நின்று ஆழநினைத்தால் அகம் பாவம் போகும். சித்தம் தெளியும்.
கூசாமல் எத்தொழிலுஞ் செய்யலாம். ஆற்றல் வடிவே செயல்.
இருவினைக்குமப்பால் பட்டது. அப்படிப்பட்ட ரூபத்தைக் காட்ட
சிவபெருமான் பிட்டு வாணிச்சிக்காக மன்சமந்தடிபட்டான். அப்
பெருமையை விளக்குவதே தொண்டன் (3)

606. நாளென்னும் ஆணவத்தை நலியவைக்குந்

தொண்டன்

நன்மைக்குந் தீமைக்கும் நடுவில் நிற்குந்

தெரண்டன்

தேனென்ன இதயத்தில் தித்திக்கும் தொண்டன்
சிவாயநம் வென்றுதினஞ் செப்புகின்ற தொண்டன்
ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் அறியாத

தொண்டன்

அடியவரைத் தானாக ஆக்கிவிடுந் தொண்டன்

பேணுத மாந்தரையும் பிரியாத தொண்டன்

பெரியோர்கள் கருத்திலென்றும் பொருந்திவளர்
தொண்டன்

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) செல்வச் செருக்குக் கொண்ட
லக்ஷ்மிநாயகன் விஷணுவைப் போலும் கல்விச் செருக்குக் கொண்ட
சரஸ்வதி நாயகன் ப்ரமாவைப் போலும் நாளென்னும் ஆணவப்
பேய் பிழித்தலைக்காமல் பக்தியெனுஞ் சங்கிலியினால் இழுத்து
அறிவு எனும் யந்திரத்தினாலே மெய்ப்பொருளான சிவபெரு
மானுடன் மனத்தைக்கட்டிவைக்குந் தொண்டன்; இன்பத்தில
விருப்பும் துன்பத்தில் வெறுப்புங்கானுத இறைவனின் சித்திரத்
தின் பெருமையையுணர்ந்து பேரானந்தங் கொள்ளவைக்குந்
தொண்டன்; அந்தப் பேரானந்தத் தெள்ளமுதம் தெளினுமினி
யதே வென உணர்த்துந் தொண்டன்; இருவிண்ணயும் நீங்கியவன்
என்றும் அங்கைத்தியனாக விளங்கச் “சிவாயநம்” வெனப் பொரு
ஞைர்ந்தோத வைக்குந் தொண்டன்; இரவு பகலற்ற ஏகாந்த
வெளியில் பூதஞ் குழப் பொது நடம் புரிய மிறைவனைக்கண்டு
ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் பேதமறியாத பேரானந்த முன்
டாக்குந் தொண்டன்; இவ்வாறு உணரவைத்துத் தம்மடியாரைத்
தொமாகவுண்டாக்குந் தொண்டன். அவ்வண்ணம் உணராது தம்

மைப் பீடித்திருக்கும் வினைப்பயனாலே இறைவனைமறந்தலையும் மனிதரையும், நடப்பாற்றல் வடிவாம் சிவனென அதைசுற்றில் அறிந்தும் செவ்விவந்தடைந்து மறைப்பாற்றலாம் (2—84)

அவ்ணைக்காணும்வரை பிரியாத தொண்டன்; இவ்வண்ணம் அறி வடையோர்களுடைய கருத்தில் நின்று அவருடைய கருத்துக் கிசைய அறிவுவளரவைக்குந் தொண்டன். ஆயிரமாயிர முகங்களில் அவர்கருத்துகிசைந்த முகத்தைக் காணவைக்குந் தொண்டன். (2)

53. தொண்டு செய்வார் 207

607. தொண்டு செய் வாருக் குண்டே ஞானம்
 தொண்டு செய் வாருக் குண்டே மோனம்
 தொண்றி செய் வாருக் குண்டே தானம்
 தொண்டு செய் வாருக் குண்டே கானம்

சரியை கிரியை என்னும் ஒழுங்கங்கள் (2—9) இயமம் நியமம் (2—123) கைப்பிடித் தொழுகிய பொறை சமாதி யடைந்த உள்ளத்தே ஓர் அனுபவ உணர்வாக மகேஸ்வரன் என்னும் ரூபமும் ஞானத்திலியுந்தோன்றும். வளர வளர கிளிகள் குருகுகள் சத்தமிடுவது போன்ற ஞானப்பொருட்களும், அச்சத்தம் தொடர்வாகவே சங்கு நாதம் போன்றும் ஞானவிளக்காகத் தோன்றும். சாதகனுடைய அகம் தொண்டு செய்வதாலே ஞானப் பொருளாகவே காணப்படுகிறது. ஞான விளக்காக ஞானப் பொருட்களைக் குவிக்கும் பாசபந்தக்கூறு அறுந்த அகந்தோன்றும் மோனமெய்தி அகமேயது. தன்னை ஒலிக்கும் ஒலிவிடவான அம்மைபார்வதியிடம் ஒப்படைப்பான. புத்தியாகிய கண்ணையை பார்வதியுடன் கூட இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட அர்ப்பணங்கு செய்வான். அதே உண்மையான தானம் அறவழி மோன குரு எழுந்தருளிச் செயலாற்றுதலே மெய்யன்பனின் கானம், இறைவனின் கானம். இருவினைக்குமுப்பால் நின்று சிவபெருமானே கானம் இசைப்பவர். ஒலிக்கும் ஒலிவிடவாக எப்பொருளிலுந் தோன்றும் அம்மைபார்வதியே அந்தக் கானம். ஞான ஒளி விளக்கான ஞானசம்பந்தர் தேன் வண்டு சுவைக்கும் தேனமர்சோலை அம்மையின் ஆடல், நடனம், கானம் உறையும் திருப்பாகுர் இறைவன் என்னும் பொருஞ்டன் பாடுகிறார்காண்க.

“ஞான முணர்வான் காழி ஞான சம்பந்தன்
 தேனும் வண்டு மின்னிசை பாடுந்திருப்பாகுர்க்
 கானம் முறைவார் கழல்சேர் பாட லிவை வல்லார்
 ஞான மிலிரா யும்பர்வானத் துறைவாரே (2—60—11) (1)

608. எல்லா ரிடத்தும் அடியேன் வாழ்வேன்
 எல்லா ரிடத்தும் அடியேன் தாழ்வேன்
 எல்லார்க்கு மென்றும் அடியேன் கேள்வேன்
 சொல்லாற் பயனிலை யென்றே சூழ்வேன்

கேள்வன்:—தலைவன்; கணவன். எப்பொருளிலும் வியாபியாயிருந்து செயலாற்றுந் தன்மையால் எல்லாரிடத்தும் வாழ்வேன். அவரவர் விணைப்பயனுக்கேற்ற வாரே அடியேன் சிவபெருமான் (அருவாம் பொருள்) விணைமுதலாம் முதல்வன், செயலாற்றுகிறேன். விணைப்பயனுக்கேற்ற தான் செயல் நடபெறுகிறது ஆகவே எல்லார்க்குந் தாழ்வேன். முத்தொழிலுக்குங் காலாகிய, மும் மூர்த்தி கணுக்கும் முதல்வனை விளங்கும் நம்மிறைவன், நம் எண்ணங்களே. எல்லார்க்கும் நான் தலைவன் தேவர்க்குத்துவன். வேதங்களை வாசிப்பதால்பயணில், அப்பியாசித்து மும் மூர்த்திகளுடைய வேலையையுமனர்ந்து திருமூர்த்தியை யுணர்ந்தறிந்து திரிதோஷமிறக்க மோனமெய்திய அகந்தோன்ற வேண்டும். (முன்பாட்டு விளக்கம்) என்னங்கள் தாழிறக்க மூவாசைதூயிறக்கத்தோன்றும் எண்ணங்கள் அவேண்யாகவேண்டும். சோல்லாற்பயனிலையென்றே சூழ்வன் மோனநிலை எய்தல் வேண்டும். (2)

609. எல்லா ருருவமு மென்னுரு வாகும்
எல்லார் நலன்களு மென்னல மாகும்
எல்லார் பலமு மென்பல மாகும்
நலலோர் என்னுரை நயந்து கொள் வாரே

விளையின் நிச்சுவால் விளையும் விணைப்பயன் எனும்மப்பலத்தே விணைமுதலாம் முதல்வன் அவரவர் விணைப்பயனுக்கேற்றவாறு உடவிற் பொருத்தி வைத்து விணைப்பயனுக் கேற்றவாறு செயலிலுமீப்பெடுத்திச் செயலாற்றுவார். ஆகவே எல்லா உருவமு மென்னுருவமாகும் எப்பொருளிலும் வியாபித்திருப்பவன் ஒருவனே. விணைமுதலாம் முதல்வனே யானே எல்லாருருவத்திலும் பயன்னுவிப்பதால் எல்லா நலன்களும் என்னுடையதே. யானே தங்களுளிகொண்டு செயலாற்றுவதால் எல்லார் பலமு என்பலமாகும். எல்லாம் இறைவனின் திருவருளே. அறிவுடையவர் என்னுடைய அறிவுதநும் இப்பாட்டுக்களை யுணர்ந்தறிந்து அவ்வழிநின்று நம்பலனையடைவார்கள் (3)

610. வருவன வெல்லாம்வந்தே யேகுக
கருதுவ வெல்லாங் கருதித தீருக
ஒருவரு மறியா வொன்சென் சீறடி
குருபரன் திருவடி கொண்டா டுதுமே

(முன் பாட்டுத் தொடர்ந்தே உரை கொள்க) அறவழி நிற்றலே தர்மம் (2-607) ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பரை தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையுந்தயங்க(2-3). அவரவர் நெறி நிறுத்திச் சோதிப்பவனே நம்மிறைவன். “எந்திலையிலும் எக்கோலத்திலும் மன்னியசீர் சங்கரன் தாள் மறவாமையே பொருள்” என்னும் முன்னமவிளங்க அண்டர்தொழுஞ் சிவன் செயல் எனும் மெய் பொருளானவை, ஈசுவரையே இரவு பகலற்ற ஏகாந்த வீட்டில் காண்க. வருவன எல்லாம் வருக; தோன்றும் எண்ணங்கள் தோன்றட்டும்; மோன்னுகுவே எழுந்தருளிச் செயல் புரியும் அகந் தோன்ற ஒருவருமநியாச-

சிருஞ் சிறப்பும் விளங்கும். சும்மா இருக்கும் அகம், சிவகுருவின் உதவி கொண்டு நாம் தூயவாழ்வில் சிவதொண்டே ஆற்றி, நிழல் காமிய கர்மமேயாற்றி, உண்டாகும் மோனமெய்திய அகம் தோன்ற இறைவண்டி சேரலாமே.

(4)

611. ஒன்றிரண் டென்றே யுரையார் பெரியார்
கன்றும் மனத்தைக் கண்டாற் பரிவார்
கொன்றுயிர் வாழக் குறியார் திரிவார்
நன்றிது தீதென நலியார் அரிஞம்

எல்லாவுருவமு மென்னுருவாகும் எனும் வாக்கியம் (2—609) உணரிந்தறிந்து அனுபவ உணர்வாக மகேஸ்வரனைப்புரவ நடுவில் காண (2—241; 525) இறைவனை ஒன்றிரண் டென்றே யென்னை அகம், அறிவே சொருபமான அகம், சுட்டுப்பொருளுக்கும் சிற்றறி வுக்குமப்பால் பட்ட அகந்தோன்றும். மோனமெய்திய அகத்தே மோனகுருவே எழுந்தருளிச் செயலாற்றுவர்; கொல்லாவிரத மேயது (1—477) மெய்யன்பர் கொன்றுயிர் வாழக்குறியாது புத்தி யாகிய கன்னிகை இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடுவதே- ஐம்புலக் கனி மரத்தே பலபலவாகிய புத்திக்கிளைவழியே மனக்குரங்கு சென்று கனிபறித்துண்ண எத்தனிக்காது. இறைவனின் தொண்டி லீடுபடும். நாடகாசிரியர் எழுதிய நாடகத்தில் நடிக்கும் நடிகர் கொலை பாதகத்தையும் தர்மச்செயலையும் ஓரேபாவனையில் இறைவனின் திருப்திக்கு நடிப்பர். நன்றிது தீதென நலியார். திருவருள்வலதாக மனங்கசிந்துருகி இறைவனின் தொண்டில் கருணை வெள்ளாம் பெருக்குவர். அறவழிநின்று உயிர்களுக்கு தாயுங் குழந்தையும் போன்று அன்புடன் தொண்டாற்றுவர். (5)

612. எல்லா ரிடத்தும் உள்ளாய் தூ யாய்
எல்லா எழிலும் நீயே யானுய்
கல்லாய் மலையாய்க் கவின் பெறு மரமாய்ப்
புல்லாய்ப் பூடாய்ப் பொலிவாய் நீயே

வினைமுதலாம் முதல்வனுகத் தூ யோனுய் உன்னைவந்தணையும் மெய்யன்பர் உள்ளத்தே எல்லாப் பொருட்களிலும் நீயே நின்று செயல் புரிகிறுய், பேதம்யாதும் இல்லாத சிவன் செயல் என்னும் மெய்ப்பொருளாய் ஒலிக்கும் ஒலிவடிவான அம்மையே கானமாக, எல்லா எழிலும் நீயேயாகி இருவினைக்குமப்பால் பட்ட சிவபெரு மானுய் விளங்குகிறுய். பேதம் யாதுமில்லாத புல்லாய் பூடாய் அழகுடன் ஒங்கி வளரும் மரமுமாய் கல்லாய் மலையாய் எல்லாப் பொருட்களுபாய் நீயே விளங்குகிறுய். (6)

613. உன் துணை யன்றி யுயிர்த்துணை காணேன்
பின்னை யென்னைப் பிரியா துறைவாய்
அன்னையுந் தந்தையும் ஆசானும் நீ
முன்னைப் பொருட்கௌம் முன்னைப் பொருள்நீ

உன் திருவருளோயன்று வேறுதுணையில்லை, விழிந்ரீ பெருக்கி உன்னைவேன்டி நின்றால் திருவருள் கொண்டு நீரே பெருந்துணையாக விளங்குவீர் என்றும் என்னுள்ளத்தே இரவுபகலற்ற ஏகாந்தச் சித்தத்துள்ளேநீ உறைந்திருப்பாய் இரவு வந்தால் உன்னைப் பிரிந்தும் பின் உன்னை நினைந்துருகும் பகலுமில்லாதே உறைந்திருப்பாய். வெயில் வந்தால், உருகி உன்னைவீல் நீர் பெருக உன்னைப்போற்றித் தொழு அருள்புரிவாய். பெற்றெடுத்து ஆரு அண்புடன் ஆதரிக்கும் தந்தையுந்தாயும் இவ்விருவரிலும் மேம் பட்ட கருணையுடன் உடனின்று செயலாற்றி உன்னையடையச் செய்யும் சிவகுருவும் முன்றுமொன்றாய் விளங்கு மெந்தையே! ஆதியந்தமில்லாதுவிளங்குதலால் முன்னைப் பொருட்களுக்கொலாம் முன்னைப் பொருளேநீ. (7)

614. உடல் பொருள் ஆவி யுன்னதே இறைவா
திடம்பெற ஞானத் தெளிவை நல்குதி
கண்ணே கருத்தே யெண்ணே எழுத்தே
விண்ணே விண்ணீல் விளங்கும் மதியே

உடல்பொருள் ஆவி முன்றும் உன் கைவசம் ஒப்புக்கொடுத் தேன். ஜம்புலன்களு மொடுங்கவே நீயே அவற்றை ஒப்புக்கொண்டு எப்பொருளிலும் வியாபியாயிருக்கிற நீர் மகேஸ்வரங்கைப் புருவநடுவிலும் (2-241) உள்ளத்தே ஞானாளி விளக்காகவும் சித்தந் தெளியவைப்பீர். (2-607) எண்ணங்களும் அவற்றால் உண்டாகும் ஒலிக்கும் ஒவியடிவான ஒசைவடிவான அம்மையாகவும், செயல் புரியும் இறைவனங்காகவும், காணும் ஞானக்கண்ணாகவும், நீயே விளங்குகிறாய். பஞ்சபூதங்களாகப் பொது நடம் புரியும் விண்ணுலகில் அவ்விண்ணானாலுகும் அங்கு ஒலிக்கும் ஒவியடிவான அம்மையும் நீயே. இவ்வண்மையைத் தாடுமானவர் எடுத்துரைக் கிருர் காணக்.

“வைத்தபொருள் உடலாவி முன்றும் நின்கை வசமெனவே யான்கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டு சித்தமிகைப் புகுந்ததுதான் மெப்போ பொய்யோ திறிபேற்கிக் குளவுறையாய் திகை வண்ணம்”

(41 பெற்றவட்கே 7) (8)

615. பண்ணே பண்ணிற் கணியே பரம
எண்ணேன் இனிப்பிற தெய்வம் நாயென்
ஏத்தி யேத்தி யினங்கி வணங்கச்
சாற்றிய கவியை யேற்றிடு வாயே

பண்ணும் பண்ணுக்கணியாய் விளங்கும் ஓசையே! அவ்வாறு
இணைபிரியாது ஒலிக்கும் ஒலிவடிவான அம்மையும் இயக்கும்
அப்பனுமாக எப்பொருளிலும் விளங்கும் பரமனே! கீழ்த்தெய்
வங்களான மற்றென்றையும் எண்ணேன். எந்திலையிலும் எக்
கோலத்திலும் மன்னியசீர் இணையடிகளையே எங்கும் எப்பொழு
துங் காண்டிப்பன்; தண்டரளமொடு மணிஎண்டிசையுந். தயங்க
அண்டர்தொழும் ஈசுவரனையே கண்டு (2-3) அடியேன் ஏத்தி
யேத்தி இனங்கி வணங்கச் சாற்றிய கவியையேற்றுத் திருவருள்
பாலித்து எனக்கு வேண்டுவதை அருள்புரிவாயே. (9)

54. ஒன்றே தெய்வம் ஒன்றே உலகம் 208

616. உலகே முவக்கவும் உன்மனங் களிக்கவும்
கழறும் வாசகங் கருத்தி விருத்துக
ஒன்றே தெய்வ மொன்றே யுலகம்
நன்றே யென்றும் நாடிப் புரிவாய்
நீசடப் பொருளல் நிறைதரு சித்து
பேச வரிதுன் பெருமையைவ ராலும்
ஆதலா வுன்னை யங்கி சுடாது
காதல்சேர் காற்றும் உலர்த்தா கவலல்
மாதிரந் தானும் வருத்த முடியாது
ஒதிடு மப்புவங் குளிரச் செய் யாதுளை
ஸறிலாப் பொருணி யெள்ளள வேனும்
மாறிலா மகிழ்ச்சி மனத்திடைக் கொள்வாய்
சாதி சமயம் யாவுமுனக் கில்லை
நீதி யொன்றை நெஞ்சிடை வைத்திடு
உபாதி செய்யும் புலன்வழி யுருதே
அபாய மொன்று மென்று முனக்கிலை
செய்ய வேண்டிய செவ்வனே செய்வாய்
உய்ந்தாய் முன்னர் யுலகமுன் கைவசம்
சந்தேக மில்லைச் சாற்றினன் கேணீ
கற்குரு உன்துளை சாட்சி நீயாவாய்
அற்புதன்டியினை யென்றும் வாழ்கவே

எப்பொருளிலும் ஒவிக்கும் ஒவிவடிவாக விளங்கும் அம்மையும் இருவினைக்கும் அப்பால் நின்றியக்கும் அப்பனு மினைப்பிரியாதவர்கள். நீயும் அதற்குள் அடங்குவாய். அதே ஒம் எனும் மெய்ப்பொருள். பரசிவான்மாவான் உலகம் ஒன்றே தெய்வம்; அந்தப்பரமாத்மன்; ஒன்றே உலகம்; தனித்தியங்காதது பரமாத்மனே தன்னேளி கொண்டு எப்பொருளோயு மியக்குபவன். அவன் வினைப்பயனென்னும்பலத்தே அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்ற உடலத்தில் நின்று வினைப்பயனுக்கேற்ற செயலில் உடனின்று செயல்புரியும் வினைமுதலாம் முதல்வன், ஏகனனேகன் (2-285) உண்மைமுழுவதும். அவனிடம் ஒப்படை. வினை முதலாம் முதல்வன் செயல் புரிய நீசாட்சியாக நின்று பார். கர்மத்தைச் செய். ஆனால் அதனுடைய நன்மை தீமை யெனும் பலாபலனைக் கருதாதே தொண்டு செய்வாருக்குண்டே ஞானம் (2-607) அவ்வண்ணந் தாயுங் குழந்தையும் போல் உலகினிற் குழந்தையுமந்து குழந்தை நன்றே யென்றும் நாடிப்புரிவாய். தொண்டு செய்வாய். இந்த மாயாகாரிய உடம்பல்வநீ; நீ உலகெங்கும் தன்னேப்பாரில்லாது (2-543) விளங்குஞ் சித்துப்பொருள். ஆதலால் உன்பெருமையை விபரிக்கமுடியாது [கவலல்:— கவலைப்படுதல்; வருந்தல்; விரும்பல்; அலைமோதுதல். மாதிரம்;—பூமி மண்டலம்; ஆகாயம்; மலை] பிருதுவிப்பொருட்களான யானை வீடு மகிகள் முதலிய கொண்ட பூமியாகிய மாதிரந்தானும் வருத்தமுடியாது. ஐம்பூதங்களிலொன்றுன் தீ, அங்கிசடாது; தண்ணீருங் குளிரச் செய்யாது; என்று ஒதிடு. ஐம்பூதங்களால் உண்டான மண்பெண் பொன் என்னும் மாயையாலுண்டாகும் மூவாசையும் இல்லாதவனும் ஐம்புலன்களும் இறைவனிடம் ஒடுங்கிய சித்துப்பொருளான உண்ணை அந்த பொருள்களிலுண்டான காதலும் அவற்றால் உண்டாகும் வருத்தம் அலைமோதுதல் உண்ணை வாட்டாது.

நீ. யென்றும் அழியாத; என்றும் மாருத பேரானந்தங் கொள்வாய்; பெரிது சிறிது, தீண்டாச் சாதி, பிராமணன், சைவசமயம், கிறிஸ்தவ சமயம் என்னும் வித்தியாசங்களுள்ளைத் தீண்டா; தாமசகுணத்தில் ஒருபோதும் உழன்றிடாதே; இறைவன் வழி நிற்கும் ராஜத குணமும் சாத்வீக குணத்திலுமே என்றும் நீ உண்ணைக் கண்டு நீதி யொன்றை நெஞ்சிடைவத்திடு. இறைவனின் எண்குணங்கள் கொண்ட அட்டமாலர் (21-244) கொண்டு உன்மனத்தை இறைவனிடமொப்பிடு ஐம்புலக்கணி பறித்துண்ணப் பலபலவாகிய புத்திக்கிளைவழி மனக்குரங்கு கெங்று வருத்தமுருதே புத்தியென்னும் கன்விகையைப் பார்வதி யுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடும் நெறியைக்

கைவிடாதே. ஒருகவலையும் உன்னை வந்தடையாது. இறைவனின் தொண்டில் புண்ணியம் பாவம் எனும் மனக்கவலையில்லாதே செய்வன திருந்திச் செய் மோன மெய்திய அகத்தினராய் உலகுக்குத் தொண்டுசெய் முன்னர் உலகம் உன்கைவசமாய் ஆற்றல் அம்மையே செயல் புரிவள் உய்வாய்; இறைவன்டிசேர்வாய், உலகமும் நீயும் தாயுங் குழந்தையும் போல் அன்புடன் வாழு வீர் இதில் சந்தேகம் இல்லைச் சாற்றினேன் கேளீ உன்னுடைய சிவகுரு உன்னுடன் உடனின்றும் செயல்புரியத் தொண்டாற்ற நீ யென்றுஞ் சாட்சியாகவேயிருப்பாய்; திருவிளையாடல்; என்றும் அருவாக நின்று உலகுக்கு அருள் காட்டும் பரசிவான்மாவை (சிவானந்தலுகரி. ச 1(2—515)

55. கூத்தாடுதே மனமென்ன கொடுமை 209

பல்லவி

617. கூத்தாடுதே மனமென்ன கொடுமை
கும்பிட்டேன் குருநாதா உன்னடிமை

அனுபல்லவி

தீர்த்தங்க ளாடினேன் யாத்திரை செய்தேன்
சித்தந் தெளியவில்லை என்னநான் செய்வேன்

சரணங்கள்

பார்த்த விடமெங்கும் நீயல்லா தில்லை
பாராமல் நானும் பட்டேன் தொல்லை
காத்தெனை யாள்வ துன்றன் கடமை
கருணைக் கடலே நானுன் உடைமை

எல்லாத்துன்பங்கட்கும் ஏதுவாகிய இம்மனம் பெரிய குரங் குத் தன்மையை யுடைத்தாயின் ஐம்புலக் களிமரத்தின் பலபல வாகிய புத்திக் கிளைவழியே தாவித்தாவி ஐம்புலக்களியைப் பறித்துண்ணும் வேலையிலேபட்டு, 'கள் ஞஞ்சவன்போல் கூத்தாடுதே. உன்னடிமையே யான், குருநாதா. யாத்திரை செய்தேன்; தீர்த்தங்களாடினேள் உணைக் கும்பிட்டேன். ஆனால் என் ஊழி விளைப்பயஞக மன மொடுங்கவில்லை, சித்தந் தெளியவில்லையே தாயுமானவர் மனத்தின் கொடுமையை வர்ணிக்கிறார் காண்க

“பொல்லாத மாமர்க் கடமன மேள்ளைப் போல் அடுத்த எல்லா வற்றையும் பற்றிக் கொண்டனையே யென்னை நின்மயமா நில்லாய் அருள்வெளி நீநான்நிற் பேனருள் நிட்டை ஒரு சொல்லாற் பதிந்து பரிபூரனுண்நதம் தோய்குவனே’’ (என்றும்) “வாராய்நெஞ் சேயுன்றன், துங்மார்க்கம் யாவையும் வைத்துக் காராய் அடிக்கடி சுற்றுகின் ரூபுன் அவலமதிக் [கட்டிங் கோரா யிரம்புத்தி சொன்னாலும் ஓர்க்கிலை ஒகெடுவாய் பாரா யுனைக்கொல்லு வேந்வெல்லு வேன்அரட் பாங்குகொன்டே” என்று பாடுகிறார்.

(பாயப்புளி 50; 51.)

எவ்வியிரிலும் சராசரம் எப்பொருளிலும் நீயே ஒலிக்கும் ஒலி வடிவான அம்மையாக விளங்குகிறுய் திருமூலர் இவ்வண்மையைக் கூறுகிறார்.

“தானே திசையொடு தேவருமாய் நிற்கும்
தானே உடலுயிர் தத்துவ மாய் நிற்கும்
தானே கடல்மலை யாதியு மாய் நிற்கும்
தானே உலகில் தலைவனு மாமே” (10—396)

இரவுபகலற்ற ஏகாந்த சித்தத்தில் அதை நான் கண்டுவாரா மல் அதிகம் தொல்லைப்பட்டேன் கருணைக் கடலே; தாமாச குண மும் இராசத குணமும் என்னைவிட்டு நீங்க யானுன் னுடைமை யாகவே சாத்வீக குணத்திலேயே ஆழ்ந்து கிடக்கிறேனே. சும்மா இருக்கு மகந்தோன்ற வைத்து என்னைப் பாதுகார். உன் திருவருள் தந்து என்னைக் காப்பதுன் கடமையல்லவா. உன்னை நம்பி உண்ணை வந்தடைந்தேனே. கருணை நிறைந்து உன்னை வந்தடைந்தவ னுடைய நிலையைக் காணுங்கள், “பொறிவாயில் யாவையும் அடக்கி, மனதை இருதயத்தில் நிறுத்தி, தன்மிராணனை உச்சந் தலையில் வைத்து, யோகதாரணையில் நிலைத்திருந்து ‘‘ஓம்’’ எனும் ஏகாக்ஷிரமாகிய பிரம்ம மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு, என்னை ஸ்மரித்துக்கொண்டு யார் உடலை நீத்தப்போகிறானாலே அவன் பரகதியைப் பெறுகிறான்” (கிடை 8—12; 13) (1)

618. பத்திசெய் யோக சுவாமி பாட்டைப்
பாடிப் படிப்பவர் பல்லுாழி காலம்
உத்தம ராக உலகினில் வாழ்ந்து
வித்தகன் சேவடி விரவிநிற் பார்சு.

(முன் பாட்டில்கிடை காண்க) அவ்வாறு மனதைத்திடப்படுத்தி பாடிப்பாடி திங்காயியகர்மம் புரிந்து “ஓம்” எனும் மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு உத்தமராக வாழ்ந்தால் வித்தகன், ஜிந் தொழிலுங் குளித்தருஞும் ஜியன் (2—357) பதவி விரவி நிற்பார். எவ்வாறு பற்றற்றுச் சீவிப்பது என்பதைக் காணுங்கள், “பணக்

காரன் வீட்டுப் பணிப்பெண் போன்று நீ உலகில்இரு. எஜமானு டைய செல்வத்தையும் செல்வர்களையும் தன்னுடையவை கூனைஞ்று வேலைக்காரர்ப்பெண் சொல்லிக் கொள்கிறார். ஆனால் எப்போது வேண்டுமென்றாலும் வேலையினின்று விலகி வெளியேற அவன் ஆயத்தமாயிருக்கிறார். அவ்வாறே சாதகன் உலகில் கருமம் புரிந்திருக்க வேண்டும். (ஞே இராம கிருஷ்ணரூபதேசம்) (2)

56. சிவ சிவ ஓம் ஓம்

619. சிவ சிவ செல்வக் கணபதி ஓம் ஓம்

சிவ சிவ செல்வவே லாயுதன் ஓம் ஓம்

சிவ சிவ செல்வச் சிவதொண்டன் ஓம் ஓம்

சிவ சிவ செல்வச் சிவனடியார் ஓம் ஓம்

சிவ சிவ எம்முள் திருவருள் ஓம் ஓம்

சிவ சிவ செல்வத் திருமால் ஓம் ஓம்

சிவ சிவ அயன் முதல் தேவர்கள் ஓம் ஓம்

சிவ சிவ ஜீம்பெரும் பூதங்கள் ஓம் ஓம்

சிவ சிவ சிவ ஜீம்பொறி ஓம் ஓம்

சிவ சிவ சிவ ஜீம்புலன் ஓம் ஓம்

சிவ சிவ சிவ தச நாடிகள் ஓம் ஓம்

சிவ சிவ சர்க்குரு நாதன் ஓம் ஓம்

கணபதி தாயின் ஆற்றல் கொண்டு செயல்புரிந்து இருவிணையும் நீக்கியாள்பவன். மேலும் தந்தையின் ஞானங் கொண்டு மருத்துவ அஞ் சிவபெருமானங்கவே வழிமையில் சிவகுருவாக உருத்தாங்கி நின்று மலப்பிணிப்பினின்றும் விடுபட்டுச் சித்தந் தெழிந்து. சிந்தனையுமவனுக்கேயாகக் கிகிச்சை செய்பவன். மலையிடுக்கிலே கிடக்கும் மும்மலப்பிணிப்பாம் வேரைச் சுட்டெரிப்பவன். தன்டரளமொடுமனி எண்டிசையுந் தயங்கப் (2-3) போதனுசிரியர் சோதிப்பவன். எந்நிலையிலும் எக்கோலத்திலும் சிந்தை தெழிந்த வர்கள் சிவன்செயல் போதனுசிரியரையே காண்பர். தன்னுணர் வாகவே மலப்பிணிப்பு விட்டகல மலையிடுக்கில் கிடக்கும் வேர் சுட்டெரிக்கப்பட நடப்பாற்றலாம் உலகைவிட்டு மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானையே காண்பர் (2-32) செவ்விவந்தடையும். எப்பொருளிலும் என்றென்றாஞ் சிவனையே காண்பர் (திருமூலர் (10-396) (2-617) இல் காண்க) வேலாயுதச் கடவுள் (விளக்கம் (2-510) காண்க) ஞான சொருபமான வேலாயுதன் இச்சாசக்தி கிரியா சக்திகளான வள்ளி தெய்வானை எனும் இரு தேவிமாரையுஞ் சக்திகளாகக் கொண்டே அறிவே சொருபமான

அகமுடைய சாதகனை உண்டாக்கி வளர்ப்பவர் எவ்வாறு சிவ தொண்டனைச் சிந்தித்து வினையாற்றுகிறான் சாதகன் என்பதை (2—603 604; 605; 606) கண்டு கொள்க. அவனையடையுங்கள் சிவனடியார் ஒன்று கூடியே சிந்திப்பர். நிட்டை கூடுவர் தில்லைக் கூத்தனைக் காண்பர். திருவருளே அகமும் நிட்டையும் பொருந்து மிடம். திருவருள் உண்டாகியே நிட்டையும் கூடுவர். விஷ்ணுவே எம்பதவியைக் காப்பவர்; மற்றுந்தேவர்களும் அவ்வாறே; பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் மகேஸ்வரன் சதாசிவன் பரமசிவன் என்பவர்களையை தொழில் ஆறும் முருகன், வேலாயுதக் கடவுள், அருள்புரிபவன். ஈற்றில் பரமசிவனையே ஐந்தெழுத்துச் சோதி யில் காண்பான்.

“சிவ சிவ என்கிலர் தீவினையாளர்
சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மாணும்
சிவ சிவ என்றிடத் தேவருமாவர்
சிவ சிவ என்னச் சிவகதிதானே” (திருமந்திரம்)

“சிவ சிவ” என்று சிந்திப்பதாலே ஐம்புள்களு மொடுங்கும் இருவினைவிட்டகலும். சிந்தை தெளியும். நிட்டை கூடுவர். தச நாடிகளும் சாதகனுக்குத் தொண்டு செய்யும். தேகம் பொன் மயம், தேகஞ்சின்மயம், தேகம் நமவயம், தேகஞ் சிவமயம் (1—114). தத்துவாதித்தனை சீவன் முத்தன் உலகுக்குத் தொண்டாற்றுவன் பிறப்பையறுப்பன் இவை எல்லாவற்றுக்குங் கர்த்தா வாக விளங்கும் சற்குருபாதம் போற்றி போற்றி.

57. அரகர சிவசிவ மறையோனே 211

620. அன்பர் தஞ் சிந்தையில் உறைவோனே
அரகர சிவசிவ மறையோனே

“சிவசிவ” எனும் மாமறை மெய்ப்பொருளானவனே! அஞ்செழுத்துப் பொருளானவனே! (2—6) முத்தமகன் கணபதி தந்தையின் ஞானாளி கொண்டு மருத்துவமாங்க சிவபெருமானாகவே (2—619) தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையும் தயங்கச் சோதிப்பவன் (2—3). எந்நிலையிலும் ஏக்கோலத்திலும் அந்தப் மெய்ப்பொருளானவனையே காணும் இரவுபகலற்ற ஏகாந்த சித்தமுடைய மெய்யன்பர் அகத்தே அறிவே சொருபமாய் விளங்கும் பரமசிவன்.

ஹரனும் ஹரியும் இண்பிரியாத ரூபம். சிவசக்தி ரூபம். “அரியலால் தேவியில்லை ஐயன் ஐயாறனர்க்கே”—அப்பர் திரிபுர

ஸம்ஹாரத்தில் விஷ்ணுவே சிவன் கையில் பாணமானார். சிவ னுக்கு வாகனமாக விருஷ்பமாகவும் அவரே விளங்குகிறார். வாக னம்—ஆதாரம் மறைகள். அத்தன்மையால் மறையோனே என்றழைக்கப்படுகிறார். அறிவு எனும் பாணமே விடுத்தவர், பின்னும் “மறையோனே” எனும் பொருள். மேலும் சில லகரி (ச. 82 இல்) கூறுவதைக் காண்க. ஹரியான்வர்பாணத் தன்மை, விருஷ்பத் தன்மை, பாதி சரீரத்தினால் மனவியாயிருக்கும் தன்மை, பன்றித் தன்மை, கோழித்தன்மை, மிருதங்கக்காரத்தன்மை முதலான வடிவத்தையும் தாங்கினார். உமது ஹரிஹர வடிவாகிய உடலை அலும் பங்கு கொண்டுள்ளார். அக்காரணத்தால் அவரே பூஜித்தற்குரிய அணவரிலும் மிகுதியாக பூஜிக்கப்படுகிறார். (1)

621. பொன்னே மணியே பூங்கோவே புலவரெல்லாம் புகழ் எங்கோவே

மோட்ச வீட்டை அளிப்பதாலே பொன்னே என்கிறார். மூவராலும் திருமூலர் மாணிக்கவாசகர் மற்றும் நாயன்மார் முதலிய வர்களாலும் பாடப்பட்ட செம்மேனியையுடைய தன்னெப்பாரும் மிக்காருமில்லாத (2-543) தலைவனே. விரியும் பூமொட்டு தெண்ணெண்ண வண்டுகள் சுற்றும். அதுபோல் மலர்ந்து ஞானப் பொருட்களை குவிக்கும் அகமுடைய மூவரும் மற்றும் நாயன்மாரும் தேங்கும் பூஞ்சோலையில் வீற்றிருக்கும் எங்கள் தலைவனே.

“பொன்னரும் மன்னுள்மனிப் பூவைவிழி வண்டுசுற்றும் என்னருமதின் நலன் இச்சிப்ப தென்னுளோ.”

தாயுமானவர் (2) (எந்தாட்கண்ணி: 1-2)

622. காணுங் கண்ணிற் கலந்தவனே கதிரொளி போலெங்கும் நிறைந்தவனே.

இரவிமதி தீயாகி விளங்குபவனே முக்கட்கருளைப் பிராண் (2-54 ஒலிக்கும் ஒலிவடிவான் அம்மையுடன் இருவினைக்குமப்பால் நின்று இயங்கும் அப்பனே! எப்பொருளும் ஐங்பூதங்களாக ஒலிக்கும் ஒலிவடிவாக இணைபிரியாதே அவற்றுடன் நின்று தன்னெண்ணொன்டு இயங்கும் அப்பனுடன் ஞானக்கண்ணுள்ளன்று கூடியே, அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து கிடக்கும் மெய்யன்பனுடைய புருஷ நடுவில் அனுபவ உணர்வாக மாகேஸ்வரனுகை விளங்குபவனே (2-241) அறிவே சொருபமான ஆத்மனுகவும், அறிவே சொருபமான சதாசிவனுகவும் காணப்படும் பொருள். நுண்ணிடை யவளொடு நுடங்கும் பித்தணைக் கண்ணிடை கண்டு களிக்கும் பொருளே (2-66) தானத்தினுள்ளே சதாசிவனுயிடும் ஞானத்தினுள்ளே நற்சிவமாதலால் ஏனைய சிவமாம் சொருபமே (திருமூலர்) மாணிக்கவாசகர் “சோதியே சுடரே சுடரொளி விளக்கே”

என்றழைப்பது போல் “ஜந்தெழுத்துச் சோதியாம் சிவபெருமான் இயக்க எத்திக்கும் தானுகி எண்ணில் பல கோடியுயிர்கள் எத் தனையோ அத்தனைக்குங் கண்ணிற் கலந்த கற்பகமாக என்னிது யத்தே ஊறும் ஓவிக்கும் ஓவிவடிவான அம்மையப்பரே. (3)

623. ஆனும் பெண்ணும் ஆனவனே அடியவர் பேணும் வானவனே

பரம்பொருளாக மாயா காரிய உலகில் காணப்படும் உயிரில் உயிருள் பொருட்கள் எல்லாம் நுண்ணுலகில் நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாசம் என்னும் ஜம்பூதங்களாக காட்சி தருவன். அறியா அறிவில் அவிஞ்சிந்தேசு சித்தமாய்க் கிடக்கும் மெய்யன் பர் உள்ளத்தே திருவருள் வடிவரக்க் காட்சி அளிக்கும் வானவனே முன் ஜம்பூத வடிவாக நுண்ணுலகில் புருவநடுவில் மகேஸ்வரனாகவும் பின் சித்தகாசத்தில் ஆனும் பெண்ணுமான சக்தியும் சிவமுமாக இணைப்பிரியாத அர்த்தநாரீஸ்வர ரூபத்தில் சதாசிவன், மீனுட்சியமை சொக்கநர்தன் காட்சி தருவன்.

பெண்ணுய் விண்ணேர் கோவை
நண்ணுதாரை, எண்ணே நாமே. (3-40-7)

திருஞானசம்பந்தரும் இவ்வாறு கூறுகிறார் காங்க. (4)

624. கோணிய பிறையை முடித்தவனே கொல்புவித் தோலை யுடுத்தவனே.

தஷப் பிரஜாபதிக்கு பெண்கள் அறுபது பேர். அவர்களில் நடசத்திரங்களாக விளங்கும் 27 பேரை சந்திரனுக்கு விவாகம் செய்து கொடுத்து அவர்களை பஷபாதமில்லாத அன்புடன் நடத்த வேண்டுமென்று நிபந்தனை ஏற்படுத்தினார். ஆனால் சந்திரன் ரோகிணிமிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டு மற்றவர்களைப் புறக்கணிக்கவே, அவர்கள் தகப்பனிடம் முறையிட்டனர். தகஷன் கோபங்கொண்டு சந்திரன் தண்ணுடைய கலைகளை ஒவ்வொன்றுக் கீழந்து அழிந்து போக வேண்டுமென்று சாபங் கொடுத்தார். சந்திரன் கலையை கீழந்து ஒரு கலையுடன் சிவனிடம் சரண்புகவே சிவனருளால் சந்திரகலையை தமது சிரசில் பூரணமாகக் கொண்டார். அவரது அருளால் சந்திரனுடைய கலைகள் மீண்டும் ஒவ்வொன்றும் வளரலாயின. கோணிய பிறையை முடித்தவனே எம் பெருமான். இதே மாதிரி தீயகுணங்கள் பக்தர்களிடம் இருப்பினும் அவர்களை புறக்கணிப்பது பரமசிவனுக்குப் பொகுந்தாது. அவர்களைப் புறக்கணிக்காது மருத்துவனும் சிவபெருமான் மலப் பினிப்பு என்னும் நோயைத் தம்சிகிச்சையினால் நீக்கியான்டருள் பவர். சந்திரனுடைய கலைகள் வளர்ந்தது போல் மீண்டும் அவர்

பக்தி மேம்பட்டு விளங்குவர். புலியைப் போன்று ஆணவ முனைப்பு கொண்ட மெய்யடியாரையும் ஆணவத்தை நீக்கி, தோலை உரித்து பின் அதே தோலைப் போர்த்து அவரை ஆண்டருள் புரிய அவர்களும் மூன்போல உலகில் வாழினும் பாசபந்தக் கயிறு எரிந்தும் ஆணவ முனைப்பற்றும் தாமரையில் நீர் போல் வாழ்வர. (2—336) (பாட்டு 2—619 கணபதி விளக்கம் காண்க.) (5)

625. வேணியிற் கங்கை தரித்தவனே
வேழுத்தின் தோலை யுரித்தவனே

வேணி—ஆகாயம்; சடை பின்னிய மயிர்; வெளி.

ஆணவ முனைப்பைக் கொண்ட பக்தணை ஆண்டருள் புரிந்த வன். (மூன் பாட்டுக் காண்க) சடையிலே கங்காநதியையுமடையோன் அர்த்தநாரீஸ்வர ரூபம்: சந்திர கலை கங்கை முதலியன சடையில் கொண்டவன். (6)

626. பாற்கடல் தன்னை அழைத்தவனே
பாரோடு விண்ணைய் பரந்தவனே

பருப்பொருளான மாயாகாரியைப் பொருட்கள் விளங்கும் மன்னுவகும் நுண்பொருளான ஐம்பூதங்கள் சூழ்ந்து விளங்க நுண் வெளியில் மாகேஸ்வரருக்கவும், அறிவுப் பெருவெளியாம் சித்தர் காசத்தில் சதாசிவங்கவும் காட்சிதரும் விண்ணூலகும் எங்கும் பரந்து விளங்குபவனே எம் மிறைவன் (2—623) மாயாகாரியைப் பொருட்களில் அகல்நிறைவாக எப்பொருளிலும் உடனின்று இயங்குபவன். உலகியல் வாழ்க்கை என்னும் பால்கடலிலே கர்மம் புரிந்தே மூன் கொண்டுள்ள மும்மலப் பிணிப்பை நீக்கலாம். சரியை, சரியையில் கிரியை எனும் (2—9) நல்லெழூழுக்கங் கடைப் பிடித்து சிறந்த மனம் படைத்த மெய்யன்பர்கள் திடமான புத்தி என்னும் உயிருடன் கூடிய மனதை மத்தாகச் செய்து பாற்கடலை கடைந்தார்கள். முதல் எழுந்தது சிற்றிண்பம் என்னும் நஞ்சு. (2—1) தேவர்கள் பாய்ந்தோடி வேதங்களாகிய கடலீக் கடைந் தார்கள். நுண்ணுலகாகிய விண்ணூலகில் உமாநாதன் தோன்று வன். சிவன் ஒருவனே பேரானந்தப் பொருள். மன்னுலகிலும் விண்ணூலகிலும் பால்கடலை அழைத்து கடையச் செய்து மும்மலப் பிணிப்பையும் விட்டு நீங்கச் செய்து இறைவனடி சேரச் செய்கிறுன். (7)

627. நாற் பொருள் தன்னை விரித்தானே
நுண்ணிடை யாள்தன் இடத்தவனே

ஓம் எனும் ஒரு சொல்லே “சிவசிவ” எனும் தமிழ்மாமறை. பருப்பொருளான மாயாகாரிய உலகியல் பொருட்கள் உயிரில்

பொருள் உயிருள் பொருள் எப்பொருளிலும் அகல் நிறைவாக வியாபித்திருந்து செயலிலேடுபடுத்தி உடனின்று செயலாற்றுப் பனே எம் முழுமுதல்வனங்க் சிவபெருமான். பருப்பொருட்கள் ஜம் பூதங்களாகவும் நுண்வெளியில் அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து இரவு; பகலற்ற ஏகாந்த சித்தமாய் தெளிந்த சிந்தையுடன் அவனையே நோக்கித் தவங்கிட்க்கும் மெய்யன்பர் உள்ளத்தே காட்சி தருபவன். ஒவிக்கும் ஒவிவடிவான் அம்மையே ஜம்பூதங்களிலும் இயங்க இருவினைக்கும் அப்பாலாக வினைமுதலாம் முதல்வனே தன்னெளி கொண்டு செயலாற்றுகின்றன். ஒம் எனும் உண்மையினை எப் பொருளிலும் வியாபித்திருந்து செயலாற்றி அறிவிப்பவனே ஜம் பூதங்களான் நுண்ணுவகில் நந்தி வடிவாகப் பொது நடம் புரிய விறைவன். நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தன். (2-66) (8)

628. தில்லையில் ஆடிய சிற்பரனே சிவ சிவ சிவ சிவ தற்பரனே

தில்லை—மிகச் சிறிய நிலப்பகுதி, தில்லைவனம், ஆகாயத்தலம் சிதம்பரம், சித்தகாசம், பரமாகாசம். சிற்குணன்—ஞானமே குணமாக உள்ள கடவுள். சிற்சத்தி—பஞ்சசத்தியினேன்று; உயிர்க் கொளியாய் நிற்பது அறிவாற்றல். சிற்சொருபம்—ஞானரூபம். சிற்பரன்—சிற்பர், சொருபன், ஞானமே. உருவான கடவுள். தற்பரை—ஒரு மாத்திரை அளவில் முப்பதி லொன்று; சிவசக்தி. தற்பிரகாசம்—சுயம்பிரகாசம், தனக்குத்தானே வேறு தலைவர்றவன், தற்பரன்.

(முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர்) நுண்வெளியில் பொதுநடம் புரியும் இறைவன் நந்தி. அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து இரவு பகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையராய் தானுமதனுள் அடங்கவே மெய்யன் பன் காண்கிறுன். சிவசக்தியாக காண்கிறுன் அதே “சிவ சிவ” எனும் மெய்ப் பொருளை புருவ நடுவிலும் பின் அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து தம்மகத்தும் முறையே மாகேஸ்வராகவும், தற்பரனு கவும் அறியத் தருபவன் நந்தி. நிட்டை கூடுவன். உயிர்காற்று அடங்கி சொப்பனம் எனும் நிலைக்கு அப்பால் சமுத்தியில் உயிர்க்காற்றும் ஆளும் எண்ணமாகிய சித்தமும் மூன்றும் எஞ்சும். இது முன்றுமிடம். நாலாமிடத்து எண்ணந் தானுமிறக்க மூல நிலத்தில் தொப்புஞக்கும் மூலத்துக்கும் இடையே? உயிர்காற்று கிய பிராணனும் ஆளுமே எஞ்சும். அறிவு ஸ்வாலையான மூல நிலத்து மூட்டிய அங்கி தீ எழும்பும். அது மேலநிலத்து திரட்டிய வெண்ணை, நந்தி தரிசனத்தில் கண்ட தற்பரன் என்னும் மெய்ப் பொருளை, உருக வைப்பன். பொதுநடம் புரியும் இறைவன் ஜம்பூதம் சூழ சிவ சக்தி வடிவாக நின்று காட்சி தந்தவன், அந்த வெண்ணை உருக உயிர்க்கொளியாய் தேச எல்லையோ கால எல்லையோ இல்லாது விளங்கும் ஞானரூபம், திங்கள் மண்டலத்

தில் காட்சி தருவன். இதே சற்சொருபம் சிற்பரன். அறிவுப் பொருளான உண்மையினை சொற்களால் விபரிக்கவொண்டுதே. தில்லையம்பலம் சூதானதற்ற வெளி, சித்தாகாசம், உள்ளத் தேயும், பின் உலகம் வெளியாகிய பரமாகாசத்தேயும் நின்று காட்சி புரிபவன்.

“ஆனுவமுதே அழுல் வேலர்சே
ஞானுகரனே நவிலத் தகுமோ
யானுகிய வென்னை விழுங்கி
வெறுந்தானுய் நின்ற தற்பரனே” (திருமந்திரம்) (9)

629. எல்லையில்லா வருள் தந்தவனே
என்போல் நல்லையில் வந்தவனே.

(முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர) காலவெல்லையில்லாத முக்காலமும் ஒன்றுன் சிற்பரன் தேச எல்லையற்றது. தன்னெப்பாரில் வாத தலைவன் (2—543) எல்லையில்லாவருள் வடிவானதே அறிவு ஸ்வாலீ. உயிர்க்கொள்ளியாகி எத்திக்கும் தானுகி விளங்குபவன். தேச எல்லையோ கால எல்லையோ இல்லாதவன். என்போல் அவனும் நல்லையம்பதியில் செல்லப்ப மூர்த்தியாக (2—473) உருத்தாங்கி நின்றவன்.

(10)

58. கும்மி. 212

630. கும்மியடி பெண்ணே கும்மியடி குரு
நாதனைப் பாடிக் கும்மியடி
இம்மை மறுமைக்கும் எங்களை யாட்கொண்ட
எழிலைப் பாடிக் கும்மியடி.

நாதனையும் தன்னுடைய ஆத்மனையும் சத்தியுஞ் சிவமும் ஆகக்கொண்டு இரு தோழிகள் கும்மிக்கூத்து விளொயாடுதலைக் குறிக்கிறார். அப்பர் சவாமிகள் இவ்வாறே திருவையாறு எனுந் திருத்தலத்தை அடைந்த விபரத்தைக் காணுங்கள். “கயிலைமலை காணக் காதவித்த கலைவாய்மைக் காவலனாகிய தமிழாளியர் கால தேயக் கைகிடைய மார்புநைய என்புமுரிய ஊன்கெடப் பழுவம் புரண்டு புரண்டு சென்று அங்கம் எங்கும் அரைந்திடப் புறத்து உறுப்பு அழிந்தபின் அகத்து முயற்சியும் தப்புறச் செயலற்று அந்தெறியில் தங்கினார். பின்னையும் வழுத்த வேண்டிக் கயிலையை அணைவதற்கு அருளாத பன்னகம் புனை பரமர் ஓர் முனிவராம் படி தோன்றி மொழிவேந்தர் குறிப்பைக் கேட்டு மானுடப் பான்மையோர் அடைவதற்கு எளிதோ கயிலைமால்வரை? மீள்

வதே உமக்கு கடன் என்றார். ஆனால் நாயகன் இருக்கை கண்டல்லால் யானால் இவ்வுடல் கொண்டு மீளேன்! என்றார். அப்பரி-மாதவர் விகம்பிற் கரந்தார். “ஓங்கும் நாவினுக்கு அரசனே எழுந்திரு” என்றார். அப்பர் எழுந்து ஒளி திகழ்வாராய் “அன்னவே! அழுதே! திருக்கைலையில் இருந்த நின் கோலத்தை நான் தொழு அருஞுதி” என்றார். “அம்முறையை திருவையாற்றில் காண்” என்றார் இறைவர். திருப்பாடல் பலபாடுத் திருவைந் தெழுத்தோதி முழுகினார் அங்கிருந்த ஒர் திருக்குளத்தில். திருவையாற்றில் திருக்குளத்தில் தோன்றி வந்தெழுந்தார். இருவையாற்றில் திருக்குளத்தில் தோன்றி வந்தெழுந்தார். இருக்கண்ணீரிலும் குளித்தார். நிற்பவும் சரிப்பவும் துணையொடும் பொலியக்கண்டார். அவற்றில் சத்தியுஞ் சிவமும் ஆம் சரிதையைப் பணித்தார். தேவர் முதல் யாவரும் சூழ மலையானுடன் வீற்றிருந்த வள்ளல்ளாரைக் கண்டார். கண்ட ஆனந்த கடலைக் கண்களால் முகந்து கொண்டார். உருகினார். ஆடினார். பாடினார். அருள்செய்து எதிர்நின்றது ஐயாற்றின் அழியாத அழுதார். அருள்செய்து எதிர்நின்றது ஐயாற்றின் அழியாத தேன். உண்டுகளித்தார். பல பாடினார். அப்பர் சுவாமிகள் (4ம் திருமுறை. 3—ம்பதிகம்) பத்தும் இவ்வாறே.

“யாதுஞ் சுவடு படாமல் ஐயா றடைகின்ற போது
காதன் மடப்பிடியோடு களியு வருவன கண்டேன்
கண்டேன் அவர் திருப்பாதங் கண்டறியாதன கண்டேன்.”

திருமுறையில் கானுங்கள்.

இவ்வாறு எங்கள் சிவயோகசுவாமிகளும் தம்மையும் இறைவனையும் தோழிகளாக கண்டு அன்பு மேவிடக் கூத்தாடும் பாவனையில் பாடுகிறார். மாணிக்கவாசகரும் திருவெம்பாவை என்னும் பதிகம் இவ்வாறு பாடினார் போலும். (2—589) காண்க. ஐந்தொழிலும் குனித்தருஞன் செல்லப்பறுர்த்தியான குருநாதனை தொழிலும் குனித்தருஞன் எழுந்தருளியவனை (2—473) தாழும் இறைவனையே உருத்தாங்கி எழுந்தருளியவனை (2—473) தாழும் இந்தொழிலும் குனித்தருஞம் நிலையில் இன்மையின்பழும் மறு இயற்றுகின்றார் கண்டே இன்புற்று இக்குத்தை, மையின்பழும் அந்நிலையில் கண்டே இன்புற்று இக்குத்தை, (1), இயற்றுகின்றார்

631. சிவனை ருத்தனே தெய்வமடி தோழி
சென்னியிற் கங்கை பாடுதடி
அவனி டத்தினிற் பெண்ணை நீபாரடி
எண்ணியென் ணிக்கடைத் தேறடி.

சிவன் என்னும் நாமம் உள்ள ஒருத்தனே (முன்பாட்டுக்கள் விளக்கம்) தெய்வமடி. பரசிவான்மாவானவன் எப்பொருளிலும் ஒளிக்கும் ஒளிவடிவான அம்மையும் இருவினைக்கும்பால் நின்று செயல்புரியும் வினைமுதலாம் முதல்வனும் முழுமுதல்வன் உமா

தேவியாரை இடப்பக்கமாக கொண்டு கயிலையில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் கங்கை சென்னியிற் கொண்டவன். அவனுடைய கருணைவெள்ளம் கங்கா நதிபோன்று தன்னுடைய இருதயத்தி னின்றும் பெருக உயிரில் உயிருள் பொருள் அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணாக விளங்கும் இறைவனையே தோழியாக கொண்டு கூத்தாடுகிறார்.

(2)

632. அவன்றி யொன்றும் இல்லையடி பெண்ணே
அங்கையி ஸங்கியெ ரியுதடி
அவன்ற ஞகத்தில் நாகமடி பெண்ணே
அரையி லேபுவி யுடையடி

எத்திக்குந் தானை எண்ணில் பலகோடி உயிர்கள் அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணாக விளங்கும் எம்பெருமான் வேறு பொருளில்லாத தன்மையால் தன்னெப்பாரில்லாத்தலைவன், முழுவதும் உண்மையாக விளங்குபவன். ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞும் நிலையில் தத்துவாதீதன். தேகம் சின்மயம் தேகம் நம்வயம் தேகம் சிவமயம் (1-114) என்னும் பொருள் விளங்க ஐம்பொறிகளுந்தத்துவங்களும் தம்முள் அடங்க ஆளாகிய புருடனே குண்டவிசக்தி, சுத்தமாயை மூலதாரத்திலுள்ள பாம்பின் வடிவமைந்த ஓர்சக்தி, குண்டவினி தன்னகங் கொண்டவனுய் செயலாற்றுவன், அவனிடம் வருவினையெங்கே தொல்வினை எங்கே? அங்கைத் தீயன் வருவினை சாராது (2-317) அரையிலே புலித்தோலுடை (2-223) ஆணவழுவினப்பு நீங்கிப்பின் உலகுக்குக் தாட்சியாக விளங்குவது.

(3)

633. அடிக்கீ மூரக்கன் கிடக்கிறுனடி
அங்கையிலே மழுமானடி
துடியொ ருகையில் தோன்றுதடி பெண்ணே
சூலமுங் கையில் ருலங்குதடி

கைலையில் வீற்றிருக்கும் பெண்ணை இடப்பக்கமாக கொண்ட சிவபெருமான் கனகசபையின் கண்நடனம் புரியுந் தோற்றுத்தை உருவமைக்கிறார். மாயையோ உருவமைத்தாற் போல் முயலகன் எனும் அரக்கன் ஊன்று பாத்துக்கு கீழே கிடக்கிறான். திரிபுரஸ்மகாரஞ் செய்தவர். பாசபந்தக் கயிறு எரித்தவர், மாயை சுட்டெரிக்கப்பட்டதே. ஆருயிர் தன்னை வினைப்பயனுக் கேற்ற தொழிலிலீடுபடுத்தும் துடி என்னும் வாத்தியம் ஒரு கையில் தொழிலில் ஆருயிரை நிறுத்திச் செயல் புரிபவர் விழ்ஞாபிரான் காத்தல் கடவுளர். “ஹரியானவர் பாணத் தன்மை, விருஷ்பத் தன்மை பாதிசரீரத்தினால் மனைவியாயிருக்கும் தன்மை, தோழித் தன்மை. மிருதங்க்காராத் தன்மை முதலான வடிவத்தையும்

தாங்கினார். (சிவ. லகரி சு. 82) விஷ்ணுபிராண் தொழிலில்தாமே அமைந்திருந்து உலகில் வாழ்க்கையை நடத்துபவர். அவற்றை சிவலகரி எடுத்துக் காட்டுகிறது. மான் ஆன்மாவைக் குறிக்கிறது.

விருஷ்பவாகனத்தில் உமாதேவியாரோடு பரமேஸ்வரன் பக்தகோடிகளுக்கு காட்சியளிக்கின்ற வைபவத்தை உத்ஸவ காலத்தில் காணக்கிடக்கிறது.

“துங்க மழு மானுடையாய் சூலப்படையுடையாய்
திங்கள்ளி செஞ்சடையாய் சேஷுடையாய்— மங்கையொரு
பாலுடையாய் செங்கட் பணியாய் என் சென்னியின் மேல்
காலுடையாய் நீயே கதி” (தாழுமானவர்) (4)

634. குடிமு முதையும் ஆண்டு கொண் டானடி
கொல்லும் நமனை யுதைத்தானடி
அடிமுடியொன்று மில்லையடி பெண்ணே
ஆனந்தமாய் கும்மி பாடடி

(முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர) அத்துவிதப் புணர்ப்பாம் நிலையில் கைலையில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமான் பெண்ணை ஓர் பாகமாக கொண்டவனும் நானும் வேறுபாடு காணது ஒன்று பட்டோம் அங்கைத் தீயனைகி துடியும் மழுவும் மானுங் கையி லேந்திய அண்ணல் இருதயத்தே நின்று. முருகனே வள்ளியாகச் செயல்புரிந்தது போல் செயல்புரிகிறோன். ஐந்தொழிலுங் குனித் தருஞம் ஜயன், இதயத்தே ஊறும் அண்ணல் எத்திக்குந்தானுகி எண்ணல் பலகோடி உயிர்கள் அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணுகத் தன்னெளி கொண்டு விளங்கி அவற்றை ஆண்டு கொண்டானடி: இருவினைக்கும் கருவினைக்கும்ப்பால் பட்ட அங்கைத்தீயன் கொல் லும் நமனை உதைத்தானடி; அவன் ஆதியுமந்தமுமில்லா ஐந் தெழுத்துச் சோதியானவன், பெண்ணே ஆனந்தமாயக் கூத் தாடுமடி. (5)

635. தூக்கிய பாதத்தின் தோற்றுத்தைப் பாரடி
தொந்தோந் தோமென்ற நாதத்தைக் கேளடி
ஆக்கி யழிக்கவும் வல்லவ னவனடி
ஆனந்த மாயக்கும்மி பாடுமடி.

நடராசர் நடனத்தில் ஆடியபாதம், ஐந்தொழிலுங் குனித் தருஞான் சிவபெருமான், ஒளிக்கும் வலிவடிவான் அம்மையாக எப் பொருளிலுஞ் செயலாற்றுவதைக் குறிப்பது (முன்பாட்டு). ஊன்று பாதம் ஐந்தெழுதுச் சோதியில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் நிலை. (முன் பாட்டுத் தொடர) ஓர் தொழிற்சாலையில் யந்திரங்களும் வேலை யாட்களும் ஓடி ஓடித் தொழில் புரியச் சுத்தங் கேட்பது போல் எங்கள் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞமையனுடைய தொழிற்சாலை யிலும் உயிரில் உயிருள் பொருள் எல்லாம் தம் நாதத்துடன்

தொழிலிலீடுபடும் நாத்ததையே குறிக்கிறது. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், எனும் மூன்று தொழிலுமே அவர் மும்மூர்த்தி களாகவும் நின்று ஆற்றுகிறார். ஆனந்தமாய்க் கூத்தாடடி. (6)

636. பாம்பும் புலியும் பார்த்திருந் தாரடி

பாரளாந் தோணெயன் பாடுபட் டாரடி
நாம்பு கழந்திட நற்றரு ணமடி
நங்கைய ரேகும்மி பாடுமடி.

முப்பத்தைந்து கருவி கரணங்களுக்கும் ஆதாரமாயுள்ளன ஜம் புலன்கள்; ஜந்துதலை நாகம்; பாம்பு. நான் எனுமானவ முனைப்பே புலி. இவைக்கு அப்பால் நின்றே ஜயன் செயல் புரிபவன், பாம்பும் புலியும் பார்த்திருந்தாரடி. ஆனால் இவற்றால் ஆளப்பட்ட பாரளாந்தோண் அயன் ஆணவ முனைப்பால் பாடுபட்டாரடி. ஆதலால் அயன்மால் போல் ஆணவ முனைப்புக் கொள்ளாமல். ஜயனும் எளியேனும் அத்துவிதப் புணர்ப்பில் அவனுடைய பக்தியால் ஆனப்பட்டுக் கிடந்த மகிமையைப் புகழ்ந்து பாடிக் கும்மியடிப் போம். (7)

637. மாறிப் புலன்வழி போகா தேயடி

மதிக்குள் ஓரவி சேர்த்திடடி
ஆறி யிருந்து பாரடி பெண்ணே
அவனை நீ கண்டு தேறடி.

அயன்மால் தம்மகத்துள்ளே இரவு பகலற்ற ஏகாந்த சித்தமாய் எல்லாஞ் சிவன் செயல் திருவருள் எனுமுன்மையைக் காணுமல் ஆணவ முனைப்புக் கொண்டு தம்மை மறந்து அலைந்தனர். அவ்வாறு ஆணவ முனைப்பு உண்டாக்கும் புலன் வழிச் செல்லாதேயடி தோழி. ஒவிக்கும் ஒவிவடிவானவளே அம்மை, மதி; எப்பொருளிலும் அவளே இயங்கும் தொந்தோமென்னும் நாதம். உடனின்று தன்னெளி கொண்டியங்குபவன் சிவபெருமான் இரவி. அம்மையை ஒவிவடிவானவளை நாத்ததைக் காண்கிறோம். நிழலைக் காண்கிறோம். ஆனால் இயக்கும் சிவபெருமானை வினைமுதலாம் முதல்வனை நம் அறிவினாலேதான் காணலாம். ஒவிவடிவான அம்மையை நிழல் ஊடாகக் காணலாம். ஒவ்வொரு தொழிலும் அவனே செய்பவன். ஜம்புதங்களான நுண்ணுலகில் அம்மையும் எளியேனும் ஒன்றுபட்டு அறியா அறிவில் அன்முந்து மோன்மெய்திய அகத்தில் அவனைக்காணலாம். ஜம்புலனுமொடுங்கச் சம்மா இருந்து ஆறி அம்மை பார்வதியிலே இளைப்பாறிப் பாரடி பெண்ணே, தோழி. அகந்தோன்றும், நிட்டைக்குவாய் அவனைக் கண்டு ஆனந்தங்கொள்வாயடி. (8)

638. சித்தத்துள் நித்தந் தித்திக்குந் தேனடி
 தீராப் பினியைத் தீர்க்கும் மருந்தடி
 பக்தர்கள் கண்டு பரவு வாரடி
 பாவைய ரேகும்மி பாடுமடி.

ஜந்தொழிலுங் குனித்தருஞமையன் எம்முள் நின்று உல வினை
 இயக்கப்பல பலவாகிய எழில்களும் தொந்தோமென்னும் நாத
 மும் சித்தத்துள் நின்றுருக்க நித்தந் தித்திக்குந் தேனடி. அதைக்
 கண்டவர்கள் அவற்றை மறந்து பின் மாரூப் பினிக்குள் ஏன்
 புகுவார்கள். இந்த உடம்பு சிவன் கோயிலடி. அதைப் பக்தர்கள்
 கண்டு பரவுவார்கள். பணிவார்களடி. பாவையரே இன்பத்தேனை
 யருந்தி ஆனந்தங் கொண்டாடிக் கும்மி பாடுமடி. (9)

59. இலங்கை என் திருநாடு 213

639. எல்லாருக்குந் தம்பிரா னென்னைவந் தாண்டு
 கொண்டான்
 கொல்லேன்பொய் சொல்லேன்யான் குருமொ
 ழியெம்மறக்கிலேன்
 நில்லாத காயத்தை நிலையெனவே யெண்ணுகிலேன்
 சொல்லாரும் பொழில்கும் மிலங்கையென்
 திருநாடே.

எப்பொருளிலும் அகல் நிறைவாக நின்றியங்கும் வினை முதலாம்
 முதல்வன் முழு முதல்வன், தன்னெனி கொண்டு குரியன் கண்
 ஜெளியுடன் ஒன்றுகூடிய வகையில் பொருட்களை வீறுபெறச் செய்
 வது போல், உயிரில் பொருள் உயிருள் பொருட்களுடனும்
 உடனிருந்து செயலிலீடுபடுத்துபவன். என்னியுமல்வாறே செயலி
 லீடுபடுத்தி, மருத்துவங்கு சிவபெருமான் அவரவர் நெறி. நிறுத்
 திச் சோதிப்பவன் (2—3), அந்தப் பினக்கில்லாத பெருமான்
 என்னியும் ஆண்டு கொண்டான். எளியேன் ஜயப்படேன்; (கொல்
 வேன்—ஜயப்படேன்) எந்நிலையிலும் எக்கோலத்திலும் அந்தப்
 பினக்கில்லாத சிவன் செயல் போதனைசிரியரான குருநாதன்
 மொழிந்த மொழிகள் “எப்பவோ முடிந்த காரியம்; ஒரு பொல்
 லாப்பு மில்லை” (2—472; 291) என்பனவற்றின் உண்மையினை
 மறவேன்; வழி தவறேன்; முப்பு வந்தடைதல் வெண்ணீருஞ்
 சுக்கிலமும் வடியும் இக்காயம் நீர்க்குமிழி போன்றது; அது
 நிலைத்த பொருளென ஒரு நொடிப் பொழுதேனுமெண்ணுகிலேன்
 செல்லுலகு—மறுமை; செலுத்தல்—நிகழ்தல்; காரியஞ்சித்தியா

தல்) தண்டரளமொடு மனி எணிடிசையுந் தயங்க அண்டரி தொழுமிலங்கை ஈசுவரணையே காண்பேன் (2—3) (முன் விளக்கங்காண்) மறுமை இன்பம், பிறப்பை யழிக்குமின்பந் தரும் சாயுச் சிய பதவி; விரிந்த அம்மலர் போன்ற அழகு கொடுக்கும் பொழில் சூழிலங்கையே என்னுடைய திருநாடு, பிறப்பையழிக்கும் நந்நாடு

(1)

640. என்னைவிட் டகலாம லெப்போது மிருக்கின்ற அன்னையொப் பானவனை யடியேன்யான்

முன்னைநா விராவணன்றன் முடிபத்தும் மறப்பேனே

தென்னைப்பை சேரிலங்கை சிறியேன்றன் திருநாடே. நெரித்தவன்

தில்லைத் தரிசனங் கண்டு பாசபந்தக் கயிறு எரிந்த எளியேனை என்றும் விட்டகலாது என்னுள் நின்று அவனே செயலாற்றும் உண்மையினை உணர்ந்து, பரசிவான்மாவாக உலகினில் காட்சி தரும் அம்மையப்பராம் அவனும், ஐந்தொழிலுங் குனிந்தருளுங் காட்சித்தருபவனும், காட்சிப் பொருளான உலகும் கானும் ஞானக் கண்ணுடன் பொருத்தப்பட்ட எளியேனும் மூன்றும் ஒன்றான முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் தாயுங் குழந்தையும் போல் குழைந்து குழைந்து வாழும்போது யாரை யார் மறப்பது? மறத் தல் எனுஞ் சொல்லுக்கேயிடமில்லையே. முன்னள் சூரபத்பன் இறைவனைவணங்கி அட்டாங்கயோகத்தில் பிராண்யாமஞ் செய்த போது மூல நிலத்தில் மூட்டிய அங்கி குண்டலி சக்தியை உண்டாக்கியது. அந்த சக்தியைக்கொண்டு பக்திலக்ஷி மியை நாடி தேவர்க்குத் தேவனஞ் சிவபெருமானை நாடாமல், புறத்தேசென்று பொருள் லக்ஷி மியை ஏவலாளாக அமைத்துள்ளான். உலகினரை வதைத்தான். கயிலாயமலை (2—630) பக்தி மலையுச்சி, ஞானமலை யுச்சி, யோக மலையுச்சியாக விளங்கும் சிவபெருமானுடைய இருப் பிடமானது: அதைப் பிரித்தெடுக்க எத்தனித்தான். அப்போது சிவபெருமான் தன் பெருவிரலையுன்றினராம் அவனுடையபத்துத் தலைகளும் இருபது தோள்களும் நெரிந்தனவாம் அவனும் மயங்கி வீழ்ந்து சிவபெருமானைப் போற்றி செய்து தொழுது வரம் பெற்றன (2—240). “மாமேரு எனும் உலக்கை பற்றி வையகமதனை யுரலதாக்கி” என்று கண்ணமிடித்து இருவினையும் நீக்கின்தையும் “செம்பொன்னுலக்கை பற்றித் தில்லை வாணனுக்கே”, என்று தில்லைத்தரிசனத்தையும் குறிக்கின்றார், மாணிக்கவாசகர். பொற்சன் னாம் (9) இல். யின் (18) இல் “அயங்தலை கொண்டு செண்டாடல் பாடி, அருக்கன் எயிறு பறித்தல் பாடிக், கயன்தனைக் கொன்றும் போர்த்தல் பாடிக், காலனைக் காலால் உதைத்தல் பாடி” என்று

குண்டலி சக்தி கொண்டு பொருள்ளக்ஷியியை ஏவலாளாகக் கொண்டவர்களைத் தண்டித்தலையும் குறிக்கிறார், காண்க. உயர்ந்துவளர்ந்து இலைகளுங் காய்களுந் தொங்க விடுந் தெண்ணையும் பண்ணையும் போன்ற தில்லைத் தரிசனமும் பின் நீண்ட காலந் தொண்டு செய்து (முன் விளக்கம்) ஜந்தொழிலுங் குணிந்தருளும் ஜையன் எனும் பதவி யடைந்தும் அவ்வாறு பிறப்பையறுக்குங் காட்சிதரும் திருநாடே இலங்கை. (2-420)

641. நீர் நிலந்தீ கால்வானைய் நின்றபிரான் சிறியேஜை ஓர்கணமும் பிரிவறியான் உத்தமர்தஞ் சிந்தையான் கார்நிற மேனிய னுங் கமலனுங் காண்கிலான் சீர்பெறா உ மிலங்கையென் திருநாடு கண்டுகொளே.

பருப்பொருளாக மாயாகாரிய உலகியற் பொருட்களாகக் காணப்படுவன் எல்லாம் நுண்ணுலகில் நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாயம் என்னும் ஜம்புதவடிவான ஆகாசமாக அறிஞர் கண்ணுக்கு காட்சி தருவன. (2-94) (Electromagneticfield) பாசபந்தக்கயிறு எரிந்த மெய்யன்பர் மனமொடுங்கி மோனமெய்திய அகத்தினர்; இரவு பகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையர்; அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து கிடந்தே இத்தகைய நுண்ணுலகில் அணுவுள் அவனும் அவனுள் அணுவமாக சராசர மெப்பொருளிலும் கணுவற நின்று (2-66) இணையிலியீசன் கலப்பதுணர்வர். ஓர் நூதன உணர்வாக மாகேஸ்வரனாக புருவநடுவிலும் (2-24) ஓம் எனும் மெய்ப்பொருளாம் சதாசிவனாக அகத்தேயும் தோன்றுவர். அயனும் மாலும் ஆணவ முனைப்புக்கொண்டு புறத்தேயலைந்து காணுதும் திரும்பினர். (முன்பாட்டு விளக்கம்) அவ்வண்ணம் பூதஞ்சூழப் பொது நடம் புரியுமிறைவனையே (2-49; 627) சீருஞ்சிறப்புடன் முன் விளக்கம்) பொலிந்து விளங்க நாம் காணும் நந்தாடே நம்மிலங்கை.

642. பொறிவழிபோ யலையாமற் பூவுலகில் காத்தபிரான் அறிவுக் கறிவானுன் ஆரணமு மறியகில்லான் குறிகுணங்களற்ற வொன்றைக் கும்பிடுவோ மெப்போதும் செறிபொழில்கு மீலங்கையே சிறியேண்றன் திருநாடே.

(முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர) பூதஞ்சூழ பொதுநடம் புரியுமிறைவன் அறிவினாலே தாம் காணப்படுவன்; ஜம்புலன் கரும் அறியவொண்ணு அறிவுப் பொருள்! சுட்டுப்பொருளாக நம் சிற்றறிவான ஜம்புலன்தருமறிவாகிய புத்தியில் காணப்பட வொன்றைதவன்; வேதத்தினால் காணப்படாதவன்; வேதத்தினுட

பொருளாக சித்தாந்தமுறை நின்று அப்பியாசித்து அறவினால் அறிவுப் பொருளாக காணப்படுவன். ஜம்புலன் அறியத்தரும் குறிகுணம் ஒன்றுமில்லாதவன். அத்தகைய பூதஞ்சூழப் பொது நடம் புரிகின்ற இறைவனை அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து கிடந்து எப்பொருளிலும் அனுவன் அவனும் அவனுள் அனுவமாக செறிந்து நாமும் அதனுள் செறிந்து தன் ஒப்பாரில்லாது எங்குஞ் செறிந்து விளங்குமொரு பொருளாக (2—543) விரிந்து மலர்ந்து விளங்கும் அகப்பொருளே நமதிருநாடு இலங்கை.(4)

643. முற்றுட பின்மதியம் முடிதனிலே வைத்தபிரான் அற்றூர்க்கு மலர்ந்தார்க்கு மருள்புரியு மம்பலவன் நற்றும ரைப்பாதம் நாள்தோறும் கைதொழுவார் வற்றுத வளஞ்செறியு மிலங்கை யென் திருநாடே.

பிறைச் சந்திரனை தலையில் அணிந்த எம்பிரான் (2—624) சந்திரனைப் போல் தன்னை இறைவனை மறந்த அற்றூர்க்கும் தம்மை நினைந்து நினைந்து மலர்ந்த அகமுடையார்க்கும் (முன்பாட்டு) பூதஞ்சூழப் பொதுநடம் புரியும் அம்பலத்தே உடனின்று செயலி வீடுபடுத்தி அருள்புரிபவன்; தண்ணளி வாய்ந்தவன். உயிர்களின் நலத்திற்காகவே செயலில் ஈடுபடுத்தி வினைத்தன்மையினின்றும் நீக்கி அருள்வழிகாட்டி நிற்பவன். அவனுடைய அருள்புரியும் அந்தத் தாமரைத் தாள்களுக்கு (2—33) அபயம் புகுந்து, கண மேனும் மறவாது அவனைப் போற்றி ஏதிப் பூசை செய்து தொழுவார்க்கு, அவனுடைய அறிவு வெள்ளம் ஞாளனுளிவிளக் காக விளங்கும். அகத்தே வற்றுத சுகௌநீர் போல் ஊற்றெறுத்துப் பாயும் அசுப்பொருளே திருநாடு நம்மிலங்கை. (5)

60. திங்கட் சடையாய் எங்களையுடையாய் சிவனே ஓம். 214

644. திங்கட் சடையாய் எங்களை யுடையாய் சிவனே ஓம் சீரிய அடியார் சிந்தையி லுறையுஞ் செல்வா ஓம்
மங்கையை யுடையாய் மழவிடையானே மாதவனே ஓம்
மண்ணும் விண்ணும் ஒன்றுய் விளங்கும் மணியே ஓம்
அங்கையி வங்கி தங்கிய பரனே யரனே ஓம்
ஆருயிரெல்லாம் நீயே யாகி யமர்ந்தாய் ஓம்
குங்குலும் பகலும் இல்லாக் காட்சி தருவாய் ஓம்
கருதும் நல்ல வடியரை யென்றுங் காப்பாய் ஓம்

பருப் பொருளாய் மாயையுலகில் விளங்கும் சராசரம் எப் பொருளும் ஐம்பூதங்களாக நுண்ணுவகில் அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து கிடக்கும் அடியார் சிந்தையில், விண்ணவர் பெரு மானக சீருஞ்சிறப்புடனும், ஒவ்வொரு அனுவள்ளும், செறிந்து விளங்கும் பரசிவான்மாவான, அம்மையப்பரேயாம். இந்த அர்த்தநாரீஸ்வர ரூபம் திங்கள் கங்கை சடையிலும் மங்கை ஓர்பாகமும் மானும் மழுவமாக கரண்களிலும் உடையவர். பருப் பொருள்களாய் மண்ணுவகும், அறிஞரான விண்ணவர் உள்ளத்தே ஒவ்வோர் அனுவள்ளுஞ் செறிந்து விளங்கும் விண்ணவர் கோன காட்சிதரும் விண்ணுவகும், ஒன்றுகவே எவ்வுயிரையும் உடனின்றியக்கும் அங்கைத்தீயன், இருவினையும் வருவினையுஞ் சாராதே நிற்பவன். இரவு பகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையராகி என்றும் மறவாதே தியானிப்பவர்க்கு என்றும் அவரை விட்டு நீங்காது அருள் காட்டி பிறப்பை அறுப்பவன்.

645. சிறையார் வண்டறை கொன்றைப் போதனே

சிவனே ஒம்

சிவன் சிவனுய் பாவணை செய்வார் திருவே ஒம் குறையா வண்பு தரவே வருவாய் குருவே ஒம் கூடிக்கூடி யுன்னடி பாடல் கொடுப்பாய் ஒம் பிறையார் சடையாய் பேரா யிரமே யுடையாய்

ஓம்

பேசுப் பேச வின்பம் பெருகும் பிரானே ஒம் அறையார் கழலே யல்லாற் சிறியே னறியேன் ஒம் அன்புசெய் யடியரை யென்றும் ஆளக்கடவாய் ஒம்

கொன்றைமலர் மழைகுறைந்த நிலத்துப்பூ, கொன்றை மாலை கல்லால மரநிழலிலிருந்தே அறமுரைத்த போதனைசிரியரைக் குறிப்பது. இரவுபகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையராகி மோனமெய் திய அகத்தினர் உள்ளத்தே சிறைப்பட்டவன் சிவன். அங்கேதேன் வண்டுகள் பாடுவது போல் ஞானாளி உதயமாகவே ஞானப் பொருட்களைக் குவிக்கும் சிவனே ஒம். இருவினைக்கும் வருவினைக்கும் அப்பால் பட்ட அங்கைத்தீயன். பாவந்தேயந்த ஆன்மா ஆத்மன். பரிசுத்தமாக பாவந்தேயந்து சிவனுக்கவே விளங்குபவனே ஒம். அம்மெய்யனபர் அகத்தே என்றும் விட்டு நீங்காது அருள் புரி பவனே குருவாய் உருத்தாங்கினவனே ஒம். உன்னுடைய மெய் யடியார் ஒன்றுகூடி உண்ணைப்போற்றி ஏத்தித் தொழ அருள் புரிபவனே ஒம் மெய்யடியார் தம் சிந்தையில் நின்ற அவரவர் நெறிநிறுத்திச் சோதித்து அவரவர்க்கு ஏற்ற திருமுகத்தை காட்டியகுளினன், (1-382; 423) ஒவ்வொரு நாயக்மாரும் தாம் கொண்டுள்ள உண்மையை அறிவு சொருபமாக திங்கள் மண்

தலத்தில் (2—77) காண்பவர். பேராயிரமுடையான். ஈற்றில் ஒரே
ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்து கிடப்பர். நினைந்து நினைந்துருகி
விழிநீர் பெருகி இனபம் தருபவன். அவ்வண்ணம் நினைந்துருகும்
அடியவர் உள்ளத்தே திருவருள் வடிவாக நீ கொடுப்பதே பேரா
னந்தப் பொருள்; அறிவே சொருபமான உள்ளத்தே சிறைபட்டுக்
கிடக்கும் பேரானந்தப் பொருள். உம்மால் உள்ளத்தே அறையப்
பட்ட அந்தத் திருமுகம் ஒன்றையே அறிவேன். அன்புடன் வந்
தடையும் அடியவரைக் காப்பவனே ஓம். (2)

646. கஸ்லாப் பிழையுங் கருதாப் பிழையும் பொறுப்பாய்
ஓம்

காலனைக் காலாற் றுக்கிய பரனே யரனே ஓம்
எல்லாஞ் செய்ய வல்லபம் உடையாய் எந்தாய் ஓம்
எழில்சேர் நல்லை வாழும் குருவே யிறைவா ஓம்
பொல்லா வினைகள் போகும் வண்ணம் புரிவாய் ஓம்
பூவார் மலர்க்கொண் டடியார் போற்றும்
பொருளே ஓம்
எல்லா முன் செயலா மெனும் எண்ணைந் தருவாய்
ஓம்
ஏத்தும் நல்ல வடியரை யென்றுங் காட்பாய் ஓம்

அடியேன் பிழையென்று அறியாததும் நினையாததும் எல்லாம்
உன் செயலென்றே எண்ணி ஈடுபடுவதால் வரும் வினைப்பயனைப்
பொறுத்தருள்வாய். மார்க்கண்டேயருடைய உயிரைக் கவரவந்த
யமைனைக் காலால் உதைத்து விழுத்திய சோதியே; எப்பொருளி
லும் வியாபித்திருந்து அருள்புரியும் பரனே அரனே ஓம். அவ
ரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலிலீடுபடுத்தி, வினைமுதலாம்
முதல்வன் செயல் புரிபவன்: சர்வதத்துவாதிபதி, எல்லாம் செய்ய
வல்லபம் உடையாய் என்னப்பனே ஓம். அந்த எழில் உடைய
இறைவனே உருத்தாங்கிய ஞானகுருவனே ஓம். உன்னுடைய
ஞானஞ்சிரி மலர் கொண்டு ஐந்தொழிலுங் குளித்தருஞும் ஜயனே
மலப்பினிப்பு என்னை விட்டு நீங்கச் சிகிச்சை செய்து இருவினை
யும் வருவினையும் விட்டகல் அருள்தரும் பரனே ஓம். அந்த மலர்
பாதங் கொண்டு போற்றும் பரனே ஓம். இரவுபகலற்ற ஏகாந்த
சிந்தையராகி எல்லாஞ் சிவன் செயலென்று எண்ண அருளும்
பொருளே ஓம். அவ்வண்ணம் போற்றி ஏத்தி தொழும் மெய்
யடியாரைக் காப்பாய் ஓம். (3)

647, மாறிப் பொறிலழி போகா மனத்தார் இனத்தாய்
ஓம்

மாலோ டயனூங் காணு ஒளியே மணியே ஓம்
ஆறும் பிறையுஞ் சூடிய ஜியா மெய்யா ஓம்

ஆதியு மந்தமு மில்லாய் உள்ளாய் அறிவே ஓம்
தேறித் தெளிவார் சிந்தையி ஊறும் அமுதே ஓம்
செயசெய வென்று பணியும் தெவர்கள் தேவா
ஓம்

கூரிய சூலப் படையினை யுடையாய் கோவே ஓம்
கும்பிடும்நல்லவடியரையென்றுங் காப்பாம்ஓம்

தில்லைதரிசனங் கண்டு பாசபந்தக் கயிறு எரிந்த மெய்யடியார்) பின் அயன்மால் சூரபத்மன் தக்கன் முதலியோர் போல
மாறி தாம் கொண்டுள்ள குண்டலி சக்தியைப் பாவித்துப்
பொருள் லக்ஷ்மியையே ஏவலாளாக கொண்டு சிற்றின்புலகில்
புறத்தே அலையாமல், தாம் கொண்டு உள்ள அந்தச் சக்தியைப்
பாவித்து பக்திலக்ஷ்மியையே ஏவலாளாக கொண்டு, முழுமுதல்
வானும் சிவபெருமானையே நாடிப் பணிந்தேத்தித் தொழும் முழு
மனத்தாய் ஓம். பொருள் லக்ஷ்மியை நாடி புறத்தே அலைந்த
அயனும் மாலும் காணுது, நீண்டு அடியும் முடியும் இல்லாது
நின்ற அந்தச் சிவவிங்கப் பிழம்பத்துக்கு, நமஸ்காரம். அந்த
அடியும் முடியும் இல்லாது ஆதியந்தமற்ற ஜோதியே நமஸ்காரம்.
முககட்கருணைப் பிரானஞ் சிவபெருமான் ஜோதிப்பிழம்பம்
அர்த்தநாரீஸ்வரருபமாக, ஆறும் பிறையுஞ் சடையில் உடைய
வனே நமஸ்காரம். அவ்வண்ணம் சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து
தைத்தனைய் மோனமெய்திய அகத்தே ஊறும் சுகைநீர் தெள்ள
முதே ஒளிவிளக்கே நமஸ்காரம். மலையிடுக்கிலே மறைந்து கிடக்க
கும் ஆணவ மலப்பினிப்பாம் வேரைச் சுட்டெரிக்க ஞானகுரி
யனங்கு சிவபெருமான் சிகிச்சை செய்பவர். கொன்றைப் போத
ஞசிரியர் (2 - 645) கூரிய சூலப்படை கொண்டு தொழிலில் ஏவி
மலப்பினிப்பைச் சுட்டெரிப்பவர். சூலப்படை உடைய சிவபெரு
மானே நமஸ்காரம். அவ்வண்ணம் தொழுதெத்தும் மெய்யடியாரையென்றுங் காப்பாற்றும் தண்ணளிவாய்ந்தவனே நமஸ்காரம்.

(4)

648. போற்றியென் வாழ்முதலாய பொருளே யருளே ஓம்
புண்ணியர் நண்ணும் பூரண வடிவே புகலே ஓம்
தோற்ற மறைக்குங் காரணமாகிய தொல்லோய் ஓம்
சோதிச் சுட்டே தோகைக் கிடமீ துணையே ஓம்
நீற்றெருடு பொலியும் நெற்றிக் கண்ணு நிமலா ஓம்
நீதி வழுவா மாதவர் தங்கள் நெறி சீய ஓம்
ஆற்றெருடு தும்பை யம்புலி சூடிய யரனே ஓம்.
அன்பு செய்யடியரை என்றும் ஆளக்கடவாய் ஓம்.

கண்ணேளியுடன் குரியதெனவி கூடிநின்று பொருட்களை வீறுபெறச் செய்வது போன்று உயிர்க்குயிராம் நாதனே எளியேனுடன் கூடியிருந்து தன்னை வந்தடையவும் பிறப்பை யறுக்கவுமருள் புரிபவன். அவனுக்கும் அந்த திருவருள் ஒளிக்கும் நமஸ்காரம். பக்திலக்ஷ்மியையே நாடியடையும் பூரணமான ஐந்தொழிலுங்குளித்தருளும் நிலைக்கும், புகும் ஜெனாக்கும் நமஸ்காரம். மாயா காரியப்பொருட்கள் மாறிமாறித் தோன்றும் தோற்றங்கள். எப்பொருளிலும் ஒலிக்கும் ஒவிவடிவான அகிலாண்ட ஒசையம் மையும், இருவினைக்கும் அப்பால் நின்று இயக்கும் அப்பனும் ஆதியந்த மற்ற உண்மைப் பொருட்கள். அந்தத் திருவருளாம் மெய்ப்பொருளே நமஸ்காரம். ஜோதிவடிவாம் சிவபெருமானும் ஒலிவடிவான அம்மை சக்தியும் இனைபிரியாதவர்கள். முருகன் தாயின் ஆற்றல் கொண்டு செயல்புரியும் ரூபமே தோகைமயில் அவனுடைய வாகனம்: சக்தியும் சிவமும் ஒருவர்க்கொருவர் துணை; துணைப்பதங்கள். சோதிச்சுடரே தோகைக்கிடம் துணையே ஒம் ஞானக்கண்ணினாலே மாயை சுட்டெரிக்கப்பட்டு அந்த நீற்றைப் பூசிப் பொலிந்து விளங்குபவனே நமஸ்காரம். தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையுந் தயங்க (2-3) அண்டர் தொழும் மெய்ப் பொருளே ஒம். ஆறும் பிறைச்சந்திரனும் பாம்பும் சடையி அலடையவனே ஒம். அந்த அர்த்த நாரீஸ்வர இறைவனைத் தியா னிப்பவரைக் காத்தருள் பவனே நமஸ்காரம். (5)

61. ஆனந்த நடனம் ஆடினன் 215

பல்லவி

649. ஆனந்த நடனம் ஆடினன்
அல்லும் பகலும் நல்லூர் வீதியில் செல்லப்பன்

அனுபல்லவி

மோனந் திகழுஞ்சிவ யோகியர்தா மறியார்
முழுவது முன்மையென முகமலர்ந் தோதுவான்
(ஆனந்த)

சரணங்கள்

எனந் தரும்பிறவி யெடுத்தெடுத் துழலாமல்
என்னைவந் தாண்டுகொண்டான் இன்பத்தில்

தானந் தவமிரண்டுஞ் சரியை கிரியைவின்டும்
சதுர்வித வுபாயத்தாலே தானாக வென்னைச்
செய்தான் (ஆனந்த)

இரவுபகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையருடைய மோனமெய்திய நலி வகத்தே, ராணுகுரவன் செல்லப்பன் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளு பவன் பூதஞ்சூழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனைக் காட்டி நின்றன.

அந்த முழுவதும் உண்மையான பொருளே சத்தியுஞ் சிவமும். பூதஞ்சூழப் பொதுநடம் புரியும் இணைபிரியாத சிவசக்தி ரூபம். பரமசிவான்மாவான உலகம்; இதை முகமலர்ந்தே ஒதுவான.

இன்பழும்துன்பழும் தரும் பாழும் படுசூழிப் பிறவீக் கடவில் மாண்டுழழலாமல் எம்மிறைவன் ராணுகுரவன் செல்லப்பனாக உருத்தாங்கி வந்தாண்டு, மோனமெய்திய அகத்தினராயென்னை, இன்பத்தில் தேக்கினால். “சிவனருளை நோக்கென்றான். நோக்க நொடியளவிலே இன்பம் தேக்கிற்றெறன் சிந்தை தெளிந்து”
(1—489):

சரியை கிரியை என்னும் தவமுறை கடைப்பிடித்து இயமம் நியமம் ஆசனம் வளிநிலை பொறைநிலை நினைவு சமாதி எனும் சதுர் விதவுபாயத்தாலே (2—123) அறவழிநின்றுங் கொல்லர விரதம் பூண்டும் சமாதியடையச் செய்து என்னையென்னுலெனக் கறிவித்தான்,
(1)

650. முன்னிலை யில்லையென்றும் முழுவது முன்மை யென்றும்

மூடிய மாயவிருள் ஓட வருள் புரிந்தான்
அந்நிலையி லேயுட லாவியவன் வசமாச்ச
ஆகா அதையறிவார் ஆர்தானிவ் வையகத்தில்
(ஆனந்த)

“முண்ட வல்வினை முற்றுந் துறந்தவர்
ஆண்டவர்க் கண்பு பூண்ட வகத்தினர்”
(1—279)

இவ்வாறு என்னை ஆண்டு மாயவிருள் ஓட அருள் புரிந்து சிந்தை தெளிய வைத்து என்னை முழுவதும் ஒப்புக் கொண்டான். முழுவதும் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் அவன் கைவசம் ஒப்புக் கொடுத்தேன். முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் நீநான் எனும் சொற்களுக்கு இடமில்லையே. ஆதியுமந்தமுமில்லா முழுவதும் முன்மையான பொருளே அந்நிலை, ஆ, ஆ, பேரானந்தமே! அந்தப் பேரானந்த நிலையை, முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையடையாத யார் அந்த ஆனந்த நிலையை அறிவார். அறிவுப் பொருளே அது-இல்லவில் சிற்றறிவால், புத்தியால் அறிய வொண்டுத்து அது.
(2)

62. ஒளவையார் திருமொழி 216.

651. அறஞ்செய விரும்பென ஒளவையார் தந்த
சிறந்த திருமொழி தீவினை தேறுமே

அறம்—தர்மம், ஞானம், நோன்பு. அறநால், இல்வாழ்க்கை.
அறத்தின் மூர்த்தி—பார்வதி; அறச்செல்வி—பார்வதி, உமை.
அறத்தின் சேய்—அறத்தின் மைந்தன்; தர்மன்; பஞ்சபாண்ட
வரில் ஒருவன். முருகன் தாய் பார்வதியின் ஆற்றல் கொண்டு
செயல்புரிபவன். அறவழி நிற்பவன்; மோனமெய்திய அகத்தின
ராய் தாய் பார்வதியின் ஆற்றல் கொண்டு செயலாற்றுதல்
(1-492; 477) தேறுதல்—அழித்தல். அறவழி நின்று இல்
வாழ்க்கை நடத்தில் இருவினையும் அழியும். மூவரும் நாயன்
மாரும் அவ்வாறு நின்று வினை அழித்தனர்.

அப்பர் சுவாமிகள் சிற்றம்பலவனார்க்கு, ஒவிக்கும் ஒவிவடி
வான் அம்மை பார்வதிக்கு அடிமை பூண்டால் வினைகெடும்
என்னும் பொருளுடன் பாடுகிறோர். காண்க (5-1-4)

“அல்லவ் என்செயும் அருவினை யென்செயும்
தொல்லை வல்வினைத் தொந்தந்தா என்செயும்
தில்லை மாநகர்க் கிற்றம் பலவார்க்
கெல்லை யில்லதோ ரடிமை பூண்டேனுக்கே.

(1)

652. ஆறுவது சினமெனு மரிய மந்திரங்
கூறுவார் நாவிற் குலவுஞ்சொல் வணங்கே

அணங்கு—அழகு. பராசக்தி, தேவர்களாடுங் கூத்து. இன்பந்
துண்பமிரண்டையும், ஒறுத்து நிகுங்காமிய கர்மமே புரியுந்
தொண்டிலீடுபட்டு சினத்தை ஒறுத்தால் பார்வதியுடன் கூட
சிவபெருமானின் தொண்டில் ஈடுபடுகிறோன். நாவிற்குலவுஞ்
சொல்லணங்கே. பார்வதி தேவி கூறுஞ்சொல்லே அது. ஆதிசங்
கரர் சிவா. லகரி. ச (94) இல் கூறுவதைக் காண்க. “உமாபதியே”
பாவங்களும் கெட்ட தலைபெழுத்துக்களும் தாரதிஷ்டம் துன்
பம் துரகங்காரம் கெட்ட வார்த்தைகள் ஆகிய எல்லாம் தாரத்
தள்ளப்பட்டன. சுவையிகுந்த உமது சரித்திரத்தை இடை
விடாது பருகுகிற என்னை இங்கேயே இப்போதே கைதூக்கி
விடும். (மொழிபெயர்ப்பு)

(2)

653. இயல்வது கரவே வெவரே யாயினும்
புயில்வுறப் பயில்வுறப் பாவங் கெடுமே

கரவல்—கெடாது மறைக்கை; மறைப்பு. கரவர்—திருடர்.
முருகன் தாய் பார்வதியின் இயல்பு கொண்டு செயல்புரிந்தான்.

பாசபந்தக் கயிறு அற ஜம்புலக் கணிமரத்தில் ஜம்புலக் கணி
பறித்து உண்ணோ இயற்கை. பார்வதியம்மையின் இயல்பு
கொண்டு செயல்புரிதல் இயல்வது. பகைவர் உறவோர், சிறிய
வர் பெரியவர் எனும் வித்தியாசம் பாராமல் தர்மம் புரிதல்.
எந்திலையிலும் எக்கோலத்திலும் நெறிநிற்றல்: பாசபந்தக் கயிறு
அறுத்த வள்ளி முருகனுக்கச் செயல் புரிவான். இடையிடையே
நான் என்னும் ஆணவழுமைப்புக கொள்ளுவான். ஈற்றில் ஆணவ
மூணைப்புக் கெட்டது.' முருகனே வள்ளியாகச் செயல் புரிந்தான்.
பயில்வறப் பயில்வறப் பாவங் கெடும். (3)

654. ஈவது விலக்கே வெல்லாந் தந்து
சேவைகள் செய்யத் திறங்கொடுக் கும்மே

ஈதல்— அறவழி நிற்றல். (2-651) அறவழி நிற்க மற
வாதே. உடல் பொருள் ஆவி முன்றையும் அவன் கைவசம்
ஒப்புக் கொடு. தண்டரளமொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க
அண்டர் தொழும் (2-3) இறைவணைக் காண.

"வைத்த பொருள் உடலாவி முன்றும் நின்கை
வசமெனவே யான்கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டு" .
என்று தாயுமானவர் எல்லாந் தந்தேன் என்கிறார். (4)

655. உடையது விளம்பே லுணர்வார்க் கெல்லாந்
தடையிலா வான்ம சக்தியீ னும்மே

மனத்தினுலோ ஜம்புலன்களும் தரும் உணர்வையே விபரிக்
கலாம். அறிவுப் பொருளான ஆன்மாவை சிற்றறிவினால் உணர
இயலாது. சொல்லுதல் அறியாமை. இவ்வண்ணஞ் சொல்லவோ
விபரிக்கவோ எத்தனிக்காது அவனிடம் ஒப்படைத்து அவனு
டைய வேலையில் ஈடுபட்டு பயில்வறப்பயில்வற ஈற்றில் ஆன்ம
சக்தி கூடும். (முன் பாட்டு விளக்கம் தொடர) 'முருகனே வள்ளி
யாகச் செயல்புரிந்த' ஆன்ம சக்தியை அடையலாம். (5)

656. ஊக்கமது கைவிடே ஹாழ்வினை நீக்கும்
தேக்குமா னந்தஞ் சித்தியுந் தருமே

எந்திலையிலும் எக்கோலத்திலும் நெறிதவருது நிற்கப்
பாவங்கெடும். இன்பந்தேங்கும். மோனமெய்திய அகந்தோன்றும்.
நின்டை கூடலாம். சித்தியடையலாம். பிறப்பை அறுக்கலாம். (6)

63. பணியவா என் மனமே. 217

65'. நித்தியர்நா மென்னும் நினைவு தடு மாருமற்
பத்திபண்ணி பாடிப் பணியவா என்மனமே
நாம் ஆன்மா அழியாத பொருள். நீர்க்குமிழ் போன்ற
அழியும் பொருளான உடம்பஸ்ல. அந்த ஜயம் மனத்தினின்று

நீங்குதல்லாமலும் ஒவ்வொரு நரம்பும் ஜயம் நீங்கிச் சிவன் செயலில் ஈடுபட வேண்டும். மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் “புன்புலால் ஆக்ஷை புரை புரைவனியப் பொன்னெடுங் கோயி லாப் புகுந்தென் என்பொலாம் உருகி எவியையை ஆண்ட சச்சேயை என்று தாம் ஜயமின்றிப் பற்றினதைத் தருகிறார். பணிதல் இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடல். பக்திலஷ்மியைப் பற்றிப் பாடிப்பாடிப் பணிதல். இறைவனிடந் தண்ணே முழுவதுமொப்படைத்து அவனுடைய வேலையிலீடுபடுதல். (2-65) (1)

658. முத்திக்கு வித்தை மூனையில்லைவத்துச் சீராட்டித் தித்திக்குந் தேனருந்துச் சீக்கிரம்வா என்மனமே

பாசபந்தக் கயிறு அற அறவழி (2-65) நிற்றலே முத்திக்கு வித்து. பயிலப்பயில் பாவந்தேயும். மனம் பரிசுத்தமாகும். ஓர் அனுபவனர்வும் ஞான ஒளியுந் தோன்றும். அறிவு சொசூபமான அகம் தோன்றும். இறைவனின் தொண்டில் இயற்கையாகவே மனம் நாடும். தேகம் நம்வயம்; தேகம் சிவமயம். மோன மெய்திய அகத்தே இங்பந் தோன்றும். ஞானப் பொருட்களைக் குவிக்கு மகம் அழியா இன்பத்தில் தேங்கிக் கிடைக்கும். (3)

659. அத்துவி தப்பொருளையருந்தவர்கட் காரருமதைதுச் சித்தத்துட் கண்டு தெளியவா என்மனமே

எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து இயங்கும் இறைவனும் நாழும் ஒன்று பட்டு நிற்றல் அத்துவித்திலை. முதல் சாவியாக உலகில் நடப்பதைக் காண்பான். தன்னைத் துண்பம் தாங்கும் போது ஆணவழுமைப்புக் கொள்வன். இரண்டாவதாக ஆமோ திப்பவனாக இனஞ்சுற்றம் பிள்ளைகளுக்குத் துண்பம் வருக் கோதும் இறைவனின் திருவிளையாடலைக் காண்பது. தாங்குவோனாக கூடிய பரிட்சையில் ஆணவ மூனைப்புக் கொள்ளாமல் இறைவனின் திரு விளையாடல் என்றே தாங்குதல். நான்காவதாக எந்தநிலையிலும் எக்கோலத்திலுஞ் “சிவன் செயல்” எனும் உண்மையைக் கண்டு அனுபவிப்பவனுக்கிறுன். பாசபந்தக் கயிறு அறுசிறது. மனம் பரிசுத்தமாகிறது. (5-623) ஓர் நூதனவனர்வு புருவ நடுவில் காணப்படுகிறது. ஞானாளியும் உதயமாகிறது. அதே ஐந்தாம் நிலை. மாகேஸ்வரனைத் தரிசுக்கிறோம். தவம் புரிந்து இறைவனின் தொண்டில் மூனைப்புக் கொள்ளாமல், சத்தியந் தவரூமல் எந்தநிலையிலும் எக்கோலத்திலும் சிவன் செயலைக் கண்டால் அகழும் பரிசுத்தமாகும்.

சிந்தணையும் அவனுடையதாகும். (2-3) அறிவு சொசூபமான அகந்தோன்றும். எங்கும் வியாபித்திருக்குமிறைவனுந் தாழு

மொன்றேயெனுஞ் சிந்தை தோன்றும். மனத்தின் எண்ணங்களும் சிற்றின்பத்தை நாடாது. ஆருவது நிலையான சதாசிவன் அகத்தே தோன்றும் நிலை. அருந்தவர்கள் சித்தத்துட்கண்டு தெளிந்த தேனே சதாசிவம் எனும் நிலை. மோனமெய்திய அகம் முத்திக் குவித்து. (3)

660. எத்திக்கு மாகி என்னிதயத் தேவாழும்
தத்துவத்தைக் கண்டு சலிப்பறவா என்மனமே

(முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர) எத்திக்கும் எப்பொருளிலும் நின்றியங்கும் வினைமுதலாம் முதல்வனேயாகிய வென்னையும் விழுங்கி வெறுத்தானை தத்துவகாரன் வினைமுதலாம் முதல்வனுக இன்ப உணர்வைத் தந்து துண்பத்தை நீக்குகிறோன். (4)

661. சித்திதருந் தேவாய்த் திகழும் பரம்பொருளின்
வித்தகத்தாள் வாழ்த்த விரைந்துவா என்மனமே

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) மோனமெய்திய அகந் தோன்றும். வினைமுதலாம் முதலவன் வித்தகஞர் செயலில் இன்பந் தொன்றுக; சித்திரத்தின் திறமையைப் புகழ்ந்து வாழ்த்துவோமே. (5)

662. உத்தமர்கள் போற்றும் ஒங்காரத் துட்பொருளைப்
பத்தியொடு பாடிப் பணியவா என்மனமே

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) எப்பொருளிலும் வியா பியாயிருந்து என்னியத்தேயுந் தற்பரஞக விளங்கும் தத்துவகாரன் சதாசிவன் ஒங்காரத்துட்பொருளாக விளங்குபவன். தாயுமானவர் தருவதைக் காண்

“எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தேயூறித்
திக்கிக்கும் ஆனந்தத் தேவே பராபரமே”

(பராபரக் கண்ணி. 7)

பத்தியுடன் அவன் புகழைப் பாடப் பாட முசிகந்துளைப் பது போல், உதயமான ஞானஞளி, துளைத்துத் துளைத்து ஞானப் பொருட்களைக் குவிக்கும். (6)

64. தன்னை யறிந்தோமே. 218

663. தன்னை யறிந்தோமே— கிளியே
 தவத்தி இயர்ந்தோமே
 பின்ன மிறந்தோமே— கிளியே
 பெருமா னருளாலே
 எம்மை நிகராவார்—கிளியே
 எவரு முலகிலில்லை
 செம்மை மனத்துடனே—கிளியே
 சிவன்பாதம் நினைப்போமே
 இம்மை மறுமைக்கும்— கிளியே
 எவரும் இணையில்லை
 அம்மையு மப்பனுமே— கிளியே
 ஆம்துணை நீயறியே

(முன் (662) ம் பாட்டு உரை தொடர்) எப்பொருளிலும் முதல்வனே, அந்தத் தத்துவகாரனே, என்னிடயத்தேயும் நின்று வினை முதலாம் முதல்வனாகவுறி யானுகியவென்னை விழுங்கி வெறுந்தானான் சதாசிவன் ஒங்காரத்தினுட் பொருள், சிந்தை தெளிந்தது அஞ்செழுத்தை உரையனர்ந்தோதியும் உரையிறந்தோதியும் கூடலாம். தில்லைத் தரிசனங் காணலாம். தன்னையறிந்தோம். தவத்திலூயர்ந்தோம். ஆணவ முனைப்பும் ஞானஞ்சியும் இடையிடை பின்னியிருந்து: ஓவிந்தது. பாசபந்தக்கயிறு ஏரிந்தது. கட்டுத்தன்மையற்றது. (முன் அறுந்தபாசபந்தக் கயிறு இடையே கட்டி ஆணவ முனைப்புண்டாக்கியது) திருவுருளே நிட்டை கூடவும் பாசபந்தக் கயிறு ஏரியவும் அருள் புரிந்தது. எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் மிழைவனும் நாழும் ஒன்று பட்டே வேறு பொருளில்லாமல் எமக்கு நிகராவர் யாருமில்லை அயன்மால். போல் மாறிப்புலன். வழி போகாமல் (2-647). பக்தி லக்ஷ்மியை ஏவலாளாகக் கொண்டு செம்மை மனத்தோடு பாடிப்பாடிச் சிவன் பாதம் பணிவோம். மனத்தையும் சிந்தையையும் மெய்ப்பொருஞ்சன் பக்தியெனுஞ் சங்கிலியினால் கட்டுவோம். இம்மையிலின்பம் அவனே பேரானந்தமே” மறுமையிலும் பிறப்பையறுக்குமின்பம். எவரும் இணையில்லை. பரசிவான் மாவாம் அம்மையுமப்பனுமே பெருந்துணை. குழந்தையுந் தாயும் போல் வாழுலாம். தாயின் மடி மீது விளையாடுங் குழந்தைக்கு என்ன பயம்.

65. நல்லூர் வெளியில். 219

664. நல்லூர் வெளியிலே பொதுநடம் புரிகிறான் நங்கள்குரு நாதன் எங்கும் பிரகாசன் எல்லாரை யுந்தன் னிடத்திலே காண்பவன் இயம் நியமங்களில் எவ்வளவு மோபிசுகான் இயம் “பொய் கொலை களவே கமம் பொருளாசை இவ்வகை ஐந்து மடக்கிய தியம்” பொய் கொலை களவு காமம் பொருளாசை நீக்கல் நியம் “பெற்றதற் குவத்தல் பிழம்புநனி வெறுத்தல் கற்பன கற்றல் கழிகடுந்து யமை பூசைப் பெரும்பய மாசாற் களித்தலோடு நயனுடைமரபி னியம் மெந்தே” தவம் சௌசம் தத்துவ நூல் ஓர்தல் பெற்றது கொண்டு மகிழ்தல் தெய்வம் வழிப்படல். இவ்வைந்தும் “நீக்கல்யமம் நினைந்தாக்கலே நியமம் நோக்கின் பொதுநலமாம் நோன்பு” ஊர்—பொருந்திய மோனமெய்திய அகம் நிட்டை கூடித் தில்லைத்தங்களும் தாட்டிப் பிறப்பையறுக்கும் இயல்புடையது. அந்த நலம் பொருந்திய சித்தாகாச வெளியிலே எங்கள் குருநாதனுக உருத் தாங்கிய இறைவன் எப்பொருளிலும் தன் னெளி கொண்டு இயங்கி ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுகிறான். ஒரு சிறிய அனு கூட விலகாமல் உலகில் பொருட்களெல்லாவற்றையுந் தன்னிடத் தொண்ணுற்றுறந் தன்னுள்ளடங்கவே தத்துவாதித்தனக விளங்கு வன்.

665. பொல்லாப்பிங் கில்லையென்று போதனை செய்வான் புகழ்ச்சியு மிகழ்ச்சியு மொன்றுக்க் காண்பவன் செல்லப்ப னென்னுந் திருப்பெயருடையான் சிங்கார நடையோடு சிறிப்பினை யுடையான்.

(முன்பாட்டுத் தொடர) தத்துவாதித்தனகத் தாயுங் குழந்தை யும் போல் பரமசிவான்மாவான் உலகும் அவனும் வாயும் நிலையில் உலகில் என்ன பொல்லாப்பங்கே இருக்கிறது. இருவினக்கு மப்பால் நின்றியங்கும் ஐயனுக்கு புண்ணியம் பாவம் இலபம் துன்பம், புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி, சிறிது பெரிது எனும் பேதம் எங்கே. வினைமுதலாம் முதல்வன் முழு முதல்வன் சித்திரகாரன் சித்திரித்த நாடகமும் நடிகர்களுமே உககம். பேதம் எங்கே செல்லப்பன்னும் பெயருடையான் நாடகத்தையும் நடிகர் கள் தமிழை மறந்து மாயையில் சிக்குண்டு புரஞ்வதையுங் கண்டு சிரித்த வண்ணஞ் சிங்காரமாக விதிவழியே நடப்பான். (2)

666. ஆரறி வாரென் அடிக்கடி சொல்லுவான்
தேரடிப் படியிலே சிங்கார மாய்க்கிடப்பான்
பேரறி வாளனெனப் பிறரெவரு மோவறியார்
பித்தனென் ரூலகோர் பேசுவா ரேசுவார்.

தில்லை நடனங் கண்ட மெய்யடியார் அந்திலையில் இறைவனை
வேண்ட உலகினில் முக்காலமும் நடந்தன, நடக்கப் போவன
வற்றையெல்லாம் அறியத்தருபவன், முழு முதல்வன். மற்றுயார்
உலகினில் நடக்கப் போவதையறிவார். அந்தப் பேரறிவாளானும்
ஜந்தொழிலுங் குனிந்தருளுஞ் செல்லப்பன் தேரடிப்படியில் சிங்
காரமாக உறங்காது உறங்கிய வண்ணம் கிடப்பான். பித்த
னென்றே ஊமத்தம் பித்துப் பிடித்துச் கிடப்பவரை எவரு
மேசுவர்.

(3)

66. ஆராதனைசெய்தறிவாய் சிவனை 220.

667. ஆதியு மந்தமு மில்லான் — தம்பி
ஆதியு மந்தமு முள்ளான்.

எம்பெருமான் வினைமுதலாம் முதல்வனை உடனின்று உயிர்
களை இயக்குகிறான். அப்பொருளாய் விளங்கும் பேர்து ஆதியந்த
முள்ளான். சூரியனைளி கண்ணென்னியுடன் ஒன்று கூடி பொருட்
களை வீறுபெறச் செய்வது போல் உயிர்க்குமிராம் நாதன் எப்
பொருளிலும் வியாபித்திருந்து வேறு பொருளில்லாது இயங்கு
பவன். ஜந்தமுத்துச் சோதியாக விளங்குபவன். ஆதியுமந்தமு
மில்லான்.

(1)

668. சாதி சமயங்க வில்லான்—தம்பி
சாதி சமயங்க ஞள்ளான்

(முன்பாட்டு விளக்கம் போல), தனிப்பொருட்களாக அவன்
விளங்கும் போது சாதி சமயம் எனும் வேறுபாடுகளுண்டு.
ஏனான்களுள் ஒரு பொருளாய் விளங்கும் போது வேறுபாடு
களில்லை.

(2)

669. ஓதி யுணர முடியான்—தம்பி
ஓதி யுணரும் வடிவான்.

சற்குண பிரமன் உருவமுள்ள கடவுளர்கள். இறைவன் குறி
குணங்களுடன் நின்றியங்குகிறவன். பிரமா, விஷ்ணு, வஸுமி
சரஸ்வதி எல்லாம் ஒவ்வொர் தொழிலுக்கமைக்கப்பட்டன. சிவ,
பெருமானே முழு முதற் கடவுள். எங்கும் வியாபித்து வேறு

பொருளில்லாமல் என் குணத்தானாய் எல்லாம் வல்லபராம் ஆதியந்தமில்லாமல் விளங்குபவர். குறிகுணமில்லா அறிவு சொருபம். அறிவினாலேதான் காணலாம். ஐம்புலன்களுமுனர் முடியாத பொருள் புத்திக்கப்பால் பட்டது. ஒதியுணர முடியான ஒன்றுமில்லாப் பொருளை நாம் உருவமைத்து வணங்கியே மனதைப் பரிசுத்தமாக்குகிறோம். அப்போது ஒதி உணரும் வடிவன்கற்குண பிரமன். (3)

670 நீதி குருபார வைன்—தமிழ்

நீர் நிலந் தீகால் வானமு மாணன்.

மெய்யடியார் இயமம் நியமங்கைப் பிடித்தொழுகி (2-664) அவனையே வேண்டி விழி நீர் பெருக்கி அழும்போது திருவருளின் வலதாக ஓர் ஞான குரவனாக உருத்தாங்கி எழுந்தருளி ஆண்டிருள்பவன். மாயாகாரியப் பருப் பொருட்களாக உலகினர்க்குக் காட்சி தரும் உயிரில் உயிருள் பொருட்களெல்லாம் நுண்ணுலகில் (Electromagnetic field space). பேதமற்ற நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம் எனும் ஜம்புதங்களாய் இயங்கி பூதஞ் குழப்பொதுநடம் புரியுமிறைவனாக அறிஞர் உள்ளத்தே அறியர் அறி வில் அவிழ்ந்து கிடக்கும் நிலையில் காட்சி தருகிறான். (2-674) (4)

671 சுந்திர குரிய ராமன்—தம்பி

காரா கணங்களு மானை

எப்பொருளிலும் அவனே உடனின்று இயங்குகிறன். அப்பொருளானேன்.

“கண்முதற் புலன்களந்தக் கரணங்கள் விளங்குமெத்தாற்
றண்மதி யருக்கணங்கி தாரகை விளங்குமெத்தால்
வின்முதற் பூதமியாவும் விளங்கு மெத்தாலந்த
உண்மையாம் சிவப்ரகாச ஒளியது வாழிவாழி
(தாயுமானவர்)

672 மந்திர தந்திர மாண்பும் தமிழ்

மறந்து கூடிய மருந்து மவர்களு மாண்ஸ்.

மாற்று மூலம் மந்திரம் வேதங்கள், ஐந்தெழுத்து. தந்திரம் சித்தாந்தமுறை கற்பிக்கும் ஆகமங்கள். “சரியை கிரியை விள்ளும் சதுரவிதவுபாயத்தாலே தானாக வென்னைச் செய்தான்” (2-649). சுவாமிகளே முன் இவ்வாறு கூறுகிறார். மலப்பினிப்பு என்னும் நோயை நீக்க மருத்துவத்துக்கச் சிகிச்சை செய்வான். சிகிச்சை பருத்தும் அவனே. மருந்துண்ணுஞ் சிவனடியார்களும் வானே. (६)

673. இந்திர ராதியோ ராணன் — தம்பி
எல்லா வுலகமுந் தானே யானன்.
(முன் 671 விளக்கங் காணக)

“தேவரசர் நரர் சித்தர் வித்தியாதரர்
மூவர்கள் ஆதியின் முப்பத்து மூவர்கள்
தாபதர் சத்தர் சமயஞ் சராசரம்
யாவையும் ஆடிடும் எம்மிறையாடவே

(திருமந்திரம் 2731). (7)

674. இந்த வயிருட லானன் — தம்பி
இருக்கு முதலிய வேதங்க லானன்.

உடல் ஜம்புதங்களாலும் அந்தக் கரணங்களாலும் உண்டாக்கப்பட்டது, கீழான பிரகிருதி. மேலான பிரகிருதி உயிர், சைதன்யப் பொருள். இவ்வணைத்தும், உயிரில் உயிருள் பொருள் எப்பொருளுமிறைவனுலே இயக்கப்படுகிறது. “மன் நீர் தீ காற்று வானம் மனும் புத்தி அகங்காரம் இப்படி எட்டுவிதமாக என் பிரகிருதி பிரிவு பட்டிருக்கிறது” (கிடை 7-4).

“இதுவோ என்னுடைய கீழான பிரகிருதி. இதனின்று வேறானதும் உயிர் ஆவதும் ஆகிய என்னுடைய மேலான பிரகிருதியை அறிவாயாக. தோள் வலியோய் இந்த ஜகத்தானது இதனால் தாங்கப்படுகிறது” (கிடை 7-5) வேதங்களும் அவனேயாம் மந்திரமானன். (2-672) (8)

675. பந்தமும் வீடும் படைப்பான் — தம்பி
பந்தமும் வீடுந் துடைப்பான்.

எண்ணங்கள் தோன்றுமிடம் அவன். எண்ணங்களே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் எனும் மூன்று தொழிலுக்குங் காரணம். எண்ணங்களைப் பூர்த்தியாக்க எம்பெருமானே பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்முர்த்திகளாக நின்று பந்தமும் வீடும் படைக்கிறான், விணமுதலாம் முதல்வன். நாம் இம்மாயையின் கொடுமையுணர்ந்து இறைவனைப் பணிந்து கேட்டால் அவனே அவற்றைத் துடைத்து எம்மை ஆண்டருள் புரிகிறான்.

“வேண்டத்தக்க தறிவோய்நீ வேண்டமுழுதுந் தருவோய்நீ
வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய் நீ வேண்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டியா தருள் செய்தாய் யானும் அதுவே வேண்டினல்லால்
வேண்டும் பரிசொன்றுண்டென்னின அதுவு முன்தன் விருப்பன்றே”

என்று (மாணிக்கவாசகர் குழைத்த பத்து 6)இல் அந்த உண்மைகளை உணர்த்துகிறா. (9)

676. அந்தியுஞ் சந்தியு மிதனைத் — தம்பி
ஆரா தனைசெய் தறிவாய் சிவனை.

வேதங்களிலே சொன்ன உண்மைகளை, மேற்கூறிய உண்மைகளை உணர்வினாலுணர்ந்து அந்த விதிமுறை ஒழுகி, கூறிய சித்தாந்த முறை ஆராதனை செய்து, போற்றியும் பூசைசெய்தும் தொழுது வணங்கி ஆத்ம சக்தியைப் பெறுவாய். சிவபெருமானை அறிவுப் பொருளானவனை அறிவினாலே அறிவாயாக. (10)

67. அன்னைபிதாக் குருவானை— அரன் 221.

677. அன்னை பிதாக்குரு வானைன் — அரன்
ஆகாய மாதி பூதங்க ளானைன்
என்னையுந் தன்னையும் பிரியான் — அரன்
ஏகனநேகன் என்பார் பெரியோர்
முன்னைப் பொருட்கெல்லாம் முன்னேன் — அரன்
மூர்த்தி தலந்தீர்த்த மாதற் குரியோன்
அண்ட சராசர மெல்லாம் — அரன்
ஆடலைக் கண்டு தொண்டுசெய் வோமே
சண்டை யிடும்போதுஞ் சவியான் — அரன்
தன்னி லையினிற் சற்றுஞ் சவியான்
ஆணைன்றும் பெண்ணைன்று மறியான் — அரன்
அப்போதைக் கப்போ தாடல் புரிவான்
வீண்புகழ் தன்னை விரும்பான் — அரன்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசந் தருவான்
கூறும்நா முதலாக யாவும் — அரன்
கொண்டாடு மிடமென்று கண்டுகொள் வோமே
நித்திய வாழ்வினைத் தந்தான் — அரன்
நீநா னென்பதை நீங்கினன் ருனே.

பெற்றெடுத்து வளர்ந்து உரிய பராயங்களில் அவ்வப்போது வேண்டியது செய்துதவிய தாய்தந்தையராக உடனின்று அருள் புரிந்தவன் நம்மிறைவன். தன்னைவாய்ந்த கருணையாளன் வினை முதலாம் முதல்வன் முழு முதல்வன். அவ்வாறே அவன் நீதி குருபரனுமானன் (2-760; 491). ஆகாசம் முதல் தோற்றம் அதிவிருந்தே காற்று, நெருப்பு, நீர், நிலம் ஆகிய பூதங்கள் தோன்றின. (2-489). யேசுநாதர் ‘ஓஅ’ என்னுஞ் சத்தத்தி விருந்தே உலகந் தோன்றிற்றென்கிறூர். சத்தந் தோன்றுமிடம் ஆகாசம். அந்த ஜம்புதங்களிலும் இயங்குபவனை பூதஞ் குழப் பொதுநடம் புரிபவனை, அநேகங்கூப் பருப்பொருட்களில் உடனின்று இயங்குபவனை ஏகணனேகனை (2-285) எளியேன், அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து கிடந்து யானும் அப்புதப் பொருட்களாகவே

நான் எனும் நினைவற்றுக் கண்டேன். ஓன்று கூடியே யந்திரம் போல் ஓடும் இறைவனின் பரசிவான்மாவான் அவ்வளகும். தன் கோணி கொண்டு இயங்கும் இறைவனும் எளியேனும் பிரிவிலாத ஒன்று பட்டநிலையில் நின்றேயும். (2—515). அவனிருந்தே உலகந் தோன்றிற்று. (2—674). இருவினைக்குமப்பால் பட்டவனை அவன் சராசரமெப்பொருளிலும் நின்றியங்கும் மூர்த்தி. உனரத்தரும் அம்மூர்த்திகளும் அம்மூர்த்திகள் நின்றருள் கொடுக்கும் கோயில் கலூமலவனே அருகேயும் வேறும், ஆறுங் குளமுங்கடலும், தம்மை வந்தடையு மன்பருடைய இருவினையும் நீக்கியருளுவன். கருணை வள்ளும் போன்ற தீர்த்தங்களுமெல்லாமும், அவன் திருவருளே. உயிரில் உயிருள் பொருட்கள் சராசரம் எப்பொருளிலுமவனே நின்று பொதுநடம் புரிகிறோன். (2—94). அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து கிடந்து (முன் விளக்கம்) அவனைக் கண்டு மோனமெய்திய அகத் தினராய்த் தொண்டு செய்வோம். வினைப்பயனை துன்பம் இகழ்ச்சி நேரிடும் போது அவனுடைய பாதமடைந்த மெய்யடியார் சிவயார். தண்டரளமொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க அவனையே கண்டு இன்புறும் அடியரேயவர்; பாசபந்தக்கயிறு எரிந்து அவனுடைய நிலையைடைந்த அடியார் ஆண் பெண் வெண்று வேறும் பேதமொன்றுமறியார். எல்லாம் ஒரு பொருளே, எம்மிறையே. இறைவனிடம் தம்மை ஒப்படைக்க இறைவனே செயல் புரிவான்; அங்கைத்தீயன். புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியு மொரு தன்மையாகக் காண்பவன். மறை முடிவாம் வேதாந்த மூம் முறை முடிவாம் சித்தாந்தமூம் அவனுடைய உள்ளத்தே, மோனமெய்திய அகத்தே, முக்கட்ட கருணைப் பிராமை இறை வலையே காணத்தருவவை. அவனே சித்தாந்த முறை ஒதும் நாவும், பூசை முதலிய செய்யுமிடமும், மூர்த்தி தலைத்தீர்த்ததங்களான வேறு கொண்டாட்ட இடங்களுமாம். அவனை அவ்வாறு முத்திரப்புணர்ப்பாம் நிலையில் கண்டு நீ நான் என்னும் நிலையற்று, என்றும் அழியாத அந்தப் பிறப்பற்ற அவனேயாய், ஜந் தொழிலுங் குனிந்தருளுமையனை வாழவைத்தான் அரன்.

68. சன்மார்க்கம் 222.

678. மார்க்கஞ் சன்மார்க்கம்
 மகரிவிகள் கண்டமார்க்கம் (மார்க்கம்) 1.
 மூர்க்கமான குணம்போக்கும்
 முழுதும் உண்மை யெனவாக்கும் (மார்க்கம்) 2.
 பார்க்கப்பார்க்க இன்பந்தேக்கும்
 பரமானந்த நிலையைநோக்கும் (மார்க்கம்) 3.
 ஆர்க்குஞ்சதந்தி ரத்தையாக்கும்
 அனைவரையும் முத்தியிலேசேர்க்கும் (மார்க்கம்) 4.
 பக்திசெய்யோக சுவாமிபாட்டு
 படிப்பவர்க்கு நல்ல வழிகாட்டும் (மார்க்கம்) 5.

இயமம் நியமம் கடைப்பிடித்தொழுகிப் பொறைநிலை எய் தும் மார்க்கஞ் சன்மார்க்கம். ஆதிகாலந் தொடக்கம் மகரி குளிகள் தம் சுருதியுக்தி அனுபவத்தாலே கண்ட மார்க்கஞ் சன்மார்க்கம்.

பொய், கோலை, களவே காமம் பொருணசை இவ்வகை மூர்க்கிமான குணம் போக்குவதியமம். இவ்வழி நின்று இயமம் நியமங் கைப்பிடித்தொழுக ஈசுவர தியானத்துக்குரிய குணங்கள், தன் வயத்தனுதல் தூயவுடம்பினானுதல் இயற்கையுணர்வினானுதல், முற்றுமுனர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கல் பேரருளுடைமை முடிவிலாற்றலுடைமை வரம்பிளின்பழுடைமை முதலிய சைவாகமத்துட் கூறப்பட்ட, எட்டும் தொன்றவும் வளரவுஞ் செய்யும். தியானஞ் செய்வோர்க்கு மேலும் வரம் பில் ஞானம், வரம்பில் கர்ட்சி, வரம்பில் இன்பம், வரம்பிலாற்றல், நாமமின்மை, சாதி கோத்திர பேதமின்மை, ஆயுணின்மை, இடையூறின்மையென்னும் ஈசுவரன் முழுதுமுன்மையான அழியாப் பொருளுடைய, குணங்கள் தோன்ற வைக்கும் மார்க்கம் சன்மர்க்கம். மகரிக்கிள் கண்ட மார்க்கம். தியானத்தில் வளரவளர “உந்தியொடு புணர்ந்த இருவகை வளியுந் தந்தமியக்கந்தடுப்ப” என்னும் வரிகளால் தருவதுபோல் இடைப்பிங்கலை யென்னுமிருவாசலும் அடைத்து விட்டு சமுழையைக் கபாலந் திறந்து கொண்டு மூல நிலத்திலொடுங்கும் (2-77) மூல நிலத்தில் மூட்டிய அங்வங்கியால் மேல நிலத்தில் வெண்ணையுருகும்; திங்கள் மன்றலத்துதித்த தேவாமிர்தமுள்ளத்தே கொட்டும்; இன்பந் தெங்கும் தில்லைச்சிற்றம்பலமென்னும் பசமானந்த நிலையேது. அது எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் இறைவனுந் தாழும் ஒன்றுபட்ட முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையை சர்வ தத்துவாதி பதியாக, அமைந்தவர் எவ்வரயுஞ் சுதந்திரத்தையடையச் செய்து பிறப்பையறுக்கும். இப்பக்திப்பாட்டை யோகசவாமி அருள்புரிந்த வண்ணம் தியானஞ் செய்து அனுசரிப்பவர்க்கு நல்ல வழிகாட்டும் மார்க்கம் சன்மார்க்கம்.

69. இன்பமாய் வாழ்ந்திடடி 223.

679. அங்கிங்கென் ரெண்ணுதே அவனிவனென் ருண்ணுதே
எங்குஞ் சிவத்தைக் கண்டு —தங்கமே
இன்பமாய் வாழ்ந்திடடி.

பருப்பொருட்களான மூர்யாவுலகில் பேதம் தரும் மாயையை ஒழித்துவிடு. ஐம்புலன்களையும் ஒடுக்கு. தலையே நீவணங்காய்

ரூதவிய பாட்டுக்களால் இறைவனை வழிபட்டுத் தியானத்திலீடு படு. ஓலிக்குமொலி வடிவான் அம்மையையும் அப்பால் நின் றியக்குஞ் சிவனையும் அந்த உண்மைப் பொருளை எங்குங் காண். மாறிமாறித் தோன்றும் மாயை ரூபங்களில் மயங்காதே. நீ உடம்பல்ல; அழியாப் பொருள்; ஆண்மா. இன்பமாய் வாழ்ந்திடடி. (1)

680. ஆசை வலையிற்சிக்கி — ஆண்டவனை நீ மறந்தாய் பூசை செய்து பொன்னடியைத் — தங்கமே பூரணமாய் வாழ்ந்திடடி.

ஜம்புலக்கனி மரத்தில் ஜம்புலக்கனி பறித்துண்ண உன் னுடைய மனக்குரங்கு அம்மரத்துப் பலபலவாகிய புத்திக்கிளை வழியே சென்று பறித்து உண்ணும் ஆண்ச வலையிலகப்பட்டு மெய்ப்பொருளான் எம் பெருமானை நீ மறந்தாய். பொய் கொலை களவு காமம் பொருளாசை எனும் இழி தொழிலீடுபட்டாய். அத்தகைய இழி குணங்களை நீக்கலே இயமம். இயமம், நியமம் கைப்பிடித்துப் பூசை செய்து போற்றித் தொழுது இறைவனிடங் கொண்டு கெல்லும் மோன நிலையெய்தி புகைவண்டி (2-5) அமைத்து இன்பமாய்வாழ்ந்திடடி. அந்தப் பொன்னடிப் பூசை செய்து வாழ்ந்திடடி. (2)

681: இல்லையென்றும் உண்டென்றும் எடுத்துச் சொல்ல வொன்னைத் தால்லுரான் திருவடியை — தங்கமேசு நாடோறும் போய் வணங்கு.

ஆணவ முனைப்புக் கொண்டு இறைவனை மறந்த இரவில் இறைவன் இல்லையென்றும் பின் திருவருணவடிவாக இறைவன் சந்தோகஷ்ததைக் கொடுத்தோ அல்லது வேறுவிதமோ இறைவனைக் கண்டு வணங்கும் பகவில் இறைவனுண்டென்றும் எண்ணு வார் இறைவனை அறியாதார். அவ்வாறில்லாது எவர்பாலுஞ் சென்று சொல்லால் சிறப்பித்துக் கூற முடியாத இரவு பகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையராகிக்கற்புடைப் பெண்டிரைப் போல் அவ னையன்றிப் புகவிடம் பிறிதொன்றுமறியாத எல்லாம் வல்ல முடிவில்லாற்றலுடைய நல்லுரான் பொன்னடியை (முன் பாட்டு விளக்கம்) தவறுமல் நாடோறும் வணங்குவோமே.

“இல்லை உண்டென் றெவர்பக்க மாயினுஞ்
சொல்ல வோஅறி யாத தொழும்பன்யான்
செல்ல வேறெரு திக்கறி யேன்எலாம்
வல்ல நீ எனை வாழ்விக்க வேண்டுமே”
(தாழுமானவர் பொன்னைமாதரை) (3)

682. ஈடேற வேண்டுமென்றால் எல்லாஞ் சிவன்செயலாய்
நாடோறும் வேண்டிப்பணி —தங்கமே
நல் ஹரான் கிருபையுண்டு.

(முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர) மருத்துவங்கு சிவபெரு
மான் என்னில் பிறவிகளில் உண்டான மலப்பினிப்பாம் நோயை
மலையிடுக்கில் அப்பாலாய்க் கிடக்கும் வேர் போன்ற அந்த
நோயைத் தீர்க்கச் சிகிச்சை செய்யவன். இலகுவில் சுட்டெரிக்க
வொண்ணு மலப்பினிப்பு. “புன்புலால் யாக்கை புரை புரை
கனியப் பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென் என்பெலாம்
உருக்கி எளியையாய் ஆண்ட ஈசன் மாசிலாமணி” எனும்
மாணிக்கவாசகர் தரும் அந்தப் பேரறிவினால் அன்றிச் சுட்டெ
ரிக்கவியலாது. ஆதலின் அத்தகைய பேரன்புழுண்டு நாடோறும்
“சிவன் செயல்” “எனும் மெய்ப்பொருளானவனை எந்நிலையிலும்
ஏக்கோலத்திலும் வேண்டிப்பணிந்து போற்றி ஏத்திப் பூசை
செய்தால் நல் ஹரான் கிருபையுண்டு; மோன்மெதிய அகந்
தோன்றும். புகைவண்டி அமைப்பீர். நன்மையுண்டு.” (4)

683. உண்மை முழுதுமென்ற வுயர்ந்த திருவாக்கை
எண்ணுமல் எண்ணிப்பணி —தங்கமே
எல்லாங்கை கூடுமெடி.

(முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) மருத்துவங்கு சிவபெரு
மான் சிகிச்சை செய்வதால் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து இல்லையுண்
டெண்ணும் ஜையப்படும் நிலையை அடையாதே. அவனே கீழான
பிரகிருதியும் மேலான பிரகிருதியுமாகி உலகியல் வாழ்க்கை
யாம் மாமேரு மலையாகியும் பற்றற்றுப் பரமானந்த நிலை
யடைந்தோர் உள்ளத்தேழுறும் அர்த்த நாரீஸ்வரருபமான உமா
தேவியாருடன் கூடிய சிவபெருமானின் இருப்பிடமான கயிலாய்
மலையுமாகி விளங்குகிறுன். உண்மைப்பொருள்.

“வைகமெல்லா முரலதாக மாமேரு வென்னு மூலக்கை நாட்டி
மெய்யெனு மஞ்சந்றைய வட்டி மேதகு தென்னன் பெருந்துறையான்
செய்ய திருவடி பாடிப்பாடிச் செம்பொன்னுலக்கை [வலக்கைபற்றி
ஜையன்னி தில்லைவாணனுக்கே ஆடப்பொற் கண்ணமி டித்துநாமே.”

(எனும் மாணிக்கவாசகர் தரும் வரிகளால் விளங்கும்
பேரன்புடன் “அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து எண்ணுமல் எண்ணி
நீண்டநாள் பாரா நந்தி ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம்
எனும் மோன் நிலையை எய்திப் புகைவண்டி அமைப்பர். எல்
வாங் கைகூடும்.” (5)

684. ஊரும்பேரு மில்லாத உத்தமனைச் சித்தத்தில்
சேரும்வண்ணம் நாள்தோறும் — தங்கமே
தியானஞ்செய்து வாழுவமே.

(முன்பாட்டுத் தொடர) ஒலிக்கும் ஒலிவடிவான அம்மையும்
மப்பனுமே, சிவசக்தி ஜக்கியவடிவினரே உண்மைப்பொருள்.
அவனே உலகெங்கும் வியாபித்திருக்கிறான். மோனமெய்திய
அகத்தில் அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து அவனையே சூலமும் மானுங்
கையிலேந்தியவண்ணமாகத் தியானஞ் செய்வாய். புகைவண்டி
அமைத்திடுவீர். (6)

685. என்னப்பன் எம்பிரான் எல்லார்க்கு மீசனென்று
சொன்ன திருவாக்கே — தங்கமே
சுந்தரமென் ரெண்ணியிரு.

(முன்பாட்டு விளக்கம்) தேவர்கள், இருடிகள், அரசர்கள்-
முதலாக என்னிறந்தவர்களாகிய எவ்வெங்கும் எவ்விடத்திலும்
இருந்து வழிபட அவ்வெல்லா விடங்களிலும் நின்று அவர்களது
வழிபாட்டினை ஏற்று அவரவர் விரும்பியதை அவர்கட்கு அளிப்
பவன். இவ்வாருக தன்னை அடைந்தவர்க்குப் புகலிடமாக நிற்
பவனும் ‘இவ்வாறு உள்ள இவை இவையாகிய அருளைத் தருகின்ற
கற்பகத் தருவும் கடலும் போன்றவனும்’ எல்லார்க்குமிசெனை
னுந் திருவாக்கை உணரத்தருவதே. அந்த முத்திறப்புனர்ப்
பாம் நிலையே மிகவுமழு தருவது.

எவ்வெவர் தேவர் இருடிகள் மன்னர்
எண்ணிறந்தார்கள் மற்றெங்கும் நின்றேத்த
அவ்வெவர் வேண்டியதே யருள்செய்து
அடைந்தவர்க்கே இடமாக நின்றுளை
இவ்விவ கருணைங் கற்பகக் கடலை
எம்பெருமான் அருளாய் என்று பிள்ளை
வவ்வினன் ஆவிமனங் கலந்தானை
வலிவலந்தனில் வந்து கண்டேனோ.

சுந்தரர் (7+67-8). (7)

686. ஏழூலகும் தொழுதேத்தும் எம்பெருமான்
நாளும் மறவாதே — தங்கமே திருவடியை
நானுமில்லை நீயுமில்லை.

மனிதப்பிறவியோ தேவப்பிறவியோ மலைகாடுகளில் மிருகப்
பிறவியோ கொசுத்தன்மையோ புழுத்தன்மையோ பறவை முத
விய பிறவியோ எப்பிறவி எடுத்தபோதும் உம்முடைய திருவடித்
தாமரைகளின் தியானமாகிற சிறந்த ஆனந்தப்பெருக்கில் என்-

றும் மறவாதே மனம் நிலைத்திருப்பின் அந்த உடலைப் படைத்த தால் என்ன குறைவு. தியானத்தால் நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனத்தில் முழுகிய முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையையடைந் தால் நீ, நான் எனும் நிலையில்லையே.

எந்தவுட வேனும் எடுத்தவுடல் நல்லதென்று
சிற்றைசெய வந்த திறங்கெப்பாய் பராபரமே”

(தாயுமானவர்)

“எங்கேனும் யாதாகிப் பிறந்திடினும்தன் அடியார்க்கு
இங்கே யென்ற ரூள் புரியும் எம்பெருமான்”

சம்பந்தர் (2-40-6)

“ஐப்பரதர் மான்பிறவி யடைந்தும் அப்பிறவியிலும்
இறைவன் திருவடியை மறவாமலிருந்தார்.” (8)

687. ஐம்புதம் நீயல்லை அறிந்திதனைக் கொள்ளுவாய்
ஆன்மாநீ மறந்திடாதே — தங்கமே
ஆட்கி செய்ய வேண்டாமதி.

ஐவகையாகச் சொல்லப்படும் பூதங்களும் மற்றும் அந்தக் கரணங்களும் அவற்றின் சேர்த்தியாலுண்டான புறக்கருவிகள் முப்பத்தைந்தும் அவை கொண்டியங்கும் மாயா காரியப் பொருட் களான் உடம்பல்ல நீ. நீ ஆன்மா. அறிவுப்பொருள். நீ இந்த ஐம்புலன்களர்லோ அல்லது அவற்றூலுண்டான மற்றுங்கருவி கரணங்களாலோ அறியவொண்டுத் பொருள். முக்குணங்களுள் ஒரு குணமும்ஸ்தாதவன் நீ. உலகுடல்களின்மாட்டு பற்றுக் கொண்டுமிலும் அறிவுப் பொருளான உன்னுடன் பற்றுக்கொண்டு தொடரும் எங்கனும் நிறைந்துள்ள சிவ பெருமான் பால் அண்டு பூண்டு அவனை அடைவாய். ஆட்கி செய்யவேண்டாம். (9)

688. ஒன்பது வாயிலுள்ள வடம்பு சிவன்கோயில்
என்பதை மறந்திடாதே — தங்கமே
ஏத்தியேத்திப் பணிந்திடடி.

கண்கள் இரண்டு காதிரண்டு முக்குத்துவாரமிரண்டு வாய் எருவாய் கருவாய் மூன்றுங் கூடின் ஒன்பது துவாரங்களுள்ள தோல்பையால் மூடப்பட்டதே இவ்வடம்பு. மங்களத்தைச் செய்பவரே எம்மிறைவன். பக்தியுடன் போற்றியுந் தொழுதும் பூசை செய்து வணங்கியும் இடைவிடாது அவனையே மனது பற்றிக் கொண்டிருப்பின் அவன் உடனின்று திருவருள் புரிவான். உன்னுடம்பைத் தன் கோயிலாகக் கொள்வன். ஐந்தொழிலுங்குளித்தருளுமையனுகவே நீ வாழ்வாய். ஆகையால் விழி நீர் பெருக்கி அவனைப் போற்றித் தொழுது பூசை செய். (10)

689. ஒதுவதொழி யேலென்ற உண்மையை நீ மறவாதே
எதுக்கு மஞ்சாதே — தங்கமே
எல்லாஞ் சிவமயமே.

இருவினையும் விட்டு நீங்கிய ஆன்மாவும் மலையிடுக்கிலே
அகப்பட்ட வேர் போன்ற மலப்பிணிப்பினால் உண்டாகு மென்ன
ணங்களால் தடைப்பட்டு இறைவனை எந்தடையாமல் தயங்கும்.
மருத்துவங்கு சிவபெருமான் சிகிச்சை செய்வான். சிவன் செயல்
எனும் மெய்பொருளானவனை, பினக்கில்லாத தண்ணளி வாழ்ந்த
எம்பெருமானை மறவாதே. அஞ்செழுத்தையும் அவனுடைய
புகழ்மாலைகளையும் உரையுணர்ந்தோதி உரையிறந்தோதி எல்
லாஞ் சிவமயமாக கண்டு அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து கிடந்தால்
அவனை அடையலாம். எதுக்கும் அஞ்சாதே. (11)

690. ஓளவியம் பேசாதே ஆவியுள்ள மட்டும் நீ
தெய்வம் ஒருவனென்று— தங்கமே
திடமுடன் வாழ்ந்திடி.

எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து தன்னை கொண்டியங்கும் எம்பெருமான் வினமுதலாம் முதல்வன்யானுகிய என்னையும் விழுங்கி வெறுத்தானுகி “சிவன்” எனும் நாமமுடையவங்கும் எங்குஞ் சிவமயமாகி என்னிதயத்தேயூறுந் தேனுகி நிறபன். அந்த மெய்ப்பொருளான ஒருவனைத் திடமுடன் நம்பு. ஐயப் படாதே; ஓளவியம் பேசாதே; ஆவியுடலை விட்டு நீஷ்கும் வரை பூசை செய்ய மறந்திடாதே. ஆவியுள்ள மட்டும் தோத்திரித்தும் பூசை செய்தும் வணங்கிடுவாய். (12)

691. அஃகமும் காசந்தேடி அம்புவியி லலையாதே
வெஃகாதே பிறன்பொருளாத-தங்கமே
வீடுனக்குச் சொந்தமடி.

வெஃகல்—ஆசைப் பெருக்கம்; அஃகம்—விலைப்பொருள்

மாடு மக்கள் சிற்றிடையாள் செம்பொன்னுடை எனும் விலைப் பொருட்களை நாடி அவற்றைத்தேடி இம்மாயா உலகில் ஐம் புலன் விலைப்பட்டு அலையாதே. வெஃகாதே; பிறன் பொருளில் ஆசைப்படாதே. பாசபந்தக்கயிறு அற மோனமெய்திய அகத் தினராய் விழி நீர் பெருக்கி ஐந்தெழுத்தை ஒதியுணர்ந்தும், சிந்தை தெழிந்தும் சிந்தனையுடையதாக்கி நிட்டை கூடுவாய். பாசபந்தக் கயிறு எரியப்பக்கி செய்; ஆணவ முனைப்புக் கொள்ளாதே; ஐந்தெழுவிலுங் குனித்தருஞ்சையனுய நீ வாழ்ந்து பிறப் பறுப்பாய். மோட்சவீடு நின் சொந்தம். (13)

70. திருநாமத்தைச் செபித்திட்டா 224.

692. அனைத்துயிரும் நீயேதம்பி அதையறிந்து
வாழ்ந்திட்டா.
தினைத்துலையும் மறந்திடாமல் திருநாமத்தைச்
செபித்திட்டா.

“பாசபந்தக் கயிறு அற ஒடுங்கிய மனத்தராய் எப்பொரு
ளிலும் வியாபித்திருக்கும் எம்மிறைவனே பூதஞ்சுழப் பொது
நடம் புரியும் இறைவன் விளை முதலாம் முதல்வன் தத்துவ
காரன்; என்னுள்ளும் அவ்வாறே அந்தத் தத்துவக்காரனுகிய
வென்னை விழுங்கி வெறுந்தானாக தத்துவகாரனாக புருவ நடு
விலே மாகேஸ்வரனாக செயல் புரிவதைக் காண்கிறோம். அனைத்
துயிரும் நீயும் ஒரு பொருள், மாகேஸ்வரனே; அதை
உன்னுடைய அறிவினாலே” அறியத்தரும் வாழ்வில் ஈடுபடு.
பாசபந்தக் கயிறு அற இயமம், நியமம் கைப்பிடித்தொழுகு.
(2-664) ஒரு கணப்பொழுதேனும் சிவன் செயல் எனும்
பொருள் தரும் சிவன் எனும் நாமத்தை மறந்திடாமல் வாழ்ந்த
திட்டா. அஞ்செழுத்தை உரையறிந்தோதிட்டா. (1)

693. விணைப்பகையை வென்றிடுவாய் வேறுபொரு
ளில்லையடா.
முனைத்துவருஞ் சினத்தைவென்றால் மூவர்களும்
ஏவல்செய்வார்.

“வையகத்தின்கண்ணிகழுவன யாவும் சிவன் திருவருட் செயலே.
சிவன் செயலே என்று அவனருளால் உணர்ந்தால் எல்லாம் ஒரு
பொருளே. மகேஸ்வரனேயென்றறிந்தால் இருவினைக்கும்ப்பால்
பட்டவனுகிறோம். அவன் திருவருளே எல்லாம் திடானுமே புக
விடமாய்க் கொள்வாய். உள்ளபடியே யாதுமென உணர்வாய்.
கள்ளமனம், பலபலவாகிய புத்திக்கிளை வழியே சென்று ஐம்
புலக்கனி பறித்துண்ண என்னும் மனம், போனவழியுந் தெரி
யாமல் மறையும். பொய், கொலை, களவு, காமம், சினம், பொரு
ளாசை என்னுங் கெட்ட வாசனைகள் விட்டு நீங்கும். புத்தி
யாகிய கண்ணிகை பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டில்
ஈடுபடுவாள். மோனமெய்திய அகத்தினராய் போனகுருவே
இருதயத்தே நின்று செயல் புரிவார். மோனகுருவே இதயத்தே
தோன்றின் மூவர்களும் அவனுடைய ஏவலாளர்களாக நிற்பர்
தொண்டு செய்வார். தேகம் நம்வயம். எல்லாஞ் சிவமயம். தாயு
யானவர் இவ்வுண்ணயைத் தருகிறார், காண்க.

“எல்லாஞ் சிவன் செயல் என்றறிந்தாலவன் இன்னருளே அல்லாற் புகலிடம் வேறுமுண்டோ அது வேநிலையா நில்லாய் உன்னால்தமி யேற்குக் கதியுண்டிந்தின் நிலத்தில் பொல்லா மயக்கத்து ஸாழ்ந்தாவ தென்ன புகல் நெஞ்சமே. (பாயப்புவி. 45)) (2)

694. உனைப்போலே யுத்தமர்கள் உலகத்தினி
நினைத்தபடி நடந்திட்டா நிட்டையிலே
பொருந்திட்டா.

(முன்பாட்டு விளக்கத் தொடர). மோனநிலையெய்தி இரவு பகலற்ற சிந்தையராய் எல்லா முன்னருளே என்னுமுனர்வே தலையெடுக்க வேறு பொருளில்லாது “அன்றி ஒன்றில்லை” எனும் நினைவு தடுமாரூமல் சிவிப்பாய். மூவர்களும் உன் ஏவலாளர்கள் எல்லாமுன் கைவசம். நிட்டை கூடுவாய். தில்லைத்தரிசனங்காண்பாய். தாயின் மடி மீது விளையாடுங் குழந்தைக்கு மனது சூளப்பமே கிடையாது நினைத்தபடியே விளையாடும். (3)

695. ஆவதில்லா அழிவுதில்லா ஆன்மாவை யறிந்திட்டா
தேவர்களும் முனிவர்களுஞ் சித்தத்திலே
திகழுகின்றூர்.

குறைந்திருந்து வளர்தலும் ஒன்றுமில்லாதிருந்து முனைத்து வளர்தலும், நிறைந்திருந்து குறைதலும் ஒன்றுமில்லாது அழிந்து போதலுமில்லாததே இவ்வாதத்மன். மகேஸ்வரன் சதா சிவன் தற்பரன் தில்லைச்சிற்றம்பலவாணன் சிற்பரன் எல்லா உண்மை நிலைகளையு மறிந்தவன் தன்னைத் தானேயறிந்தவன்; தேசவெல்லையோ காலவெல்லையோயில்லாது விளங்குந் தன்னையே கண்டவன். (2-543) ஈற்றில் அந்த ஐந்தொழிலுங் குனிந்தருளுமையன் அகத்தே மூவர்களும் மற்றுந் தேவர்களும், முனிவர்களும் மற்றும் உலகம் முழுவதுமே (2-309; 357; 473) குடி கொண்டு திகழுவர்; பற்றற்ற முனிவர்களும் தேவர்களுமே வினை முதலாம் முதல்வனுக ஐந்தொழிலுங் குனிந்தருள்பவர். (4)

696. ஒரு பொல்லாப்பு மில்லைத்தம்பி உண்மையே
முழுதுமட்டா
குருநாதன் சூற்றிதடா கும்பிட்டுக்கொண்
டாடிட்டா.

அருங்வாம் சிவபெருமானே தேவர்கள் முனிவர்கள் மற்றும் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளும் நிலை அடைந்தோர் (2-309; 473) உள்ளத்தே நின்றும் வேறு வழியாகவும் நின்றியங்கும் உண்மைப்

பொருள், உலகம் குருநாதன் கூற்றிதடா (2—473; 599; 309) ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. அறிந்து தாயின் மடிமீது விளையாடும் குழந்தை போல் அன்னை பார்வதியிடமுன்னை, மோனமெய்திய வகத்தினேராய், ஒப்புக் கொடுத்துத் தில்லை நடனத்தைக் கண்டு அச்சமின்றி வாழ்ந்திடடா. (5)

71. எல்லாம் கடவுள் கண்டாரோ 225.

கலித்தாழிசை

697. கானுங் கண்ணிற் கலந்து நிற்பது கடவுள்
கண்டாரோ
ஆனும் பெண்ணு மலியு மானது அதுநீர்
குறியீரோ

குரியனேளி கண்ணேளியுடனேன்று கூடியே பொருட்களை வீறு பெறச் செய்கிறது. அவ்வாறே உயிர்க்குமிராம் நாதன் தண்ணளி வாய்ந்த வினைமுதலாம் முதல்வன் எல்லாப் பொருட் கணுடனும் உடனின்று அவற்றை இயக்குகிறான். அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து கிடக்குஞ் ஞானக்கண்ணே அவற்றுடனேன்று கூடியே அவற்றைக் கானும் (2—241; 525; 692; 693) குரியன் பொருட் தன்மையில் வேறு பட்டு நிற்பது போல் வினைமுதலாம் முதல்வன் சிவபெருமான் இருவினைக்குமப்பால் நின்றியங்குஞ் தன்மையாக ஆனுமாகியும், அகிலாண்ட ஒசை, ஒசையின் தொகையாக அம்மை பார்வதி பெண்ணுகவும், ஐந்தொழிலுங்கு னிந்தருஞ்மைய னுள்ளத்தே சக்தி சிவமான அர்த்த நாரீஸ்வர ஐந்தெழுத்துக் சோதி ரூபமாக அவியாகவும் உலகுக்குக் காட்சி தருவதை முத்தி றப்புணர்ப்பாம் நிலையை நீர் உமது ஞான அறிவினால் உற்றுணர் வீரோ. உணர்ந்து அறியீரோ. (1)

698. பாரும் விண்ணு மாகி நிற்பது அதுநீர் பாரீரோ
சிருந் திருவு மாகி நிற்பது அதுநீர் தெரியீரோ

பருப்பொருட்களான மாயாவுலகுப் பொருட்களில் உடனின் றியங்கி மண்ணுலகமாகி விளங்குகிறான். அறிபா அறிவிலாழ்ந்து கிடக்கும் அறிஞர் உள்ளத்தே ஞானக் கண்ணூடாக ஐம்பூதங்களாகவும் பூதஞ்குழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவன் இரவிமதி தீயாகி முக்கட்கருணைப்பிரானை விண்ணுவகாகவும் விளங்குகிறான். அறியா அறிவிலாழ்ந்து கிடந்து ஒவ்வொர் அணுவன்னும் பூதஞ்குழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனை, சித்தாருட சிறப்புட

நும் விளங்குந் திருவுருவினைக் காணீரோ. அன்றி ஒன்றில்லை என்னுமுன்மையை அறியீரோ. (2)

699. தாயுந் தந்தையு மாகிநிற்பது தானு வறியீரோ
நீயும் நானு மாகிநிற்பது நினைந்து பாரீரோ

தானு—செவ்வழி யாழ்த்திற வகையிலோர் கருவி; புகவிடம்; சிவவிங்கம்.

(முன்பாட்டு) 697 விளக்கங் காண்க) ஆனாகிச் சூரியன் போல் நின்றியங்குந்தந்தை; பெண்ணைக் காலாண்ட ஒசையாக விளங்குபவள் தாய்; அன்னை பார்வதி. ஞானக் கண்ணே இவற்றைக் கானும் தீயாக அறிவு ஸ்வாலியாக விளங்குவது. மூன்றுமொன்றுன இரவிமதி தீயாகி முக்கண்ணன் சிவவிங்கமாக நிற்பது அறியீரோ. நீயும் நானும் ஒன்றான நிலையே அந்த முத்திறப் பாம் நிலை. அதை உற்றுணர்ந்தறியீரோ. (3)

700. காயுங் கனியு மாகி நிற்பது கண்டு களியீரோ
தேயு வாயு வாகித் திகழ்வது சிந்தித் துணர்வீரோ:

கீழ்ப்பிரகருதியான நிலம், நீர், நெருப்புக்காற்று வானுகியும் மேல் பிரகருதியுமான சைதன்யப் பொருள் உயிராகவும் விளங்கும் நம் இறைவன் எப்பொருளுந் தாமாகியே விளங்குகிறோன். இவ்வுண்மையினைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து சிந்தனைத்தனையும் அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து அவனையே பூதஞ்சுழப் பொதுநடம் புரியுமிறை வனையே வேறு பொருளின்றி இவ்வுலகினிற் காணீரோ. (4)

701. மாயும் மனிதரை மாயாது வைக்கும் மருந்தை
யுண்ணீரோ
பேயொடு காட்டி வாடும் பிரானைய பேதமாய்ட்
பாரீரோ

மாயையுலகில் ஜம்புலன்கள் வலைப்பட்டுழலும் மனிதரே அவ்வாறு நீர் மாண்டு கிடக்காது, பூதஞ்சுழப் பொதுநடம் புரிய மிறைவனையே எப்பொருளிலுங் கண்டும் (முன்பாட்டு விளக்கம்) வேறு பொருள் காணுதும் இன்பத்தேன் போன்ற அம்மருந்தை யுண்ணீரோ. ஞானக் கண்ணாடாகக் கண்டு களியீரோ. மாயக் காட்டிலே ஜம்புலன் வழிப்பட்டு நானென்னுமானவ முண்புக் கொண்ட பேயொடு உடனின்று கூற்றியற்றுபவன் வினைமுதலாம் முதல்வன் தண்ணளி வாய்ந்தவன். அவரவரின் மதியாகவும் விதியர்கவும் நின்றே கூற்றியற்றுகிறோன். அவ்வுலகினை, அக்கூற்றி யற்றும் எம்பிரானைப் பக்தியுடன் பணிந்து, துண்பமும் இன்பமும் எல்லாம் நீயென்னும் பேதமற்ற உலகினை, தண்ணளி வாய்ந்த வனைக் கண்டு வினைத்தன்மையினின்றும் விலகீரோ. வினைத்தன்மையினின்றும் நீக்குவதே தண்ணளி வாய்ந்த பிரானை நோக்கம். (5)

72. ஆன்மா நித்தியம் 226.

702. ஜம்புலன் வழிபோம் ஆசை தனைத்தடுப்போம் ஆன்மா நித்தியம் என்று படிப்போம் வெம்பகையை வென்று வெற்றி எடுப்போம் வேறு பொருள் இல்லை என்று திடப் படுவோம் நம்பிக்கை யென்னும் கையை நாம் நீட்டுவோம் நாதாந்த நிலையில் நாம்முடி சூட்டுவோம் சும்மா இருக்குஞ் சுகத்தினைக் காட்டுவோம் சுருதி நிலையில் நிற்குஞ் சுகங் காட்டுவோம் இம்மை மறுமைதனை யிங்கு காட்டுவோம் ஏகாந்த வெளியிலே நம்மை நாட்டுவோம் தம்மைத் தாமாக உய்யவழி காட்டுவோம் சஞ்சலமில் லாவழியில் நம்மை நாட்டுவோம் தும்பிமுகன் பாதத்தைத் தோத்திரஞ் செய்வோம் சுவாமி தரிசனம் சூத்திரம் என்போம்.

அழிந்து போகும் உடம்பு நீர்க்குமிழி போன்று நிலையற்றதே இவ்வின்ப வாழ்வு. நிலையற்ற இவ்வாழ்வு மன், பொன், பெண் எனு முவாசையினாலேயேயுண்டானது. ஜம்புலன்களாலும் உண்டான ஆணவ முனைப்புக் கொண்ட மனமே அதற்குக் காரணம். அந்த மனக்குரங்கு ஜம்புலக்கனி பறித்துண்ணப் பல பலவாகிய புத்திக்கிளை வழியே செல்லும். அதைத்தடுத்து புத்தியென்னுங்கன்னிகையை மோன மெய்திய அகத்தினராய் பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டிலீடுபடச் செய்வோம். ஆன்மா இந்த அழிந்து போகும் உடம்பல்ல. அது அழியாப் பொருள் ஆத்மன். உண்மையை ஆராதனை செய்தறிவோம். இயமம் நியமம் கடைப்பிடித்தொழுகி உலகினர் அன்பைப் பெற்று வெற்றியெடுப் போம். அனைத்துயிரும் நீயே, முத்திறப்புனர்ப்பாம் நிலையில் நாம் கானுமெம்மிழையே, (2—692; 693) வேறு பொருளில்லையே. அன்றி ஒன்றிலிலையே. திடமுடன் நம்பி உலகினில் தொண்டு செய்து வாழ்வாயே. இருவினையும் பாசபந்தக் கயிறும் அறும். பரி சுத்தமான உள்ளத்தே மோனமெய்திய அகந்தோன்றும். நாதாந்த காட்சிப்பேறே அது. சும்மா இருக்கும் நிலை. மோனகுருவே இதயத்தே நின்று செயல் புரிபவன் சும்மா இருக்குஞ் சுகத்தைப் பெறுவோம். வினை முதலாம் முதல்வனுல் அகிலாண்ட ஒசை அம்மை பார்வதியின் ஆடலாக நம்மை அவளிடம் ஒப்படைத்துச் செயலிலீடுபடுவோம். இருவினையும் நீங்கிச் சாந்தமும் பேரான்தமும் விளங்க உலகினில் தொண்டாற்றுவோம். பேரான்தமும் சாந்தமும் விளங்கும் இம்மையின்பழும் பிறப்பையறுக்கும்

பொன்னடியைப் போற்றி செய்து மறுமையின்பழும் நாட்டுவோம். இரவு பகலில்வாது இறைவனையே காணும் நிலையில் ஏகாந்த சிந்தையராகி, எந்த நிலையிலும், எக்கோலத்திலும் “சிவன் செயல்” எனும் மெய்ப் பொருளானவனையே கான்போம். தன்னைத்தானுகவேயறியும் தில்லை தடஞ்சித்தை நிட்டை கூடிக்காண்போம். பிறப்பையறுக்கும் வழி நிற்போம். பக்தி எனுஞ் சங்கிலியினாலே மதம் பிடித்த யானை போன்ற மனதையிழுத்து அறிவு எனும் யந்திரத்தினாலே மெய்ப்பொருளானவனுடன் கட்டுவோம். அயனும் மாலும் சஞ்சலப்பட்டது போல் சஞ்சலப்படாத வழியில் நம்மை நிறுத்துவோம். தாயின் ஆற்றலும் தந்தையின் ஞானமுங் கொண்டு செயல் புரியும் தும்பிமுகன் ஞானக்கணபதியைப் போற்றித் தொழுது வணங்கி ஐந்தொழி லுங் குனித்தருஞ்சையஞக வாழ்ந்து பிறப்பையறுப்போம். பூசை செய்தும் போற்றி ஏத்தித் தொழுவதுமே இதற்கு ததுணை நிற்குக்கூத்திரம்.

73. ଓମ ତତ୍ ଚତ୍ 227.

அயனும் மாலும் பண்றியாகவும் அன்னப்பறவையாகவும் கிழும் கேலும் சென்று அடியும் முடியுங் காணுது அவனை அறி யாது அலைந்து திரும்பினர், அந்தத் தண்ணளி வாய்ந்த முழு முதல்வனை செல்லப்பாச் சாமியாராக என்னைப் போலே ஒரு மானிட ரூபமாக உருத்தாங்கி எழுந்தான். இவன் பேரறிவாளான் என்று அறியாது அவன் பித்துப் பிடித்தவன் என்றே பலரும்

ஏசுவர். அவன் இறைவனே உருத்தாங்கியெழுந்தருளிய பேரறி வாளனென்ற ரயியா நிலையில் அனைவரும் முழு மனத்தவராய் தம் மிறைவனை வேண்டி வணங்கும் நல்லையம்பதியில், ஒடியுலாவி வேண்டுவார்க்கு உடன் சோதியாக நின்றருள் புரியும் முகத்தின ராய் வாழ்ந்தான். அவனை அடியேன் சந்தித்த போது ஆவலுடன் வேண்டி நின்றேன். “தேரடியிற் ரேசிகனைக்கண்டு தெரிசித்தேன் ஆரென்றறிவாயடா” என்றார். (1. 488) “சிவனருளை நோக்கென் இன் நோக்க நொடியளவிலே யின்பம் தேக்கிற தென் சிந்தை தெளிந்து” (1—489) என்றுங் கூறுகிறார். “நோக்குவானெனை நோக்கிப் பல சொல்வான் நோக்கமொன்றை நோக்கிய நோக்கமே” (1—283). (அவர் மேல் கூறிய வரிகள் விளக்கும் வண்ணம்)-- என்னை அவன் உற்று நோக்கி ஒரு பொல்லாப்புமில்லையென்றுள் இன்பம் என்னுள்ளத்தே தேங்கிற்று. திருவருளால் அவனென் னுள்ளமே உருவாக நீற்க சிந்தை தெளிந்தது, அருவமுங் காட்டி உருவமுங் காட்டி, தில்லைச் சிற்றம்பல தரிசனமுந் தந்து தத்து வாதித்தஞக் உலகுக்குத் தொண்டு புரிய என்னுடன் கூடியே நின்றருளினன். அவ்வழி நின்று அவ்வருள் நிலையில் தேறித் தேறித் தன் வயத்தஞகவே ஐந்தொழிலுங் குளித்தருஞ்சையஞ்சேன். துண்பமுமின்பமுமிறந்தன, சோதி சோதி சிவசோதி; ஐந்தெழுத் துச் சோதியே நீ. (2—491 ; 493) காண்க) (2—539 ; 540; 542 உரைகாண்க.

(1)

704. சிவத்தினை வளர்க்கும் பாக்கிய மெமக்குச்
தீத்தித்த தினிமேலே
தெய்வம் வேறே யுண்டென வெண்ணுஞ்
சிந்தையு மிறந்ததுவே
அவத்தினிற் செல்லும் மனத்தினை வெல்வோம்
ஐம்பொறி வழிச்செல்லேம்
அழியா மெய்ப்பொரு ளாகிய ஆன்மா
அறிவோம் நாம்நன்றூய்
தவவழிச் செல்வோம் குருமொழி கொள்வோம்
தன்னைத் தானறிவோம்
சாந்தம் பொறுமை யேய்ந்த நற்பணி
சந்ததமணிந்து கொள்வோம்
உவத்தலுங் காய்தலு மோடியொளித்தன ஒன்றுங்
குறைவில்லேம்.
உண்மை முழுதும் நீ ஒதுக தினமும் ஒம்தத்
சத்தைம்,

(முன்பாட்டு உரைதொடர) ஐந்தெ தாழிலுங் குளித்தருஞ்சையஞ்சைவே தொண்டு செய்து செய்து எம்முள்ளத்தே தன்வயத்

தனகவே சிவம் வளர வளர நானெனு மாயாகாரியப் பொருள் மூற்றுமிறந்தது. தெய்வமும் நாமும் வேறுபாடு காணுதே ஒன்று பட்டோம். வள்ளி அவ்வாறு ஒன்றுபட்ட நிலையைக் குறிக்க முருகனே வள்ளியாகச் செயல் புரிந்தான். என்று கூறுவர். வேறு வழியில் மனம் செல்லாது ஒழிந்தது. ஐம்புலன்களும் இறைவ ஞடைய தொண்டை நாடியும் வேறுவழி நாடாதும் நின்றன. தேகம் சிவமயம், அழியா மெய்ப்பொருளான ஆத்மனைக் குண மாவை அறிவோம். என்றும் தவநெறி நிற்போம். சமாதியில் ஐந் தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்து தன்னைத் தானரிவோம். பிறிதறி யோம். ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையனாகவே, அர்த்த நாரீஸ் வர ரூபம் உடையோம். திங்களுங் கங்கையும் பாம்பும் ஒற்றுமையாகவே சடையில் விளங்குவதால், சாந்தம் பொறுமை கொண்டு நற்பணி என்றுமள்ளங்குடி கொண்டது. ஒரு பொல்லாப்புமில்லை யென்ற உண்மை விளங்கும். ஐம்புலன்களாலுண்டாகு முவத்து மூம், விரும்பியவை கிடையாமல் அச்சமுங் கோபமுந் துன்பமுங் கொண்டுமே. பேரானந்தத்தில் முழுகித் தொண்டு செய்வோம். மெய்ப்பொருளானவனே நீ. இந்த உலகியல் வாழ்க்கை ஒம்தத். பரசிவான்மாவான சிவசத்தி ரூபினருக்கே நமஸ்காரம். பரசிவ வணக்கம்

(2)

705. கதிரவ னெழுமுன் காலை யெழுந்து கைகால்

முகங்கழுவு

கடிமல ரெடுத்து மாலை தொடுத்துக் கடவுளைப்

பூசனைசெய்

அதிர வராமுன் மனத்தினை யடக்கி ஐம்பொறி

வழிச்செல்லாது

ஆண்டவன் திவ்விய பாதத்தை வேண்டி ஆசையை

வென்றிடலாம்

முதிர முதிர முழுவது முன்மை யெனமுனி

சொன்னமொழி

முகமுக மாகக் கண்டு தெளிந்து முத்தியிற்

சேர்ந்திடலாம்

இதிலே ஐயமில்லை யில்லை யெல்லா மவன் செயலே

இரவும் பகலு மிதய வெளிக்குள் ஏத்துக்

ஓம்தத்சத்.

கதிரவன்—குரியன்; கடி—அழகு; புதுமணம், வாசனை; அதிர—பயம், ஒளி; அதிரதல்—குழறுதல்; அதிரவு—கலங்குதல்; முதிர்தல்—வயசாதல், பழுத்தல்²; முதிரவு—முப்பு, மிகுதி.

இயமம் நியமங் கடைப்பிடித்தொழுகிப் பூசையுந் தோத்திர முஞ் செய்து ஐம்புலன்களையு மிறைவன் பால் செலுத்திக் காமம்

கோபம் பொய் கொலை களவு வாராது தடுத்து மனதையடக்கி ஒடுங்கிய மனத்தினராய் வேறு ஒன்றும் நினையாமல் நிற்கும் உள்ளத்தே அவனே தோன்ற நல்லகம் தோன்றும். ஐம்பொறிகளும் மடங்கும். எந்திலையிலும் எக்கோலத்திலுமவனே செயல் புரியுண்மை விளங்கவே முதிர்ந்த பக்தி நிலையையடைந்தே விழிநீரிப் பெருக கடுந்தவம் புரிதலால் அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய்க் கிடந்தே நிட்டை கூடலாம். முத்தியிற் சேர்ந்திடலாம். இதில் ஜயப்பட வேண்டாம். வேறேர் நினைவுமின்றி அவனையே வேண்டில் திருவருள் வடிவாக அவன் வந்தருள் புரிவான். இரவும் பகலும் வேறு நினைவின்றி எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்குமிறைவணையே காண். வேறு பொருள் அங்கில்லை. உள்ளத்தே அவனையே நினைத்து நினைந்துருகி வணங்கு. தொண்டு செய்; ஓம், ஒங்காரத்துட்ட பொருளே அவன்.

(3).

706. எண்ணி யெண்ணிப் பணிவார் நெஞ்சே யீசன் உறைகோயில்

இருந்துங் கிடந்தும் நடந்துந் தொடர்ந்தும் ஏத்திப் பணிவோமே புண்ணிய பாவ மிரண்டுங் கற்பணை போக்கொடு வரவில்லாப்

பொருளே நாங்கள் அருள்கொண்டறிநீ புத்தியை நாட்டாதே

மண்ணில் வந்து பிறந்ததும் வாழ்ந்ததும் மாமா யையித்தை

மாதவ ரறிவார் மற்றவ ரறியார் மதியா தேயித்தை

எண்ணில் காலம் உயிரோ டிருப்போம் ஏதுக்கு மஞ்சாதே.

இயைந்த படிநீ நடந்துகொ ளன்றும் ஏத்துக் கூம் தத்சத

ஓமுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யடியாரை மருத்துவனாஞ் சிவபெருமான் சோதிக்கிறவன். மலையிடுக்கில் மாட்டிக் கிடக்கும் வேர்போலே மும்மலப் பினுப்பாம் நோய் அவனையறியாமல் மாட்டிக் கிடக்கும். தன்னவி வாய்ந்த மருத்து வனாஞ் சிவபெருமான்சிகிச்சை செய்தே அந்த விணைத்தன்மையினின்றும் மெய்யடியாரை நீக்குகிறுன். எந்திலையிலும் எத்கோலத்திலும் “எல்லாம் அவனேயாம் எல்லாம் அவன் செயலே” யென்று எண்ணியெண்ணிப் பணிந்துருகி அவன் சிகிச்சையின் சித்திரத்தின் பெருமையை நினைந்துருகும் நெஞ்சே அண்டர் தொழும் சுசன் கோயில் (2-3) அவனை இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும்

தொடர்ந்தும் ஏத்திப்பணிவோமே. புத்தியை நாட்டாதே: புத்தி யெனுங் கன்னிகையை, ஆற்றல் வடிவான அன்னையுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டிலீடுபட, அர்ப்பணங்கு செய். எல்லாஞ் சிவன் செயல் என்று அவ்வண்ணம் அர்ப்பணங்கு செய்ய புண்ணிய மெங்கே, பாவமெங்கே? நிஷ்காமிய கர்மமே புரிகிறுய். நாம் அழியாத ஆத்மன்; போக்கும் வரத்தும் இல்லை. நாம் பிறப்பெடுத் தது மாயையின் கூத்து. அந்த அஞ்ஞானம் “சிவன் செயலே” (முன் விளக்கம்) இவ்வண்மையை நடப்பாற்றலை அறிஞர்கள், ஞானிகள் அறிவர். மற்றவர் அறியார். இம்மாயையை ஒரு போதும் மதியாதே. உடம்பை மெய்யென்றென்னதே. ஆத்மனுக விளங்கும் பொருளான நாம் அழியாப் பொருள். எண்ணில் காலம் அழியாது ஆத்மனுக அந்தப் பேரொளியாம் ஒளியுடன் கூடியே யிருப்போம். பிறந்திறந்து உழவோம். ஏதுக்கும்ஞாதே. இறைவனிடம் உண்ணொப்புக் கொடுத்து அம்மை கூடியே செயல் புரிய ஆற்றலம்மையின் இயல்பு கொண்டே இசைந்து என்றும் நடந்து கொள். அந்த ஆற்றலம்மையை, ஒம் எனும் மெய்ப் பொருளோ, உன்னி உள்ளத்தே இனபுறுவாய் ஓம்தத்சத்: (4)

74. தன்னை வறிந்திடா. 228.

707. அன்பே சிவ மறிந்திடா
அதுவேநாமெனத் தெரிந்திடா
என்புருகப் பாடிடா
எழுந்திரடா நடந்துவாடா
எல்லாஞ்சிவ ரூபமடா.

தில்லைத் தரிசனங்கண்ட மெய்யன்பர் பரசிவானிமா அம்மையப்பராம் உலகைத்தாயும் தன்னைக் குழந்தையுமாக எண்ணுபவர். பாசபந்தக் கபிறு எரிந்த உள்ளத்தினராய் தாயின் மடி மீது விளையாடுக் குழந்தை போல் குழந்து குழந்து வாழ் பவர். அத்தகைய அன்பே இறைவன் அன்பு. “பெற்றவளறி வாள் பிள்ளையினன்பை மற்றவள் அறிவாளோ” பிள்ளைப் பேறில்லா மலடி அந்த அன்பு எத்தகை யது என்பதை அறி யாள். பரசிவானிமா அம்மையப்பராம் உலகினையும் அவ்வாறே. என்ன விதம் அது என்பதறியாதே உலகம், மெய்யன் பனுமவ்வாறே. அறியா அறவே அவ்வன்பு உலகினில் தாம் காணுமன்பே அந்தச் சிவம். காமத்துக்கு மாறுன்று. அந்த உலகமே, அம்மையப்பரே நாம். (தாயுங் குழந்தையும் வேறுபாடு கானூர்) அந்த அன்பை வளர்த்திடா. பாடியும், பூசை செய்

தும், வளரச் சேய். எல்லாஞ் சிவருபம். எல்லாந் திருவருளே இறைவனை வேண்டில் அது வளரும். தாயுமானவர் தருவதைகி காண்க.

“பிரியா துயிர்க்குபிராய் பின்னமற வோங்கும்
செறிவே அறிவே சிவமே பராபரமே”

(பராபரக் கண்ணி 339)

தாயின் அடிபு குறைந்து தளரிதலைத் தாயுமானவர் கூறுகிறார் “தாயிருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போல் எவ்விடத்தும் நீயிருந்தும் நான் தளர்ந்து நின்றேன் பராபரமே”

(பராபரக் கண்ணி 349)

“உள்ளங் குழைய வுடல் குழைய வள்ளிருந்த
கள்ளங் குழைய என்று காண்பேன் பராபரமே”

(பராபரக் கண்ணி 361) (1)

708. விண்ணைப்போல விளங்கிடடா
வீணைசையை விட்டிடடா
கண்ணைப்போலக் காத்திடடா
கருமத்தைச் செய்திடடா
கலங்காமல் நடந்திடடா
இலங்கையெங்கள் நாடிடடா.

சிதஞ்குழப் பொதுநடம் புரிய மிறைவனையே விண்ணைகில் நாம் காண்கிறோம். (முன்விளக்கம்) அந்த விண்ணவர் பெருமானு கவே நீ விளங்கிடடா. காமம், குரோதம், பொய் களவு பொருளாகச் விட்டிடா. இயமம் நியமங் கடைப்பிடித்தொழுகு வாய். கண்ணை இமை காப்பது போல் உள்ளுடைய அறத்தைக் காத்துக்கொள். பாசபந்தக் கயிறு எரிந்த அகத்தினராய் அம்மையின் ஆற்றல் கொண்டே என்றஞ் செயல் புரிவாய். அந்திலை கூறுவர். வள்ளி என்ற சொல்லை தன்னுடைய ஆத்மங்கவே கொள்வன், மெய்யன்பன். அவ்வாறு நின்று நிஞ்காமிய கர்மமே என்றென்றும் ஆற்றுவாய். இரவு வந்து அவனை மறந்தாலும், அவனை மறந்தே வென்று கலங்காமல், பின் குரியனைக் கண்டேனே என்று சந்தோஷங் கொள்வாய்.

“பிழைத்த பிழையக் காணுதோடிப் பெருங்கைமதவேழம்
அழைத்துத் திரிந்தங் குறங்குஞ் சாரலண்ணுமலையாரே”

(1-69-4)

இவ்வாறு ஞானசம்பந்தர் விட்டுப் பெருங்கைமதவேழம் மன பின்னும் அந்த விண்ணவர் கோனும் பரசிவான்மா அம்மை

யப்பருந் தாழும் ஓன்றுபட்டு விளங்கும் நிலையைக் குறிக்கிறார். எத்திக்கும் வாழும் உயிருள் பொருளுள்ளும் உயிரில் பொருட்களுள்ளும் விளங்கும் எம்மிறைவனே அவன் எம்மிதயத்தே நிறைந்து விளங்கும் இவ்வாத்மன். (2)

709. பெண்ணுமானு மில்லையடா

பேதாபேத மில்லையடா
மன்னும் விண்ணுமொன் ரூச்சதடா
மகத்துக்களின் பேச்சிதடா
மகிழ்ந்துவாட நடந்துவாடா
மாநிலத்தை யாள்வோமடா.

பொதுநடம் புரியுமிறைவனையே எங்குங் காண்பாய். (2—701)

பேதாபேதமில்லையே. பருப்பொருட்களாக மாயையுலகு தரும் மண்ணுலகும், பூதஞ் சூழப் பொதுநடம், நாம் அறியா அறி விலாழ்ந்து கிடந்து காணும் விண்ணுலகும், வித்தியாசந் தாரா மல் முப்பத்தைந்து கருவி கரணங்களுமடங்கிய ஆளாக விளங்குந் தத்துவாதீத்தனே நாம். இவ்வாரே மெஞ்னானிகள் உலகைக் கண்டு நடமாடுவாரிகள். மகிழ்ச்சியுடனே உள்ளே இருக்கும் மெய்ப்பொருளானவனை வளர்த்து, வளர்ந்து அந்தச் சிவபெரு மான் போல் வாழும் மெய்ஞானி சுகர் முனிவர் போல் ஐந் தொழிலுங் குனித்தருளுமையனாக ஈரேழுலகத்தையும் ஆளுவோ மடா, தான் தாயாகவும் உலகு குழந்தையாகவும் வரழ்வோமே (3)

710. தன்னைத்தன்னு ஸ்ரிந்திடா

தானேதானென் றிருந்திடா
அன்னைபோல வந்தானடா
அழகாரும்நல் ஹரிலடா
பின்னைப்பேச் சில்லையடா
பெருமைசிறுமை தொல்லையடா.

தில்லையம்பல தரிசனத்திலாழ்ந்திருந்து தன்னைத்தானறிந் திடுவாய். அம்மையப்பராம் உலகும் நீயுமொன்று பட்டு முத் திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் வாழ்வாய் நீ. செல்லப்பாச் சாமி யாராக உருத்தாங்கித் தாய் போல் (2—709) என்னுள்ளத்தே எழுந்தருளி நல்ஹரில் வந்தென்னையாண்டானெடா. பேச்சில்லா மவுன நிலையில் ஆற்றல் அம்மையே உடனின்று செயல் புரிகிறன். அயன்மால் போல் ஆணவ முனைப்புக் கொண்டு பெரிது சிறிது காண்பது வீண்தொல்லை பக்தி எனுஞ் சங்கிலியினாலே இழுத்து அறிவு எனும் யந்திரத்தினாலே மெய்ப் பொருளனவனுடன் எம்மனத்தைக் கட்டிடுவோம். (4)

711. உறுதி தருவது சிவமே உள்ளத் துணர்வது சிவமே பொறுதி தருவது சிவமே பூரண மானது சிவமே இறுதி யிலாதது சிவமே என்னை யுடையது சிவமே கருத விணியது சிவமே காசினி யெல்லாஞ் சிவமே.

இழக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யடியரச் சோதிப்பவன் எம்மிறைவன். மருத்துவங்கு சிவபெருமான் சிகிச்சை செய்தே மலப்பினிப்பாம் நோயைத் தீர்ப்பவன்: நோய் தீர்ந்து தேசவெல்லையோ காலவெல்லையோ இல்லாது அவன்யே காண உறுதி, திடம் தருபவன்; அவன் திருவருளே: அவனே தேனாறி நின்றுள்ளத்துணர்விக்கும் திருவருள். அந்தத் திருவருளை என்றும் பொறுதியுடனின்று வளர்ப்பாய். அவனே அந்தப் பூரணமான் நிலையும், (முன் விளக்கம்) என்னையுந் தன்னை யுமொன்றுக்க் காணும் பேரொளியுமவனே. நினைந்து நினைந் தருகும் இனப்பத்தேனுமவனே; அபேதமான பொது நடமும் அந்தச் சிவமே. (5)

75. ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. 229.

712. ஒருபொல்லாப்பு மில்லையென்பான் உண்மை முழுதுமென்பான் ஒருவூருக்குந் தெரியாதென்பான்—சின்னத்தங்கம் ஒவியம் போல் இருந்தானடி.

விண்ணுலகாக. பூதஞ்சூழப் பொதுநடம் நாம் அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து கிடந்து காணும் அறிவுப் பொருளும் பருப்பொருளாக நாங் காணும் மண்ணுலகும் எல்லாம் மெய்ப் பொருளான எம் பெருமானே (2-707, காண்க) தாய் தன் குழந்தை என்னதறு குறும்பாய் நடப்பினும் பின் அவன் அவனை வந்து வெண்டில் அவன் தளராமல் அவள் அங்கு செலுத்துவாள். ஏன் அவ்வாறு தாய் நடக்கிறாள் என்பதை ஒருவருமறியார். அந்தச் சிவ ரக சியத்தை, இறைவனும் மெய்யன்பனுங் கொண்டுள்ள அன்பை ஒருவருமறியார். (2-707). இறைவனால் தீட்டப்பட்ட ஒவியம் போல் அவனுடைய வாழ்க்கை, ஆற்றலம்மையே வடிவான அவ் வாழ்க்கை உலகுக்கு அழகு தருவது. (1)

713. அப்படியே யுள்ளதென்பான் ஆரறிவா ரென்று சொல்வான் செப்படி வித்தையென்பான்—சின்னத்தங்கம் செல்லப்பன் என்னுஞ் சீமான்.

அந்த உண்மை முழுதும் என விளங்குமூலகியல் வாழ்கை யும் வினை முதலாம் முதல்வனால் ஆண்டருளப்படும் விண்ணு வகும், மன்னுவகும் (முன்விளக்கம்) எப்பவோ நம் என்னங்களான வித்தாகி முனைத்து முழுமூர்த்திகளாலும் ஆளப்பட்டு உண்டானவை அப்படியே உள்ளது. இறைவனால் அவ்வண்ணம் சித் திரிக்கப்பட்ட நாடகத்தையார்றவார். அவனே உடனின்று நடிகர்களுடன் செயலாற்றுகிறார். வினைத்தன்மையினின்றும் நீக் கியருள், வித்தகனார் செய்யும் செப்படி வித்தை யென்பான் சின்னத்தங்கம் செல்லப்பெண்ணும் பேரரவிவான். ஒருவருமறியா நூ தன சிகிச்சையேது; பல பிறவிகளாகச் சேர்க்கப்பட்டு முடிக்கிடக்கும் மலப்பினிப்பைச் சூட்டெரிக்கும் வித்தகனார் செப்படி வித்தையேயென்பான், செல்லப்பன். (2)

714. கந்தைத் துணியணிவான் கந்தன்திரு முன்றில்
நிற்பான்
வந்தாரைப்போ வாரைவாயில்—சின்னத்தங்கம்
வந்தபடி யேசிடுவான்.

ஆடையும் மற்றும் நானென்னு மாணவமுனைப்புக்கொள்ளத் துணை நிற்கும் ஆடம்பரமும், இறைவனின் சிறு குடிலாக விளங்கு முள்ளத்தையலையாமல் ஐம்புலன்களும் அடங்கியே ஐந்து தலை நாகம் சடையில் அடங்கி விளங்க தத்துவாதித்தனான் அவன் கந்தைத்துணியணிந்தவனாய் கந்தன் திருமுன்றில் நிற்பான். கந்தைத் துணி தன் வயத்தனான் உடம்பினைக் குறிக்கிறது. மூவர்களும் அவனுக்கு ஏவல் செய்வார். அந்திலையில் நிற்பவன் ஐந்தொழி லுங் குனித்தருஞ்சையன், உலகியல் மாயையில் ஈடுபட்டலையும் மனிதரை வாயில் வந்தபடியே ஏசுவான். ஆற்றலம்னமயின் வேலையேது. (3)

715. அப்படியே யுள்ளதென்பான் அங்குமிங்கு
மாயலைவான்
செப்படி வித்தையென்பான்—சின்னத்தங்கம்
தேரடியி விருப்பானடி.

(713 பாட்டு உரை காண்க) இறைவனால் உண்டாக்கி அவனே எழுதிய நாடகத்தை அவனே நடிகர்களுடன் உடனின்று செயலாற்றுகிறார், அப்படியே அவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட படியே நடக்கிறது. இறைவனைக் கொண்டு செல்லுந் தேரடியில், சும்மா இருக்கும் சொருபமாக விளங்குவான். சிவலிங்க வடிவான அகமுடையோனாய், உலகியல் வாழ்க்கையினை, நடப்பனவற்றையும், நடக்கப்போவனவற்றையும் முற்றுமுணர்ந்த அகமுடையோனாய்

இறைவனின் தேர் அண்மையில் அவன் மனம் அங்கு மிங்குமாய் ஆலைவான்.

(4)

716. சாதி சமயமென்னுஞ் சங்கடத்துக் குள்ளாகான் சேதியொன்றுஞ் சொல்லிகில்லான்—

சின்னத்தங்கம்

சித்தப் பிரமையென்பார் (எல்லோரும்)

அபேதமான பொதுநடம் புரியுமிறைவனுக (2—701) விளங்கு பவன் கீழான சாதி மேலான சாதி பிராமணர் எனும் வித்தி யாசமோ சைவ சமயம், கிறீஸ்தவ சமயம், புத்தசமயம் என்னும் பிரிவுகளையோ காணுன். “அவன் தாமே ஐந்தொழிலுங் குளித் தருஞுமையங்க நடப்பனவற்றையும் நடக்கப் போவனவற்றையும் முற்று முணர்ந்தோனுகிலும் சேதியொன்றுஞ் சொல்லான் ஐந்தொழிலுங் குளித்தருஞுபவன் சித்தப் பிரமையுடையோனே. அவன்னமே புகழ்வார் எல்லேர்ரும்.

(5)

717. நீதி யநீதி யென்னும் நிலைமையொன்று

மில்லாதான்

மாதிரிகள் ஒன்றுஞ்செய்யான் — சின்னத்தங்கம் மத்தனைப் போல் திரிவானடி.

ஆற்றல் அப்மையாகவே உடனின்று செயல் புரிகிறான். அவனே செயலாற்ற அறவழி நிற்போனுக்கு நீதியும் அநீதியுங்கிடையாதே. வினை முதலாம் முதல்வனின் தில்லைக் கூத்தே, “நீ நெறி தண்டுளம் நின்மலனாகுமே” என்று திருமூலர் தருகிறார் பாசாங்கு பண்ணுவோரைக் கிட்ட அனுகவும் விடான்; தானும் பாசாங்கு பண்ணுன். (1—184; 285; 286) உன் மத்தம் பிடித்தவர் போல் திரிவான.

(6)

718. நீறு மனியான் நெற்றியிலே பொட்டுமிடான்

கூறியதைக் கூறுன்—சின்னத்தங்கம்

குணமொன்று மில்லானடி.

வெளித்தோற்றமொன்றும் விரும்பான்; மாயையைச் சுட்டெரித்த வெண்ணீற்றைப் பூசி, நீறு பூசிய பொன்மேனி பொலிந்து தோன்ற உலகுக்குத் தன்னையறிவிக்கும் நோக்கமிலாத வன். பொட்டுமிடான். குறிகுணமற்ற ஆத்மனாகவே விளங்குவான். இன்ன தன்மையன் என்று எவருமே சொல்ல முடியாதவன். முன் கூறியதைப் பின்னுங் கூறுன். பித்துப் பிடித்தவர் போலே திரிவான்.

(7)

719. ஆறுதலா யிருமென்னன் ஆணவத்தை
நீக்குமென்னன்
மாறுபாடாய்ப் பேசிடுவான்—சின்னத்தங்கம்
மதியிழந்தான் என்பாரடி.

பரசிவான்மா அம்மையப்பரையே உண்மையே பொருளையே
உளங் கொண்டவன் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையன். கங்கை
யும்பிறையும் பாம்பும் சடையில் தரித்த அர்த்த நாரீஸ்வரரூபமே
சத்தியுஞ் சிவமுமான ரூபமாயிருப்பினும் ஆறுதலாயிருமென்னன்.
ஆணவத்தை நீக்குமென்னன். மாறுபாடாயே எல்லாரையும்
பேசிடுவான். அதனுடைய காரணத்தை யாராறிவாரி. ஆதவின்
பலரும் அவனை மதியிழந்தவன் என்பார்கள். (8)

720. சின்னத் தனமாய்த் தெருவாலே போவாரை
என்னப்பன் பேசிடுவான்—சின்னத்தங்கம்
இவன்விசரன் என்பாரடி.

(முன்பாட்டு விளக்கங் தொடர) மரியாதைக் குறைவாக தெரு
வாலே ஒன்றுந் தெரியாமல் போகும் மனிதரையும் என்னப்பன்
சுகவான். அவர்கள் இவன் விசரன் என்பார்கள். (9)

721. உல்லாச நடையனடி ஊரூராய்த் திரிவனடி
எல்லோரு மிவனைக் கண்டு—சின்னத்தங்கம்
ஏனாஞ்சு செய்வாரடி.

தத்துவாதீதனுய் முப்பத்தைந்து கருவி கரணங்களும் அவ-
னுள்ளடங்க மூவர்களும் அவனுடைய ஏவல் செய்வார். லக்ஷ்மி
யையே பணிப்பெண்ணைக்க கொண்டவனுக்கு என்ன குறைவுண்டு.
உல்லாசமாய் நடப்பான். ஊர் ஊராய்த் திரிவான். கந்தைத்
துணியணிந்தவனுயும் உல்லாசமாய் எனக்கென்ன குறைவுண்டு
என்பானை ஏனாஞ்சு செய்வார்கள். (10)

722. பத்துப் பாட்டும் படிப்போரும் கேட்போரும்
பாரினிலே
வித்தகராய் வாழ்ந்து பின்னே—சின்னத்தங்கம்
விதேகமுத்தி சேர்வாரடி.

விதேகமுத்தி—பிரம்மஞானந்தோன்றி அஞ்ஞானமும் அதன்
காரியமாகிய உடம்பு முதலியனவும் உடன் நசித்தல். விதேகம்—
தேகவிமோசனம்; விதேகஞல் ஆளப்பட்ட நாடு மிதிலை.

பத்துப்பாட்டும் படித்து அதில் கூறிய வண்ணம் ஒழுகுவோ
மாயின் செல்லப்பாச்சாமியாரைப் போல் ஐந்தொழிலுங் குனித்
தருஞும் வித்தகராய் வாழ்ந்து விதேக முத்தி சேர்வோம். (11)

76. அங்கு மிங்கு மெங்கும் ஓடாதே 230.

723. அங்கு மிங்கு மெங்கு மோடாதே
ஆன்மாநித் தியமதைத் தேடாதே.

நீ ஆத்மன், பாவந்தேய்ந்த ஆன்மா; எங்கும் வியாபித்திருக்கிறோய். புறத்தேயலைந்து திரியாதே. உள்ளேதான் அதைத் தேடிக்காணவேணும், தன்னைத்தான்றிய வேண்டும். நிட்டை கூடியே உன்னுடைய ஆன்மாவே எங்கும் வியாபித்திருக்கும் ஆத்மஞ்சை பரசிவன்மாவாக ஒரு பொருளாகவே விளங்குவதையறி நீ. (1)

724. பொங்கும் காமீக் குரோதமதம் போக்காயோ
பூரண நிட்டையிலே தேக்காயோ.

“பொய் கொலை களவே காமம் பொருணசை
இவ்வகை ஐந்து மட்கிய தியம்”.

மேலே கூறிய இயமம் நியமங் கடைப் பிடித்தொழுகிப் பொறைநிலையெய்தி நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனத்தில் ஆழ்ந்து (2)
கிடப்பாயே.

725. தங்குஞ் சிவயோ கத்தைத் தேராயோ
தன்னைத்தன் வைற்றியப் பாராயோ.

பாசபந்தக் கயிறு எரிந்து முப்பத்தைந்து கருவி கரணங்களுமடங்கியே மூவருமேவல் செய்ய தன்னைத்தன்வைற்றிந்த சிவன் முத்தனுய் வாழ என்னுவாயே. (3)

726. மங்கள மான வார்த்தை பேசாயோ
மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போற் பாராயோ.

(உரை 707 காணக) அன்பே சிவமென்றுணர்ந்து மங்கள மானவாரித்தைகள் பேசி எப்பொருளிலும் அகல் நிறைவாக வியாபித்திருக்கும் எம்பெருமானே என்னுள்ளநீந் தற்பரங்க நின்றியங்குகிறுன், என்றென்னி எவ்வுயிருமிறைவுனென்றே எவர்க்கும் அரும்பணி யாற்றியோ. (4)

727. உன்னை யுனக்கொரு போதும் ஓளியாதே
ஒருபொல் வாப்புமில்லை யறிவாயே.

என்ன இயல்புடையேன்றறிய உன்னை உனக்கே ஒப்புக் கொடுத்து எண்ணங்களைத் தாமே சுத்தி செய்ய அவற்றேடு கூடி ஒடு. ஈற்றில் இறைவனுடன் சேர்ந்து நிற்க இறைவனே திருவருள் ஏரிவான். மருத்துவங்கு சிவபெருமானே சிகிச்சை செய்து ஆழ்

வினையின் பயங்க எழும் என்னங்களை ஆண்டருள் புரிந்து தன் னுடைய பாதார விந்தமடையச் செய்வான். (5)

728. செந்தெல்லுடன் கன்னல் எங்கும் மல்கும் சீர்பெருகும் நல்லூரில் கல்லும்

செந்தெல்லும் கரும்பும் எங்கும் பரவிக் கிடக்கும் நல்லூர், அரிசியும் சக்கரையும் ஒன்று சேர்த்துப் பொங்கி முருகனுக்குப் பிரசாதமாகப் படைப்பார். அவ்வாறே நல்லூண் நந்தெறியையும் நல்லுணர்ச்சியையும் சீர் பெற எல்லா நரம்புகளிலும் தேக்கி நன்மை தரும், அகம் தோன்ற வைக்கும். (6)

729. கரைய வொருசொற் சொல்லுஞ் செல்வன் கழலடியை மறவாமற் சொல்லு.

அஞ்செழுத்தை ஒதி உரை உணர்ந்தோதி உரையிறந்தோது மனங்கரையும்⁹ (முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) அகம் தோன்றும்; “இம்” ஒருசொல் மோனமெய்திய அகத்தே தோன்றும். இறைவனிடங்கொன்று செல்லும் புகைவண்டியேயது “ஒரு மொழியதன வெண்ணே ஒவியம் போலாக்கி” (1—302) ஒரு மொழியாலென்ற நூள்ள முவக்கவதைத்து (1—500). சுவாமிகள். (7)

730. செல்வம் அது பெரிய செல்வம் சிவசிவ என்றுநீ சொல்லு,

“சிவசிவ” எனும் தமிழ் மாமறை தரும் மெய்ப்பொருளே பெருஞ் செல்வம், சிவசிவ என்று தினம் ஒதில் இருவினையும் நீங்கும். நிட்டை கூடுவீர்.

“சிவசிவ என்கிலார் தீவினையாளர்
சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாறும்
சிவசிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ என்னச் சிவகதி தானே”

திருமூலர் திருமந்திரம் (8)

731. துள்ளும் மனத்தை யென்றும் வெல்லு சும்மா விருக்கும் நிலை நில்லு

(உரை 727 காணக) என்னங்களைப் பரிசுத்தமாக்கி இறைவனின் தியானத்திலேபடு, அஞ்செழுத்தை ஒதியோதி தோத்திரஞ் செய்தோ பூசை செய்தோ மனத்தை இறைவனிடங்க் செலுத்தி ஒரு வழிப்படுத்து. இயமம் நியமங்கைப்பிடித் தொழுகிப் பொறை நிலையெய்தி நிட்டை கூவாயே. (9)

77. മെഡിക്കൽ കൺസൾട്ടന്റ് 230.

பருப்பொருளான மாயாவலகில் எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் இறைவனை, நுண்ணுலகில் பூதஞ்சூழப் பொதுநடம் புரியும் இறைவனை (2—698), நுண்ணிடையவளொடு நுடங்கும் பித்தணை தானும் அதனுள் நுண்பொருளான பேதமற்ற, குறிஞ்ஞமற்ற பொருளாய் அறியா அறவில் ஆழ்ந்து கிடந்து மனத்தால் விபரிக்கப்படாத அந்த அறிவுப் பொருளான செறிவுப்பொருளைத் தம்முள்ளத்தே கண்டு களிப்புறுவர். விபரீதமில்லாத பொதுநடம் புரியும் இறைவனை முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் காண்பவர் பாசயந்தக் கயிறு எரிந்தவர். எரிந்த பாசப்பந்தங்கள் கயிறு போலக் காணப்படினும் ஆணவமெனும் புவியை உரித்து அதன் தோலை சிவபெருமான் போல போர்த்திருப்பவனைக் கட்டுந்தன்மையற்றன. காமக்குரோத மோகம் நீங்கியவர். (1)

(முன் பாட்டு விளக்கம் தொடர) நுண்ணுலகில் பூதஞ்சூழப் பொதுநடம் புரியும் இறைவனை, தண்டராளமொடு மனி என்றிசையுந் தயங்க (2-3) எந்நிலையிலும் எக்கோலத்திலும் அவனையே “சிவன் செயல்” என்னும் மெய்ப்பொருளானவனையே மெய்யடியார்கள் காண்பர். விழிநீர் பெருக ஆவனையே வேண்டி அழுவர். மாண்யும் மழுவையும் கையிலேந்திய அர்த்தநாரீஸ்வரருபழுதை தண்ணளி வாய்ந்த எம்பெருமானையே, உன்மை முழுவதுமென உணரப்படும் பொருள் என்பர் நம்பினவர், தம்மை ஆண்டருள் புரியும் காட்சிப் பொருளையே, தியானஞ் செய்திடுவார். “சிவன் செயல்” எனும் மெய்ப்பொருளானவனையே தியானிக்கும் போது இருவினைக்கும் இடம் எங்கே? (2)

ஓழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பரை அவரவர் நெறித்திச் சோதிப்பவன் எம்பெருமான். வினைது தன்மையினின்றும் நீக்கவே மருத்துவரை சிவபெருமான் சிகிச்சை செய்பவன். பலபிரவிகளாகச் சேர்க்கப்பட்டு மறைந்து கிடந்து பலபலவாகிய புத்திக் கிளைவழியே ஜம்புலக் கனி பறித்து உண்ண எத்தனிப்பது அந்த ஆணவம். மெய்யடியாரரேயே மறைந்து கிடந்து ஏமாற்றும் அந்த நாளென்னுமாணவழுவினைப்பைச் சுட்டெட்டிப்பவன் தண்ணிலை வாய்ந்தவன். (முன் பாட்டு உரைகள் காண்க) பாரும் விண்ணும் ஒன்றுகவே இரவுபகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையராகி எந்திலையிலும் எக்கோலத்திலும் அவனையே கண்டு பேராணந்தங் கொண்டு வினைப்பைகையை நீக்கி வருவினையுஞ் சாராதே அங்கைத்தீயஞக விளங்குபவர் மெய்யடியார்கள். (3)

735. நடமிடுந்திருவடி கண்டு களிப்பார் மெய்யடி
நமச்சிவாய வாழ்கவென்று நவில்வர் யார்கள் ஓம்
மெய்யடியார்கள் ஓம்.

வினைமுதலாம் முதல்வன் சித்திரித்த நாடகத்தை உலக மாகிய நாடகமேடையில் நடிப்பவர்களே மெய்யடியார்கள் சாவியாக நின்று நாடகம் பார்ப்பவர் தம்மையல்லது சுற்றத் தைப் பாதிக்கும் போது காமியகரிமத்தில் ஈடுபடுவர். பின் ஆமோதிப்பவனுக நின்று நாடகம் தரிசிப்பவர்கள் சுற்றத்தையும் பாதிக்கும் வினைப்பயனே என்று ஆமோதிப்பார். ஆனால் தம்பிள்ளைகளை அல்லது தம்மைப் பாதிக்கில் நாடகமென்பதை மறந்து காமியகாமம் புரிவர். அடுத்தபடியாக தொங்குவோனாக நின்று பார்க்கும் போது சுற்றம், பிள்ளைகள் எல்லாருடைய இன்பம் துண்பம் அனைத்தும் வினைப்பயன் என்றே கருதுவர் மருத்துவன் கிகிச்சை செய்யும் போது இருட்டு வரத் தம்மை மறந்து காமிய கர்மத்தில் ஈடுபடுவர். நான்காம் நிலையாகிய அனுபவிப்பவனென்னும் நிலையில் எந்திலையிலும் எக்கோலத்தி லும் இரவு பகலற்ற சிந்தையராகி (முன்பாட்டு விளக்கம்) அஞ்செழுத்தை ஒதி அஞ்செழுத்துப் பொருளையே சிந்திப்பர். சிந்தித்துச் சிந்தித்து சிந்தனை தீதனைய் ஓர் அனுபவ உணர்வு, எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும். வினை முதல்வனும் முதல்வனே அப்பாஸ் பட்டவனுய்த் தன்னுள்ளும் புறத்தேயும் நின்று செயல் புரிகிறான். என்னும் உண்மை புரவ நடுவில் ஐந்தாம் நிலையான மாகேஸ்வரங்கத் தோன்றும். ஓர் ஞானங்கியும் உதயமாகும். (4)

736. ஆதியு மந்தமும் நமக்கிலை யென்பார்
அன்புசெய் பத்தரை யென்றும் மறவார்
சிவனடியார்கள் ஓம்

(முன்பாட்டு உரை தொடர) மாகேஸ்வரன் என்னும் உணர்வும் ஞானதூணியும் உதயமாக மற்றும் அடியார்களுடன் ஒன்று சேர்வார். வீண்வாதம் செய்யார். அஞ்செழுத்தை ஒதி ஒதி உரையிறந்தே ஒதுவார். அப்பொருளாயே அறியா அறிவில் ஒன்றுநிறுப்பு செறியாய் செறிவில் ஆழவார். அறிவினுலேயே யறிவார். தான்தி தினுள்ளே சதாசிவன்” “ஓம்” எனும் மெய்ப் பொருளானவனை அறிவார். மெய்ப் பொருளானவனுந் தானும் ஒன்று பட்ட நிலையில் ஆதியுமந்தமும் நமக்கில்லை என்பார். உண்மைப் பொருளை அறிந்தவார். வீண்வாதம் விடுவார். அங்கு செய் பத்தரை என்றும் மறவார். “சந்தைக்குப் புறத்தே ஹோா என்ற சத்தமே கேட்கும். அவ்வாறே இறைவனுக்கு எட்டத்தே வெறுஞ் சத்தமும் அண்மையில் உண்மைப் பொருளையுமே காணலாம்.”

(பூஜீ இராமக்கிருஷ்ணர்) (3)

மோன்றிலையெய்தி அறிவே சொருபமான சதாசிவனைத் தம்
மறிவினாலே தம்முள்ளத்தே கண்ட மெய்யன்பர்கள் பின்னும்
நானென்னுமானவு முனைப்பைக் கொள்வாரோ மோன்றிலை தவரூர்
என்றும் ஆற்றல் கொண்டே சும்மா இருக்கும் சொருபமாகவே
செயலாற்றுவார், சாதி சமய பேதமோ, உறவோர் படைவர்
என்னும் பேதமோ காணுர். அபேதமாகவே மாயை உலகை
என்றும் எக்கோலத்திலும் நோக்குவர். (2-701) (6)

738. மாதிரி யென்றுஞ் செய்யா ரூலகில்
மெய்யடியார்கள் ஒம்
மன்னு இளமை யென்றும் மகிழார்
மெய்யடியார்கள் ஒம்.

சுவாமிகளே முன் (1-40) இல் இளமை இன்பம் என்றுந் துன்பம் திரும் சிற்றின்பம்; ஆதலின் அதை நாடாதே என்று

“இனம் இன்பத்தில் இச்சை வைத்திடில் எழுமையும் துண்பம் எய்தும் எய்துமே”

முவாசையினாலே தூண்டப்பட்டு தன்பம் இன்பம் என்னும் வித்தியாசத்தில் உண்டாகும் கோளாறில் ஈடுபெடுவர் தாமச ருண்த்திலும், மன்னாக இராசசத குணத்திலும் செயல்புரியும் இளமை வயதுடையோர். இவ்வாறு வித்தியாசம் காணார், அவ்வாறுண்டாகும் மகிழ்ச்சியுமடையார் மெய்யடியார்கள். (7)

739. ஒது யோதி யுன்மத்தராவார் மெய்யடியார்கள் ஓம் உண்மை முழுதும் என்று சொல்வார் மெய்யடியார்கள் ஓம்

மருத்துவங்கு சிவபெருமான் மலையிடுக்கிலே மறைந்து கிடக்கும் வேரி போன்ற மும்பலப்பிணிப்பு, பலபலவாகிய புத்திக்கிளை வழியே மனக்குரங்கு சென்று ஜம்புலக் கணி பறித்துண்ண ஏவப்பட்டு, மறைந்து கிடக்கும் நிலையை நன்கறிவான். நோயாளி நோயை எவ்வாறு அறிவான். மருத்துவனே அறிந்து சிகிச்சை செய்வான். மெய்யடியார்கள் அஞ்செழுத்தை அதன் உண்மையை அறிந்து ஒது இரவு பகலற்ற ஏகாந்த வீட்டிலே மறைப் பாற்ற வாஞ்ச சிவபெருமானை அறிவே சொருபமான அகத்தே தம்மறி வீங்குல் காண்பர். நினைவென்று நினையாமல் அவனையே அறிவிங்கு உண்மத்தம் பித்துப் பித்தவர் போல் காணப்படுவார். சுட்டுப்பொருளாக காணப்படாத சொருபமே அது. மெய்யடியார் பினக்கில்லாத அந்தப் பெருமானை தம்மறிவிங்கு அறிவே சொருபமான அவனை எந்நிலையிலும் எக்கோலத்திலும் கண்டுவேண்டும் நினைவும் வராமல் நிற்பின் அகம் என்னும் உண்மை நிலையை அடைவர் மருத்துவங்கு சிகிச்சை செய்வான். அகந்தோன்ற மோனமெய்திய அகத்தினராய் நிட்டை கூடி அதிலாழ்ந்து கிடப்பான். உண்மை முழுதும் என்றும். வேறு நினைவு வராமலும் வேறு மாறிமாறி தோன்றும் மாயைப் பொருளைக் காணுதும் பினக்கில்லாத “சிவ சிவ” எனும் (சிவன் செயல்) மெய்ப்பொருளானவனே எங்கும் வியாபித்திருக்கிறான் என்று சொல்வார்.

(8)

740. ஆனும் பெண்ணு மலியு மறியார்
மெய்யடியார்கள் ஓம்
அரகர சிவ சிவ வென்று மகிழ்வார்
சிவனடியார்கள் ஓம்.

(முன்பாட்டுரை தொடர) மாயாவுலகையும் சிறு தெய்வங்களையும் அவற்றின் செயல்களையும் காணுர் மெய்யடியார்கள். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் முதலிய தொழில்களையும் அவற்றின் தேவர்களையும் காணுன். சுட்டறிவிங்கிலே, சிவபெருமான் ஆண் இயக்க ஒலிவிடவான் அம்மையாக உலகம் காட்சித்தருகின்ற தென்றும், ஒன்றும் வித்தியாசங் காணுது நிற்கும் நிலை அவியென்றும் (2-697) காண எண்ணேன். அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து கிடந்தும் அரகரசிவசிவ என்றே அறிவே சொருபமான ஒன்றில் ஆழ்ந்து கிடந்து மகிழ் வுறுவான்.

(4)

741. காணுங் கண்ணிற் கலந்த தென்பர்
சிவனடியார்கள் ஒம்-
கங்குல் பகலற்ற காட்சியைக் காணபார்
சிவனடியார்கள் ஒம்.

(முன்பாட்டுரை தொடர) அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து இரவு
பகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையராகி சிவபெருமான் இயக்க ஓவிவடி
வாக அம்மை பரசிவான்மாவாம் உலகாகக் காட்சி தருகிறோன்.
இவ்வுண்மையை சுட்டுப் பொருளாக என்னைத் நிலையில்,
உண்மையைப் பொருளாத் தமிழிலேயே அந்த அறிவு சொருபங்
கலந்திருக்கின்றதென்பர், மெய்யடியார்கள். நினைப்பதற்கு
மனமே கரைந்து விட்டது. மனமும் முப்பத்தைந்து கருவிகர
ணங்களும் ஆளாகிய புருடனுடன் ஒடுங்கிக் கிடக்கும் நிலையே
அது. என்னங்களும் இறந்து ஆளாகிய புருடனும் உயிர்க்காற்
ரும் எஞ்சிக் கிடக்கும். (10)

742. பேணும் பிறப்பிறப் பில்லையென்பார்
மெய்யடியார்கள் ஒம்
பேயர் பித்தர் போல விருப்பார்
மெய்யடியார்கள் ஒம்

(முன்பாட்டுரை தொடர) தில்லைத் தரிசனங் கண்ட மெய்
யன்பர் மாயையுலகைப் பேணும் பிறப்பிறப்பில்லையென்பார்;
தத்துவாதித்தனுக் தாயின் மடிமீது விளையாடுங் குழந்தையைப்
போல் விபரீத உணர்வில்லாமல் பேயர் பித்தர் போல உலகினில்
காட்சி தருவார். பசிவந்தமுதால் தாய்ப்பாளுட்டுவாள், நீத்
திரை வந்தால் நித்திரை கொள்ளும் அதற்கு வேறு உணர்ச்சி
எங்கே, அதுவே தத்துவாதித்தன். வஸிமியே பணிப்பெண் (11)

743. நானும் நன்னெஞ்சில் வஞ்சகந் தீர்ப்பார்
மெய்யடியார்கள் ஒம்
நாதன் நாம நமச்சி வாய வென்பார்
மெய்யடியார்கள் ஒம்

தாயின் மடி மீது விளையாடுங் குழந்தை, விபரீதமான பேச்சு
டன் தம்மை நோக்குவாரைக் கண்டால் நானும். அவ்வாறே
தத்துவாதித்தனும் விபரீத வஞ்சகரைக் கண்டால் நாணியே வில
கிடுவர். மாணிக்கவாசகர் இவ்வுண்மையை விளக்கியே

“எங்கோங்கை நின்னன்ப ரஸ்லார்தோள் சேந்க
எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க”

என்று திருவெம்பாவை (19) இல் கூறுகிறோர். அவ்வாறு மெய்
யடியார்கள் வஞ்சக தெஞ்சடைய விபரீதச் செயலாளரை விலத்தி

நின்று தாழும் பொய் கொலை களை பொருளாகச் சூதலிய வஞ்சக வாழ்வில் ஈடுபடார். என்றென்றும் அஞ்செழுத்தின் பொருளைத் தம்மறிவாலே அறிந்த வண்ணம் ஒதியும் போற்றியும் பூசை செய்தும் அவனை மறவாது வாழ்வார். (12)

744. ஆவதும் மழிவதும் இல்லை யென்பார்
அஞ்சம் மூன்று மொன்று மெய்யடியார்கள் ஓம்
யறிவார் மெய்யடியார்கள் ஓம்

ஜிம்புலன்களால் நியப்படும் ஜிம்புதங்களைந்தும் மனம் புத்தி அகங்காரமென்னும் மூன்றும் ஒன்றுக்கே அவற்றுலுண்டாக்கப் பட்ட முப்பத்தைந்து, கருவிகரணங்களும் நம்முள்ளடங்கக்கேவ தத்துவாதீதன் உலகினில் நடனஞ் செய்கிறோன். அவனுக்கு ஆன்மாவானது ஆத்மங்க விளங்கும். இருவினையுஞ் சேராது பிறப்பிறப்பற்ற அந்நிலையில் அது குறைந்திருந்து கூடுவதும் ஒன்று மில்லாதிருந்து தோன்றுவதுமில்லை. நிறைந்திருந்து குறைவது மில்லை. ஒன்றுமில்லாது அழிவதுமில்லை. தேசவெல்லையோ கால வெல்லையோ இல்லாது எங்கும் வியாபித்திருக்கும் ஆதியந்தமற்ற பொருளே அது. (13)

745. போவதும் வருவது மில்லை யென்பார்
புன்னெறி செல்லும் மனத்தை வெல்வார் மெய்யடியார்கள் ஓம்
மெய்யடியார்கள் ஓம்

அந்த மெய்யடியார்கள் தம்மை ஆத்மனைன்றே கருதுவர். தாம் இறந்து போவதும் பின் பிறந்து உலகுக்கு திரும்பி வருவதும் இல்லாமல் அந்தச் ஜோதியில் கலந்து என்றும் ஆவதும் அழிவது மில்லாது அவற்றுடன் ஒன்றுகூடியே இருப்போம் என்பார். புண்ணியம் பாவம் நன்மை திமை என்னும் கர்மம் புரியும் நிலையில் நில்லாது அம்மையின் மடிமீது விளையாடுக் குழந்தை போல் அம்மையின் ஆற்றல் கொண்டே செயல் புரிவான், தத்துவாதீதன். பாசபந்தக் கயிறு எரிந்து விட்டது. தாமரையில் நீர் போல் உலகில் வாழ்வான். (2-336) (14)

746. தேவரும் முனிவருஞ் சித்தரு மறியார்
சிவ சிவ வென்று தினமுந் துதிப்பார் மெய்யடியார்கள் ஓம்
மெய்யடியார்கள் ஓம்

நானென்னுமானவழைப்புக் கொண்ட அயன்மால் எனும் தேவரும் வேறும் சித்து வல்லமையில் ஆணவழைப்புக் கொண்ட

முனிவர் சித்தர் எவருமறியவொன்றைதவன். பக்தியெனுஞ் சங்கிலியினாலே “சிவ சிவ” என்றே தினமும் இழுத்து ‘சிவன் செயல்’ எனும் அறிவு யந்திரத்தினாலே “சிவ சிவ” எனும் மெய்ப் பொருளானவனுடன் கட்ட வேண்டும். மதம் பிடித்த யானை போன்ற மனம் என்றங் கட்டுண்டே கிடக்க வேண்டும். (15)

774. தேவ தேவனை யென்றும் துதிப்பார்

சிவனடியார்கள் ஓம்

தீவினை செய்வார் தம்மையு மிகழார்

சிவனடியார்கள் ஓம்.

தேவர் எல்லோருக்கும் தேவனாய் விளங்குபவன் சிவபெரு மான். தீவினை, நல்வினை, நன்மை தீமை செய்கிறவர் கள் எனும் வித்தியாசங் காணுமலி இன்பந்துனபம் என்னும் வித்தியாசம் காணுமல் ஆற்றல் வடிவான் அம்மையின் அங்பிலே என்றுங் கிடந்து தத்துவாதீதங்க போற்றியும் பூசைசெய்து வணங்கியும் தாமரையில் நீர் போல் உலகினில் (2—336) வாழ் வார் சிவனடியார். (16)

748. ஐம்பொறி வழிபோ யவனியி லலையார்

மெய்யடியார்கள் ஓம்

ஆணவந் தன்னை யழித்திடுவார்கள்

மெய்யடியார்கள் ஓம்

(முன் 746 உரை காண்க) ஐம்புலன்களாலே மனபொன் பெண்ணெனும் மூவாசையினால் இழுபட்ட மனம் தில்லைத்தரிசனத் தின் பின்னும் சித்து வல்லமையால் பொருள் வகுபியைப் பணிப் பயண்ணுக கொண்ட போது ஆணவழுனைப்புக் கொண்டு சூரபத் மன இராவணன் போலலைவார். அவ்வாறு ஆணவழுனைப்புக் கொள்ளவிடாது மதம்பிடித்த யானை போலும் மனத்தை சிவ சிவ என்னும் மெய்ப்பொருளானவனுடன் (746) உரையில் சூறிய வண்ணம்) பக்தி செய்து கட்ட வேண்டும். (17)

749. ஐந்து மடக்காவறிவு பெற்றார்

மெய்யடியார்கள் ஓம்

ஆசை வழிபோய் மோசம் போகார்

மெய்யடியார்கள் ஓம்.

பாசபந்தக் கயிறு எரிந்தவர்கள் மெய்யடியார்கள், ஐம்புலன் களும் அந்தக்கரணங்களும் இறைவன். தொண்டில் ஈடுபட்டே கிடக்கும்: ஆற்றல் அம்மையின் வேலையிலே ஈடுபட்டே கிடப்பர்; மெய்யடியார்கள்; ஐம்புலன்களையும் அடக்கி ஒரு வேலையுஞ் செய் யாமல் நிட்டை சூடிச் செயலற்றிருக்கலாம். மற்றும் நேரம்

செயல்புரிந்தே காலங் கழிக்க வேண்டும். செயல் புரியாமல் இருக்க முக்குண விகார உலகம் விடாதே. ஜம்புலன்களை இறைவன் பால் செலுத்தி முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களும் தம்முள் ஸடங்கத் தத்துவாதித்தனுக விளங்குபவனே மெய்யன்பன். ஐந்து மடக்கா அறிவே பெற்றுன் தத்துவாதித்தன். மூர்களும் அவன் ஏவல் செய்வார்கள். லக்ஷியியைப் பணிப்பெண்ணை கொண்ட வனே அவன்.

(18)

750. வந்தது போனது மனத்தே வையார்

மெய்யடியார்கள் ஒம்

வாணேள் ஆசை பேணு திருப்பார்

மெய்யடியார்கள் ஒம்.

என்னங்களே தாழும் இறந்தவரே மெய்யடியார். என்னங்களெல்லாம் இரைவன் திருவருளே. புத்தியாகிய கன்னிகை இறைவனுடைய தொண்டில் ஈடுபட்டால் என்னங்கள் எங்கே? சிவாநந்தவனந்தனில் மனம் கூத்து விளையாடுவதேயன் றி வேறு என்னமில்லை. வந்தது போனது ஒன்றும் மனதில் வையார். வாணேளிலே ஆசையே கிடையாது. என்னம் வந்தால் அது ஆற்றல் வடிவானது. ஆற்றல் அம்மை செயலாற்றும் போது நினைப்பதும் பேணுவதுங் கிடையாது. இறைவனே செயலாற்றுகிறுன். மெய்யடியார்கள் கூம்மா இருக்கும் கூகம் அனுபவிப்பவர்கள்.

(19)

751. நெந்து நெந் துருகி நமனை வெல்வார்

சிவனடியார்கள் ஒம்

நாளும் கோளும் மனத்தில் வையார்

சிவனடியார்கள் ஒம்

(முன்பாட்டு 734, 735 உரை காண்க) மருத்துவனஞ் சிவ பெருமான் தண்ணளி வாய்ந்தவன். சிகிச்சை செய்தே விளைத் தன்மையினின்றும் ஆருயிரை நீக்குபவன் சோதனையில் இறைவனை மறந்து நான் என்னும் ஆணவழுனைப்புக் கொண்டும் பின் நடப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானையே அங்கு காண்பதை ஒழித்தும் தண்ணளி வாய்ந்த அவனுடைய பெருந்தன்மையை என்றும் நினைந்து நினைந்து உருகி எல்லாம் அவனேயாம் எனும் ஏகாந்த சிந்தையராகி நிற்பான். தம்மறிவினாலே, அவன் சோதனையில் மறைப்பாற்றலாம் சிவபெருமானையே காண்பர். நாளும் கோளும் மனத்தில் வையார் நொடிப் பொழுதேனும் காமக்குரோத பொய் என்னும் தாமச குணம் மனதில் ஏகாத மெய்யடியார் திடமுடன் தம்மை ஒப்புக் கொடுத்தவர். வேறேர் நினைவுமன்றி “சிவன் செயல்” என்னும் மெய்ப்பொருளையே

நெந்து நெந்துருகி அகம் தோன்றக் காண்பர். சும்மா இருக்கும் அகம் தோன்றும். நிட்டை கூட இவர் நமனை வெவ்வார்நாளும் கோரும்—இருபோதும் கோள்பொய் (வையார்) (20)

752. அந்த விதமே தோற்றின னுலகில் அறிவார்
சிவதொண்டன் ஓம்
அவனியில் நாளும் வளர்மதி போல வாழ்க
சிவதொண்டன் ஓம்

சந்திரன் தேய்ந்தும் இறைவனுடைய சடையில் பின் வளர்ந்த புராணக் கதையை (2-624) இல் காண்க, தேய்ந்து போன சந்திரன் இறைவனைப் போற்றித் தொழு சிவபெருமான் அவனைத் தன் சடையில் மேல் வைத்ததார். நானுக்கு நான் வளர்ந்து பூரண சந்திரனான். அந்த விதமே மும்மலப்பினைப் பால் தேய்ந்து தேய்ந்து போன சிவதொண்டன் சிவபெருமானைப் போற்றி ஏத்தித் தொழுது திடமுடன் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்தால் (முன்பாட்டுரை காண்க) இந்த வானுலகில் பூதஞ்சுழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனையே கண்டு பூரண சந்திரன் போல் ஈற்றில் ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் கலப்பான் சிவதொண்டன்.

753. எந்தச் செயலும் சிவன்செயல் என்பார்
 சிவனடியார்கள் ஓம்
 எளிதா யெவர்க்கு மின்னுரை சொல்வார்
 எழிலார் சிவதொண்டர் ஓம்

(முன்பாட்டுக்கள் (751; 755) தொடர்ந்தே) இறைவனிடம் தம்மை திடமுடன் ஒப்புக் கொடுத்த சிவனடியார்கள் எந்திலையிலும் எக்கோலத்திலும் அறிவே சொருபமான அகத்தினராய் அறியா அறிவிலாழ்ந்து ஏக சித்தமாய், “சிவன் செயல்” எனும் மெய்ப்பொருளான சிவபெருமானையே எங்கும் காண்பார். (2-751) அவருடைய அறிவே சொருபமாக விளங்கும் அகத்தே காமம், குரோதம், பகை, பொய் எனுந் தாமச ஞனம் வந்தனு காதே. அதே அவருடைய எழில். அறிவே சொருபமான அகம் என்றுணங்களாக விளங்கும் அகம் தரும் அழகு. முக்ஞனமும் எப்பவோ முடிந்து விட்டதே. “போன இடமுந் தெரியாது புல முளைத்ததே “என்று தாயுமானவர் கூறுகிறார். (22)

78 காயமே கோயில் 232.

நிலைமண்டல ஆசிரியப்பா.

754. காயமே கோயில் கடிமன மடிமை
 நேயமே பூசை நீயிதை யறிந்தே
 உபாயமாய் நடந்தா வுனக்கொரு குறைவிலை
 ஆயநான் மறையும் இப்படி யறையும்
 எள்ளள வேனும் பிரியா இறைவனைக்
 கள்ள மனத்தவர் காணமாட்டார்
 உள்ளமே கோயில் உயிரே விளக்கு
 உள்ளவுள்ள உண்மை யுதிக்கும்
 பகைவ ருறவோ ரென்று பகரும்
 வகையை நீக்கிச் சிவசிவா வென்ன
 உவகை யுன்னை விழுங்கிக் கொள்ளும்
 தகைமை யிதுவே சாதனை செய்யே
 சாதனை செய்வோர் தன்னை யறிவார்

(தொடரும்)

உரை. எப்பொருளிலும் ஒலிக்கும் ஒலிவடிவான அம்மையும் இருவிணக்குமப்பால் நின்று இயக்கும் அப்பனும் பரசிவான்மாவாம் சத்தியுஞ் சிவமுமாய் விளங்குகிறோன். நீயிதை இந்த மெய்ப் பொருளை உன்னுடைய பாசபந்தக் கயிறு அறுந்த அறிவினால் அறிவாய். குரங்கையொத்த கீழ்த்தண்மையான மனதை இறைவனுடைய பக்தியெனும் வலையால் கட்டி, ஒருமுகப்படுத்து. ஐம்புலன்களும் அந்தக்கரணங்களுங் கொண்ட முப்பத்தைத்து கருவிகரணங்களும் (1-66) உள்ளடங்கியே ஆளாகிய புருடனுடன் ஏவல்புரிய உன்னுடைய அறிவினால் காண்பாய். தாடும் பின்னோடும் போன்று அத்தகைய அன்புடன் உலகினை நேசித்து அறவழி நின்று உலகாகிய ஆற்றல் அம்மையின் தொண்டே பூசையென்று தொண்டாற்றுவாய். இவ்வண்ணம் தொண்டாற்றி வாழ்வோமாகில் உனக்கொரு குறைவுமில்லை. உடம்பு கோயிலாகவும் உயிர் சிவவிங்கமாகவும் விளங்கும் (1-819) உலகம் உன்னை ஆதரிக்கும் கடவுளைக் காணவழி நிற்கும் வேதாகமங்கள் இதையே கூறுகின்றன. “வைத்த பொருளாடல் ஆவி முன்றுமுன் கைவசம் நான் திடமுடன் ஒப்புக் கொடுத்தேன்; சிவன் செயப் பனும் அந்தப் பிணக்கிலாத மெய்ப்பொருளானவனேயெனையாண்டருள் புரிகிறேன்,” எனும் உண்மை விளங்க வாழ்வேண்டும். சாக்ஷி ஆமோதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவனென்னும் முதல் நான்கு அத்துவிதமார்க்கங்களிலும் (2-735) அந்தச் சத்திசிவமாக விளங்கும் இறைவனும் (முன் விளக்கம்) நாலு

மொன்றுபட்டே பின் புருவ நடுவில் மாகேஸ்வரனாக (1-241-525) ஐந்தாம் நிலையிலும் பின் அறிவே சொருபமாக உள்ளத்தே சதாசிவனாக ஆரூம் நிலையிலுங் காணவேண்டும். உள்ளமே கோயில் உயிர் ஞானஞ்சிலி விளக்காக விளங்கும்; மாகேஸ்வரனுடன் தொன்றும் அந்த ஞானஞ்சிலி குடைந்து குடைந்து வாழ்க்கை யிலுள்ள ஞானப்பொருட்களையறிந்து குவிக்கும், மருத்துவங்களுஞ் சிவபெருமான் (2-734) சிகிச்சை செய்பவன். பல பிறவிகளாக வண்டாங் மலப்பினிப்பை நீக்குபவன். சோதனையில் கள்ளமனத் தவர் மாண்யில் அகப்பட்டு இறைவனை மறப்பர். அறிஞரை நெந்து நெந்துருகி (2-751) அவணையே வேண்டி நின்றால் இடையிடையே நானெனுமானவ முனைப்புக் கொண்டாலும் ஈற்றில் முழுமையும் அவனுகவே மெய்ப்பொருளான சதாசிவனாகவே உள்ளவுள்ள அந்த வண்மையுதிக்கும். அபேதமான உலகைக் காணலாம். (2-701) பகைவர் உறவோர் எனும் வித்தியாசமே காணுர். இவ்வண்ணம் தொண்டும் பூசையும் போற்றி ஏத்தித் தொழுதும், சாதனை செய்வோர் வேரோர் நினைவுமின்றி அவணையே தம்மறிவினால் காணும் நிலையில் பொறை நிலையெய்திச் சமாதி யடைவர். நிட்டைக்கூடுவர் தில்லைதரிசனங் காண்பர் தன்னையறி வர.

(பாட்டுத் தொடர)

பேதஷுத் தியைப் பெம்மா ஸருளால்
நீர்மேற் குழிழியிவ் வாக்கை வாழ்வே
ஆதலா ஸ்பர் பணியே யறமாம்
பணியப் பணியப் பாவமகலும்
அணிமா வாதியாம் சித்திக ளெய்தும்
பினியு மகலும் பேரின்பம் வாய்க்கும்
துணிவுண்டாகும் சொல்லொன்ச் சுகமே
எல்லாவுயிரையுஞ் சிவனென வெண்ணி
நல்லறம் புரிவோர் நாடுவார் பரகதி
அல்ல ருப்பார் ஆனந்தம் பெறுவார்
தில்லை நடேசனைச் சேருவார் திண்ணமே
உடல்பொரு ளாவியுன் னடைக்கல மென்றே
திடமுட னைப்புக் கொடுப்போர் தமக்கு
நடராஜ வள்ளல் நளின பொற் பத்தை
உடனே கொடுக்கு முண்மை யிதுவே
ஐடவும் வேண்டாம் உரவும் வேண்டாம்
பாடவும் வேண்டாம் பணியவும் வேண்டாம்
தேடவும் வேண்டாஞ் சிந்திக்க வேண்டாம்
ஆடகப் பொன்னடி சூடிய காலை
ஓமுக்க முயிரினு மோம்பப் படுமென
வழுத்திய பெரியவன் மறைமொழி தன்னை
அழுத்த வழுத்த ஆனந்த வீசரன்
அழுத்தொனு மலரடி நாடி வாழ்வோமே.

உரை: (முன் விளக்கந் தொடர) பலபவாகிய புத்திகிளை வழியே மனக்குரங்கு சென்று, நீர் மேற்குமிழி போன்று அழிவு தும் தோன்றுவதுமான இவ்வடம்பு தரும் இன்பதுண்பத்தினை நாடி ஜிம்புலக்கனியைப் பறித்துண்ணைது, புத்தியென்னும் கன்னிகை பார்வதியின் ஆற்றல் வடிவுகொண்டு இறைவனின் தொண்டிலீடுபட்டு அறவழி நிற்கவேண்டும். அன்பர் பணி கொண்டு பணியைப் பணியைப் பாவும் அகலும் இருவினைக்குமப்பால் பட்டவனுகவே செயலாற்றி ஈற்றில் சிந்தைதெளியும். உலகை நூண்பொருளாக உலகாயும் பேதமில்லாது ஒரேபொருளாக சிவன் செயலென்னும் ஒலிவடிவான அம்மையாக அங்கு கண்டும். தானும் அதனுள் அனுவடிவாகவே அறியா அறிவில் அவிழ்ந் தேக சித்தமாய் ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம் எனும் நிலையில் நிற்கலாம். ஞானங்களி உதயமாகும். மகேஸ்வரன் சதா சிவன் எனும் தரிசனங்கள் பெறலாம். ஞானப்பொருட்கள் குவியலாம். முழுமலப்பினிப்பும் விட்டு நீங்கும்: இதுவே அணிமா ஆதி யாம் சித்திகள் எய்தல்.

அணிமா சித்திகள்—நுண்ணுலகில் தானும் நுண் பொருளாக நின்று இறைவனருஞம் ஞானப்பொருட்களும் பெறுதல். திடமுடன் ஒப்புக்கொண்டே நிட்டை கூடுவர். பரகதியடைவர். தில்லைத்தரிசனங்கண்டே பாசபந்தக்கிறி ஏரியும்; அல்லல் பிறவியறுப்பார். உடல் பொருளாவி மூன்றும் அவனிடம் ஒப்புக்கொடுப்போர் தில்லைத்தரிசனங்காண்பார். எனும் உண்மையேயிது. ஓடிஓடியலையவேண்டாம். பாடல் தோத்திரித்தலவேண்டாம். ஆடகப் பொன்னடி சூடிய காலை என்பது புத்தியாகிய கன்னிகை இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட்டு அறவழிநிற்றல். ஒழுக்கத்திலும், விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யண்பார மூம் மலப்பினிப்பென்னும் நோயினின்றும் நீக்கும் மருத்துவரை சிவபெருமான் சிகிச்சை செய்வன் (2—734; 735) தளராது திடமுடன் அவனையே, சிவன் செயலென்னும் மெய்ப்பொருளானவனையே, அழுத்த, அழுத்த வேண்டிநிற்க, வேறேர் நினைவொன்றும் நினையாமல் நிற்பின் அகம் தோன்றும், நிட்டை கூடுவர், பிறப்பையறுப்பர்

79. மோனநிலை நீங்காதே 233.

**755. அங்கிங் கலையாதே—அகப்பேய்
ஆண்டவன் அருள் பெறவே
எங்குமவன் காணடி—அகப்பேய்
ஏத்தியேத்தித் துதிப்பாய்**

இறைவனைக் காண வேணும் துதிக்க வேணும் தோத்திரஞ் செய்ய வேண்டும் என்று ஊரூராய்த் திரியாதே. உன்னுடைய சிந்தை தெளிய அவனை “எல்லாம் சிவன் செயல்” என்னும் சூப்மாக அவனை உன்னுள்ளத்தே காணவேணும்; அகப்பேய் உள்

எத்தே குடி கொண்டிருக்கும் நானென்னும் உணர்வு. ஐம்புலன்களாலே ஏவப்பட்டுத் திரியும் அந்த அகப்பேய், மாறி அந்த ஐம்புலன்களுங் கொண்ட முப்பத்தைந்து கருவி கரணங்களுந் தனி னுள்ளடக்கிய ஆளாக, ஐம்புலன்களுந் தனக்கு ஏவலாளர்களாக இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட, உலகுக்குத் தொண்டாற்றும் அகப்பேயாய் விளங்குவது:

எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து அனைத்துயிரையும் செயலி லீடுபடுத்தும் வினை முதலாம் முதல்வன் எளியேனுக்கும் அப்பால் பட்டவரை யானுகிய என்னை விழுங்கி வெறுந்தானான் மகேஸ் வரங்கத் தற்பரங்க என்னுள்ளத்தே நிற்பன். புருவ நடுவில் மாகேஸ்வரங்கவும், (அருவருவமாம் ரூபம்). நாளடைவில் சதா சிவங்க, அறிவு சொருபமாக அகத்தேயுங் காட்சி தருபவன் நுண்வடிவாகவே அவனை அபேதமான உலகினில் ஒலிக்கும் ஒளி வடிவான அம்மையாக எம்மகத்தே கண்டு ஏத்திப் போற்றித் தொழுது ஆண்டவன் அருளைப் பெறுவோம். (1)

756. பொன்னுசை மன்னுசை அகப்பேய்.

புத்தி சிதைக்குமடி
மன்னுன மன்னவனை—அகப்பேய்
மனத்து நினைத்திடடி.

மன், பெண், பொன் எனும் மூவாசையால் அகப்பட்ட மனக்குரங்கு ஐம்புலக்கனி மரத்துப் பலபலவாகிய புத்திக்கிளை வழியே, மும்மலப்பினிப்பு எனும் நோயினாலே முடப்படும் புத்தி சிதைய, ஐம்புலக்கனி பறித்துண்ண அளைந்து திரியும் அகப்பேய். அவ்வண்ணம் புத்தி சிதையவும் மனம் அலையவும் விடாது வைத்த பொருள் உடல் ஆவி மூன்றும் உள்ளகவசம் என்று இறைவனிடம் ஒப்படை. அலையற்ற நீர் போன்ற எம்முள்ளத்தே ஒலிக்கும் ஒளிவடிவான அம்மையை இறைவனுடைய நிழலைக் கண்டிடடி. அகப்பேய் ஆசை என்னுங் காற்று அலைகளை உண்டாக்குவது. அலைகளில்லாது ஒடுங்கிய மனம் அலைகளில்லாத தண்ணீர் போல் அடியில் இருக்கும் பொருளைக் காட்டும். அந்த மன்னவனை ஒடுங்கிய மனத்தினில் சிந்தை தெளியக் காணலாம். (2)

757. கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மனத்தைக்
கொண்டுவா சித்தப்படி
அஞ்சாதே யொருவருக்கும்—அகப்பேய்
ஆண்டவன்உன்னு எடி.

நீ கண்டாலென்ன கானது அலைந்தாலென்ன இறைவன் உன் னுள்ளத்தே நின்று செயல் புரிகிறேன். அவன் செவ்வி வந்தடையும் வரை நடப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானுகவே நிற்பான். ஊழ்

வினைப்பயனுக்குவே எனை அவன் அலைக்கிறானே என்று அழுவாய். தாமசகுணத்தை முற்றும் ஒழித்து ராசதகுணத்தைக் கூடிய எவு குறைத்தும் சாத்வீக குணத்தில் என்றும் நிலைத்து நில். எல்லாம் அவனே என்று பத்தியெனும் சங்கிலியினுலே மதம் பிடித்த மனத்தைக் கட்டியிருத்து இறைவனுடைய பாதத்தில் “சிவன் செயல்” எனும் அறிவு, யந்திரத்தினுலே கட்டினால் சிந்தை தெளியும். சித்தத்தே எல்லாம் அவனேயாம் எல்லாம் அவன் செயலே எனுந் தேனினுமினிய சுவை தெவிட்டும். மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமான் அறிவு சொருபமாகச் செவ்வி வந்தடைந்த சித்தத்தே நின்று செயலாற்றுவான். உன்னுள் இருக்கும் ஆண்டவன் மோனகுருவாகச் செயல் புரிகிறுன். ஒன்றுக்கும் ஞாதே.

(3)

758. துஞ்சாதே தூங்காதே—அகப்பேய்

துரியநிலை சாராடி

ஒன்றுமறநில்லடி—அகப்பேய்

ஒமென்று செபித்திடடி.

மோன நிலை அடைந்து விட்டாயே அகப்பேய். ஜம்புலன் களும் ஏவல் செய்வார்கள். மாயையுலகில் மனதைத் தாவு விட டுத் தூங்காதே, துஞ்சாதே, விழித்திரு. மாயையுலகை அபேத மாய்க் காண். (2-701) அஞ்செழுத்தை உரையுணர்ந்தோதி யோதி சுற்றில் அப்பொருளோயாகிப் பொறைநிலை எய்து. சமாதி அடை; துரியநிலை சாராடி. கொஞ்சத்து வினங்கும் அந்த அஞ்செழுத்துப் பொருளும் நானும் வேறுபாடு காணுது ஒன்றுக்கு பொறைநிலை எய்திச் சமாதியடைவோம்.

(4)

759. பண்டுசெய் வல்வினைநோய்—அகப்பேய்

பாரில் பறக்குமடி

மிண்டு மனம்விடடி—அகப்பேய்

வேதாந்த நெறி நில்லடி.

(முன்பாட்டுக்கள் உரை காண்க) பலபிறவிகளாகச் செய்த வினைப்பயனான மும்மலப்பினிப்பு எனும் நோய் நாம் நெந்து நெந்துருகி (2-751) அஞ்செழுத்துப் பொருளும் நாழும் ஒன்று பட நம்மை விட்டகலும். பகைவர், உறவோர் எனும் வித்தியாசம் பாராதே; எல்லோருடனும் அன்பைச் செலுத்து. முக்குணமும் உண்ண விட்டகல் இறைவனுடைய எண் குணங்களும் படைத் தவளை வாழுதி. மாணிக்கவாசகர் வேதாந்த சித்தாந்த நெறி நிற்பதைத் தருகிறார்.

இயக்கி மாரறு பத்து நால்வரை எண்குணம் செய்த ஈசனே
மயக்க மாயதோர் மும்ம லப்பழ வஸ்வி னைக்குள் அழுந்தவுங்
துயக்க ருத்தெனை ஆண்டு கொண்டுநின் தூய்மலர்க்கழல் தந்தெனைக்
கயக்க வைத்தடி யார்மு னேவந்து காட்டினுய் கழுக்குன்றுலே,
(கழுகுன்றம். 7) (5)

760. என்று மிருந்தபடி—அகப்பேய்
இருந்த பொருள் நீதான்டி
குருநாதன் சொல்லை—அகப்பேய்
தூய்மையாய்ப் போற்றிடடி

தன்னைத்தானே அறிந்திரு. நிட்டை கூடு. தில்கைத் தரிசனத்
தில் ஆழ்ந்து உன்னை கண்டிடு. பாவந்தேயந்த ஆன்மா ஆத்மன்.
என்றும் உன்னுள்ளத்தே இருந்த ஆத்மனே நீ. வேறு பொருள்
ஒன்றுமில்லை. குருநாதன் சொல்லை மறவாதே. அஞ்செழுத்துப்
பொருளே நீ. தூய்மையாய் அஞ்செழுத்தை ஒதி ஒதிப் போற்றி
செய்திடுவாய்.

761. தானை தத்துவனை—அகப்பேய்
சார்ந்து நீ வாழ்ந்திடடி
மோனநிலை நீங்காதே—அகப்பேய்
முத்தியுன் கைவசமே.

தானை தத்துவன் தத்துவாதித்தனே நீ அகப்பேய். பிரமா,
விஷ்ணு, உருத்திரன் எனும் முன்று தேவர்களும் உன் ஏவல்
செய்வார்கள். மோனநிலை நீங்காதே. பக்தி லக்ஷ்மியை விட்டு
சூரபத்மன் இராவணன் போல் பொருள் லக்ஷ்மியிடம் போயிடாதே. நிலை தவறுதே. ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையனே நீ.
(2—357; 473; 309) ஈற்றில் உன்னுடைய உயிர் இந்த உடலை
விட்டு நீங்கும் போது மனம் கரைய ஓளி பேரொளியுடன் ஒன்று
கூடும் பிறப்பையறுப்பாய். முத்தியுன் கைவசம்.

762. நன்றென்றுந் நீதென்றும்—அகப்பேய்
நாட்டிமலை யாதேயடி
கொன்றென்றும் புசியாதே—அகப்பேய்
குருபாதம் போற்றிடடி.

மோனநிலையெய்திய அகத்தினராய் ஐந்தொழிலுங் குனித்
தருளும் ஜயன் வினை முதலாம் முதல்வனே செயலிலீடுபட்டுச்
செயல் புரிய நீ ஏன் நன்று செய்ய வேண்டுமே தீமையேன் செய்
கிறேனே என்று ஏங்க வேண்டும். வினைமுதலாம் முதல்வன் இரு
வினைக்கும்ப்பால் பட்டவனுக நின்று செயலாற்றுகிறுன். நன்மை
செய்ய வேண்டும் தீமை செய்யக் கூடாதென்று எண்ணி கொல்லா

விரதம் விட்டு இருவினைக்குமாளாகாதே. வினைப்பயனினை உண்டாக்காதே இன்னிலையில். அஞ்செழுத்தை ஒதிக் குருபாதம் போற்றி செய்திடுவாய். (8)

763. கண்டாரு மில்லையடி—அகப்பேய்
காண்று மில்லையடி
முன்னு மில்லைப் பின்னு மில்லை—அகப்பேய்
மூவரில்லைத் தேவரில்லை.

ஜிந்தொழிலுங் குனித்தருஞம் முத்திறப்புணர்பாம் நிலையில் காட்சிப்பொருளாம் உலகு காணும் எளியேனும் காண அருள் ஏரியும் இறைவனும் ஒன்று பட்டே விளங்குகிறோம். அந்நிலையில் காணபவரும், காணதவரும் காணப்படும் பொருஞம் படைத் தல், காத்தல், அழித்தல் எனும் தொழில் கக்திகளாக விளங்கும் சரஸ்வதி, வகுமி, காளி எனும் மூவரும் இல்லை. தலைவராக விளங்கும் பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் எனுந்தேவருமில்லை. எல்லாம் ஒரு பொருளாக முழு முதல்வனஞ் சிவபெருமானே ஜிந்தொழிலுங் குனித்தருஞமையனாக விளங்குகிறேன். ஆதியந்தமற்றவனே நீ. (9)

764. கஞ்சா அபின் தின்னுதே—அகப்பேய்
கருணை அகத்தேயடி
பஞ்சாட்சரத்தை நெஞ்சில்—அகப்பேய்
பக்குவமாய்ப் போற்றிடடி.

கஞ்சா அபின் முதலிய மூலிகள் மனது கொருத்து விளங்கத் துணை நிற்பினும் மிருகத்தன்மையை வளர்ப்பது. கருணைபோயொழித்து விடும். ஆதலாலே கஞ்சா, அபின் முதலிய மூலிகளை உண்ணுதே. கருணை வெள்ளம் உள்ளத்தே பொங்கச் செய். மூவாசையும் விட்டொழித்த மனம் ஒடுங்கும் அஞ்செழுத்தை உரை உணர்ந்தோத மனம் ஒருவழிப்படும். அஞ்செழுத்தை ஒதிப்போற்றித் தொழு. (10)

80. குரு பக்தி 234.

765. குருபத்தி யேபெரும் பேறு
கொண்டாடிக் கொண்டாடி ஆறு

குரு எத்தன்மையர் என்பதை திருவுலர் தருகிறீர் காண்க.

“குருவே சிவமெனக் கூறினன் நந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரா
குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும்
குருவே யுரையுனர் வற்றதோர் கோவே

(10—1556)

மேலும் திருமூலரே “சிவம்” எனும் நிலை நந்தி தரிசனம் என்பதைத் தருகிறார்.

“குறியாக குறியினிற் கூடாத கூட்டத்து
அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய்
நெறியாம் பராநந்தி நீடருள் ஒன்றுஞ்
செறியாச் செறிவே சிவமென லாமே”

(10—2591)

குருவுக்கு நாம் செய்யும் தொண்டு அறவழி நிற்றல். ஆற்றல் வடிவான் அம்மையை நம்மகத்தே கண்டு பூசிப்பதே அது. புத்தி யாகிய கண்ணிகை பாரிவதியுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடுவதே. நாளைடைவில் இரண்டாம் பாட்டில் கூறிய வண்ணம் சும்மா இருக்கும் சுக முதயமாக குருவை “உரை உனர்வற்றதோர் கோவை” த் தரிசிப்போம். கொண்டாடி அவனில் ஆறி நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனம் காண்போம். (1)

766. தரும நிலையிலே ஏறு
சங்கர சிவனேயென்று கூறு

(முன்பாட்டு விளக்கம்) அறவழி நிற்றலே பெருந்தொண்டு கொல்லா விரதம் பூண்டு (1—477; 492) உலகுக்குத் தொண்டு செய்; சிவசக்தி ஐக்கிய வடிவினரை எம் உள்ளத்தே கண்டு, பரசிவான்மாவாம் அம்மையப்பரே எம்முலகுங் கடவுளும் என்று தொண்டு செய்தும் போற்றியும் ஏத்தியும் பூசை செய்தும் வணங்கு. அதுவே தர்மநிலை. அதுவே சங்கர சிவன். (2)

767. ஒரு பொல்லாப்பு மில்லையென்று தேறு
உண்மை முழுதுமென்று கூறு.

தில்லைக்கூத்தனை உலக வாழ்க்கையில் நாம் காண்பதே சங்கரன் பாதம் போற்றித் தொழுதல். தொண்டு செய்தல். அவன்னம் நாம் சிவசக்தி ஐக்கிய வடிவினராய் பரசிவான்மாவாம் (765 விளக்கம்) கண்டு முன் பாட்டில் கூறிய வண்ணம் போற்றி ஏத்தித் தொழுதால் உண்மை முழுதுமான (2—712) உலகைக் காண்கிறோம். பொல்லாப்பில்லையே. (3)

768. திருவருளை நாடிந் செல்லு
சிவாயநம வென்றுந் சொல்லு.

குரியனுடைய ஒளியில்லா விடத்தில் நம் கண்கள் ஒரு பொருளையுக்காண முடியாமலிருக்கிறதே. குரியனுளியே கண்ணேளியுடன் ஒன்று கூடி பொருட்களை வீறு பெறச் செய்கிறது. அவ்வாறே இறைவனுடைய திருவருளை. திருவருள் கொண்டே இறைவனின் தொண்டிலேபடவாம். ஆதலால் அவனுடைய திருவருளை வேண்டி நின்று அஞ்செழுத்தை அதன் பொருளையுணர்ந்து

தோது தினமும் மறவாதே. ஒதியோதி உரையுணர்ந்தோதி அப் பொருளில் ஆழ்ந்து கிட. (4)

769. தன்னைத்தன் வைற்றிய வேண்டும்
சாந்தம் பொறுமையுண்ணில் தோன்றும்.

(767 உரை தொடர) சிவ சக்தி ஐக்கிய வடிவினரைத் தியானஞ் செய்து போற்றி ஏத்தித் தொழுது திருவருளை வேண்டிநில். ஜந்தெமுத்தை ஒதியுரையிறந்தோதி சிந்தை தெளிய சிந்தனையும் வன் தனக்கேயாக்க மனம் ஒடுங்கும் அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்தமாய்க் கிடந்து (765—திருமூலர் (10—2591) காண்க) ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம் எனும் நிலையை திருவருளாலடைந்து நிட்டை கூடலாம். தில்லைத் தரிசனங்கண்டு தன்னைத்தனஞ்சுறியலாம். பாசபந்தக்கயிறு எரியும். சாந்தம் பொறுமை தோன்றும். (5).

770. பின்னை யுனக்குத்துணை நீயே
பேதா பேதமெல்லாம் அனையே

தில்லைத் தரிசனங்கண்டு ஆற்றல் வடிவான அம்மை என்ன கரிமத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார் என்றறிகிறோய். அவனை வினவியே முக்காலமு முணர்வாய்ச்சனர்ந்தறிந்த நீயே உனக்குத்துணை நிற்க, அவ்வழி நின்று உலகுக்குத் தொண்டு செய்வாய். பேதம் யாவும் நீயே ஆக்குவாய்; ஆற்றல் அம்மையின் ரூபம் அவள் உனக்கு அருள் தர அவ்வாறு பேதமுண்டாக்கி உலகுத் தொண்டிலீடு படுகிறோய்.

“நன்றென்றும் தீதென்றும் நாட்டி மலையாதே
கொண்டிருன்றும் புசியாதே”

(2—762) என்கிறூர் சுவாமிகள் உரை காண்க.

“நீநெறி கண்டுளம் நின்மலனுகுமே” என்கிறூர் திருமூலர். ஆதலின் அபேதமான உண்மைப் பொருளாம் சிவசக்தி ஐக்கிய வடிவினராம் பசுவிவான்மாவான உலகினை, பேதமாகக்கண்டு ஆற்றல் வடிவான அம்மையின் துணை கொண்டு தொண்டு புரிவாயே. (6)

771. முன்னைவினை யென்றும் நினை யாதே
முவாசை போக்கநினை வாயே,

தொண்டிலீடுபட்டிருக்கும் போது வகுமியே பணிப் பெண் ஞாகக் கொண்ட உனக்கு மூவர்களும் ஏவல் செய்வார். பொருள் வகுமியை நாடாதே. பக்தி வகுமியை நாடி பக்திக் கொடியினால் மதம் பிடித்த மனதைக்கட்டியிமுத்து அறிவு எனும் யந்திரத்தி ஞாலே “சிவன் செயல்” எனும் மெய்ப்பொருளானவனுடன் கட்ட வேண்டும். முன்னையெண்டே நினையாமல் (5—762 உரை காண்க) பக்தியுடன் போற்றித் தொழுது பிறப்பையறு. (7)

81. ஆனந்தக் கூத்தாடினுண் 235.

பல்லவி

772. ஆனந்தக் கூத்தாடினுண் தொண்டன்
ஆனந்தக் கூத்தாடினுண் தொண்டன்

அநுபல்லவி

தானதாம் என்று பாடி
சாந்தம் பொறுமைகூடி (ஆனந்தக்)

சரணங்கள்

மோனந் தனைத்தேறி
முழுதுமுன்மை யென்றுகூறி (ஆனந்தக்) (1)

வேதாந்த நிலைமேவி
வேறில்லை யெனக்கூவி (ஆனந்தக்) (2)

தாதார் தரிகிடதோம்
ஐனதஜனத தீமென்று (ஆனந்தக்) (3)

உரை. பாசபந்தக் கயிறு அறுந்தது. படமுடியாத துயர் வரினும் பாரும் விண்ணும் ஒன்றுயப் பரவி நிற்கும் எம்பெரு மான் (2-724) மண்டலம் மூன்றும் ஒன்றுய விளங்க நடமிடுந் திருவடிக் கண்டு களிப்பார் (2-735) மெய்யடியார். அந்த மெய்யடியார் அகத்தீத தில்லை நடேசனின் நடமிடுந் திருவடியே ஒவிக்குமொளி வடிவாய் அம்மையாகத் தோன்றி வேறோர் நினைவு மின்றி நிற்க கானப்படும். அவர்கள் மோனமே உருவான நிலையில் (முன் விளக்கம்) பாரும் விண்ணும் ஒன்றுயப்பரவி நடமிடுந்திருவடியே மண்டலம் மூன்றும் தமுக்கி நிற்கக் காணப்பர். முழுதுமுன்மையென்று கூவி, ஆனந்தக் கூத்தாடுவர். ஐந்தொழி மூன் குனித்தருளுமையனகவே (2-357; 309) ஆனந்தக் கூத்தாடினுண் தொண்டன் மெய்யடியார். நாதாந்த மோன நிலையே (முன் விளக்கம்) வேதாந்த நிலை. அந்த நிலையடைந்து வேறு பொருளில்லையென்று கூறி ஆனந்தக் கூத்தாடினுண். ஐந்தொழி மூன் குனித்தருளுமையனகவே கூத்தாடினுண்.

“தாதா திரிகிடதோம் ஐனதஜனத தீமென்று” கசர் (2-309) எனும் முனிவர் போல் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளும் நடனத்தில் “நான் நீ” என்பது முழுவதும் மறைந்தது. ஆனந்தருடனமே அவர். கசர் எனும் முனிவர் தந்தை கூவியழைத்த போது “ஏன்” என்று பதில் அளித்தாராம். ஆனந்த நடனத்தில் பாரும் விண்ணும் பரவி நின்றதால் “ஏன்” என்ற சத்தம் பாரும் விண்ணும் ஒன்றுயப் பரவி விளங்கிற்கிறும்.

82. ஒடுங்குவதாங்கே 236.

773. உலக முதித்தது மாங்கே—இந்த
உலக முதித்து ஒடுங்குவ தாங்கே (1)
சலன் முதிப்பது மாங்கே—இந்தச்
சலன் முதித்து ஒடுங்குவ தாங்கே (2)
நீர்நிலம் தீகாற்று மாங்கே—நெடு
வாணேடு சந்திர சூரியர் ஆங்கே (3)
சீர்பெறு சித்தரும் ஆங்கே—நல்ல
தேவரும் முனிவரும் பக்தரும் ஆங்கே (4)
இல்லையுண் டென்பது மாங்கே—எங்கும்
ஏது மறியாமல் நிற்பது மாங்கே (5)
வல்லாரும் மாட்டாரும் ஆங்கே—வளம்
வாய்ந்த இலங்கையில் வாழ்வாரும் ஆங்கே (6)

கீழான பிரகிருதி ஜம்பூதங்களும் மற்றுமந்தக் கரணங்களுங் கொண்டதே; மேலான பிரகிருதி சைதன்யப் போருள், உயிர் உயிர் அனைத்தும் இவ்விரண்டு பிரகிருதியுமாமே. (கிடை 7—6 2—275 இல் காணக) மேலும் (கிடை 7—4; 5) காணக. கிருஷ்ணர் தன்னிலிருந்தே உலகம் உதித்தது என்கிறார். (2—476) இல் கிடை (14—3; 4) காணக. ஒவ்வொர் உயிரும் ஒடுங்கும் போது இரண்டு பிரகிருதிகளுடனும் ஒடுங்கும்; காற்று காற்றுடனும், வெளி வெளி யட்டனும், ஒளி இறைவனுடைய ஒளியட்டனும் ஒடுங்குகிறது. வேறும் கீழான பிரகிருதி ஜம்பூதங்களும் வெளி, ஆகாசத்தில் (Electro-magnetic field) ஒடுங்குகிறது. வெளியும் இறைவனுடைய பேரராளி யில் பரமாகாசத்திரயில் ஒடுங்குகிறது. விணையின் நிகழ்வால் விணையும் விணைப்பம் னெனும்பல்ததே விணை முதலாம் முதல் வன் அவரவர் விணைப்பனுக்கேற்றவாறு செயலிலீடுடுத்தி உடனின்று செயல் புரிகிறுன். மூவாகையினாலுமே நானென்னு மானவ முனைப்புக் கொண்டு கர்மம் புரிகிறுன். சலனமுதிப்பது மாங்கே. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் எனும் மூன்று தொழி விலுந் தம்மைக் கண்டவன் சுற்றில் இறைவனிடந் தம்மை ஒப்படைத்து மோனநிலை எட்துகிறுன். சலனமொடுங்குவ தாங்கே. ஜம்பூதங்களுஞ் சூரிய சந்திரர் எல்லாமும் ஆங்கே தாங்கே. வது. சீருஞ் சிறப்புடன் விளங்கும் சித்தர், நல்லதேவர். முனிவர் எல்லோரும் முழு முதல்வனுடன் பக்தி பூண்டே ஜந்தொழிலுங் குனித்தகுருஞமயனுக் விளங்குகிறார்கள். திடமில்லாமல் ஜயமுறும் நிலையும் இறைவனின் சோதனையே. சோதனையில் மாயையும் திரு வருஞுமே இல்லையென்றும் உண்டென்றங் காட்டுவது. ஒன்று மறியாது மாயையிலாழ்ந்து கிடப்பதும் விணைப்பயனே, அவனே விணைமுதலாம் முதல்வனே, மாயையின் ரூபம், வலிமையுடையாரும் வல்லமையில்லாதவரும் எல்லாருமாங்கே. செழித்து விளங்கும் இலங்கையில் சேமமுடன் வாழும் நல்லவருமாங்கே. மாட்டாபை—இயலாமை, மாட்டார்—ஏலாதார்.

83. அவனே நான் 237.

இராகம்—பைரவி. தாளம்—ஆதி.

பல்லவி

774. அவனேநா என்று சொல்லித் தியானஞ்செய்
வாய்தினமும்
ஆசையெல் லாமொழியும் ஈசனருள் பொழியும்
அநுபல்லவி
அஞ்சாதே.அஞ்சாதே பஞ்சாய்ப் பறக்கும் பாவம்
பஞ்சாட்சரத்தை நெஞ்சில் துஞ்சாமலே செபி.
(அவனேநா)

சரணங்கள்

கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மனத்தைக்
கூடுமட்டு மடக்கு
குருநாதன் திருவடியைக் கும்பிட்டு நீ தொடக்கு
கோபம் பொருமை தள்ளு கொலை களவை எள்ளு
கூடிப் பாடி யாடு சிவனடி யாரோடு.....
(அவனேநா)

உரைப்பாரும் விண்ணும் பரவி விளங்கும் எம்பெருமான்
(2—734) நடமிடுந் திருவடியைப் பட முடியாத துயரம் வரினும்
கண்டு (2—735) அவனே நானென்று தியானஞ் செய்பவர்,
பொறைநிலை எய்தி மோன மெய்துவர். ஈசனருள் பெறுவர்
ஆசையொழியும். பாசபந்தக் கயிறு அறும். எரியும். ஆதலாலே
கொஞ்சங் கொஞ்சமாக பூசை செய்தும் போற்றி செய்தும்
அஞ்செழுத்தை ஒதியும் மனதையடக்கியிறைவனுடைய தொண்டி
அல்லெடு; தோத்திரங் செய். குருநாதன் சேவையிலீடுபட்டு இய்
மம் நியமங் கடைப்பிடித்தொழுகு. (2—664) மனம் ஒடுங்க மற்
ருஞ் சிவனடி யாருடன் கூடித் தோத்திரங் செய்திடு. (1)
ருஞ் சிவனடி யாருடன் கூடித் தோத்திரங் செய்திடு.

775. ஆதியோ டந்தமில் லாதவான் மாவென்று
அடிக்கடி நீபடி துடிதுடிப் பாய்ந்தி
அயலுனக் கில்லை ஆரறி வார்நல்லை
ஆசான் சொன்ன மொழி முழுவது முன்மை
(அவனேநா)

இந்த ஆன்மா உடம்பஸ்ஸ; அது ஆத்மன்; ஆதியுமந்தமு
மில்லாதது. அஞ்செழுத்தை ஒதியோதி உரையுணர்ந்தோதி
உரையிறந்தேர்தி அப்பொருளேயாய் நின்று செபி; மோன

மெய்தியே ஆத்மனைக் காண்பாய். பாரும் விண்ணும் ஒன்றுகவே யுன்னுள்ளத்தே கண்டு வேறு பொருளில்லாமலிருக்கும் நிலையில் அயல் எங்கே? அனைத்துவகையும் உன்னுள்ளத்தே காண்கிறோம். “தன்னெப்பாரில்லாத் தலைவன் திருவருளால் என்னெப்பாரின்றி யிருந்தேன்” (2—543) முழுதுமண்மை (2—772, உரை காண்க) நல்லை ஆசான் சொன்ன மொழி “ஆரறிவார்” என்பதை (2—542) ஆர் உற்றுணர்வார் மோனமெய்திய அகத்தினரேயறிவார் மற்றவர் அறியார். (2)

776. பலபல வானசித்தி பாரினிற் கைகூடும்
பத்திநெறி விட்டிடாதே பத்தர் சொல்லைத்

தட்டிடாதே
பைரவி ராகம் பாடிப் பணி செய்யும் யோகசவாமி
பாவமெல் லாமோடப் பாரினில் ஈடேற...

(அவனேதா)

பைரவி—ஐரிராகம்; காளி; துர்க்கை. பைரவன்—சிவமூர்த்தங்களுள் ஒன்று; சிவன். பைரவம்—செவ்வழி யாழ்த்திறங்கினுள்ளனர்;

மோன் நிலை எய்தி மகேஸ்வரனென்னுமோர் அனுபவ உணர்வு தொன்றும் போது ஞான ஒளியுதயமாகும். குடைந்து குடைந்து ஞானப் பொருட்களைக் குவிக்கும். மேலும் பக்தி செய்ய மறந்திடாதே; அஞ்செழுத்தை ஒதியேற்றி பக்தி செய்து பணிந்திடுவாய். அதே அருள் தருவது

தில்லைத் தரிசனங்கண்டு தாயுங்குழந்தையும் போல் குழைந்து குழைந்து தொண்டு செய்யும் யோகசவாமி பாரினில் பைரவி ராகமே பாடுகிறார். மாணிக்கவாசகர் “நன்ஸிருளில் நட்டம் பயின்றும் நாதனே, தில்லைக் கூத்தடனே” என்கிறார். (சிவபுராணம்) அவர் எல்லாம் அவனேயென்றே பாடுகிறார்; பாவம் எங்கே? இருவினைக்கும்ப்பால் பட்டே நின்று தொண்டாற்றுகிறார். (3)

84. எல்லோரும் வாழியடா 238.

777. ஒருபொல் லாப்பு மில்லையடா—தம்பி
உண்மை முழுதும் அறிந்திடா.
வருவதைக் கண்டு மகிழாதே—தம்பி
வஞ்சகப் பேச்சைச் த தழுவாதே.

உலகினை மாயையின் ரூபத்தைக் காணுது (2—701) எப் பொருளிலும் எம்பெருமான் வியாபித்திருந்தியக்க அவனுடைய

நிழல் ஒவிக்குமொளி வடிவான அம்மையையே, சக்தி சிவமாக விளங்கும் பரசிவான்மாவான், உண்மை முழுதுமான உலகினையே, கண்டு பரசிவ வணக்கஞ் செய்வோமாகில் (2-734) ஒரு பொல் வாய்புமில்லை. (2-712). சிவானந்ததரலகரி சு. 1, 2-515) இல் காணக. இளமையில் நீ கானும் இன்பத்தை நாடி மகிழாதே காணக. இளமையின்பம் என்றந் துன்பம். (1-140) அது கொடிய நஞ்சு சிவபெருமான் அந்த நஞ்சை உண்டு அது சீரணித்துப் பிறவிக் கடவில் தள்ளாமல் கண்டத்தில் வைத்துக் கறைக் கண்ட ஞகை விளங்குகிறார். (2-1). நீயும் அவ்வின்பத்தை நாடி, வஞ்சகப் பேச்சிலும் தாமச, ராசத குணங்களில் ஈடுபடாமல் அவரைப் போல் நிஷ்காமிய கர்மமே புரிந்து இருவிஜைக்குமப்பால் பட்டவருகை வாழுதி. (1)

778. கருமத் தைக்கை நெகிழாதே—தம்பி
கவலை கொண்டு கலங்காதே
தரும நெறியில் வழுவாதே—தம்பி
தன்னை யறிய எழுவாயே.

இங்கு நீ வந்த காரணம் இறைவனுடைய பாதங்களையடைந்து பிறப்பையறுப்பதே. முழுதுமுண்மை. உலகு அதற்கு வழி நிற்கும் துணைக்கருவியே. நிஷ்காமிய கர்மம் புரிந்து நம்மை மூடியிருக்கும் மும்மலப்பினி நம்மை விட்டகலை வேண்டும். அதற்கு நாம், மாயையுலகில் பற்றற்று, வைத்தட்டல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் இறைவனிடமொப்படைக்க வேண்டும். அந்தக் கருமத்தைக் கை நெகிழாதே. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மனத் தையடக்கு (2-774). புத்தியாகிய கண்ணிகை பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட அறவழி நில் (1-477; 492); தரும நெறியில் வழுவாதே. தரும நெறி வழுவி ஐம்புவன் வழிச் சென்று தாமச ராசத குணத்தில் கவலை கொண்டு கலங்காதே. தரும நெறி நின்று மோன மெய்திய அகத்தினராய் திட்டை கூடியே தன்னைத் தான்றிய வேண்டும். (2)

779. அகரமுதல எழுத்தெல்லாந்—தம்பி
அதுபோல் ஆதி யுலகுக்கடா
பகரில் அவரே ஒருவனடா—தம்பி
பலபல வாகச் சொல்வாரடா.

ஆதி—எப்பொருட்குமிறைவன்; குரியன், பரமசிவன்.

“அ” எனும் ஒசைபினின்றே எழுத்துக் களைல்லாந் தோன் றின. கீ=க+இ+அ. க் எனும் மெய்யுடன் ‘இ’ எனும், தயிரும் ‘அ’ எனும் ஒசையுங் கூடி இயக்கவே ‘கி’ எனும்

எழுத்து இயங்குகிறது. ‘இ’ எனும் உயிர் ‘ஆ’ எனும் ஒசை கொண்டே இயங்கும். ஏனைய உயிர்களும் அவ்வாறே இறைவனுடைய ஜளி கொண்டே இயங்கும். “என்னில் பல கோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அதிதனைக்கும் கண்ணிற் கலந்த அருட்கண்ணே பராபரமே” என்று தாழுமானவர் கூறுகிறார். (பராபரக்கண்ணி 227) அனைத்துபிரிநும். நீயே தம்பி (2—592) சுவாமிகள்.

பரமாத்மனே ஆதியும் அந்த மூமில்லாதவன் அவனிலிருந்தே உலகந் தோன்றிற்று. (2—773) எப்பொருளிலுமவனே வியாபித் திருக்கிறார். (2—755) மாயையுலகில் பல பேதமாய் காணப்படும் பல பொருட்களான அவன் அந்த உண்மை முழுது மானவனே.

(3)

780. கற்றதனுற் பயன் இல்லையடா—தம்பி
கழல் அடியினை கண்டிடடா
வெற்றிப் பேச்செல்லாம் விட்டிடடா—தம்பி
விதியை மதியால் வென்றிடடா.

வேதசாஸ்திரங்களும் மற்றுந் தர்ம நாஸ்களுங் கற்றதனால் பயனெட்ட வேண்டுமானால், அவற்றின் உண்மைகளை உற்றுணர் தல் வேண்டும். உணர்ந்த அவ்வழி நிற்க வேண்டும். அவரவர் நெறி நிறுத்தி அவன் சோதிக்க வழுவாது நின்று அவனுடைய இணையடிகளை மோனமெய்திய அகத்தினராயடைய வேண்டும் ராசத குணத்திலூட்டு தரும நெறியிற் பிச்காதே. இருவினைக்கு மாளாகாதே. ஐம்பொறி வழி போற்றிதி விதியென்று அவனியில் அலையாதே. (2—748) அறவழி நின்று கர்மத்தை ஆற்றி மன மடங்க மோனமெய்திய அகத்தினராய் இறைவன் பாதஞ் சேர் வார்கள், விதியை மதியால் வெல்வார்கள். . (4)

781. பொறி வழியினிற் செல்லாதே—தம்பி
போனதை யெண்ணிக் கொள்ளாதே
கிறியுங் கீழ்மையுஞ் செய்யாதே—தம்பி
கெட்டவர் மேல்நட்பு வையாதே.

மண்ண, பொன், பெண் எனு மூவாசையினால் தூண்டப்பட்டு மனக்குரங்கு ஐம்புலக்கனி மரத்துப் பலபவாகிய புத்திக் கிளை வழிச் சென்று கனி பறித்துண்ண விடாதே. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மனதைப் பூசை செய்தும் போற்றித் தொழுதும் இறைவனிடம் செலுத்தி அஞ்சும் அடக்கா அறிவு உண்டு பண்ணு (2—7 89) (1—52; 64) உரை காண்க எல்லாஞ் சிவன்செயலென் றெண்ணுவோர் போனவற்றை எண்ணி பாசபந்தத்தை வளரச் செய்யார். எப்பவோ முடிந்த காரியம் எல்லாஞ் சிவன் செயல்

என்றெண்ணி பாசபந்தக் கயிறு அறச் செய்வர் சிவனடியார்கள் பொய் கொலை, களவு, காமம், பொருளாசை எனுங் கீழ்மையுங் கிறியுஞ் செய்யாதே. கெட்டவர் நட்புக் கொள்ளாதே. மாணிக்க வாசகர் மந்திரம் “எங்கொங்கை நின்னன் பரல்லார் தோள் சேரற்க எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க கங்குல் பகலெங் கண் மற்றென்றுங் காணற்க” (5)

782. புத்தியை ஒன்றிலும் நாட்டாதே—தம்பி
புகழும் இகழுஞ் குட்டாதே
எத்தொ ழிலைநீ செய்தாலுந்—தம்பி
ஈனுக் கர்ப்பணம் பண்ணிட்டா.

புத்திக்கப்பால் பட்டவனே இறைவன். (Where reason failo-Brahman starts). எல்லாஞ் சிவன் செயல் என்றே எண்ணிப் போனவற்றை எண்ணைதே இகழ்ச்சியும்புகழ்ச்சியுமவனுடையதே யென்றெண்ணி எப்பொருளையும் எத்தொழிலையும் இறை வனுக்கர்ப்பணம் செய்திடுவாய். எப்பொருளிலும் இறைவனையே கண்டு “(2-779) பகைவர் உறவோர் என்ற வித்தியாசங்காணது எச்செயலையும் இறைவன் தொண்டென்றே அர்ப்பணங்கு செய்திடுவாய். புகழுமில்லை; இகழுமில்லை; புண்ணியமில்லைப் பாவறு மில்லை; இருவினைக்குமப்பால் பட்டவனுகிறுய். இறைவன் திருவருால் மனமடங்கும்.” (6)

783. வித்தாரப் பேச்சையும் விட்டிட்டா—தம்பி
விருப்ப வெறுப்பை யகற்றிட்டா
செத்தாரைப் போலத்தி ரிந்திட்டா—தம்பி
சிவன் சிவனென்ற றிந்திட்டா.

ஐம்புலக்கனி மரத்து பலபலவாகிய புத்திக் கிளைவழியே மனக்குரங்கு சென்று வித்தாரப் பேச்சுடனே வீணை வீம்பிடம் பத்தில் ஏகி நிற்கும். விருப்பும் வெறுப்பும் அதற்குக் காரணம். பகையும் தீங்குமே அவை விளைக்குங் காரியம். வினைப்பகையை யுண்டாக்கில் மேலும் மேலும் தூண்பத்துக்கிடமாகும். ஆதலாலே வித்தாரப் பேச்சை விட்டிட்டா. இறைவனிடம் எச்செயலையும் ஒப்படைத்து செத்தாரைப் போலத் திரிந்திட்டா. எல்லாமவன் செயலே, நான் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லையென்று தினஞ் சொல்லு. பாவந் தேய்ந்த ஆன்மா சிவனைய் தோன்றும் திருவருளே கைகூடும். நிட்டை கூடுவாய். (2-335) (7)

784. நிகரோ ருவரும் இல்லையடா—தம்பி
நின்ற நிலையிற் பிரியாதே
ஆன்மா நாங்கள் அறிந்திட்டா—தம்பி
ஆக்கை நாமன்று தெரிந்திட்டா.

நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனங் கண்டால் தன்னைத்தானே யறிந்துதானே எங்குமாய் எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் மெய்ப்பொருளானவனுகி விளங்கும் போது வேறு பொருளில்லையே. உங்கொப்பாவா ரொருவருமில்லையடா (2-543) தன்னைப்பாரில்லாது எங்கும் வியாபித்திருக்குமிறைவனும் நீயும் வேறுபாடும் காணுது ஒன்று பட்ட அத்துவித நிலையை ஒரு போதும் மறவாதே. ஐம்புலன் வழிபட்டு விடடுப்பிரியாதே. ஆன்மாவே நாங்கள்... அழிந்து போகும் மாயாகாரியப் பொருளான உடம்பள்ள. சுட்டுப் பொருளுக்கப்பால் பட்டதே அந்த அறிவு. அந்த அறிவை அறிவினாலேயறிந்து சும்மா இரு. (8)

785. வீண்பா வளையெல்லாம் விட்டிடடா—தம்பி.

வேத நெறியிலே தொட்டிடடா

காண்பான் காட்சியு மில்லையடா—தம்பி

காணப் படும்பொரு ஸில்லையடா.

தன்னைத்தானே யறிந்து மூன்பாட்டு விளக்கந் தொடர) எப்பொருளிலும் வியாபகமாயிருந்து தன்னைப்பாரில்லாது (2-784) ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையானாகவே முத்திறப் புணர்ப்பாம் நிலையில் காண்பான் நீயும் காட்சிப் பொருளான உலகும் இறைவனும் ஒன்று பட்டே விளங்குகிறது. உலகினை அபேத உலகாக (2-701) க் காண்கிறோய். மாயை உலகும் நீயும் வேறுபட்டிருக்கிறீர்; வெவ்வேறு பொருட்கள் காண்கிறோம் எனும் வீண்பாவளையில்லை. (9)

786. வாழி குருநாதன் வாழியடா—தம்பி

வாய்மை யடியாரும் வாழியடா

கேளிருஞ் சுற்றறமும் வாழியடா—தம்பி

கேட்டவ ரெல்லாரும் வாழியடா.

இறைவனே குருநாதனக எழுந்தருளி அருள் புரிந்தவன் (குருவின் வடிவம் (2-765) காண்க) குருநாதன் வாழ்க. உண்மை நெறி நிற்கும் அடியார்கள் வாழ்க. உறவோர் சினேகிதர் சுற்றத்தார் எல்லாரும் வாழ்க. பாட்டைக் கேட்பவரெல்லாரும் வாழ்க. (10)

கேளிர் — உறவோர் ; சினேகிதர்.

85. பார்க்கு மிடமெங்கும் மந்தப்
பரமவஸ்து 239.

787. பாவியென்று சொல்லாதே எவரையும்—நீ

பார்க்கு மிடமெங்கு மந்தப் பரமவஸ்து

கூவியழைத் திடுவாய் என்றுஞ்—சிறு

குழந்தையைப் போலநின்று கும்பிட்டுக்

கொள்வாய்

கோபம் பொருமையை நீ தள்ளு—பொல்லாக்
 குடிவெறியை மோகத்தை நீயென்ன
 தாபதர்தம் சங்கத்தை நீ நாடு—தன்னைத்
 தன்னு லறிந்த பெரியோரைக் கூடு
 குருவான நல்லூரிற் செல்வன்—உள்ளங்
 குளிர வைத்தான் நானென்று பூபுல்லன்
 வெட்ட வெளியில் என்னை விட்டான்— நல்லூர்
 வீதியிலே தன்கரத்தால் தொட்டான்
 அட்டாங்க யோகமெல்லாம் விட்டேன்--அங்கே
 அடியார்க் கடியனுய் ஆட்பட்டேன்.

உணர். எப்பொருளிலும் எச்செயலிலும் முழு முதல்வனுந் தன்னளி வாய்ந்த எம்பெருமானை, பரம வஸ்துவைக் காண்பாய்; கடவுளை எச்சுங் காண்பார் மெய்யடியார்கள் (2-732) பாவஞ் செய்கிறோன். புன்னியஞ் செய்கிறோன், பகைவன், உறவோன், கீழ்மகன் பெரியோன் என்று பாராட்டாதே. மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானையே அறிவே வடிவான அகத்தே காண். கண்டே அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து பூசை செய்தும் தொழுதும் பொற்றி செய்துங் குழந்தையைப்போல நின்று கூவியழழு; மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானை உன்னுள்ளத்தே காண்பாய். பொய் கொலை களவு காமம் பொருளாசை என்பவற்றை நீக்கி இயமம் நியமங் கண்டப்பிடித்திவோய் (2-664) தாபதர்—சடைமுடியர்; முனிவர்; துறவோர்.

முனிவர்கள் தபோதினர் சங்கங்களைக் கூடு; தன்னைத் தானே அறிந்த மெய்யடியாருடன் கூடித் தொண்டாற்றி ஈடேறு. நானே சிற்றறிவாளனுய் கட்டுப்பொருளான இனப துன்பத்தையுணரும் பூல்லனுயிரிகுந்தேன். நல்லூர்க் கெல்வன் கெல்லாப்பாச் சாமியார் குருவாயெழுந்தருளி “சிவனருளை நோக்கென்றுன் நோக்க நொடியளவிலேயின்பம் தேக்கிற்றென் சிந்தை தெளிந்து”(1-489) அவரே உடனின்றருள் புரிந்தனன. என்மன மடங்கச் செய் தான். நினைவொன்றும் நினையாமல் நிற்க அகம் தோன்றிற்றென் சிந்தை தெளிந்து. வெட்டவெளி சித்தாகாசத்தின் கண் என் மன மொடுங்க வென்னைக் கண்டேன். அகந்தொன்ற நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனங் காண அருள் புரிபவனுய் என்னை என்னுள்ளத்தை நோக்குவான். “ஆக்கினுணை நோக்க மொன்ற நோக்கிய நோக்கமே” (1-283) நிட்டை கூடினேன். நன்மைதரும் பொன்போன்ற அகத்தே தில்லைத் தரிசனங் கண்டேன். சிவகுருவே முதல் அறிவு சோருபமாக எழுந்தருளு பவன். (அதையேதன் கரத்தால் தொட்டான் என்கிறோர்) அட்டாங்கயோகம் விட்டேன். வேண்டும் போதெல்லாம் நிட்டை கூடியே வினாவ அடியார்க்கு முக்காலமும் வேண்டிய பொருளை அவனே என்னறிவினால் நின்று அருள் புரிய அடியார்க் கெளிய வனுய் நின்று தொண்டாற்றினேன்.

86. தங்கப்பாட்டு 240.

788. காயமே கோயிலடி தங்கமே தங்கம்
 கடவு விருப்பிடங்காண் தங்கமே தங்கம்
 மாயம் னத்தைவெல்லு தங்கமே தங்கம்
 மற்றுப்பற்றை நீக்கிவிடு தங்கமே தங்கம்
 உபாய மதுவாகுந் தங்கமே தங்கம்
 உன்மை முழுதுமடி தங்கமே தங்கம்
 ஒருபொல்லாப்பு மில்லையடி தங்கமே தங்கம்
 உறுதி யெழுதிக்கொள் தங்கமே தங்கம்
 அப்படி யுள்ளதடி தங்கமே தங்கம்
 ஆரறிவார் பாரினில் தங்கமே தங்கம்
 எப்பவோ முடிந்தடி தங்கமே தங்கம்
 ஏகாந்த மாயிரடி தங்கமே தங்கம்
 செப்ப முடியாதடி தங்கமே தங்கம்
 செல்லப்பன் திருவாக்குத்தங்கமே தங்கம்
 ஒப்பற்ற வாக்கடி தங்கமே தங்கம்
 உடம்பை மறந்துவிடு தங்கமே தங்கம்
 அப்பிலுப்புச் சேர்ந்தாற் போல் தங்கமே தங்கம்
 ஆண்டவனில் கரைந்துவிடு தங்கமே தங்கம்
 வெப்பந்தட்ப மில்லையடி தங்கமே தங்கம்
 வேதாந்த நெறியில் தங்கமே தங்கம்
 அப்பனு மம்மையுந் தங்கமே தங்கம்
 அகத்திலே வாழ்கின்றூர் தங்கமே தங்கம்
 ஒப்புரவாய் நடந்திடடி தங்கமே தங்கம்
 ஒருகுறையு மில்லையடி தங்கமே தங்கம்
 கைப்போது மலர்கொண்டு தங்கமே தங்கம்
 கழலடியைப் போற்றிடடி தங்கமே தங்கம்
 முப்போதும் முடிசாய்த்துத் தங்கமே தங்கம்
 மூர்த்தியைப் பணிந்திடடி தங்கமே தங்கம்
 அப்போதைக் கப்போது தங்கமே தங்கம்
 அருள் வடிவங் காட்டுவான் தங்கமே தங்கம்
 தப்பேதுஞ் செய்யாதே தங்கமே தங்கம்
 தனித்திருந்து பார்த்திடடி தங்கமே தங்கம்
 அப்பாலுக் கப்பாலே தங்கமே தங்கம்
 ஆருமறி யாரடி தங்கமே தங்கம்
 அப்புகவாமி தன்சொல்லைத் தங்கமே தங்கம்
 அகத்தில்மற வாதேயடி தங்கமே தங்கம்

உரை. (முன்விளக்கங்கள் காண்க) உடம்பு கோயில் உயிர்
 கடவுளாக ஆத்மனுகத்தான் தன்னைக் கண்டதே. மாயையிலகப்

பட்டிருக்கும் மனத்தை இறைவனிடஞ் செலுத்த மாயையினின் றும் விடுபடு. குரங்கு மனத்தை வென்று இறைவனிருப்பிடமாக்கு. மூலாசையினாலுண்டாகும் பற்றை நீக்கு. பாசபந்தக்கையிற்றை அறு. பூசை செய்தும் போற்றி ஏத்தித் தொழுதும் இறைவனுடன் பக்திக் கொடியினாலே மனக்குரங்கைக் கட்டுவதே உபாயம். உயிரில் உயிருள் பொருளத்தையிலும் ஒவ்வொர் அனுவிலும் அவனையே நம்மறிவினால் கண்டால் வேறேர் பொருளுமில்லை; எல்லாம் அவனே; முழுதும் உண்மையடி. தாயுங் குழந்தையும் போல் அந்த உண்மை முழுதுமான உலகும் நீயும் குழந்து குழந்து ஓழப் பொல்லாப்பு எங்கே இருக்கிறது? அப்படியேயெல்லாமுள்ளது என்று திடமுடன் உன் உள்ளத்தே எழுதிக் கொள். வினையின் நிகழ்வால் விளையும் வினைப்பயனெனுமம்பலம் எப்பவோ முடிந்த காரியம். வினைமுதலாம் முதல்வன் உடனின்று செயல் புரிகிறார். அதை ஆரறிவார் (2—292; 472; 294) இறைவனை மறந்து இரவும் பின் இறைவனைக் கண்டு பகலுமில்லாமல் என்றும் அவன் வெளிச்சத்திலே இரவு பகலற்ற சிந்தையராகி ஏகாந்த சிந்தையராகி நீயிரு; எப்பவோ முடிந்ததடி, உன் னுடைய இந்த அறிவு சொருபம்; (சுவாமிகள் தன்னையே குறிக்கிறார்.) சொல்ல முடியாததே அப்பொருள், அவ்வாக்கு; செல்லப்பன் சொன்ன அந்தச் சொற்கள்; ஒப்பற்ற வாக்கியங்கள் (முன்பாட்டு விளக்கம்). உடம்பை மறந்து “அறியா அறிவிலாம்ந்து ஏகாந்த சிந்தையராகி ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவு”, எனும் நிலையில் இறைவனுக்கெனச் சமைத்த பிரசாதத்தினுள் கரைத்து விட்ட உப்பு போன அந்த “செறியாச் செறிவு சிவம்” எனும் ஆண்டவனில் கரைந்து விடு, வேறொன்றுமாய் எஞ்சாதே.

வெம்பந்த+அட்ப=வெம்பந்தட்ப; பந்தம்—கட்டு; உறவு அட்டு—சமைக்கப்பட்டது, வெம்பந்தட்ப, வெப்பந்தட்ப என பதாகத் திரிந்தது. துன்பமும் இன்பமும் விளைவிக்கும் பாசபந்தத்தினாலே சமைக்கப்பட்ட உணவில்லையடி அப்பிரசாதம். மறை முடிவாம் வேதாந்த நிலையும் முறை முடிவாம் சித்தாந்த நிலையுமான நாதாந்த மோன நிலையேயது. (முன் விளக்கம்) பரசிவான் மாவான அம்மையப்பேரே (கடவுளே) என்னகத்தைத் தன்னிருப்பிடமாகக் கொண்டனர், ஒப்புறவாதல்—சமாதானமாதல்; சமஞ்சேயதல்.

பரமசிவானமாவான சத்திசிவமான அர்த்த நாரீஸ்வர ரூபம், மழுமான கைய்வேந்தியலராய் திங்கள் கங்கை சடையுடையோராய் மங்கை ஓர் பாகமுடையோராய் விளங்குபவர். பாசபந்தக்கயிறு ஏந்த தன்னைய ஈளச்சுவது சடையில் அடங்கியிருக்க

கும் பாம்பு. பிறைச் சந்திரன் வளருந் தன்மையுங் குளிர்ச்சியும், கங்கை கருணை வெள்ளமுங் காண விளங்குவது. எல்லாவற்றை யும் சமாதானமாய் வைத்து வாழ்ந்திடடி. போது—பூவலரும் பருவத்தரும்பு; டி

அன்றுமலர்ந்த மலர் கொண்டு அவனைப் பூசை செய்து போற்றித் தொழு. ஆனவ முனைப்புக் கொள்ளாதே. மதம் பிடித்த யானை போன்ற மனத்தைக் கட்ட வேண்டும், இறைவனுடைய திருவருளை வேண்டி நிற்கும் மெய்யடியார்க்கு அவன் தன்திருக் கோலத்தை அறிவே சொருபமான இருதயத்தே காண்பிக்கிற வன். தண்டரளமொடு மணி எண்டிடைசையுந் தயங்க அவன் சோதிக்கிறவன். அவன் காண்பிக்க தாம் காணும் அம்முர்த்தி யைக் கண்டு முடி சாய்த்து ஆணவமுனைப்புக் கொண்ட மதம் பிடித்த யானை போன்ற மனதை இறைவனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமான் அப்போதைகப் போது திருவருள் வடிவான அந்த அருள் வடிவங் காட்டுவான். பணிந்திடடி தங்கமே. சூரபத்மன் கைலைமலையைப் பிரித்தெடுக்க எத்தனித்தது போல் ஆனவ முனைப்புக் கொண்டு தப்பேதுஞ் செய்திடாதே. தன்னெப்பாரும் மிககாருமில்லாத் தலைவன் (2—543) எங்கும் வியாபகமாய்த் தனித்திருப்பவன். இருவினைக் குமப்பால் திருவருள் வடிவாக இயங்கும் இறைவனை ஆரநிவார், செல்லப்பாச் சாமியார் தந்த மந்திரங்களை மறவாதே. செபித்து வணங்கி அவ்வழி நின்றிடடி.

87. சிவ சிவா 241.

789. சீரான வடியரோடு கூடு சிவ சிவா
செல்லப்பன் தந்த மந்திரம் நாடு..... (சீரான)

(முன்பாட்டு, (2—789) உரை தொடர); அப்புசாமி செல்லப்பன் சொன்ன மந்திரம் தங்கப்பாட்டும் வேறும் பலவும் படித்து உரையுணர்ந்தோதி உரையிறந்தோது. பொறைநிலையெய்தி அப் பொருளேயாய் நில் வேதாந்த சித்தாந்த நாதாந்த மோன நிலையில் நில் அவ்வண்ணத்தை சிருடன் விளங்கும் அடியருடன் கூடு. ஒன்று கூடியே அவன் புகழ்மாலையைப்பாடு. (1)

ஆராய்ந்து கருமத்தை யாற்று — சிவசிவா

அனைவரையு மன்பாய் உலகத்தில் போற்று (சீரான)

தாமச குணம் ராசத குணம் கைவிட்டு சாதவீக குணத்தில் நின்று வினையின் நிகழ்வால் விளையும் வினைப்பயனென்னும்

அம்பலத்தே செயல் புரிகின்றோம், நாம். ஆதலாலே எச்செயலையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணமாகவே செய். ஈசுவரனின் தொண்டாகவே கர்மம் புரி. உண்ணும் போதும் ஈசுவரனுக்கென்றே சமைத்து அவனுடைய பிரசாதத்தையுன். வினைப்பயனுக்கப்பால் பட்டவளைக்கவே நிஷ்காமிய கர்மம் என்றும் புரி. எல்லாரிடத் திலும் ஈசனையே கண்டு சிவ தொண்டாகவே கர்மம் புரியும் போது அனைவரையும் அன்புடன் போற்றுவாய். (2)

ஆரென்ன சொன்னாலும் வாது—சிவசிவா
ஆணவத்தை யுண்டாக்குந் தீது..... (சீரான)

சங்கற்பத்தையும் எண்ணங்களையு மவனுடையதே என்று முழுமனதுடன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். வினைப்பயனென்னும் பலத்தே நிகழ்வன யாவும் ஆதவின் அவற்றூடன் வாது புரிதல் ஆணவழுமைப்பு உண்டாக்குவதேயன்றி வேறென்ன. (3)

பாரெல்லாம் பகைத்தாலுஞ் சிறிதும்—சிவசிவா
பகையாம விருப்பதே மகவும் பெரிது... (சீரான)

(முன் உரை தொடரவே) வாது புரிதல் ஆணவழுமைப்பு உண்டாக்குவது. ஆதவின் ஆராய்ந்து கர்மத்தைச் செய்பவன் வினைப்பயனென்னும் அப்பலத்தையும் உற்று நோத்தித் தான் செய்யும் செயலின் விளை பொருளான் வினையையும் உற்று நோக்குபவன்; தான் அடையப் போகும் இடரை தம்மறிவினாலே உணர்பவனுய் ஓர் தீங்கும் விளையாது என்னும் திடமுடன் பாரெல்லாம் பகைத்தாலும் சிறிதும் அசையாமல் மோன மெய்தியவனும்சும்மாவே யிருப்பான். (4)

சீவனே சிவமென்று பெரியோர்—சிவசிவா
செப்பிய மொழியை ஒப்புக் கொள் ளாறிவாய்....
(சீரான)

மோனமெய்திய அகம் எண்ணங்களாகிய காற்றில்லா இடம் அலீகளில்லாவிடம். அலீகளில்லா நீரில் கீழே கிடக்கும் பொருள் தெளிவாகக் காணப்படுவது போன்று எண்ணங்கள் சந்தேநு மில்லாத மோனமெய்திய அகத்தே அந்த அறிவு சொருபமான ஆன்மாவே காணப்படும். அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம். மோனமெய்திய அகத்தில் காணப்படும் சீவனே ஆன்மாவே சிவம். பெரியோர் செப்பியமொழியை ஒப்புக்கொள். (5)

ஆவதும் மனிவதும் உண்டோ—சிவசிவா
ஐம்புலனை வென்றவர்கள் நன்றாக அறிவார்.....
(சீரான)

மோனநிலை யெத்தி அந்தச் சீவனே ஆன்மாவே சிவம் என்று காணபவர் தம்மையும் உலகினையும் பரசிவான்மாவான

அம்மையப்பராகவே காண்பர். ஜம்புலனையுமிறைவன் பால் செலுத்தி வென்றவர்கள். பாசபந்தக் கயிறு அறுந்து மோன மெய்திய அகத்தினர். உண்மை முழுதுமென அறிபவர்கள். அவர் கட்கு ஆவதுமில்லை அழிவதுமில்லை. இருந்தபடியே இருக்கு மாத் மனையே காண்பவர்கள்.

(6)

கருமஞ் சிதையாமல் உலகில்—சிவசிவா
கண்ணேட வேண்டும்நீ கருது..... (சீரான)

இந்தப் பிறவியெடுத்ததன் நோக்கம் பிறவிக் கடலுக்கப்பால் செல்லக் கர்மம் புரிவதே. ஆதலின் நிஷ்காமிய கர்மம் புரிந்தும் வேறும் வழியில் இறைவனைப் போற்றி ஏத்தித் தொழுதும் மோனமெய்திய அகத்தினராய் இறைவனையடைய வேண்டும். அந்தக் கருமத்தை மறவாமல் உலகினில் தொண்டாற்றி ஜம்புலனையும் வெல்ல வேண்டும்.

(7)

அருமையி லருமை யெங்க ளான்மா—சிவசிவா
அதையறிந்து வாழ்வதே மாண்பாம். (சீரான)

ஆன்மாவே நாம் எனும் உண்மையை யறிந்து அந்தப் பரசிவான்மாவான உண்மைப் பொருளே நாம் எனும் நிலை நாமறி வோமாகில் அது அரிதிலுமரிது. அதை உற்றுணர்ந்து ஜம்புலனையும் வென்று மோனநிலை யடைவோமே.

(8)

அங்கிங் கெனுதபடி நாங்கள்...சிவசிவா
அம்புவியில் வாழ்வதே பாங்கு..... (சீரான)

ஜம்புலன் வழிப்பட்டு வந்த கருமத்தை மறந்து (முன்விளக்கப்) வேறு வழியில் செல்லாது ஜம்புலன்களையும் வெல்லுவோம். பூசை செய்தும் போற்றி ஏத்தித் தொழுதும் மோன நிலையடைவோம்.

(9)

எங்குநீ யங்குநா னென்று—சிவசிவா
எங்கள் குரு ஒதினான் நன்கு..... (சீரான)

மோனமெய்திய அகத்தினராய் எளியேனும் பரசிவான்மாவான உலகும் இறைவனும் ஒன்றுபட்ட அந்த முத்திறப்புணரீப்பாம் நிலையில் நான், நீ, உலகினில் காணப்படும் பொருட்கள் என்னும் வெவ்வேறு நிலைகளுக்கும் இடமில்லையே. ஐந்தொளி லுங் குனித்தருளுஞ் செல்லப்ப மூர்த்தியே இதை நன்கு சொன்னான். (2-473) சுகர் எனும் முனிவர் வியாபகமாய் நின்ற நிலையை (2-309) காணக்.

(10)

88. மெய்ப்பொருளை ஒன்றெனக்
கும்பிடுவாய் 242.

இராகம்—கமாஸ், தாளம்—ஆதி.
பஸ்லவி.

790. ஒன்றெனக் கும்பிடுவாய் மனமே யிந்த
உலகுயிர் பரமென ஒளிரும்மெய்ப் பொருளை
ஒன்றெனக் கும்பிடுவாய்
அநுபஸ்லவி.

உண்டில்லை யென்றெவரும் ஒதமுடி யாததாய்
பண்டுமின்றும் என்றும் அப்படி யுள்ளதாய்
ஒன்றெனக் கும்பிடுவாய்
சரணம்.

நன்றுக்குந் தீதுக்கும் நடுவாய் உள்ளதாய்
ஞான யோக தியானத்தில் வருவதாய்
கன்றிய காமணைக் கண்ணால் எரித்ததாய்
கால காலணைக் காலால் உதைத்ததாய் ஒன்றெனக்
கும்பிடுவாய்

எப்பொருளிலும் வியாபியாயிருக்கு மிறைவனுந் தாழும்
ஒன்று பட்டே அந்த முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் எளியேனும்
உலகும் தண்ணளி வாய்ந்த எம்பெருமானும் ஒன்றுன் அந்த
மெய்ப்பொருளே என்று கும்பிடுவாய்.

ஜம்புலன்வழிச்சென்று இறைவனின் சோதனையில் (2-3)
இறைவனை மறந்து இரவு வர வில்லையென்று ஜயப்பட்ட
தானென்னுமானவ முனைப்புக் கொண்ட அந்திலையும்; பின் இறை
வனை வேண்டியமுது எல்லாம் அவனேயாம் எல்லாம் அவன்
செயலே என்னும் அங்கு பூண்ட உண்டென்னும் நிலையும்; இவு
விரண்டு நிலைக்கும் மாறிமாறி வந்ததையப்படாதே எந்திலை
யிலும் எக்கோலத்திலும் இடரிலுந் தளரிலும் அவனையே காணப்
வராய் இரவுபகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையராகி மோனமெய்திய
அகத்தினில் தெளிந்த சிந்தையில் காணப்படும் (786 உரை
தொடர்ந்தே) என்றும் இருந்த படியே அப்படியேயுள்ளதாய்
எத்திக்குந் தானுகி விளங்கும் மெய்ப்பொருளை ஒன்றெனக் கும்
பிடுவாய்.

(சரணம்). (முன் உரைகாண்க) ஜம்புலன் வழிச் செல்லும்
எளியேனுக்கு எம்மாசை பூர்த்தியாகும் போது இன்பம் உண்டா

கும். பூர்த்தியாகாதபோது அச்சமுங் கோபமுந் துன்பமும் நேரி டும். என்றும் வினையின் நிகழ்வால் விளையும் ஒவினைப்பயனென்னும் அம்பலமே ஏதளிந்த சிந்தையராய் உற்றுணர்வோம். நாடகாசிரியரா மிறைவன் எழுதிய நாடகத்தின் சீரையுஞ் சிறப்பையும் சாக்ஷி ஆமோதிப்பவன், தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் (2—735) ஒன்றன் மேலொன்றாக நாம் எம்மையும் பரசிவான்மாவாம் உலகினையும் ஒன்றாகக் காணபோம். அஞ்செழுத்தை ஒதியோதி சிந்தைதெளியுத் தெளிய ஞானயோக தியானத்தில் ஐந்தாம் நிலையாகிய மாகேஸ்வரரைப் புருவ நடுவிலும். சதாசிவனை நம்மகத்தேயும் கண்டு தரிசிப்போம் தியானத்தில் இடைவிடாது ஆழந்து கிடப்போம். மார்க்கண் டேயன் அடைந்த அந்த அகம் சிவனிங்கவடிவாக விளங்கும் நிலையையடைவோம். தில்லைத் தரிசனங்கான முக்கட் கருணைப் பிரானே எம்முள்ளங் சூடிகொள்வான். அவனே காலகாலனை இயமனை மார்க்கண்டேயனுடைய உயிரைக் கவர வந்தபோது காலாலுதைத்தான். மன்மதனையும் தன் நெற்றிக் கண்ணால் சுட்ட டெரித்தான். அந்த முக்கட்பிரானை இரவிமதி தீயாகி விளங்கும் எம்பிரானை ஒன்றெனக் கும்பிடுவாய்.

89. எங்கு தேடினை இறைவனை 243

பல்லவி.

எங்குதேடினை இறைவனை நீ
இங்கு காணுமல்.....

(எங்கு)

சரணங்கள்:

அங்குமிங்கும் ஓடியே அவதிப்படுகிறோய்
பங்கு போட்டுப் பார்க்கிறோய் பரிதவித்து
வாடுகிறோய் (எங்கு)
எங்கள் தெய்வம் உங்கள் தெய்வம் என்றுவாது
பேசுகிறோய்

சாதிசமயமென்று சண்டைப் படுகிறோய்
தத்துவத்தை யறியாமல் சங்கடப் படுகிறோய்.
ஒதியு முனராமல் உண்மை யறிந்தவன் போல்
ஊரெங்குஞ் சென்று நீ பிரசங்கம் பண்ணுகிறோய் (எங்கு)

உரை. எத்திக்குந் தானுசே இங்கும் அங்கும் எப்பொருளிலும் உடனில்லை அப்பொருளாய் அகல் நிறைவாய் நின்று செயலி வீடுபடுப் போல் எம்மிறைவனை இங்கு காணுமல் எங்கு தேடுகிறோய்.

காசியில் இருக்கிறார் மதுரையிலிருக்கிறவரென்றும், நடராசர் கிலையில் இருக்கிறார் யானை முகத்தோனையிருக்கிறவரென்றும் மனிதனிலிருக்கிறார் மிருகத்திலில்லையென்றும், பங்கு போட்டுப் பார்த்துக் காணுது பரிதவிக்கிறாய்.

எங்கள் தெய்வம் இன்னது, உங்கள் தெய்வம் இன்னது என்று வாது பேசுகிறாய். பிராமணர் குத்திரர் பறங்கியர் சினர் என்று பிரிவு பட்ட சாதி பேதமும் சமய பேதமும் வாது பேசி வீணசன்டை போடுகிறாய்.

தத்துவம்—உண்மை ; (முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் முன் விளக்கங் காண்க). தத்துவ ஞானம்—உண்மை ஞானம், கடவுளையறியுமறவ. தத்துவக்குத்தி—தசா காரியத்துள் ஒன்றாய் முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்குத் துண்மா அதீமாய் நிற்கும் பொழுதுள்ள அனுபவ நிலை. (முன்பாட்டு; (2—790) ஞானயோக தியானத்தில் வருவதாய் என்றதன் உரை கண்டு தொடர்பாய்) மகேஸ்வரன் சதா சிவன் எனும் அனுபவ உணர்வுகளையறியாமல் சங்கடப் படுகிறாய். அஞ்செழுத்தை ஒதுக்கோதி உரையிறந்தோதி அதன் பொருளை அறிவினாலுறவியாமல் சுட்டுப் பொருளாய்ச் சிலவற்றை உணர்ந்தறிந்த நீ முற்றுமறிந்தவன் போல் ஊரெங்கும் சென்று பிரசங்கம் பண்ணுகிறாய். எங்கு தேடுகிறாய் இறைவனை? உண்ணுள்ளே தான் அவனிருக்கிறான் அங்கே காண.

90. சற்குரு தரிசனம் 244.

இராகம்—சாமா, தாளம்.—ஆதி
பல்லவி.

792. சற்குரு தரிசனம் சகலபாக்கிய சுகம்
தாளிலை பணிநீ தினம்.

அநுபல்லவி.

தாந்தன்னை யறியுமே
சாந்தமுன் செறியுமே (சற்குரு)

சரணங்கள்.

பேரன்பு பெருகிவிடும் பேதமை கருகிவிடும்
பிரியாப் பிரியமெல்லாம் பேசாம் வகன்றிடும்

(சற்குரு).

ஆகம விதிமுறை அகத்தினில் பொருந்திடும்
ஆசாபாச மகலும் நேசாத பூதிவரும்... (சற்குரு)
தேவாதி தேவர்களுஞ் செய்வார் பணிவந்து
சீவன் சிவனென்னுந் தெளிவுமுண்டாகுமே.....
(சற்குரு)

உரை. (குருவே சிவனுமாய் கோனுமாய் என்னுந் திருமூலர் பாட்டை (2—765) இல் காண்க) சற்குரு தரிசனம் எல்லாப் பாக்கியங்களுங் கொடுக்கும். சாதகன் (வினைப்பயனின் காரணமாக) திருவருள் வலதாக முன்பிறப்பிலேயே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் கடவுளருடைய ஆளுகையிலகப்பட்டு துன்புற்றதால் இறைவனை வேண்டிப் பணிந்து இறைவன் பாதம் வேண்டுமென்றே பிறப்பெடுத்த மெய்யன்பர். ஆதவின் சற்குரு அவர்களுடைய கர்ம பலனாக பக்தி லக்ஷ்மியையே கொடுப்பார். அவர்கள் பக்தி லக்ஷ்மியை வேண்டித் தொழுவதற்குத் தேவையான சகல பாக்கியங்களையுங் கொடுப்பார். காமணையுஞ் சோமணையுங் காடும் நெற்றிக் கண்ணையுங் கொடுப்பார். உடனின்றே செயல் பரிந்தும் திருவருள் புரிந்தும் சாந்தமும் பொறுமையும் செற்றிது விளங்க . அருள் புரிவன்.

(சரணங்கள்) அந்த இறைவனன்பு எந்திலையிலும் எக் கோலத்திலும் அவனையே கண்டு பக்திக் கொடி பட்டரவைக்கும் அந்தப் பேரானந்தம், இன்ப துன்பத்துக்கப்பால் பட்ட அந்தத் தெள்ளமுதம் கட்டுப்பொருளுக்கப்பால் பட்டதாடும் சிற்றறிவுக்கு மப்பால் பட்டதாடும் அறிவு சொருபமாகவே நின்று உலகுக்குக் கருணை மழை பொழியும். ஐம்புலன்களாலும் உண்டாகும் உறவோர், பகைவர், சிறியவர், பெரியவர் எனும் பேதமுமகள்று விடும். பாசபந்தக் கயிறு அறுந்து விடும். சாக்ஷி, ஆமோதிப்பவன், தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் அத்துவித்வனர்வுகளை சுருதியுக்தி அனுபவம் எனும் முறைகளில் தேர்ச்சியடைவான். சற்றில் நேசானுபூதியடையப்பெற்று மகேஸ்வரன் சதாசிவன் எனும் தரிசனங் காண்பான். உள்ளத்தே ஞானாளியும் உதயமாகும். சற்றில் அப்பியாசத்தால் நினைவான்றும் நினையாமல் நிற்பின் எனும் விதமுறை அகம் தோன்றும். நிட்டை கூடுவான் தில்லைத் தரிசனம் காண்பான். சிவன் சிவனெனும் திடம் உண்டாகும். தத்துவாதிதனைய் வாழ்வான். தேவர்களும் வந்து பணி செய்வார்கள்.

91. ஆனந்தக் களிப்பு 245.

793. சங்கர சங்கர சம்பு...சிவ

சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு

ஓருபொல் லாப்பு மில்லையெனவே... முன்னேள்
ஓதினுன் உண்மை முழுது மெனவே..... (சங்கர)
பருவத்தில் மழைபெய்தாற் போல — ஜயன்

பந்தத்தை நீக்கி வளர்த்தானன் பாலே... (சங்கர) அருவமு முருவமு மானென—என்னை ஆட்கொள்ள வந்தான் நல்லூரிற் ரூஞூய்... (சங்கர) கருவிக ரணங்க ஸௌலாம்—தத்தம் கருமத்தை விட்டுக் காவலுக் குள்ளாய்... (சங்கர) வருவதும் போவது மின் றித்—தாய மௌன நிலையில் நிலைத்தது தானே... (சங்கர) ஆரு மறியா ரெனவே—அப்பன் அப்படியுள்ளதென் ரூனிவாயே..... (சங்கர)

உரை. (முன்பாட்டு (772 “ஆனந்தக் கூத்தாடினார்” என்பதனுரையும் அதன் சுற்றில் “தாதாதிரிகிடதோம்” என்பதனுரையும் காண்க) சங்கரன் பாதம் நடனம். ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையனே கூற்றியற்றுகிறவன். சங்கர சங்கர சம்போ.

எப்பொருளிலும் எம்மிழைவனே” எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்கும் ஆனந்தத் தேவே பராபரமே” என்று பராபரக்கண்ணி (7)இல் தாயுமானவராலழைக்கப்படும் பராபரனே விளங்குகிறுன். அம்மெய்ப் பொருளானவனே நாம் நம் ஞானக்கண்ணூடாக நுண்ணுலகில் (2-66) காண அருள் தருவானுகில் உலகில் என்ன பொல்லாப்பு இருக்கிறது (2-712) பருவத்து மழை நெற்பயிரை ஒங்கி வளரச் செய்து நீண் கதிரை உண்டாக்குவது போன்று என் இறைவன் திருவருள் வலதாக ஜம் புலக்கணியில் இச்சை கொள்ளாதும் இளமையிலேயே பாசபந்தக் கயிறு அற சுற்குரு ஒருவனியும் அருள் புரிந்தான். சுற்குருவும் தம்மனிபிலை என்னையுந் தன்னடிமையாக்கினான். அருவாய் நின் றவன் உருவாக அப்புசாமி செல்லாப்பாச் சாமியாராகி நல்லூரில் வந்து ஆட்கொண்டவன். முப்பத்தைந்து கருவி கரணங்களும் (1-66) தத்தம் கருமத்தை விட்டு பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் முதலியோரை ஏவல் கொண்டு தன்னளி வாய்ந்த முழுமுதல்வனின் காவலுக்குள் அடங்கின. ஐந்துதலை நாகம் சிவபெருமானின் சடா முடியில் அடங்கி கங்கை எனும் நங்கையுடன் பகையையொழித் தும் அஜிபு கொண்டும் உலகுக்கு உறவோர் பகைவர் எனும் பேதமில்லாமல் கருணைவெள்ளம் பெருக்கிற்று. சாந்தந் தரும் இளம்பிழை வளர்வது போல் என்றும் பேரானந்தம் பெருக்கும் சாந்தம் விளங்க ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையனுகத் தூய மௌன நிலையில் நிலைக்க வைத்தனன். சாதல் பிறத்தல் எனும் நிலையைத் தவிர்த்தனன். இவ்வண்மைகளை எல்லாம் அப்படியே யுள்ளது, எப்பவோ முடிவானது, இறைவனின் திருவருளிலும் கை கூடுவது, அதை ஆரறிவார் முக்காலமுழனர்ந்தறியும் சிவ குருவேயறிவான்.

92. சும்மா விருந்து பார் தம்பி 246.

794. நல்ல சமயமிது தம்பி
நம்மைநா மறிந்து கொள்ளத் தம்பி
எம்முடைய ஆத்மனே நாம் நாம் உடம்பல். அந்த ஆத்மனே
நாமறிய இது நல்ல தருணம் தம்பி. (1)

795. எல்லார்க்கும் நன்மைசெய் தம்பி
இறைவனுன் னிடமுண்டு தம்பி

முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களும் அடங்கவே பாம்பும்
கங்கை எனும் தங்கையும் அண்புடன் சடைப்பிலிருக்க இறைவனுள் புரிய (2-793), எல்லோர்க்கும் கருணை மழை பொழியு
மிறைவன் போல், எல்லோர்க்கும் நன்மை செய். இறைவனுன்
னிடம் உண்டு ஜயப்படாதே. (2)

796. கொல்லாதே கோபம்வை யாதே
கும்பிடு காலைமாலை தம்பி
கொல்லாமை — அறவழி நிற்றல்.

பொய், கொலை, களவு, காமம், பொருளாசை, எனும் ஐந்தும்
விட்டு இயமம் நியமங் கடைப்பிடித்தொழுகு. காலையும் மாலை
யும் இறைவனை பூசை செய்தும் போற்றியும் வணங்கு. (3)

797. சொல்லாலே பயனில்லைத் தம்பி
சும்மா விருந்து பார்தம்பி

சொற்களாலே போற்றி செய்தும் சொற்களாலே இறைவனு
குணங்களை வர்ணித்தும் ஒரு பயனுமில்லை, போற்றி செய்தும்
பூசை செய்தும் இறைவனிடம் மனதை ஒப்புக் கொடு, மன
மடங்கும் (2-139). பொறுத நிலை எய்து. மோன நிலையை
யடை. சும்மா இருந்து பார்: (4)

798. கண்ணல்லக் காதல்லத் தம்பி
கண்ணுக்குக் கண்ணெடா தம்பி

அவன் ஐம்புலனுணர்வு தரும் கர்ம இந்திரியங்களான
காதல்ல, கண்ணல்ல சூரியனெனில் எவ்வாறு கண்ணெனியுடன்
கூடி நின்று பொருள்களை வீறு பெறச் செய்கிறதோ அதுபோல
உயிர்க்குயிராம் நாதனும் கண்ணுக்குகண்ணை உயிர்களுடன்
ஒன்று கூடியே நின்று ஆருயிர் தன்னை இயக்கச் செய்கிறது.
சூரியன் வேறுகவும் கண் வேறுகவும் விளங்குவது போன்று
உயிர்க்குயிராம் நாதனும் ஆருயிரும் வேறுபாடு கான விளங்கு
வன. (5)

799. எண்ணிலடங் காதெடா தம்பி
எல்லா மதுவெடா தம்பி

எண்ணில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ, எண்ணிக் கணக்கிட ஏலாத உயிரில் உயிருள் பொருட்கள் எல்லாரிக்கும் அருட் கண்ணாக விளங்குபவனே எல்லா உருவமுமாகவும் விளங்குகிறுன். தாயுமானவர் கூறுவதைக்காண்க.

“எண்ணிறைந்த மேன்மை யடைத்தெவ்வ
யிர்க்கும் அவ்வுயிராய்
கண்ணிறைந்த சோதியைநாங் காணவா
நல்லறிவே”

(நல்லறிவே என் கண்ணி, (1).) (6)

800. மன்னுசை வையாதே தம்பி
மற்றிரண்டும் அப்படியே தம்பி

மன், பொன், பெண் எனும் மூவாசையையும் ஒழித்து விடுக் கூம்புலன்களையும் இறைவனுடைய சேவையில்லோடு வாழ். இறைவனைப் போற்றி ஏத்திப் பூசை செய்து காலையும் மாலையும் அவனையே வணங்கு. உடல் பொருள் ஆவி முன்றையுமவன் கைவசம் ஒப்புக் கொடு. சித்தமிசை அவனையே என்றென்றுந்தியானி: அவ்வழி நின்றே மனதை வெல்லவாம். (7)

801. ஓன்றுக்கு மஞ்சாதே தம்பி
ஒடி ஓளியாதே தம்பி

வஞ்சம் பொருமை காமம் குரோதம் தரும் பொருட்களைக் கண்டு அஞ்சாதே. ஒடி ஓளியாதே. வினைப்பயனெனும்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வனே வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயல்லீடுபடுத்தி உடனின்று செயல் புரிகிறுன். தாமச குணம் ராசத்துணம் இவற்றை ஒழித்துவிடு. சாத்வீக குணத்தினின்று. எல்லாக் செயலையும் இறைவனுக்கார்ப்பனாஞ் செய்தே செய்திடுவாய். நிஷ்காமிய கர்மமே என்றும் புரிவாய். (8)

802. பண்டுமின்றும் உள்ளதெடா தம்பி
பாடிப் பணியெடா தம்பி

“முந்திய முதல் நடுமிறுதியுமானைய்” என்ற மாணிக்கவாசகர் கூறுவதுபோல் ஆதியுமந்தமுமில்லாது என்றும் ஒரு படித்தாய் விளங்கும் பொருளே சிவபெருமான். அவனைப்பாடிப் பணிந்தேத்தி உடனை முழுவதும் ஒப்புக்கொடு. அவன் அருள் தருவன், (9)

803. அகம்பிர மாஸ்மி யென்று தம்பி
அனுதினமுஞ் சாதுணை செய் தம்பி

ஜம்புலக்கணி பறித்துண்டு நான் எனும் ஆணவ முனைப்புக் கொள்ளும் மதம் பிடித்த யானை போன்று மனம் கட்டுக்கடங் காது சூரபத்மன் இராவணன் முதலியோரை அலைத்தது போல லைக்கும். அவ்வண்ணம் அலைய விடாது பக்திக் கொடியினாலே இழுத்து அறிவு எனும் யந்திரத்தினாலே மெய்ப்பொருளானவனுடன் கட்ட வேண்டும். அனுதினமும் அகம்பிரமாஸ்மி, ஆணவ மலைமே ஒழிந்து போ, எனுமிச் சாதனையை மறவாதே செய். (10)

804. இகலோகம் பரலோகந் தம்பி
இங்கேநீ கண்டு கொள்வாய் தம்பி

இகலோகம் நாம் வாழும் இப்பூவுலகம். இறைவனுடையதாக அவன் எம்முள்ளங்குடி கொண்டும் ஆக்கதை சிவன் கோயிலாக வாழ்கின்றோம். ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையானுகப் பிறப்பை யறுத்துப்பரலோகமுமிங்கு கண்டு வாழ்கிறோம். (11)

93. அங்கும் இங்கும் எங்கும் நான். 247

805. அங்கும் இங்கும் எங்கும் நான்
அதை யறியும் விசரன் நான்

அங்கும் இங்கும் எத்திக்கும் தானுகி, எப்பொருளிலும் தானுகி, செயல் புரியும் தானான், வினைப்பயண்ணும் அம்பலத்தே நின்று செயல் புரியும் வினை முதல்வனுகி, என்னிதயத்தேதழுறித் தித்திக்கும் ஆண்நத்த தேவே பராபரமே. அந்தத் தண்ணவிலி வாய்ந்த தற்பரன் யானுகியவென்னையும் விழுங்கி வெறுந்தானுக நின்று செயலிலீடுபடும் வினைமுதலாம் முதல்வனையே உன்மத்தம் பித்துப் பிடித்தயான்றிவேன். பிறதொன்றும் நான் காணேன். எந்நிலையிலும் எக்கோவத்திலுங் காணேன். (1)

பங்கு போட்டு வணங்க மாட்டேன்
பாவ புண்ணியம் அறிய மாட்டேன்

தில்லைத் தரிசனங் கண்டும் பின் ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்தும் சச்சிதானந்தமாய் விளங்குமுவனே எங்கும் எப்பொருளிலும் வியாபகமாயிருக்கக் கண்டேன். மெய்ப்பொருளான ஒரு வனே என்னிதயத்தேதழுறித் தித்திக்க என்னெடுப்பாரில்லாதிருக்கிறேனே (2—543), அந்த ஒரு பொருளை யான் எவ்வண்ணம் அங்கொரு கடவுள், இங்கொருகடவுள் என்று பங்கு போடுவேன். எச்செயலையுமவனேயாண்டருள் புரியக் காணும் நிலைல் பாவம் எங்கே புண்ணியமெங்கே? எல்லாமவன் செயல். (2)

மங்கள மாகப் பேச மாட்டேன்
மாய வாழ்வை மதிக்க மாட்டேன்

ஐம்புலன் வழிபட்டு நான் என்னுமாணவ முனைப்புக் கொண்ட
விகற்ப பேச்சடையார், யான் அந்தப் பெரிய வேலை செய்தேன்,
யான் இன்னார் என்னும் பெரியவன், என்னும் மாய வாழ்வில்
மதிப்பும் ஆணவ முனைப்புங் கொண்டவரை மதிக்க மாட்டேன்.
அவர்களுடன் மங்கள வார்த்தைகளும் பேசமாட்டேன், (3)

பொங்கல் பூசை செய்ய மாட்டேன்
போனதை யெண்ணிக் கலங்க மாட்டேன்

மாய வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு இச்செயலில் நஷ்டமடைந்
தேன், இவ்வேளையிலே யான் பாவஞ் செய்தேன் என்று என்னும் மாட்டேன்; துன்பம் வந்தடையப் போகிறதேயென்று
கலங்கவும் மாட்டேன். அவ்வாறு செயல் புரிந்து இன்ன தெய்
வத்தை நிஷ்கரித்தேன்; அதன் நிவீற்திக்காக இன்ன தெய்வத்
துக்குப் பொங்கலும் பூசையும் செய்தால் அப்பாவம் என்னை
விட்டு அகலும் என்று பொங்கலும் பூசையும் செய்யமாட்டேன்,
எத்திக்குந் தானுகியென்னிதயத்தே யூறித்தித்திக்கும் அந்தப் பரம்
பொருளையே எச்செயலிலுங் கண்டு தாயுங் குழந்தையும் போல்
குழைந்து குழைந்து விளையாடுவேன். அந்தநிலையில் அவளை மற
வாதே பூசையுந் தோத்திரமுஞ் செய்வேன். (4)

மங்குவார் செல்வம் மதிக்க மாட்டேன்
மாய வித்தை காட்டமாட்டேன்.

பக்கி லக்ஷ்மி கொடுப்பது என்றும் ஒரு படித்தாய், குறைந்
திருந்து கூடியும், நிறைந்திருந்து குறைவதும் இல்லாது எத்திக்
குந் தானுகி என்னிதயத்தே யூறித்தித்திக்கும் தேன் போன்ற
பரம்பொருள். அழியாச் செல்வம். சூரபத்மன், இராவணன்
முதலியோர் பொருள் வழியியை ஏவல்கொண்டு உலகியல்
வாழ்க்கைக்குத் தேவையான மாடமாளிகை கோபுரங்கள்
வேண்டியும் ஆடம்பரமான சிவியத்திலுங் காலத்தை வீணைக்
கினர். சித்திகளிலுமிடுபட்டு உலகினை ஏமாற்றுகின்றனர். இவை
யாவும் மங்கும் செல்வம். இவற்றை மதிக்கமாட்டேன். சித்தி
களில் ஈடுபட்டு என்னிதயத்தே யூறுந்தேவைச் சோற்பனேனுஞ்
செலவிடேன். (5)

சிங்கக் குட்டி போல நடப்பேன்
தீயா ரோடு கூட மாட்டேன்.

மங்காத அச்செஸ்வத்தையே (முங்பாட்டு விளக்கம்) என்னிதயத்தேயுறக் கண்டும் அப்பொருளும் எளியேனும் வேறுபாடு

கானைது ஒன்றுபட்டு நிற்கும் நிலையில் மிருகங்களுக்குத் தலைவருக விளங்கும் சிங்கமும் அதன் குட்டியும் போல் ஒன்றுபட்டே வாழ்வேன். குட்டி தாயின்முன் ஏன் தயங்கும். அச்சமின்றியே விளையாடும். மங்கும் செல்வத்தை நாடும் தீயாரோடு கூடவும் மாட்டேன். அவர்களை எண்ணவும் மாட்டேன். மாணிக்கவாசகருடைய மந்திரம்,

“எங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க”

(தமிழ்மாமறை திருவாசகம் திருவெம்பாவை) (6)

எங்கும் என்றன் தங்கும் வீடு
ஏற்ப திகழ்ச்சி என்ன மாட்டேன்.

எத்திக்குந் தானுகி எப்பொருளுமொன்றுகி எங்கண்ணன் என்னிதயத்தே யூறுந் தேனைகிக் கோனுகி விளங்குகிறோன். சூரிய வெளி கண்ணெனியுடன் ஒன்று கூடியே பொருட்களை வீறுபெறச் செய்வது. அவ்வாறே உயிர்க்குமிராக விளங்குமெங்க கண்ணன் இருவினைக்கப்பூல் பட்டவருக உடனின்று செயல்புரிகிறோன். எப்பொருளுமவன் வீடு ஆனால் இருவினைக்கு மப்பால் பட்டவன். புண்ணிய பாவும் இகழ்ச்சி, புகழ்ச்சி இவற்றால் பாதிக்கப் படமாட்டான். ஆகவே புகழும் இகழும் வந்தடைகிறதென்ன மாட்டேன். (7)

சிங்களவர் தமிழரைக் காண மாட்டேன்
சின்னம் ஒன்றும் போட மாட்டேன்

எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தேயூறுங் கண்ணையே எப் பொருளிலும் ஒரு பொருளாகக் காணும் எளியேன் பங்கு பேரட்டு எங்கே காண்பேன். சிங்களவர், தமிழர், சினர், பறங்கியர், மிருகம் மனிதன் என்னும் வித்தியாசங் காணேன். எங்கும் ஒரே பொருள்; என்னிதயத்தே ஊறும் அறிவுப் பொருள் கண்ணனே விளங்குகிறோன். உலகத்தைக் கவர்வது மாயையின் ரூபம்; மாயையின் கூறு. உலகத்தைக் கவர்வதற்கே சின்னங்கள் வேண்டும். “இகழும் புகழும் ஏற்க மாட்டேன். இருவினைக்குமப்பால் பட்டவனே யான்” எனும் நிலையில் சின்னங்களும் சித்திகளும் வேண்டேன். (8)

தங்கப் பொம்மை போல யிருப்பேன்
சாம்ப சிவசிவ என்று சொல்வேன்

மற்று உலோகங்கள் மினுங்குத் தன்மை மாறிக் கறவினாலே மூடப்பட்டுக் கறுப்படையும். தங்கம் கறவினாலே மூடப்படுவது கிடையாது. (not oxidised). மங்குவார் செல்வம் மதிக்கேன்.

என்றுங் குறையாது எத்திட்குந் தானாகி என்னிதயத்தே யூறுங் கண்ணனும் நானும் வேறுபாடு கானது ஒன்றுபட்டு நிற்கும் நிலையில் புண்ணியம் பாவம் இகழ் புகழ் எனுங் களிம்பு, கறள் என்னிலே சேர்வதுங் கிடையாது. மினுக்கங் குறைவதுங் கிடையாது. தங்கப் பொம்மை போலே யென்றும் களிம்பு பூக்காது விளங்குவேன். என்றும் அவனை மறவாதே களிம்பு பீடிக்காதே பூசை செய்வேன் அஞ்செழுத்தை ஒதியும் தமிழ் மாமறை தரும் “சாம்பசிவ” எனும் மெய்ப்பொருளானவனைக் கணமேனும் மறவாது தியானிப்பேன். (9)

மங்கைமார் சூழ்ந்து கும்பிடும் நல்லூரான்.
என்னப்பன் செல்லப்பனை மறக்க மாட்டேன்.

சிவகுருவே இம்மக்கும் மறுமைக்கும் “சிவனுமாய்க் கோனு மாய் நிற்கும் உரையுணர்வற்றதோர் கோவே” (குருவே சிவமென்) எனும் திருமூலர் பாட்டை (2—765) இல் காண்க. அத் தகைய உரையுணர்வற்றதோர் கோனக விளங்கும் என் அப்பு சாமி செல்லப்பாச்சாமியாரை ஒருபோதும் எளியேன் மறக்க மாட்டேன். நல்லூரான் தேரடியில் முன்னாள் உருவாகவும் பின் அருவாகவும் இருந்தருள் புரியுமவனை மங்கையர் அன்றும் இன்றும் என்றஞ் சூழ்ந்து வணங்குவர். (10)

94. ஆடு பாம்பே. 248.

806. ஆடு பாம்பே பணிந்தாடு பாம்பே
ஆன்மாநித தியமென்று ஆடுபாம்பே

மாடுமக்கள் சுற்றமெல்லாம் மயக்கமென்றே
மாதவர்தம் இயக்கத்தை மகிழ்ந்து கொண்டே
தோடுடைய செவியனைத் தோத்திரஞ் செய்தே
சும்மாவிருந்து கண்ணைத் திறந்து கொண்டே
(ஆடுபாம்பே)

(முன்பாட்டு (1—52) விளக்கங் காண்க, (2—386) காண்க) ஐந்துதலை நாகம் ஜம்புவன்களும் இயக்க இயங்கும் ஆன்மாவைக் குறிக்கிறது. அடங்கிய பாம்பைச் சடையிலே நங்கை எனுங் கங்கையுடன் ஒற்றுமையாக வீற்றிருக்கத் தண்ணளி வாய்ந்தவன் காட்சி தருகிறேன். ஜம்புவன்களும் அந்தக் கரணங்களுங் கொண்ட முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களுங் தன்னுள்ளடங்கவே முதி தேவர்களும்வன் ஏவல் செய்யத் தத்துவாதிதன் உலகுக்குத் தொண்டு புரிகிறேன். ஜிந்துதலை நாகம் அடங்கி இருந்தாடுவது

போல் ஜம்புலன்களுக் கொண்ட முப்பத்தைத்து கருவிகரணங்களும் தத்துவாதீதனுக்கு ஏவல் புரிகிறார்கள். தத்துவாதீதன் பிறப்பற்றவன். ஆன்மாவை அழியாத ஆத்மஞகக் காண்பவன்.

மாடுமக்கள் சுற்றுமெல்லாம், ஜம்புலன் வழிச் செல்லும் மனக்குரங்கு ஜம்புலக்களி மரத்துப் பலபலவாகிய புத்திக்கிளை வழிச் சென்று கனி பறித்துண்ணும் மாண்ய வாழ்வைக் கொடுப்பன. ஜம்புலன்களை இறைவன் பால் செலுத்தி மனத்தை வெல்லவாம். (2-129 ; 139) மனமடங்க அகந்தோன்றும். மோனங்கிலை எய்து வோம். சும்மா இருந்தே ஞானக்கணைத் திறந்தே. (2-735) மகேஸ்வரன் சதாசிவன் எனும் ருபங்களைத் தியானிப்போம். மாடுமக்கள் தரும் மாயா வாழ்வை ஒழிப்போம். அறிஞர்கள் கூடியே பூசையுந் தோத்திரமுஞ் செய்யும் இயக்கத்தில், சும்மா இருந்து கணைத்திறந்து நிற்கும் அந்தத் தியான நிலையில் நிலைத்து நிற்போம். மானும் மழுவுங் கையிலேந்தியவன் மங்கை ஓர் இடப்பாகமாகவுள்ளவனை, பரசிவான்மாவாக விளங்கும் சத்தியுஞ் சிவமுமான அர்த்த நாரீஸ்வர ருபணைத் தோத்திரஞ் செய்து பரசிவ வணக்கஞ் செய்வோம். (சிவானந்த லகரி ச. 1. • (2-515) இல் காணக). (1)

807. வீடு நமக்கென்றுஞ் சொந்த மென்றே
வீணைசைப் படுவெதல்லாம் பந்தம் - என்றே
தேடும்பொரு ளெல்லாஞ்சிவ தொண்டுக்கென்றே
தேசமெங்குஞ் சென்றுண்மை பேசிக் கொண்டே
(ஆடுபாம்பே)

மோட்சவீடு, பிறப்பையறுக்கும் தத்துவாதீதனும் வாழ்வு, தில்லைத்தரிசனங் கண்டே தத்துவாதீதனக வாழும். அவ்வாழ்வு எம்முடையது. அதில் ஆட்சேபணையிலை. ஆதலால் வீணை ஜம்புலன் வழிச் செல்லும் வாழ்வை ஒழிப்போம். அந்த மாடுமக்கள் சுற்றுமெல்லாந் தரும் பந்தத்தை ஒழிப்போம். நாம் தேடும் பொருளெல்லாஞ்சிவ தொண்டுக்கென்றே (வைத்த பொருள் உடல் ஆவி முன்றும் உன் கைவசமென்று) ஒப்புக் கொடுப்போம். எப்பொருளிலும் எச்செயலிலும், தேசமெங்குஞ் செல்லும் போதும் “எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்குந் தேவே பராபரமே” நின்று இயங்குவதைக் காண்கிறோம். அந்த முழுதும் உண்மையெனும் நிலையை நாட்டி ஆடுபாம்பே, பணிந் தாடு பாம்பே; முப்பத்தைத்தந்து கருவிகரணங்களுங் தன்னுள்ளடங்கிய தத்துவாதீதன் என் ஆக்கையைக் கோயிலாகக் கொண்ட சிவ பெருமானின் சடையில் அடங்கி நின்றுடு பாம்பே. (2)

808. பாடு படும்போதும் ஆதிபதம் நினைந்தே
பாடிப் பாடித் திருவருளைப் புகழ்ந்து கொண்டே
ஓடு மிருந்தியும் ஒன்றுக்கக் கண்டே
உண்மை முழுதுமென மன்றுடிக் கொண்டே
(ஆடுபாம்பே)

ஓழுக்கத்திலும் விழும்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பரை
அவரவர் நெறி நிறுத்திச் சோதிப்பவன் எம்மிறைவன். எந்
நிலையிலும் எக்கோலத்திலுமவனையே, ஆதி பதமே நினைந்து
நினைந்துருகிப் பாடுவோம். நடப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானை,
கூட்டும் பொருளாகக் காணவொட்டாத அவ்வறிவுப் பொருளை
நம்மறிவினாலே காணும் வரை, தன்டரளமொடு மனி எண்டிசை
யும் தயங்கச் சோதிக்கும் போதனுசிரியருடைய வித்தையின்திற
ணியும் திருவருளையும் வியந்து பாடிப் பணிவோம். ஓடும் இரு
நிதியும் புகழும் இகழும் ஒன்றுக்கக் கண்டே முழுதுமுண்மையெனும்
மெய்ப்பொருளை (2—772) நினைந்து நினைந்துருகி ஆடுபாம்பே
பணிந்தாடு பர்ம்பே. (முன் பாட்டு கடைசி வரிகளைக்காணக. (3))

95. திருவருள் கைகூடுது. 249.

இராகம்—சாவேரி, தாளம்—ஆதி
— பல்லவி.

809. திருவருள் கைகூடுது சிந்தை களிக்கருது
அனுபஸ்லவி.

இருவரும் எதிரில்லாத உண்மை முதிருது..... (திருவருள்)
சரணங்கள்.

ஓன்றே வீரன்டோ வென்னுஞ் சந்தேகந் தெளியுது
இம்சிவாய நமவென்ன உள்ளங்குளிருது..... (திருவருள்)
அதிர வரும்நமனும் அஞ்சியே பணிசெய்யம்
அஞ்சவ தொன்றுமில்லை அஞ்சவருவதுமில்லை (திருவருள்)

உரை. முன் பிறவிகளிலே வெண்டியமுததின் காரணமாக
எம்பிரான் திருவருள்பாலிக்க எல்லாமவன் செயலாய் விளங்க,
இருவினையும் விட்டகல, என்னங்களுமவனேயாகிச் சிந்தை
தெளிந்து உவமை கடந்தவின்பந் தேக்கச் சிந்தைகளி கூருது.

இருவரும் ஆட்சேபிக்க முடியாத அந்த முழுதுமுண்மை
யெனும் (2—772) எளியேனும் உலகும் முழுமுதல்வளும் எம்-

பெருமானும் ஒன்றுபட்ட முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் நின்று நடனம் புரிகிறோன், (சகர், (2-309) காண்க)

ஓம் சிவாயநம் வென்று உரையிறந்து சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தொன்றே இரண்டோ எனும் எண்ணமே தோன்ற இடமில்லை. மூப்பு வந்தடைந்து உடல் தழும்ப உயிரைக் கவர வரும் நமன் எல்லோர் உள்ளத்தும் நடுக்கத்தை கெர்டுப்பவன். ஐந்தொழிலுங்குனித்தருஞ்சையன் முத்தேவரையுமேவல் கொள்பவன். படைத் தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் எனும் ஐந்தொழிலுமே. குனிந்தருஞ்சையன் சிவபெருமானுக்கிணங்கியே தேவர்களும் நமனும் செயல்புரிபவர். நமனுமஞ்சியே பணி செய்வான். நாம் அஞ்சவதுமில்லை. பேரொளியுடன் எம் ஓவி கலந்த பின் வருவதுமில்லை. (2-8)

96. வரந் தருவார். 250.

810. வருவார்-வருவார்-வரந் தருவார் சுவாமி வஞ்சம்பொ றுமைகோபம் நெஞ்சினில் நீ வையாதே (வரு)

பொய் கொலை களவு காமம் பொருளாசை இவை நீக்கல் எனும் இயமம் நியமங் கைப்பிடித் தொழுகிப் பூஸ்யுந் தோத் திரமுஞ் செய்வோம். ஜம்புலன்களையும் அப்பர் சுவாமிகளுடைய “தலையேநீ வணங்காய்” என்னும் தேவாரம் போன்ற பாடல் களைப் பாடிப்பாடி உரையுணர்ந்துபாடி மனதை வெல்ல வேண்டும். ஜம்புலன்களும் அஞ்சமடக்கா அறிவு எனும் அறிவாக நின்று இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபட வேண்டும். திருவருள் கைகூடும். இறைவனருளால் மனமொடுங்கும். இறைவன் வந்து வரந்தருவான், (1)

ஓருவரு மிருவரு மூவரு மானவர்
ஓங்காரத் துட்பொருள் ஆகியே நிற்பவர் (வரு)

ஐந்தெழுத்துச் சோதியாயும் ஐந்தொழிலுங்குனித்தருஞ்சையனுக்கவும் பரம் பொருளான சிவபெருமான் ஒன்றுக்கவே நிற்பவர். பரசிவான்மாவாம் சத்தியுஞ் சிவமுமான அர்த்த நாரீஸ்வர ருப்த்தில் திங்கள் கங்கை சடையிலுடையோரான மானும் மழுவுங் கையிலேந்தியவரான், அம்மையப்பருமே உலக மக்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யுங்கோலம். இவைஒவிக்கு மொவிவடிவாக அம்மையும், இருவினைக்குமப்பால் நின்று செயல் புரியும் வினைமுதலாம்.

முதல்வன் அப்பனுமே இவற்றுடன் இவற்றை நுண்ணிடையவெளாடு நுடங்கும் பித்தனைக் (2-66) கண்ணிடைக் களிக்குங் கண்ரூனக் கண்ணும், இரவிமதி தீயாகி மூன்றுமாய் நிற்கும்நிலை நந்தி, அருவுருவாம் மாகேஸ்வரன் சதாசிவன் எனும் ரூபங்கள். நுண்ணிடையவெளாடு நுடங்கும் பித்தனைக் கண்ணிடைக் காண்பதே ஒங்காரத்துட் பொருளீயறிதல். (2)

கருமத்தைச் செய்யலன் கருதாம லுலகத்தில்
காயமே கோயிலாய்க் கண்டு வணக்கஞ் செய்(வரு)

ஜம்புலன்களும் இறைவன் தொண்டிலீடுபட்டுச் சிவ தொண்டாகவே ஈசுவரனுக் கர்ப்பனாஞ் செய்தே எச்செயலையுஞ் செய். உணவைச் சமைத்தலும் தனக்கென சமைத்தலை ஒழித்து இறைவன் பிரசாதமாகவே சமைத்து அவனுக்குப் படைத்த பிரசாதத்தையே உண்டால் மனம் பரிசுத்தமாகும். நிஷ்காமிய கர்மம் செய்யும் மனம் நாள்டைவில் இயல்பாகவே உண்டாகும். உன்னுடைய உடம்பையே கோயிலரக பரிசுத்தமான மனதுடன் வணக்கஞ் செய். பூசை செய். மூவருடைய தேவாரம் திருவாசகம் மற்றும் பாட்டுக்கள் கொண்டு வணக்கஞ் செய்யும் போது தேவாரம் பாடியருளிய நாயன்மாராக நீ நின்று பாடிப்பணிச் வேண்டும். (3)

தருமநெறி பிசுகாமல் தாரணி தனில்வாழ்
தன்னைத்தன் னுலறியத் தியானத்தில் நீ மூழ்கு(வரு)

ஜம்புலன்தஞ்சூமடங்க, மனக்குரங்கு ஜம்புலக்கனி மரத்துப் பலயலவாகிய புத்திக்கிளை வழிச் சென்று ஜம்புலக்கனி பறித்துண்ணது, புத்தியாகிய கண்ணிகை பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டில் ஈடுபடுவதே, தருமநெறி. மோன்மெய்திய அகத்தினராய் மோன்குருவே எழுந்தருளி நின்று செயல் புரிவன். இருவினையும் விட்டகலும். மனம் பரிசுத்தமாகும். மும்மலப் பினிப்பாம் நோய் மலையிடுக்கிலே கிடக்கும் வேர் போன்று மறைந்து கிடக்கும். சுட்டெரிக்கப் போதனுசிரியரான மருத்துவன் சிகிச்சை செய்வான். பாடுபடும்போது ஆதிபதம் நினைந்து (2-808;735) நினைந்தருகி சுட்டுப் பொருஞ்கப்பால் பட்டமறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானை அறிவுப் பொருளை, தம்மறி வினாலே கண்டு மனச் சஞ்சலம் நீங்கிச் சும்மா இருப்பின், அகந்தோன்றும். நிட்டைகூடித்தன்னைத் தன்னுலறியத் தியானத்தில் மூழ்கித் தில்லைத் தரிசனமுங் காண்பர். (4)

மரும மறிந்தவர்கள் மன்னிற்பிற வாரென்ற மகத்துக்கள் வாக்கியத்தை மறவாமல் நினைத்துக் கொள்(வரு)

தில்லைத் தரிசனந்திலே நிட்டடையிலாழ்ந்து கிடற்று கண்ட
அவணையும், வினைப்பயனென்னும் மம்பலத்தையும் படைத்தல், காத்
தல் அளித்தல், மறைத்தல், அருளால் எனும் ஐந்தொழிலையும் வினை
முதலாம் முதல்வணையும் இறைவன் திருவருளையும் வேறும் எத்
தனையோ மருமங்களையும் அறிவினால் கண்டறிந்ததால் வேறும்
பிறப்பெடுக்கார்கள். துண்பக்கடலான இம்மாயப் பிறப்
பெடுக்க என்னைர்கள். அறிஞரிகள் ஞானிகள் தந்த இந்த வாக்கை
யித்தை மறவாதே. (5)

திருவாரும் நல்லூரில் செல்லப்பன் மாணுக்கன்
திருவாளன் சொன்னசொல்லைக் சிந்திக்கச்
சீவன்முக்தி...(வரு)

தில்லைத் தரிசனங்கண்ட, மோட்ச வீட்டுக்குச் செல்லும்
ஆத்மனின் கோயிலாக விளங்கும் நல்லூரில், அகத்தே உள்ளது
தினில் செல்லப்பன் மாணுக்கன். திருவருள் நிறைந்து விளங்கும்
சிவயோக சவாமிகள் சொன்ன (மேல் காணும்) வாக்கியங்களை
சிந்தித்து பொருளுணர்ந்து சிந்தித்து தம்மறிவினாலே கண்டு
அவ்வழி நின்றும் சீவன் முத்தனக வாழ்ந்தால் பிறப்பையறுக்க
லாரம். (6)

97. காயமொரு சித்திரக் கோயில் 251.

811. காயமொரு சித்திரக் கோயில்—அது
கண்ணுதல்பெண் ணுமைவாழ் கோயில்.
மாய மென்மதி யாதே—அட்டா
மகத்துவஞ்சொல்ல மதிபோ தாதே
தூய குருவரு எாலே—நானும்
சொல்லுவேன் கேள்மருள் போமே
மாயனயன்மக பதியும்—அட்டா
மற்றுமுள்ள தேவர்களும் அரக்கர்களும்
தேயுவுடன் வாய் வப்பு—மண்வின்
சேர்ந்திருக்குஞ் சித்திரக் கோயில்
ஆதித்தனுஞ் சந்திரனும் இங்கே—இன்னும்
அளவற்ற அண்டங்களும் இங்கே
வேதியருஞ் சுத்திரரும் இங்கே—விளங்கும்
வேதமுஞ் சுத்திரமும் இங்கே (காயமொது)

இந்த உடம்பு எம்மிறைவனுலே தன்னுடைய பெண் உழைக்கெனக் கட்டிய கோயில் (வினையின் நிகழ்வால் விளையும் வினைப் பயண்ணும் அம்பலத்தே ஆருயிர் தன்னை அவரவர் வினைப் பயனுக்கேற்றவாறு “உடவில் பொருத்தி வைத்தும்” உடனின்று செயல்புரிவன், இது மாயம் தந்திர வித்தை யென்று நினையாதே உண்மைப் பொருளே கண்ணுதலும் உழையும்; வினைமுதலாம் முதல்வனும் திருவருள் கொழிக்கும் மெய்ப்பொருளானவனும் அருவாம் ரூபங்கள்; ஆனால் உண்மைப் பொருள். வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு உடனின்று அவன் செயல் புரிய ஒலிக்கும் ஒளி வடிவான ஒசையின் தொகை அம்மை “உண்மைப் பொருள். வினை முதலாம் முதல்வன் அப்பன் உண்மைப் பொருள். இந்த உண்மைகளை நாம் இவகுவில் உணர்ந்தறிய முடியாதே. சிவகுருவின் பரிசுத்தமான திருவருளினுலே உணர வைக்கிறேன் அதை நீ அறிவாயே

நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாசம் எனும் இவ்வைம் பூதங் கொண்டதே உடம்பும் உலகும். நுண் பொருள் கொண்டதே நுண்ணுலகம். இந்த நுண் பொருட்களை, அனுக்களை வேறு வேறுவிதமாக, பங்குகளைக் கூட்டியுங் குறைத்தும் பொருத்தலாலே (in different proportions) வேறு வேறு பொருட்கள் உண்டாவன. வினைமுதலாம் முதல்வனுலே ஜம்புதங்களும், பின்னும் அந்த ஜம்புதங்களாலே இந்தச் சித்திரக் கோயிலும் கட்டப்பட்டது. மாயன் அயன்—பிரமாவும் விளைவும்—இந்திரனும் அடடர் சூரியனுஞ் சந்திரனும் இவ்வாறே. அளவற்ற அண்டங்களுமிங்கே. பிரமணருஞ் சூத்திரிருமிங்கே. வேதங்களும் உபநிடதங்களும் அவை கொண்ட சூத்திரங்களுமிங்கே. ஜம்புதங்களாலும் அந்தக் கரணங்களாலுமேயுண்டாவன.

98. ஆண்டவன் திருவடி 252.

இராகம்—தன்னியாகி. தாளம்—ஆதி.

பஸ்லவி

812. ஆண்டவன் திருவடி வேண்டிக்கொண்
ஆறுதல் உண்டாகும் டாலென்றும்

காண்பதெல் லாம் நிலை யன்றெனக் காட்டும்
காத்தை வெல்லும் பாயத்தை யூட்டும்
(ஆண்டவன்)

உரை. மாணிக்கவாசக கவாயிகள் “பூதையைத்தோ ரண்பு பூண்டு பொருத்தி நான்தோறும் போற்றவும் நான்தையைத்தோர் நான்மெய்தி நடுக்கடலுள் எழுந்தி நான் பேதையைத் பெருந் துறைப் பெருந்தோனி பற்றி,” என்று, யோகசவாயிகள் “புகை வண்டி அழைப்பர்” (2—5) என்னும் பொருளை விளங்கப் பாடு கிறார். “நினைவான்று நினையாமல் நிற்பின் அகம்” என்பதையே குறிக்கிறார்கள். இயமம் நியமங்கைப்பிடித்தொழுகி இரு விணையினின்றும் நீங்கப்பட்டான். மேலும் போதனைசிரியர் மருத் துவனஞ் சிவபெருமானுக சிகிச்சை செய்யப் பாடு படும் போதும் ஆதிபதம் நினைந்து (2—808) நினைந்துருகி இறைவனுடைய திருவருளை வியந்து பாடி அறிவே சொருபமான அகம் தோன்றக்காண பன். அந்த ஆண்டவன் திருவடியை வேண்டிக் கொண்டால், சும்மா இருக்கும் சுகம் கிடைக்குமாகில் ஆறுதல்¹ உண்டாகும். அந்த அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து ஒன்றுஞ் செறியரச் செறிவே சிவம் எனும் நிலையை அடையப் பெற்றோம். பருநிலையில் வேறு வேறு பொருட்களாகத் தோன்றும் இம்மண்ணுலகம் அந்த நிலையில் நூண் வடிவாக, அனு அனுவாக நுண்ணுகாசத்தில் நூண்வெளியில் தூண்ப்படும். (Electromagnetic field) அறிஞர், விண்ணவர், இம்மண்ணுலகம் நிலையில்லாதது, மாறி மாற்ற தோன்றும் (2—811) நிலையற்ற பொருட்களே இவை என்று கூறுவர். தூஞ் சூழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனையே (2—85; 128) இம் மண்ணுலகை விஸ்னுலகாகக் காணும் நிலையில் ஆழ்ந்து காண்பர். காயத்தை வெல்லும் உபாயமேயது.

சரணங்கள்

813. பஞ்சப் புலன்வழி போம்மனத். தினைவெல்லும் பஞ்சாட் சரத்தை யனுதினஞ் சொல்லுங். கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் சினத்தினைக் கொல்லுங் குற்றம் யாவையுங் குணமாகக் கொள்ளும் (ஆண்ட)

(முன் பாட்டு (2—751) என்பதைக் காணக) மருத்துவனஞ் சிவபெருமான் சிகிச்சை செய்பவன். மும்பலப்பினிப்பாலுண்டாகும் முக்குணங்களால் ஆக்கப்பட்ட கோபம் வஞ்சகம் அச்சம் பொருமை பொருளாசை மறைந்து கிடக்கும். மலையிடுக்கிலே கிடக்கும் வேரைச் சுட்டெரிப்பது போல், அவன் சிகிச்சை செய்யும் பேரது பஞ்சாட்சரத்தை ஒதியோதி உரையுனர்ந்தோதி உரையிறந்தோதி கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் சினத்தைக் கொன்று முக்குணங்கள் யாவையும் இறைவனுடைய என் குணங்களாக உண்டாக்கி அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து கிடப்பர் அறிஞர். (1)

814. பொன்னுகை மண்ணுகை பெண்ணுகை போக்கும்
போக்கு வரவற்ற பொன்னடி நோக்கும்
எந்நானும் சும்மா விருப்பதைக் காக்கும்

ஏழைகள் பேரில் இரக்கத்தையாக்கும் (ஆண்ட)

(முன்விளக்கம்) 812. உரை தொடர (அறியா அறிவிலாழுந்து
சும்மா இருக்கும் நிலையில் அறிஞர் விண்ணவர் பூதங்குமுப்
பொதுநடம் புரியுமிறைவணையே காண்பர். அதே போக்குவர
வற்ற பொன்னடி, ஆண்டவன் திருவடி. பாசபந்தக் கயிறு அறுந்
ததே. “காமாதி குணமெல்லாங் கட்டவிழுமாகில் கருணையே
வடிவான கடவுள் வருமாகில் தாமாக எழுந்தருஞ்தானு வரு
மாகில்” என்று (1-192). சுவாமிகளே முன் கூறுகிறார். பொன்னுகை,
பெண்ணுகை, மண்ணுகை எரிந்தது. பரசிவான்மாவாம்
விவசக்தி ருபமான அர்த்த நாரீஸ்வர ரூபமே சும்மா இருக்கும்
அகத்தில் தோன்றும் பொன்னடி. கருணையே உருவான கங்கை
எனும் நங்கை அடங்கிய பாம்புடன் ஒற்றுமையாகச் சடையில்
விளங்குகிறது. ஏழைகள் பேரில் இரக்கத்தையேகாண்பிக்கிறது.(2)

815. வெட்ட வெளியிலே நின்றிடர் தீர்க்கும்
வேதாந்த சித்தாந்தம் ஒன்றென்று நோக்கும்
கட்டுப்படாத மனத்தினைக் கட்டும்
கங்குல் பகலற்ற காட்சியுண் டாக்கும்
(ஆண்டவன்)

சும்மா இருக்கும் அகம் தோன்றவே இரவு பகலற்ற ஏகாந்த
சிந்தையராக விளங்குகிறோம். கட்டுப்படாத மனம் கட்டுப்பட
நிட்டை கூடுவோம். விண்ணுலகிலே அருவருவாம் மகேஸ்வர
குகத் தோன்றி அந்த மேலை நிலத்து வெண்ணை நிட்டை கூட
தாங்காமிடமாகிய தூரியத்திலும் அப்பாலும் விளங்கும் மூல
நிலத்தில் சென்றடங்கிய உயிர்க்காற்றால் உண்டான மூலநிலத்
தங்கியால் உருகிறது. (2-77). சித்தாகாசாமென்னும் வெட்ட
வெளியிலே அறிவுஸ்வாலை தருந்தில்லைத் தரிசனங் காண்பான்;
மறைமுடிவாம் வேதாந்தமும் முறை முடிவாஞ் சித்தாந்தமுந்
தருங் காட்சியே, நாதாந்தக் காட்சிப் பேறே, அத்தயிசனம்;
இரவு பகலற்ற சமாதியிலே இறந்து கிடக்கலாம். பின் இரண்
டாம் பிறப்பெடுத்த சந்தியாலி அவன் (3)

816. சுவாமி யோகநாதன் சொல்விய பாட்டு
சுந்தர மான வழித்தனைக் காட்டும்
ஆவி யுள்ளாலும் அழுதத்தை யூட்டும்
அகம்பிர மாஸ்மி யென்று முடி குட்டும்(ஆண்ட),
சிவயோக சுவாமிகள் கூறும் இஷ்வழி நிற்பின இரண்டாம்

பிறப்பெடுத்த சீவன் முத்தன் தாயுங் குழந்தையும் போல் குழந்து குழந்து தாமரையில் தண்ணீர் போல் சுந்தரமான வழியில் வாழ்வான் (2-336). சூரபத்மன் இராவணன் போல ஆணவ முனைப்புக் கொள்ளாமல் பக்தி எனுஞ் சங்கிலியினுலே இழுத்து அறிவு எனும் யந்திரத்தினுலே மெய்ப்பொருளானவ னுடன் கட்டுவான். இவ்வண்ணம் மனதைக் கட்டியே ஜந்தொழி லுங் குனித்தருஞ்சையனுக (2-357). நிட்டைகூடி அமுதத்தை யூட்டும் அறிவுஸ்வாலையையெழுப்பி உண்டான கருணைவள்ளும் எனும் அமுதத்தினுலே ஆவியுள்ள மட்டும் சுகர் எனும் முனிவர் போல (2-309) ஜந்தொழி லுங்குனித்தருஞ்சையனுக வாழ்வர். (4)

99. பாங்கிமாரோ 253.

817. ஜம்பூதம் நீவிரல்லீர் பாங்கிமாரே
ஜம்பொறியும் நீவிரல்லீர் பாங்கிமாரே
ஜம்புலனும் நீவிரல்லீர் பாங்கிமாரே
அந்தக்கரணம் நீவிரல்லீர் பாங்கிமாரே.

பாங்கி—தலைவியின் தொழி. பாங்கிமார் என்று ஒசை வடி வாக விளங்கும் சிவான்மாக்களையே குறிக்கிறார். ஒசையின் தொகையே பரசிவான்மாவாம் அகிலாண்ட அம்மை. கீழான பிரகிருதியே ஜம்பூதங்களும் அவற்றுலுண்டாகும் மனம் புத்தி அகங்காரமென்னும் அந்தக் கரணங்களும் மேலாண்பிரகிருதியே ஒசை வடிவாக வினைமுதலாம் முதல்வன் உடனின்றியக்க இயங் கும் சிவான்மா; சிவான்மா தனித்தியங்காதும் பரசிவான்மாவாக (1-575) வினை முதல்வனுலே இயக்க அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையாக விளங்குவது. (1)

818. ஆதியந்த முங்கட்கில்லைப் பாங்கிமாரே
ஆன்மாவே நீவிர்கானும் பாங்கிமாரே
வந்ததிலும் போனதிலும் பாங்கிமாரே
மனம் வையாமல் வாழ்ந்திடுவீர் பாங்கிமாரே

ஆன்மாவே நீ. பரசிவான்மாவாம் அகிலாண்ட ஒசை அம்மை ஆதியந்தமில்லாத பொருளே நீ. பரசிவான்மாவாக சாவதும் பிறப்பதும் தவிர்ப்பீர். மாயையின் பினக்கை யறுத்து, பாசபந் தக்கயிற்றை அறுத்திடுவீர். சிவான்மா தனித்தியங்காது வினைப் பயனென்னும்பலத்தை முற்றுமுனர்ந்து வினைப்பகையை ஒழித்து ஒரு பொருளாக விளங்கும் பரசிவான்மாவாம் அகிலாண்ட அம்மையே நீவீர் அறிவீர். (2)

819. ஆதார மாறும்விட்டுப் பாங்கிமாரே
அப்பணை வணங்கிடுவீர் பாங்கிமாரே
பாதார விந்தங்காண்பீர் பாங்கிமாரே
பகலு மிரவுமில்லைப் பாங்கிமாரே

எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் வினைமுதலாம் முதல்வனி முழுமுதல்வனும் நீயும் வேறுபாடு காணுது, ஒன்று பட்டே அந்த அத்துவிதமார்க்கங்களான சாஸி ஆமோதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் மாகேஸ்வரன் சதாசிவன் எனும் ஆறு மார்க்கங்களான (2—735) ஆதாரமாறுந் தாண்டுவீர். (2—163) அப்பாலே, நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனங் கண்டு அப்பணை வணங்குவீர். ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் அவனுடைய பாதார விந்தமடைந்து ஆழ்ந்து இரவும் பகலுங் காணுது கிடப்பீர். இரண்டாம் பிறப் பெடுத்தவராக உலகினில் வாழ்வீர். (3)

820. முன்னிலை யுங்கட்கில்லைப் பாங்கிமாரே
முனையில்வைத்துச் சீராட்டும் பாங்கிமாரே
அன்னிய முங்கட்கில்லைப் பாங்கிமாரே
ஆச்சரிய மொன்றுமில்லைப் பாங்கிமாரே

ஏதும் முதல் தோற்றமிருப்பின் அதற்கு முந்தியவனே நீ. உனக்கு முன்தோற்றமோ இருந்ததோ, ஒன்றுமில்லை ஆதி அந்த மில்லாதவன். எப்பொருளிலும் வியாபகாயிருக்கும் இறைவனும் நீயுமொன்றுபட்டு வேறு பொருளில்லாது எத்திக் குந்தானுகி என்னிதயத்தேழுறித் தித்திக்குந் கோனுகி, வேறு அன்னியம் இல்லாதே சுகர் எனும் முனிவர் போல் (2—309) உலகினில் ஐந் தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது பாங்கிமாரே. (4)

821. நீயேநீ யாயிருக்கப் பாங்கிமாரே
நித்தியத்தைக் தேடுவதேன் பாங்கிமாரே
தாயைப் போவிருக்கவேண்டும் பாங்கிமாரே
சங்கற்பம் விட்டிடுவீர் பாங்கிமாரே

ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சும் சுகர் எனும் முனிவர் போல் வேறு தன்மையற்று உலகும் கடவுனும் நீயும் முத்திறப்புணரீப் பாம் திலையில் ஒன்றுபட்டு வாழும்போது வேறும் நித்தியவனிது வைத்தேட எங்கேயிருக்கிறது. தாய் தன் குழந்தையைப் பாராட்டி சுராட்டி வளர்ப்பது போல் உலகினில் ஐந்தொழிலுங் கருணை யிடச் சிராட்டி வளர்ப்பது என்ன என்னங்களுந்தாமே யுடன் குனித்தருளியே சங்கற்பழும் என்னங்களுந்தாமே யொழிய வாழுவீர். வேறு அன்னியமில்லாதே என்னங்கள் தாம் என்கே, சங்கற்பமெங்கே? (5)

822. வையகம் முழுதும் நீங்கள் பாங்கிமாரே
வார்த்தையொன்றும் பேசாதீர் பாங்கிமாரே
கையில் நெல்லிக் கனி போலப் பாங்கிமாரே
கடவுள்நம் மிடமுண்டு பாங்கிமாரே

எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தேயூறித் தித்திக்குங் கோனே
வையகமும் நீயும் முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் ஒன்றுபட்டால்
ஜயம் ஓன்றுமில்லையே. கடவுள் நம்மிடமுண்டு. (முன்பாட்டு
விளக்கங்கள் காண்க) (6)

100. தாலாட்டு 254.

823. அன்னைபிதாக் குருவாகி யடியேனை யாட்கொண்ட
தன்னிகரில் லாதசற் குருவே நீகண்வளராய்

அடியேனை ஆட்கொண்டருள எழுந்தருளிய சற்குருவே தம்மை
உய்ய வைக்க ஒரு மகவு வேண்டுமென்று தவங்கிடந்து பெற்
றெடுத்த தாய்தந்தையராகியும் யாண்டும் நிறைந்த பேரின்பப்
பெரு வெளிக்குள்ளே பிரிவறப் பொருந்த வைத்த குருவாகியும்
அடியேனை ஆட்கொண்ட தனக்குத்தானே ஒப்பாகி மிக்காரும்
ஒப்பாருமில்லாது என்றும் மங்காது என்னிதயத்தே் பிரகாசிக்
கும் என் சற்குருவே அங்கே நீஉறங்குவாய். எத்திக்கும் தானுகி
என்னிதயத்தே யூறித்தித்திக்கும் தேவே என்பதால் வேறு
பொருள் ஏதுமில்லையாதலால் தன்னெப்பாரும் மிக்காருமில்லை
யெனலாம்.

“அன்னை யப்பனென் ஆவித்துணையெனுந்
தன்னை யொப்பற்ற சற்குரு என்பதென்
என்னைப் பூரண இன்ப வெளிக்குள்ளே
துன்ன வைத்த சுடரெனத்தக்கதே”

தாயுமானவர் (பொன்னை மாதரை. 25) (1)

824. என்னையினிப் பிறவாமல் ஈடேற்றி வைத்தவனே
உண்மை முழுதுமென்ற உத்தமனே கண்வளராய்
எப்பொருளிலும் வியாபியாகி எத்திக்குந் தானுகி என்னித
யத்தேயூறித் தித்திக்குங் கோனுகி குருவாகி எனையாண்டருளி
யாண்டும் நிறைந்த பேரின்பப் பெருவெளிக்குள்ளே பிரிவறப்
பொருந்த வைத்தே பிறப்பற்ற மங்களமான வாழ்வைத் தந்தே
ஈடேற்றி! வைத்தவனே என்னுடம்பையே தன் கோயிலாகக்
கொண்ட உத்தமனே என்னிதயத்தே என்றும் மங்காத அந்த
நிறைந்த பிரகாசத்துடனே கண்வளராய். (2)

825. நாமறியோ மென்று நல்லூரிற் சொன்னவனே சேமமுட என்னகத்தில் சீமானே கண்வளராய்

தன்னை நல்லூரிற் கண்டபோது “சிவனருளை நோக்கென்றுன் நோக்கநொடியளவிலே இன்பந் தேக்கிற்றென் இந்தை தெளிந்து” (1—489) என்கிருர் சுவாபிகள். சிவகுரு செல்லப்பாச்சாமியார் அந்நிலையை இறைவனிடம் வேண்டிக்கொள் நாமறியோம் என்கிறார். இறைவனுடைய தில்லைக்கூத்தை நாம் அறியோம்: (2—106)பாசபந்தக்கயிறு எரியதி தோன்றும் அகத்தே, நல்லூரில் அவனை நாடியே காண் (2—341). சிவகுருவே அறிவே சொருபமாக எழுந்தருளுந் தில்லைக்கூத்தில் முதல் தரிசனம், அறிவுஸ்வாக்ஷர எழுந்தருளுவன். சேமமுடன் நின்றருள் புரி யும் சீமானே சற்குருவே என்னிதயத்தே என்றுங் குறையாது பிரகாசித்தவண்ணங் கண் வளராய். (3)

826. அப்படியே யுள்ளதென வடிக்கடியே சொல்லியென்னை

இப்படியில் வாழவைத்த எந்தையே கண்வளராய்

(முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர) நன்மை தருஞ் சேமமுடன் விளங்குமகம், மோனமெய்திய அகம் ஒலிக்கும் ஒலி வடிவான அம்மையும் இருவினைக்குமப்பால் நின்று செயலிலீடுபடும் வினை முதலாம் முதல்வன் முழுமுதல்வன் அப்பனுமாய், தம்முடைய தில்லை நடனத்தைக் காட்சியளிப்பர். வினைப்பயணனுமம் பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வன் தண்ணளி வாய்ந்தவன் ஆரு யிர் தன்னை வினைத்தன்மையினின்றும் நீக்கியருளும் நோக்கங் கொண்டே “தாதா தரிகிடதோம் ஜனத ஜனத தீமென்று” (2—772) நடனமிடுகிறுன். அந்த நடனம் அப்படியே உள்ள தெங்கி கோழி தன் குஞ்சுகளுக்குத் தானுடன் நின்று கொத்திக் கொத்தியனவருந்த வழி நிற்பது போன்று என்னுடன் உடனின்று கொத்தியனவருந்த வழி நிற்பது போன்று என்னியுமதனின் நிலைக்கவைத்த தாழும் அந்நடனத்திலீடுபட்டு என்னியுமதனின் நிலைக்கவைத்த எந்தந்தையே சற்குருவே என்றுங் குறையாத ஒளியுடனே என்னிதயத்தே கண் வளராய். (4)

827. கானுங் கண்ணிற் கலந்தவனே கார்வண்ண நானும்நீயு மென்றுரைக்க நானுவேன்

கண்வளராய்.

சுகர் எனும் முனிவர் ஜந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையஞக எப்பொருளிலும் அகல் நிறைவாக வியாபித்திருந்து நடனத்தி லீடுபட்டிருந்த சமயம், தள்ளாடும் வயதிலிருந்த தந்தையவரைக் கூவியழைத்தாராம். அவர் “ஏன்” என்று பதில் அளித்தாராம்:

அந்தச் சத்தம் எல்லாருடைய வாயினின்றும் பிறந்ததாம். அதே காண்பானுங் காட்சியும் காட்சிப் பொருளுமொன்றுக் விளங்கும் நிலை “புன்புலால்யாக்கை புரை புரை கனியப் பொன்னெடுங் கோயிலாய் “என்று” ஒவ்வொரு புரையுங் கோயிலாகவும் இறை வனக்கவும். நின்று நடனம் புரிவதை அந்தப் புரையே காணுகிற தென்று மாணிக்கவாசகர் தமிழ் மந்திரங்களாகக் கூறுகிறார் அந்நிலையில் என்னிதயத்தே கண்வளராய். தனணவி வாய்ந்த வன் கார் வண்ணன், கருமுகில் போன்று கருணை மழை பொழி கிறவன், விணைத்தன்மையினின்றும் நீக்கும் நோக்கத்துடனேயே ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்செனவன். . . . (5)

828. சீராரும் நல்லாரில் தேரடியி லேயிருந்து
ஆராறிவா ரென்றுசொன்ன அப்பனே கண்வளராய்.

மோனமெய்திய அகம் இறைவனுடைய பாதார விந்தத்துக்குக் கொண்டு செல்லும் தேரே. அது சீருஞ் சிறப்பும் பொருந்தியது. ஒவ்வொரு அணுவிலும் அவனிருந்து நடனமிடும் சீருஞ் சிறப்பும் விளங்குகிறது. “அணுவன் அவனும் அவனு அணுவும் கணுவற நின்று கலப்ப” என்று திருமூலரும் “நுண்ணிடையவ ஜோடு நுடங்கும் பித்தன்” என்று சுவாமிகளும் முன்னர்(2—66) கூறுவதை அறிக. அத்தகைய மோனமெய்திய இறைவனின் தேராக விளங்கும் நன்மை பொருந்திய அகத்தே காணுங்கண்ணிற் கலந்தகார் வண்ணன் சிவகுருவே முன்றுமொன்றாய் தன் னுடன் கலந்து நின்று தாயுங் குழந்தையும் மதலை மொழி பொழிவது போன்று “உலகினேயோ என்னையேயா, உண்ணையேயா முத்திரப்புனர்ப்பாம் நிலையையோ ஒன்றுமற்ற அந்நிலையையேர்” ஆராறிவாரென்றான். அத்தகைய பேரொளியுடன் என்னிதயத்தே கண்வளராய். . . . (6)

829. எப்பவோ முடிந்ததென எனக்குப் தேசஞ் செய்த
ஒப்பிலா மாமணியே யூறவோனே கண்வளராய்

விணைப்பயனென்னு மம்பலம் எப்பவோ எம்மாலேயே உண்டாக்கப்பட்டது. முன் பிறப்புகளிலே நாம் செய்த விணையின் நிகழ்வால் விளையும் விணைப்பயன். அதை அந்த முத்திரப்புனர்ப்பாம் நிலையில் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்மையஞக நின்று கோழி குஞ்சக்குக் கொத்தி உணவருந்த வழிகாட்டி நிற்பது போன்று (2—826) ஜயனுமுள்ளத்தே நின்று நடனமிட வழி காட்டும், உபதேசம் செய்யும் ஒப்பிலா மாமணியே மாதவனே என்றுங் குறையாத பேரொளியுடன் என்னிதயத்தே கண்வளராய். . . . (7)

830. ஒருபிடி சோற்றுக்காய் ஊரூராய் நான்லையத்
திருவருள் தந்தவனே செல்லப்பனே கண்வளராய்.

ஜிந்தொழிலுங் குனித்தருஞம் வேலை எங்கு தானிருக்கிறது,
எங்கில்லை; எந்த ஊருக்குப் போகிறேன்; எந்த ஊருக்குப் போக
வில்லை. இதே என் வேலை. மாண்டு மடிந்து போகும் இவ்வுடலம்:
உலகுக்குத் தொண்டோ, எனக்குத் தொண்டோ நான்றியேன்
அந்த உடலை வளர்க்க ஒரு பிடி சோறு வேண்டும். அந்த ஒரு
பிடி சோறு உண்டு ஊரூராய்த்திரிய அருள் தந்த சிவகுருவே செல்
ப்பனே என்னிதயத்தே பேரொளி குறையாதே கண்வள
ராய். (8)

831. எட்டாத கொப்பில் இருக்குமுனை யாரறிவார்
மட்டில்லா மாமணியே மாதவனே கண்வளராய்.

பாசபந்தக் கயிறு எரிய மோனமெய்திய அகத்தினராய்
உன்னுடைய பாதார விந்தத்துக்கு உன்னையே கொண்டு செல்
லுந் தேரிலேற்றியே உன்னைக் காணலாம். அது எட்டாத கொப்பு.
அந்த கொப்பிலிருக்குமுனை யார் வந்தறிகிறார்கள். யார் பாச
பந்தக்கயிறு எரிக்க எத்தனிக்கிறார்கள். அந்த எட்டாத கொப்பி
இருக்கும் மட்டுப்படுத்த இயலாத, தேசவெல்லையோ காலவெல்லையோ
ஞானப் பொருட்குவியலின் எல்லையோ, ஒன்றுமே மட்டுப்
படுத்த இயலாத அந்தப் பெரிய மாணிக்கக்கல் போல் விளங்கும்
பேரொளியே! மாதவனே! என்னிதயத்தே என்றுங் குறை
யாதே ஷுறி நின்று கண்வளராய். (9)

832. கண்ணே யுறங்குறங்கு கார்வண்ணை நீயுறங்கு
எண்ணேன் பிறதெய்வமென் விட்யத்தே நீயுறங்கு

ஜிந்தொழிலுங் குனித்தருஞமையஞகவே கோழி தன் குஞ்சு
களுக்கு உனவருந்த வழிகாட்டி நிற்பது போன்று என்னித
யத்தே நின்று செயலிலீடுபடுத்தி நடனத்தில் வழி நிற்கும் தன்ன
ளவி வாய்ந்த கருமுகில் போன்று கருணை மழை பொழிகின்
ரவனே! கார்வண்ணை!, ஆணவ முளைப்புக் கொட்டகுபத்மன்
இராவணன் போன்று வேறு ஓர் எண்ணமுங் கொள்ளேன். வேறு
எத்தேவரின் வேலையிலும் ஈடுபடேன். என்னங்கள் தாமே மும்
மூர்த்திகளுக்கும் மூர்த்தியாக விளங்குகிறவன். இராவணன்
முதலியோர் பொருள் வகையியை ஏவுக் கொண்டு முத்தேவரான
பிரமா, விஷ்ணு, முதலியோரை வேண்டி நின்றனர். அவ்வண
ணம் வேண்டேன் பிற தெய்வம், என்னிதயத்தே ஊறும்
பேரொளியே மாதவனே கண்வளராய். (10)

101. சிந்தை தெளிந்தேனே 265.

பல்லவி

833. தேடித் தேடித் திரிந்தலைந்து நான்
சிந்தை தெளிந்தேனே.

சரணங்கள்

சிந்தையிற் கண்டேயென் தீவினை போச்சுது
சிவபெரு மான்தன் வினையடி வாய்ச்சுது
இந்த வுலகம் கனவாய்ப் போச்சுது
எல்லாம் என்தன் கைக்குள்ளே யாச்சுது (தேடி)

விவசிவ எனும் தமிழ்மறை தரும் உண்மைப் பொருளையே,
எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து ஆருயிர் தண்ணை இயக்கும்
வினை முதல்வனும் முழு முதல்வனுக் நாம் அறிகிறோம். சூரிய
ஞௌளி கண்ணௌளியுடன் கூடியே பொருட்களை வீறு பெறச்
செய்வது போன்று உயிர்க்குயிராம் நாதன் ஆருயிர் தண்ணுடன்
ஷ்டனின்று உலகியல் வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுச் செயலாற்று
கிறோன்: இந்த உண்மையை உணர்ந்தேன். மாணிக்க வாசக
சுவாயிகள் “வேண்டத்தக்க தறிவோய் நீ” என்று “நம் எண்
ணங்களையறிந்த வினைமுதல்வனும் நீ நாம் வேண்டும் பொருட்
களை நமக்குத்தர படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் கடவுளரான
அயன்மால் ஹரியவனுகவும் நின்று நாம் வேண்டும் பொருட்களை
அளித்தலீர்” என்கிறார். உலகியல் வாழ்க்கையிலைந்தே நாம்
வேண்ட நீரே என்னைப் பணி கொண்டார்.

தேடித்தேடி உம்மைக் காண வேணும் என்றலைந்தேன்
பாடுபடும் போதும் ஆதிபதம் நினைந்து நினைந்துருகி வேண்டியேன். மறைப்பாற்றவாஞ் சிவபெருமானையே நம்மறிவினால்
கண்டேன். சிந்தை தெளிந்தது. சமாதானம்டைந்தேன். தீவினை
போச்சுது. கள்ளமனம் போயொழித்தது. சித்த மவுனம் செயல்
வாக்கெல்லாம் மவுனம் சுத்த மவுனம் என் பால் தோன்றிற்று
மவுன குருவே என்னிதயத்தே ஏழுந்தருளி நின்று செயவிலீடு
பட்டார். சிவபெருமானுகடைய இனையடிகள் சத்தியுஞ் சிவரு
மான பரசிவான்மாவாம் பார்வதி சமேதரே, எம்புத்தியாகிய
கன்னிகையை ஆண்டருள் புரிந்து சும்மா இருக்கும் நம் அகத்தே
நின்று தம் வேலையிலீடுபட்டார். மாயை யுலகம் கனவாய்ப்
போச்சுது. எம்மனதை வெற்றி கொண்டேன். எம்மைம்புலங்களும் அந்தக் கரணங்களும் என்தன் ஏவல் கொண்டு பார்வதி
யின் வேலையிலீடுபட்டார். என் சிந்தை தெளிந்தது. (1)

834. கருவி கரணங்கள் ஒய்ந்து போச்சுது
கானாத காட்சிகள் காண லாச்சுது
ஒருவரு மெதிரில் லாமற் போச்சுது
ஒழு மாயை பறந்து போச்சுது.

முப்பத்தைந்து கருவி கரணங்களும் மாயையுலகு தரும் வேலைகளைச் செய்யாதொழில்தன. பார்வதி சமேதருடைய அடிமையான எளியேனுடைய வேலையிலீடுபட்டன. (முன்பாட்டு) நிட்டை கூடினேன். தில்லைத் தரிசனங் கண்டேன். மற்றவர்கள் கானாத காட்சிகள் கண்டேன். எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கு மிறைவனும் எளியேனுமொன்று பட்ட நிலையில் வேறுபொருளில் லாமையல் ஒருவரு மெதிரில்லாமல் போச்சுது. நான்நான் எனும் ஆனவழுமைப்புக் கொள்ளப் புறத்தே நின்றியக்கும் மூவாசையும் ஏரிந்து போச்சுது. ஒ ஒ மாயை பறந்து போச்சுது. சிந்தை தெளிந்தேனே. (2)

835. நில்லென்று சொல்லி மனத்தை நிறுத்துவேன்.

நேர்மை யான வழியிற் செலுத்துவேன்
வல்லபம் பேசி யாரையும் வெல்லுவேன்.

வானை எாசை வீணைச் சொல்லுவேன். (தேடி)

மனத்தை வேறு உலகியல் வழியில் ஜம்புலன்களாலுந் தள்ளப்பட்டு அலையவிடாது இறைவனையே சிந்தித்து அவனில் ஒடுக்கி நிறுத்துவேன். நிட்டை கூடி அவனுடைய தரிசனத்தில் கண்டதன் வயத்தனுஞ் அறிவு கொண்டே பார்வதியே செயலிலீடு படும் உண்மைவழி நின்று நேர்மையான வழியிற் செலுத்துவேன். சர்வதத்துவாதிபதியான இறைவனின் வேலையிலீடுபட்டே வல்லமை பேசுவேன். எவரையும் வெல்லுவேன். பார்வதி தேவியே தன் வேலையிலீடுபடும் போது என்ன குறையிருக்கிறது? வினை முதலாம் முதல்வனே முழுமுதல்வனே புத்திக்கு அப்பாற் பட்ட வனே யானுகிய என்னை விழுங்கி வெறுந்தானான தத்துவக் காரன் செயல் புரிகிறுன். வானுளாசைகள் எங்கே? எல்லாம் எப்பவோ எம்மை விட்டுப் பறந்தனவே. இறைவனே தம் வேலைகளைச் செய்கிறுன். சிந்தை தெளிந்தது. (3)

102. யாழ்ப்பாணத்தானே 256.

836. அன்பி னற்பணிந் தேத்து மடியவர்
துன்பம் யாவும் துடைத்தருள் செய்தவன்
பொன்னார் மேனியன் போர்விடை யூரிதியன்
இன்பந் தங்கும் யாழ்ப்பாணத் தானே.

பாடுபடும் போது ஆதிபதம் (2—808), சிவன் செயலென்னும் மெய்ப்பொருளானவன், வினைப்பயனென்னும் அம்பலத்தே நின்று செயல் புரியுந் தன்னளி வாய்ந்தவன் எழுதிய உலகமாகிய நாடகத்தைச் சிந்திப்பர்; எம்மை நானென்னுமானவ முனைப்புக் கொண்டலைக்கும் அந்த மறைந்து கிடக்கும் மும்மலப் பினிப் பைச் சுட்டெரிக்கச் சிகிச்சை செய்யும் மருத்துவனஞ் சிவபெரு மானைச் சிந்திப்பர். தாமே உடனின்று செயலிலீடுபடுத்தித் தன்னைக் காண்பிக்கும் நாதன்ததைச் சிந்திப்பர். அந்த மருத்து வனஞ் சிவபெருமானை, அன்பினுற் பணிந்தேத்துமடியவர் உள்ளத்தே அவன் நின்று வேறுபாடு காணுதே ஒன்றுபட்டால் இன்பம் எங்கே, துணிபம் எங்கே? எல்லாமவன் செயலே என்னும் பேரானந்தந் தரும் நாடகமே.(மேலே கூறப்பட்ட).இத்தகைய பொன் மேனியையுடையவனே, மோட்ச வீட்டிட நமக்கருள் வழி நின்றருளும் மருத்துவனஞ் சிவபெருமான். ஜம்புலன்களும் அவற்றூலான முப்பத்தைந்து கருவி கரணங்களும் மாயையின் உலகு வழியிழுக்க அவற்றுடன் போர் புரிந்து வெற்றி கொள்ள மருத்துவனஞ் சிவபெருமான் தம் மெய்யன்பரை அன்பினுற் பணிந்தேத்தும் அடியரையே ஊர்தியாகக் கொண்டவன். அந்த மருத்துவனஞ் சிவபெருமானே போர் விடையூர்தியன்; இன்பந் தங்கும் (முன்விளக்கம் எல்லாம் அவனேயாம் எனும் நாடகம்) யாழ்ப்பாணத்தான். யாழ்ப்பாணமே தம் கோயிலங்களும், செல்லப் பாச்சாமியாரைச் சிவவிங்கமாகவும் உருத்தாங்கி எழுந்தருளிய எம்மிறைவன்.

(1)

837. ஆதி யந்தமும் அற்றவன் மெய்த்தவர்

ஓதி நானும் உவந்திடும் உத்தமன்

பாதி மேனியில் பாவையை வைத்தவன்

நீதி நின்றிடும் யாழ்ப்பாணத் தானே.

மெய்யன்பன் பணிந்தேத்தும் மருத்துவனஞ் சிவபெருமான் ஆதியந்தமில்லாதவன். (முன் பாட்டு விளக்கங் காண்க) மருத்து வனஞ் சிவபெருமானுடைய, தண்ணளி வாய்ந்தவனுடைய நன் நோக்கத்தை, மறைந்து கிடக்கும் மும்மலப்பினிப்பைச் சுட்டெரிக்க அவனுடனின்று செயலிலீடு படுத்திச் செய்யும் நாதன்ச் சிகிச்சையை, அஞ்செழுத்தை ஓதி ஓதி உன்மைகளை உணர்ந் தோதி உரையிறந்தோதி அப்பொருளேயாகி வேறுபாடு காணுதே ஒன்று பட்டே சிந்திக்கும் உத்தமன். அம்மெய்த்தவர் உள்ளத்தைத் தங்க கோயிலாகக் கொண்டவன் பொறைநிலை எய்தியே சமாதியடைந்தவன். பார்வதி தேவியே தம் வேலையிலீடுபடக் கண்டு காணுத காட்சி கண்டவன் (2—834). பார்வதி சமேதரே

உலகியல் நடனத்தில் ஈடுபெட்டிருக்கிறார்கள். பாதி மேனியில் பாவையை வைத்தவன். தையல் தனக்குத் தன் பாதியுடல் கொடுத்த உத்தமன் (1-773). வினை முதலாம் முதல்வனே வினைப்பயணன்னும்பலத்தே இருவினைக்கும் அப்பால் நின்று செயல் புரிய ஒவிக்கும் ஒலி வடிவான் அம்மை காட்சி தருகிறார். இந்த நீதி விளங்க ஜந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையங்கவே செல்லப்பாச் சாமியாராக உருத்தாங்கி யாழ்ப்பானத்தைக் கோயில் கொண்டருளிய உத்தமன். (2)

838. இன்ன தன்மைய னென்றறி வொண்ணேன் முன்னர் இராவணன் முடிபத்தும் நெரித்தான் மன்னர் மன்னவன் மதிதவழ் சென்னீயன் நன்ன வர்சேர் யாழ்ப்பானத் தானே,

மட்டில்லா மாமணி (2-831) எத்திக்குஞ் தானுகி நின்று மட்டில்லா, எல்லையில்லாத ஞானப் பொருட்களையூறிக் குவிக்குஞ் தன்மையன். ஒவ்வோர் பொருஞும் ஒவ்வோர் தன்மையைக் குறிக்க அந்த ஞானப் பொருளே உருவமானவரை, இன்ன தன்மையரி என்று எவ்வாறு கூறமுடியும்? குறிகுண்மற்றவர். ஆணவழுவினப்புக் கொண்ட இராவணன் முடிபத்தும் நெரித்தவர். (2-240) தேவரெல்லார்க்குஞ் தேவன். முழு முதல்வன் சாந்தமே யுருவானவன். சந்திரனைத் தலையிலணிந்தவன். நன்மைகளேயுருவாக இறைவனிடம் தம்மையொப்படைக்கும் மெய்யன்பரி நிறைந்து விளங்கும் பாரிவதி சமேதரே தம் உள்ளங் கொண்ட வன். அம்மெய்யன்பர் உள்ளத்தே என்றும் நின்று நலமளிக்கும் செல்லாப்பாச் சாமியாராக உருத்தாங்கி ஏழுந்தருளி யாழ்ப்பாணங் கோயில் கொண்ட எம்பெருமான். (3)

103. சிவத்தியானஞ் செய் 257.

839. சிவத்தியா னத்தைச் செய்யும் மாந்தர்கள் அவத்தில் பாரினில் அலைவ தில்லையே.

குரியன் எழு முன் எழுந்து காலையிலும் மாலையிலும் தேகஞ் சுத்தி செய்து கோயிலுக்குச் சென்றே அல்லது தியானத்துக்கு என் ஒதுக்கப்பட்ட ஓர் இடத்திலிருந்தோ தேவாரந் திருவாசகம் நற்சிந்தனை முதலியன் பாடியோ அஞ்செழுத்தை ஒதியோ அல் லது சும்மா இருந்து பிரணுயாமஞ் செய்தோ நானுந் தவரூது சுசவர் தியானத்தில் ஈடுபட்டால் மனம் பரிசுத்தமாகும். வஞ்சம் பொருமை, கொலை, களவு, பேராசை அற்ற மனமுடையோராய்ப்

பாலணப் போலுள்ளம் படைத்தோராய் வாழ்வர். சுற்றறமும் அயலோருமவனை நேசிப்பர். உலகம் நேசிக்க அவன் பாரினில் அலைவதில்கூயே.

(1)

840. தவத்தை யாற்றிடில் தன்னை யறியலாம்
அவத்தை யாற்றிடில் வீழ்வர் நரகினில்

காலத்தை வீண் போக்காது காலையும் மாலையுந் தியானத் திலும், வேறும் நேரம் ஈசவரனுக் கர்ப்பணங்கு செய்தாற் போல் தன்னுடைய கர்மத்திலும் ஈடுபட்டிருப்பின், இயமம் நியமங்கடைப்பிடித் தொழுகின் மனமடங்கும், நிட்டைகூடலாம். தன்னை யறியலாம். ஆனால் மனந் தியானத்திலோ அல்லது வேறு நற்கருமத்திலோ ஈடுபடாது வீணை அலையில் அந்த மனம் கோள் பொருமை, வஞ்சகம், சுது கொலை முதலிய இழி தொழில்களுக்கிடமாகும். நாள்டைவில் பெருங் கொடியோனுகி பாவச் செயல் களுக்கீடாகி நரகமடைவான்.

(2)

841. தில்லை யம்பலத் தாடுஞ் சேவடி
எல்லை யற்றநல் வின்பம் நல்குமே.

தியானத்தி லீடுபட்டு மனமொடுங்கி மோனமெய்திய அகத் தினர் தம்மை முழுமையு மிறைவனுக் கொப்புக் கொடுத்தோர். தாயுமானவர் “வைத்த பொருள் உடலாவி மூன்றும் நின் கை வசமெனவே யான் கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டு சித்தமிசை புகுந்ததுதான் மெய்யோ பொய்யோ” என்று கூறுகிறூர். அதைகைய மெய்யன்பர் உள்ளத்தே பார்வதி தேவியே தன்கூத்தை இயற்ற அவர்கள் அந்தத்தில்லை நடனத்தையே உலகியல் வாழ்க்கையில் காணகிறார்கள். நாள்டைவில் அகந்தோன்றும்; நிட்டைக்கூடுவர்; பிறப்பையறுக்கும் எல்லையில்லா இன்பம் பெறுவர்.

(3)

842. உள்ளத் தூய்மையாய்’ ஒருவன் பாதத்தை
உந்து வார்தமக் குணர்வு வந்திடும்.

இயமம் நியமங்கைப்பிடித் தொழுகிப் பரிசுத்தமான மனம் படைத்தோர் சாக்கி, ஆமோதிப்பவன், தாங்குவோன், அனுய விப்பவன் என்னும் முதல் நான்கு அத்துவிதமாச்சகங்களிலும் 2—735) எப்பொருளிலும் வியாபியாயிருக்குமிறைவனுந் தாழு மொன்று பட்டே வாழும் நிலையைத் தியானிப்பர். வைத்த பொருள் உடலாவி மூன்று மூன்கைவசமெனவே, எந்திலையிலும்) எக்கோலத்திலும், ஆதிபதம் நெந்து நெந்துருகி உந்தவார்தமக்கு மாகேஸ்வரன் எனும் அனுபவ வணர்வு ஜிந்தாம் நிலைப்புருவ நடுவில் தோன்றும். (2—241 ; 525) (4)

843. அல்லும் எல்லியும் இறைவன் பாதத்தைச் சொல்ல வல்லவர் தூய்மை யாவரே.

அல்லு—இருள், இரா. எல்லு—சூரியன், பகற்பொழுது.

இரவும் பகலும் இடைவிடாது ஒவ்வொரு வினாடியும் அஞ்செழுத்தையோ தேவார திருவாசகங்களையோ ஒதியோதி உரை உணர்ந்தோதி உரையிறந்தோதி அறிவே சொருபமாக விருந்து, இறைவன் பாதத்தில் தியானத்தில் ஆழந்திருப்பவர் மனம் பரி சுத்தமாகி அகந்தோன்ற நிட்டை கூடுவரே. இறைவன் பாதம் சும்மா இருக்கும் அறிவு சொருபம். (5)

844. எங்கு மீசைனை யேத்துவார் தம்மைப் பொங்கும் வல்வினை பொருந்த வில்லையே.

இரவும் பகலும் அவனையே (மேலே 842 விளக்கங் காண்க) நைந்து நைந்துருகி எந்திலையிலும் எக்கோலத்திலும் எப்பொரு விலூம் நாம் காணபோமாகில் மகேஸ்வரன் எனும் ஜிந்தாம் நிலையாகிய அத்துவித உணர்வு வந்தடையப் பெறுவோமாகில், நிலைக் கூத்தினையே எங்கும் காணபோமாகில் அல்லல் என் செய்யும் அருவினை யென் செய்யும்? தொல்லை வல்வினை என் செய்யும்? இருவினையும் நம்மை விட்டகலும். (6)

845. தெய்வ மொன்றெனத் தெரியும் மாந்தர்கள் உய்வர் வையத்தில் யுண்மை உண்மையே

மகேஸ்வரன் எனும் அனுபவவுணர்வு, எப்பொருளிலும் வியா பித்திருந்து இயக்கும் அந்த வினைமுதலாம் முதல்வனே, என்னி தயத்தேடியும் நின்று யானகீய வென்னை விழுங்கி விளங்கும் வெறுந் தானை தத்துவகாரன், வினைமுதலாம் முதல்வனேயென உதிரும் உணர்வே (2—101) இந்த உண்மையை என்றும் தியானிக்கவே அறிவே சொருபமாகும். ஓடுங்கிய உள்ளமும் நிட்டையும் மற்றுந் தரிசனங்களுங் கிடைக்கப் பெறுவோம். (7)

846. எந்த நேரமும் இறைவன் பாதத்தைச் சிந்தை செய்திடில் தீரும் வல்வினை

(முன் விளக்கம் 844 காண்க) எந்நானும் ஒவ்வொரு வினாடி யும் மோன்மெய்திய அகத்தினராய் அவனையே சிந்தித்தால் இரு வினையும் எம்மை விட்டு நீங்குமே. (8)

847. அடியவர் பாதத் தன்பு செய்திடில் கொடிய சூற்றுவன் மடியுந் திண்ணமே.

(முன்பாட்டுக்கள் விளக்கந் தொடரவே) அடியார்க்கு எளிய வணை சிவபெருமானி (2-787) மெய்யடியார் தம்மை அன்டுடன் வேண்டிப்பணி புரிவோமாகில் ஈசுவரன் நம்முள்ளத்துறைவான் மோனமெய்திய அகந் தோன்றும். நிட்டைகூடியே பிறப்பை யறுப்பாய், கூற்றுவன் உன்னை வந்தடையானி. (9)

“மார்க்கண்டர்க்காக மற்றிப்பட்ட பாட்டையுன்னிப் பார்க்கின் அன்பர்க்கென்ன பயங்காண் பராபரமே”
என்று தாயுமானவர் கூறுவதைக் காண்க,

848. சிலஞ் சேர்சிவ ஞானத் தேனினை
ஞாலத்துண்பவர் நமனை வெல்லுவார்.

இருவினையும் விட்டகல இறைவனையே வேண்டி “இன்னுங் காணேனே”என்று வருந்தும் மெய்யடியாருடைய மும்பலப் பிணியிப் பென்னும் நோய்மலையிடுக்கிலே மறைந்து கிடக்கும் வேர் போன்ற நோயாளிக்குத் தெரியாதே மறைந்து கிடந்து நானென்னு மாணவ முனைப்பையுண்டாக்குவதே அதன் காரணம். மருத்துவங்கு சிவபெருமான் திகிச்சை செய்தே மலப்பினிப்பைச் சுட்டெரிப்பவன். எந்நிலையினும் எக்கோலத்திலுமவனையே, இறைவன் திருவருளேன் எனுமன்பு பெருக நெந்து நெந்துருகி அந்தத் தேனினைப்பருகிப்பருகி பேரானந்தங் கொள்பவர், சுட்டுப் பொருஞ்கக்கப்பால்பட்ட அந்த அறிவே சொருபமான மறைப்பாற்றலாகு சிவபெருமானைத் தம்மறிவினால் காண்பர். முக்குணத்துக்கப்பால்பட்டவராக என்னந் தானுமூளங் கொண்டவராக (1-244) செயலிலீடுபடுவர் ஆவேரிபாடுவர் எல்லாமவனேயென்பர் பேதம் இல்லாதோர் கற்பளித்த பெருந்துறைப் பெருவெள்ளம், தேன்போன்று தம் மகத்தே பெருகச் சாதல் சாதல் பொல்லாமையற்ற தனிச்சரண் சரணமென்னுங் காதலுடனே, அழிவற்ற ஒப்பற்ற அந்தத் திருச்சரணையைப் பேணிப் பாடுவர் ஆவேர். நிட்டைகூடியே பிறப்பை யறுப்பர். (10)

849. வாலை வணக்கமாய் மகிழ்ந்த பாவினைக் காலையும் மாலையும் ஒதக் கவலைபோம்.

வாலறிவு—ஞானம்; மூதறிவு. வாலறிவன்—கடவுள் வாலை—ஒர்சக்தி; சுத்தம்; பன்னிரு வயதிற் பெண்.

இயமம் நியமங் கைப்பிடித்தொழுகில் பரிசுத்தமான மனம் உண்டாகும். பாலன் போல் உள்ளம் படைத்தவங்கு விளங்குபவன் பன்னிரண்டு வயதுப் பெண் தங்கணவனை நினைப்பதுபோன்று பரிசுத்தமான நெஞ்சடையவங்கு இறைவனையே வேண்டி நின்று அடையப் பெறும் இன்பத்தைப் பெருக்கும் பாட்டுக்களைப்

பாடிப் பாடிப் பொருளுணர்ந்து பாடி உரையிறந்தப் பொருளே யாய்ப்பாடின் இறைவன் பாதமடையலாம் கவலையொழியும்.

விபரீதவணர்வில்லாத பெண்ணே பன்னிரண்டு வயதுப்பெண் கண்ணப்பகுடைய அன்பு போன்ற அன்பே அது. கண்ணப்பர் அரச்சித்த போது சூர்ச்சம் மயிரைச் சிலுக்கச் செய்ததாம். பன்னிரண்டு வயது மங்கையுங் கணவனைத் தொடும்போது அவ்வளவு சூச்சந்தருமாம்.

(11)

104. நாதாந்த முடிவில் நடனம் புரிவது 258.

850. கண்ணுலே காலையைத்து கண்ணுக்குக் கண்ணுயள்ளது

காதாலே கேட்கொண்டத்து காதுக்குக் காதாய்ளளது கையாலே எடுக்கொண்டத்து கைக்குக்கை யாயிருப்பது காலாலே நடக்கொண்டத்து காலுக்குக்கா ஸாயுள்ளது வாயாலே பேசொண்டத்து வாய்க்குவா யாயிருப்பது மனத்தாலே என்னையைத்து மனத்துள்மன தாயிருப்பது மூக்காலே முகரொண்டத்து மூக்குக்குமூக் காயிருப்பது மூன்னெடுபின். னில்லாமுதலது மூப்புப்பினி

யில்லாவடிவது

தாயுந் தந்தையு மானவுருவது தானே தானைய்த்

தழைத்து நிற்பது

ஒன்றிரண்டென ஒதவொண்ணைத்து ஒவியராலும்

எழுதவொண்ணைத்து

நன்று தீதிற்கு நடுவாய் நிற்பது ஞானியர்

நெஞ்சில் என்று மூள்ளது

வேதாந்த சித்தாந்தம் வேரேயைத்து நாதாந்த

முடிவில் நடனம் புரிவது

உரை. (புருவ நடுவில் மகேஸ்வரனைத் தியானித்தல்) எப் பொருளிலும் வினைமுதலாம் முதல்வன் நின்றியக்க ஆருயிரகள் செயலிலேபடுகின்றன. ஒரு பெரிய யந்திரம் பல சில்லுக்களை இயக்க ஒவ்வோர் சில்லும் தன்னுடைய வேலை நெல்லுக்குத்தல், மிளகாயிடத்தல், மாஇடுத்தல் போன்ற வேலையிலேபட்டு நிற்கும். வேறு வேறு சூபங்களைக் காணுது ஒரே வேலையான ஒலிக்கு மொலிவடிவான அம்மையே அந்த வேலை. பெரியயந்திரங்கு சிவபெரு மானுகவும், ஒவ்வொரு சில்லும் ஆருயிராகவும், ஒன்று சேர்ந்த அந்த வேலையை அம்மையாகவும் உதாரணங் கொள்ளலாம்.

அந்த ஒவிக்கு மொலிவடிவான ஏகமாய் விளங்கும் அம்மையெனும் பொருள் கண்ணுலே காடுகிறது. தனிச்சில்லும் வேலையெயுங்காணலாம். ஒருமித்து, கண்ணுலே காண்பதை அறிவினாலே ஒன்று சேர்த்தே முழுவேலையெயும் மனத்தாலமைக்கலாம். சத்தமும் அவ்வாறே ச, நி, க, ம, ப, த, நி, எனும் சத்தங்களைக் கேட்கிறோம். பலசத்தங்களை விதம் விதமாக அமைத்தே சங்கீத விதத்துவான் பலபண்களையமைப்பான். அறிவினாலே தானறியலாம். காதுக்குக்காதாக விளங்கும் அறிவே அவ்வறிவு. சிறுபொருளை எடுக்கும்போது கவனமின்றி எடுப்போம். பருமையான பொருளை எடுக்கும்போது இரண்டு கைகளையுங் கொண்டு பெலன் கொண்டியக்குவோம். எண்ணம், இயக்கம் அவற்றை உண்டாக்குவதறிவு. கால்களும், வாயும் அவ்வாறே மனதாலே நிலைக்கலாம். மனத்துள் மனதாய், அறிவாய் நின்று நிலைநிறுத்தி ஆராய்ந்து உண்மைகளை அறிவது அறிவு. அந்த அறிவு என்றும் ஒரு படித்தாயுள்ளது. ஒவிக்கும் ஒவிவடிவான அம்மையே அந்த அறிவு.

ஓரே பொருளானது தனித்து வேறு வேறு பொருளாய் இயங்காது பல சில்லுக்களையும் ஒருமித்தியக்குவது (2—101) தெய்வமொன்று (2—845) காண்க) ஒன்று இரண்டெனச் சொல்ல முடியாது. சிற்றின்பம் அனுபவிப்பவரே நன்மையுந் தீமையுங் காண்பார். நிஷ்காமியகர்மம் புரிவோர் இறைவனிடம் தம்மையொப்படைத்துப் பார்வதியுடன் கூடியே இறைவன் தொண்டிலீடுபடும் ஞானியர், நன்மையுந் தீமையும், புண்ணியபாவழுங் காணுர். சிவன் செயலையே, வினைமுதல்வனின் செயலையே, அவனுடைய நாடகச் சித்தி ரத்தின் நுட்பங்களையே தம்மறிவினாலுணர்ந்தறிவர். இருவினைக்கும்ப்பால் பட்டே நாடகாசிரியருடன் ஒன்றுபட்டே, நடுவுநிலைமைழுண்டு, ஒருவர் பாடுஞ்சாரமல் நிற்பார். வினைமுதலாம் முதல்வனேயவர். மறைமுடிவாம் வேதாந்தமும் முறைமுடிவான் சித்தாந்தமும் ஒரு பொருளாயே நாதாந்தமோன அம்மையின் நடனத்தையே காண அருள் புரிந்து நிற்பது.

தாயுமானவர் இவந்தை விளக்குகிறார் காண்க:

நாதமே நாதாந்த வெளியே சுத்த
ஞாதுருவே ஞானமே ஞேய மேநல்
வேதமே வேதமுடி வான மோன
விததேயிங் கென்னையினிவிட்டி டாதே:

(பெற்றவட்கே. 11)

105. ஏற்குமோ 259.

பல்லவி

851. ஏற்குமோ திருவருஞுக் கேற்குமோ

அனுபல்லவி

என்னையும் உன்னையும் வேறுய்
எண்ணிப் பணிவதற்கு

(ஏற்குமோ)

சரணங்கள்

கண்ணே கண்ணின் மணியே கணியே கணிரசமே
எண்ணேன் பிறதெய்வம் எல்லாம் உனது செயல்
(ஏற்குமோ)விண்ணதி பூதமே வேதவே தாந்தமே
பெண்ணே ஆனே அவியே பேதமில்லாப்
பெம்மானே (ஏற்குமோ)

உரை. சூரியனைளி கண்ணைளியுடன் ஒன்றுகூடி பொருட் களை வீறு பெறச்செய்யினும் சூரியனைளியும் கண்ணைளியும் பொருட் தன்மையில் வேறு வேறுகூக்கி காணப்படுகின்றன. அது போலவே இறைவனைளி, உயிர்க்குயிராம் நாதனும் ஆருயிரும் பொருட்தன்மையில் வேறு வேறுகூக்கி காணப்படுகின்றன. திருவருள் என்பதே அந்த இறைவனைளி வினைப்பயனை நுமம்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வனுக விளங்குகின்றவன், எப்பொருளிலும் வியாபியாயிருந்து எல்லாமாயன்றி இயங்காதியங்குக் கொடுப்பதே அந்த திருவருள் வடிவான் இறைவன் என்னிலும் கப்படுவதனே. அந்தத்திருவருள் வடிவான் இறைவன் என்னிலும் உலகத்திலும் ஒன்றுக விளங்கும் பொருள். சங்கரர் முதலிய அத்து வைதமே பிளையொன்றுமில்லாத சாஸ்திரமென்று கைக்கொண்ட அறிஞர் வினைமுதலாம் முதல்வன் கருணையில்லாதவன் எனுங் கொள்கை யுள்ளவர்கள். ஆனால் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் சிவயோக சுவாமிகள் முதலியோர் தாம் வணங்கிய தக்கினேஸ்வர அம்மையாரும் நல்லூரிக் கந்தனும் தமக்கு அருளிய திருவருள் கருணையுடன் கூடியது எனும் கொள்கையுள்ளவர்கள். பரசிவான் மாவான அம்மையப்பரை நாம் குழந்தை தாயை வேண்டுவது போன்ற விபரீதமில்லாத பரிசுத்தமான அண்புடன் வேண்டினால் அம்மையப்பராம் உலகு திருவருள் பாலிப்பது உண்மை. பூதஞ்சுழப் பொதுநடம்புரியுமிறைவனே அந்த அன்பை வேண்டித் திருவருள் பாலிப்பவன்.

106. ஆன்மா நித்தியம் 260.

392 Y

என்னையும் அம்மையப்பராமுன்னையும் வெவ்வேறு பொருட்கள் என்று எண்ணி வணங்குவதற்கு என்னுலியலவில்லையே.

(முன்விளக்கம்) திருவருஞுக்கு அப்படி வணங்கல் ஏற்குமோ என்னம்மையேயப்பா. ஏற்காதே. மும் மூர்த்திகளான பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் முதலியோருக்கு வேலைகொடுக்கும் எண்ணங்கள் ஒன்றும் எம்மிடமில்லையே. எல்லாம் சிவன் செயலே, எல்லாம் நீயே முழுமுதல்வளஞ்சிவபெருமானே:

பருப்பொருள்களாகத் தோற்றுவன் எல்லாம் நிலம், நீர் நெருப்புக்காற்று ஆகாயமாகிய ஜிம்டுதங்களான நுண்பொருளாகி யின்னைதி பூதமாகி வேதவேதாந்தமான பொது நடம் புரிய விறைவனுகி ஆன், பெண் அவி எனும் பேசுமில்லாத ஒரே மெய்ப் பொருளானவனுகி விளங்குவதே அம்மையேயப்பா. திருவருஞுக்கு நானும் நீயும் வேறுவேறு பொருளென்னக் கூறு வது ஏற்குமோ.

106. ஆன்மா நித்தியம் 260.

852. ஆன்மா நித்தியம் ஆன பொருளென
ஆசான் சொல்லக் கேட்டிருந்தோம்.
அதையே மறந்தோம் பிறந்தோம் இனிநாம்
அதுவே நாமென எண்ணிடுவோம்.

ஆன்மா அழியாப்பொருள் மூவாசையினால் கட்டப்பட்ட ஐம்புலன்களால் ஏவப்பட்டு தாமசுகணத்திலும் ராஷ்தருணத்திலும் மாண்டு கர்மம் புரிகிறது. ஆன்மாவோ ஒரு வாத பொருள் தரப்பானவர் “வடிவனை த்துந் தந்த வடிவில்லாச் சுத்தவான் பொருளே” என்றழைக்கப்படும் பொருளே ஆன்மா. “ஆவதும் அழிவதும் அறியாப்பொருள்” (2-15, 2) சுவாமிகள் கூறுகிறார். ஆன்மாவே நாமென்று தூது ஆசாலைப்பணிந்து நின்றாது நாம் (2-331) இவற்றை மறந்தோம் பிறந்தோம். இனி மேலும் இம்மாய உடம்பை நான் என்றெண்ணையல் வேதாகமங்களில் கூறப்பட்டபடி இறைவனை வணங்குவோம். (1)

853. அனுதினம் சாதனை செய்யச் செய்ய
ஆனந்தமான மோட்ச வீட்டை
அடைவோம் இதிலோர் ஜயமும் இல்லை—அனால்
அடக்கமும் பொறுமையும் வேண்டுதுமே.

“தலையே நீவணங்காய்” நெஞ்சே நீ நினையாய் முதலிய அப்பார் சுவாமிகளுடையதேவாரங்கள் போன்ற தேவாரம் திருவாசகம் துற்சிந்தனை முதலிய பாட்டுக்களை உரையுணர்ந்தோதியும், பூசை செய்தும், அஞ்செழுத்தை ஒதியும், தினமுங் காலையும் மாலையும் சாதனை செய்தால் மனமடங்கும்; மோள் நிலையடையலாம். பொறுமையுடன் சாதனை செய்தே நிட்டை கூடலாம், மோட்ச வீட்டையடையலாம். (2)

854. குழந்தை யன்போடு குருவின் பாதத்தை
கும்பிடும் பாக்கியம் உண்டானால்
கோடா கோடி பாவத்தைப் போக்கும்
நாட்ட த்தைச் சிவத்தில் வைப்போமே.

(முன்பாட்டு விளக்கங்கள்) பார்க்குமிடமெங்கும் அந்தப் பரமவஸ்துவைக் காண. இறைவன் மும்மலப் பினிப்பாப் நோயை நீக்கச் சோதிப்பான் (2-734; 735) சாதனை செய்யச் செய்யப் பாவம் விட்டகலும். கூவியழைத்திடுவாய் குழந்தையைப் போகே (2-787). சிறுபிளை செய்யும் பிள்ளையை தாய் கொஞ்சம் அடிப்பாள், வேறும் கல்லிலே காலால் அடித்து விழும், வேறுஞ் சிறுவருத்தமுண்டாகும் வேளையில் பிள்ளையழும்; துன்பப்படும்; தாய் உடனே குழந்தையைத் தேற்றுவாள். அவ்வண்ணம் இறைவனுடைய சித்திரத்தின் திறனை நோக்கென்பான்;

நன்றக்குந் தீதுக்கும் நடுவாய் நிற்பது என்றும் ராணியின் தெஞ்சிலுள்ளதே என்பான். அம்மை பார்வதி இவ்வாறே தேற்று வான். (2-850) இவ்வாறு குழந்தை அன்போடு மொனமெய்திய வீக் குணம் கைப்பிடித்து நாம் வாழ்வோமானால் கோடாகோடி பாவத்தைப் போக்கும்; எல்லாமவனேயாம் எல்லாமவன் செயலே எனும் மறைப்பாற்றலான் சிவபெருமான் அறிவே வடிவாக விளங்குமகத்தினில் காட்சிதருவான். சுட்டுப்பொருளுக்கு அப்பால் பட்ட அந்த அறிவே சொருபமான நிலையில் முக்குணமும் பாழா தப்போக எண்குணத்தான் சோதியாய் விளங்குவன்; அதே அறிவு சொருபமாய் நின்று செயல் புரியும் கந்தபூராணங்கூறும் “முருகனே வள்ளியாகச் செயல் புரியும்” இயற்கை. மொனமெய்தி அறிவே சொருபமாக விளங்கும் அகத்தே நாழும் அந்த சிவமாய் விளங்குமகத்தே அத்தகைய நாட்டங் கொள்வோம். (3)

855. கெளரியை யிடத்தில் வைத்தவன் பாதம்
கைதொழும் அடியார்கள்
காலனைவென்று ஞாலந்தன்னில்
கவலையை நீங்கி வாழ்வாரே.

திருக்கேதிஸ்வரத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவர் கேதிஸ்வரா நாதனும், கெளரியம்மாளுமே. கல்லாலநிழலில் வீற்றிருக்கும் அடியவர்களை ஆட்கொண்டருளும் அம்மையேயவள். (முன்பாட்டு விளக்கங் காண்க) மோனமெய்திய அகத்தே எழுந்தருளும் கெளரிய இடப்பக்கமாகவுள்ள கேதிஸ்வரநாதன் பொதுநடம் புரியுமிறவளை ஒரு வினாடியும் மறவாதே தொழுமடியவர்கள் காலனை வெல்லுவார்கள். நிட்டை கூடித் தில்லைத்தரிசனங் காண்பர். பிறப்பையறுப்பார்கள். கவலையற்று வாழ்வார்கள். (4)

107. அருள் நீ தா—261

இராகம்—கரஹரப்பிரியா தாளம்—ஆதி,
பஸ்லவி.

856. அருள் நீ தாதாவே—எனக்கார்தான் துணைவேறே.
அநுபஸ்லவி.

இருள்சேர் வினையாலே யிட்ரே படலாமோ(அருள்)
சரணம்.

ஆசாபாச தோஷம் நீக்கி—ஆரவார மார போத
தந்திர ரூபனே—நேசவாசம் தந்து வீடருள்
தேவ—தேவ

சாலஞ் செய்யலாமோ அநுகூல கோலகால
லீல விநோத—ராஜராஜநீ—வளர்த்தி வளர்த்தி
உண்டி யூட்டி முழுதும் உண்மை (அருள்)

உரை. ஐம்புலன் வழிப்பட்ட மனம் ஐம்புலக்கனி பறித்
துண்ண ஜூம்புலக்கனி மரத்துப் பலபலவாகிய புத்திக்கிளை வழிக்
சென்று ஆணவழுமைப்புக் கொண்டலையும் மலப்பினிப்பென்னும்
இருவினைசேர் மாயை மயக்கத்தினால் இறைவனைக் காஞ்சிது
இடிப்படவும் விடலாமோ தண்ணளி வாய்ந்த எம்பெருமாளே.
திருவருள் நீ தந்து உண்ணைப் புசித்தும் தோத்திரித்தும் விதி
முறை நின்றழைப்பின், உள்ளத்தே எழுந்தருளி அருள் காட்டி
இன்பந்தருந் தந்திர ரூபனே! சித்தாந்த முறை பூவிக்க அஞ்
செழுத்தோத, உள்ளத்தே எழுந்தருநும் அருவுருவாஞ் சதா
சிவனே ‘பொதுநடம் அருள்புரியும் வித்தகனே, நீரே அருள் தர
வேண்டும். வேறு துணையில்லையே, தண்டரளமொடு மனி எண்
டிசையுந் தயங்க அண்டர் தொழுமீஸ்வரனே (2-3) போதனு
சிரியரே வெறுதுணையார் (2-735) சாலஞ் செய்யலாமோ:
அநுகூல உணர்வாக மகேஸ்வரன் சதாகிவன் ரூபங்களை அறி
வினால் காண அருள்தருவாயே. அறிவு வளர வளர தாய் பிள்ளை
யின் அன்பு கொண்டவள் வளர்ப்பது போன்று வளர்ப்பவனே,
அருள் புரியவேண்டும். மருத்துவங்குஞ் சிவபெருமான் (2-735)
அறிவுப்பொருளான சிவத்தினைக் காட்டி அருள்தர வேண்டும்.
தந்திரரூபன்—உருவில் திகழும் உமையாள் பங்கன்.

108. நானே நீ. 262

வஞ்சித்துரை

857. நானே நீ நீயே நான் 1
கோனே நீ குருவே நீ
வானே நீ மண்ணே நீ
தேனே நீ தெருளே நீ 2

ஊனே நீ உயிரே நீ	
மீனே நீ வெண்மதி நீ	3
ஆனே நீ அடல்விடை நீ	
கானே நீ கடலே நீ	4
சானே நீ சதுரே நீ	
ஆனே நீ பெண்ணே நீ	5
தூனே நீ துரும்பே நீ	
ஊனே நீ உடையே நீ	6
பொன்னே நீ பொருளே நீ	
எண்ணே நீ எழுத்தே நீ	7
நானே நீ நன்மதி நீ	
தானே தான் தானேதான்	8
பூதம் நீ பொறியும் நீ	
வேதம் நீ வேதியன் நீ	9
காதல் நீ கருத்தும் நீ	
ஆத லால் அறிவார் யார்	10

முத்திறப்புனர்ப்பாம் அறிவே சொருபமான அந்திலையில் நான், நீ, எத்திக்குந்தானுகி விளங்குங்கோன், உருத்தாங்கி எழுந் தருஞும் ஞான்குரு ஜம்பூதங்கள், எல்லாம் தெளிந்த சிந்தை யில் விளங்கும் எம்மிறைவனே உடலாயும், உயிராயும், அறி வொளியாயும், சமாதாவனத்தில் உள்ளத்தே காணும் வெண்மதி யாகவும் விளங்குகின்றீர். இதையும் நீ உயிரும் நீ, பரமா காசத்திரையிலே காணப்படும் நடனம் நீ. பரமாகாசத்திரையும் நீயே, சரண்புகும் பொருளும் நீ. முடிவிலாப் பொருளே நீ. சிவபெருமானங்கவும் பார்வதியாகவும் விளங்குகிறவனே, ஜம்பூதங் களாய்ப் பொது நடங்காட்டும் நிலையில் தான், துரும்பு, ஊன், உடை, பொன் என்க எழுத்து எல்லாமாய் விளங்குவதுடன் ஒன்றுபட்டேன். வேதமும், வேதமோதும் வேதியனும், காதலும், காதல்சேர், பொருளும் நீ. ஆதலால் அறியப்படும் பொருளும் அறியும் பொருளும் எல்லாமும் ஒன்றே நீயே.

109. அவரடியே தஞ்சமெடி—263.

58. பிறியென்றுன் பிறியாமற் பிறியென்றுன் பேசாமல் நெறிநின்று பாரென்றுன்—கிளியே,
நீயே நா என்றுரைத்தான்.

எப்பொருளிலும் வியாபியாகுந் தன்னளி வாய்ந்தவன் சிகிச்சை செய்து மலப்பினிப்பை நீக்குபவன் மருத்துவனஞ்ச சிமை

பெருமானே. எல்லாமாய்ன் இயங்காதியங்குகின்றவனே (2-101) என்னைச் சொத்திக்கின்றான். (2-735) இவ்வண்மையை ஒரு வினாடியும் மறவாதே, நெறிநின்று உணர்ந்தறி. உலகினர் மாயை யினால் கட்டுண்டு உழலுகிறார். அவர்களுடன் ஒன்றுகூடாதே. மாயையினினப்பால் பட்டவஞக் கூனமை முழுது மென்னும் மருத்துவஞக் கீவெபருமானே, மறைப்பாற்றலாகச் செயல்புரிகிறனானு முன்மையை ஓர்ந்து ஓர்ந்தறிவாய். அவனும் நீயும் வேறுபாடு கானது ஒன்றுபட்டே நெறி நின்றால்

“தானத்தினுள்ளே சதாசிவனுபிடுஞ்
நானத்தினுள்ளே நற்சிவ மாதலாஸ்
எனைச் சிவமாஞ் சொருப மறைந்திட்ட
மோனத்து முத்திரை முத்தாந்த முத்தியே”

எனும் தீருமூலர் தரும் பெருமுன்மை புலப்படும். சாக்ஷி ஆமோதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவனென்னும் நான்கு அத்து விதமார்க்கங்களிலும் கை நெகிழிடாதே நெறிநின்றால் உணர்வினால் கண்டறிந்த பொருள் அறிவு சொருபமாக விளங்கும் ஐந்தாம் நிலையில் மாகேஸ்வரன் புருவ நடுவில் நின்றருள் புரிகிறவன், அறிவே வடிவாக ஆரும் நிலையாகிய சதாசிவஞக் கூம்புள்ளத்தே காட்சி தருவன். முக்குணமும் பாழாகப்போகும் என்குணத்தான் அருள்தருவான். முத்திரப்புணர்ப்பாம் நிலையில் நீயே நானென்றுரைக்கும் நிலை தேரண்றும். அதுவே சிவமாம ஏனுஞ் சொருபம்.

(1)

859. ஒருபொல் லாப்புமில்லை யென்றே யுரைத்தான் உன்மை முழுது மென்றுன்—கிளியே ஊமைபோ விருந்தானெடி.

(முன்பாட்டு உரை தொடரவே) அந்த எனைச் சிவமாஞ் சொருபம், மீனாட்சி அம்மாள் சொக்கஞதன், எல்லாமாய்ன் இயங்காதியங்கிறவன், காட்சியளிக்கின்றனன். உன்மை முழுது மென்றுன்; தாயுங் குழந்தையும் போல் வாழும் அந்நிலையில் ஒரு தர்க்கொருவர் பொல்லாங்கு செய்வதில்லை. ஒரு பொல்லாப்பு மில்லை என்றுன். அந்தச் சிவமாஞ் சொருபம் தன் வயத்தினால்வே மோனத்தை அருள்புரியும். ஊமை போலிருந்தானெடி. ஈசவர னுடைய என்குணங்களும் புலப்படுகின்றன. தன் வயத்தனால், தூயவுடம்பினாதல் இயற்கையுணர்வினாதல் (மகேஸ்வரரூபம் உண்டாகும் பொழுதே காணலாம்) முற்றுமுணர்தல் இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல் பேரருஞ்சிடமை வரம்பின்ப முடைமை, முடிவிலாற்றறலுடைமை இவை எட்டுமாம். முடிவிலாற்றறலுடைமை இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குந்தன்மை இவை பதவியடைய உதவி நின்றும், வரம்பிலின்பம் பேரருஞ்சிடமை முற்றுமுணர்தல் முதலியன நிறைகுடந் தளம்பாதென்னும் உன்மை விளங்க மோனத்தழைத்தொங்கும்.

(2)

860. முடிந்த முடிபென்றுன் முன்னும்

பின்னுமில்லையென்றுன்
இடிபோ அலைரத்தானெடி—கிளியே
இனியென்ன சொல்வேனெடி.

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் கடவுளரான பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் முதலியோருடைய ஆனுகையில் அமர்ந்து கிடந்து அசைவுற்று அவளிடஞ் சரண்புகுந்து எம்மை மீட்க வேண்டு மென்றே விண்ணப்பித்தோம். அவன் சிகிச்சை செய்தே ஆனவ முனைப்பை நீக்கவேணுமென்றான். சிகிச்சை செய்கிறுன். முடிந்த முடிபென்றான். இடி போலுரைத்தானெடி அவன்; செல்லப்பாசு சாமியாராக உருத்தாங்கி ஐந்தொழிலுங் குளித்தருஞ்சையாக நிற்பவன் மருத்துவனுர் சிவபெருமானே. மாணிக்கவாசக சுவாமி கள் எவ்வளவு அழகாக இவற்றைத் தருகிறார் கான்க.

வேண்டத்தக்க தறிவோய்நி வேண்ட முழுதுந் தருவோய் நீ
வேண்டும் கீயன்மாற் கரியோய்நி வேண்டின்னீப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நியாதருள் செய்தாய் யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால்
வேண்டும் பரிசொன்றுண்டென்னில் அதுவும் உந்தன் விருப்பன்றே.

என்று “அயன்மால்கரியானவர்களுடைய ஆனுகையில் மாண்டும்
பின் உண்ணீப் பணிந்து கேட்டபடியே நீ சிகிச்சை செய்கிறும்
என்கிறார்.” (3)

861. அப்படியே யுள்ளதென்றான் ஆரறிவா ரென்றான்
ஒப்புவமை கானேனெடி — கிளியே
ஒவியம்போ லானேநடி:

(பாட்டுக்கள் 858, 859 உரை தொடரவே) தொடர்ந்தே,
மலையிடுக்கிலே மறைந்து கிடக்கும் வேர் போன்ற மும்மலப்
பினிப்பை “சிவுன் செயல் சிவன் செயல்” என்று தம்மை
ஏமாற்றித் தாமே நானென்னும் முனைப்புக்கொண்டு செயலிலீடு
படுத்தும் ஆனவத்தைச் சுட்டெரிக்கச் சிகிச்சை செய்வான்.
“எந்திலையும் எக்கோலமும் நீயே, என் சிந்தையேயுருவான இறை
வனே” என் ஒப்படைப்பான். இறைவனுடைய சிகிச்சையும்,
அதுவே. உண்மை முழுதுமென்ற ஏனைச் சிவமாம் சொருபம்
தலையெடுத்தே என்றென்றும் அழியாதே அறிவே வடிவான
உள்ளத்தே மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானுக விளங்குவான்.
மருத்துவனுஞ் சிவபெருமான் தீட்டிய ஒவியம் போலே அழகு
டான் விளங்கிற்றென் வாழ்க்கை, முருகனுடைய தோகை மயிலை
ஒப்பாக வர்ணிப்பார். ஒப்புவமை கானுத அழகும் பரிசுத்தமும்,
முற்றுமுனர்தலும், முடிவிலாற்றலுடைமையும், வரம்பிலின்ப
முடையுமான சமாதானம் விளங்கும் நிறைஞாடத்துக்கு ஒப்பு
வமை எங்கே காணலாம். தானே தானுய் உலகணைத்தையும்
தன்னுள்ளடக்கியே காண்பது. நீ நான் என்று சொல்லமுடியாத
போருளே ஒப்புவமை இல்லாதது. (4)

862. நாமறியோ மென்றுசொன்னான் ஞான குரவனெடி
சேமமாய் வாழவைத்தான்—கிளியே
தீவினைகள் போச்சதெடி

இருவினையும் என்னைவிட்டு நீங்கியது; மருத்துவனுஞ் சிவபெரு
மானின் சிகிச்சையினுலே சிந்தையும் என்றென்றும் தெளிந்து
விளங்க, அங்கைத் தீயானாக, வருவினையுஞ் சுட்டெரித்தேன்.
மருத்துவனுர் சிவபெருமான் ஞானஞ்சூரவனுக உருத்தாங்கி வந்து

சிகிச்சை செய்தே என்றென்றும் சமாதானம் நிரவச் சேமமுடன் வாழ வைத்தான்; தீவினைகள் போச்சுதெடி. நாமறிவோம் என்று சொன்னுன் ஞானகுரவன். (5)

863. அண்டபிண்டமலைத்தும் ஒன்றுகக் கண்டேனடி
கண்டவெனைக் காணேனெனடி—கிளியே
காரணமும் போச்சுதெடி

சிந்தை தெளிந்தேன் என்றென்றுஞ் சமாதானம் நிரவப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனையே கண்டேன். பூதஞ்சூழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனைக் பேதம் யாவும் அற்று அறிவே சொறுப்பாக, விளங்குபவனைக் கண்டேன். பருநிலைப் பொருட்களைக் கொண்ட மண்ணுலகாக விளங்கினதே, பேதம் யாவுமற்று அண்டபிண்டமலைத்துமாம் விண்ணுலகாம், காணும் கண்ணும், எளியேனுமதனுள்ளடங்கவே காட்சி கண்டவெனையுங் காணேனெனடி மூன்றும் ஒன்றுய் விட்டது. அதே ஏனைச் சிவமாஞ் சொறுபம். (858, 859 உரைகாண்க) (6)

864. நல்லை நகர் வாசனெடி நாட்டிலவன் திருநாமம்
செல்லப்ப னென்று சொல்வார்—கிளியே
தேரடியி விருப்பானெடி.

நல்லூரில் வாழ்வன் அவன் பெயர் செல்லப்பன். தேரடியில் இருப்பான். நன்மையைத்தரும், ஜிந்தொழிலுங் குனித்தருஞ் செயல், பிறப்பையறுக்கும் செயலையே காட்டி நிற்பது. நல்லூர்கர் வாசன் இறைவன் செல்லும் தேரே அவனுடைய அகம். அந்த அகமுடையோனுய் என்று மிருப்பானெடி. (7)

865. சொல்லித் துதிக்குந்தொண்டர்சுயந லமற்றவர்கள்
அல்லும் பகலுங்காணூர்—கிளியே
அவரடியே தஞ்சமெடி.

ஐம்புலக்கனி பறித்துண்டு, சுயநலம் தரும் செயலீடுபட்டு ஐம்புலன் வழிச் செல்லாது பாசபந்தக் கயிறு அறுப்பர் மெய்யடி யார்கள் இவற்றின் பொருளுணர்ந்து மேலே கூறியபடி ஞானகுரவையோ இறைவையோ யணைந்து அச்சிகிச்சையில் தளராது அவரடியே தஞ்சமென்று தனிச்சரண்புகுந்தால் அவனையடைவார் திண்ணம். அல்லும் பகலுங் காணூர் நிட்டை கூடுவார், பிறப்பையறுப்பார். (8)

110. தன்னைத் தன்னுல் அறிவார் சான்டேர் 264.

866. நம்மிடமெல்லா நலனு முண்டு
நம்மிட மெல்லா வுலகமு முண்டு
நம்மிட மெல்லாக் கலகமு முண்டு
நம்மிட. மெம்மைக் காண்பது தொண்டு

நாம் என்ன பொருள் என்பதை நாம் காணுவோம். நம் முள்ளே ஓர்ந்து ஓர்ந்து பார்ப்போம். ஓர்ந்தெடுத்த அப்பொருள் களைக் கொண்டே நம்மைச் சித்திரிப்போம். ஜம்புலன்களும், அவற்றுலுண்டான் அந்தக் கரணங்கள் மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம், இவை நம்முடைய ஆட்கள், நமக்காகத் தொழில்புரியும் வேலைக்காரர்கள். இந்த வேலைக்காரர்களைக் கொண்டு எல்லா நலனுக்கு முழுமூக்கலாம். எல்லாக்கலகமுழுண்டாக்கலாம். இவ்வாருன படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் கடவுளரான மும்முர்த்தி கள் பிரமா, விஷநு, உருத்திரன், முதலியோருடைய தொழில் களையும் நாமே நம்மெண்ணங்களாலுண்டாக்குகிறோம். இத் தொழில்களாலுண்டானதே உலகவாழ்க்கை. ஆகவே நம்மிட மெல்லாவுலகமுழுண்டு. இவ்வாறு ஓர்ந்து நம்மைக் காண்பது தொண்டு. (1)

867. நம்மிட மென்றுங் கடவு ஞன்டு
நம்மிடம் நன்மை தீமை யுண்டு
நம்மிடம் பிறப்பு மிறப்பு முண்டு
நம்மிடம் நரக மோட்சமு முண்டு

முன்பாட்டில் கூறியபடியே ஓர்ந்து பார்த்தால் கண்ணுக்குக் கண்ணெடா அது; மனதாலே எண்ணென்றைத்தெட்டா அந்த அறிவுப் பொருள் (2—850), எம் தொழில்களை நம்மைக் கொண்டு செய்ய ஏவிந்திற்கும் அந்தப் பொருளை ஓர்ந்தால் அதே அந்த வினை முதலாம் முதல்வன் கடவுள் என்று காணபோம். என்றும் உடனின்று செயல் புரியுந் தன்மையைக் காணபோம். அவன் உடனின்று புரிய நம்மிடந் தீமையுமுண்டு நன்மையுமுண்டு. அவற்றுல் உண்டான் இருவிழைகள் புண்ணியமும் பாவமுழுண்டு. பாவச் செயலின் பலனானுபவிக்கும் நரகமும் புண்ணியச் செயலின் பலனானுபவிக்கும் மோட்சமும் (Lunar Heaven) உண்டு. இவ்வாழ்க்கையான பிறப்புமிறப்பு நாமே உண்டாக்கிறோம். ஜம்புலன்களும் அந்தக் கரணங்களுந் தொழில்புரிந்தே இவற்றை உண்டாக்குவன். (2)

868. தன்னைத் தன்னால் அறிவார் சான்றேர்
தன்னைத் தன்னால் பணிவார் சான்றேர்
தன்னைத் தன்னால் பிறிவார் சான்றேர்
தன்னைத் தன்னால் தேடுவார் சான்றேர்

(முன்பாட்டுரை தொடர) இவ்வாறு ஓர்ந்து மும்முர்த்திகளாலுஞ் செய்யப்படுந் தொழில்களும், புண்ணியம், பாவம், மோட்சம் நரகம் பிறப்பும் இறப்பும் எல்லாம் நம்மால் உண்டாக்கப்படுவனவென்று கண்டோம். வினைமுதலாம் முதல்வனே வினையின் திகழ்வால் விளையும் வினைப்பயனென்னும்பலத்தே நின்று நம்மை இச்செயல்களிலேபடுத்துகிறோன் எனும்மையை ஓர்ந்தறிந்தோம். அவனைப்பணிந்தே ஓர்ந்தறிந்தோம். மனத்தினுலே கண்டு அறிந்தோம் ஜம்புலன்களாலும் அந்தக் கரணங்களாலுமுண்டான் இம்மாயாகாரியப் பொருளான உடம்பே அதன் காரணம்; அதை ஓர்ந்தறிந்தோம். நாம் இந்த உடம்பல்ல

நாம் ஆத்மன்; உடனின்று செயலிலேபடுத்தும் அறிவுப்பொருளைத்
தேடி நம்மறிவினாலே அறிவோம்.

(3)

869. கண்ணைக் கண்ணால் பார்ப்பார்சான்றேர்
பண்ணைப் பாடிப் பணிவார் சான்றேர்
விண்ணை நோக்கி விழிப்பார் சான்றேர்
மண்ணைக் கிண்டி வாழ்வார் சான்றேர்

உருவில் திகழும் உமையாள் பங்களை அந்த அறிவுப்பொருளை
அந்த ஞானப்பொருளை நம் ஞானக்கண்ணினாலே தேடிப்பார்ப்
போம் பண்ணின் ஒசை போன்றவளே உமை. அகிலாண்ட ஒசை
யின் தொகையே அம்மை உமை. ஒசையுண்டாக்குபவன் உமை
பங்கன். உலகியல் ஒசையையுண்டாக்கும் இறைவனிடம் நம்மை
ஒப்படைப்போம். புத்தியாகிய கண்ணிகையை, அகிலாண்ட ஒசை
யின் தொகை அம்மையுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டில்
சுடுபட அர்ப்பணாஞ் செய்வோம். பண்ணும் ஒசையும் போன்று
இணைபிரியாதவர்கள்; அம்மையும் அப்பனும் அவர்களுடன் ஒன்று
கூடியே ஐந்துலன்களும் மந்தக் கரணங்களும் அவர்களின் தொண்டில்
சுடுபட்டே, அவர்களுடைய பண்ணைப்பாடி பணிவோம். நாம்
(முன்னிளக்கம்) மாயாகாரியப் பொருட்களான மண்ணுலகபேதம்
யாவும் அற்ற நிலம் நீர் நெருப்புக்காற்று ஆகாயம் எனும் ஜம்
பூதங்களாலுண்டான நுண்ணுலகாக நம்மை ஞானக்கண்ணால்
காண்போம். மண்ணுலக வாழ்க்கையில் இறைவனுடைய குலத்தினால்
கிண்டியே மலப்பினிப்பைநீக்கி விண்ணுலகை நோக்கிச் செல்
லுவோம். நிஷ்காமியகர்மம் புரிந்தே விண்ணுலகை விழிப்போம்.

(4)

111. எங்கள் பெருமான் 265.

870. அன்னைபிதாக் குருவானுன் எங்கள் பெருமான்
ஆதியந்த மில்லாதான் எங்கள் பெருமான்
இருவரோ டொருவரானுன் எங்கள் பெருமான்
ஈசனானுன் அனைவருக்கும் எங்கள் பெருமான்
உண்மை முழுதுமென்றான் எங்கள் பெருமான்
ஊரும் பேருஷ் உள்ளானில்லான் எங்கள் பெருமான்
எண்ணுக் கடங்காதான் எங்கள் பெருமான்
ஏவலாளாய் மணசுமந்தான் எங்கள் பெருமான்
ஐம்பூதமைம் பொறியானுன் எங்கள் பெருமான்
ஒரு போல்லாப்பு மில்லையென்றான் எங்கள் பெருமான்
ஓமென்று றுறுதிதந்தான் எங்கள் பெருமான்
ஓளவனத்தில் ஆடுகிண்றன் எங்கள் பெருமான்
அஃது மிஃதுமானுன் எங்கள் பெருபான்

உரை. கடுந்தவம் புரிந்து தம்தவத்தின் பயனுக எம்மைப் பெற்றெடுத்த தாழுந் தந்தையுமாகியும், அவை தம் தவப்பயனை நமக்கு, திருவருள் வடிவாக வந்தடைய வேண்டிய ஞானச் சுவையை, அவர்கள் என்னுடைய சிறுவயதிலேயே அருள்புரிய அமைந்த அந்த ஞானச் சுவையைத் தீட்டி ஞானப் பொருட்குவிய லாக்கி உம்முடைய பாதாரவிந்தமடையச் செய்த சிவகுருவாகியும் விளங்கும் எம்பெருமானே. அம்மையுமப்பனும் ஞானக்கண்ணுக் கிவகுருவாகவும் விளங்கும் முக்கட்கருணைபிரானே, எம்பெருமானே; ஆதியந்தமிலான் தொடக்கழும் முடிவுவில்லாதான் அம்மையும் அப்பனேநும், அகிலாண்ட ஒசையின் தொகையம்மை (உலகமும்) யும் இருவினைக்குமப்பால் நின்றியக்குமப்பனும் ஞானக்கண்ணுக எளியேனுடனின்று காண வழிநிற்கும் கிவகுருவாக எழுந்தருஞும் கிவபெருமானுமொரு பொருளே எம்பெருமான் எல்லார்க்கும் ஈடுஞக, என்னில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணுக விளங்குபவன் அவனே ஆதியந்த மற்ற உண்மை முழுதுமென்ற அழியாத பொருள்; மாறி மாறித் தோன்றும் மாயையுலகுக்கு அப்பால் காணப்படும் மெய்ப் பொருள்; மாறிமாறித் தோன்றும் பொருட்கருணடன் உடனின்று செயலீடுபடும்போது ஊரும்பேருமுள்ளான். குண்ணெனியிடுன் கூடினின்று பொருட்களை வீறுபெறச் செய்யும் சூரியன் பொருட்தன்மையில் வேறுகக் காணப்படுவது போன்று உடனின்று செயலீடுபடுத்துஞ் கிவபெருமானும் இருவினைக்குமப்பால் நின்று செயல்புரியுந் தன்மையில், திருவருள்வடிவமாக ஆதியந்தமற்ற பிறப்பற்றவனும், வேறும் ஊரும் பேருமில்லாதவன். எப்பொருளிலும் வியாபியாக அகல்நிறைவாக விளங்கும் எம்பெருமான், வேறு பொருளொன்றில்லாதே அனைத்தையுந்தன்னுள்ளடங்கவே எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தேயூறித் தித்திக்கும் கோன். என்னுக்கடங்காதான், சர்வதத்துத்துவாதிபதி அடியார்க்கெளியான், வேறுதுணையில்லையே என்று விண்ணப்பித்து நிற்கும் பாலன் போன்ற மெய்யடியார்க்கு உதவிபுரிகிறவன், மதுரையில் வைகையாற்றங்கரை கட்டுவதற்காகக் கூவியாளாக உருத்தாங்கி பிட்டு வாணிக்கு அன்துவிடப்பட்ட பாகத்தை அடைக்க மன்சுமந்தார். (திருவிளையாடல் புராணம்) ஏனைமுதலாம் முதல்வன் வினைப்பயனென்னும் அம்பவத்தே உயிரல் உயிருள் பொருள் அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணக உடனின்று செயல்புரிபவன்; நிலம் நீர் நெருப்புக்காற்று ஆகாயம் ஆகிய ஜம்பூதங்களாகவும் விளங்குகிறுன். அவனே எப்பொருஞ்மாகியும் எச்செயலுமாகியும் விளங்குப்போது ஒரு பொல்லாப்புமில்லையென்றுன். (2—712) ஒம் என்னும் உண்மைப் பொருளே அவன் (முன் விளக்கங் காண்) (2—577; 811) பூமி, தாரகபிரமம். வினையின் நிகழ்வால் வினையும் வினைப்பயனென்னுமம்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வன் அனைத்துயிரையும் செயலீடுபடுத்தித் தாமே உடனின்று செயல்புரிகிறுன்; உலகியல் வாழ்க்கையில் நின்று ஆடுகிறுன். அப்பொருஞும் இப்பொருஞும் அச்செயலும் இச்செயலுமவனுகியே விளங்குகிறுன்.

112 சாதனையால் வேதனையைத் தீர்க்கிறோமில்லை 266

871. நித்தியம் நாமென்று சொன்னால் நினைக்கிறோமில்லை
நீநான் அவனென்று சண்டை போட்டுக் கொள்ளு
கிறோம்.

பத்தி செய்து வாழவழி தேடுகிறோமில்லைப்
பத்தரினத் தோடுநாம் கூடுகிறோமில்லை.

நாம் இந்தமாயாவுக்கப் பொருளான உடம்பல்ல; நாம் அந்த அழியாப் பொருளான ஆன்மா. உடம்பு நீர்க்குமிழி போன்றது. இந்த உடம்பு பழுதாகிப்போனால் ஆன்மா என்னுமொர் உடம்பை எடுக்கி ரது. எத்திக்குந் தானு கி நின்று என்னிதயுத்தே யூறித் தித்திக்கும் அந்தக்கோனே நாம் என்று உணர்கிறோமில்லை; க்யநலங்கருதி நீ நான் அவனென்றும், என்னுடைய பொருள் என்றும் சண்டை போட்டுக் கொள்ளுகிறோம். நம்மிடம் கடவுளுண்டு; நன்மை தீமை நரகம் மோட்சம் பிறப்பு இறப்பு எல்லாமேயுண்டு (2-867) ஆகையால் அதை உணர்ந்த நிந்து, கண்ணைக்கண்ணால் பார்க்கிறோமில்லை (2-869) பண்ணைப்பாடிப் பணிகிறோமில்லை. (2-869) பக்தி செய்து வாழ வழி தேடுகிறோமில்லை. பக்தரினத்தோடுகூடி மனம் அலையாதே ஒடுங்கி ஒருங்கு கூடிப் போற்றி செய்கிறோமில்லை. (1)

872 எத்திசைக்கும் ஈசனென்று என்னுகிறேமில்லை
இரப்பவர்க்கு ஈயாமல் தேடுகிறோம் ஜையே
முத்திக்கு வழிதேட முயல்கிறோமில்லை
முவாசை யாலேமனம் கோணுகிறோம் ஜையே

எண்ணில்லைகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் அருட்கள்கை வினங்கும் எம்பிரான், எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்குங் கோனுக நாம் எண்ணுகிறோமில்லை. நமக்குப் போதிய அளவு பொருளைச் சேகரித்தும் மிகுதியை அறவழியிற் செலவழிக்கி ரோமில்லை. அவ்வாறு அறவழி நில்லாமல் பொருள் சம்பாதிக்கிறோம். அறவழி நின்று இருவினையும் விட்டகல் மனம் ஒடுங்கவும் மோனமெய் தவும் முத்தியடையவும் வாழவழி தேடுகிறோமில்லை. முவாசையினாலே ஏவப்பட்ட மனம் ஜம்புலன் வழிப்பட்டலைந்து அச்சமுங் கோபமும் பொருமையும் கோருங்கொண்டதாய் என்றும் சஞ்சலத்திலே வாழ கின்றதையோ. (2)

873 வித்தார மாகக் கதைபேசிக் கொள்ளுவோம்
வீணருடன் சூடி விளையா ருகிறோம்
சத்திசிவம் ஒன்றுன தன்மையைக் காணேம்
சாதனையால் வேதனையைத் தீர்க்கிறோமில்லை.

ஐம்புலக் கனிமரத்துப் பலபலவாகிய புத்திக் கிளைவழியே மனக் குரங்கு சென்று வித்தாரப் பேச்சுடன் ஐம்புலக்கனி பறித்துண்ணும் சிற்றின்ப வாழ்வில் மாண்டு அலைகிறது. அதற்கு உதவிபுரியும் வேறும் எண்ருடன் உறவு கொண்டலைகிறோம். எப்பொருளிலும் ஒலிக்கும் ஒலி வடி வான் அம்மையும் இருவிளைக்கும் அப்பாற்பட்டவனுக நின்று அந்த ஒரைசையை உண்டாக்கும் சிவபெருமானும் ஒன்றுன சத்திசிவமாய் என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்கும் கோனக உணர்கிறோமில்லை. அவ் வாறு உணாவினால் உணர நாம் இயமை நியமம் கைப்பிடித்துப் பூசை செய்தும் போற்றித் தொழுதுஞ் சாதனை ஏய்கிறோமில்லை. சாதனையால் மனமடங்கவும், இருவிளையும் நீங்கவும், மோன மெய்திய அகத்தினில் வேதனை நீங்கும். அவ்வாறு நாம்சாதனை செய்கிறோமில்லை.

(3)

874 குழந்தை யன்போடுநாம் கும்பிட மாட்டோம்
கூக்குரல் போட்டுநாம் கும்பிட்டுக் கொள்ளுவோம்
தளர்ந்துபோன அடியவரைத் தாங்குகி ரேமில்லைச்
சற்குரு பாதத்தை வணங்குகி ரேமில்லை.

இயமை நியமங் கைப்பிடித் தொழுகி பூசையுந் தோத்திரமுங் காலையும் மாலையும் நாம் செய்வோமாகில் குழந்தை போன்ற மனம் உண்டாகும். பரிசுத்தமான உள்ளம் படைத்தவகை விளங்குவன். அத்தகைய உள்ளம் பலைத்தவலைக் நாம் இறைவனை மனம் ஒன்று பட்ட பக்தியுடன் கும்பிடுகிறோமில்லை. மனம் அலைய இறைவனை நினையாதும் உரையை உணராதும் கம்மா கூக்குரல் போட்டுப் பாடுகிறோம்: பக்தியில் மேம்பட்டு, ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பரை இறைவன் அவருடைய உள்ளத்தே மறைந்து கிடக்கும் ஆணவழுனைப்பை நீக்க மநுத்துவனுஞ் சிவபெருமான் சுகிச்சை செய்கிறவன். தளர்ந்து போகும் அவ்வடியாரை நாம் தாங்கி அவருடைய உள்ளந் தளராதே இறைவனை வேண்டி நிற்க நாம் அவருடன் ஒன்று கூடுகிறோமில்லை. இறைவனே சற்குருவாக உருத்தாங்கி நின்று அடியவர்க்கு ஸழிகாட்டுகிறவன். அவ்வாறு தாம்தந்தையர் ஈசுவரன் மூன்றும் ஒன்றுன ஒது பொருளாய் நின்று வழி காட்டும் சற்குருவை வணங்குகிறோமில்லை:

(4)

875 மதிக்குமதி கொடுப்பவனை மதிக்கிறோமில்லை
மண்ணைசை பெண்ணைசையால் மாய்கிறோமையே
விதியினை வெல்லவழி காண்கிறோமில்லை
விதிவிதி யென்றுசொல்லி விளங்குகிறோமையே

மதி = அறிவு; சந்திரன்; வணக்கம்; மதிப்பு

(முன் பாட்டுக்கள் உரை காண்க) சாதனையால் அறிவு சொருப
மான அகந் தோன்றும். இறைவனுடைய சிகிச்சையாலே நான் எனும்
ஆணவ முனைப்பு முற்றும் அழிந்து பேர்க அங்கைத் தீயஞக வருவினை
யுஞ் சாராதே விளங்குவான் மெய்யன் பன். சூரியனுடைய ஒளி
கொண்டு பிரகாசித்து வெண்மதி சோதியாகப் பிரகாசிப்பது போன்று
சாதனையால் தன்னை வென்றவன் அறிவு சொருபமாக வெண்மதிபோல்
பிரசாசிப்பான். அத்தகைய வெண்மதிபோல் விளங்குபவனுக்கு அறிவு
கொடுப்பவனை நாம் மதிக்கிறோமில்லை நாமும் சாதனை செய்கிறோ
மில்லை. மன், பெண், பொன், எனுப் மூவாசையாலும் ஐப்புல்வழி
ஏவப்பட்டு மாய்கிறோம் ஐப்புலக்கனி மரத்துப் பலபலவாகிய புத்திக்
கிளை வழிச் சென்று மறைந்து கிடக்கும் நான், நான் எனும் ஆணவ
முனைப்பால் ஏமாந்து விதி விதி என்று சால் வி விளங்குகிறோம்.
அவற்றை வெல்ல வழிதேஞ்சிறோமில்லை, காண்கிறோமில்லை. ஐயே (5)

875 கண்ணுக்குக் கண்ணைநாம் காண்கிறோயில்லைக்
காதுக்குக் காதுதன்னைக் கருதுகிறோயில்லை
உன்னைப்போல் உலகத்தில் விளங்குகிறோயில்லை
வேதாந்த சித்தாந்தம் படிக்கிறோயில்லை.

சூரியனைவி கண்ணைவியடன் கூடிநின்று பொருட்களை வீறுபெறச்
செல்வது போன்று உயிர்க்குமிராம் நாதன் ஆருயிருடன் உடனின்று
செயலில் ஈடுபடுகின்றது. கண்ணுக்குக் கண்ணை விளங்கும் அந்த
அறிவே சொருபமான உயிர்க்குமிராம் நாதனை நாம் அறிகிறோமில்லை
அவ்வாரே காதுக்கும் அதனுடைய அறிவு சொருபமாக நின்று அறி
விக்கும் அறிவாகிய உயிர்க்குமிராம் நாதனை நாம் மனத்தாலும் என்ன
ணுகிறோமில்லை, அறிவே சொருபமான உன்னைப்போல் சமாதானம்
நிரவ நடுவு நிலை பெற்று விளங்குகிறோயில்லை. (2-850) மறைமுடிவாம்
வேதாந்தம் இறைவனுடைய அறிவைக் கருதச் செய்வது மறை முடிவாம்
சித்தாந்தம் வேதாந்த உணர்வைப் பரீட்சித்ததினாலுண்டா
கும் அறிவே சொருபமானது. அவ்வண்ணம் அறி வு வளரப்பன்னு
கிறோயில்லை. (6)

877 அலங்கார மாக ஆடைஅணிந்து கொள்ளுவோம்
 அங்கு மிங்கும் நாம் திரிந்து அலைகிறோம்
 கலங்காத நன்னெறியிற் செல்கிறோமில்லைக்
 கந்தர முருகா என்று கத்திக்கொள்ளுவோம்

இந்த மாயாகாரியப் பொருளான உடம்பே நாமென்று கருதி அவ்வட்டமிடை அழகான ஆடைகளாலும் வேறுவிதமாயும் அலங்கரித்துக் கொள்ளுகிறோம். அகங்காரங் கொள்கிறோம். அகங்காரமான நிலையில் அங்குமிக்குமலைகிறோம். ஒருவரோடொருவர் அகங்கார மேடையில் மோதுண்டு கலங்குகிறோம். அவ்வா அகங்காரங் கொள்ளாது எல்லாம் “அவன் தெயல்” என்று என்னுடையிருப்பில்லை. எம்மை அவனிடம் ஓப்படைக்கிறோமில்கீ. நடுவுநிலை சாருகிறோமில்லை (2-850) அவ்வாறு கலங்காது சமாதானம் விளங்கும் நன்னெறியிற் செல்கி ரேமில்கீ. உள்ளம் அவன்மேல்பதியாது கந்தா முருகா என்று வீண் சத்தமிட்டுப் பாடிக்கொள்கிறோம் ஐயே. (7)

113 ஷிவாடா தொண்டா 267

878 ஓடிவஷ்டா தொண்டா ஓடிவஷ்டா
ஒருபொல்லப்பு மில்லையென்று ஓடிவாடா

எப்பொருளிலும் ஒவிக்கும் ஒலி வடிவாக விளங்குபவரே அம்மை அப்பர், சத்தியுஞ் சிவமுமாக விளங்குமத் தாயின் மடிமீது விளையா டுங் குழந்தையான தொண்டனே ஒரு பொலிலாப்புமில்லை யென்று ஆடிப்பாடி ஓடிவிளையாடி வாடா⁽¹⁾

தேடிவாடா தொண்டா தேடிவாடா
சிவனடியார் மனங்களிக்கத் தேடிவாடா

மறைகள் கூறிய உண்மைகளை சித்தாந்த முறைப்படி இயம் நியமம் கைப்பிடித் தொழுகிப் பூசையுந் தோத்திரமூஞ் செய்யும் சாதனையினால் இருவினையும் நீங்கும் மறைந்து கிடக்கும் ஆணவமைனைப்பு நீங்கும். மருத்துவங்கு சிவபெருமான் சிகிச்சை செய்ய எந்நிலையிலும் எக்கோலத்திலும் இரவுபகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையராய் நிற்கும் சிவ ணத்யார் தம் உள்ளத்தே என்றென்றும் அறிவே சொருபமான மறைப் பாற்றலாங் சிவபெருமானாக விளங்குபவனைத் தேடிவாடா தொண்டா: அவர்களுடைய உள்ளத்திலே அவர்களுடைய அறிவே வடிவாக நின்று தேடி வாடா: (2)

பாடிவாடா தெர்ன்டா பாடிவாடா
பரமபதி யொன்றென்று பாடிவாடா.

சாதனையில் பூசையுந் தோத்திரமஞ் செய்து பாடி வாடா; எத் திக்குந்தானை என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்கும் கோன் பரமபதி ஒருபொருளே என்று பாடிவாடா. (3)

நாடிவாடா தொண்டா நாடிவாடா
நாங்கள்சிவ மென்றுசொல்லி நாடிவாடா

நன்னெறி கைப்பிடித்துச் சாதனை செய்து வேறு பொருளில்கீ
யென்று உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிகோரால் சாதனையில் சர்வதத்துவா
திபதியாக விளங்கும் பிரத்தியட்ச தேவ ஸை நாடி வர்டா. அறியா
அறிவில் ஆழந்து நிலம், நீர், நெருப்புக், காற்று, ஆகாயம் ஆகிய
ஐம்பூதமாம் பேதமற்ற பொருளே, நுண்ணுலகாம் விண்ணுலடே இம்
மாயாகாரிய மண்ணுலகு என்று காணும் சிவமாம் சொருபமே நாம்
என்று சொல்லி நாடி வாடா “அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக சித்த
மாய் நெறியாம் பராநந்தி நீட்குள் ஒன்று ஞஞ் செறியாச் செறிவே
சிவம் என்னாமே” திருமூலர். (4)

சூடிவாடா தொண்டா சூடிவாடா
குழந்தைக் கோரடுசேர்ந்து சூடிவாடா

சாதனையில் மேம்பட்ட மெய்யன்பர் இருவினையும் நீங்க குழந்தை
அன்போடு இறைவனை வணங்குவர் (2-781; 854) அவ்வாறு குழந்தையின்போடு வணங்கும் மெய்யன்பரோடு சூடி குழந்தைபோல் நீயும்
ஆடிப்பாடி கும்பிட்டு வாடா தொண்டா. (5)

சூடிவாடா தொண்டா சூடிவாடா
தூயநீறு சூடிக்கொண்டு ஓடிவாடா

பகவின் சாணத்தை ஒத்ததே மும்மலப்பினிப்பாம் மாயை எனும்
மலம். இம்மலத்தைச் சுட்டெரிப்பதால் உண்டாவதே தூயவென்னீறு. நீறுபூசிய பொன்மேனி பொலிந்து தோன்றும். மும்மலமும்
நீங்கியவர். பொன்மேனி பொலிந்து விளங்க தூயநீறு சூடிக்கொண்டு
ஓடிவாடா: (6)

ஆடிவாடா தொண்டா ஆடிவாடா
அஞ்செழுத்தை நாவிற்கொண்டு ஆடிவாடா

அஞ்செழுத்தை உரையுணர்ந்தோதி ஆடிப்பாடி நின்று உரையிற்
நந்தோதி அப்பொருளேயாகிச் சமாதியடைந்து பாடிவாடா. (7)

114 சொல்லச் சொல்லச் சுவைக்குமே செல்லப்பன் திருநாமம்

879 சொல்லச் சொல்லச் சுவைக்குமே செல்லப்பன்

திருநாமம்

அல்லும் பகலுமற்ற ஆனந்தந் தருமோனம்
வெல்லவரும் மாந்தர்தம் வாயடக்குஞ் சிவஞானம்
கொல்லவரும் யமனுங் குடியோடிப் போய்விடுவான்
கல்லை யுருக்கிவிடுங் கருணைவெள்ளாம் பெருகிவிடும்
இல்லையென்னுஞ் சொல்லை யில்லாமல் ஆக்கிவிடும்.

அஞ்செழுத்தே செல்லப்பன் திருநாமம். ஐந்தொழிலுங் குனித்த
ருள் மையனாகவே செல்லப்பழுர்த்தி வாழ்ந்தான், செல்லப்பன் திரு
நாமம் ஐந்தெழுத்தை ஒதி ஒதி உரையுணர்ந்தோதச் சுவைக்குமே.
இருவிணையும் நீங்க மறைந்து கிடக்கும் ஆணவழுனைப்பு நீங்கும் மருத்
துவனாஞ் சிவபெருமான் சிகிச்சை செய்வான். பாடுபடும்போதும் ஆதி
பதம் (2-808) அஞ்செழுத்துப் பொருளான அவனை நெந்து நெந்துருகி
நமனை வெல்லுஞ் சிவனடியார் (2-751) அகத்தே தோன்றும் மோனம்;
உரையிறந்தோதும் அஞ்செழுத்துப் பொருளான மோனமே வெல்ல
வரும் மாந்தரையும் சர்வதத்துவாதிபதியாக எப் பொருளையுந் தன்
னூள் அடங்கக் கூனும் அந்த மோனநிலை அவருடைய வாயடக்கும்;
கொல்லவரும் நமனையும் மார்க்கண்டனைப்போல் குடிகலைக்கும். அஞ்செழுத்துப் பொருளாய் மோனமெய்திய அகம் நிட்டடைக்கும்; பிறப்
பையறுக்கும். நமன் எங்கே வரப்போகிறான் இன்பமெங்கே துண்ப
மெங்கே. எங்கும் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளும் ஐயனுடைய திருநட
னமே. அர்த்தநாரீஸ்வரரூபமே உருவமான அவன் கங்கையும் பாம்
பும் பிறைச் சந்திரனையுஞ் சடையில்லைநித்தவன். கடவுளில்லை, திருவ
ருளில்லை, கருணையில்லை என்னுஞ் சொற்களே மறைந்து போக கரு
ணையே யுருவான கடவுள் மாந்தருள்ளத்தே நின்று நல்லெண்ணங்க
ளையும் தர்மச் செய்யையுண்டாக்கி நம்நாட்டைச் செழிக்க வைக்கும்
அஞ்செழுத்தாம் அவனுடைய திருநாமம். (1)

880 நல்லூரில் தேரடியில் நாங்கண்ட சிவயோகம்

சொல்ல முடியாத சுகத்தினைக் காட்டிவிடும்
வில்லை விடத்தையஞ்சா வீரசாந்தம் ஊட்டிவிடும்
பல்லைக்காட்டித் திரியாமல் பரலோகங் கூட்டிவிடும்
பத்துப்பாட்டுப் படிப்பவருங் கேட்டுச் சுவைப்பவரும்
வித்தக ராகவாழ்ந்து விதேகமுத்தி சேர்வாரே.

பத்து = தேவபத்து சிவயோகம் = தசகாரியங்களினுள் ஒன்றும் பத்துத்திக்குங் காணப்படும் மாயாகாரியப் பொருட்களுள் ஒன்றும் தன்னை இழவாது இறைவனது எல்லாமாந் தன்மையை யுணர்ந்து அவனேடு இசைந்து நிற்கும் ஆஸ்மாவின் அனுபவஞ்சனம். நல்லூரில் தேரடியில் முதல் நாள் அவனைக் கண்ட போது அவன் “சிவனருளை நோக்கென்றான். நோக்க நொடியவளில் இன்பந்தேக்கிற்றென் சிந்தை தெளிந்து (1-489) உடனின்றே அறிவு தந்து அதனை நீ உண்ணிவினாலெறியன்றே சொன்னான். அந்தத் தெளிந்த சிந்தை சிவயோக வாழ்வு எனக்குத் தந்தது சும்மா இருக்குஞ் சுகங்காட்டியது. மோன மெய்திய அகம். சமாதானம் நிரவ நுண்ணுலகாம் விண்ணுலகே இம் மண்ணுலகு எனும் பேதமற்றோர் பெருவெள்ளா, சிவஞானம் என் சிந்தையில் பெருகிற்று. பேதமற்ற உலகைக் கண்டேன் கங்கை பெருகும் உள்ளம் சர்வதத்துவாதிப்பியாக்கிற இந்னனை வில்லையம்கை, விடத்தைக் கண்டு அஞ்சாது வாழ அநூர் பெற்றேன். நாகபாம்பும் எருமைக்கடாவும் எண்ணுடைய நன்பர்களானார்கள். எண்ணெயும் வர்க்களையுமாரு பொருளாகக் கண்டேன். எப் பொருளைப் பென்னுள்ளோகண்டேன். புறத்தேயலைப் பல்லைக் காட்டிக் கெஞ்சலேண்டியதில்லை; பொருள் லக்ஷி என்னுடைய ஏவலாளானான். இந்தப் பத்தி செய்யும் பராட்டுக்களை தேவாதி தேவனுக்குப் பத்தி செய்தே பாடினால் பொருளுணர்ந்து அவ்வாறு அவனை வேண்டிப்பணிந்து தொண்டிலீடுபட்டால் பேர்ந்தி செய்தால், கேட்டு உரையிறந்து மகிழ்வுற் றல், ஐந்தொழி லுங் குனித் தருங்கும் வித்தகராக வாழ்ந்து இந்தத் தேசத்திலேயே முத்தியடைந்தவராவர்.

(2)

881 அவனன்றி யோரணுவும் அசையா தெனும் பெரிய சிவன்டியார் தம்மைக்கண்டு - சின்னத்தங்கம் சிவனென்று வணங்கிடடி.

பருப்பொருட்களாலாக்கப்பட்டு வேறு வேறு பொருட்களாகக் காட்சித்திரும் இம்மாயாகாரிபவுகு நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று ஆகாயம் எனும் ஜம்புதங்களாலுமுண்டான நுண்ணுலகில் ஓரேபொருளாய் விண்ணுலகாகக் காணப்படும் எல்லாம் வினைமுதலாம் முதல்வனே; வினைப்பயனென்னும் பலத்தே நின்று கூத்தியற்ற ஆருயிர் அத்தனையும் அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு தொறிலிலீடுபட்டு வினைமுதலாம் முதல்வனே உடனின்று தொழில்புரிப, எத்திக்குந்தாகைத் தமிழுதயத்தே யூறித் தித்திக்குங் கோனே அங்கு காட்சியளிக்கிறுன். அறியா அறிவில் அவிழ்ந்தேக் கிந்தமாய் நெறியாம் பராநந்தி நீட்டருள் ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவமென்னும் நிலையேயது;

சிவனடியார் தம்மையும் உலகினையும் கூத்தியற்றும் வினைமுதலாம் முதல்வனையும், முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் ஒன்றுக்காண்கிறார்கள் அவ்வாறே நீயும் அந்நிலையெய்தி அச்சிவனடியாருடன் ஒன்றுகூடியே முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் அவனைக்கண்டு வணங்கி -டி. (1)

882 அங்கின் கெனுதபடி யானந்தமாய்க் கூத்தாடும்
சங்கரனை நீவனைங்கிச் - சின்னத்தங்கம்
சந்தேகந் தீர்த்திட்டி

“எல்லாம் அவனேயாம் எல்லாம் அவன் செயலே” எனும் நிலையில் இருநினையும் விட்டகலும், புலபிறவிகளாலாக்கப்பட்ட மும்மலப் பினிப்பில் சிறிது மறைந்து கிடக்கும். இடையிடையே ஆணவழுனைப் புது தெண்படும். நீ உண்ணோ முழுவதுமொப்புக் கொடுத்த அந்த ஈசுவரன் சிகிச்சை செய்தே அதை நீங்குவண்டி சோதனையில் தளராதே; வினைப்பயனே தளரவைக்கிற தென்றெண்ணுவாய், அது நடப்பாற்ற லாஞ் சிவபெருமானே. உணமறந்த இருட்டி ஸ் ஆணவழுனைப்புக் கொள்ளவும் வெளிச்சம்வர சிவஸ் செயலென்றும் நடப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானைக் காண்கிறோய். அவ்வாறு சந்தேகந் தீர்ந்து எந்நிலையும் எக்கோலத்திலும் கூத்திபற்றிறஞ் சங்கரனையே நீ.கண்டுவணங்கு. (2)

883 அத்து விதப்பொருளை அறிவுக்கறி வானதோன்றைச்
சித்தத்தில் வேநீவைத்து - சின்னத்தங்கம்
சிந்தை தெளிந்திட்டி.

(முன்பாட்டுரை தொடர]மருத்துவனுய்க் சிவபெருமான் சிகிச்சை செய்தே மறைந்து கிடக்குஞ் மலப்பினைப்பை நீக்கிச் சந்தேகம் தெளிய வைப்பன். இடையிடையே தோன்றும் ஆணவழுனைப்பே அச் சந்தேகத்துக்குக் காரணம். ஆணவழுனைப்பு முழுமையும் விட்டகன்று பினக் கிலாத “சிவன் செயல்” எனும் பெருமானைத் தரிசித்தால் சந்தேகம் விட்டகலும். நடப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமான் மறைவான் “எல்லாஞ் சங்கரனே” என்னும் நினைவு தடிமாருதுணர்வான். மறைப்பாற்ற லாஞ் சிவபெருமான் உள்ளத்தே அறிவே சொருபமாக வந்தடைவான். முக்குணம் பாழானது. சித்தத்தே சிவபெருமானே குடிகொண்டான். சிந்தை தெளிந்தது. செவ்வி வந்தடைந்தது. (3)

884 அருவா யுருவாகி யம்பலத்தே கூத்தாடும்
குருபரனை நீவாழ்த்திச் - சின்னத்தங்கம்
கும்பிட்டுக்கொண் டாடிடுவாய்.

வினாமுதலாம் முதல்வன் ஆரூயிர் தன்னை உடனின் று செயல் புரியுந்தன்மையைக் (81! விளக்கம்) காண்கிறோம். முத்திறப்புனர்ப் பாம் அருவருவாம் மகேஸ்வரன் புருவநடுவிலும் சதாசிவன் உள் எத்தேயுங் காட்சிதருவன். நடப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமான் அருவு ருவாக காட்சிதருகிறவன்; அறிவு வளரவும் அறிவே வடிவாக அருவாஞ் சிவபெருமான், மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானாக செவ்வி வந்தடைந்த உள்ளத்தே சதாசிவனுக்க் காட்சி தருவன். குருவாக உருத்தாங்கிய சிவபெருமானே உருவாகவும் அருவாகவும் அம்பலத்தே கூத்தியற்றுகிறுன்று கும்பிடுவாய். (4)

885 அகம்பிர மாஸ்மியென்னும் அரியதிரு மந்திரத்தை அகத்திலே நீசெபித்துச் - சின்னத்தங்கம் ஆறுதலாய் இருந்திடடி.

அறிவே வடிவான் அகந்தோன்ற நிட்டை கூடுவாய். தில்லைத் தரிசனங் காண்பாய். லக்ஷி மி உன்னுடைய ஏவலாவாள், ஆனால் அகம்பிரமாஸ்மியென்று சொல்லிப் பொருள் லக்ஷி மியை நாடாமல் பக்திலக்ஷி மியையே என்றென்றும் நாடி ஆறுதலாய் வர்ம். குழந்தை யுந்தாயும் போல் உலகும் நீயும் அன்பு செய்து வாழ்ந்திடுவாய், இராவணன் சூரபத்மன் பொருள் லக்ஷி மியை நாடி அகங்காரங்கொண்டலைந்தனர். அவ்வாறு அலையாதே. (5)

886 அந்தியுஞ் சந்தியும்நீ ஆசாணைச் சிந்தித்து வந்தணைசெய் திருந்திடுவாய் = சின்னத்தங்கம் மதியிரவி யுள்ளமட்டும்.

நீ அறிவே சொருபமாக உன் உள்ளத்தே கண்ட ஆசாணை, குறுமணியை, மறந்திடாதே, காலையும் மாலையும் அவணைப் பூசைசெய்தும் தோத்திரித்தும் ஏரச் செய்திடுவாய். தாயுங் குழந்தையும் போலன் புடன் உலகினைக் காணும் நிலையில், முன் நீ குழந்தையும் உலகு தாயுமாக விளங்கின உலகு மாறி நீ தாயாகவும் வினாமுதலாம் முதல்வகைவும், ஆரூயிர் குழந்தையாகவுங் காட்சிதருவன் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியில் ஆழந்து கிடந்து நீ வேறு, உலகம் வேறு எனும் நிலை நீங்கும். தன்னைவிரைந்து கொண்டியக்கும் சிவபெருமான் இரவியும், ஒலிக்கும் ஒலிவடிவாக விளங்கும் அம்மை உமாதேவி மதியுமாக ஒன்றுபட்ட சிந்தையே விளங்கும், இரவிமதியொன்றுன் வுண்மையை நீ காண்பாய் (6)

887 ஆவது மில்லையடி அழிவது மில்லையடி தேவரு மில்லையடி - சின்னத்தங்கம் சிவனே முழுதுமுண்மை.

ஜிந்தெழுத்துச் ஜோதியில் ஆழ்ந்து கிடந்த மெய்யண்பன் சச்சி தானந்த ரூபமேயாகி உலகினில் வாழ்வான். விளைமுதலாம் முதல் வளை வேறாகக் காணுன், உலகினையும் வேறாகக் காணுன்: தானும் அதனுள் எவ்விடம் என்றங் காணுன். பெரிய யந்திரம்போல் உலகினை நடத்தியும் தானுமதனுடனியங்கியும் பிறிவு காணுதே சிவனே முழுது முன்மையெனும் சொருபமாகவே வாழ்வான். ஆவதும் இல்லை அழிவதுமில்லை தேவருமில்லை. தாய்தன் குழந்தை விளையாட்டுப் பொருட்களுடன் வீடுகட்டிச் சோருசமைத்து உண்டு ஏறிந்து விளையாடும் போது ஆவதும் அழிவதும் தேவரும் எங்கே அங்கு கூடி விளையாடுந்தாய் காண்கிறோன். கூடிச்சமைப்பாள் வீடுகட்டுவாள், எல்லாம் ஒன்றுதான். (7)

888 ஆசையை விட்டிடடி அதுவேசிவ பூசையடி.

காசைக் கருத்தில்வைத்துச் - சின்னத்தங்கம்
கவலைநீ கொள்ளாதே.

மயக்கத்தைத் தருவது மூவாசைடு மண் பெண் பொன் எனும் மூவாசையையும் அறவே மறந்திடி. பொருள்லக்கியில் உண்ணுடைய ஏவலாளாக உலகை இயக்கியும் இயங்கியும் நீவாழ்க்கிறோம். கடமையோ, என்னுடையது எனும் உடமையோ, உனக்குக் கிடையாது. அதற்கு எடுத்துக் காட்டாகவே ‘சுகர்’ எனும் முனிவர் தம் தந்தையுடைய கடமையாற்றுதலைக் குறிக்கிறார். தன்னைக் கூவியமைத்த தந்தைக்குப் பதிலளித்த ‘ஏன்’ எனுஞ் சத்தம் எல்லாப் பொருட்களிலுமிருந்து தோன்றித் தில்லைக்கூத்தனுடைய நடனத் தில் ஓர்புது அம் * ம் தோன்றினதாகக் காட்டியளார். ஆதலால் நான் என்னுடையது எனும் ஒரு எண்ணமுமில்லாதே ஐந்தெழுழிலுங் குனித் தருளுமையனுகவே வாழ்யேன்கூம். அவ்வண்ணம் நீ நிலைதளம்பிக் கவலை கொள்ளாதே. (8)

889 ஆன்மாவுக் கயலில்லை யப்படியே யுள்ளதுடி
வீன் வாதம் விட்டிடடி - சின்னத்தங்கம்
வேண்டிப் பணிந்திடடி.

ஆன்மாவே நீ. உடம்பல். உடம்பு வெவ்வேறு மாயாகாரியப் பொருட்களாகக் காட்சி தருவது: ஆன்மாவோ ஒரு பொருள், எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து, எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்குங் கோணே எம்பெருமானும் இறைவன், என் ஆத்மன் ஆன்மா. எங்கும் ஸ்யாபித்திருந்து வேறு பொருள் காணுது விளங்கும் ஆன்மாவுக்கு அயலில்லையே. எல்லாம் அதனுள் அடங்கியதே: நான் என்னுடையது, உன்னுடையது எனும் வீன்வாதம் விட்டிடடி. எத்திக்கும் தானுகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்கும் அந்தக்கோணை வேண்டிப் பணிந்திடடி. (9)

116 அடுக்குமோ வினை 270

இராகம் — நாட்டை

தாளம் — ரூபகம்

பஸ்லவி

890 அடுக்குமோ வினை நம்மைக் கெடுக்குமோ
அனுபஸ்லவி

ஆன்மா அழியாதேணே

ஆசான்பால் கேட்டபின்

(அடுக்குமோ)

சரணங்கள்

அடுத்தடுத்துச் சொல்வதினால்

ஆம்பயன் ஓன்றுமில்லை

அன்பேசிவ மென்றடியார்

அருள்வாக்கை மறவாதே. (அடுக்குமோ)

அடுத்தல் = கிட்டல், சம்பவித்தல், பொருத்துதல், தகுதல், ஆன்மா அழியாத பொருள். உடம்பல்ல. இருவினையும் உடம்பைச் சார்ந்திருப்பது: ஆன்மாவைச் சார்வதில்லை. இருவினைக்குமய்ப்பாற்பட்டவருகவே நன்ற சிவபெருமான் செயலிலீடுபோவர். அத்தகைய சிவபெருமானை, ஆத்மனை, ஆன்மாவை எவ்வண்ணம் வினை பீடிக்கும்: அன்பே சிவமென்னும் உண்மையையறிவாய். எப்பொருளிலும் நின்றியங்கும் சிவபெருமானுகவே உன்னைக் கண்டால் வேறு பொருளில் வாதே உன்னுள் எல்லாமடங்கத் தாயுங் குழந்தையும் போல் உலகினைக்காண்பாய். [முன் பாட்டுக்கள் 881—888 உரைகாண்க] அன்பே சிவமாக, சிவமாக விளங்கும் உலகினைக் காண்பாய்: (1)

891 ஒன்றே விரண்டோவெனுஞ்

சந்தேகந் தண்நீக்கி

ஒப்சிவாய நமவென

உள்ளத்துட்டெளிந்துகொள் (அடுக்குமோ)

முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் நீயும், உலகும், சிவபெருமானும் வேறு வேறு பொருட்களில்லை. எல்லாம் ஒரு பொருளே எனுமுன் மையை அறிந்தாய் சந்தேகந் தீர்ந்தது. அஞ்செழுத்தை உரையுனர்ந் தோதி உரையிறந்தோதி அப்பொருளேயாகி உலகும் சிவபெருமானும் ஒன்றுய்க் கண்டு சிந்தை தெளிந்திடடி. (2)

892 தவஞ்செய்யும் யோகநாதன்

சாற்றும்நாட்ட டையைக்கேட்டு

சஞ்சலமில் லாமல்நெஞ்சில்

தானை தன்னையறி.

(அடுக்குமோ)

தன்னையறிந்த யோகநாதன். தவநெறி பிசகாதே உலகினைக் குழந்தைபாகவும் தான் தாயாகவும் அன்பு பூண்டு உலகினை இயக்கும் சிவபெருமானுடன் ஒன்றுபட்டே இந்நாட்டை எனும் இராகத்தில் இக்கவியைச் சாற்றுகிறேன். நாள்டைவில் இந்நாட்டை மாந்தர் உள்ளத்தே நின்றுலாவி அவர்தம் உண்மையை யறியச் செய்யும். தனினைத் தானேயறிவார்கள். சஞ்சலமில்லாமலே வாழ்வார்கள். (3)

117 சிவதொண்டன் நடந்துவருங் சிங்காரம் 271

பல்லவி

893 சிங்காரந் தனைப்பாரீர்

சிவதொண்டன் நடந்துவரும்

(சிங்)

அநுபஸ்தவி

சிங்காரந் தனைப்பாரீர் சீவனே சிவனென்று

திங்கள் தோறுஞ்சிவ தொண்டர்கள் வீடுவரும் (சிங்)

சரணம்

நற்சிந்த ஜையெனும் நல்ல மருந்தை யூட்டி

நல்லூரான் திருவடியை நானும்மற வரமலேற்றிக்

கற்பனை கடந்தவனைக் காணுமல் கண்டுகொண்டு

காலமொரு முன்றுங் கடவாமல் கடந்துநிற்கும் (சிங்)

சிங்கார நடையுடனே சிவதொண்டன் மேலேறி வளர்ந்து மாதந் தோறும் சிவதொண்டர்களுடைய இல்லங்களுக்கேறி அங்கு சிவன் என்னுஞ் சிந்தனையை என்றும் மறவாதே வளர்த்து வருகிறது. நல்ல மருந்தே நற்சிந்தனை: சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனுத்தனுய எல்லா ருள்ளத்திலும் நல்லூர் முருகனை மறவாதே வேண்டித்தொழு அருள் புரிகிறது. மனத்தால் நினைக்கக் கூடிய பொருட்கள் நுண்ணுலகில் காணும் ஜிப்புதங்களா லுண்டாக்கப்பட்ட மாயாகாரியப் பொருட்கள் அறி வுப் பெருவெளியில், நல்லகத்தே காணப்படும் அறி வேவடி வான் சிவபெருமான் மனத்தால் நினைக்கவோ சொற்களால்

சொல்லவேச எட்டாதவன்; கற்பனை கடந்தவன்: அவனை நாடோறும் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனைய் அறிவுப்பெரு வெளியில் காணுமல் காணலாம். சுட்டுப் பொருளாகக் காண இயலாது; அறிவுப் பெருவெளி யில் அறிவினாலே காணலாம். அதைக் காண உதவி நிற்கும் சிவதொன்டு கால எல்லையோ தேச எல்லையோ இல்லாது முக்காலத்தும் எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்குங் கோனுகி விளங்கும் பொருள்.

118 சிவனடி 272

894 சிவனடியைச் சிந்தை செய்வோமே இந்தச்
சீவன் சிவனைன்று தெரிந்துகொள்வோமே.

சிவனடி, அந்தப் பொன்னடி, மோட்ச வீட்டையடையைச் செய்யும் மோனமெய்திய அகமே என்றென்றும் பூசை செய்தும் அஞ்செழுத் தையோ தேவார திருவாசகங்களையோ ஒதுயோதி உரையுணர்ந் தோதியும் ஒரு வினாத்தியும் அவனை மறவாதே எல்லாம் ‘சிவன்செயல்’ எனும் மெய்ப்பொருளே என்று சிந்தை செய்வோமே: சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனைய் நாம் ஆன்மா! ஆத்மன், எப் பொருளிலும் வியாபியா யிருந்து இயங்கும் பரசிவான்மாவாம் தத்தியுஞ் சிவமுமான சிலபெருமானே நாம் என்று தியானிப்போம். சீவன் சிவன் என்று சுட்டுப் பொருளுக்கு அப்பாற் பட்ட அந்த அறிவினால் ‘அறிந்து கொள்வோமே’

(1)

895 அவனரு ளாலே யவன்றுள் - நாங்கள்
ஆரா தணைசெய்து சீராய்வாழ் வோமே.

முற்பிறவிகளிலே நாம் அவனை வேண்டி வேண்டிப் பணிந்த பயனுக்கவே அவன் இந்தப் பிறப்பில் சிறுபராயத்திலேயே குழந்தையன் போடு (1-85) அவனைப்பாடியுப் போற்றி செய்தும் தொழுதேத்த அருள் புரிந்தனன். அவ்வாறு அவன் திருவருளாலேயே அவனை ஒடுங்கிய மனத்தராய் இருவினையும் நீங்கிப் பரிசுத்தமான அகத்தே பாடித் தொழுவோமே. பாலன் போலும் பரிசுத்தமான மனத்தே சுட்டுப் பொருளுக்கு அப்பாற்பட்ட அறி வு சொருபமான உள்ளத்தே எப் பொருளிலும் வியாபியாகச் சீருடனும் சிறப்புடனும் அகல் நிறை வாக விளங்குபவனைக் காணுது கண்டு(2-834)வணங்கி வாழ்வோமே(2)

896 உவமை கடந்தபே ரின்பம் - எங்கள்
உள்ளத்தி லுண்டொரு பொல்லாப்பு மில்லீ.

ஆன்மாவின் இயஎப்பு மகிழ்வறுதலே; வெறும் ஆனந்தமே; பாச பந்தக் கயிறு அறுந்து பாலன் போல் பரிசுத்தமான மனமுடையோ

ருடைய அகத்தில்தான் அந்த மலப் பினிப்பினின்றும் வி டு பட்ட ஆண்மா பிரகாசிக்கும், அது ஆனந்தமே சொருபமாய் அளவு கடந்த பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கும். முத்திறப்பு ஏர்ப்பாம் நிலையடைந்த ஆண்மாவேயது. தாயுங் குழந்தையும் போல் உலகமர்கிய டாயுடன் விளையாடுங் குழந்தைக்கு என்ன தீமை வந்தடையப் போகிறது. ஒரு பொல்லாப்புமில்லையே. (3)

897 சிவனடி யாரோடுங் கூடி - நாங்கள்

சிவபூரா ணந்தினம் படித்துவரு வோமே.

பாலன்போல் (முன்பாட்டு விளக்கம்) உள்ளம் படைத்தோரே சிவனடியார், தம்மறிவினுலே எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கு மிறை வளைக் காண்பவர். மூவடைமே கடந்த பேரின்பமே உள்ளத்திலே விளங்க ஆராதனை செய்பவர். அவர்களுடன் கூடியே சிவபூரானந் தினம் பாடி ஆனந்தங் கொள்வோமே. (4)

898 ஐம்பூதம் நாமல்லக் காணும் - நாங்கள்

ஐம்பொறியும் ஐம்புலனும் நாமல்ல அறியும்.

நாங்கள் என்றென்றும் பேரானந்தம் விளங்கும் ஆண்மா, நாங்கள் இந்த மாயாகாரியப் பொருளான உடம்பல்ல; இந்த உடம்பை உண்டாக்கிய நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாயமாகிய ஐம்பூதங் களுமல்ல, அவற்றாலுண்டான மாயாகாரியப் பொருளான மனம் மூவாசையினுலே ஏவப்படுகின்றது. ஐம்புலக்கணி பறித்துண்பதற்கும் சிறினின்பமனுபவிப்பதற்கும் உண்டான ஐம்புலன்களும் ஐம்பொறிக் ஞம் நாமல்ல அறியும். (5)

899 அந்தக்கரண நாமல்லப் பேணும் - இந்த

ஆன்மாவே நாமென் றறிந்திட வேணும்.

[முன்பாட்டுரைகாண்க] மனத்தாலும் ஐம்புலன்களாலு முண்டான மற்றும் அந்தக் கரணங்களான அகங்காரம் புத்தி என்னங்கள்ல நாம். என்றும் பேரானந்தம் விளங்கும் ஆண்மா: (6)

900 வாழிசிவ நடியார்கள் வாழி - இந்த

வையகத்தில் வாழும் உயிரெல்லாம் வாழி.

சிவனடியார் அறி வே வடிவான அகமுடையார். பேரானந்தம் விளங்கும் ஆண்மாவாக விளங்குபவர். அத்தகைய சிவனடியார்கள் என்றும் பேரானந்தம் பெருகவே வாழ்வார். அந்தச் சிவனடியார்களுடைய கருணைவெள்ளம் பெருகும். ஆகுயிரெல்லாம் இந்த வையகத்தில் அவருடைய அன்பிலே திகழ்வதே நெறிதவருதே மெய்யன்பராய் வரங்கவே. (7)

901 ஆழிகுழ் இலங்கையும் வாழி - எங்கள்
அப்பனு மம்மையும் எந்நானும் வாழி

எங்குஞ்கடலால் குழப்பட்ட இலங்கை மக்கள் சிறப்புடன் வாழ்க்.
அதுபோல் ஒவிக்கும் ஒவிவடிவான் அகிலாண்ட ஒசை அம்மையும் இரு
வினைக்குமப்பால் நின்றியங்கும் அப்பனும் பரசிவான்மாவாம் அம்மை
அப்பருக்கு அர்த்தநாரீஸ்வர ரூபமாக விளங்கும் சிவபெருமானுக்கு
தோத்திரங்கள். (8)

119 ஆர்றிவார் என்றப்பன் சொல்வான் 273

902 ஆர்றிவார் என்றப்பன் சொல்வான் — தன்னை
அனைந்துவந்த பேர்களையே யாதரித்துக் கொள்வான்.

வினைமுதலாம் முதல்வனே இருவினையும் நீக்கித் தன்னுடைய
ஆஸ்மாவை யாண்டருள் புரிவதற்கு வினைப்பயனுக்கீட்டிறவாறு செயலி
லீடுபடுத்தி உடனின்று செயல் புரிகிறோன். மாணிக்கவாசக சுவாமிக
ரூம் “மலங்கினேன் கண்ணில் நீரை மாற்றி மலங்கெடுத்த பெருந்
துறையை விளங்கினேன்; இனி மேல் விளைவதொன்றிகினேன்”
என்று திருக்கழக் குன்றப் பதிகத்தில் பாடுகிறோர். ஆர்றிவார் என்றே
தம் ஹரைவன் தம் ஞானகுரவனுக் குருத்தாங்கி எழுந்தருளிய செல்
லப்பாச் சாமியாரும் அல்வாறே சொல்வார் என்று சுவாமிகளுந்
தருகிறோர். இந்தப் படைத்தல் காத்தல் ஆழித்தல் எனும் முன்று
தொழில்களாலும் அலைந்து திரிந்து களைத்து அவளைப் பணிந்து “புது
திக்கப்பாற்பட்டவனே உடல் பொருள் ஆவி முன்றையும் உம்மிடமே
ஓப்படைக்கிறேன்” என்கிறார். தம்மை முழுமையும் ஓப்படைத்து
அவளையணிந்து அவளையே சேவிக்கும் மெய்யன்பரைப் பாதுகாத்து
நல்லவழி காட்டுபவனே அவன். (1)

903 பாரறியார் இவருடைய தன்மை — பலர்
பைத்திய கரரனென்று பரிகாசஞ் செய்வார்.

நாம் நம்மை முழுவதுமே ஓப்படைக்க வேண்டும் என்பவாறு
எம் பெருமானே உருத்தாங்கி எழுந்தருளி அந்த ஞான குரவனும்
செல்லப்பனை ஒருவருமறியார். எத்தன்மையா? என்ன கோலங்
கொண்டவர்? அவருடைய வேலை என்ன? என்பதையே யறியார்?
என்குணம் படைத்த இறைவனே உருத்தாங்கி எழுந்தருளி ஐந்தொ
ழிலுங் குளித்தகருளுஞ் செல்லப்ப மூர்த்தியாக (2-473) வாழ்கின்று
ரென்பதையறியாதே பலர் அவரைப் பித்தம் பிடித்தவன் என்று
பரிகாசஞ் செய்வார். (2)

904 தேரடியில் எந்நானும் இருப்பான் - ஆசான்
தெருவாலே வருவாரைப் போவாரை வைவான்.

நிட்டை கூடுவதும் கூம்மார் இருப்பதுமான அக்மே இறைவனைக் கொண்டு செல்லுந் தேர். அத்தகைய தேர் போன்று விளங்குந் திரு மேனி தாங்கி நல்லூர்க் கந்தன் தேரடிப்படியில் வீற்றிருக்கும் என்னருள்காவன் தெருவாலே அலைந்து திரியும் வீணரை, மாரையவலையில் சிக்குண்டு தாமசகுணத்தில் ஆழந்து கோபம் பொறுமை பொய்களாவு எலும் இழிதொழிலிலீடுபட்டிலையும் வீணரை ஏ சியே கலைப்பான். (3)

905 ஆரடா நீயென்றே யதட்டி - ஆசான்
அன்பிலான் போலவே துடிபுறுத்தி நிற்பான்

தன்னை வந்தனைந் தேர்களை (2-902) ஆரடா நீயென்றே அன்பில்லாதவர் போல் அதட்டுவான். அவனை அதட்டிப் பேசும் போதும் துன்புறுத்தும் போதும் அவனுடைய பூர்வவினைப் பயணையும் அவன் வந்தனையும் நோக்கத்தையும் தன்னுள்ளே விசாரிப்பான் (2-510) தம்முள்ளத்தே அறிந்துங் கொள்வான். (4)

906 அப்படியே யுள்ளதெனச் சொல்லி - ஆசான்
அந்தரங்க மாகவே பேசிக்கொன் டிருப்பான்,

[முன் உரை தொடர்ந்தே] பூர்வ வினைப்பயணையும் தம்மை வுந் தனைந்தவருடைய அவ்வினைப்பயனை நோக்கத்தையும் அவர் விசாரித்தறிந்தவர். தம் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருங்கு செல்லப்பழுர்த் தியினுடைய வேலையில் வந்தனைந்தவருடைய அப்பங்கை நோக்கிய வண்ணம் மருத்துவனுக்கு சிவபெருமான் நோயையுஞ் சிகிச்சையையுங் கண்டு தெளிந்தவர் அப்படியேயுள்ளதென்றும் அதில்லூருஜயமேனுமில்லை யென்றும் தம்முள்ளே எண்ணுபவர். எண்ணி அந்தரங்கமாகவே தம் முள்ளே அந்தச் சிகிச்சையையும் ஒவ்வொரு பதவி வந்தனையும்போது எழுங்குணங்களையும் தம்முள்ளே விசாரித்து உள்ளும் புறம்புமாக ஆலோசித்துக் கொள்ளுவார், அவரே பிரபல மருத்துவன். (5)

907 எப்படி யிவன்றன்மை யென்று - எவரும்
எண்ண முடியாமல் சும்மா இருப்பான்.

இந்தப்பிரபல மருத்துவனுடைய வஸ்லமைகளையும் அவனுடைய திறனையும் ஒருவராலும் அளந்து கணக்கிட இபலாதே. அளவு கடந்த வஸ்லமையுடையோன்று தன்னெப்பாரில்லாத நிபுணனான்றும் பேசாதே ஒன்றஞ் செய்யாதே சும்மாவேயிருப்பான். (6)

908 பாவலர் நாவலர்கள் தரமும் — ஆசான் பர்பாஷை யறியாமல் பதறியே போவார்.

அந்தப் பிரபல நிபுணன் மருத்துவன் தம் வைத்தியக் கைமுறை களைப்பற்றி தம் முடைய பரிபாஷையில் பேசவர்: ஐந்தொழிலுக் குனித் தருஞஞ் செல்லப்பமூர்த்தி மருத்துவங்கு ஞானகுரவங்குக் தம் வைத்தியக் கல்வி முறைப் பாஷையில் பேசிக்கொள்வார். பதவியடைந்த சீடர்களே அதையறிவர். மற்றவர் பாவலர் நாவலர் எல்லோருமே விளக்கமிக்காமல் நின்று பதறுவார்: (7)

909 மூவர்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்த — நல்ல மூர்த்த மிதுவென்று முகமலர்ந்து நிற்பார்.

தம்மை வந்தனைந்த நோயாளியின் தன்மையை நோக்குவார்: முகமலர்ந்து சிரிப்பார். ஐம்புலக்கனி மரத்துப் பலபலவாகிய புத்திக் கிளைவழிச் சென்றும் அலைந்தீர் என்பார். ஆனால் உம்மால் வருந்துன் பங்களையும் சஞ்சலங்களையும் போக்க உம் புத்திக் கிளைகளில் ஒன்று மூம் மருந்து கிடைக்கவில்லையே என்பார். பகடத்தல், காத்தல், அழித்தற் கடவுளரான பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் எனும் மும் மூர்த்திகளும் ஒன்று கூடியே தம் வித்தைகளைக் காட்டினாகள். ஒன்றிலும் உமக்குப் போதிய மருந்து கிடைக்காமலே எல்லாம் மறைந்துந் தோன்றியும் உம்மை ஏமாற்றுந் தன்மையை யுனர்ந்தீர். மும்மூர்த்தி களுக்கும் தேவங்க விளங்குஞ் சிவபெருமானையே வேண்டுகிறீர். என்றே அவர் முகமலர்ந்து நிற்பார். (8)

120 மருந்து கண்டேனே 274

மருந்து கண்டேனே நல்லாரில்நான் — மருந்து கண்டேனே

910 மருந்துகண்டேன் மாருப் பிறவியை நீக்கும் மாருத நேசயைத் தீர்த்துடல் காக்கும் - மருந்து கண்டேனே.

[முன் பாட்டு 909 உரை தொடர்ந்தே] மூவர்களும் தம் தொழில் களில் எம்மை ஏமாற்ற அலைந்து திரிந்த எளியேன் புத்திக்கப்பாற் பட்டவனுஞ் சிவபெருமானே நமக்கு உள்ள துன்பத்தை நீக்கவல்லான் எனும் உண்மையை யறிந்தேன். மும்மூர்த்திகளுக்கும் வேலை கொடுப்பது நம் எண்ணங்கள். மூவாசைகள், ஆகவே மூவாசைகளையுந் துறந் தேன். பாச பந்தக் கயிறு அற இருவிணையும் நீங்க மனம் அடங்கும். பாலன்போல் பரிசுத்தமான உள்ளம் படைத்தோனுக்க் கூவி இறை வளை(2-787. 854)தோத்திரமும்செய்து அஞ்செழுத்தையுமோதிஅழைத்

தேன்: “நினை வொன்றும் நினையாமல் நிற்பின் அகம் என்பர்” அவ்வாறு எண்ணங்கள் ஒன்றுமில்லாமல் மூவர்களுக்குமப்பாலானேன். படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் தொழில்கள் ஒன்றுமில்லாதே இருவினையுஞ் சாராமல் தன்வயத்தனுக்கே மனமொடுங்கி நிட்டைகூட அருள் தரும் நல்லகம் தோன்றிற்று; பிறப்பு இறப்பு எனும் மாருத நோயைத் தீர்ப்பதே நிட்டைகூடி இறைவனையடையும் மருந்து. அம்மருந்தை நிட்டைகூடும் அகத்தே, நல் + ஊரில், நலம் பொருந்திய அகத்தே மோனமெய்திய அகத்தே நான் கண்டேன். (1)

911 அருந்த வர்தம் மோடுற வாக்கும்
ஆமில்லை யென்று சொல்லாமற் காக்கும் — மருந்து
கண்டேனே.

இருவினையும் விட்டு நீங்க மனமடங்கும். ஐம்புலன்களுமிறைவன் பாற் சென்றெடுங்கும். ஆனால் மும் மலப்பினிப்பாம் நோய் மலையிடுக் கிலே மறைந்து கிடக்கும் வேர்போன்றிருக்கும்; சிகிச்சை செய்வான் மகுத்துவங்கு சிவபெருமான். அருந்தவம் செய்தே அந்த ஆஸ வ முனைப்பு விட்டு நீங்கும் (2-735; 739; 862) சிந்தை தெளிய வருவினையும் நீங்கி அங்கைத்தீயங்கை அருந்தவர் தம்மோடுறவாக்கும். “சுத்த மௌனம்”, தோன்றும் பினக்கிலாத பெருமானுக்கே, ஆம், இல்லை என்று நாம் சொல்லாமலே எம்மைக்காக்கும் “சிவன் செயல்” எனும் பினக்கிலாத அந்த மெய்ப்பொருளானுக்கே அடிமையானேன். கணவனும் மனவியும் பேரலுறவானேன். (2)

912 திருந்து மடியவ ரோடுற வாக்கும்
சிவன் சிவனென ஆனந்தந் தேக்கும் — மருந்து
கண்டேனே.

மருத்துவங்கு சிவபெருமான் சிகிச்சை செய்ய மும்மலழும் விட்டகலத் திருந்துமடியவரோடுறவாக்கும்; மோனமெய்திய அகந்தோன்றும். நிட்டைகூடுவேன்: தில்லைத்தரிசனங் காண்பேன். இந்தச்சீவன், ஆன்மா, தன்னையறிந்தே ஆத்மனை தில்லைக்கூத்தன், சிவபெருமானுக ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் மாறவுங் கண்டேன். ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியாஞ் சிவபெருமான் சக்சிதானந்த ஜோதி ருபம் வெறும் ஆனந்தமோ

(3)

913 குருந்த மரத்தடியில் குருவாக வந்து
குட்பிட்ட மாணிக்கற்குத் தீட்டைவைந் தாண்ட—
மருந்து கண்டேனே.

குதிரை வாங்கப் பாண்டியனுடைய பணத்தைக் கொண்டு சென்ற மாணிக்கர் அப்பணம் முழுவதையும் குருந்தமர நீ மூலில் குருவாக எழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானின் தொண்டில் செலவு செய்தார்: குருவாக எழுந்தருளிய சிவபெருமானும் அப்மெய்யன்பரை அடிமை கொண்டு தீட்சை வைத்தாண்டருளினார். மும்மோனமே உருவாகிய மாணிக்கரும் இறைவனையே சரண்புகுந்தார். மாணிக்கர் மும்மெள னமாய்ச் சரண்புகுந்த மருந்து கண்டேன். (4)

914 அப்பர்க்குச் சமணர்செய் யாபத்துத் தீர்த்து
அப்பூதி யடிகள்தம் பிள்ளைக்குயிர் கொடுத்த மருந்து கண்டேனே.

சமண சமய நூல்களைக் கற்றுத் தருமசேனர் எனும் பெயருடன் வாழ்ந்தார் மருணீக்கியார். சௌவ சமயத்தே திருத்தொண்டு புரிந்த திலகவதியார் தம்பியார் படுகுழியில் ஆழ்ந்து கிடப்பதை உணர்ந்து இறைவனை வேண்ட, இறைவன் திருவுருளால் சூலீநோய் மாருது பீடிக் கப்பெற்ற திருநாவுக்கரசர் தமக்கையாரிடம் தம்மை ஒப்புக் கொடுத்தார். அவர் திருதீரு கொடுக்க அதை வாங்கி அணிந்து கொண்டு தமக்கையுடன் கூடிச் சென்று திருவீரட்டானத்திறைவரை வணங்கி, அவருடைய அருளால் “கூற்றூரினவர்று விலக்க கலீர் ~” எனும் பதிகம் பாடி சூலீநோய் நீங்கப் பெற்று சிவன்டியாராக இன்புற்றிருந்தார்.

சமணர் துன்புறுத்த நீற்றறையில் இட்டனர். அவர் இறைவனிடம் தம்மை ஒப்படைத்து சமாதானம் நிரவுச்சும்மா இருந்தார். ஏழுநாட் களுக்குப் பின்னர் அரசனும் சமணரும் அவரைக் கண்டு வியந்தனர். நஞ்சை ஊட்டினர். அது இறைவனுடைய திருவழுதாயிற்று. யானையை ஏவினர். யானை பாகளைக் கொன்று அப்பரை வணங்கிறது.

கற்றுலைப் பூட்டிக் கடலிற் பாய்ச்சிலர். சொற்றுலை வேதியர் பொற்றுலைத் திருந்தடி - சம்மா இருக்கும் மருந்து மோனமெய்திய அகத்தே தோன்றும் நிட்டை கூடித் தொழுது நமச்சிவாய என்று போற்றி உய்ந்தார். அப்பூதி அடிகள் திருநாவுக்கரசரின் பெருமையை கேள்வியுற்ற அவர்பெயரால்சாலைகள், கிணறுகள், குளங்கள்முதலியன உண்டாக்கித் தொண்டாற்றினர். திருநாவுக்கரசர் அங்கு சென்ற போது திருவழுதன்னை அழைத்தனர். இனங்கிய அப்பருக்குதிருவழுது படைக்க மூத்தமகளை வாழைக்குருத்து அரிந்துவர அனுப்பினர். அப்போது அவன் நாகம் தீண்டி இறந்தான். தாய் தந்தையர் அவனுடலை மறைத்து வைத்துவிட்டு அழுது படைத்தனர். அப்பரும் அதை அறிந்து விழுவி, பின்னர் கோயில் முன் அவனுடலைக்கொண்டு வரும்படி வின்னப்பித்து “ஓன்றுகொலாம் ~” எனும் பதிகம் பாடினார். நித்திரை விட்டெடுந்தவன் போன்று அவன் உயிர்த் தெழுந்தான்: “நிட்டை கூடிப் பெற்ற மருந்து கண்டேன்.” (5)

915 மார்க்கண்டற் காக மறலியை யுதைத்து
மாயா மருந்தை அவன்றனக் கீந்த — மருந்து
கண்டேனே.

மார்க்கண்டேயர் சிவலிங்கம் முன்னிருந்து சிவபூசை செய்தே வழி
பட்டார். மோனமெய்திம் அகமே சிவலிங்கவடிவாக, இரவிமதியாகி
முக்கட்பிரானாக விளங்கிற்று: அவருக்கு பிறப்பையறுத்தார். பிறப்
பென்னும் மாண்யயில் மாயாது மாண்டு போகாது, சிவலிங்கவடிவான
அகம், மாயா மருந்தைக் கொடுத்து, புராணக் கதை சிவலிங்கத்துள்
விருந்தசிவபெருமான் வெளியே வந்து மார்க்கண்டேயருடையழிரைக்
கவரவந்த இயமை. உதைத்து வீழ்த்தினார் என்பதே. (6)

[(1-716; 840; 2-847) காண்க]

121 அனைவருக்குந் தெய்வம் ஒன்றே 275

916 அனைவருக்குந் தெய்வம் ஒன்றே — அதை
அறிந்துலகில் வாழ்வது தொண்டே.

வினையின் நிகழ்வால் வினையும் வினைப்பயனென்னுமாக்கப்பட்டதே வினை
முதலாம் முதல்வன் தன்னளி வாய்ந்தவன். அவரவர் வினைப்பய
னுக்கேற்றவாறுடலத்திற் பொருத்தி வைத்தும், அவரவர் வினைப்பய
னுக்கேற்றவாற் தொழிலிலீடுபடுத்தியும், அவர்களுடைய வினைத்தன்
மையினின்றும் நீக்கும் நன்நோக்கங் கொண்டே உடனின்று அவனே
செயலாற்றுவன்.

‘எண்ணில் பலகோடிடயிர் எத்தனையோ அத்தனைக்கும்
கண்ணிற்க கலந்த அருட்கண்ணே பராபரமே’

என்று தாயுமானவர் பராபரக்கண்ணி (277) இல் கூறுகிறார் காண்க.
மேலும் தாயுமானவர் ஒன்றாகவே தன்னுடன் கலந்து, தானும் ஒரே
பொருளாகத் தொண்டு செய்தலைக் குறிக்கிறா காண்க.

‘அண்டபின்டங் காணேன் அகமும் புறமும் ஒன்றாய்க்
கண்டான்னை கேலந்தகாலம் பராபரமே’

(பராபரக்கண்ணி 279) (1)

917 முனைந்துநிற்கும் காமக்குரோதம் போக்கிப்—பின்பு
முவரையுந் தேவரையும் ஏவலாக்கு.

தாமச குணத்திலும் ராசத குணத்திலுமுதிக்கும் காமம், குரோதம், பொய், களவு, கொலை முதலிய குணங்களை நீக்கி அழுக காறிலாமை. அவாவின்மை தூய்மை ஒழுக்கம் வாய்மை நற்புலமை, நடுவநிலைமை முதலிய நற்குணங்களைப்பிடித் தொழுகிப் ‘பாசபந் தங்களை இறைவன் பாற் செலுத்தி, ஒடுங்கிய மனத்தராய் பாலன் போலும் பரிசுத்தமான அகம்படைத் தொனுய் விளங்கு. நிட்டைகூடித் தில்லைத் தரிசனங்கான். சரஸ்வதி லக்ஷ்மி உமை எனும் மூன்று சக்தி களையும் உன்னுடைய ஏவலாளர்களாகக் காண. அவர்களுடைய எஜமான்களான பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் எனும் மூன்று தேவர்களை பும் இறைவனையே என்றென்றும் பிரியாத ஒன்றுபட்டநிலையில் ஏவலாளர்களாய்க் காணக.

(2)

918 நெஞ்சுருகு மடியார்கள் கூட்டம் — இந்த
நீண்டத்தில் நன்மையெல்லாங் கூட்டும்

இவ்வாறு சிவபோக வாழ்வில் ஈடுபட்ட சிவனடியார் (2-880) கூட்டம் ஆரூரிர்தனனை தங்கருணையிலே நோக்கி கருமேகம் கலைந்து மழை கொடுப்பது போல், கருணைமழைபொழிய முன்பாட்டில் கூறிய வாரே காமக் குரோதம் முதலியன நீங்கவும், அவாவின்மை தூய்மை வாய்மை முதலிய நற்குணங்கள் உலகெங்கும் பரவ, எல்லோரும் தத்தம் வேலையில் ஈடுபட்டுமூக்கவும், கோயில்களுஞ் சாலைகளுய் தருமச் செயல்களுமெங்கெங்கும்பரவவும், தேசஞ் செழித்தோங்கி வளரும். (3)

919 வினைப்பகையை வெவிவதற்கு மார்க்கங் — குரு
வேந்தன் தந்ததிரு வாக்கு.

எப்பவோ முடிந்த காரியம் [வினையின் நிகழ்வாலுண்டான இவ்யூழ்க்கை (916காணக)] என்னும் பலவாக்கியங்களைக் கறியளார் நங்குரு வேந்தன் செல்லப்பாச் சவாமியார். உருத்தாங்கிய எம்பிரானே ஒருமொழியாம் “சிவ சிவ” எனும் மாமறையை உடனின்றுணர்த்த, உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையுமவன் கைவசங் கொடுக்க மனம் ஒடுங்கும். பாலன் போலும் பரிசுத்தமான அகம்படைத் தோனுய் வினைப்பகையைவென்று நடப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானே என்று எச் செயலையும் வினைமுதலாம் முதல்வனின் செயலென்றுணர்வாய். நாளைட்டவில் செவ்வி வந்தடைய மனத்தால் சட்டுப் பொருளாக, அவ்வாறு நினையாமலே தம்மறிவினாலே மறைப்பாற்றலாஞ் சிவ பெரு மானை அறிவே சொருபமான அவனைக் காணபாய். சமாதானம் நிரவும். (4)

920 தினைத்தணைப் போதும்மற வாமல் — சிவத்
தியானத்தில் தினந்தினம் முழுகு.

ஒரு வினாடியும் மறவாதே நடப்பாற்றலான் சிவபெருமானை; அஞ் செழுத்துப் பொருளானவைன் நினைந்து நினைந்தருகி ஈற்றில் பொறை நிலையெட்டி அப் பொருளோயாய்ச் சமாதியடைந்து. அறிவே சொருப மான மறைப்பாற்றலான் சிவபெருமானாக உண்ணுடையு அறி விட வேயே காண்பாய், சுட்டுப்பொருளுக்கப்பாற் பட்டவன். (5)

921 மனத்துயரை நீக்கநல்ல மருந்து — குரு
வாக்கியமொரு பொல்லாப்பு மில்லை.

மூன் கூறியவாறு சிவபதமடையச் செய்யும் சிவயோக வாழ் வு
தரு வது ஒரு பொல்லாப்புமில்லை யென்னும் குருபரன் வாக்கியம்
மனத்துயரை நீக்கும் மருந்து. (6)

922 நினைத்தப்படி நீணிலத்தில் வாழ்வோம் — நாங்கள்
நித்தியரா மென்பதை நானும்மறவோம்.

நிட்டைக்கூடித் தில்லைத் தரிசனங் கண்ட நாம், தத்துவாதீதனைய்
முப்பத்தைத்து கருவி கரணங்களு மொடுங்கியே தேகம் நம் வயமாக
வாழ்வோம்: ஐம்புலன்களும் சிவபெருமானாக விளங்கும் ஆத்மனுக்கு
ஏவல் புரியும் கங்கையாகிய நங்கையும் பாம்பும் உறவுகொண்டு சிவபெ
ருமானின் சடையில் வீற்றிருப்பார்கள்: அவ்வாறு க ஐம்புலன்களு
மேவல் செய்ய, நாம் ஆத்மன் நினைத்தபடியே உலகின் தொண்டிலீடு
படுவோம்: ஆருயின் தொண்டிலீடுபடுவோம் எழுமுடைய ஞாங்க்கண்
ஐங்குப் பருப்பொருட்களாக விளங்கும் மா யா வு கு நிலம், நீர்,
ஞூக்குப் பருப்பொருட்களாக விளங்கும் மா யா வு கு நிலம், நீர்,
நெருப்புக் கர் ந் று ஆகாயம் ஆகிய ஐம்புதங்களுங் கொண்டுள்ள,
பேதம் யாவும் நீங்கிய நுண்ணுலகாகி, விண்ணவர் கோனாகவே இறை
வணையுந் தன்னையும் மூன்றுமொன்றுன முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில்
கார்ணபோம். மாயாகாரிய உலகு விண்ணுலகாய் நீணிலம் நீர் + நிலமா
காட்சியளிப்பது: சிவபெருமானைய் விளங்கும் சிவன்டியார் பிறப்
கக் காட்சியளிப்பது: சிவபெருமானைய் விளங்கும் சிவன்டியார் பிறப்
பையறுத்தவர். (7)

923 அயலுனக் கில்லையென்று பெரியோர் — சொன்ன
அந்தரங்க மறிந்துநீ திரிவாய்.

எத்திக்குந் தானுகி என்னியத்தே யூறித்தித்திக்கும் தேவே எம்
மிறைவனாக பரசிவாஸ்மா வாழுவகாக நாம் நம்முள்ளத்தே கண்டு
வாழும் நிலையில் பிறிதொன்றும் காணேம்: எல்லாம் அவனேயாம்
எல்லாமவன்செயலே எனும் அறிவே சொருபமாம் நிலையில் வாழ்
வோம். சுட்டுப் பொருளாக தட்டத்தப் பொருளாக நாமும் உலகும்
ஒன்றுபட்டால் நடப்பாற்றலான் சிவபெருமானைக் காண்போம் நாளி
ஞீல், சொல்லுவோம்; மனத்தால் நினைப்போமடு ஆனால் மறைப்பாற்
றலான் சிவபெருமானுகவே நம்மறிவினால் கண்டால் அந்தரங்கமாகவே
அறிந்து பரசிவாஸ்மாவாம் சத்தியுஞ் சிவமுமாகத் திரிவோம் (8)

924 முயல முயலவின்பந் தேக்கும் — பொல்லா
முவித ஆசைகளை நீக்கும்.

மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானாகவே முத்திறப் புணர்ப்பாம்
அந்நிலையில் நீதொன்டு செய்வாய். ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளு
மையாகவே நீதொன்டு புரிவாய். இன்பமே பேரானந்தமேயு
ருவாக உலகினில் ஆழ்ந்து கிடப்பாய். சிற்றின்பந்தரும் மன் பெண்
பொன் எனும் மூவாசையினாலே தீண்டப்பெருய். பக்திலக்ஷ்மியையே
ஏவல் கொள்வாய்; சூரபத்மன் இராவணன் அயன்மால் பொருள்
லக்ஷ்மியை ஏவல் கொண்டலைந்தார்கள். அவ்வாறு பொருள் லக்ஷ்மி
யை நாடாதே வாழ்வாய். (9)

925 சுயநல மடியோடே மடியும் — சுருதி
சொன்ன சுவானுபவம் படியும்.

சுகர் எனும் முனிவர் சந்தியாசி. தாய் தந்தை மக்கள் எனுங் கட
மைகளில்லாதவர்: ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையாகவே வாழ்ந்
தார். தந்தை ஒரு போது தன்னுடைய தள்ளாடும் வயதில் ‘‘மகனே’’,
என்று கூவியழைத்தார்: இவர் ‘‘ஏன்’’ என்று பதிலளித்த போது
ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையானுடைய வாயினின்று முதித்த அச்
சொல் எல்லா ஆருயிரினின்றுந் தோன்றிக் காணப்பட்டது. முரண்
பாட்டையுண்டாக்கியது. ஆகவே சுயநலமடியோடே மடியவேண்டும்:
மேலே சொன்னது சுருதி. யோகசுவாமிகளும் அதைச் சுவானுபவத்தி
லுணர்ந்தார் போலும். ஸ்ரீகாந்தா அரசாங்க அதிபராகக் கடமை
யாற்றும்போது அதிபருடைய கந்தோரரைப் பகிஞ்சாரஞ் செய்த சிவ
தொண்டரால் அவர் சென்ற வாகனங்கற்களால் ஏறிபட்டது. கோப
மடைந்த சுவாமிகள், அச்சக்கூடத்தில் நின்றவர், வேலையாட்களை
வைதபின் வீடு சென்றார். அங்கே அவர் வளர்த்த மாடு அவரைத்
தள்ளி விழுத்தி காலைமுறித்து முரண்பாடுண்டாக்கியது. அவர் நடப்
பாற்றலாஞ் சிவபெருமானாகக் கண்டு அவணைக் கூவியழைத்தார்:
இறைவனுந் தம்மைமறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானாகக் கூவியழைப்
பதைக் கண்டார் போலும். மருத்துவ மனைக்குள் சிகிச்சைக்கனுமதிக்
கப்பட்டிருந்த போது, உரையாசிரியர், யான் அங்குபோனேன், அவரே
பெயரிட்ட என்மகளின் பெயரை வினவினார். ‘‘சிவன் செயல்’’
என்றேன்: தன்னுடைய கரங்களால் என்னுடைய கைகளைக் கட்டிக்
கொண்டு ‘‘எல்லாம் அதுவே’’ என்று நடப்பாற்றலாகக் கண்ட சிவனை
மறைப்பாற்றலாகக் கண்டவராய்க் கண்ணைமுடிக் கொண்டார். சுருதி
யிற் சொன்ன சுவானுபவமே யது. (10)

926 ஆனந்த மாநந்த மாணந்தந் தானே
அங்கு மிங்கு மெங்கும் நானே.

ஆனந்தம் அளவு கடந்த பேரானந்தமே நிரவ ஜந்தொழிலுங்
குனித்தருளுமையனாகவே எப் பொருளி லும் நான் வியாபித்திருக்
கிறேன். (முன்விளக்கம்)

122 கணமேனுஞ் சும்மா விருக்குங் கருத்திலார் 276

927 மனச்சாட்சி மனச்சாட்சி யென்று மருட்டினர்
தனதாட்சி செய்யத் தலைநி மிர்த்தினர்
பணமாட்சி வேணுமென்று பறை யறைகிறூர்
கணமேனுஞ் சும்மா விருக்குங் கருத்திலார்
மனமாட்சி வேணுமென்று மனம் பதைக்கிறூர்
குணமாட்சி யில்லாமல் தினங்கு ரைக்கிறூர்
மனமாட்சி யுள்ளார்போல் தம்மை மதிக்கிறூர்
இனமாட்சி யுள்ளோமெனத் தம்மைத் துதிக்கிறூர்
வணக்கம் வணக்கமென்று வாயால் பதிக்கிறூர்
இனத்க மறிந்து இனங்க எதிர்க்கிறூர்
சினத்தை மனத்தில் வைத்துச் சிரிக்கிறூர்
கனக்கக் கதைத்துத் தம்மை வியக்கிறூர்
நனைத்து உலர்ந்த உடையு டுக்கிறூர்
வினைப்பய னென்று வீணையப் பதைக்கிறூர்
தினைத்தனைப் போதும்மற வோமெனச் செபிக்கிறூர்
மனத்துயர் வந்த போது தவிக்கிறூர்.

இறைவன் குணங்களையறியாதும் அறிந்தவர்போல் நடிக்கும் ஒரு
சார்பிலைரையே இங்கு வர்ணிக்கிறூர். இறைவன் புத்திக்கப்பாற் பட்டவன். உடல் பொருள் ஆவி மூன்றுமவனிடம் ஓப்படைத்தே அவனை
யடையலாம்; ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்படுதல் வேண்டும்.
மனச்சாட்சி மனச்சாட்சி என்று உலகினை ஏமாற்றுகிறூர் உன்மை
நெறிதவறியார். இறைவனிடம் தம்மை ஓப்படைக்காமல் ஜம்பொ
றிகளாலுமேவப்பட்டு பணப்பித்துப் பிடித்துச் சுயநலங் கருதியலைக்
ரூர். இயம் தியமங்கைவிட்டுத் தாமசுகணத்தி லீடுபட்டும் மனம்
கட்டுஷ்டவர்போல் நடிக்கிறூர். சமுதாயத்தொண்டு செய்வார் போல்
நடிக்கிறூர். ஆனால் சுயநலமும் ஆணவழுமே காணப்படும். வணக்கம்
வணக்கமென்றுரைக்கினும், அறவழி நிற்க இனங்கார்; சுயநலத்துக்கு

மாரூகவருஞ் செயல்களைக் கண்டு சினத்தை மனத்தினில் வைத்துக் கேவியாகச் சிறிப்பார். அறவழியை எள்ளளவேனுஞ் சிந்திக்கார். புகழ் பேசுவதே இயல்பாக வடையார். தோய்த்துவர்ந்த உடையுடுத்தால் பரிசுத்தம் போதும் என்றும், மனமும் உள்ளமும் வஞ்சகத்தால் பீடிக் கப்பட்டிருப்பதையுனரார். சிவன் செயலென்னும் மெய்ப்பொருளானவை ஒரு வினாதியும் மறவேனன்பார். ஆனால் சிறிய இடர் வந்த ணுகில் மனத்துயரில் ஆழ்ந்து தலைப்பார். இதைவைன யறியர்தவரே அவர்.

123 சர்வம் பிரம்மி மயம் 277

928 பிருதுவியப்புத் தேயுவரய் ஆகாசம் — அவை பிரம மயமென்று பேசுவார் . . .

கருமை வெண்மை செம்மையை -- அது கலந்து நிற்கும் காரணம்.

காமக் குரோதமற்ற பெரியோர்கள் — அவர் கண்டு கொண்டனர் உண்மையை

எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல் நிறைந்திடும் — அது எல்லா ரிடத்தும் இருந்திடும்.

சொல்லும் பொருளுமாய்த் தொடர்ந்திடும் — அது சூக்கும் ரூபமாய்ப் படர்ந்திடும்

செப்படி வித்தை காட்டிடும் — அது செய்தி யறியாமல் மாட்டிடும்

கண்ணுக் கண்ணைய்க் கண்டிடும் -- அது காதுக்குக் காதாய்க் கேட்டிடும்

காலுக்குக் காலாய் நடந்திடும் — அது கைக்குக் கையாய் எடுத்திடும்.

இம் மாயாகாரிய உலகில் பேதம் நிறைந்து விளங்கும் பருப் பொருட்களெல்லாம் பேதம் யாவுமில்லாத நிலம், நீர், நெருப்புக் காற்று ஆகாசம் ஆகைய ஜிம்புதங்களாலுண்டான் நுண்ணுவகாலி, அவ்வினால்லகில் பொதுநடம் புரியுமிறைவனே ஞானக்கண்ணாடர் கச் சாதகனுக்குக் காட்சியளிப்பவர். எங்கும் பிரம் மமஷமாகவே, பொதுநடம் புரியுமிறைவைக்கி காணலாம்; ஊரும் பேருமில்லாத பொருள் ஆதியந்தமற்றது பிறப்போ இறப்போ இல்லாத பொருள் குறிகுணமற்றது. அதுவே எல்லாமாய் எல்லாக் குணங்களும் எல்லா

நிறங்களுமாய் விளங்கும் பொருள் எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து என்னக்குள் என்னெண்மேலோல் அகல் நிறைவாக எத்திக்குந்தானுகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்கும் கோன்; சொல்லும் பொருளும், பண்ணும் இசையும் போலும் என்னக்குள் என்னெண்மேலோலும் ஒவிக்கு மொவிவடிவான் அம்மை தன்னெனில் கொண்டியக்கும் இறைவனுடன் இணைப்பிரியாது. குக்கும் ரூபமாய்ப் பட்டர்ந்திருக்கும் பரசிவான் மாவாம் சிவசச்தி ரூபமே. மருத்துவனஞ்ச சிவபெருமான் மறைந்து கிடக்கும் ஆணவழுமீணப்பை அறவே ஒழிக்க செப்படி வித்தை காட்டியே மறைப்பாற்றலாந் சிவபெருமானை அறிவினாலே காண அருள்புரிவன் (1-919; 881). அது வே கண்ணுக்குக் கண்ணுய் காதுக்குக் காதாய் காலுக்குக் காலாய் கைக்குக் கையாய், எப்பொருளிலும் ஒவிக்கும் ஒவிவடிவான் அறிவுப் பொருளாய் தனித்தியங்காதே ஒரே பொருளாய் இதயத்தே தித்திக்குங் கோனுய் விளங்குவதேயது.

124 இசைந்து வா எண்மனமே I 278

929 கண்டொன்று சொல்லாதே கடவு ஜொருவன் உண்டென் றுறுதி கொள்ளவா என்மனமே

முழுது உண்மையான மெய்ப்பொருளே எம்மிறைவன், எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து செயல் புரியும் விணைமுதலாம் முதல்வன். மாறிமாறித் தோன்றுவது மாயையின்றுபம், அவ்வாறே உண்மை அழியாத பொருள். மாறிமாறி நாம் நினைத்தபடியே பொய்யும் வஞ்சகப் பேச்சும் கூறுவது தாமசகுணம். அது என்றந் துண்பத்தைத் தருவது அதே விணைமுதலாம் முதல்வனின் செயல். ஆகவே தாமசகுணத்திலீடுபட்டு எம்மிறைவனை மறவாதே. கடவுள் ஒருவன், விணைமுதலாம் முதல்வன், நாம் வேண்டி அழுப்போது கருணையுடன் அநன்வழி நிற்கும் தண்ணளி வரயந்தவன் உண்டென்றுறுதி கொள்ளவா என்மனமே.

(1)

930 அண்டர் முனிவர்நரர் அன்புசெய்யும் பெருமானைக் கண்டு களிக்கக் கருதிவா என்மனமே.

வேறு தஞ்சமின்றித் தண்ணளி வாய்ந்த எம் பெருமானையே எந்த நிலையிலும் எக்கோலத்திலும் உற்ற துணையென நாடிநிற்கும் அண்டரும்; பாச பந்தக் கயிறு ஏரிந்து இறைவனைக் கண்டும் பின் தத்துவாதிதனை விளங்கும் ஞானி கஞும் முனிவர்களும்; எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்குமிறைவனைக் காணுத போதினும், தம்பக்தி மேலிட்டினால் கோயில்களிலும் வீருகளிலுஞ்சிலைகளிலும் படங்களிலும் உருவமைத்து இறைவனைப் போற்றி ஏத்தித் தொழும் மற்றும் நரர் சாதாரண

உருவ வழிபாட்டினரும்: இவர்கள் எல்லோரும் தமிழுள்ளத்தே தாம் கொண்டுள்ள வழிநின்று பூசித்துக் கண்ட பெருமானை, நாழும் எமக்கு எம்பிரானால் திருவருள் வடிவாகக் காட்டி ய வழிநின்று போற்றித் தோத்திரித்துப் பூசித்துக் களிப்புறவா என்மனமே: (2)

931 பண்டுசெய்த வல்வினையால் பலபிறவி நாமெடுத்துத் திண்டாட்டப் பட்டோம் சீக்கிரம்வர என்மனமே.

நாம் முன்செய்த வினைப்பயனால் உண்டான மட்டுப்படா மயக்கத் தால் கட்டுண்டு பலபிறவிகள் எடுத்து இன்பதுன்பத்தில் மாண்டு அலைகிறோமே. அவ்வாறு சிற்றின்பெயாழ்வு தரும் இனப் துன்பத்துக்கு ஆளாகாமல் என்றென்றும் பேரான்தமளிக்கும் ஈசுவரனுடைய தியானத்திலீடுபடவா என்மனமே. போற்றித்தெரும் வாமனமே. (3)

932 எட்டுணையும் தாழ்ச்சியில்லா இறைவன் திருவடியைச் சுட்டாமற் சுட்டிச் சுகம்பெறவர என்மனமே.

கம்மா இருக்கும் அகம் இறைவலுடைய இருப்பிடம்: அவனுடைய திருவடி. ஆன்மா களங்கமற்று விளங்கும் அகம். அலையில்லாத நீரில் பொருட்கள் தெளிவாகக் காணப்படுவது போன்று ஐம்புலன் களுமிறைவன் பாலொடுங்கத் தெளிந்து விளங்கும் அகத்தே ஆன்மா தன்னைத் தெளிவாகக் காண கிறது. அது சுட்டுப்பொருளாகக் காணப்படாத அறிவுப் பொருள். அறிவினுலேதான் காண்ளாம். ஆன்மா தன்னைத் தானே காணகிறது. என்றால் மகிழ்வறுவது. ஆனந்தமே அதன் இயற்கை. ஒருபோதும் துன்பத்தைக் காணுத்து. அவ்வன்னைம் சுகம் பெற இறைவனைப் போற்றித் தொழுது ஐம்புலன்களையுமிறைவன்பால் செலுத்த வாமனமே. (4)

933 பட்டுக் குடைபிடித்துப் பரியேறித் திரிவாரை எட்டுணையும் நம்பாமல் என்பின்னே வாமனமே

தாம் சிவனடியாரென்று நடிப்பவர் (நானென்னும் ஆணவழுமைனைப் புக்கொண்டும் வெளிவேடம் பூண்டு ஐம்புலவேடர் கையிலகப் பட்ட பொய்யர், தம் மன கீராங்கு ஐம்புலக் கனிமரத்துக் கிளை வழியே ஐம்புலன்களால் ஏவப்பட்டும் அலைந்து திரிவர். அவ்வன்னைம் சிவவேடமாகிய பட்டுக் குடைபிடித்தும், ஐம்புலன்களையும் இறைவன்பாற் செலுத்தி வைத்த பொருள் உடல், ஆவி முன்றையும் அவன்கைவசங் கொடுத்து போற்றித் தொழுது தியாளிக்க என் பின் வாமனமே: (5)

934 விட்டகுறை தொட்டகுறை யிரண்டும்விட்ட தேகாந்த நட்டணையில் நிற்க நயந்துவர என்மனமே

வினைமுதலாம் முதல் வன் நம் வினைப்பயனென்னும்பலத்தே, வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு செயலிலீடுபடுத்தி நம்மை நாட்டுவிட்ட குறையில் தள்ளிவிட்டார். கர்மவினையின் பயன் அவற்றுடன் ஒன்று பட்டே என்னங்கள் தோன்றுவது சகசம். இருவினைகளையுமனுபவிக் கும்பொழுது சங்கற் பத்துக் கேற்ப என்னங்கள் தொன்றுகிறது. தொட்டகுறைபெயிது வருவினையைச் சார்ந்து நிற்பது. இருவினையுஞ் சேராது போற்றித் தொழுது நட்டுமை ஒப்படைப்போம். வருவினை சேராது மருத்துவங்கு சிவபெருமான் சிகிச்சை செய்வான். அறிவே வடிவான மறைப்பாற்றலானு சிவபெருமானை நம்மறிவினாலே கண்டும் (2-84; 919) வருவினையும் நீங்க இரவு, பகலற்ற ஏகாந்த சிந்தைய ராகி, பழிபாவம் பூண்ணியமென்னு மெண்ணமற்று ஆற்றலம்மையின் செயலிலீடுபட்டு நடுவநிலை நிற்க வா மனமே. (6) தாயுமானவர் இவ்வண்மைகளைத் தருகிறார் காணக.

“வித்தைய யும்விதித் தென்னை வித்தத்திட
யதியை யும்விதித் தம் மதி மாயையில்
பதிய வைத்த பகுபதி நின்னருள்
கதியை எப்படிக் கண்டு களிப்பதே.

(பொன்ன மாதரை 63)

935 முட்டாட்டபூசைபண்ணி முழுமனமாய் நாம் வணங்கத் திட்டமிட்ட டென்பின்னே சேர்ந்துவா என்மனமே.

இறைவன் அறிவே வடிவானவன்; அவனை நாம் எவ்வாறு கட்டுப் பொருளாக நினைப்பது. அவனை தாயுமானவர் அறியத்தருவதைக் கர்ண்க.

“கண்ணுள் நின்ற ஒளியைக் கருத்திலை
வின்னனுள் நின்று விளங்கிய மெய்யிலை
எண்ணி எண்ணி இரவுந் பகலுமே
ஙண்ணுநின்றவர் நான்தொழுந் தெய்வமே,,

(ஆரணம் 75)

திருவருட்டாரவௌளியாகிய திருச்சிற்றம்பலத்துள் நின்ற ருஞ் ம் பெய்ப்பொருளை, அறிவே வடிவானவனை அறிவினாலே கண்டு எண்ணி எண்ணி நாடிநாடித் தொழுதலையே குறிக்கிறார்.

மேலும் திருமூலர் இவ்வண்மையைத் தருகிறார் காணக.

“ஆசை யறுமின்கள் ஆசை யறுமின்கள்
ஈசைடோயினும் ஆசை யறுமின்கள்
ஆசை படப்பட ஆய்வருங் துன்பங்கள்
• ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே,

(10-2570)

கூடுமன்பினில், அத்தே தோன்றும் ஏழச்சியுடன் இறைபணி யை முறையுக் செய்யின் திருவடி தானே வந்து பொருந்தும். கறி சமைக்கும் போது முறையும் உப்புப் புளி தேங்காய்ப் பால் மிளகாய்த் தூள் இவற்றை சமையங்காரி போட்டுச் சமைப்பான்; அவ்வு பாவ ணையில் உள்ளது. ருசியாக உண்டாக்குவது. அவ்வாறே தான் முட்டாத பூசை முழுமனமாய் நாம் வணங்குதல். (7)

936 சிட்டர் பரவுஞ் சிவதொண்டன் நிலையத்தே
கிட்டாமற் கிட்டிநிறக்க கிருபையுடன் வாமனமே.

[முன் இரண்டு பாட்டுக்கள் உரை காண்க] விட்டகுறை தொட்ட குறை இரண்டும் விட்டேகாந்த சிந்தையராய், முட்டாத பூசை முழு மனதாய் செய்து வணங்கும் சித்தர்கூடும் சிவதொண்டன் நிலையத்தே, மெய்யன்பர் அவ்வாறே ஏகாந்த சிந்தையராய் முட்டாத பூசை செய்து நாளைடைவில் நட்டணையில் வெறும் ஆறி வே சொருபமான அகம் விளங்க, மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமான் (2-834; 919)என்றும் உள்ளங் குடிகொள்ள “முருகனே வள்ளியாக வள்ளி செயல் புரிந்தாள்” எனும் உண்மை விளங்க கிட்டாமல் கிட்டி நிற்கக் கிருபையுடன், திருவருநூடன் வாமனமே. (8)

937 அட்டாங்க யோகம் அவத்தையைந்தும் விழ்டேகி
மட்டற்று நிற்க மகிழ்ந்துவா என்மனமே.

அட்டாங்க யோகஞ் செய்து (2-9; 38; 151) நிட்டைகூடி தில் லைத்தரிசனமும்ஜிந்தெழுத்துச்சோதியிலுமாழ்ந்துபின்தத்துவாதீதனாய் வாழ்கிறேன். அவஸ்தை (1) புருநடுவில் ஆவிநின்று தொழிலுறும் நிலைநனவு. சாக்கிரம் (2) சொப்பனம் - கனவு நிகழ்வது உயிர்க்காற்று சமுத்தில் நிற்கும்போது. (3) நெஞ்சுத்திடமாக உறக்கம் நிகழுஞ் சுமுத்தி. (4) கொப்பூழிடமாகப் பேருறக்கம் நிகழும் துரியம்: (5) துரியாதீதத்திற்கு இடம் மூலம் இவை ஐந்துமாம். (2-232; 234) (1-66) இவ்வரைகள் காளக். அட்டாங்க யோகம் விட்டு அவஸ்தை ஐந்தும் விட்டுத் தத்துவாதீதனாய் தாயுங் குழந்தையும் போல் உலகுடன் குழைந்து தாமரை இலைன்நீர் போல் (2-276) வாழ்ந்து சர்வதத்துவாதி பதியாகித் தன்னேப்பாரில்லாத் தலைவருக (2-543) நிற்க மகிழ்ந்து வர் மனமே. (9)

938 எட்டாத கொப்பில் இருக்கின்ற தேனமுதை
இட்ட முடன்புசிக்க எட்டிவா என்மனமே.

உலகியல் வாழ்க்கை எனும் மரத்தில் தில்லைத்தரிசனங் கண்டு பின் சர்வத்துவாதித்தனுய் வாழுங் கொம்பரோ எட்டாதது. அதன் பின்னும் சூரபத்மன் இராவணன்போலும் சித்திகளில் பொருள் கைவியி யெநாடிஅலைபவருமுண்டு. ஞானி அந்த மதம் பிடித்த யானையை பக்தி எனுஞ் சங்கிலியினாலே இழுத்து, அறிவு எனும் யந்திரத்தினாலே மெய்ப் பொருளான சிவபெருமானுடன் கட்டுவன். ஜந்தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்து பின்இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த ஞானிவாழும் நிலையாகியகொப் போமிகுவும் உயர்ந்து வளர்ந்து எட்டாது விளங்குவது. அத்தகைய எட்டாத கொப்பிலிருக்கின்ற தேனமுதை (2-309; 473; 9-26) உண்ண முட்டாத பூசை செய்ய (2-935) எட்டிவா என்மனமே. (10)

939 எட்டும் இரண்டும் இசைந்துவந்த பாமாலை
தட்டாமல் நாம்படிக்கத் தராவிவா என்மனமே.

எம்பிரானுடைய என்குணங்களான தன்வயத்துதல், தூயவுடம் பின்தைல், இயற்கையுணர்வினானுதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பர்கவே பாசங்களினங்குதல், பேரருஞ்சுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை வரம் பிலின்பழுடைமை முதலியனவும்; வரம்பின்ஞானம், வரம்பிலாற்றல், நாமயின்மை' கோத்திரமின்மை, ஆயுவின்மை, இடையூறின்மை முதலியன ஆருகதராற் கூறப்பட்டன. இவ்வெண்குணங்களும் சத்தியுஞ் சிவமுமாக வினங்கும் உலகஅம்மை யும் அப்பருமான ரூபமும் அறிவே வடிவானவை. சுட்டுப்பொருளுக் கப்பாற்பட்டவை. அறிவினாலே தான் காண முடியும். முட்டாத பூசை செய்தே அறிவிலைவியலாம். (2-935) இவை எல்லாவற்றையும் தரும் பாமாலையை உளமே உருவாகி நம்மறிவினாலே நாமவளைக்கன் டின்புற்றுத் தட்டாமல் படிக்கத்தாவிவா என்மனமே, உலகத்துக்கும் சிற்றின்பு உணர்வுக்கும்ப்பாற்பட்டவானாகத் தாவிவாஎன்மனமே. (11)

125 இசைந்துவா என்மனமே II 279

940 அல்லும் பகலும் அறிவாக நிற்பவர்க்கு
எல்லையில்லா வின்பழுண்டு என்பின்னே வாமன மே

[முன் பாட்டு 939 உரை கரின்க] அறிவே வடிவான பரசிவான்மா வாம் சத்தியுஞ் சிவமுமாய் விளங்கும் அம்மையப்பரையோகாண்பேர்ம். தானாலீ கொண்டு இருவினைக்கு மப்பால் நின்று ஜந்தொழிலுங் குவித்தருளுஞ் சிவபெருமானே, யோகசவாமிகள் செல்லப்பழர்த்தி

ஸ்ரீ. இராமகிருஷ்ணர் முதலியவர்களில் நின்றியங்கிய சிவபெருமானையே காண்போம். எப்பொருளிலும் அதன் மாயை உருவத்தைக் காணுதும் அபேதமாய் ஒலிக்கும் ஒலிவடிவாய் விளங்கும் அந்த அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை (2-701) அம்மை, அம்மையின் வடிவையே காண்போம். அறிவினாலே காண்போம்! அது சுட்டுப் பொருளால்ல; மனத்தினாலுருவமைக்க இயலாதது. நினைத்தால் பேதந்தரும் ரூபமே வரும். பாசபந்தக்கயிறுஅற கள்ளமனம் போனவழி காணுது மறைய உள்ளபடியே யாதுமெனும் பின்கூலாத சிவன் செயல் எனும் அருவருவாம் மகேஸ்வரரைப் புருவ நடுவிலும் அறிவுவளர் சதாசிவனை உள்ளத்தேயும் ஒரு பொருளாகக் காண்போம். தான்த்துள்ளே சதா சிவனை ஒமெனும் உண்மைப் பொருளை உணர்ந்தறியலாம், அறிவினால் காணலாம். அறிவு முதிர்ந்தவன்: அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து சிந்தை தெளிந்து நாடகாசியருடைய சிருஷ்டியை அறிவினால் கண்ட வண்ணமே ஆழ்வாரா தியர்போல் பாடியோ பக்த சிரேஷ்டரான கண்ணப்பர் போன்று தன்னைமறந்த பூசையிலோ யோகியர்போல் நிட்டைக் கூடிடேயா இன்புற்றுக் கிடக்கலாம்; அவ்வண்ணம் இன்புறவா என்மனமே.

(1)

941 ஆறுவது சினமென்னும் ஒளவைமொழி கண்டார்க்கு ஆறுதல் வேறுமுண்டோ அதிவிரைவாய் வாமனமே.

முன்பாட்டில் கூறிய வண்ணம் இறைவனையே நினைந்தும் ஆவலுற்றும் வாழ்பவருக்குக் காமங் குரோதம் பொருமை பொய் களவு முதலிய தாமசகுணம் எங்கே உண்டாவது. வினைப்பயனால், தொடர்பால் (2-934) இடருஞ்சினமும் வந்தடைந்த போதிலும் இறைவனுடைய சிருஷ்டியையே நினைப்பார்கள், கள்ளமனம் ஒளிக்கும் சிவனையே நடப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானையே காண்பார்கள். இறைவனைத்தியானிப்பார்கள். சிறிது நேரத்தில் தானான தன்மை விளங்கவே ஆறுதல் காண்பார்கள்; அவனையே நினைந்து நினைந்தருகிப் பாடுவார்கள், அல்லது நிட்டைக் கூடுவார். அவ்வண்ணம் வாழவா மனமே:

(2)

942 இடும்பைக்கு இடும்பை படுப்பார் இடும்பைக்கு இடும்பை படாதவர் என்பின் வாமனமே.

இடும்பை = அச்சம், ஆபத்து, தரித்திரம், தவறு, விகாரம்,

(முன் இரண்டு பாட்டுக்களின் உரை காணக) ஒளவை சொன்மொழி ஆறுவது சினமெனும் உண்மை கடைப்பிடித்து விட்டகுறை தொட்டகுறை (2-934) என்றே நன்மக்கள் ஏதும் இடர் தம்மை வந்தண்ணும் போது என்னுவர். அவ்வாறு தொட்ட குறை என்று இறைவனைத் தியானித்து அவ்வச்சம் கோபம் தணிப்பார். அவ்வாறு அச்சங் கோபம் துன்புறுத்தா வண்ணம் தியானத்திலீடுபட என் பின்வா மனமே.

(3)

943 ஈசன் ஒருவனென எண்ணிப் பண வார்க்குப் பூசைசெய்ய வேண்டுமோ புகலவா என்மனமே

எட்டாத கொப்பில் இருக்கும் இறைவனை (2-939) வணங்கித் தேர்த்திரஞ் செய்தோ முட்டாத பூசை செய்தோ (2-935) அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து எத்திக்குந்தாலுகித் தன்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்குந் தேவணக் காணலாம். நினைந்து நினைந்துருகிப் போற்றி செய்தோ, முறையுறப் பூசை செய்தோ வணங்கியோ அவனைக் கண்டு தில்லைத் தரிசனத்திலும் ஜந்தெழுத்துச் ஜோதியிலுங் தரிசித்தபின் மேறுங் கடுந்தவம் புரியவேண்டுமோ. தாம்கண்ட அம்மையப்பராமுலகுக்குத் தொன்டாற்றித் தாமரை இலையில் தண்ணீர் போல் வாழலாம். அந்த இன்பத்தை உனர ஆறுத்திலக் கண்டு மதிழ்வுற வாமனமே. (4)

944 உண்மை முழுதுமென்னும் உத்தமரைக் கண்டார்க்கு என்னகுறை வண்டு இசைந்துவா என்மனமே

மாயை உருவங்கள் மாறிமாறித் தோன்றுவன்: நிலையில்லாதன. ஒவிக்கும் ஒவிவடிவான அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மை உண்மைப் பொருள். இருவினைக்குமப்பாலாய் நின்றியங்கும் அப்பன் உண்மைப் பொருள்; இரண்டுமொன்றுன் இனைபிரியாத சத்தியுஞ் சிவமு மாய் விணவிகும் பரசிவான்மா உண்மைப் பொருள்; அவனைத் தில்லை நடனத்தை நிட்டையில் காணலாம். நடனம் புரியுமவைசே உண்மைப் பொருளை ஜந்தெழுத்துச் ஜோதியில் காணலாம். அந்தச் சிவபெரு மான், இரண்டாம் பிறப்பெடுத்தக உத்தமன், அதே உடம்பை உத்தமன் கோயிலாகக் கொண்டு உலகுக்குப் பணியாற்றும் ஞானிக்கு என்ன குறைதானுண்டு? அவ்வண்ணங் கண்டு பணியாற்ற இசைந்துவா என்மனமே. (5)

945 ஊக்கத் தைப்போல உறுதுணவே றுண்டாமோ பூக்கை யிலேந்திப் போற்றவா என்மனமே.

பலபொருட்களை யுண்டாக்கும் ஓர் ஸ்தாபனத்தில் அதனுடைய எஜமான் வேலையில்லாது இருப்பது போல் காணப்படுவான். ஆனால் எங்கும் நடப்பதைக் கண்ணுற்றேயிருப்பான். எங்கேனு மொரு பகுதி யில் இடையூற நேரிடின் அதைத் திருத்தி முன்போலமைத்து ஒடு உதவுவன். அவ்வாறே தான் ஜந்தொழிலுங் குவித்தருஞமையன் யோகசவாயிகள் செல்லப்பாச் சாமியார் பூசை இராமகிருஷ்ணர் முதலியோரும் அந்த உலக நடனத் தொண்டிலீடுபட்டார்கள்; ஊக்கமே உருவாக இருந்தார்கள்;

அந்தப் பதவியடையும் வரையும் நாம் ஊக்கமாகத் தியானமும் பூசையுஞ் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு பூசை செய்ய பூக்கையிலேந்தி வா என் மனமே. (6)

946 எல்லாஞ் சிவன்செய லெண்றேத்திப் பணிவார்க்குப் பொல்லாங்கு முண்டோ புத்தியுடன் வாமனமே.

இறைவன் நெறிதிற்கும் மெய்யன்பரைச் சேர்திப்பான்: “எந்திலீ யிலும் எக் கோலத்திலும் மன்னியசீர் சங்கரன்தாள் மறவாமையே பொருள்” எனுஞ் சாக்கிய நாயனுக் வாக்கியத்துக்கிணங்க எச்செய லிலும் எப்பொருளிலும் அவனைபே அகல் நிறைவாக விளங்குவதை நாம் காணுவோம். அதே நடப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானின், சிகிச்சை செய்யும் மருத்துவனின் சிகிச்சையில் கிண்ணத் தெளியுவே என்னங்கள் சிவன் செயலென்றே உண்டாக, முக்குணமும் பாழாக என்குணத்தான் தோன்றுவான். அறிவாகவே மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமான் செவ்வி வந்தடைந்த உள்ளத்தே காணப்படுவான். அறிவி னாலே அந்தஅறிவுப்பொருளான எல்லாஞ் சிவன்செயலென்னும்மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானைக் காண்பான். (2-884) உலகுக்கு துத்து வாத்திதழைகப் பணிசெய்வான்: தாமரை இலையில் தண்ணீர் போல் வாழ் வான். (2-876) அவனுக்கென்ன பொல்லாங்கு நேரிடும். குறைவுதானுமுண்டோ, புத்தியுடன் அவ்வாறு பரிசுத்தமடைய வாமனமே. (7)

947 ஏகன் அநேகன் இறைவனாடி வாழ்கவென்று
தேகம் விழுமுன்னே செப்பவா என்மனமே.

(முன் வளக்கம்) எத்திக்குந்தானுகி அநேகனுக் கிளங்கும் அவன் என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்கும் தேவன் ஏகனுக் கிளங்கும் மெய்ப் பொருளானவன் (3-944) அஞ்செழுத்துப் பொருளானவளை (முன்பாட்டுவிளக்கங் காண்) அறிவுப் பொருளாகக் கண்டு வணங்க இந்தத்தேகம் முடியுமுன்னர் நாடு காண வா மனமே: (8)

948 ஜயமிட் இன்னென்னும் ஓளவை திருவாக்கே
ஞய்ய வழிகாட்டும் சொல்லக்கேள் என்மனமே.

மனம் மதம் பிடித்த யானை போன்றது. பிச்சை எடுத்துண்டு அந்த மனத்தைக் கட்டவேண்டும். அவ்வாறு ஒடுங்கிய மனம் நிட்டைகூடித் தில்லைத் தரிசனம் காணும். உய்யவழிகாட்டும் வா மனமே. (9)

949 ஒருபொல்லாப்பு மில்லையெனு முத்தமனர் திருவாக்
[குத்
தருமநெறி காட்டுஞ் சடுதியில்வா என்மனமே

எப்பொருளிலும்வனே அகல்நிறைவாக நின்றுசெயல்புரிய, அதைக் காணும் மெய்யன்பங் தத்துவாதீதனை மூப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களும் தன்னுள்ளங்க வாழுபவன். தாயுங் குழந்தையும்போல் அன்புடன் அவன் வாழும்போது என்ன பொல்லாப்பு நிகழும். அந்தத் திருவாக்குத் தருமதெறி காட்டும். வாமனமே. (10)

951 ஓம்சிவாய நமவென்று உறுதியுடன் செபித்தால் நாம்சிவமே ஆவோம் நயந்துவா என்மனமே.

ஜந்தெழுத்துப் பொருளானவனே எம்பெருமான். ஜந்தெழுத்தை ஒதியோதி உரையுணர்தோதி பொறை நிலையெய்தி உரையிறந்தோதி அப்பொருளும் நர்மும் வேறுபாடுகாணுது ஒன்றுபட்டுச் சமாதியடை வோம். அறியா அறிவில் ஆழ்ந்தேக்கசிந்தையராய் நெறியாம் பாரா நந்தி நீடருள் ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம் எனும் திருமூலர் வாக்குக் கிணங்கியே நாம் சிவமேயாவோம். நயந்துவா மனமே. (11)

951 ஒளவியம் பேசுதல் ஆக்கத்துக் கழிவென்னும் ஒளவைசொல் நாமறிய அஸ்புடன் வரமனமே

[மு பாட்டுரை தொடர] ஜந்தெழுத்தை உரையுணர்ந்து செபிப் பதால் பரிசுத்தமான அகந்தோன்றும். அதற்குமாறுச் சூள வியம் பேசுதல் அழிவை உண்டாக்கும். ஒளவையார் திருவள்ளுவர் இவற் றை எடுத்துப் பலவகையாகக் கூறியிருக்கிறார். அச்சொற்றெடுரைத் தினமும்தியானித்தால்தீயெண்ணாங்கள் நெஞ்சை விட்டகலும். பாலன் போல் புரிசுத்தமான அகந் தோன்றும். (12)

952 அஃகமுங் காசுஞ் சிக்கெனத்தே டென்றமொழி அஃகு தவில்லா அறிவுதரும் என்மனமே.

அஃகம் = விலைப்பொருள்; தானியம். அஃகல் = குறைதல்; கருங் கல் சிக்கென = உறுதியாக; விரைவாக, லோபத்தனமாக உலகியல் வாழ்க்கைக்கும் கேவையான பொருட்களை நாம் உறுதியுடனும், வீண் செலவுமின்றித் தேடுவேண்டும். அவ்வழி ரெஞ்சு வாழ்வோர் தேவை யில்லாத காரிபங்களில் காலத்தை வீண்போக்காது அதிகதேவையான வேலையிலே ஈடுபடுவர். அவ்வண்ணமே அறவழி நிற்போன். தனக்குப் போதிய உணவுப் பொருட்களையும் மற்றுந் தேவையானவற்றைச் சேகரித்தும் மற்றதைத் தர்மத்தில் செலவிட்டும் அறவழி நிற்பன். சிவனருளை நாடி நிற்பன். (13)

126 இசைந்து வா என்மனமே III 280

953 ஒருபொல்லாப்பு மில்லையென்றென் னுள்ளங்குளிர
வைத்த
குருநாதன் திருவடியைக் கும்பிடவா என்மனமே-

பாட்டு (2-929) இல் யானகிய என்னை விழுங்கி நின்ற வெறுந்தத் துவகாரன் வினைமுதலாம் முதல்வன், தாங்கி நின்றுசெயல்புரிய, சாக்கி அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனு பவி பபவன் எனும் நான்கு அத்துவிதமார்க்கங்களிலும் நரம் உணர்வினால் காண்கின்றதை அறியத் தருகிறார். உள்ளபடியே யாதுமென வுணரக் கள்ள மனம் போயொளிக்க நடப்பாற்றலாம் உலகைக் காண்கிறோம். பின்னர் (940) இல் இசைந்துவா என்மனமே ஸி இல் செவ்வி வந்தடைவதையும், மறைப் பாற்றலாஞ் சிவபெருமான் “அல்லும் பகலும் அறிவாக நின்று” சிந்தை தெளிந்த மெய்யன்பர் தம்மறிவினுலேயே “எல்லாஞ் சிவன் செயல்”, எனு முன்மையை அறிதலையும் அறியத்தருகிறார். முன் நான் எனும் ஆணவழுனைப்பை நீக்குவதையும், இரண்டில் மலையிடுக்கிலே கிடக்கும் வேர்த்தொன்று மறைந்து கிடக்கும் ஆணவ மும்மலப் பிணிப் பைச் சுட்டெரிக்கும் வழியையும் அறியத்தருகிறார். முடிவில் ஜயமிட்டுண்டே ஓர் சிறிதளவேனும், கடுகளவேனும் ஆணவம் எஞ்சாது சுட்டெரிப்பதையும் (948) இல் தருகிறார். “ஓம் சிவாய நம” என்று உரையிறந்தோதி மனமடங்குவதையும் நாம் “அறியா அறிவில் அவிழ் ந்தேக சித்தமாய் நந்திநீட்டருள் ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம்” எனும் நிலையடைவதையுந் தருகிறார். அவ்வண்ணம் மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானையே நம்முள்ளத்தே காண்கிறோம். பரசிவான்மாவாஞ் சத்தியுஞ் சிவமுமான உலகினை அம்மையப்பரைக் காண்கிறோம். இவ்வறிவைத் தந்தவன், உடனின்றே செயல் புரிவன், எம்குருநாதன்; அவனுடைய திருவடிகளைக் காண்கிறோம். அவை மோனமெய்திய அகம். மோனமெய்திய அகத்தே மோனகுருவே எழுந்தருளிச் செயலாற்றுகிறன். அன்னையின் ஆற்றலும் தந்தையின் ஞானமும் பொருத்தி வைத்த தொந்தி வயிறனே ஞானக் கணபதி. அவனே ஞானகுரவனுக உன்னுள் நின்று செயலாற்றுகிறன். பி ற ச் சந்திரனையணிந்து சமாதானம் நிரவ விளங்கும் சிவபெருமான் போல் உள்ளங்குளிர வாழ்வாய். ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. அவ்வண்ணம் கும் பிட இசைந்துவா என்மனமே. கந்தபுராணத்திலும் இவ்வண்மைகளைக்காணலாம். ஆன்மாவான மானின் கன்றே வள்ளி. இழிவற்றுக்கிடந்த வள்ளி மாயை எனுங் கிடங்கிலே காணப்பட்டு வேட்டுவ அரசனாலும் அரசியிலும் வளர்க்கப்பட்டாள். திணைப்புனங்காத்து இருவிணையும் நீக்கியான்டான் முருகன். வள்ளி முருகனுக்க் செயல் புரிவாள், பாச பந்தமறுத்த வள்ளி; இடையிடையே ஆணவழுனைப்புக் கொள்வாள்;

முருகன் தன் தமையனான ஞானக்கணபதியை அனுப்பினான். தென் திசை இல்லறத்தையும் வடதிசை ஞான மார்க்கத்தையும் குறிப்ப தாக ஒருகொள்ளக் கூடாது மொடு மனி எண்டிசையுந் தயங்க நம்மிறைவன் மெய்யன்பரைச் சோதிக்கிறவன் (2-88 1, 919) உன் மை விளங்க யானைமுகத்தோன் வள்ளியைப் பயப்படுத்தினான்: அவன் ஞானமும் ஆற்றலும் பொருத்தி வைந்தத் தொந்தி வயிறந். வள்ளி யும் அவனுடைய ஞானத்தையும் ஆற்றலையுங் கடைப்பிடித் தொழுகித் தேறிச் சிந்தை தெளிந்தாள். சிந்தனையும் அவன் பொன்னடிக்கே அர்ப்பனஞ் செய்தாள். நடப்பாற்றலாகு சிவபெருமானாக அவனுள்ளத்தே திகழு உள்ளங்குளிர்ந்தது. என்றஞ் சமாதானம் நிரவ ஆணவ முனைப்புக் கடுகளவேனும் எஞ்சாமல் சுட்டெரித்த வள்ளியே முரு கனே வள்ளியாகச் செயல் புரிந்தாள்; அவனுடைய பாசபந்தம் முற்றிலும் எரிந்து விட்டது. அந்தத் தொடரயே கவாமிகளும் இசைந்துவா என்மனமே I, II, III, IV, இல் எடுத்து விரித்துத் தருவதைக்காண்க.

(1)

954 உண்ணும் முழுதுமென வழுதி யெனக்களித்த
அண்ணலை நான்வனங்க அதிவிரைவாய் வாமனமே.

[முஸ்பாட்டில் நாம்கண்ட] அந்தப் பொன்னடியை நமக்களித்த ஞானகுரவனை, ஞானகுரவனாக உருத்தாங்கி எழுந்தருளிய அறிவே செர்குபமான ஞானப் பொற்பினை நாம் வணங்க வாமனமே. மேரன மெய்திய அகத்தே அனுபவ உணர்வாக மகேஸ்வரனும் சதாசிவ னும் முறையே எழுந்தருளவார்கள் (2-858) அவற்றுடன் ஞானங்களியுமதயமாகும். ஞானப் பொருட்களைக் கு விக்கும். அண்ணலைக் கும்பிடவா மனமே. ஞானசம பந்தரும் “செருவில் ஒருகால் வளையலுன்றி” எஞ்சியமலத்தை எரிக்கச் “செந்தீ எழுவித்து” அதன்பலாபலங்கு “பருவில் குறவர் புனத் தில் குவித்த பருமாமணி முத்தம்” என்று தாம் குவிக்கும் ஞானப் பொருட்குவியலை அறியத் தருகிறார்:

“உருவில் தீகழு முமையாள்பங்க ரிமையோர் பெருமானர்
செருவிலொருகால் வளையலுன்றிச் செந்தீயெழு வித்தார்
பருவிற்குறவர் புனத்திற் குவித்த பருமாமணி முத்தம்
அருவித் தீரளோ டிழியுஞ்சார லண்ணுமலையாரே” (1-69-5)

அண்ணுமலையாரை வணங்கிச் செந்தீ எழுவித்து எஞ்சிய மலத்தைச் சுட்டெரித்தார் என்கிறார்: (2)

955 நாமறியோ மென்று நல்லுரிற் சொன்னவனைச்
சேம முடன்காணச் சீக்கிரம்வா என்மனமே.

மோனமெய்திய அகமே நல்லூர்: அங்கே மோனகுருவே எழுந் தருளியிருந்து “அப்போதைக் கப்போதே ஆடல் புரியும்” எம்பெரு மான் [(2-788 வரி 28) உரை ஈற்றில் காணக] அருள்வடிவங் காட்டு வன், தப்பேதுஞ் செய்யாது வள் ஸி தந்தையின் ஞானமுந் தாயின் ஆற்றலும் பொருந்தியயானை முகத்தோனைக் கண்டு தாம் மனமெனும் மதம்பிடித்த யானைக்கஞ்சி, அருள்வடிவங் காட்டும் முருகனிடம் தம் மை ஒப்படைத்ததுபோல், “நாமறியேரமென்று சொல்லி” நல்லூரில் எழுந் தருளிய மோன குரவன் அண்ணலாருடன் நாம் ஒன்றுபடு வோம்; “முருகனே வள்ளியாக” சுடுகளவேனும் ஆணவமலம் எஞ் சாது சுட்டெரித்த வள்ளி “செயல்புரிந்தது” போலே நாம் செயல் புரிய, தப்பேதுஞ் செய்யாது அண்ணலாரை வணங்க, மறைப்பாற் றலாமவணைக்கான், அறிவினாலே சுட்டுப் பொருஞ்கப்பாற் பட்ட வணைக் கான், நம் அறிவினாலே அந்தப் பினக்கிலாத பெருமானைக் கண்டு வணங்க வா மனமே.

(3)

956 அப்படியே யுள்ளதென அடிக்கடியே செரல்லுஞ்செல் லப்பனை யாண்காண அதிலிரவாய் வாம்னமே,

மோனமெய்திய அகத்தே எழுந்தருளி நின்று செயல் புரிபவன் என் ஞானகுரவன் செல்லப்பன். அவனே தண்ணளி வாய்ந்த யானை முகத்தோனைய் வள்ளிய முருகனிடம் ஒப்படைத்தவன் போல், பினக் கிலாத சிவன் செயல் எனும் மறைப்பாற் றலாஞ் சிவபெருமானிடம் ஒப்படைக்க அருள்வடிவங் காட்டுவன். தப்பேதுஞ் செய்யாது நம் மறிவினாலே, சுட்டுப் பொருஞ்கப்பாற்பட்ட அவனை, கண்டுஇன்புற்று வணங்க நம் மை முழுவதும் அவனிடம் ஒப்படைத்து வணங்க வா மனமே.

957 ஆரறிவா ரென்றென் னகங்களிக்கத் தேரடியிற் பாரறியச் சொன்னவனைப் பாடவா என்மனமே.

அப்படியேயுள்ளதென (முன் பாட்டு விளக்கம்) நம் வாழ்க்கையை யும் அத்துடன்கூடிய உலகையும் எப்பவோ முடிவானதெனவும், அதை ஆரறிவாரென்றே செல்லப்பாச் சா மி யார் சொன்னவர். மோன மெய்திய அகத்தே மோனகுருவாக எழுந்தருளி நின்று அப்போதைக் கப்போது அருள்வடிவங் காட்டி உய்ய வைக்குந் தண்ணளி வாய்ந்த வன், தேரடியிலிருந்து தம்மைச் சூழ்ந்து வணங்கும் மெய்யடியார் அங்கு உண்மையை யுனர்ந்தறியச் சொன்னவர். அந்த உண்மையை எண்டிசையுந் தயங்க அண்டர் தொழும் ஈசுவரரை, ஆதிபதம் நினைந்து நினைந்துருகி, இறைவனின் சித்திரத்தின் மேன்மையை, மறைப்பாற்

றலாஞ் சிவபெருமானின் பினக்கிலாத வடிவின் அதிருண்ணிய விகற் பங்களை எண்ணி எண்ணிப் பாட்டிசைத்து செவ்விவந்தடையும் வரை வணங்க வா என்மனமே. மாணிக்கவாசகர் இவ்வண்மையை விளக்கு கிறூர் காணக.

வையகம் எல்லாம் உரலதாக

மாமேரு என்னும் உலக்கை நாட்டி

மெய்யெனும் மஞ்சள் நிறைய அட்டி

மேதா தென்னன் பெருந்துறையான்

செய்ய திருவடி பாடிப் பாடிச்

செம்பொன் உலக்கை வலக்கை பற்றிச்

ஐயன் அணிதில்லை வாணனுக்கே

ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

(திருப்பொற்சன்னை. 9)

அப்படியேயுள்ளதெனவும், ஆரநிவா பெரனவும் மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானை (2-884) எடுத்துரைத்தும் அவனைச் செவ்வி வந்தடையும்வரை பாடித் தொழுதேத்திப் பூசை செய்ய வா என்மனமே என்கிறூர் சுவாமிகள். மாணிக்கவாசகரும் உலகை உரலாகவும், நம் வாழ்க் கையை உலக்கையாகவும் உண்மையை மஞ்சளாகவும் இடித்து மோன மெய்திய பெருந்துறை யென்னுமகத்தே பக்திமலை உச்சி யோகமலை யுச்சி ஞானமலையுச்சியான செம் பொன்னுலக்கை பற்றி; அணிதில்லை யம்பல வாணனை ஆடிப்பாடுவோம், சிற்றமிபலதரிசனங் கானுவோம் என்று பாடுகிறூர்.

(5)

958 தவராச சிங்கத்தைச் சற்குஞவை நல்லூரில் எவருமறி யாதவனை யேத்தவா என்மனமே.

நிட்டைகூடி நாம் முன் சிவகுருவையே நம்மக்கன்னில் தரிசிக் கிறதாகக் கூறுவர். தவத்தில் மேம்பட்டு ஐந்தொழிலுங் குளித்தரு ஞமையஞக நின்றலகுக்கு அருள் காட்டும் சிங்கம் போன்ற எம் ஞான ஞானக்கு இன்று தம்மகத்தே கண்டு களிப்புருத அவனை, எம்மகத் தே நாம் கன் டு இன்புற வாமனமே. மோனமெய்திய எம்மகத்தே மோனகுருவாக எழுந்தருஞம் ஞான குரவனைக் கண்டு இன்புற வா மனமே.

(6)

959 கந்தைத் துணியனிந்து காமங் குரோதமற்ற எந்தை தனைக்காண இசைந்துவா என்மனமே.

வைத்த பொருள் உடல் ஆவி முன் ரும் உன் கைவசம் ஒப்புக் கொடுத்தேன். அத்தகைய பற்றற சந்தியாசியே யான் என்பதை யுணர்த்துவது கந்தைத்துவனி (2-714) அடங்கிய ஐந்துதல்நாகத்தை சடையில் வைத்திருக்கும் இறைவனே உருந்தாங்கிக் கந்தைத் துவனி யனிந்து உலகுக்குக் காட்சியளிப்பவன் போல் அந்த உண்மை விளங்க, காமம் பொய் களவு கொலை வஞ்சகம் பொருமை முதலியன் அற் றத் தொண்டாற்றுபவன் (முன் கூறிய வாறு) பாடிப் பணிந்தேத்த வா மனமே.

(7)

960 மந்திர தந்திரமும் மானுயி மானமில்லாச் சுந்தரனீக் கரணத் தொடர்ந்துவா என்மனமே.

குறி குணமொன்று மில்லாதவன். இகழ்ச்சி புகழ்ச்சியில்லாதவன், வேதங்களால் காணப்படாதவன். மந்திரமும் தந்திரங்களான ஆக மங்களும் தாமாக அறியத் தருபவன்ஸ்லன். மந்திரமும் தந்திரமும் தரும்முறையை அப்பியகித்து அதன் முறைநின்று காண அருள்தருபவன். அந்த அழகுடையோனை (முன்கூறிய வாறு) காணவாமனமே. (8)

961 பிச்சைக்கே யிச்சித்துப் பித்தனைப் போற்றிறிந்த அச்சமில்லா வாசானை யன்புசெய்ய வாமனமே

மலையிடுக்கிலே மறைந்துகிடக்கும்வேர்போன்றுமுறைந்துகிடக்கும் ஆணவமுனைப்பின்னஞ்சியிருக்கும்பகுதியைப்பிச்சைக்கேகியே சுட்டெடரிப் பர் (2-953). அவ்வண்ணம் இடையிடையே ஐந்தொழிலுங் குனித்த ருளும் வேலையிலீடுபட்டிருக்கும் போது பீடிக்கும் ஆணவமுனைப்பைப் பிச்சைக்கேகிச் சுட்டெடரிப்பர். அத்தனையும் ஆணவமுனைப்பற்றவர் அத் தகையபிச்சைக்கே ஏகார், இச்சிப்பர். இவ்வண்ணத்தே அச்சமில்லாப் பித்தனைப்போல் திரியும் ஆசான் செல்லப்பனை நாம் வணங்; வா மனமே. ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளும் வேலையிலீடுபட்டிருக்கும்போ தும் சிறிதேனும் ஆணவம் தன்னைப் பீடிக்கும் எனும் அச்சமில்லாத பித்தனே செல்லப்பாச் சாமியார். தாமும் அவ்வாறு வாழவேண்டு மென்றே வணக்கம். (2-925)

(9)

962 ஆரூறு தத்துவத்துக் கப்பாலே யுள்ளவனை மாருக் கருணையனை மருவவா என்மனமே.

ஆரூறுத்துவங்கள் முப்பைத்தைத்தந்து கருவிக்ரணங்களும், ஓசை எனும் அத்தத்துவங்கள் கொண்டியங்கும் மனிதனும் சேர்ந்து முப்பத் தாறு (1-66). தத்துவாதீதன் இத்தத்துவங்களை ஏவல் கொண்டவன், அப்பாற்பட்டவன். ஐந்தொழிலுங்குனித்தருளுபவன், கருணையாளன். அவனை மருவி அவனேடு இணங்கி வாழவா மனமே. (10)

127 இசைந்து வா என்மனமே IV 281

963 அன்பே சிவமென்ற அடியார் திருவாக்கை
இன்பமென்று போற்ற இசைந்துவா என்மனமே.

[முன்பதிகம் உரை தொடர்ந்தே (2-953) உரை காண்க]
தத்துவாதீதனால் தாயுங் குழந்தையும் போல் பரசிவான்மாவான
உலகும் மெய்யன்பனும் வர்மும் நிலையில் அன்பே, பரசிவான்மாவாம்
உலகில் மெய்யன்பன் கொண்டுள்ள அன்பே சிவமென்பர் மெய்யடியார். சிவபெருமானுடைய சடையினின்றும் உலகுக்கு ஒடுங் கங்கா
நதிபோன்றதே அவ்வன்பு. ஐம்பொறி களாலுமுனரப்படும் சிற்றின்ப
அன்பல்ல. ஆன்மாக்களை இருவிணைக்குள்ள மீடாக்காது இறைவனை
என்ன வைக்குமன்பே அவ்வன்பு. பாச பந்த மற்று வினைப்பயன்
கருதாது தொண்டே புரிவான் மெய்யன்பன். இறைவன் வழி நிற்க
ஆன்மாக்களை இருவிணையினின்றும் நீக்கியாண்டருள் புரியுங் தொண்டே
ஆற்றவன் மெய்யன்பன். அவ்வாறு போற்றித் தொண்டாற்றி இறை
வனின் சேவையிலீடுபட இசைந்துவா மனமே. (1)

964 ஆரறிவா ரென்னும் ஆசான் திருவாக்கைப்
பாரறியச் சொல்லிப் பணியவா என்மனமே.

(முன் பாட்டு உரை தொடர்ந்தே) மெய்யன்பன் கொண்டுள்ள
அன்பினாலே தொண்டு புரிதலையே குறிக்கிறார். சிற்றம்பலவானைன்
ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையிலும் அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்ற
வாறு தொழிலிலீடுபடுத்தும் முறையில் என்ன நிகழப்போவ தென்
பதை யாரறிவார். வினைப்பயனை அனுபவிப்பவனுமறியான்; தொண்டாற்றும்
மெய்யன்பனுமறியான்; ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமைய
ஞேருவனே முக்காலமுழுனர்வோன்; அறிந்து அதற்கிசைந்து தொண்டாற்றுவன்;
மாணிக்கவாசகரும் இவ்வன்மையை விளக்க “மலங்கி
ணேன் கண்ணில் நீரை மாற்றி மலங்கெடுத்த பெருந்துறை விளங்கி
ணேன் விணைக்கேடனேன் இனிமேல் ஷீலாவதறிந்திலேன்”. எனும் வரி
களால் அவற்றை உணரத்தருகிறார். இவ்வன்மைகளை மாணிக்கவா
சகர் போதிப்பதுபோல் நாமும் போதித்துத்தொண்டாற்றி இறைவன்
சேவையிலீடுபட்டுப் போற்றித்தொழு வாமனமே.

965 இதுவதுவென் றெண்ணுமல் எல்லாஞ் சிவமயமாய்ப்
பொதுவில் நடங்கரணப் புகழ்ந்துவா என்மனமே.

மனக்குரிஞ்சு ஐம்புலக்கனி மரத்தில் ஐம்புலக்கனி பறித்துவனை
என்னிப் பலபலவாகிய புத்திக்கிளை வழியே அம்மனகி குரங்கு தாவித்
தாவிச் சென்று இதுவதுவென் றெண்ணி யலையாமல் எல்லாஞ் “சிவன்
செயல்” என்றே யெண்ணி மனம் வரக்குக் காயம் மூன்றையு யிறை

வணிடமே ஒப்படைப்போம். பாச பந்தக் கயிறு அறுந்தால் மனம் ஒடுங்கும். சா கா. அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு மார்க்கங்களிலும் இறைவனுந் தானுமொன்று பட்டு மகேஸ்வரனைப் புருவநடுவில் காணலாம்; (2-745; 858) மெய்யன்பன் அறியா அறிவிலாழ்ந்து பூதஞ்சுழப் பொது நடம் புரியுமிறைவனையே ஜம்பூதங்களாக விளங்கும் உலகில் தாமும் ஜம் பூதங்களாகவே அது னுள்டங்கிக் காண்கிறோன். நுண்ணிடையவ ளொடு நடங்கும் பித் தலைக் காண்கிறோன். அவ்வண்ணம் நடம்புரியுமிறைவனை அவற்றில் ஆழ்ந்து பாடிப்பணியவர் என்மனமே. (3)

966 ஈச தெருவனென எண்ணியென்னி யேயுருகிப் பூசைசெய்ய வென்பின் புறப்படுவாப் என்மனமே.

[முன்பாட்டுவிளக்கந் தொடர] பரசிவான்மாவாம் உலகும் பூதஞ்சுழப் பொது நடம் புரியுமிறைவனும் தானுபொன்றுபட்ட முத்திரப் புணர்ப்பாம் நிலையே மகேஸ்வரன் சதாசிவன் எனும் நிலைகள்; ஈச தெருவனே எல்லாத் தேவர்களும் சிவன் என்னும் நாமமுடைய அந்த முத்திரப்புணர்ப்பாம் மாகேஸ்வரன் சதாசிவன் என்றும். ஈற் றில் உமாதேவியாருடன் கூடிய சிவபெருமானன் பரமேஸ்வரனில் ஒடுங்குவர். சிவபூசை செய்தும் போற்றி ஏத்தித் தொழுது ஞானப் பூசை செய்யப் புறப்படுவாய் என்மனமே, ஞானப் பூசைக்குரிய எண்குணங்களையும் வளர்த்துப் பூசை செய்ய வாமனமே. (4)

967 உன்மத்தன் போல வுலகறிய நல்லூரில் எண்ணப்பன் வாழ்ந்தவிடம் போகவர என்மனமே.

மோனமெய்திய அகமே நல்லூர் (2-955; 957) இறைவனிடங்கொண்டு செல்லுந் தேர் நல்லைக்க, நல்லூர். உன்மத்தன் போலத் தவராசசிங்கம் நல்லூரில் தேரடியிலேயிருப்பான். என்றென்றும் தம் மகத்தே பொது நடம் புரியுமிறைவனையே தரிசித்த வண்ணமிருப்பவன் வேறு எங்கிருப்பான் உண்மை உலகினையற்றிந்தவன்; அர்த்தநாரீஸ்வரரான அம்மையப்பரை, பரசிவான்மாவான உலகினை நோக்கி யேயிருப்பான். மாயையிலீடுபட்டுத் திரியும் வீணரை ஏகவார். உன்மத்தம் பித்துப் பிடித்தவரே அவர். அந்த உன்மத்தன் வாழுமிடம் நல்லூர், நல்லைக்க. ஐம்புலன்களுமடங்க ஒடுங்கிய மனத்தராய் அவனை அங்கே காண நிட்டைக்கூடிப் போற்றித் தொழுவோம் வாமனமே. (5)

968 ஊரும் பேருமில்லா வெராருவனே நல்லூரில் சிருடனே வாழ்ந்ததிறம் தெரியவா என்மனமே.

சிவப்பெருமான் ஆதியுமந்தமு மில்லாதவன் : பிறப்போடிறப்பில் வாதானுக்குப் பிறந்த ஊர், பேர் குறிலுணம் எங்கே காணப்படுவது : ஊர் பேர் குறிலுண மொன்றுமில்லாதான். அவனே உருத்தாங்கி ஐந்தொழிலுக ஏனித்தருளுமையஞக (2-473) வாழ்ந்தவரே செல்லப்ப மூர்த்தி. அவன் சிரும் சிறப்பும் விளங்க, பொது நடம் புரியுமிறைவ னுந்தாழும் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்ததிறமே, தாயுங் குழந்தையும் போல் பரசிவர்ன்மாவாருலகும் அவனும் வாழ்ந்ததிறம் சிந்தைதெளியமானைய யுள்ளைக் கிட்டு வாழ்ந்தவன். அந்திலையை மோனமெய்திய அகத்தின ராய் நாம் கண்டு இன்புற வாமனமே. (6)

969 எண்ணிப் பணிவார் இடரகற்ற நல்லூரில்
கண்ணியமாய் வாழ்ந்தகழல் காணவா என்மனமே.

மோனமெய்திய அகத்திவராய் வேறேர் நினைவின்றி அவனையே நினைந்து நினைந்துருகி நிட்டைக்கூவர் மெய்யடியார். அந்த மெய்ய டியார்க்கு உடனின்று அப்போதைக் கப்போது அருள்வடிவங் காட்டும் அழகு பொருந்திய சிவபெருமானே உருத்தாங்கி ஐந்தொழிலுக் குனித்தருளுஞ் செல்லப்ப மூர்த்தியாக விளங்கின்ன. மெய்யன்பருடைய இடரனைத்தும் நீக்கியாண்ட அவன்கழல்களைப் போற்றிப்பணிய வா என்மனமே. (7)

970 ஏதுமற நில்லென் றெனக்குரைத்த செல்வன் தரள் போதுகெரண்டு போற்றப் புறப்படுவரய் என்மனமே

கடுகளவேநும் ஆணவழுப்பிடுக் கொள்ளாது ஐந்தொழிலுக் குளித்தருளுமையஞக பிச்சைக்கே இச்சித்துப் பித்தனைப்போல் வாழ்ந்தவர் (2-961) செல்லப்பாச் சாமியார். அவ்வாயோகசுவாமிகளும் குரியன் போலும் உடன் மாரும் பூப்போன்ற அங்கொண்டு போற்றித்தொழு வா மனமே என்கிறூர். முண்டகமலர்த்தாள்களை (2-176) வணங்குகிறூர். (8)

971 ஐயமெலாந் தீர அண்புடனே நோக்கியெனை
வையகத்தில் வாழுவைத்த வரங்காணவா என்மனமே

கவாமிகளுடைய பாட்டு “நோக்குவானை நோக்கிப் பலசொல் வான் நோக்க மொன்ற நோக்கிப் நோக்கமே” (- - 83) உரை காண்க] அனுடைய நோக்கினால் என் சிந்தைதெளிய வைத்தான்; “இப்பந் தேக்கிற்றென் சிந்தை தெளிந்து” (1-489) ஐயந்தீர்ந்து பேரின்ப உணர்ச்சியைக் கண்டேன். அவனை அடைந்தேன். வையகத்தில் தண்ணைப் போல் “ஐந்தொழிலுக் குனித்தருளுமையஞக நான்

வாழு' என்னை உண்டாக்கினன். 'வேண்டத்தக்க தறி வோய் நீ வேண்ட முழுதுந் தருவோய் நீ' என்று மாணிக்கவாசகர் கூறும் உண்மை விளங்க 'நான் என்னகங் குடிகொண்ட எண்ணங்களை, வரத் தைக் கண்டே' அவ்வண்ணம் என் செல்லப்பழுர்த்தி எனக்கு அருள் புரிந்தனன். அந்த எண்ணங்களை எண்ணியென்னி இன்புற போற்றித் தொழு வா என்மனமே.

(9)

972 ஒருபொல்லாப்புமில்லையென உவந்தெனக்குச் சொன்
-னகுரு
திருவாக்கைக் காணச் சிறந்துவா என்மனமே.

[முன் பாட்டு (2-958) உரை காணக] உன்னை-முழுவதும் இறை வனிடம் ஒப்படைத்தால் அவனிலே அன்பு பூண்டால், நிட்டைக்குடி அவனைக் காணலாம். இன்புற்று வாழலாம். தாயுங் குழந்தையும் போல் அன்புடன் வாழும் நிலையில் பொல்லாப்பு எங்கே. எண்ணி யென்னிப் பணியுவா மனமே.

(10)

973 ஒடு மிருந்தியும் ஒன்றாகக் காணவைத்த
கேடுபடாத் திருவடியைக் கிட்டவா என்மனமே.

இருந்தி = சங்கநிதி, பதுமநிதி, இருந்திக்கிழவன் = குபேரன்டு சங்கநிதி = சங்குரவாய்க் கிடக்கும் நிதி. பதுமநிதி = தாமரையுரு வாய்க் கிடக்கும் பொருள். இருந்திக்குமுரித்தான் குபேரனைப் பொவி ரூப்பதையும், ஒடு கொண்டு பிச்சைக்கேகிக் கிடைப்பதை யுண்டுந்தரை யில் நித்திரை செய்து சீவிப்பதையும், ஒருவகைத்தாய்க் கானுபவர்கள் மோனமெய்திய அகத்தினராய் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றுமவன் கைவச மொப்படைத்து மோனகுருவே அகத்தே எழுந்தருளியிருந்து செயலிலீடுபட்டவர்: இராமன் அரசகுமாரங்க எல்லாச் செல்வங்களும் இன் நங்களுமனுபவித்தார். பின் சிதையுடன் காட்டுக்குச் சென்று கிடைப்பதையுண்டும் தலையில் நித்திரை செய்தும் தன் தொண்டையாற்றினார். ஒடுமிருந்தியும் ஒன்றாகக் கண்டவரேயவர். கேடுபடாத் திருவடியே மோனமெய்திய அகத்தினராய் மோனகுரு எழுந்தருளிச் செயல் புரிதல். முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் இறைவனும் உலகும் தானும் ஒன்றாகக் கண்டு சீவிக்கும் நிலை, அவ்வண்ணஞ் சீவித்துப் போற்றித் தொழு வா மனமே:

(11)

974 ஒளவியத்தை நீக்கி அகந்தூய்மை யாக்கிவைத்த
திவ்விய பாதந் தெரிசிக்கவா என்மனமே.

ஒளவுதல் = அங்கலாய்த்தல், அழுந்தி எடுத்தல்: அங்கலாய்த்துப் பொருள் சம்பாதித்தலும் பகை தேடுதலும் விட்டு, உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் அவனுடைய கைவசம் ஓப்படைக்க அருள் புரிந்தவன் எம்மிரவன். பாசபந்தகக் கயிறு அற மோனமெய்திய அகமே அவ லீக்கன்டு அவனருள் புரியுமகம், தூய்மையானஅகம்; அவனுடையது: அவனே உண்டாக்குகிறவன்; அவனே தூய்மையாக்கி நிட்டை கூடித் தல்லைத் தெரிசிக்க அருள் புரிபவன்; அவனுடைய திருவடிகளைத் தரிசித்து வணங்கவா மனமே. (12)

974 B அஃகமுங் காகந் தேடி யலையாமல்
நஃகுதல் செய்தநல்லான் நண்ணவா என்மனமே.

அஃகம் = விலைப்பொருள்; தானி யம். அஃகுதல் = சுருங்குதல்! குறைதல்; கழிந்து போதல். ந + அஃகுதல் = நஃகுதல். ஐம்புலக்கனி பறித் துண்ண மனக்குரங்கு அங்கலாய்த்து ஒடிப் பொருள் தேடுவதால் ஆத்மனுடைய நற்குணங்கள் குறைந்து, இறைவனுடைய இயற்கை யன்பும் இயல் பாயுடைய ஆன்மாவின் சந்தோஷமும் ஆனந்தமுங் குறைகிறது. அவ்வன்னம் சிற்றினப் பீன்பதுன்பங் கூடியும். இயல் பாகவுள்ள அந்த ஆனந்தங் குறையாமலும் அந்தப் பேரானந்தம் நஃகுதல் வளரச் செய்த அண்ணலைப் போற்றித்தொழுது அவனை யடையவா மனமே. (13)

128 எங்கள் நாடு 282

975 அன்பர்பணிந் தேத்திநிற்கும் நாடெந்கள் நாடு.
அறஞ்செய்ய விரும்பென்னும் நாடெந்கள் நாடு
ஆதியந்த மில்லாத நாடெந்கள் நாடு
ஆறுவது சினமென்னும் நாடெந்கள் நாடு
இயல்வது கரவேலென்னும் நாடெந்கள் நாடு
இன்பதுனப் மில்லாத நாடெந்கள் நாடு
ஈவது விலக்கேலென்னும் நாடெந்கள் நாடு
ஈச ஞெருவனென்னும் நாடெந்கள் நாடு
உடையது விளம்பேலென்னும் நாடெந்கள் நாடு
உண்மை முழுதுமென்னும் நாடெந்கள் நாடு
ஊக்கத்தைக் கைவிடாத நாடெந்கள் நாடு

ஒருபொல்லாப்பு மில்லையென்னும் நாடெங்கள் நாடு
 எண்ணிக்கைக் கடங்காத நாடெங்கள் நாடு
 ஏவாது பணிசெய்யும் நாடெங்கள் நாடு
 ஐயமிட இன்னென்னும் நாடெங்கள் நாடு
 ஐயஞ்சற்று மில்லாத நாடெங்கள் நாடு
 ஒப்புர வொழுகென்னும் நாடெங்கள் நாடு
 உத்தமர்கள் வாழ்கின்ற நாடெங்கள் நாடு
 ஒதுவ தொழியேலென்னும் நாடெங்கள் நாடு
 ஒருவனே தெய்வமென்னும் நாடெங்கள் நாடு
 ஒளவிய மில்லாத நாடெங்கள் நாடு
 ஒளவைசொல் மறவாத நாடெங்கள் நாடு
 அஃகஞ்சருக் கேலென்னும் நாடெங்கள் நாடு
 ஆரறிவார் என்றுசொல்லும் நாடெங்கள் நாடு
 ஆணவத்தை நீக்குவிக்கும் நாடெங்கள் நாடு
 கண்டோன்று சொல்லேலென்னும் நாடெங்கள் நாடு
 நுப்போல் வளையென்னும் நாடெங்கள் நாடு
 நாங்கள்சிவ மென்றுசொல்லும் நாடெங்கள் நாடு
 ஞயம்பட வுரையென்னும் நாடெங்கள் நாடு
 தந்தைதாய் பேணென்னும் நாடெங்கள் நாடு
 நன்றி மறவேலென்னும் நாடெங்கள் நாடு
 பருவத்தே பயிர்செய்யென்னும் நாடெங்கள் நாடு
 மன்றுபறித் துண்ணெலென்னும் நாடெங்கள் நாடு

[பாட்டு (1-33) பதி. 18 எங்கள் வளநாடு உரை காண்க]

தில்லைத்தரிசனத்திலும் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியிலும் ஆழ்ந்து மாயா
 காரியப் பொருட்களைக் கொண்டுள்ள இம்மன்னுலகை நீத்து இரண்
 டாம் பிறப்பெடுத்த தத்துவாதீதன் ஆரூரத்துவங்களும் அவனுக்கு
 ஏவல்புரிய வாழ்முறைகையே சிவன் முத்தன் எங்கள் நாடு, எங்கள்
 வளநாடு என்றழைக்கிறார். அவற்றை வானுலகம் விண்ணுங்கம் புவ
 னலோகம் என்று பலவகைத்தாய் அவரவர் பதவிக்கேற்றவாரே
 அப்போதைக்கப்போது தாம் விளங்கும் பதவியையோ விளக்கிக்
 கூறுவர்.

தத்துவாதீதன் சிவபெருமான் கங்கை எனும் நங்கையும் அடங்
 கிய ஐந்துதலை (ஐம்புலன்களைக் குறிக்கும்) நாகமும் ஒற்றுமையாகச்
 சடையில் வீறிருக்க உலகினி வினி தன்வயமாக இயங்குதல் போல்
 கருணைவெள்ளாம் பெருக்குகிறவர்; கருணை வெள்ளாம் பெருகவே ஐந்து

தொழிலுங் குனித்தருஞ மையஞா அவ்வண்பர் பரசிவான்மாவாம் அம்மையப்பரைப் பணிந்து தொண்டாற்றும் நாடு. தத்துவாதீதென் முக்காலமும் தம்மறிவினால் அறிந்தவன். அவ்வண்ணம் அறிவே சொரு பமாகக் கடுகளவேனும் ஆணவமுனைப்பின்றி அறவழி நிற்கும் நாடென் கள் நாடு. ஈற்றில் பிறப்பையறுக்கும் அன்பர் வாழும் நாடு. ஆதியந் தமில்லாத நாடு. ஐந்தொழிலும் குனித்தருஞமையஞாக கடுகளாவேனும் ஆணவ முனைப்பின்றிச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்து கொண்டேயி ருக்கும் வஞ்சகமற்றவர் வாழும் நாடு. சிற்றின்பத்தை நாடாதவர் இன்பதுன்பம் இகழ்ச்சி புகழ்ச்சி, பெரியவர் சிறியவர் இல்லாது விளங்கும் அன்பர் வாழும் நாடு. ஈதல் அறம். அறவழிநிற்பவர் ஈவதுவில் ஈசன் ஒருவன் தத்துவாதீதனே முக்காலமும் மறிந்தவன். மற்றவரறி யார். மற்றவர்க்கும் அறிவிக்கான் மாறிமாறித் தோன்றும் மாயை யுலகை நீத்து அழியாத ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலாழ்ந்திருந்தே முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் தில்லைக் கூத்ததையே என்றும் தரிசிக்கும் மெய்யன்பர், உண்மை முழுதுமான உலகையே கான்பர். என்றும் உலகம் வேலையிலீடுபட்டிருக்க ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞமையஞா என்றும் ஊக்கமாகவே வேலையிலீடுபடுவர். சிவபெருமானுகப் பரசிவான்மாவின் தோன்றிலீடுபட்டவர்; என்ன பொல்லாப்பைக் காணுவர். தேசவெல்லையோ காலவெல்லையோ இல்லாது விண்ங்குபவர்க்கு எண்ணிக்கையெங்கே. சிவபெருமானுகத் தொண்டு புரியும் போது வேலையில் ஏவயாருன்டு. கடுகளவேனும் ஆண வ முனைப்பில்லாமல் ஒழிப்ப பிச்சையெடுத்தே உண்பர்.

சிவபெருமானுக உண்மை முழுதுமரன உலகில் வாழ்பவர்க்கு ஜெயம் சஞ்சலம் எங்கே? இன்பம் துன்பம் இகழ்ச்சி புகழ்ச்சி சிறிது பெரிது காணுது. எங்குஞ் சம னன உலகையே கான்பர். ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞபவர் உத்தமர்களே. அயன்மால் இரரவணன்போல் அகந்தை பீடிச்காதே என்றும், உண்மை ஞானம் ஒதியுணர்ந்தே வர்த்தவர். சிவபெருமான் ஒருவனே தெய்வம். பாச பந்தக் கயிறு எரிந்தது. அங்குலம் எங்கே. ஓளவையார் சொல் இயல்வது கரவேல், ஊக்கமது கைவிடேல், ஈவது விலக்கேல் ஓளவியும் பேசேல் முதலி யானுமையஞாகக் கடுகள வேனும் ஆணவமின்றி முறைமை சுருங்காதே சீவிப்பர்; செல்லப்பாச் சாமியாரை ‘பிச்சைக்கே இச்சிப்பர்’ (2-96) (என்னும் அழகு தரும் நாடு. உடையது விளம்பேல் என்னும் பொருஞ்டன் முக்காலமு முணர்ந்தோன் அதனை ஆரறிவார் என்பன். முழுமையும் ஒப்பட (Complete Surrender to God) என்றே கூறுவன். கடுகளவேனும் ஆணவமின்றி பிச்சைக்கே இச்சிப்பர் (2-961) எனும் நாடு. மோனகுருவே எழுந்தருளி அருள்புரிய பயணில்லார் என்ன

சொல்லுவார், ஆணவமின்றி ஐங்கொழி லுங்குனித்த ருளூபவர். நினைப் பதும் செய்வதும் நானென்பதும் செத்துப் போனது. பரசிவான்மா வோடு இசைந்து நுப்போல் வளைந்து வாழ்வர்; சிவபெருமானுகவே குனித்தருள்பவர். கருணை வெள்ளம் பெருக, பிறப்பறுக்கும் நன்மை கருதியே தொண்டாற்றுவர்.

கடமையில் சற்றும் விலகாதார். என்றென்றும் நன்மையே செய்பவர். நன்றிமறவாதவர். உரியபருவத்துக் கிணங்கவினை முதலாம் முதல்வன் தந்தையின் ஞானங் கொண்டு செய்யலீடு படுவன். பருவந் தப்பவிடான். நடப்பாற்றலாஞ் சிவன். செவ்வி வந்தடைய மறைப் பாற்றலாஞ் சிவனுகை விளங்குவன் (2-884). இறைவன் வழி நிற்க ஜந் தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்து கிடப்பர், கடுகளவேனும் ஆணவமு ஜைப்பில்லாது ஏரிப்பர், பிச்சைக்கே இச்சிப்பர் (2-961) என்றுதானே சிவபெருமானுக விளங்கும் நாடு

129 அன்பாய்ப் பணிந்திடடி 283

976 வடிவ மிலாதவனே — கிளியே!

வடிவ மெடுத்தான்டி.

அடிமுடி யில்லையடி — கிளியே!

அன்பாய்ப் பணிந்திடடி.

எப்பொருளிலும் அதன்தன் வடிவமாக நின்றியங்குபவன். தனக்கென ஓர் வடிவமில்லா வினைமுதலாம் முதல்வன். ஆருயிரதன்னை அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு உடலில் பெர்குத்தித் தானே அவ்வடிவமாக நின்றும், வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலீடுபடுத்தித் தானே உடனின்றும் செயல்புரிவன். ஆனால் அவ்வடிவத்திலோ அந்தச் செயலின் வினைப்பயனான புண்ணிய பாவத்தாலோ கட்டுப்படாதவன்: என்றென்றும் ஒளிக்கும் ஒளிவடிவாக உலகினில் தொடக்கமும் முடிவ மில்லா ஒளிவடிவான ஆத்மனே, உன் உள்ளே சோதியாச விளங்கும் அவனைப் பணிந்திடடி. (1)

977 கடிவது மறந்திடடி — கிளியே!

காப்பது விரதமடி

மடியும்நாள் வருமுன்னே — கிளியே!

மாதவஞ் செய்திடடி.

நான் எனும் ஆணவமுனைப்புக் கொண்டே மனக்குரங்கு ஜம் புலன் வழிப்பட்டுச் சிற்றினப் வாழ்வில் ஈடுபடும். அச்சங் கோபம் சுறுசுறுப்பு இன்பதுன்பம் இவற்றை நாடும். இவற்றை மறந்திடடி கிளியே; என் ஆத்மனேடு மனத்தை ஜம்புலன்வழிக் கொல்லவிடாதே:

புத்தியாகிய கண்ணிகை பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனின் தெண்டு
லீடுபட வேண்டும். மோனமெய்திய அகத்தினராய் மோனகுருவே
செயல்புரிய வேண்டும். சிந்தனையுமவனுக்கே ஆக்க வேண்டும். சிந்
தையே உருவாக மோனகுரு செயல்புரிவன். அவ்வாறு மனதைக்
காப்பதே விரதம். இறைவனையே சிந்தித்தல் விரதம். இவ்வுடம்பை
உயிர்விட்டுப் போகும் நாள் கிட்டித் தளர்ச்சி வருமுன்னரே இயம்
நியமம் கடைப்பிடித்தொழுகி அவனையே நினைந்துருகிப் பொறை
நிலையெய்தி அந்தக் கொழுத்து விளங்கும் அவன் நினைவுடன் வேறு
பாடு காணுது சமாதியடையவேண்டும் அவ்வாறு மாதவஞ்ச செய்து
அவனையடைய வேண்டும்.

(2)

978 முடியாப் பிறப்பிறப்பைக் — கிளியே!

முற்றும் அழித்திடடி

துடியிடை பாகணடி — கிளியே!

சோமசுந்தர சுவாமியடி.

பாழும் படுசூழியே இப்பிறவித் தொடர்: அத்தொடரை முடிக்க
வேண்டும்: (முன்பாட்டு விளக்கம்) மாதவஞ்ச செய்து மோனமெய்திய்.
அகத்தினராய் நிட்டைகூட வேண்டும். தில்லைத் தரிசனத்தில் ஆழந்து
மீனுட்சியம்பாள் சமேத சோமசுந்தரனைத் தரிசிக்க வேண்டும். ஒலிக்
ஞம் ஒலிவடிவான அம்மையும் அப்பால் நின்றியக்கும் சோமசுந்தர
ஞுமே அது.

(3)

979 கொடிய வகரர்ப்பரங் — கிளியே!

கோபித் தெரித்தான்டி

படியில் மனிதனாகக் — கிளியே!

பரிவுடன் வந்தான்டி.

தாரகாகஷன்; கமலாகஷன் வித்யுன்மாவி என்னும் மூன்று அசரர்
களும் மயனுல் செய்து கொடுக்கப்பட்ட பட்டினங்களில் அரசு புரிந்
தனர். அவர்கள் ஆகராயத்தில் பறந்து திரிந்து கொடிய கஷ்ட நஷ்ட
டங்கள் புரியும் அசரர்: [புராணக்கதை (1-13)ல் காணக.] ஐம்புலன்
களால் தாண்டப்பட்ட மனக்குருங்கு மனமாகிய ஆகாயத்தில் திரியும்
அவ்வகரர் கையிலகப்பட்டலையாது புத்தியாகிய கண்ணிகையை இறை
வனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். யானைமுகத்தோன் பிள்ளையார்
வள்ளியைப் பயப்படுத்த, வள்ளி ஒடிச்சென்று முருகனிடம் முழுவதும்
தன்னை ஒப்படைத்தாள் (Complete surrender to God.) முரு கடே

வள்ளியாகச் செயல் புரிந்தான்: (1-84 ; 763; 2-194 195) எம்மிறை வளை முருகனங்கெவும், இராமனங்கெவும் உருத்தாங்கி எழுந்தருளி உலகுக்குத் தொண்டாற்றி சூரபத்மன் இராவணன் முதலிய அசராருடைய பட்டினங்களை ஏற்று, தேவர்களையும் மற்றும் மெய்யடியார்களையும் பாதுகாத்தனன்.

980 வடிவடை வணிகங்குக்கி — கிளியே!
மதுரையில் வந்தான்டி
கொடியிடை பாகனடி — கிளியே!
கொண்டாட நல்லதடி.

(4)

ஓவிக்கும் ஓலிவடிவான அம்மையை இடப்பாகமாகவுள்ளவனே இறைவன். இறைவனுடைய சித்திரத்தின் மகிணமையை மெய்யன்பரை மீட்பதற்கு அவன் செய்யும் நூதனமான சிகிச்சையின் நுட்பங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது விளங்கும். அவனுடைய சித்திரத்தின் மேன்மையும் அழகும் அந்த ஓவிக்கும் ஓலிவடிவானை அம்மைக்கு அழகு கொடுப்பன. மெய்யன்பன் “கொடியிடை” மங்கையென்று அழகாகப் பாடுகிறன். அந்த அழகை வர்ணிக்கும் வணிகங்கை, சோதிக்க உருத்தாங்கி எழுந்தருளினன். தண்டரளமொடுமணி எண்டிசையுந் தயங்க எம்மிறைவன் (2-3) சிவவேடம் பூண்டு பிக்ஷா பாத்திரத்தையும் டமருகத்தையும் ஏந்திய கைகளுடன் மிக அழகுடைய பிக்ஷாடன வடிவம் உடையராகி இருடிபன்னியரைச் சோதித் தான். அவர்கள் அவனுடைய அழகில் மருண்டதினால் மீண்டும் மதுரை யில் வைசியப் பெண்களாகப் பிறந்தார்கள். அவர்களை மீட்பதற்கு கரங்களைத்தீண்டி வளையல்களை அணிவித்தாள். இறைவனால் தண்டப் பெற்றதினால் அவர்கள் மிகவும் பெரிய பக்தர்களானார்கள். அதிகம் சிடர்களுடன் வாழ்ந்து சிவபதமடைந்தனர். [திருவிலையாடற் புராணம் வளையல் விற்றப்படலம்]. அந்த வைசியப் பெண்களைப் போன்று அன்பைப் பெற்று நாழும் வாழ அவனை வேண்டிப் பணிவோமே. (5)

981 விடியுமன் எழுந்திடடி — கிளியே!
விமலனைப் போற்றிடடி
பொடியணி மேனியனைக் — கிளியே!
புகழ்ந்துநீ பாடிடடி.

இயமம் நியமம் கைப்பிடித் தொழுகவேண்டும். விடியுமன் எழுந்து கைகால் முகங்கழுவிக் கோயிலுக்குச் சென்று அலகிட்டுச் சுத்தி செய்ய வேண்டும்; அவ்விதம் இறைவன் பணியில் மனம் ஒடுங்க

வேண்டும்: ஜம்புலன்களும் இறைவன் பர்ல் செல்லவேண்டும். இரு வினையும் விட்டு நீங்க நிஷ்காமிய கர்மமே புரியவேண்டும். சிவபூசை யும் தோத்திரமுன் செய்ய வேண்டும். பரிசுத்தமான அகம் உண்டாக வேண்டும். சிந்தனையும் அவனுக்காக்கி சிந்ததேயே உருவாக அவன் மொனகுருவாக எழுந்தருவிச் செயல்புரிய வேண்டும். அவனைப் புகழ்ந்து பாடி விழிநீர் பெருக்கி அவனில் ஆழ்ந்து. அறியா அறி வாகிய அவனுடைய அன்பில் மாண்டு (2-707) தன்னை மறந்து நின்று பாடவேண்டும். அப்பொருளுந் தானும் வேறுபாடு காணுது சமாதி யடைய வேண்டும்.

(6)

130 ஓம்சிவாய நமிவனத் துதிப்போம் 284

982 ஓம்சிவாய, நம்வெனத் துதிப்போம்
நாம்சிவ மென்றுநெஞ்சில் பதிப்போம்.

பக்குவமடைந்த ஆன்மா எம்மிறைவனை வேண்டி நிற்கும்போது அவனையறியாலே எம்பெருமான் ஓர் ஞானகுருவனாக உருத்தாங்கி எழுந்தருளி அவனை ஆண்டருளித் தன்னையறிய வழிநிற்பன். உடனின்று செயல் புரிவன். அவன்னை துணைநிற்கும் சிவகுருவின் உதவி கொண்டு நம்மை 'ய' என்னும் உயிரைப் பீடித்திருக்கும் 'ம' என்னும் மலப்பினிப்பை 'ந' எனும் சிவகுரு உடனின்று செயல் புரியும் தூயவாழ்வினாலே நீக்கவேண்டும். இருவினையும் நீங்க பரிசுத்தமான அகம் கோன்ற விழிநீர் பெருக்கி "சிவாயநம்" என்று சிந்திப்பதால் சிந்தனையும் வனுக்கேயாக்கி சிந்தத தெளியும். மோனமெய்திய அகம் உருவெடுக்கும். விண்ணு சிவனுக்குத் தோழியாகவும், அவருடைய உடலில் பாதியும் கொண்டவராகவும் விளங்குகிறோர்: சத்திருபம் 'சிவ' என்பது சிவசத்தி ரூபம். சிவபெருமானும் சத்தியுமாக விளங்கும் ரூபம்: பரசிவ வணக்கத்தில் காணும் ரூபம். ஆன்மா சிவருபமடைதற்கு தன்னை நாலு பதவிகளில் உயர்தலைக் காணலாம்:

- (1) தானூய்லகிலிருத்தல் — ஜம்புலன்களுமிறைவன்யால் செல்ல வாழ்தல் (2) தன்பாடிருத்தல் (3) தானும் பதம் பெறல் - மாகேஸ் வரன் எனும் பதமும் ஞான ஒளியும் பெறும் பதவியடைதல் (2-735 858) தானுதல் - புருவநடுவில் கண்டமாகேஸ்வரனை உள்ளத்தே சதா சிவனுக்கக் காணுதல். தானும் உலகும் இறைவனுமொன்றுக்கக் காணும் நிலை நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனங்காணும் நிலை. சிவசக்தி ஐக்கிய வடிவினராகக் காணும் ரூபம். 'சி' எனும் எழுத்து ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் வெறும் "ஆனந்தமயமான சோதியில்" நிலையைக்குறிக்கும். வேறு சிவனுடைய ஏழு அவஸ்தைகளைக் கூறுகிறோர். (1) அஞ்ஞானம் — ஜம்புலன்களால் ஏவப்பட்டு வாழ்தல் (2) ஆவர்

ணம் - இறைவனிடம் ஒப்படைத்தல்; ஜம்புலன்களுமிறைவன்பால் செல்லல் (3) விகேஷபம் - இறைவனுடைய ஊர்தியாக மோன்மெதிய அகத்தே, இறைவனே நின்று செயல் புரிதல்: (4) பரோக்ஷி ஞானம் நடப்பாற்றலாஞ் சிவாக்கானுத : (5) அபரோக்ஷி ஞானம் - மறைப் பாற்றலாக மாறுதல் (3-884; 919; 952; 957) காண்க. (6) துக்க ஜிந்தமுத்துச் ஜோதி. இவ்வாறுபல அடையாளங்களைக் கண்டுதேறித் தெளிந்து நாம் தொடர்ந்து கிடம் தருமவனையறிவோமே. (1)

983 வீம்பிடும்பை யகங்காரம் விடுவோம்
போம்வினை யென்றுசொல்லித் தடுப்போம்.

[முன்பாட்டு விளக்கங்காண்க] ஜம்புலன்களால் ஏவப்பட்ட மனம் அங்காரமும், நான் எனும் ஆணவ முனைப்பும் கொண்டு அலையும்: அவ்வண்ணம் மனக்குரங்கு ஜம்புலக்கணிமரத்துப் பலபலவாகிய புத்திக் கிளைவழியே ஆணவ முனைப்புக் கொண்டு அலையாமல், இறைவன்பாற் செலுத்திய ஜம்புலன்களும் ஒடுங்கி மனமடங்க, புத்தியாகிய கண்ணிகை இறைவனின் தொண்டிலீடுபட இருஷினையும் நீங்கும். (2)

984 ஜம்பொறி வழிசெல்லாமல் தடுப்போம்
ஜம்புதம்நா மல்லவென்று தொடுப்போம்.

“தலையே நீ வணங்காய்” “கைகாள் கூப்பித் தொழிர்” எனுந் தேவாரங்கள் போன்ற தெய்வத் தீந்தமிழை உரையுணர்ந்தோதி ஜம் பொறிகளையும் இறைவன் பாற் செலுத்துவோம். கோயிலுக்குச் சென்று அலகிட்டுச் சுத்தி செய்து, மலரெடுத்துப் பூமாலை கட்டித் தொழுது வணங்குவோம். நாம் இந்த உடம்பல்ல; நாம் ஆக்மன். ஆக்மன் “சும்மா இருந்தே”, மகிழ்வறும் ஜம்புலன் வழிச்சென்று அங்கலாய்க்காதும் சஞ்சலப்படாதும் இறைவனிடம் “ஆவரணஞ் செய்து கொடுப்போம்”, சாக்ஷி ஆமோதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்ப வன் எனும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் (2-884) ஆவரணஞ் செய்து பார்ப்போம், வெறும் ஆனந்தமே ஆக்மனின் இயற்கை. (3)

985 வெம்பகை விளையாமல் மடுப்போம்
நம்பொருள் சிவமெனப் படிப்போம்.

முதல் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் (முன் பாட்டு) ஆவ ரணஞ் செய்து மாகேஸ்வரனைத் தரிசித்தும். ஞானங்கி உதயமாகவுச் சாண்போம். ஞானப் பொருளேயாய் விளங்கும் இதயத்தே சமாதா னம் நிறவ பரோக்ஷி ஞானம் விளங்கும். வெம்பகை ஒழியும்,

நடப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானாக உலகம் விளங்கும். நாள்டைவில் மறைப்பாற்றலாம் சிவனும் (2-884; 953) அபரோக்ஷ ஞங்மும் தோன் ரும் “அறியா அறிவி லாம்ஹ்தேக சித்தமாய் நெறியாம் பராநந்தி நீட்டருள் ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே சிவம்” எனும் நிலையை யடை வோம்: துக்க நிவிர்த்தி.

(4)

986 தும்பிமுகன் அடிக்கீழ்ப் படுப்போம்
அம்மையப்பன் பாதத்தில் கிடப்போம்.

தந்தையின் ஞங்மும் தாயின் ஆற்றல் வடிவம் பொருத்தி வைத்த தொந்தி வயிறனே தும்பிமுகன், செவ்வி வந்தடைந்த இதுயத்தே அபரோக்ஷ ஞானமுதய்மான அகத்தே. மறைப்பாற்றலாம் சிவன் விளங்குவன்: தும்பிமுகன் அடிக்கீழ்க்கிடந்து நீட்டைக்கூடுவோம். துக்க நிவிர்த்தி. திலைத்தரிசனங்காண்போம். அம்மையப்பன் பாதத்தில் கிடப்போம். அாத்த நாரீஸ்வர ரூபம்.

(5)

987 ஆறுவது சினமென நடிப்போம்
நாறுமுடல்நா மல்லவெண்று முடிப்போம்.

திங்களுங் கங்கையுஞ் சடையில் விளங்கும் ரூபம் அர்த்தநாரீஸ்வர ரூபம். பாபந்தக் கயிறு எரிந்தது. எரிந்த கயிறு கட்டுந் தன்மையற்று அகங்காரமென்னும் புவியையுரித்து புவித்தோலால் போர்த்து உலகில் புவிபோல் நடிப்போம். ஆறுவது சினமென நடிப்போம். நாம் முப்பு வந்த போது நாறும் உடம்பல்ல? தன்னைத் தாணேயறிந்த ஆத்ம ணே நாமென்போம்.

(6)

988 தேறித் தெளிந்தவரை அபெப்போம்
ஊறிவரும் அமுதத்தை உண்போம்.

நீட்டைக்கூடி இறைவன் பாதாராவிந்தத்தில் தொண்டு செய்து தேறித் தேறித் தெளிந்து ஊறி ஊறிவரும் நாணப்பொருட்களே உருவாயும், வேறு பொருளில்லாமலும் விளங்குவோம். இறைவனின் குழந்தையாகவிருந்த நாம், தேறித் தெளிந்து தாயான இறைவனுக், ஜந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையனாக, என்றும் அழியாத ஞானப்பொருளையே உண்டு பிறப்பிறப்பில்லாவரம் பெற்று வாழ்வோம்.

(7)

989 வாழ்க்கிவ தொண்டனெனக் களிப்போம்.
ஊழ்வினையை முற்றுக அழிப்போம்.

முன் பாட்டுக்களில் கூறியவண்ணம் தொண்டாற்றி விளைப்பகை யை நீக்கும் தொண்டனைக் கண்டு களிப்போம். பின்னரும் ஐந்தொழுது குனித்தருளுமையனாக, வருவினையுஞ் சேராதே பிறப்பையறுக் கும் தொண்டனைக் கண்டு மகிழ்வறுவோம்.

(8)

131 நாம் எங்கே நாதன் எங்கே 285 பல்லவி

990 ஆதார வாதேயம் முழுதுமான அப்பனுக்குப்
பாதார விந்தமெங்கே பார்த்துப் பணிவதெங்கே.
அனுபல்லவி

ஷதாதி ஐந்துமவன் பொறிபுலன்க ளௌலாமவன்
தாதாவும் பெற்றெடுத்த தாய்தந்தை தானுமவன்
(ஆதார)

சரணங்கள்

தாம் தீமி திமிதீமி ததுங்கிணதோ மென்று
தானேதா ண்ணநின்று சலிப்பற நடஞ்செய்யும்

(ஆதார)

வானைஃ வீணைகக் கழியாதே என்றுசொல்வார்
நானுரோ இதைக்கேட்டு நாமெங்கே நாதனெங்கே
(ஆதார)

தேனுரும் நல்லுரில் சீவன்முத்த ண்ணவாழ்ந்த
கோனாகுஞ் செல்லப்பளைக் கும்பிடும் மாணுக்கன்

(ஆதார)

பிரகிருதி புருஷன் ஆகிய இரண்டுமே ஆதியில்லாதவைகளென் றறிக. வேறுபாடுகளும் நானப்பொருட்களும் பிரகிருதியில் பிறந்த வைகளென்றுணர்க. (கிடை 13-19) உலகுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் காரணம் பிரகிருதி எனப்படுகிறது. இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதற்குக் காரணம் ஜீவன் எனப்படுகிறுன் (கிடை 13-20). எக்காலத்தும் எனது அம்சமே ஜீவனுகத் தோன்றி ஜீவலோகத்தில் பிரகிருதியிலே நிற்கின்ற மனது உட்பட ஆறு இந்திரியங்களை யோகத்தில் இழுக்கிறது.

(கிடை 15-7)

ஆதாரம் ஆதேயம் முழுதுமவனே யென்று கிருஷ்ணர் அர்ச் சுனனுக்குக் கூறுகிறார். கீழான பிரகிருதி பிருதுவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் ஐந்தும், மேலான பிரகிருதி உயிரும் அவனே. [கிடை (7-6) (2-275) இல் காணக]. உண்டாய பொருளனைத்தும் அவன் [(2-308) இல் கட்டுப், (ப-12) காண்] [(க-476) இல், கிடை (14-3;4) காணக.]

ஜம்புதங்களும் அந்தக் கரணங்களும் வாய்னே உடனின்று எப்பொருளோயும் இயக்குகிறுன். ஒசையின் தொகை, அகிலாண்ட ஒசையே அம்மை. இணையிரியாத சிவசக்தி ரூபமே, அர்த்த நாரீன்வர ரூபமே எம் மிறைவன். ஒசைவடிவாக அவனே தாம், திமிதிசி ததிக் கிணதோமென்று ஆடுகிறுன்; இயங்குகிறுன். ஒவித்திரளம்மை முடிவில்லாத பிறவித் தொடருக்காளாகின்றோம்.

“பிறப்பை யறுக்க அவனை வழிபடு”

தேன்போன்ற இனிமை தரும் நல்லூரில் அரசனாக வாழ்ந்த செல்லப்பனை, ஜீவன் முத்தனைக் கும்பிடும் அவனை மாணுக்கன் பாடுகிறுன். ஆதாரமும் ஆதேயமும் முழுதுமாய் விளங்கும் அந்த அப்பனுக்குப் புாதார விந்தமெங்கே பார்த்துப் பணிவதெங்கே. மோன மெய்திய அகத்தினராய் முழுமையுமவனிடம் ஒப்புக்கொடு; வள்ளி தன்னை முருகனிடம் முழுவதுமே ஒப்புக் கொடுத்தாள்.

. 132 எக்காலம் . I 286

991 அல்லும் பகலும் அப்பன் திருவடியைச்

சொல்லாமற் சொல்லிச் சுகம்பெறுவ தெக்காலம்.

“சும்மா இருப்பதுவே சுட்டற்ற பூரணமென
றெம்மா வறிதற் கெளிதோ பராபரமே”

என்று பராபரக்கண்ணி (70) இல் தாயுமானவர் பாடுகிறார், புறக்கருவிகளும் அந்தக்கரணங்களும் தொழில் புரியாது “விவனே”, யென்றிருப்பதே சும்மா இருத்தல். ஓடுங்கிய அகத்தினராய் இறைவனின் திருவருளை நோக்கிச் சும்மா இருத்தலே மோன மெய்திய அகம்: அப்பன் திருவடியைச் சொல்லாமற் சொல்லும் சுட்டற்ற பூரணம்: சுட்டுப் பொருஞ்க கப்பாற்பட்டது. (1)

992 நில்லா வுலகையும் நிலையென வெண்ணீமனஞ்

செல்லாமல் திருவடியைச் சிந்திப்ப தெக்காலம்.

நீர்க்குமிழி போன்றதே இவ்வுலக இன்பதுன்பம்: அத்தகைய சிற்றின்பந்தரும் வாழ்க்கையை விட்டொழிக்க ஜம்பொறிகளோயும் இறைவனிட மொப்படைத்து, பீதவார திருஶாசகமோதி அப்பொருஞ்க நாமும் வேறுபாடு காணுது ஒன்றுபட்டுச் சமாதியடைவோமே. மோன மெய்திய அகத்தினராய் திருவருளைச் சிந்திப்போமே (2)

993 காண்பான் காட்சியுங் காட்சிப் பொருஞ்மற்றுத்
தூண்போ விருந்து சுகம்பெறுவ தெக்காலம்.

நிட்டைகூடித் தில்லைத்தரிசனமும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலாழ்ந்தும் பின் இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த ஜீவன் முத்தனக வாழ்ந்து உலகுக்குத் தொண்டாற்றுவோமே. தாயுங் குழந்தையும் ஹால் பரசி வான்மாவாம் உலகும் நாழும் அன்பு பூனுவோமே. அப்பால் நின்றியக்கும் அப்பனும் அம்மையும் நாழும் முத்திரப்புணர்ப்பாம் நிலையில் ஒன்றுபடுவோம். முக்கட்பிரான், சிவலிங்க வடிவர்ன அகம் தோன்றவேண்டும். “எத்திக்குந்தானுகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்கும் கோனும்” நாழும் வேறுபாடு காணுது சமாதியடைய வேண்டு. ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையனாகத் தூண்போலிருப்போமே. (3)

994 பொன்னுசை மண்ணுசை பெண்ணு சையைநீக்கிப் பொன்னர் திருவடியைப் போற்றுவது மெக்காலம்

மண் பெண் பொன் எனும் மூவாசையையும் நீக்கவேண்டும், ஒழிக்கவேண்டும். ஐம்புலக் கனிமரத்தில் கனிபறித்துண்ணு மனமொடுங்கவேண்டும். நினைவொன்று நினையாமல் நிற்பின் அகம் தோன்றும்பொன்போலுமந்தத் திருவடியைச் சிந்தித்தலே சுட்டற்ற பூரணமாம்.

995 வேதாந்தம் பேசி வீண்காலம் போக்காமல் நாதாந்த மோனநிலை நன்னுவது மெக்காலம். (4)

வேதாகமங்களை வாதித்தல் வீண்காலம். எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கு மிறைவனையே அங்கு கண்டு பணியாற்றுவோமே. ஐம்புலங்களுமொடுங்கப் புத்தியாகிய கன்னிகை பாாவதியுடன் கூடியே எங்கும் வியாபித்திருக்கு மிறைவன் தொண்டிலீடுபட வேண்டும். நிஷ்டுபுரியுமெம்பெருமான் பாசபந்தமறந்த இதயத்தே நின்று அருள் தர மோன நிலையடையும். (5)

996 எள்ளுக்கு கொண்ணெய்போ வெங்கும் நிறைந்தவனை தெள்ளுதமிழ் பாடிச் சேவிப்ப தெக்காலம்

மாணிக்கவாசகா “புன்புலால் யாக்கை புரைபுரைகனிய” என்று ஒவ்வொரு புரையிலும் அனுவிலுமவனிருக்கிறுன்கிறுர். எள்ளிலே எண்ணெய் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது. ஓர் இடத்திலிருந்தும் மற்றொரிடத்திலுமில்லாமலில்லை. அவ்வண்ணமே சீருடன் எங்கும் வியாபித்திருக்கு மிறைவனைத் தெரிந்தெடுத்த அழகிய சொற்களால் பாடிப்பணிவ தெக்காலம்,

(6)

997 ஆரூறு தத்துவத்துக் கப்பாலாய்
வேறு யுடனும் நினைப்பதுவு மெக்காலம்.

முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களும் ஒசையென்னும் உயிர்க் காற்று மேலான பிரகிருதியுங் கொண்டதே ஆரூறு தத்துவங்கள். தத்துவாதீதனும் ஆரூறு தத்துவங்களுந் தன்னுள்ளங்கிய ஆளாகிய புருடனே தொழில் புரிகிறுன்: ஜம்பொறி புலன் யாவுங் தொண்டாற்றுவன். உடனும் நின்றியங்கும். தேகம் சிவமயம் நிட்டெட்கூடமுன் ஜம்புலன்களும் ஒடுங்கவே, பாசபந்தக் கயிறு அறுந்து அப்பாலாய் நின்று பணியாற்றி அறவழி நிற்பன் தொண்டன். (7)

998 நினைவுக்கு நினைவாய் நிலைத்திருக்கும் மெய்யிபொருளை
அனைத்துக்குங் காரணனை யறிவதுவு மெக்காலம்.

சிந்தனையுமலுக்காக்கி சிந்தையே உருவாக நிற்பது மோன மெய்திய அகம். திருவருளை நாடி நிற்கும்நிலை. பொறைநிலை யெய்திய அகத்தே கொழுத்து விளங்கும் நினைவு: (2-123; 664). திருவருளை நினைவாக அவனையே நினைந்து சமாதியடைந்தால் அவனே நினைவுக்கு நினைவாகி நிற்பன்: அறிவுஸ்வாலையாக திங்கள் மண்டலத்தில் அருவமாக அமைவன். அனைத்துக்குங் காரணமாயிருப்பது எம்பெருமானே: மூலநிலத்து அறிவுஸ்வாலை, தீயால் மேலை நிலத்து வெண்ணெனும், நினைவுக்கு நினைவாயிருக்குமவன் உருகும் (2-77) தி சுக கன் மண்டலத்தில் அனைத்துக்குங் காரணமான தில்லைக் கூத்தனைத் தரிசிக்க அருள் தரும். (8)

999 முனைத்துவரும் மூர்க்கக் குணமெல்லாம் நீக்கித்
தினைத்தனையும் மறவாமல் சேவிப்ப தெக்காலம்.

பல பிறவிகளாய்ப் பழகிய மூர்க்கக்குணங்கள், இயல்பாகவே ஊழ்வினையின் பயனுக முனைந்துவரும்: அவற்றைப் பாசபந்தக் கயிறு அறுந்த மனத்தராய் தேவாரபாராயணஞ் செய்தும் அவனிலே திழைத்தும் மறக்க வேண்டும்; அவனையே நினைந்து நினைந்துருகிப் பாடவேண்டும். அப்பொருஞும் நாழும் வேறுபாடு காணுது ஒன்று பட்டுச் சமாதியடைய வேண்டும்: (9).

1000 பத்தும் படிப்போர்கள் கேட்போர்க் கொல்லாரும்
வித்தகன்றன் திருவடியை விரவிநிற்பர் நிச்சயமே.

இந்தப் பந்துப்பாட்டும் உரையுணர்ந்து படித்து அவ்வாரையு கில், நாதாந்த மோனநிலையெய்தி (முன் பாட்டுக்கள் விளக்கம்)சமாதி யடைவர்; அவனுடைய புகைவண்டி அமைப்பர் (2-5): அவனை விழைவில் அடைவர்: (10)

133 எக்காலம் II 287

1001 அன்பு சிவமென்ற ஆன்றேர் திருவாக்கை
இன்பழுடன் போற்றி யிருப்பதுவு மெக்காலம்

தத்துவாதிதனாக விளங்கும் ஜீவன் முத்தன் பரசிவான்மாவாம்
உலகும் தானும், தாயுக் குழந்தையும் போல் அன்புடன் குழந்து
குழந்து தொண்டாற்றி வாழ்வர். பெற்றவள் அறிவாள் பிள்ளையின்
னன்பையிரியாள். அவ்வாறே ஜீவன் முத்தனே பரசிவான்மாவின்
அன்பையிரிவாள்; மற்றவன் அறியான். அறியா அறிவே அந்த அன்பு
(2-707). ஜீவன் முத்தனே சிவமாக விளங்குபுவன்.

“அன்புசிவம் இரண்டென்பார் அறிவிலார்.

அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிவிலார்

அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்

அன்பே சிவமாய் அமர்ந்தீருந்தாரே.

(திருமந்திரம்) (1)

1002 ஆதியந்த மில்லாத ஆன்மாவே நாமென்ற
சேதி யறிந்து தெரிவிப்ப தெக்காலம்..

“என்விண்ணொத்தபின் கணக்கில்லாத திருக்கோலம் வந்து காட்டு
ஷ்டுங் கூடுக்குள்ளிலே” என்று மாணிக்கவாசகர் கூறுகிறார். பாசபந்
தக்கயிறு ஏரிந்த அகம் சிவவிங்க வடிவாக விளங்கும். பூசையும்
தோத்திரமுஞ் செய்து மார்க்கண்டேயணைப் போல் அகஞ் சிவ்விங்க
வடிவாக விளங்க யமபயந்திரும். ஆதியந்தமில்லாத ஆன்மாவே நா
மென்றறியலாம். இதைத் தாயுமானவர் விளக்குவதைக் காண்க

எண்ணைத் தெண்ணிய செஞ்சேதுயரோழி என்னிரண்டு
கண்ணே உறங்குக என்னுணை முக்கட்குருணைப்பிரான்
தண்ணூர் கருணை மயுனத்தினுல்முத்தி சாதிக்கலாம்
நண்ணைத் தொன்றில்லை யெல்லாங்கும் நமக்குளதே.

(பாயப்புவி 135) (2)

1003 இம்மையிலும் மறுமையிலு மெம்மைவிட்டு நீங்காத
செம்மலர்த் தாள்கண்டு சீவிப்ப தெக்காலம்.

எத்திக்குந்தானாகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்கும் தெள்ளமுதம் போன்ற பேரானந்தமருஞும் இறைவன், இம்மையின்பழும் பிறப்பை யறுப்பதால் மறுமையின்பழும் தருவன். நிட்டைக்கூடித் தில்லைத்தரிச எனும். ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியிலாழ்ந்தும் செம்மலர்த் தாள் காண வாம்பு (3)

1004 ஈசன் திருவடியை யென்றும் மறவாமல்
வாச மலர்கொண்டு வணங்குவது மெக்காலம்

வாசமலர், வாசனை பொருந்திய மலர்ந்த அகமே, தில்லைத் தரிச னங்கண்ட அகம். சிவலிங்க வடி வான் அகந் தோன்றி (2-1002 தில்லைத்தரிசனங் கண்டும், பின் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியிலாழ்ந்தும் இரண்டாழி பிறப்பெருத்த தத்துவாதீதனாக, அன்பே சிவமாக(3-1001 வாழ்வ தெக்காலம்) (4)

1005 உருகிழுருகிழுணர்வழிந்து] நின்று
பெருகி வருமமிழ்தைப் பருகுவது மெக்காலம்

தத்துவாதீதன் தாயுங் குழந்தையும் போன்று பரசிவான்மாவா மூலகுடன் குழைந்து குழைந்து வாழ்வன்று பாவ சமாதியிலாழ்ந்தும் நிலைந்து நினைந்துருகி வரும் ஞானப் பொருட் குவியலில் மாண்டும் இன்புறந்தும், அப் பாதைக் கப்போதே அவன் அருளும் அருள்வயவத் திலானந்தங் கொள்வ தெக்காலம். (5)

1006 ஊரும் பேருமில்லாழிருவன் திருவடியை
நீரும் ழவும்போட்டு நெக்குநிற்ப தெக்காலம்

பிறப்பிறப்பில்லாப் பெருமானாக விளங்கும் நிலையே தக்துவாதி தன்: பிறப்பிறப்பில்லாப் பெருமான் ஊரும் பேரும் இல்லான். ழவுந் தண்ணீருமிட்டு நிறை குடமாக விளங்குமவனுக்கு நெக்குருகி நிறப் பெக்காலம். (6)

1007 எல்லா வயிரினும் நில்லாமல் நிற்பவளை
நினைந்து நினைந்துருகி நிற்பதுவு மெக்காலம்.

உயிரில் உயிருள் பொருளான மாயாகாரிய எப் பொருளிலும் உடனின்று செயல் புரிபவனிறைவன். ஆனால் புண்ணிய பாவமிரண் டிற்கும் பாற் பட்டவன். ஐட்புவன் வழிப்பட்டுச் செயல் புரியுமுயிர் மாயை மயக்கத்திலாழ்ந்து கிடப்பது. நான் எனும் ஆணவ முண்புக் கொண்டு செயல் புரிவது, மேலும் மேலும் மாயையில் வீழ்கிறது.

ஆனால் வினைமுதலாம் முதல்வன் தண்ணளி வாய்ந்தவன்: இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டவன் நில்லரம்ள்ளிற்பவன். வினைத்தன்மையினின்றுநீக்கும் நோக்கமே கொண்டவன். நினைந்து நினைந்துருகித தண்ணளி வாய்ந்த வனுகி நிற்பது எக்காலம்.

(7)

**1008 ஏக னநேக னிறைவனடி வாழ்கவெனும்
மோக மறுக்குமோழி கண்டுயவ தெக்காலம்.**

தாயுங் குழந்தையும் போன்று பரசிவான்மாவாம் உலகுடன் குழந்து குழந்து வாழும் தத்துவாதீதன் நாளடைவில் தண்ணளி வாய்ந்த வினை முதலாம் முதல்வனுடன் ஒன்று கூடியே ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞமையனக வாழ் வன். அந்நிலையில் திருவருஞக்கப்பால் அன்பு கொள்ள இயலாதே. சுகர் எனும் முனிவர் [2-309]. தாண்கூ மேலும் [2-961; 925] காண்க.

(8)

**1009 ஐந்து புலன்வென்ற ஆன்றேர் திருவடிக்கீழ்
நைந்துருகி நின்று நயம்பெறுவ தெக்கர்லம்**

• முன்பாட்டில் கூறிய அந்த ஆன்றேர் திருவடிக்கீழ் மாணக்கனை நாம் நினைந்து நினைந்துருகி நிட்டைகூடித் தில்லைத்தரிசனத்திலும் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியிலும் ஆழந்தும் பின்தத்துவாதீதனாக நயம் பெறுவதெக்காலம்.

(9)

**1010 ஒன்றென் றிருதெய்வம் உண்டென் றிருவென்று
அன்றுசொன்ன பட்டினத்தாரடிபணிவதெக்காலம்.**

முன் பாட்டுக்களில் கூறிய வண்ணம் விளங்கும் ஐம்புலஜைவென்ற பட்டினத்தார், அப்போதைக்கப் போது அருங்வடிவங் காட்டும் இறை வனுகவே விளங்குபவன், கூறுவது என்னவெனில்

‘ ஒன்றென்றிநு தெய்வமுன்டென்றிநு வுயர்செல்வமெல்லாம்
அன்றென்றிநு பசித்தோர் முகம்பார் வல்லறமுட்பும்’

என்று முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் தெய்வம் ஒன்றே, எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தே யூறித்தித்திக்கும் உயர்செல்வமெல்லாம் அ... ரெந்றிரு, பசித்தோர் முகம்பார் வல்லறமும் நட்பும் எனும் பொரு ஞடன் பாடுகிறூர். அடிபணிந்து அறம் புரிதல் எக்காலம். (10)

**1011 ஒமெனு மெழுத்தினுள்ளே ஒளியதாய் விளங்குகின்ற
சேரமசந் தரத்தின் அடிதொழுவ தெக்காலம்.**

ஒவிக்கும் ஒவிவடிவான அகிலாண்ட ஒசை அம்மையும் இணைப்பிரி யாது அப்பால் நின்றியக்கும் சொக்கனுதனின், பரசிவான்மாவாம் உலகினில் பாதசேவை புரிவதெக்காலம்.

(11)

1012 அரியதி லரியது ஆஸ்மா வதுதான்
பெரியதிற் பெரியது சிறியதிற் சிறியது
பிரிவறி யாதது பேதாபேத மற்றது
குறியுங் குணமு முள்ள தற்றது
நெறிவழி வழாதது. நிரஞ்சன மானது
துரியா தீதத்தில் தூங்காமல் தூங்குவது

வேறு பொருளில்லாமல் எப்பொருளுந்தானுகி வியாபித்து ஆதாரவாதேயமாக நிற்குந்தன்மையினாலே அரியதில் அரியது, பெரியதில் பெரியது, பிரிவறியாதது, பேத, அபேதமற்றது. சிறியதிற் சிறியதாய் தனித்து உடனின்று செயல் புரிவதால் அந்தச் சிறியதாய் விளங்குவது. புண்ணியபாவ மற்றதாய் அப்பால் நின்றியங்குந் தன்மையான திருவுருள் குரியனுடைய ஒளிபோன்று குறிகுணமற்றது. ஆனால் தனித்தொரு பொருளாய் உடனின்று செயல் புரியும் போது குறியுங் குணமுமள்ளது. வழாஅல் = தவறுகை; வழுக்குகை, வழா நிலை = தீணை பால், இடம், காலம் முதலிய வழுவாது வழங்குவது. நிரசம் = சுவையின்மை. நிரஞ்சனர் = இருளின்மை. நிரஞ்சனன் = வியாபி; கடவுள். நிரஞ்சனி = பார்வதி. நிரஞ்சனை = பெளரைண; பூரண. மூலதிலத்தில் (2-77) உயிர்க்காற்று சித்தமாகிய எண்ணம் ஆளாகிய புருடன் முப்பைத்தைந்து கருவிகரணங்களுமுட்பட. மூன்றும் ஒடுங்குவது. அறிவுஸ்வாலையாக எழுந்து திங்கள் மண்டலத்தில் தில்கி த்தரிசனந்தருவது. வெறும் ஆண்தமயமாக எங்கும் நிரவி நிற்பது. தூங்காமல் தூங்குவது. சமாதியில் கிடப்பது.

134 தண்ணை முன்னிலை படர்க்கை அற்றவன் 288

1013 தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யற்றவன்
தண்ணை யுணர்ந்தவச் சற்குரு வாமே. (1)
பின்னைப் பிறப்பிறப் பவனுக் கில்லை
முன்னை விழையின் முடிச்சவிழ்த் தானே, (2)
அன்னை பிதாகுரு தெய்வம் அவனே
அவனை வணங்கினார் அருந்தவத் தோரே (3)

பூதங்க ஸில்லைப் பொறிபுல னில்லை
வேதங்க ஸில்லை விளங்குசாத் திரமில்லை (4)

சந்திரனில்லைச் சூரியனில்லைச் தாரகா கணங்களில்லை
இந்திரன்முதலிய தேவருமில்லை இருடிக ணங்களு-
-மில்லை. (5)

வாசித்துக் காணேணுதபொருள் வாய்விட்டுச்
சொல்லொணைதபொருள்
மாயத்துக்கு அப்பாலுள்ளது மாதவர்கி கெட்டெடா
-னது. (6)

நான் என்றும் நீயென்றும் அதுவென்றும் பிரிப்டாத ஒரு பொருளே
முக்காலமுமொன்றுக்க் கால எல்லையில்லாது விளங்குவதே முத்திறப்
புணர்ப்பாம் நிலை ஆதியந்தமில்லா நிலை தன்னைத்தானே அறிந்த
சற்குரு, செல்லப்பழுர்த்தியே பிறப்பறுத்தவன், ஐந்தெர்மிலுஷ்டுனித்
தருஞமையன், மூம்மலமுமெரித்தவன், எஞ்சியவினையுமில்லை. வருவி
ணையுமில்லை. அங்கைத் தீயன். அன்றுசெய்யும்வினை அன்றே சுட்டெடிப்
பவன். தவஞ் செய்து பெற்றெற்றுத்த தாயுந் தந்தையுமவனே. தாய்
தந்தை சுற்றங் கடவுள் எல்லாமொன்றுக் காலமுமவனே. தாய்
பல பிறநிகளாக அவனையே வேண்டித் தவஞ் செய்த உத்தமரே அவ
னைக் கண்டு வணக்குவோர். பூதங்களும் பொறிகளும், அந்தக்கரணங்
களைல்லாம் அவனில் ஒடுங்குவன். வேதங்கள் வேதசாத்திரங்கள்
சூரியன் சந்திரன் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் இநடிகள் முதலிய
முனிவர்களுமவனிலே ஒடுங்குவன். வேதங்களை வாசித்து அவனைப்படைய
இயலாது. சொற்களால் சொல்லவோ மனத்தினால் நினைக்கவேர் இய
லாதது. சுட்டுப் பொருளுக்கப் பாற்பட்ட அறிவுப் பொருள், மாயா
காரியப் பொருள்ள. உலகத்தவர்க் கெட்டாத அறிவுப் பொருள்,
பெற்றெற்றுத்த தாயே பிள்ளையின் அன்பை அறிவாள். மற்றவன்
பிள்ளைப் பெறுதவள் எவ்வளவு பேசினாலும் அதை அறியாள். அவ
வாறே ஜீவன் முத்தனே கடவுளை யறியான். அவனுடைய அன்பை
அறிவான்?

135 எந்தாளோ 289

1014 ஒருபொல்லாப்பு மில்லையெணவுரைத்த குருநாதன்
திருவடியைச் சேவிக்கு மருள்பெறுவ தெந்தாளோ
உள்ளமை முழுதுமென வோதுந் திருவாக்கு
என்னை விழுங்கி யிருப்பதுவு மெந்தாளோ
ஆரறி வாரென்று அடிக்கடியே சொல்லும்

சீரறிந்து வாழும் செயலறிவ தெந்நாளோ
 அப்படியே யுள்ளதென அடிக்கடியே பேசும்
 அப்பணக் கானும் அருள்பெறுவ தெந்நாளோ
 முடிந்தமுடிபென்று முகமலர்ந்து சொன்னவன்றன்
 அடிபணிந்து நிற்குநாள் இந்நாளோ எந்நாளோ
 சீராரும் நல்லூர்த் தேரடியிலே யிருக்குங்
 காராரும் மேஸியன்க் கானும்நாள் எந்நாளோ
 பித்தனென எல்லோரும் பேசுவதைக் கேட்டிருந்தும்
 சித்தங்கல்ங் காதவனைச் சிந்திப்ப தெந்நாளோ

விணையின் நிகழ்வால் விளையும் வினைப் பயனென்னும் பலத்தே
 வினைமுதலாம் முதல்வனே ஆருயிர் தண்ணை அவரவர் வினைப்பயனுக்
 கேற்றவாறு உடலத்தில் பொருத்தி வைத்தும், விணைப்பயனுக் கேற்
 றவாறு செயலிலீடுபடுத்தியும் உடனின்று செயல் புரிகிறுன். பாச
 பந்தக்கயிறு அறுந்த மெய்ப்பன்பன் மாயையுலகுக்கு அப்பால் நின்று
 ஒலிக்கு மொலிவடிவான் அம்மையையும், இருவிணைக்குமப்பால் நின்று
 செயல் புரியும் அப்பணையுங் காண்கிறுன். பரசிவான்மாவாம் உலகி
 செயல் புரியும் அப்பணையுங் காண்கிறுன். அம்மையைப்பரே குருநாதனுகை
 ணைக் காண்கின்றுன். அந்த அம்மையின் மடிமீது விளையாடுங் குழந்தைக்கு
 எழுந்தருளினன். அந்த அம்மையின் மடிமீது விளையாடுங் குழந்தைக்கு
 என்ன பொல்லாப்பு நேரிடும். மெய்யண்பன் அவ்வாறு பாசபந்தக்
 கயிறுள்ளிய மோன மெய்திய அத்தினராம் அந்த அம்மையுடன் கூடியே
 அப்பணின் தொண்டிலீடுபட்டுவது எந்நாளோ. மாயையுலகை நீத்து
 அந்த ஒலிக்கு மொலி வடிவான் அம்மையும் அப்பனும் எம் முள்ளம்
 முழுதுங் குடிகொள்வ தெந்நாளோ. எம்மை முழுவதும் அவனிடம்
 ஒப்படைக்க அந்தப் பினாக்கிலாத பெருமான் செயல் புரிவதை யறி
 கிடேரும். ஆலை இனிமேல் அந்தத் தண்ணளி வாய்ந்த முதல்லன்
 என்னசெயலை எமக்கு வைத்திருக்கிறுள்ளன்பதை யாரரிவர்க். முக்கா
 வமு முணர்ந்தோனே அறிவான். நாழும் முக்கால முணர்ந்த தத்து
 வாதித்தனக ஐந்தாழி ஜுங் குனித்தரு ஞமையனை அப்பணக் கானும்
 அன் எந்நாளோ.

[யோககவாமிகங்குச் செல்லப்பாச் சாமியார்] முற்பிறப்பிலே
 மெய்யண்பன் கொண்டுள்ள திருவருளே செவ்வி வந்தடைந்த இருத
 யத்தே இப்பிறப்பில் தத்துவாதீதனைத் தன் அப்பண முன்முடிந்த முடிப
 பாகக் காண அருளுகிறது என முகமலர்ந்து சொன்னார். அவனைப்
 பின் பற்றி அவனைப் போல் தொண்டாற்றி நிற்குநாள் இந்நாளோ
 எந்நாளோ, சிருஞ் சிறப்பும் வீள்க்கும் நல்லூர்த் தேரடியிலே வீற்று

ருந்த கருணைவெள்ளங் கொட்டும் கறுத் திருஷ்ட மேனியன், செல் ஸப்பனே, நாழும் தண்ணளவாய்ந்த தொண்டனுக் எப்போ காண்பேன்; அவன் உன்மத்தம்பித்துப் பிடித்தவன். அவனைப் பலர் பித்தனென ஏசுவர். அதைப் பொருட்படுத்தாது தன்வேலையிலீடுபடுவன்; அவனைப் போல் நாழும் சிந்தனையில் வாழும் நாள் எந்தாலா.

136 இலங்கைவாழ் தெய்வம் 290

1015 எல்லாஞ்செய வல்லதெய்வம் எல்லார்க்குந்தெய்வம்
 இதையறிந்து வாழுவார் எல்லாருந் தெய்வம்
 நில்லாத நீர்ச்சடைமேல் நிற்குவைத்த தெய்வம்
 நிலமேழுந்தாண்டிநின் றநின்மலஞ்சேர்தெய்வம்
 கல்லார்க்குங் கற்றவர்க்குங் களிப்பருஞ்சுந் தெய்வம்
 காணுத காட்சியெல்லாங் காட்டுகின்ற தெய்வம்
 செல்லரூம் மலைகுழும் மிலங்கைவாழ் தெய்வம்
 சிவனென்ற நாமமுள்ள தெய்வமிதே தெய்வம்

[முன்பாட்டு விளக்கம்] வினைமுதலாம் முதல்வன் உடலத்தைப் படைத்துப் படனின்றும் செயல் புரிகின்றன (2-1014) ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்டவரைச் சோதித்து மலையிடுக்கிலே கிடக்கும் வேர் போன்று மறைந்து கிடக்கும் ஆணவ முனைப்பைச் சுட்டெரிப்பவன். நடக்காசிரியர் நாடகத்தைச் சித்திரித்தே உடனின்று நடிப்பவர் எல்லாஞ் செய்யவர் அ.ரே. எல்லாருடனுங் கூடிநின்ற நடிப்பதால் எல்லாருக்கும் அவனே தெய்வம். அவனில்லாமல் ஒன்றுமசைவதில் கூடு (முன்கூறிய) இவையெல்லாம் தம் மறிலினால் கண்டவர்கள் தம் மை முழுவதுமே ஒப்படைத்தவர்கள் தெய்வமே ஜம்புஸ் வழிப்பட்டு மூவாசையினாலே தூண்டப்பட்டு நாடுளை நூழாணவமுனைப்புக்கொண்டு சண்டையும் விரோதமுமே உருவாக மனி தன் வாழ்கிறன். இவற்றைக் காட்டுவதே' சிவபெருமானைச் சுற்றி ஆடும் ஜந்து தலை நாகம். தத்துவாதீதன் மூப்பத்தைந்து சருவிகரணங்களுந் தன்னுள்ளங்க ஜம் பொறிகளுமவனுக்கு ஏவல் புரிய வாழ்கிறன். பரசிவான்மாவாழும் குக்குக் கருணைவெள்ளம் பெருக வாழ்கிறன். [(2-1001) தொடரையும் வாசிக்க] சிவபெருமான் அடங்கிய பாம்பையும், கங்கை எனும் நங்கையையும் ஒற்றுமையாகச் சடைபிலவனிந்தெள்ளார்: கங்கை எனும் நங்கை பாம்புடன் விரோதி கூடியிருக்க மறுக்கவள்: தத்துவாதீதன் கங்கையை அடங்கிய பாம்புடன் ஒற்றுமையாக இருக்க அருள் பெற்றவன். நில்லா நீர் சடைமேல் நிற்க வைத்தவன். நிலப் பழு: - ச, ரி, ச, ம, ப, த, நி, எனும் ஏழுமாம். இந்த ஏழு ஒரையையும் வேண்டியவாறு பொருத்தியமைத்தே பன்னூண்டாக்குகிறோம். அவ

வாரே நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம் எனும் ஜம்பூதங்களாலும் ஜம்பொறிகளாலும் முண்டான ஆரூரு தத்துவங்களாலும் மாக்கப்பட்டதே உலகம் பண்ணைப் பரிசீலனை செங்கேதே ஒசைகளை அறியலாம். அவ்வாரே உலகினைப் பரிசீலனை செய்தே மாயாகாரியப் பருப்பொருள்களைத்தையும், ஜம்பூதங்களாலுண்டான அனுவடிவாகவும் தாழும், அவ்வாரே அனுவடிவாக அதனுள் அறியா அறிவில் கிடந்துங்காணலாம். அதே பொது நடம் புரியுமிழைவனை நாம் காணும் ஞான உணர்வு: மாகேஸ்வரரணையும் சதாசிவனையுங் கால்கிரோம். ஞானாவியுமதயமாகி றது; இருவினையும் நம்மை விட்டு நீங்குகிறது. நின்மலஞ்சேரி தெய்வம். (மேற் கூறிய) கற்றுணர்ந்த அறிஞர்களுக்கும், கல்லாதவர்கள் சிலைகளில் இறைவனை நினைந்து பக்தி மேம்பட்டவர்கள், இவர்க்கும் இன்பம் கொடுக்குந் தெய்வம். இறைவனைக் கித்திரம் பெருமை தங்கியது: மெய்யன்பரைச் சோதித்துத் தம்முடன் சேர்த்துக்கொள்ளுவான். சுருதியாக இராமபிரான், கிருஷ்ணர், முருகன் முதலியோருடையதும், மற்றும் மாணிக்கவாசகர் முதலியோருடையதுமான அரியநடனங்களைக் காணுங்கள். இலங்கையிலும் மற்றும் உலகிலும் பல மலைகளும், அவற்றின்மேல் ஆறுங்களுமும் மரமும் பிருகங்களுமின்டு அவ்வாரே உயர்ந்த நீர் நிலையான, கருணை மழை கொட்டும் அக்குமடைய பெரியார் பலர் ஞானப் பொருட்குவியல் குவித்துள்ளார்கள்கூட எல்லாம் இறைவனைக் கித்திரமே: எல்லாவற்றையும் துருவி அவ்வுன்மைகளையறிய முடியும். செல்லாரும் ஞானமலை குழ் இலங்கை, உலகம் பரசிவான்மாவரம் உலகம், அர்த்தநாரீஸ்வரருபம், ஈற்றில் வெறும் ஆனந்தமே கொடுக்கும் கூவபெருமான்.

“உருவில் திகழும்” எனும் சம்பந்தர் தேவாரம் (1-69-5) (2-954)
இல் காண்க.

1016 இருநிலஞ யிரவிமதி யாகிநிற்குந் தெய்வம்

இன்னதன்மை யென்றெவரும் சொல்லவொன்ன
ஞத் தெய்வம்

கருவிகர ணங்களெல்லாங் கலந்துநிற்குந் தெய்வம்

காவலனுய் மதுரைநகர் ஆண்டுகொண்ட

தெய்வம்

ஒருவலை யுலகேத்த ஒங்கிநின்ற தெய்வம்

உத்தமிக்குக் கூவியாளாய் மன்சுமந்த தெய்வம்

திருவரைசேர் இலங்கைநகர் வாழுகின்ற தெய்வம்

சிவனெண்ற நாமமுள்ள தெய்வமிதே தெய்வம்

இருநிலம் = பெரிய பூமி; அவனி பருப்பொருட்களான மாயா காரியப் பொருட்களைக் கொண்ட மண்ணுலகும், அறிஞர் கண்ணுக்கு அவையாவும் ஜம்பூதங்களான அணுவளவனும், அவனுள் அணுவமாக்கணுவற நின்று பொதுதடம் புரியும் விண்ணுலகும் கொண்டபெரிய பூமியாகவும் விளங்குகிறோம். தன்னெளி கொண்டு எப் பொருளையும் இருவினைக்குமப்பால் நின்றியக்கும் இரவி சூரியன் சிவபெருமானாகவும்; அவனுடைய ஒளி கொண்டு ஒலிக்கும் ஒளிவடிவான அம்மை மதியாகவும் விளங்குகிறோம். குறிகுண மெரன்று மில்லான், அவ்வப்போது நின்றியங்கும் பொருளின் குறிகுணத்தைக் காட்டுபவன். முப்பத்தெந்து கருவிகரணங்களும் தம்முள்டங்க ஆளாகிய புருட்டஞ்ச விளங்கும் தத்துவாதீதேனே, உண்போல் உருத்தாங்கி உலகுக்குக் காட்சிதரும் தெய்வமே. முன்னால் பாண்டி நாடு உய்யச் சந்தரபாண்டியனாகவும்; உக்கிரபாண்டியராகவும் மதுரையில் அரசு ரின்டீர். (2-269). சிவபெருமான் ஒருவனே தேவர்க்குத்தேவன். பிட்டுவாணிச்சிக்காகமண்சுமந்து பாண்டிய மன்னனால் அடிப்படை (முன்பாட்டு விளக்கம்). மலைகள்பல சிறந்து விளங்கும் இலங்கை நகர் தெய்வம் சிவபெருமான் ஒருவனே தெய்வம். (2)

1017 பண்டயனும் மாலுமடி பரவவருள் தெய்வம்

பரியெல்லாம் நரியாகப் பணித்தபர தெய்வம்
மண்டலத்தி லுயிரெல்லாம் வணங்கவருள் தெய்வம்
மருவியென் சிந்தையிலே புகுந்துறையுந்

தெய்வம்

கண்டெவரும் சொல்லவொன்க கதிசேருந்

தெய்வம்

காதலிக்கும் மெய்யடியார்க் கருள்செய்யுந்

தெய்வம்

தண்டரம் விளங்கிலங்கை நகர்வாழுந் தெய்வம்
தானாக விருக்கின்ற தெய்வமிதே தெய்வம்.

அயனும்மாலும் அடிமுடிதேடி (2-508) காணுதலைந்து திரும்பி அவனைத்துதி செய்து அருள் பெற்றனர். மாணிக்கவாசகர் வேண்ட நரியெல்லாவற்றையுங் குதிரையாக்கி, குதிரை வீரானத் தான்சென்று குதிரைகளைப் பாண்டியனுக் கொப்படைத்தார். இரவு வந்ததும் பரியெல்லாவற்றையும் நரியாகப் பணித்தார். அவை நரிகளாகக் காட்டுக் கேள்டிற்று (2-269)மண்டலம் முழுவதும் மன்னிய பொருளே எம்மிறைவன் (2-174) என்னில் பலகேர்டி உயிர் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் அருக்கணைக் கிழவை அவர்கள் வணங்க அருள் புரிபவன்.

எத்திக்குந்தானாகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்குந் தெய்வம். கட்டுப் பொருஞ்கு அப்பாலான் அறிவுப் பொருள், தாய் தன்பிள்ளையிலுள்ள தன் அன்பை சொற்களால் கூறமுடியாதென்பாள். அவ்வாறே தத்து வாதீதனுடைய அன்பும். தன்னைக்காதலிப்பவர்க்கு, பூசை செய்தும் போற்றி ஏத்தித் தொழுதும் அன்பு பூணும் மெய்யன்பர்க்கு அருள் காட்டும் தெய்வம். ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேர்ப்பட்டமெய்யன்பரை இறைவன் சோதிப்பவன். யா இன் முகத்தோனை அனுப்பி முருகன் வள்ளியைச் சோதித்தான். வள்ளி ஓடிச்சென்று முருகனிடம் தன்னை முழுவதுமே ஒப்படைத்தாள். அவ்வாறே மெய்யன்பன், தன் டரளமொடு மணி என்டிசையுந் ‘தயங்க அண்டர் தொழும் இலங்கை ஈகவரன் (2-3) தன்னைத்தானே நந்திதிரிசனத்திலும், பின் தில்லைத்தரி சனத்திலும், ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலும் காட்செயளிக்குந் தெய்வம்.

137 நில்ஸ்டா நிலையிலென்று சொல்லுது 291 (3)

1018 ஒம் நாம் நாமென்று ஓலிக்குது
நூதுருஞானம் போயோடி ஓலிக்குது

நூதுரு = அறி வு; காண்போன்; திரிபடியில் ஒன்றும் அறிதற் கருத்தாலாகிய ஆன் மா — புருவநடுவில் மாகேஸ்வரஞாகவும், பின் சதாசிவனுகவும் காணப்படும் பொருள். அத்துடனே ஞானாளியும் தயமாகிறது. காக்ஷி அனுமதிப்பவன் தாங்குவோவை அனுபவிப்பவ என்னும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் ஆன்மா உயிர் எனும் ஒசை, மற்றும் அனுவடிவாசக் கரணப்படும் உலகுடன் கூடியே நாம் எல்லோரும் ஒரு பொருளே என்று மாகேஸ்வரஞாக புருவநடுவில் காண் கிறது. பின் சதாசிவனென்னும் ஞான ஓளியும் உதயமாகி. மினிர் கிறது. (1)

10 9 நமக்குநாமே துணையென்று விழிக்குது
நாதாந்த முடியிலேறிக் குளிக்குது

வினை முதலாம் முதல்வனே வினைப்பயனென்னும்பலத்தே நின்று செயல் புரிகிறுன். நாம் அவன் திருவருளை வேண்டி நின்றால் திருவருள் கிடைக்கும். [சுவாமிகளே முன் (2-1014) இல், ‘முடிந்த முடி பென்று முகமலர்ந்து சொன்னவன்றன அடி பணிந்து’ என்று கூறு வதையும் உரையையுங் காண்க] நமக்கு நாமே துணையெனும், நம் முன் வினைப்பயனை திருவருளே துணையெனும் உண்மை உதிக்கிறது: ஒசைவடிவானது ஒன்று நம்முள்ளின்றியங்குகிறது. இறைவன் திருவருளேயது. ஒசைக்கு அப்பாலாய்க் காணப்படு திருவருள் வெளியேயது ‘நாதமே நாதாந்த வெளி யே சுதீத நூதுருவே ஞானமே ஞேயமே’ என்று தாழுமானவர் பெற்றவட்டகே (1) இல் கூறுகிறார்: (2)

1020 வேதாந்தசித்தாந்தஞ் சமமென்று களிக்குது
மாதாபிதாவை மறவாதிருக்க மதிக்குது

முறைகளாம் வேதம் இறைவனைப் பற்றிக் கூறும் நூல். அவைகளை
வாசிப்பதால் இறைவனையடையப் போவதில்லை. ஆகமங்கள் வேதத்
தில் கூறிய உண்மைகளைக் கையாண்டு ஆன்றேரால் விதிக்கப்பட்ட
சில முறைகளைக் கைப்பிடித் தொழுகுதல் பூசித் தல் தோத்திரஞ்
செய்தல் முதலிய முறைகளைப் போதிக்கும் நூல். முறைகள் போதிக்
செய்தல் முதலிய முறைகளைப் போதிக்கும் நூல். முறைகள் போதிக்
முடிபும் முறைநூல்கள் தமிழ்ப்பியாசத்தால் தநம் முடிபும் இறை
ரும் முடிபும் முறைநூல்கள் தமிழ்ப்பியாசத்தால் தநம் முடிபும் இறை
ஈன் திருவருளே நாதாந்தமே ஞானமே ஞேயமே இவை உள்ளத்தே
நின்று களிக்குது. இவற்றையெல்லாம் நமக்குக் கொடுக்கும், நம்மைத்
தவங்கிடந்து பெற்றெடுத்த தாய் தந்தையரை ஆன்றேரை, நாம்
மறவாதிருக்க அருங்கிறது: (3)

1021 முதாதைமார் சொல்நெஞ்சில் மதிக்குது
குதான் வார்த்தைத்தன்மைத் தொலைக்குது

ஆன்றேரே எமக்கு ஆகமங்களையும் வேதங்களையுந் தந்தனர்.
அந்தத் தாய் தந்தையராம் முதாதையர் நமக்குத் திருவருள் பாவிக்
கப்பண்ணி மதிப்புக் கொடுத்தனர். நான் நானென்னுமானவ முனைப்
பைக் கொடுக்குஞ் சூதான வார்த்தைகளை நாம் ஒழிப்போம். ஆன
வழுணைப்புக் கொள்ளாது இறைவனை வேண்டி நிற்போம். அவனிடம்
நம்மை முழுவதுமே ஒப்படைப்போம். (4)

1022 நில்லடா நிலையிலென்று சொல்லுது
நீயேநான் என்றுசொல்லி வெல்லுது

திருவருளே எல்லாம் எனும் நிலையில் நில்லு. மனக்குரங்கு வேறு
வழி யிற் செல்லாது தடி. ஆனவழுணைப்புக் கொள்ளாது தடி. சித்
தாந்த முறை நின்று, நாதாந்த முடியிலேறி மாகேஸ்வரன் சதாசிவ
னைத் தரிசித்தும், சூன் ஒளி உதயமாகியும் நீயே நானென்றுசொல்லு:
திடமுடன் முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் நில்லு.

“எல்லாமவனையாம் எல்லாமவன் செயலே
கல்லாய்மனிதா கவகீலயேன்
நில்லாய் நீளினையாய்”
எனுமுன்மையை உள்கொண்டு திடமுடன் ஒப்புக் கொள், (5)

1023 உல்லாச மாயெங்குஞ் செல்லுது
உண்மை முழுதுமென்று சொல்லுது

செல்லப்பாச் சாமியார் நிட்டை உடித் தில்லைத் தரிசனத்திலும் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியிலும் ஆழ்ந்தும், பின்னர் இரண்டாம் பிறப் பெடுத்த தத்துவாதீதனாக ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளும் ஐயனை கு உல்லாசமாக எவ்விதிக்குஞ் செல்லுவார். ஐந்தொழிலுங் குனித்தரு ஞும் வேலையில் எத் தொழிலையுஞ் செய்தார், உன்மை முழுதுமான இறைவனே ஐயனுடைய உகைம் என்று சொல்லுவாரா. (6)

1024 நன்னான்வரைக் கேட்கும் விண்ணப்பம்

[முன் பாட்டுத் தொடர] யோகசுவாமியார் செல்லப்பாச்சாமியாரை] நான் என்னுடைய ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையைக் கேட்கும் விண்ணப்பம் ஒன்றே ‘அது’ என்னுள்ளத் தீர்மையின் பழும் மறுமையின்ப்ரம் தரும் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையாக வே என் சிந்தை என்னகம் என்னப்பனாகவே ஒரு கணமேனும் நிலை பிரியாது விளங்க வேண்டும்’ என்றே கூறினார். (7)

138 கடவுளைக் காண்பீரோ 292.

1025 தலையை நிலத்தில் நிறுத்திப் பார்த்தா
விறைவனைவீரோ
காலை மேலே யேற்றிப் பார்த்தால்
கடவுளைக்காண்பீரோ.

வேதாகமங்களில் கூறியதுறை இறைவனைத் தேடுமேவழி நில்லாமல், தலையை நிலத்தில் நிறுத்தியும், காலைமேலே யேற்றியும் பார்த்து இறைவனைக் காண்பீரோ இல்லை. (8)

1026 மலைமே லேறி மவுனஞ் செய்தால் மகாதேவனைக்
காண்பீரோ
சிலைபோ விருந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால்
தேவனைக் காண்பீரோ.

தனியே யிருக்கவேண்டும், மனித சஞ்சாரமில்லாத காட்டிலே தான் இறைவனை நினைக்கலாமென்று என்னி நாம் மாயையுலகை மறவாது புறக்கே அகிந்தால் இறைவனைக் காண இயலாது. சிலைபோவிருப்போம். இறைவனைச் சிந்திக்கலாமென்பது வீண். கர்ம இந்தியங்களும் நானேந்திரியங்களும் இறைவன் சேவையிலீடுபட வேண்

மும். மனம் அந்தத் தொண்டிலீடுபட்டுச் சிவன் செயல் எனும் நினைவில் சும்மா இருத்தல் வேண்டும். தொண்டிலீடுபட்ட மனம் பாசுபந்தக் கயிறு அறுந்து இறைவன் தொண்டில் ஒடுங்கவேண்டும். சும்மா இருக்க வேண்டும்.

(2)

1027 கலைகள் பலவுங் கற்றுவிட்டால் கங்கா தரனைக் காண்பீரோ விலைக்குப் புத்தகம் வேண்டிப் படித்தால் விமலைக் காண்பீரோ.

வேதசாஸ்திரங்கள் அதிகம் படித்து அதன் கருத்தை வாதிப்பதால் கடவுளைக்காண்இயலாது. புத்தகங்களை அதிகம்விலை கொடுத்து வாங்கினாலும் ஒரே பயன்தான். படித்த உண்மைகளை அவ்வழி நின்று அப்பியசிக்க வேண்டும். பாசுபந்தக் கயிறு தன்வயத்தனாகவே அற வேண்டும். மனம் பரிசுத்தமாக வேண்டும்.

(3)

1028 பாலைக் குடித்துப் பட்டினி கிடந்தால் பரமைனைக் காண்பீரோ வேலைசெய் யாமல் வீதியில் திரிந்தால் வேந்தனைக் காண்பீரோ.

பாலை மாத்திரங் குடித்து பட்டினியிருப்பது விரதமல்ல. இறைவனைக் காண இயலாது. வேலை செய்யாமலிருந்தும் இறைவனைக் காண ஏலாது. பாலைக் குடித்து பட்டினியிருந்தால் இந்திரியங்களைக் கட்டலாம். அவ்வாறு கட்டிமனம் ஒடுங்கவேண்டும். வேலை செய்யாதிருந்தால் இறைவனைப் போற்றி ஏத்தித் தொழுது தியானத்திலீடுபட வேண்டும். சிவனைச் சிந்திக்க வேண்டும்..

(4)

1029 மூலையி விருந்து முனுமுனுத்தால் முதலிவனைக் காண்பீரோ சாலப் பசிக்கொரு போது புசித்தால் சரமியாவீரோ.

இறைவனை நினைந்து ஜெயம் பண்ணுகிறேனன்று மூலையிருந்து முனுமுனுப்பதால் மனம் அடங்காது. ஒருபோது உண்பதால் சாமியாராக முடியாது. ஒருபோது உண்டு இந்திரியங்களையடக்கி, தவியேயிருந்து ஐந்தெழுத்தை உரை உணர்ந்தோதில் மனம் உண்மைகளை உணர்ந்தும். அதனைச் சிந்தித்தும், அதே சிந்தனையில் பொறை நிலையெய்தலாம். உண்மை அறிவும் அறிவுவழி நிற்றலுமே சிவதொன்டு. எல்லாஞ் சிவன் செயலே. திருவருளை வேண்டி அழுதலே பிரதானம். திருவருள் கைகூட வேண்டும்;

(5)

139 ஆசான் அருளால் ஆசான் ஆயினேன் 293

1030 சிவதொண்டு செய்வார் தீநெறிச் செல்லார்
 சிவதொண்டு செய்வார் புலனைந்தும் வெல்வார்
 சிவதொண்டு செய்வார் பிறன்பொருள் வெஃகார்
 சிவதொண்டு செய்வார் சிவமே யாவர்.

எப்பொருளிலும் உயிரில் உருள் பொருள் எவ்வாவற்றிலும்
 என்னுக்குஞ் என்னைய்போல் முதல்வன், சீருடனுஞ் சிறப்புடனும்
 வியாபித்திருக்குமன்மையை வாசித்தறியலாம். சொற்களால் கூறிய
 உன்மைகளைப் புருவநடுவிலே உணர்வினால்திய வேண்டுமே; சிவனையே
 உள்ளத்தே கொட்டவர் தீநெறிச் செல்லார். இயமம் நியமம் கை
 பிடித் தெர்முகுவர், சிவதொண்டு செய்வார்; தொண்டையுஞ் சிவ
 பெருமானையுமே சிந்திப்பர். ஐம்புலன்களும் அந்தக் கரணங்களும்
 நாள்கைடவிலிறவனிடம் ஒடுங்கும். மன பெண் பொன் எனும் மூவர்
 சையையும் ஒழிப்பர், கிடைத்தபேசுது மென்பார். பிறன்பொருள்
 நாடார். பிறன்பொருளில் நாட்டமே வையார். ஈற்றில் புருவநடுவில்
 அவ்வுண்மையை அறிவார். அறியா அறிவிலாழ்ந்து சிவமாவார். (1).

1031 ஆதியு மந்தழும் அராஞ்சுக் கில்லை
 ஆதியு மந்தழும் ஆன்மாவுக் கில்லை
 சாதி சமயமுஞ் சுற்குரவார்க் கில்லை
 ஓதி யுணர்ந்தா னுரைத்தான் நல்லூரில்.

சிவபெருமான் அருவமாயுள்ள வினைமுதலாம் முதல்வன், உட
 னின்று பொருட்களை இயக்குவார்; திருவருள் வடிவாகச் சூரியன்
 போல் தனித்து வேறு பொருளாக விளங்கும்போது ஐந்தெழுத்துச்
 சோதியிலாழ்ந்த மெய்யன்பாலை காணப்படும் பொருள். ஆதியு
 மந்தழுமில்லாதது. உடனின்ற இறைவன் இயக்கக் கண்ணேளி
 போன்று மாயாகாரியுப் பொருட்களாக விளங்கும் மேலான பிர
 கிருதி உயிரும், புல்லாய் மரமாய் மிருகமாய் மரநிமாறித் தோற்ற
 மெடுப்பதேயன்றி அழிவதில்லை. எப்பொருளுமிறைவனே யென்றும்,
 எச்செயலுமவன் செயலே யென்றும், புருவநடுவில் காணும் மெய்
 யன்பர் (2-735; 858) அறியாவறிவிலாழ்ந்து கிடந்து சிவமே
 தாமென்றுணர்ந்து பொதுநடம் காணும் சுற்குரவர் சாதியுஞ் சமய
 வித்தயாசமுங் காணுர். பெரிது சிறிது காணுர். இழிதொழில் பெரிய
 தொழில் எனும் வித்தியாசமுங் காணுர். இவ்வாறே என்றென்றும்
 நிட்டை கூடியே நல்லூர்த் தேரடியிலிருப்பவன் கூறினேன். (2)

1032 அருளா வறிந்தேன் ஜம்புதத் தியக்கம்
 அருளா வறிந்தேன் ஜம்பொறி மயக்கம்
 அருளா வறிந்தேன் ஜம்புலன் தயக்கம்
 அருளா வறிந்தேன் ஆன்ம வியப்பே.

முன் பிறவிகளில் நாம் வேண்டி அழுத காரணத்தாலே இதை
 வன் திருவருள் வடிவாக எம்முள் நின்று தன்னைத்தானே யறிய,
 இறைவனையறிய உதவி செய்கிறவன். அவனே விதியாகவும் மதியா
 கவும் நின்று செயலாற்றி தன்னை யறியச் செய்கிறவன். தவங்கிடந்து
 பெற்றெடுத்த தாய் தன் பிள்ளையில் கொண்டுள்ள அன்பை எவ்
 வாற்றவாளோ, அவ்வாறு விளங்குவதுஞ் செயல் புரிவதுமே இறை
 வன் திருவருள். அத்தகைய திருவருளன்னுமறிவினாலே ஐந்து
 பூதங்களுமியங்குந் தன்மையை யறிந்தேன். ஜம்பொறிகளும் நம்மை
 ஏமாற்றுந் தன்மையை யுணர்ந்தேன். ஜம்புலன்களும் இறைவன்
 நம்மைச் சோதிக்கும் போது தன்டரளமொடுமணி எண்டிசையுந்
 தயங்க (2-3). தயங்கும் யானை முகத்தோன், தந்தையின் ஞானமும்
 தாயின் ஆற்றல் வடிவமும் பொருந்தி அமைந்த ஞானக் கணபதி,
 வள்ளியைச் சோதித்தது போல் சோதிக்க மலையிடுகிலே கிடக்கும்
 வேர்போன்று மறைந்து கிடக்கும் நான் எனுல் ஆஸ்வமுணைப்பே,
 ஜம்புலன் களாலுண்டான மரக்கமே தயங்கித் தயங்கி வேளியேறு
 வதுங் கண்டேன். வள்ளி எந்தினைவும் நீயே என்கிந்தையேயுருவான
 முருகா வென்று ஓடிச் சென்று முருகனிடந் தன்னை முழுவதுமே
 ஒப்படைத்தாள். இறைவன் திருவருளே எதுவும். வெறும் மகிழ்ச்சி
 ஆனந்தமே யுருவான ஆன்மாளில் வியக்கத்தக்க இயல்யான குண
 மேயது.

(3)

1033 சிவமே தாமெனச் சிந்திப்பார் பெரியோர்
 சிவமே வேரூகச் சிந்திப்பார் சிறியோர்
 தவநெறி நிற்பின் தன்னை யறியலாம்
 அவநெறி நிற்பின் பின்ன முறலாம்.

முன் திருவருளால் தம்மையறிய வல்ல பெரியோர், பல பிறவி
 களாக வீச அவனை வேண்டியமுத காரணத்தாலே அவனை இப்பிறப்
 பில் அறியத் திருவருளனர்வு பெற்றவர். சிவமே தாமென்று சிந்திப்பார். அறிவிவிகள் பாவிகள் வேரூகச் சிந்தித்துப் பாபச் செயலிலிடு
 படுவர். இறைவன் சோதிக்கும் போது அவனையே வேண்டி எந்தினை
 வும் நீயே என் சிந்தையேயுருவான முருகா என்று நினைந்து நினைந்

துருகி விழிந்ர் பெருக்கி, ஹசி நுனியேல் நின்று கடுந்தவம்புரிந்தால் அவனை யடையலாம். தண்ணத்தானே யறியலாம். ஆனால் அறியா மையால் நான் எனும் ஆணவழுவைப்புக் கொண்டு ஜம்புலன் வழிச் சென்றால் பின்னமுறலாம். பாபச் செயலில்குபடுவோம். (4)

1034 ஆசா வருளால் அகந்தத யழிந்தது
 ஆசா வருளால் அருணமழை பொழிந்தது
 ஆசா வருளால் ஆனந்தம் விளாந்தது
 ஆசா வருளால் ஆசா ஞயினேன்.

தன்னளி வாய்ந்த முழுமுதல்வனே என் ஆசான் செல்லப்பாச் சாமியாராக உருத்தாங்கி எழுந்தருளினன். அவனே எமக்குத் திரு வருள் பாவித்தருளினன். அவனுடைய திருவருளால் அவன் சோதனையில் அவனே ஞானமும் கூற்றல் வடிவுங்கொண்ட யாணமுகத் தோங்க என்றுள் நின்று என்னைப் பயப்படுத்தினன். எம்மைச் சோதிக்க, வள்ளி முருகனிடந் தன்னை முழுவதுமே ஒப்படைத்தது போல் எளியேனும் எந்நினைவும் எக்கோலமும் நீயே முருகா என்று என்னுசானிடப் போனை முழுவதுமே ஒப்படைத்தேன். மறைந்து கிடந்த ஆணவழுவைப்பும் என்னைவிட்டு நீக்கியது. அவனருளால் கார்முகில் மழை கொட்டுவதுபோல் காராகும் மேனியனுடைய திருவருள் மழை பொழியலாயிற்று. எச்சமின்றி ஆணவழுவைப்பு ஏரிந்தது. அவனருளால் நிட்டைக்கூடினேன்; தில்லைத் தரிசனத்திலும் ஜோதியிலுமாழ்ந்தேன். சக்கிதானந்தமே யுருவானேன். நானும் என் ஜய்னைப் போல் ஜந்தெர்மிலுங் குவித்தருஞும் ஆசாஞியினேன். (5)

1035 சிவத்தை மறைத்தது தீநெறிச் சேறல்
 சிவத்துள் மறைந்தது தீநெறிச் சேறல்
 அவத்தை யெந்தும் அருளை மறைத்தன
 அவத்தை யெந்தும் அருளால் மறைந்தன.

மறைந்து கிடந்து அறிவை மயக்கியது தீநெறிச் சேறல். ஆணவழுவைப்புத் தயங்கியது, எந்நினைவும் நீயே யென்று எண்ணிந்தையே நீயே எனும் மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானிடம் ஒடி ஒப்படைப் பான் மெய்ஞ்ஞானி (2-84). சிவத்துள் மறைந்தது அந்த தீநெறிச் சேறல்; அவத்தை ஜந்து; சாக்கிரம் சொர்ப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீம் எனுமைந்து இடங்களிலும் உயிர்க்காற்று நின்றியங்கு வது; இவற்றை என்னியை யெண்ணி நான் எனும் முனைப்புக் கொண்டு

திருப்பதால் அருளாம் இறைவனை மறந்தேன். தத்துவாதீதனாகத் தாயுங் குழந்தையும் போல் பரசிவாண்மாவா மூலதும் தானும் வாழ்ந்து ஈறியில் என்னையும் அருளில் மறையைக் கண்டேன். ஐந்தொழிலுகு குனித்தருஞ்சையாகவே என்னை மறையைக் கண்டேன். அவத்தை ஐந்தும் அருளால் மறைந்தன.

(6)

- 140 ஒருவனே தெய்வமிழன்னும் உண்மையையைக் கண்டோம் 294
1036 ஒருவனே தெய்வமென்றும் உண்மையையைக்

கண்டோம் - இந்த
உலகமெல்லாம் நமக்குற வாகவே கொண்டோம்
தரும நெறிசற்றும் பிசுக மாட்டோம்
தாய் தந்தை சொல்லியினித் தட்ட மாட்டோம்
வருவதையும் போவதையும் எண்ண மாட்டோம்
வானுளில் ஆசையைப் பேண பாட்டோம்
சாந்தம் பொறுமை யென்னும் பணியணிவோம்
சம்குரு பாதத்தை இனிம றவோம்
வேந்தர் விதியையொரு காலத்துந் தட்டோம்
வீணிலே காலத்தைக் கழிக்க மாட்டோம்
அச்சமொடு கோபத்தை யகற்றி விட்டோம்
ஆருக்கு மினிநாம் ஆட்பட மாட்டோம்
பொய்ச்சமய நெறிசொல்லும் போதனை கேளோம்
எச்சமயத் தோரையும் ஏளனஞ் செய்யோம்
பஞ்சப் புலன்வழியிற் செல்ல மாட்டோம்
பழியோடு பாவத்தைக் கொள்ள மாட்டோம்
மந்திரங் கற்போம்விணைத் தந்திரங் கற்போம்
மனத்தைக் கொல்வோம் பொல்லாச் சினத்தை
வெல்வோம்
உழுதுண்ணு வோமினிப் பழுதெண் னிடோம்
ஊரெங்குஞ் செல்லுவோம் நல்லவேதங்

கள்சொல்லுவோம்.

வரன மளப்போம் இந்த மண்ணையளப்போம்
சிவஞான முவப்போந் திரிகால முனர்வோம்
தானங் கொடுப்போம் பொல்லா ஈனம் விடுப்போம்
சகல சமயத்துக்குஞ் சம்மதங் கொடுப்போம்

சாகு அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் நாடகாசிரியர் வினைமுதலாம் முதல்வன் எழுதிய நாடகத்தில் நடிப்புத் திறமையுடன் நாம் நடித்து நாடகாசிரியருடன் ஒற்றுமை பூண்டு அந்த வினைமுதலாம் முதல்வனும் நானும் உலகும் ஒற்றுமை பூண்டு கானுவோம் (2-735): எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்தியங்கும் அந்த இறைவனும், ஒவிக்கு மொவிவிடவான் அம்மையும் நானுமென்றுபடப் புருவ நடுவில் மாகேஸ்வரருக்க் கானுவோம் (2-525). அந்தப் பரசிவான்மாவாம் உலகும் நாமும் தாயும் குழந்தையும்போல் உறவாகக் காணபோம்:

இயம் நியமங் கைப்பிடித் தொழுகுவோம். நெறி தவரேம்: வேதத்தின் உண்மைகளும் அவற்றை அப்பியசிக்கும் சிந்தாந்த முறைகளும் நாம் ஆண்கிரோால் தம்மனுபவவுணர்வுகளாகத் திரட்டி நாமக்கு அளிக்கப்பட்டனவே. அவற்றைச் சிறுபராயத் திலேயிருந்து பரு வத்திற்கேற்ப நமக்கு அந்த விதிமுறையின்படி கல்வியும் ஒழுக்கமும் கற்பிக்கும் தாய்தந்தையர் சொல்கித்த தட்டமாட்டோம். நாடகமே உலகம்; நடகர்களே நாம். எவ்வறு திறம்பட நடிப்போமென என்னுவதல்ல மற்ற பலாபல்லை நினைக்க மாட்டோம். வருவதையும் போ வதையும் என்னனமாட்டோம். இனு வினையும் நீங்கக் கானுவோம்: நிஷ்டரமிய கர்மமே புரிவோம். உலகியல் வாழ்க்கையாம் சிற்றின்ப வாழ்வில் ஆசை கொள்ளோம், மாங், பெண். பொன் எனும் முவாசை யையும் ஒழிப்போம். ஆசையற்ற உள்ளத்தினராய் சிவதொண்டாக வேலை செய்யும்போது வருவதையும் போவதையும் நினையாதபோது அச்சும் கேட்டும் இல்லையே. எந்தினைவும் நீயே முநகாவென்று ஒப்ப அச்சும் கேட்டும் இல்லையே. எந்தினைவும் நீயே முநகாவென்று ஒப்ப டைத்தால் சமாகானமே என்றும் நிறுவும். முருகனே சம்ர்க்குவாக உருத்தாங்கி எழுந்தருளினன். எந்தினைவும் நீயே என்னும் போது அவனைப்போது மறந்திரும். உண்மையே யுருவாக விளங்கும் போது வேந்தர் விதியை எங்கே தட்டுவோம். எவ்வேலையும் தொண்டாக வாழும் போது வீண்காலம் எங்கே. உலகியலில் நாட்டங் கொண்டு சிற்றின்ப நட்டமுடன் தொண்டு புரியோம். அகிலாண்ட ஓசை அம் மையின் தொண்டில் ஈடுபட்டு மோனமெய்திய அகத்தினராய் விளங்கும் போது எச்சமயமும் ஒன்றுக்கே விளங்கும். இறைவனிடம் ஒப்படைப்பதே எல்லாவற்றிலும் உள்ள பெருமுன்ற. எந்தினைவும் நீயே முநகா; எந்தினைவும் நீயே பேசுநாதரே; எந்தினைவும் நீயே புத்த பிரானே என்று ஒப்படைத்து வித்தியாசங்காணுது சிவித்தால் சமய வேறுபாடு எங்கே? ஏனான்ம் எங்கே? தாயின் அர்ப்ப போற்ற திருவருளை “Gods Grace” நாம் நாடி நிறபோம். பெற்றவள் அறி வான் பின்னையின்பை; மற்றவள் அறியாள்.

இவ்வொரு தாழும் தன்பிள்ளையில்லப் கொண்டுள்ளவள்: அந்தத் தாயின்பைக் கொண்டே தாய் தன் பிள்ளையை நெறித்வருது காப் பாற்றுவாள்: தாயின் சொல்லில்த் தட்டாது பிள்ளையும் வளர்வான்: வளர்ந்து முதிர்ந்த அப்பிள்ளை தன்னுணர்வு கொண்டு செயல் புரிவான்: அவ்வாரே சமயமும். அம்மையே அப்பா என்று கூவி யழைத்து அவ யேசுநாதரோ, புத்தபிரானே எவர் ஒருவரையோ நாம் அஸ்புடன், நாம் முற்பிறப்பிலே கொண்டுள்ள அந்த தாய்த்தையரைப் பேணு வோம். அவருடைய அன்பைப் பெற்று வளர்ந்து முதிர்ந்து மோன மெய்திய அகத்தினரால் ஏச்சமயமுமொன்றுக்க் காணலாம். வளரும் வரை ஒருதாயின் அன்பை, முன்பிறப்பாலுண்டான தாயின் அன்பைப் பேணி அவருடைய அன்பைப் பெற்று வளருவோம்:

மோன மெய்திய அகத்தினராய் ஐம்புலன் வழி செல்லோப்பு துண்ணாது, புத்தியாகிய கண்ணிகை ஆற்றலம்மையுடன் கூடியே இறை பீடிக்காது காப்போம். புள்ளிய பாவம் நம்மைப் திருமூலர் திருமந்திரம், மூவர் தேவாரம் முதலியன் கற்று உரையு னர்ந்து ஒதுவோம். அவர் தரும் விதிமுறை நிற்போம். சிவபூசையும் பாராயணமுஞ் செய்வோம். விழிந்த் பெருக்குவோம். நினைந்து நினந்துகிமனமொடுங்கினராய், எந்தினைவும் நீயே முருகா. என்கிந்தையே யுருவான முருகா. என்று கூவியழைப்போம். முருகனே உருவான சிந் தையுடன் பொறை நிலையைய்துவோம். அந்த வெண்ணெண்ணையைத் திரட்டுவோம். குழந்த சிந்தையராய் தன்னை மறந்து நேரக்கணக்கில்லாது நின்று பாடுவோம். உழுதுண்டு பணியாற்றுவோம். எம் மனதைக் கிளரி அங்கே மறைந்து கிடக்கும் ஆசைகளைக் காணுவோம். எவ்வளவு தூரம் அவை வளர்ந்து செல்லு மென்று எங்கள் வான்தை மன ஆகாசத்தை அளந்து பார்ப்போம். அவற்றைச் செயலில் ஈடு படவிடுவோம். நிஷ்காமிய கர்மமே செய்வோம். எவ்வளவு எம் செயலில் பலன் கிடைத்ததென்ற மண்ணையளப்போம். இருவினைக்கு மப்பால் நின்றே நினைப்போம்; செயல் புரிவோம். ஊரெங்குஞ் செல் இருவினைக்குமப்பால் நித்திறு நிஷ்காமிய கர்மம் புரிவோம். பழுதெண் னிடோம்.

உன்னே வளரும் முத்திறப் புணர்ப்பாம் நிலை மாகேஸ்வரன் சதா சிவனையும், ஞானக்துவியலையும் உவப்போம். மூன்று காலத்தையும் ஞான உணர்வினாலே சுட்டுப் பொருஞ்கக்ப்பாற் பட்ட அறிவு சொரு பமாகக் காணுவோம். அறவழியே நிற்போம்; மோன மெய்திய அகத்

தினராய் மோனகுருவே செயல் புரிகிறான். எனம் கிடையாதே. எச் சமயத்துக்கும் பொதுவான மோனமெய்திய அகமே கொண்டுள்ளோம். எச்சமயத்துக்கும் பொதுவான ஆயிரம் ஆயிரம் முகங் கொண்டுள்ள ஓரு தெய்வமே மோனகுருவே பணியாற்றுகிறான்.

141 ஊக்கமுள்ளவர் ஏக்க முற்றிடார் 295

1037 அந்தியுஞ் சந்தியும் ஆசான் திருவடி
சிந்தை செய்பவர் சீவன் முத்தரே.

எந்தினைவும் எக்கோலமூம் நீயே முருகா, என்சிந்தையே யுருவான முருகா என்று கூவியழைத்த வள்ளியின் இருதயத்தே முரு கடனே என்றால் குடியிருந்தான். பாசபந்தக்கயிறு எரிந்த வள்ளி எனும் ஆன் மாவேயது. நிட்டை கூடித் திலைத்தரிசனங்கண்டும், பின் சோதியி லாழ்ந்தும் சீவன் முத்தராகும் ஆன்மாவேயது. மோலை மெய்திய அகம். (1)

1038 ஆண்மா நித்தியம் என்று அறிந்தவர்
அங்கு மிங்கு மாய லெந்திடார்

மோன மெய்திய அகம் சும்மா இருக்கும் அகம். அறிவை அறிவி னுலேயறியும் பக்ருவமடைந்த அகம். சிந்தை தெளிந்த அகம். ஆன் மா உடம்பஸ்ல, புண்ணியம் பாவம் இருவினையுஞ் சேராத அகம். அந்த ஆண்மா நித்தியமரனது. தம்மையும் உடம்பையும் வேரூகக்காண்பது. மனக் குரங்கை ஜம்புலன் வழிச்சென்று ஜம்புலக்களி பறித்துண்ண விடாது. புத்தி எனுங்கன்னிகையை, அறிவை அறிவினுலரிந்த அகம், ஆற்றலம்மையுடன் கூடியே இறைவன் தொண்டிலீடுபடுத்துவது. (2)

1039 இல்லை யுண்டென எடுத்துச் சொல்லாணை
இறைவ னிதயத்தில் என்று முள்ளவன்

மாயை மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து விடாமல், சூரிய வெளிச்சம் போன்ற இறைவனுடைய சந்திதானத்தில், மோனமெய்திய அகத்தினராய்த் தம்மைக் கானும்போதுபகல்என்றும், இறைவன் உண்டென்றும் நினைக்கிறான். ஆலை ஜம்புலன்கள் பிள்ளையோ பெண்ணே துன்பத்திலாழ்ந்து தம்மையும் இழுக்கும்போது இறைவனை மறக்கிறான். இரவு வந்ததும் யென்றென்னுமிருஞ். அவர்களும் பின்னர் அதுவும் சிவன் செயலே யென்றும் நடப்பாற்றலாஞ் சிவனென்றும் எண்ணுவார். அவ்வாறு இறைவனை மறந்து இரவும் அவனைக் காணும் பகலுமில்லாமல் என்றும் ஏதாற்த சிந்தையராய் என்னுபவர் சீவன் முத்தரே. (3)

1040 ஈசன் திருவடி யென்றும் ஏத்துவார்
இறந்து பிறந்திடார் இவர்கள் முத்தரே.

(முண்பாட்டு விளக்கங் தொடர) இரவு வந்து இறைவனை மறந்தும், பின்நடப்பாற்றலாமுலகையோ சிவனையோ கண்டு பகல் போன்ற இறைவன் சந்திதானத்தில் வாழ்தலுமில்லாமல் என்றும் அவன் நினைவாக ஏகாந்த சிந்தையராய் அவனைப் போற்றித் தொழுவார் மோன மெய்திய அகத்தினர் நிட்டை கூடுவர். பிறவிக்கடலுக்கப்பாற்பட்ட சிவன் முத்தராய் வாழ்வார். (4)

1041 உலகமே கோயிலாய் உணர்த்து கொண்டவர்
உண்மை முழுவதும் என்று காண்பரே.

மோனமெய்திய அகத்தினராய் ஒலிவடிவான ஆற்றலம்மையேயுலகு என்று மாயாகாரிய உலகை மறந்து சிந்தை தெளிந்தவர். எல்லாஞ்சு சிவன் செயலே என்று இரவு பகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையர்; என்னில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் கண்ணிற்கலந்த அருட்கண்ணை இறைவனுடைய கோயிலாகவே என்னில் பலகோடி உயிர்கள் அத்தனையும் விளங்கும் உலகினைக் காண்பவர், அவர்களுடைய உலகம், அருட்கண்ணை இறைவனுடைய கோயிலாக விளங்கும் ஆன்மாக்களை கொண்ட உலகப்; ஒளிக்குமொலி வடிவான அம்மையும் அருட்கண்ணை இடைவனுங் கொண்டவுடைய உலகம். என்றுமழியாப் பொருள், உண்மை முழுதுமான பரசிவான்மாவாமுலகினையே காண்கிறுன்; (5)

1042 ஊக்க முள்ளவர் ஏக்க முற்றிடார்
உதய பானுபேரல் உலகில் வாழ்வரே.

சிந்தை தெளிந்தவர் இரவுபகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையர்; ஊக்கமுள்ளவர்; அவர்களை இரவு வந்தனுகி மாயை உலகில் தம்மை மறந்தும் ஏக்கமுற்றும் பின்நடப்பாற்றலாமுலகை கானுபவரல்லர். என்றஞ்சுரிய வெளிச்சும் போன்ற இறைவனுடைய சந்திதானத்திலே வாழ்வார்; எந்நினைவும் எக்கொலமும் நீயே முருங்கா என்ற ஏகாந்த சிந்தையர்; உதய சூரியன்போல் முருகன் அவர்களுடைய அகக்கண்முன் என்றும் பிரகாசிப்பான்; (6)

1043 எல்லாஞ்சு சிவமையும் என்று கண்டவர்
எங்கு இருப்பிலென் என்ன செய்யிலென்.

நிலத்தை நீண்டது உழுது நெல்லு விதைத்துப் பின்னும் நீர்ப் பாய்ச்சியே நெற்பயிருண்டாக்கி வளர்க்கிறவர்கள், அவற்றைக் கேள் வியுற்றாலும் கண்டாலும் அந்தத் தொழிலில் ஞானமுடையவர்களே திறம்படச் செய்வார்கள். அவ்வாறேதான் ஆற்றல் அம்மையின் முன் விதிப்பயனை தொழிலும், அதைத் திறம்படச் செய்ய உதவும் தந்தையின் ஞானமும்; விதியும் மதியும் என்றே கூறுவர். தாழுமானவர் விதியையும் மதியையும் விளக்குகிறார் கான்க.

“விதியை யும்விதித் தென்னை விதித்திட்ட
மதியை யும்விதித் தமிழ்த் தாயையில்
பதிய வைத்த பசுபதி ஸின்னருள்
கதியை எண்பதீக் கண்டு தளிப்பதே”

(பொன்னைமாதரை 63)

அங்கே ஆற்றலம்மையாம் விதியையும் மதியையும் விதித்தார் என்றும், தேவுமாயையில் புதியவைத்து உடனின்று செயல் புரிந்த ஞானியே பசுபதி என்றங் கூறுகிறார். வள்ளி ஆற்றலம்மையினுணர்வு கொண்டவளாய் பாசுபந்தக்கயிறு அறுந்தவள் செயலிலேபட்டாள். பிணக்கிலாத பெருமான் சோதித்தான். வள்ளிதிகைப் புறங்கள்: ஆற்றலம்மையின் வழி நின்று எவ்வாறு செயலாற்றுவது என்றறியாது திகைத்தாள். ஆகவே நான் எனும் ஆணவுழைப்புக் கொள்ளாதே: எந்தினைவும் நீயே முருகா சிந்தையேயுருவான முருகா என்று கூவினாள்: ஆற்றல் வடிவான அம்மையும் அதன் வழிமுறை என்னும் தந்தை பசுபதியின் ஞானமுமே அவளைப் பயப்படுத்தின. இரண்டுக்கும் ஒருங்கே உரிய வன் ஞானக்கணபதி, யானைமுகத்தோன்: பிணக்கிலாத முருகன் வள்ளியைச் சோதிக்க யானைமுகத்தோனை அனுப்பவும், யானையைக் கண்ட வள்ளி முருகனிடம் ஓடிச் சென்று என் சிந்தையை யுமாட்கொண்ட சிந்தையேயுருவான முருகா எந்தினைவும் நீயே என்று தழுவிக் கொண்டாள் (புராணம்) (மேற்கூறியவாறு) எல்லாஞ் சிவமயமே என்ற வள்ளியைப் போன்றவர், முருகனிடம் ஒப்படைத்தவர் எங்கே இருந்தாலென்ன என்ன செய்தாலென்ன எல்லாமவன் நினைவும், அவன் செயலுமே, செவ்வி வந்தடைந்த இருதயமே அவருடையது:

(7)

1044 ஏக மாகிய இறைவன் பாதத்தை
எண்ணு வார்த்தினம் நண்ணு வாரவர்.

எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தேயுறித் தித்திக்கும் கோ வை எந்தினைவும் நீயே முருகா எக்கோலமும் நீயே முருகா என்று கூவிய மைத்தால் அந்த மெய்ப்பனுடைய உள்ளத்தை ஒருகணப்பொழுதேனும் அவன் விட்டுப் பிரியாது நின்று அருள் காட்டுவன். (8)

1045 ஜயப் பாடின்றி யகத்தது உணர்பவர்
ஆப்தர் வாக்கியம் என்று கூறுவார்.

புராணம் “வள்ளியின் முன்னிலையில் முருகன் வேங்கைமரமாக நின்றால்” என்று கூறுகிறது: சிந்தையேயுரவான முருகன் வேங்கை மரம் போன்ற வைரம் படைத்த நெஞ்சினளான வள்ளியின் இதயத்தே நின்று செயல் புறந்தான். ஜயப்பாடின்றி யகத் தது உணர்பவனே வள்ளி; திடழுடன் முருகனை ஒப்புக் கொண்டவனே வள்ளி, ஆப்தர் வாக்கியம் அவ்வாறு கூறுகிறது: (9)

1046 ஒருபொல் லாப்பு மில்லை யென்றவர்
உயர்ந்த நல்லூர் இருந்த மாதவர்.

முருகனை வள்ளியாகச் செயலாற்றும் போது என்ன குறை அற்றமிருக்கின்றது: முருகன் தாயின் மகன், எந்தினைவும் எக்கோல மும் நீடிய முருகா என்றே வள்ளி என்னுவான். பொல்லாப் பெங்கோ உயர்ந்து விளங்கும் நீர் நிலையான உள்ளமே வள்ளியின் மோன மெய்திய அதம்; நல்லூரில் செல்லப்பாச்சாமியாருடைய அதம் அவ்வாறே முருகன் கோயிலாக விளங்கினது பெரும் ஞானியே அவர்: (10)

1047 அடியா ருள்ளக் கமலத்தே யனையா தெரியும்
மனிவிளக்கே
முடியா முதலே முக்கண்ணை மூவர் பேற்றும்
முழுமுதலே
முடியாப் பிறவிக் கடவிட்டதே மூந்கா தெண்ணை
யாண்டுகொள்வாய்
அடியே னுன்றன் குடியண்டே அரசே யுனக்கே
யடைக்கலமே.

பாசபந்தக் கயிறு எரிந்த மோனமெய்திய அகத்தே ஊக்கமுள்ள வர் ஏக்கமுரூர் எனும் உண்மை விளங்க அவன் வீற்றிறுப்பவன் (2-1048); இரவிமதி தீயாகிய முக்கண்ணனுன் சிவவிங்க வடிவரக விளங்கும் அகமுடையோனே: மார்க்கண்டேய முனிவரைப் போல் பிறப்பிறப்பற்றவனே; முடியா முதலே. மூவராலும் பாடப்பெற்ற எம்பெருமானே. மார்க்கண்டேயருக்கு யம பயந்தீர்த்தது போல் எம்மையும் ஆண்டருள் புரிவாயே. ஜோதியிலாழ்ந்து பிறவிக் கடலுக் கப்பாலாக்குவாயே. பெரன்மேனியரசே! மறுமை யின்பம் அருள பவனே: பல பிறவிகாக உன் தொண்டிலீடுபட்ட அடியேனுனக் கடைக்கலம் புதுக்கிழவேனே. பாரதுகாத்தருஞ்சுவாயே,

142 தாலாட்டு I 296

(உஸிர் வருக்கக் கோவை)

1048 அரியும் பிரமாவும் அடிமுடியுந் தேடித்
தெரிவரி தாய்நின்ற தெய்வமே கண்வளராய்

அயன்மால் இருவரும் தம்முன்னின்ற சிவவிங்க வடிவான ஜோதிப் பிழம்பத்தின் அடியும் மூடியுந் தேடிச் சென்று புரத்தே காண அரி தாய் அலைந்து திரும்பினர். பின்னர் அருந்தவம் புரி ந் து அகத்தே தோன்றியதை தம்மகத்தே விளங்கும் சூரியன் போன்ற சிவவிங்க வடிவானவனை இறைவனின் அருளினால் கண்டனர். பாதிமேலீட்டி ஞாலே காணலாம். ஆதெல்லீன் அயன்மால்போல் ஆணவப்பேற் பிதித் தலையாதே. (1)

1049 ஆராயும் வேதமுதல் ஆகமங்கள் தாமறியாப்
பேரா யிரமுடைய பெம்மானே கண்வளராய்.

வேதங்களைக் கொண்டு “உருவில் திகழும் உமையாள் பங்களை”, ஒலிக்கு மொலிவடிவான அம்மையையும் இனைபிரிபாதே இருஷினைக்கு மப்பால் நின்று இயக்கும் அப்பனையும், பரசிவான்மாவாம் அம்மையைப் பராம் உலகினையும் ஆராயலாம். இவ்வாறு உடனின்று, சூரியதெளி கண்ணேளியுடன் சூடிநின்று பொருட்களை வீறுபெறச் செய்தும் பொருட்டன்மையில் வேறுபட நிற்பது போன்று, சிவபெருமானும் ஆருயிர தனினுடன் இயங்கியும், பொருட்டன்மையில் வேறுபட ஜந்தெழுத்துச் சோதியில் விளங்குபவன். இவ்விரு கூற்றினையும் ஆராயில் அவர்களை விளக்கும் பலகோடி ஞானப்பொருட்களைக் குஷிக்கலாம். ஆகமங்களும் அவ்வாறே: அவளையடைவதற்குரிய வழிகளைப் போதிக்கும். ஸ்ரீஇராம கிருஷ்ணர் பஞ்சாங்கத்தில் மழை மழை என்று எழுதியிருக்கின்றது: ஆனால் பஞ்சாங்கத்தைப் பிளிந்து கசக்கினாலும் ஒருதுளி நீரங்கிடையாது: அதுபோலவே வேதங்களுமாகமங்களும் இறைவனைப்பற்றி எழுத லாம்: அவர்கள் தாமே இறைவனைத் தாராது அவர்கள் போதித்த வழிகள் ஆயிரமாயிரம்: அவ்வழி நின்று ஆராதனை செய்தால் ஒவ்வொருவழியுக் காட்டி நிற்கும் முகத்தைக் காணலாம். பேராயிரமுடையோனைக் காணலாம்! (2)

1050 இரவும் பகலுமுனை ஏத்தித்துதிப் போர்க்குவரந் தரவல்ல தெய்வமே சங்கரனே கண்வளராய்

(முண்பாட்டில் விளக்கிய) ஆயிரமுகமுடையோனை நாம் நம் முற் பிறப்பினாலுண்டான திருவருள் வழி நின்று இரவும் பகலும் விட்டுப் பிரியாது ஊசிநுணிமேல் நிற்பது போன்று, எந்நினைவும் எக்கோலமும் நீயே என்கிந்தையேயுருவான முருகா என்று கூவியழைத்துத் தவங்கிடந்தால் அவனைக் காணலாம். அவ்வாறு நம்மகத்தே எந்நிலையிலும் எக்கோலத்திலும் விட்டுப் பிரியாதுறங்கும் சங்கரனே கணவளராய்.

(3)

1051 ஈசனே எவ்வுயிர்க்கு முயிராய் விளங்குகின்ற தேசனே செல்வக் கொழுந்தேநி கண்வளராய்.

என்னில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் கண்ணிற்கலந்த அருட்கண்ணே உயிர்க்குமிராம் தாதன்: அவன் உடனின்று விணைத்தன்மையினின்றும் நீக்கும் நோக்கமாக எவ்வுயிருடனும் அவ்வுயிராக, அந்த அருட்கண்ணை பராபரஞக, இயங்குகிறவன்: அவரவர் பக்குவத்திற் கேற்றவாறு சோதித்துச் செல்வி வந்தடைத் தும் தன்னைக் காட்டி நிற்பவன்: தாயுமானவர் இவ் வுண்மைகளை விளக்குகிறார் காணக்கு.

“எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் என்னியிரங்கவும்வின் தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே”

(பராபரக்கண்ணி 65)

“அவ்வுயிர்போல் எவ்வுயிரும் ஆனபிரான் தன்னடிமை எவ்வுயிரு மென்றுபணி யாஞ்செய்வ தெந்நாளோ”

(எந்நாட்கண்ணி 15-14) (4)

1052 உன்னையல்லால் வேறுதெய்வ முள்ளத்திற் கொள்ளாத பொன்னப் பணைக்காக்கும் பூரணனே கண்வளராய்

ஓவ்வொரு சாதனையும் ஓவ்வொரு தேவனைக் காட்டும்: ஓவ்வொரு முகத்தைக் காட்டி நிற்கும்: ஆனால்பூரணமாம் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதி யில் காணப்படும் ஒருவனே தேவர்க்குத் தேவனாஞ் சிவபெருமான், அவனைக் கண்டவர்கள் பூரண நிலையடைந்தவர்கள், “எந்நினைவும் எக்கோலமும் நீயே சிந்தையேயுருவான முருகா” என்று முழுவதுமொய் படைத்த சிந்தையர் அவனைக் காணபர், பூரணமாம் சோதியில் ஆழ்ந்து கிடப்பர். பாவசமாதியிலாழ்ந்தும் தன்னைக் காணபர். பொன்னங்பளை மறுமையின்பமான பிறப்பையறுக்கும் நிலையைக் காப்பதே அந்த ஐந்தெழுத்துச் ஜோதி,

(5)

1053 ஊரும் பேருமில்லா வுத்தமனே சிவனடியார்
சாருந் தவக்கொழுந்தே சம்புவே கண்வளராய்.

பிறப்பிறப்பில்லாப் பெருமானே சிவபெருமான். அவனுக்குப்
பேரும் ஊரும் பிறந்த திகதியுமெங்கு காண்பது. மெய்யன்பர்
தம்மை முழுவதுமே ஒப்படைக்கும் தவக்கொழுந்தே! சிவக்
கொழுந்தே! ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலாழ்ந்தும் உலகுக்குத் தாச்
போல் தொண்டு செய்தும் என்றும் வாழ அருள்புரிவாயே: (6)

1054 எல்லைசொல்ல வல்லார் எவருமில்லா
மெய்ப்பொருளே
அல்லவெல்லாம் நீக்கும் அரனேநீ கண்வளராய்

எத்திக்குந்தானுகி விளங்குபவன் வெல்லையில்லாதவன், பிறப்பிலி
யாம். ஐந்தெழுத்துச் சோதி கால வெல்லையற்றது. அத்தகைய மெய்ப்
பொருள் இருவினைக்கும் இன்பம் துன்பம் இவற்றிற்கும் அப்பாற
பட்டவன்: (7)

1055 ஏழைக்காய் வந்திரங்கி எழில்வைகை யாறடைத்த
தாளைமற வாமலருள் தந்தவனே கண்வளராய்.

மதுரையில் வைகையாறு பெருக்கெடுத்து ஊரை அழித்தபோது
கரைகட்ட ஊரவர்களுக்கு ஏவலிட்டான் அரசன். பிட்டு விற்று
வயிறு வளர்த்த ஏழை ஒருத்தி சோமசுந்தரக் கடவுளை என்றும்
மறவாது தியானிப்பவன். தன் பங்கைக் கட்டக் கூவியாளில்லாமல்
தன்னுடைய இறைவனிடம் முறையிட்டாள். சோமசுந்தரரும் ஒரு
கூவியாளாக உருத்தாங்கி வந்து பணியாற்றினார். அவனை மறவாது
வணங்க அருள் தந்தவனே கண்வளராய். (8)

1056 ஐயனே ஆருரில் யா ரன் தனையாண்ட
தெய்வமே சிந்தா மணியேநீ கண்வளராய்.

பாண்டி நாட்டிலே திருவாதலூரில் சம்புபாதகிருதருடைய புத்திர
ராவார் மணிவாசகர். அரிமரித்தன பாண்டியனுக்காகக் குதிரை
கொள்ளச் சென்ற வழியில் சிவபெருமான் ஞானசர்வியராக எழுந்
தருவி வந்து இவர் உபதேசஞ் செய்தருளப்பட்டார். கொண்டு சென்ற
பொன் முழுவதும் ஆஞ்சிடப் பிள்ளையார் கோயில் திருப்பணி
காகச் செலவிட்டார். இதையறிந்த பாண்டியன் அவரைத் தண்டிக்க
வைகையாறு பெருக் கெடுத்ததும், பிட்டுவாணிச் சிக்காகச் சிவபெரு
மான் கூவியாளாக மண் சுமந்து அடிப்பட்டதையுங் கண்டு அவருக்கு
விடுதலை கொடுத்தான், இவர் பூர்வாச்சிரம நாமம் வாதலூரர், பாண்டி

யன் இவருக்கு தென்னவன் பிரமராயன் என்னும் பட்டப் பெயரிட்டான்: அந்த ஆரூரன் இதயத்தே நீ நின்று திருவாசகம் திருக்கோவையார்எனும் நூல்கள் பாட அருள் புரிந்தது போலும் வேறும் பல அருட் செயல்கள் காட்டியருளியது போன்றும் என் பொன்னினமணி யே என்றென்றும் என்னுள் நின்று உலகுக்குத் தொண்டாற்ற அருள் தருவாயே. (9)

1057 ஒன்பதுவாய்த் தோற்பைக்கு ஞயிரடங்கி

நிற்கும் வண்ணம்

அன்புசெய்த வண்ணலே ஆருயிரே கண்வளராய்.

முன் செய்த வினைப்பயன் காரணமாக அவ் வினைப்பயனை யனுபவித்தும், அவனை முற்பிறப்புக்களிலேயே வேண்டிய பிரகாரம் நின்கருணை பெருகும் திருவருள் பாலித்தும், எம்மை உன் தொண்டனக்கி, இத்தொண்டுகள் செய்து, மறுமையின்பமாகிய பிறப்பையறுக்கும் இன்பமும், நான் பெற்றும்யும் பொருட்டு, என்னுயிரை அதற்கு தரக்கூடிய உடம்பில் செலுத்தி, உடனின்று செயலாற்றி எம்மைக் காப்பாற்றிய அண்ணலே! எளியேனீடேறும்வரை என்னுள் நின்று அருள் தருவாயே. (10)

1058 ஓம்சிவாய நமவென்று ஒதுக்கின்ற அன்பருக்கு ஆம்ளன் றுறுதிதந்த அத்தனே கண்வளராய்.

“சிவாயநம்” என்பதன் பெர்குளுணர்ந்து உபாசித்து இருவினையும் கெட அன்பர் தம்மிறைவனையே சிந்திப்பர். அவன் சிந்தை கொள்ள, சிந்தையே உருவாகச் “சிவாயநம்” என்று உரையிறந்து சிந்திப்பர், எல்லாம் நீயே உடனின்று உம்முடைய கருணை வெள்ளம் பெருக்கியே மெய்யன்பன் அருள் பெறுவன்: “சிந்தையே த்ருவான முருகா” என்று கூவியழைத்தே வள்ளியினிதயத்தே வேங்கைமரம் போல் முருகன் திடம்தந்து நின்றருள் கொடுத்தான். என்னிதயத் தேயும் அவ்வாறு நின்றருள் புரிவாயே. (11)

1059 ஒளவியம் பேசா அறிவுதந்த ஆண்டவனே நவ்வி மழுவேந்தும் நாயகமே கண்வளராய்

நல்விதி = புண்ணியப்பயன்; நல்வினை அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலிலீடுபடுத்தல். வினைமு நலாம் முதல்வன் தண்ணி வாய்ந்தவன், மெய்யடியாரைப் பாதுகாப்பவன், ஞானமும் ஆற்றலும் கொண்டேஅங்கலாய்ப்பில்லாது “சிந்தையேயுருவானைமெபருமானே” எந்நினைவும் எக்கோலமும் நீயே” யென்று முழுவதும் தம்மை ஒப்புக் கொடுத்த அம் மெய்யடியாருள்ளத்தே நின்று செயலாற்றிப் பிறப்பையறுப்பவன்: அவ்வாறே என்னுள்ளத்தே நின்று அருள் தருவாயே: (12)

**1060 அஃகுத வில்லா அறிவுடைய அன்பரகம்
வெஃகுத வில்லா விமலனே கண்வளராய்**

அஃகல் = குறைதல்: வெஃகல் = ஆசைப் பெருக்கம்; இறைவன் திகுவருஞ்சுடனே கருணை வெள்ளாம் பெருகப் பெருக மோன மெய்திய அகத்தினர் அகத்தே ஞானமும் ஆற்றலறிவும் வளரும், அவன்றுளா வேஞ்சானப் பொருட்கள் குவியல் குவியலாகத் தம்மறிவினுலேயுணர்ந்து சுருதியில் கூறியவாறு குவிப்பான். ஞானசம்பந்தர் “பருவில் குறவர் புனத்தில் குவித்த பருமாமணிமுத்தம் அருவி திதிர ரோடிழியுஞ்சார வண்ணமலையாரே” என்று (1-69-5) இல் பாடுகிறார். (2-954) இல் காங்க, அவ்வாறு ஆசைப் பெருக்கமில்லா மோன மெய்திய அகத்தி னராய் எளியேன் ஞானப் பொருட்களை குவிக்க என்னுள்ளாம் நின்றருள் வாயே.

(13)

**1061 பதின்மூன்று பாடல்களும் படிப்போருங் கேட்ட-
போரும்
கதியுண்மை யுடன்வாழ வுறுதிசெய்வோய் கண-
வளராய்.**

மேலே கூறிய உண்மைகளைப் பாடிப்பாடி உரையுணர்ந்து பாடி உரையிறந்து பாடி கேட்போரும், உரையிறந்து நின்று எல்லோரும் பொறை நிலையெய்தி, அப்பொருளேயாய் விளங்குவோமே. அவன்றுட் கடலே, அதனுண்மையெனத் தீடுமுடன் அவனையடைய வள்ளியின் முன் வேங்கை மரம்போல் நின்றவனே! என்னிதயத்தே கண்வளராய்.

(14)

143 தாலாட்டு II 297

**1062 சிரா ரிலங்கைநகர் சிறக்கவந்த செல்வமே
பேரார் பிறைகுடும் பெருமானே கண்வளராய்.**

அவருடைய உள்ளாம் “எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் கண்ணிற்கலந்த அருட்கண்ணே” சோதியாக சோதிமணி விளக்காக, உதயபானு போல் விளங்க வாழ்க்கையிலீடுபட்டவர். தம்முள்ளத்தே உள்ளதே எங்கும் விளங்கக் காணபவர். பேரருஞ்சன் கூடிய எம் பெருமானுடைய கருணை வெள்ளமே அதை வளர்ப்பது. அவனுடைய சுடர் என்றும் குறையாத என்னிதயத்தே நின்றருள் பெருக. (1)

**1063 ஆராயும் வேதம் அறியாத மெய்ப்பொருளே
பேராயி ரம்படைத்த பெம்மானே கண்வளராய்.**

பஞ்சாங்கத்தைப் பிளிந்தால் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரும் வாராது. பஞ்சாங்கம் மழை மழை என்று கூறுகிறது. அவ்வாறே வேதங்கள் இறைவனைப்பற்றிக் கூறும் நூல்: ஆனால் தாமே இறைவனைக் காட்டாது: அவ்வாகம வழிநின்று வேதங்கள் கூறும் உண்மைகளை கருதி யில் சொன்ன உண்மைகளை அனுபவத்தில், நம்மறிவினால் கண்டால் அதே இறைவன்றிவு ஒவ்வோர் வழியும் ஒவ்வோர் முகம்: ஆற்றலம் மையின் முகம். ஞானங்கி காட்டி நிற்பன்: அந்தப் பேராயிரம் படைத்த பெருமானே சிவபெருமான் முழுமுதற் கடவுள் ஜந்தெழுத் துச் சோதியில் காட்சி தருவவன்: (3)

1064 ஆரூத காதல்சேர் அடியார் அகத்தாறும் மாரூத வின்பமே மகாதேவனே கண்வளராய்.

எந்தினைவும் எக்கோலமும் நீயே, என்சிந்தையே யுருவான முருகா என்று வள்ளி கூவியமைத்தது போன்று; எத்திக்குந்தானுகி, எப் பொருஞ்ஞானுகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்குங்கோனே, எந் தினைவும் நீயேயாகி, என்கின்தையே யுருவான மகாதேவனே, என் ஏறிவே வடிவான அப்பனே என்று கூவுவர் மெய்யடியார்: மணி வாசகப்பெருமான் “ஞாலமே கரியாக உன்னை நஷ்சிடுங்காலமே” என்றும் “சாதல் சாதல் பொல்லாமையற்ற தனிச் சரணை காத லுடனே உன்னை ஓது” என்றால் கூவியமைக்கிறார். அவ்வாறு கூவியமைக்க எளியேனுக்கும் அருள் தருவாயே: (3)

1065 நீரூர் திருமேனி நிமலா வுணையல்லால் வேறூர் துணைசொல் விமலனே கண்வளராய்.

நீயல்லாது வேறு துணையில்லையே, நீரூர் திருமேனியடையோனே; ஜம்புலன் தரும் மன் பெண் பொன் எனும் மூவாசையையும் சுட்டெடரித்த வெண்ணீற்றை, மும்மல்பினிப்பைச் சுட்டெடரித்தது போல் ஆண்மாவுக்கு ஒப்பாகிய பசவின் மலத்தைச் சுட்டெடரித்த வெண்ணீற்றை, உடம்பில் பூசிய விமலன், பஸ்மோத்தூவித விக்கிரகமான நின்மலா வேறூர் துணையிங்கே எனக்கு என்று கூவியமைத்தால் அவன் இதயத்தே உறங்காதுறங்குவான்:

“தொண்டை யடைக்க மயிர்சிலிர்ப்பக் கண்களில் கீர் பெருக ஒரு வருக்கொருவர் பேசிக் கொள்ளும் பக்தர்கள் தங்கள் குலத்தையும் பூமண்டலம் முழுவதையும் புனிதமாக்குகின்றனரே”

(நாரத பக்தி சூத்திரம் 68)

காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் (சம்பந்தர் தேவாரம்) காங்க; (4)

1066 என்ன ருயிரே எனக்கிணிய மெய்ப்பொருளே
பின்னேர் துணையாவார் பெருமானே கண்வளராய்.

[முன்பாட்டு விளக்கம் தொடர] மலப்பினிப்பைத் திருவருள் அறிவினாலே ஆராய்ந்தறிந்த ஆன்மாவே, எஃ் ஆத்மனே, “என்னி தயத்தே யூறித்தித்திக்குங்கோனே, மெய்ப்பொருளானவனே, என் னுள்ளத்தே யூறிநின்று கருணை வெள்ளம், பெருக உண்ணைத் தனிச் சரண் சரணைனுங்காதலுடனே் காதலிக்க நீர் அருள்பாலிக்காதாயின் வேறூர்துணை. ஆகையால் என்னிதயத்தே யூறித்திப்பாயே. (5)

1067 ஆக்கைநிலை யாதென்டீவ யறிந்து பிரிந்திருந்த
நீக்கமற்ற அன்பார் நிறைவேநி கண்வளராய்.

நீர்மேல் குழிழி போன்றதே இவ்வாக்கை, மூப்பு வந்தடைந்தால் வெண்ணீரும் சுக்கிலமும் வடிந்து நாறும் இவ்வடம்பு. “பூட்டற்றுத் தேகமற்றுப் போகமுன்னரே நின்னருளைக் காட்டத் தகாதோ என்கண்ணே” என்று தாயுமானவர் கூறுகிறார். அதுபோல் கூவியழைத்து என்றும் பிரியாது சிந்திப்பார். “சிந்திக்குந் தோறும் என்னுள் சிற்சுக மாய் ஊற்றாறிப் புந்திக்குள் நின்ற அருள்பொற்பே” என்று அவரே “தாம் சிந்திக்குந் தோறும் நிட்டடைகூடவும் சோதியிலாழ்ந்து உணப் பிரியாது, உடம்பைப் பிரிந்து கிடக்கவும், அருள்தந்த பொன் போன் புரிவாயே. (6)

1068 எங்கெங்கே பார்த்தாலும் எல்லாம்நீயென்று கண்ட
துங்க வடியார்தந் துணைவனே கண்வளராய்

எப்பெருளிலும் நீயே, ஓவ்வோர் அனுவள்ளும் சிரும் சிறப்புட னும் நீயே விளங்குகிறார். “அனுவள் அவனும் அவனுள் அனுவங் கணுவற நின்று கலப்பதுணரார் இணையிலிசைனவனங்குமாகி” என்று திருமூலர் தருகிறார். அவ்வாறுணரும் பரிசுத்தமான பாலன் போலுமகமுடையோருக்கு என்றும் பிரியாத துணைவனே நீ. என்னி தயத்தே கண்வளராய்; (7)

1069 சித்தத்தி ஊறுந் தெவிட்டாத தெள்ளமுதே
அத்தனை யாருயிரே ஆண்டவனே கண்வளராய்

“எந்திலைவும் எக்கோலமும் நீயே; என்சிந்தையே யுருவான முருகா” என்ற கூவியழைத்தால் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் இறை வன் உள்ளத்தே தித்திக்கும் தெள்ளமுது ஆண்டருள் புரிவஞ்;

“திக்கொடுகீழ் மேலுந் திருவருளாம் பொற்பறிந்தோர்
கைக்குள் வளர் நெல்லிச் கனியே பராபரமே”

என்று தாயுமானவர் (பராபரக் கண்ணி 8) இல் கூறுகிறார். (8)

1070 மத்தம் மதிகுடி மழுவிடையின் மீதேறி
எத்திசையுஞ் செல்லும் இறைவனே கண்வளராய்

உண்மத்தமலர் அணிவதினுலை பித்துப்பிடித்தவன்; எந்தினைவும்
எக்கோலமும் நீயே, சிந்தையே யுருவான முருகா என்று கூவி
யழைத்து வள்ளி முருகனிடந் தன்னை ஒப்படைக்கவும். செவ்வி வந்
தடையவும், என்றும் சமாதானமும் பேரானந்தமும் உருவானமறப்
பாற்றலாஞ் சிவபெருமானே உடனின்று செயல் புரிபவன். அத்
தகைய மழுவிடைபேறியே எத்திசையுஞ் தானுசி அங்வயிர்போல் எவ்
வயிரும் விளங்க எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்தியங்குபவன். அவ்
வாறு சமாதானம் நிரவ பிறைச் சந்திரனைத் தலையிலணிந்தவனே பர
சிவான்மாவாக விளங்குபவனே என்னிதயத்தே உறங்கு. தாயின்
அங்கு ஊற்றெடுத்துப் பெருநுவதுபோல் என்னிதயத்தே பெருக்
கெடுத்து நன்று அருள்புரிவாயே. (9)

1071 கருத்திற் கருத்தேயேன் கன்னுக் கினியவனே
நிருத்தமிடுஞ் சோதியே நின்மலனே கண்வளராய்

[முன்பாட்டு உரை தொடர] எப்பொருளிலும் அவ்வயிரே எம்
மிறைவனே நின்றியங்க, பாசபந்தக் கயிறு எரிந்த என்னிதயத்தே
அன்று செய்யும் வினையை அன்றே சூட்டெரிக்கும் சோதியே;
அங்கைத் தீயனே, நிருபம் இறைவனுடைய கட்டளை. அகிலாண்ட
ஒசை அம்மை பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டிலீடு
படிதல் அறவழி நிற்றல், இறைவனின் கட்டளைப்படி வாழ்தல்.
நிருத்தமிடுஞ் சோதி என்னிதயத்தே யூரித்தித்திக்கிறவன் (முன்
பாட்டு விளக்கம்) என்னுடைய முன் வினைப்பயனுக நான் முன்
வேண்டிய பிரகாரம் எங்க நுத்திற்கிசையவே என்னிதயத்தே நின்றா ரித
தித்திக்க என்னநக்கன் புளகாங்கிதப் படவும், பேரானந்தம் பெரு
கவும், நிருத்தமிடும் ஜேதியே கண்வளராய். (10)

1072 வருத்தமற்ற மெய்யடியார் மனத்திற் குடியிருக்கும்
ஒருத்தனே யுன்னையன்றி உண்டோநீ கண்வளராய்

[முன்பாட்டு உரைதொடர] சஞ்சலமின்றி வாழும் மனம் வருத்த
மற்றது. நிருத்தமடுங் சோதி எம்மிதயத்தே தித்திக்க சஞ்சல
மெங்கே வருத்தமெங்கே. அவ்வன்னம் பரசிவவணக்கஞ் செய்ய

(முன்பாட்டு இரண்டின் விளக்கம் காண்க) உன்னையன்றி வேறுபொரு ஞான்டோ. அத்தகைய நிருபச்சோதி நிமிலனே! வருத்தமெலாந் தீர்க் கும் தன்னளி வாய்ந்தவனே! என்னிதயத்தே யுறங்கு. (11)

1073 காமக் கடல்கடந்து காட்சிபெற்ற நல்லடியார் சேம நிதியே சிவனேநீ கண்வளராய்

பாசபந்தக் கயிறு எரிந்தவன் காமக் கடல் கடந்தவன். முத்திரப் புணர்ப்பாம் நிலையில் காண்பான் காட்சி காட்சிப் பொருள். மூன்று மொன்றாய்க் கண்டவன்: (முன்பாட்டு (1071; 1070 உரை காண்க) எவ்வயிரும் அவ்வயிர் போல் என்னிதயத்தே நின்று தித்திக்கும் நிருத தமிடுஞ் சோதிநிமலங்டு அவ்வாறு ஊற்றெடுத்து வளர்ந்த சேமநிதியே சிவனே என்னிதயத்தே யுறங்கு) (12)

1074 அன்பிற் குழைந்து குழைந்தையா வெனவரற்றும் அன்பார்கி குகந்த அரசேநீ கண்வளராய்

எவ்வயிரும் அவ்வயிரென் றெண்ணித் தாய்தன் குழந்தையில் எவ்வாறு அன்புடன் வாழ்வாளோ அவ்வாறு பரசிவான்மாவாமுல குடன் அன்பு பூண்டு தாயுங் குழந்தையும் போல் குழைந்து குழைந்து சேமநிதியே சிவனே, நீ (முன்பாட்டு விளக்கம்) உறங்குறங்கு என்று கூவியமை. உண்கத்தே காணுந் தலைவனைப்பேனு: அத்தகைய தலை வனே கண்வளராய்: (13)

1075 மண்ணுதி பூதமெல்லாம் வகித்த விணையன்றி எண்ணவே றுண்டோ இறைவனே கண்வளராய்

வினைமுதலாம் முதல்வனே: அவரவர் வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு உடலத்தில் பொருத்தி வைத்தும் செயலிலீடுபடுத்தியும், படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் அருளல் எனும் ஐந்தொழிலும் புரிகிறுன்: மண்ணுதி பூதமெல்லாம், அவரவர் எண்ணத்திற் கேற்றவாறு படைக்கிறவன் நீயே. (14)

உலகியல் வாழ்க்கையையும் பொருட்களையும் உண்டாக்கியவன் நீயே: அப்பொருட்களுக்கு ஏற்றவாறு மண்முதலாய ஐம்பூதங்களையும் பொருத்தியமைத்து நம் எண்ணங்களாம் வினைப்பயனெனும் அம்பலத்தே ஏற்ற வாழ்க்கையிலீடுபடுத்திய என் வினை முதலாம் முதல்வனே! நீயே, அருபியாக விளங்குபவனே: உன்னையன்றி வினைப்பயனெனும்பலத்தே நின்றியங்கும், வினைமுதலாம் முதல்வனே! அரு

பியே வேறு ஒன்றும் நான் இவ்வுலகில் கரண்கிறேனில்லையே; என்மனத்திடை மன்னிய மாமனியே! என்னை என்றும் விட்டு நீங்காது என்னிதயத்தே உறங்கும்; ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளும் ஜயனே! என்னகத்தே உறங்கு; (14)

1076 ஆதார மாறு மகன்ற பழம்பொருளே பேரூன் செல்வப் பிரானேதீ கண்வளராய்

சாக்கி அனுமதிப்பவன் தாங்குபவன் அனுபவிப்பவன் மடேகஸ் வரன் பரமேஸ்வரன் எனும் ஆறுபதிவிகளிலும் (முன் பாட்டுக்களில் கூறியவாறு) உன்னைத்தரிசித்த இன்பிற்றேன். தாய் போன்று பரமேஸ்வரனாக பரசிவான்மாவாமுலகுடன் குழந்து குழந்து அன்பு பூண்டு தொண்டாற்றுகிறேன். இந்த ஆதாரமாற்றுந் தாண்டி அந்த விளைமுதலாம் முதல்வனும் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையனும் எனியேனும் ஒன்று பட்டோமே; செல்லப்பாச் சாமியாராக உருத் தாங்கி ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையனே! நீ என்னிதயத்தே யூறி யூறி ஐந்தொழிலுங்குனித்தருளும் தொண்டில் என்னை ஈடேற்றுவாயே; (15)

1077 எட்டுத் திசையுமற் றெவ்விடத்தும் நின்னையன்றிச் சுட்டவே றுண்டோ சுவாமிநீ கண்வளராய்

எட்டுத்திசையும் மற்றுமெவ்விடத்தும் கீழும் மேலும் தேசவெல்லோ காலவெல்லையோ அற்றவனும் நின்றியங்கும் மெய்ப்பொருளே! உன்னையன்றி வேறு எப்பொருளை உலங்கில் காண்சேன். ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையனே! விளைப்பயனேனுமம்பலத்தே நின்றியங்கும் விளைமுதலாம் முதல்வனே, குதானதற்ற சிறிறம்பல வெளி யிலே மெய்யடியார்க்கு அருள் கொடுப்புவனே, நீயே என்னிதயத்தே யூறி யூறி என் செல்லப்பனே! இந்த ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளும் தொண்டில் ஈடேற்றுவாயே. (16)

1078 அந்திசந்தி யுன்னடியை வந்திக்கும் மெய்யடியார் சிந்தனையி ஊற்றே செமுஞ்சுடர்நீ கண்வளராய்

அந்தி சந்தி மலைரூத்து உன்னைப் போற்றி செய்தும் பூசை செய்தும் தொழும் மெய்யடியார்க்கு அவர்களுடைய மனவெளியையும் குதானதற்ற சிறிறம்பல வெளியையும் பொருத்தி வைப்பவன் நீயே. பாச பந்தம் ஏறிந்தவர்களாய் அவர்கள் எந்தீனையும் எத்கோலமும் சிந்தையே யுருவான ருகா என்று வள்ளி கூவியழைத்தவாறு உன்னைக் கூவியழைத்து முழுவதுமே உம்மிடமொப்படைப்பார்கள். அவர்

களுடைய சிந்தையே யுருவாக நீ நின்று செவ்விவந்தடையச் செய்து
மறைப்பாற்றலாஞ் சிவபெருமானுக நின்றியங்கும் செழுஞ்சிடர் மூர்த்
தியே! ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுஞ் செல்லப்ப மூர்த்தியே! என்னித
யத்தே நின்று உன்னுடைய மெய்யடியார் உய்யவழி காட்டுவாயே.
(17)

1079 குற்றமெல்லாம் போக்கிக் குண்மாக்கி யெனை-
யாண்ட-

தற்பரனே யென்குருவே சாமிந் கண்வளராய்

தாயுங் குழந்தையும் போல் குழைந்து குழைந்து தொண்டாற்றி
ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையனாக என்னிதயத்தே நின்றியங்கு
மென்குருவே! செல்லப்பனே! தற்பரனுக என்றும் என்னிதயத்தே
நின்றியங்கும் மொன்குருவே. என்றென்றும், உடனின்றே நீ செயல்
புரிவதால் குற்றமெல்லாம் போக்கிக் குண்மாக்கி யென்னையாண்டருள்
புரியும் மொன குருவே நீ; என்னிதயத்தே மாருது நின்றருள் தரு
வாயே. (18)

1080 ஆரூக் கவலையெல்லாம் நீரூக்கி யடிமையெனைப்
பேரூக்கி வைப்பாய் பிரானேநீ கண்வளர்ராய்

என்தொண்டில் ஏதும் இடையூறு விளையில், என் மெய்யடியார்
விணைப்பயனாகத் துன்பமுறுங்கால் எளியேனும் துன்பமுறில் “சிவன்
செயல்” எனும் போதனுசிரியராக என்னிதயத்தே நீ யூறி என்கவலை
யும் மெய்யடியாருடைய கவலையையும் நீக்கி அவர்கள் இதயம் செவ்வி
வந்தடைய, மறைப்பாற்றலாஞ் சிவனையுமுருவாக்குபவனே; அவ்
வண்ணம் என்தொண்டில் பேறு பெறச் செய்வாய் எம்பிரானே.

(19)
1081 உள்ளத் தினுள்ளே யொளிருஞ் சிவக்கொழுந்தைக்
கள்ள மனத்தவருங் காண்பரோ பராபரமே.

]முன்பாட்டு 1077 உரை சான்கு] எத்திக்குந்தானுகி என்னிதயத்
தே யூறித் தித்திக்கும் தெள்ளமுதை, எந்தினைவும் எக்கோலமும் சிற்
தையே யுருவான முருங்கா நீயே என்று கூவியழைத்து முழுவதும்
ஒப்படைக்காத கள்ள மனத்தவர் காணமாட்டார். (1)

1082 எல்லாஞ் சிவன்செயலென் றெண்ணுத மாந்தருக்கு
உல்லாச மானகுணம் வருமோ பராபரமே.

(முன்பாட்டு உரை தொடர) எந் நினைவும் எக்கோலமும் நீயே
ஞாகா என்று முழுவதும் ஒப்படைத்தால் செவ்வி வந்தடைந்த இத
யத்தே மேர்ன குருவே எழுந்தருளிச் செயல் புரிவான்; சமாதானம்

நிரவும் உல்லாசமாக நிற்சிந்தனாக எங்குந் திரியலாம்: எல்லா எண்ணங்களுஞ் செயல்களும்வனுடையதே. சஞ்சலங் கோபம் பகை: முதலியன் கிடையாது: அவ்வண்ணம் எண்ணைதார்க்கு சஞ்சலமும் கோபமும் பகையுமே இதயத்திற் குடிகொள்ள உல்லாசமான குணமெங்கே ஒருபோதுஞ் கிடையாது:

(2)

144 உண்மை முழுது மறிந்திட்டா 298

1083 ஒருபொல் லாப்பு மில்லையெடா தம்பி
உண்மை முழுது மறிந்திடெடா
வருவது வந்து போகட்டுஞ் சாட்சியாய்
வையகத்தில்நீ வாழுவாய் மாட்சியாய்.

வினாமுதலாம் முதல்வனே முன்வினப் பயனுக் கேற்றவாறு உடலத்தில் பொருத்தி வைத்தும், செயலிலீடுபெடுத்தியும் உடனின்று செயல்புரிகிறான்: பூக்குவமடைந்த ஆன்மாக்களை சோதிப்பதற்கு மருத்துவமுனைக்கு அனுப்புவன்: தண்டராளமொடுமெனி எண்டிசையுந்தயங்க, வருவது வந்து போகட்டும், எல்லாம் அவன் செயலும் சோதனையுமே; பாசபந்தக்கயிறு அறுந்தவனும் பார்வதி தேவியுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டிலீடுபெடு. சாட்சியாயிரு: எந்நினைவும், எச்கோலமும் சிந்தையேயுருவரான எம்பினக்கிலாத பெருமானே என்று முழுவது மொப்புக்கொடு. மாட்சியாய் வையகத்தில் வாழுவாய். அம்மைபார்வதியின் வேலையே எங்கும் உண்மைப் பொருளேயு அகிலாண்ட ஒசை அம்மையும் அப்பால் நின்று இயக்கும் இறைவனும். பொல்லாப்பெங்கே? அறிந்து மாட்சியாய் வாழுவாய்.

(1)

1084 சர்வம் பிரம மயமெடா தம்பி
சந்தேக மில்லை நம்புநீதம்பி
மர்ம மிதுபெரும் மர்மமெடா
மகத்துக்கள் கண்ட மர்மமெடா.

அகிலாண்ட ஒசை ஆம் மை பார்வதியும் உடனின்று இயக்கும் வினாமுதலாம் முதல்வன் சொக்கங்கநதனுமே எங்கும் வியாபகமாயிருக்கும் உயிரில் பொருட்களெல்லாம் (2-1075) ஜிந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்மையனே எங்கும்: ஐயமில்லை செல்லப்ப மூர்த்தி இராமகிருஷ்ணர் மாணிக்கவாசகர் நாவுக்கரசர் ஞானசம்பந்தர் போன்றமகத்துக்கள் கண்ட வித்தகனுரின் பெருமையே இது: வித்தகஞ்சேர் இறைவனின் நடனம்:

(2)

1085 அப்படியே யுள்ள பொருளெடா தம்பி
ஆசையை நீக்கி யறிவாய்நீ நம்பி
ஒப்புவழையு மில்லாப் பொருளெடா
உள்ளும் புறம்பு முள்ளதெடா.

இயக்கும் சொக்கஞ்சனும் அகிலாண்ட ஒசை அம்மை பார்வதியும்
எப்பவோ முடிவான உண்மைப் பொருள் (மேலே 1083 காண). அப்
படியேயுள்ளது. அசைவற்றிருக்கும் நீரின்கீழ் கிடக்கும் ஒருபொருளை
நாம் தெளிவாகக் காண இயலும். அசைந்து கொண்டிருக்குந் தன்
ஸீர் தெளிவாய்க் காட்டாது, அலையற்றநீர் தெளிவானது, தெளிவு
டன் பொருளைக் காட்டும். அவ்வாறே மனமும், ஆசை வலையிற் சிக்
குண்டு அலிகள் கூடிய மனம் தெளிவில்லாத நீர்போன்றது. பாசபந்
தக்கயிறு அறுந்து தெளிவடைந்த மனம் கீழே கிடக்கும் அகிலாண்ட
ஒசை அம்மையைத் தெளிவாய்க் காட்டும். அறிவே வடிவானதே
அகிலாண்ட ஒசை அம்மை: மனமும் நம்முள்ளே தெளிவடைந்த
மனத்தின்கீழ் கிடக்கும் அறிவுப் பொருளு மாண்றுபட்டே நாம்
அதை அறியலாம். சிற்றம்பல வெளியும் மனவெளியு மொன்றுபட
வேண்டும். (3)

1086 எல்லாச் சமயமுஞ் சொல்லுமெடா தம்பி
ஏத்தி ஏத்தி வணங்கிடெடா
உல்லாச மரகத் திரிந்திடெடா தம்பி
ஒம்சிவாய் நமவென் ரேதெடா.

உன்னை முழுவதுமே இறைவனிடம் ஒப்புக்கொடு என்றே எல்லாச்
சமயமும் கூறுகிறது. (Complete Surrender to God) அவ்வண்ணம் எந்
நினைவும் எக்கோலமும் நீயே, என்கிந்தையேயுருவான எம்மிறைவனே
என்று மழுவதுமே ஆசையற்ற உள்ளத்துடன் எம்மை அவனிடம்
ஒப்படைத்து உலகுக்குத் தொண்டாற்றியும், பூசை செய்தும் எம்மிறை
வனைத் தொழுவோமே அவ்வண்ணந் தொழுதேத்தி மோனமெய்திய
அகந்தோன்றில் மனவெளியுஞ் சிற்றம்பல வெளியு மொன்றுபட்டும்,
அறிவை நம்மறி விழுலை தெளிவுடன் காணலரம்: அவனே, அறிவே
வடிவான அகிலாண்ட ஒசை பார்வதியே, செயலாற்றினால் அங்க
லாய்ப்பும் சஞ்சலமும் நம்மனத்தை விட்டு நீங்கும். அஞ்செழுத்துப்
பொருளாகவே உள்ளம் விளக்க உல்லாசமாகத் திரியலாம். (4)

1087 குணங்க டந்தது குணத்தில் கிடந்தது
கும்பிட்டுக் கொண்டாடிப் போற்றிடெடா
கணப்பொ முதும்மற வரதே தம்பி
காமக் குரோதுத்தை நீக்கிடெடா.

பிரகிருதியின் குணங்களால் - சதவம், ரஸஸ், தமஸ் எனும் முக் குணங்களால் யாண்டும் கர்மங்கள் செய்யப்படுகின்றன. மோனமெய் திய அகத்தினராய் எளியேன் ஒரு செயலுஞ் செய்யாதே இறைவனே செயல்புசிகிருன், முக்குணங்களுக்கும்ப்பாற்பட்டேன்; முக்குணங்களி னலுமண்டான பிரகிருதி வடிவங் உலகில் நடக்கும் வாழ்க்கையை இறைவனுடைய செயலாகவே மோனமெய்திய அகத்தினரான எளி யேன் முக் குணங்களுக்கும்ப்பாலாய் நடக்கச் சாட்சியாய்க் கான்கி மேன். குணங்களால் ஆக்கிய என்னுடைய இந்தத் தேவ மாயையா எனது உண்மையில் தாண்டமுடியாதது. யார் என்னிடையே சரணடை கின்றுக்களோ அவர்கள் அந்த மாயையைத் தாண்டுகின்றார்கள். (கிடை- 7-14) அகிலாண்ட ஒசைவடிவான பார்வதியே இந்தத் தேவமாயையின் உண்மைப் பொருள். முக்குணங்களிலுண்டாகிக் கிடந்த தேவமாயை இறைவனிடம் ஒப்படைக்க மாயை விட்டகல முக்குணங்கடந்த அகிலாண்ட ஒசை பார்வதி தேவியாகக் காணப்படுவது. அறவழி நின்று தொண்டாற்றியும் பூசை செய்தும் கணப் பொழுது தேனும் மெய்ப் பொருளை மறவாதே. காமக் குரோதம் சஞ்சலம் நீங்கும். (5)

4088 சூறும் நாமுதல் எல்லா மதுவெட்டா
கூர்ந்து பார்த்துக் கும்பிடெட்டா
ஆறுமுகமும் ஜந்து முகமும்
ஜம்பெரும் பூதமும் அதன்வடிவே.

கீழான பிரகிருதி நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாசம் இவ் வைந்தும் மேலான பிரகிருதியான சைதனப்ப (பெங்குஞ்சுவனே, [கிடை (7-6) (2-275) இல் காண்க] ஐப்தஸ்பரிச ரூபரஸ் ஸ்கந்த முதலிய ஜம்புலன் பொறி ஜம்புதமும் அவனுலே உண்டாக்கப்பட்டு அவனே உடனின்று செயலாற்றுகிறவன். எந்தினைவும் எக்கோவழமும் நீயே: முருகாவென்று முழுவதுமே ஒப்படைத்தரிள் வள்ளி. சுப்பிரமணியர் திருமுகம்; பிரணவம், இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி, ஆதிசக்தி, பராசக்தி எனும் ஆறுமாம். இறைவன் தொழில் கள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல் அருள்ள எனும் ஜந்தும், இறைவன் முகம் சசானம், தற்புருடம், ஆகோரம், வாமம், சத்தியோ சாதம் எனும் ஜந்துமாம்: சசானம் அனைத்துமானுதல், தற்புருடங்காத்தல், அகோரம் அழித்தல், வாமம் விளக்கல், சத்தியோ சாதந் தோற்றுவித்தல். இவையாவு மனையன்றி வேறி ஸ்லைபே, ‘‘எறுமயிலேறிவிளையாடு’’ எனும் பாட்டை (1-368) இல் காணக:

1089 நல்லூரில் வசசன் செல்லப்பன் சொல்லை
எல்லோருங் கேட்டு மகிழ்ந்திடுவீர்
பொல்லாப்பு மிங்கில்லைப் புதுமையு மிங்கில்லைப்
பூரண சுதந்திரம் எம்மிடமே.

இம்மையினபழும், பிறப்பிலியான மறுமையினபழும் பொருந்திய
நல்லகுமடையான் செல்லப்பன்: நல்லூர்த் தேரடியில் வீற்றிருப்ப
வன்: அவன் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞமிறைவனுகவே வீற்றிருந்து
சொல்லும் சொற்கள் பூரண சுதந்திரத்துடன் நம்முன்னே நி ன் ரு
சொல்லும் இச்சொற்கள்: அவற்றைக் கேட்டு அதன்படி ஒழுகி உய்
வீர்களே, மகிழ்ந்திடு வீர்களே. (7)

145 திருவடி துணை 299

1090 கண்ணபிரானுங் காணுக் கழவிலை என்றும்
எந்துணை ஒம்
விண்ணும் மண்ணும் ஒன்றூய் நின்ற மெய்யடி
எந்துணை ஒம்
எண்ணு மெண்ண மெல்லா மற்யு மினையடி
எந்துணை ஒம்
நண்ணு மடியார் நாவில் நிற்கும் நல்லடி எந்துணை
ஒம்

பருநிலையில் மாயாகாரியப் பொருட்டளாகத் தோன்றும் உயிரில்
உயிருள் பொருட்களெல்லாம் நுண்வெளியில் நிலம் நீர் நெருப்புக்
காற்று ஆகாசம் என்னும் ஐம்பூதங்களாயும், அங்கே பொது நடம்
புரியுமிறைவனுமாகவே விளங்கும்: நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும்
பித்தனைக் கண்ணிடைக் கண்டுகளிப்பர் மெய்யடியார்: மண்ணுலகும்
விண்ணுலகும் ஒன்றூகவே காண்பர். அவ்வண்ணம் ஏத்தித் தொழுகி
றேன்: ஆன்மாவே மாயையினின்றும்விடுபட ஆத்மனை இறைவனுக
மாறி ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் ஒன்றூய் காணப்படுவது. எண்ணுப
வன் மாயையினுலே மூடப்பட்டுக் கிடக்கும் உயிர். அதை அறிவவன்
அவனே, எங்கும் வியாபகமாக நின்று அருபியாக நின்றியக்கும் வினை
முதலாம் முதல்வனே: அந்த எண்ணங்கள் தாம் வினைமுதலாம் முதல்
வனு இறைவனுக உடனின்று செயல் புரிவன். நீயே எண்ணங்கள்
தாமாக நின்றும் பின் அவற்றின் காரியமாக நின்றும் செயலிலீடுப
டுகிறவன்: அவனுக்கு நமஸ்காரம். இவற்றையெல்லாமறிந்து முற்
பிறவிகளிலே யுண்டான வினையின்காரணமான திருவருள் வெளியிலே

பாசபந்தக்கயிறு அறுந்தவராய்த் தம்மை முழுவதுமே அவனிடம் ஒப்படைக்கும் மெய்யடியார்க்குத் துணை நின்று வழிகாட்டி அருள்புரியும் தன்னவரி வாய்ந்தவனே என்துணை; கண்ணபிரானுங் காண அரிதான். இந்தக் கழலடி ஓம்:

(1)

1091 பண்டுமின்றும் என்றுமுள்ள பரனடி எந்துணை ஓம் மண்டுபேயோ டாடும்மலர்டி என்றும் எந்துணை ஓம் நன்றுந்திதுந் தானே காத நல்லடி எந்துணை ஓம் மன்றுளாடும் மலரடி யினைகள் என்றும் எந்துணை ஓம்

மன்றுளாடும் மலரடியினைகள் என்றும் எந்துணை ஓம்: காலவெல் கையற்றவனே; மனிவாசகர் “போற்றியருஞ் நின் ஆதியாம் பாத மலர் போற்றியருஞக நின் அந்தமாஞ் செந்தவரிகள்” என்றுபாடு கிறார்: அவனே எந்துணை. பஸ்பிறவிகளில் சேர்ந்த மும்மலப்பினைப் பினால் முடப்பட்டு நான் எனுமாணவத்தினாலே இறைவனை மறந்து ஐம்புலப்பேயோடு கூடி உலகத்தில் அலை யும் மனிதகுலத்தையுமுட ஸ்ரீன்றியக்கும் இறைவனே உன் கருணை வெள்ளாம் அருள் வேண்டும். இறைவனை மறக்கும் நேரம் எம் மைக் கைவிடாது பாதுகாக்கவேண்டும். வினைமுதலாம் முதல்வன் புண்ணியம் பாவம் நன்மை தீமை பெரிது சிறிது ஒன்றுங் காணுதவன். அவற்றால் கட்டுப்படாதவன்: அப்பால் நின்று செயல் புரிபவன். அவனே எந்துணை. “நீ நெறி கண்டுளாம் நின்மலாகுமே” என்கிறார் திருமூலர். இவ்வண்ணம் வினைமுதலாம் முதல்வனுக உலகியல் பொருட்களில் நின்று இயங்குபவனே என்றும் எந்துணை:

(2)

1092 அந்த மாதியில்லை வடியினை என்றும் எந்துணை ஓம் வந்த கால னுயிரை வாங்கிய மலரடி எந்துணை ஓம் பந்த பாசம் நீக்கி யாண்ட பரனடி எந்துணை ஓம் தந்தை தரயாய் நின்ற தாளினை என்றும் எந்துணை ஓம்

ஆதியந்த மில்லாதவனே எந்துணை: ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலே கலந்த மார்க்கண்டேயெருடைய அகம் சிவவிங்க வடிவானது: அந்த அகத்தினின்று முதித்தவனே! ஐந்தெழுதிலுங் குனித்தருஞமையனான சிவபெருமான். பிறப்பிலியாக்கினான் மார்க்கண்டேயரை. யமனுயிரைக் கவர்ந்த அந்தச் சிவபெருமானுக்கு நமஸ்காரம்: எந்தினைவும் எக்கோலமும் நீயே முருகா என்று பாசபந்தக் கயிறு அறுந்த வள்ளி, ஆன்மா, முருகனிடம் தன்னை ஒப்படைத்தாள்: அத்தகைய அகமுடை

யோனும் நான் விளங்க அருள் புரிபவனே வணக்கம்: தந்தை ஞானத் தைக் கொடுப்பவன்; தாம் ஆற் றல் வடிவானவள். தாயினற்றல் வடிவும் தந்தையின் ஞானமும் பொருத்தி வைத்த தொந்தி வயிறுனை ஞானக்கணபதி. செவ்வி வந்தடையச் செய்து அருள் காட்டுபவன், அவனே என்துகீண. (3)

1093 நினைக்கு மடியனர உருக்கு மடியினை என்றும்
எந்துகீணலூம்
சினத்த காலனைச் செறுக்குமடியினை என்றும்
எந்துகீணலூம்
தனத்த தனதன தாண்டவத் தாளினை என்றும்
எந்துகீணலூம்
அனைத்துந் தாலை யாடிய அடியினை என்றும்
எந்துகீணலூம்

ஓழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட அடியார் பக்குவம டைந்தவர். அவரைச் சோதிப்பவன் நம்மிறைவன். ஆவனை மறவாதே என்றும் “எல்லாமவனேயாம் எல்லாமவன் செயலே” யென்பவர் சிந்தை தெளிந்தவர். அவனை நினைந்து நினைந்துருகி விழிநீர் பெருக அவனையே, சிவன் செயலையே கண்டுமாண்டு கிடப்பர். அவனே என்துகீணதனைக் கொண்டு செல்லும் வண்ணம் வரும் இயமனை, எண்ணங்களை அறிப்பவனே; தன்னையே நினைந்து நினைந்துருக வைக்கும் தன்னை வாய்ந்தவனே நமஸ்காரம்; அகிலர்ன்ட ஒதைவடிவாக எப்பொருளிலும் நடனம் ஆடும் வினைமுதலாம் முதல்வனே! அனைத்திலும் ஐந்தொழிலும் குனி த்தருஞ்சையானது உன்னுடன் ஒன்று சேர்ந்தியங்க அருள் புரிபவனே நமஸ்காரம். (4)

146 சிவனடி துணை 300

1094 ஓம் சிவசிவ சிவனடி துணைலூம்
லூம் சிவசிவ கணபதி துணைலூம்
லூம் சிவசிவ சிவகுரு துணைலூம்
லூம் சிவசிவ அடியார் துணைலூம்.

[பாகம் 1 - பதி: 25 உரை காண] சிவனடிக் கன்பு தீவினை ஓழித்து சித்தம் தெளிய “எல்லாஞ் சிவன் செயல்” எனச் சிந்தை தெளியும் சித்தம் களிக்கரச் சின்மயமாக்கும் (1-111). இடையிடையே வள்ளி ஆணவழுகைப்புக் கொள்ளுவன். யானைமுகத்தோன் கணபதி தந்தையின் ஞானமும் தாயின் ஆற்றலும் பொருந்திய தொந்தி வயிறுன்,

அவ்வகந்தை ஏவ சாதகணீப் பயப்படுத்தினன். இறைவன் சோதிக்கிறவன். சிவகுரு துணை நிற்கச் சாதகன் தண்டரள மொடுமணி என்டிசையுந் தயங்க, என்றினைவும் எக்கோலமும் சிந்தையே யுருவான முருகாட் நியே என்று வள்ளி முருகனிடம் ஓப்படைத்தது போல் சிவ பெருமானே உருத்தாங்கி எழுந்தருளிய சிவகுருவினிடம் தண்ணை முழுவதுமே ஓப்படைப்பான். அடியாருடன் ஒன்று கூடியே நிட்டைகூடுவன். தில்கீத் தரிசனத்திலும் ஜோதியிலும் ஆழ்ந்தும் பின் சீவன் முத்தனக அடியாருடன் கூடியே தொண்டாற்றுவன். (1)

1095 அரகர சிவசிவ ஆடும் அடிதுணைம்
சுரர்நார் துதிசெய் தூய அடிதுணைம்
பரவும் அடியார் பாடும் அடிதுணைம்
கரவுடை நெஞ்சினர் காணுக கழல்துணைம்.

அறிவு வளராத அசரர் மணிதர் தம்பக்தி மேவிடவும், தாம் தம் பிள்ளையை நேசிக்கும் ஒருவருமறியா அவ்வன்புடன் போற்றி ஏத்தித் தொழுவார்கள். அவ்வாறு துதிசெய்யும், தாயின், அன்பு போன்ற அன்பு விளங்கும் தூய அகம் நமக்கு (சாதகனுக்குத்) துணைம். அவ்வாறு அன்பு முதிர்ந்து பலபிறவிகளாக வேண்டிய பிரகாரம் திருவுருளினால் இளம் வயசிலேயே இறைவனைத் தூயஅகத்துடன் ‘உன்னையே’ வேண்டும் என்று பணிவான். தூய பிள்ளையில் கொண்டுள்ள அன்பு போன்று தன்னையறியாதே தோன்றும் அவ்வன்பு. சாக்ஷி ஆமோதிப் பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன். எனும் முன் நான்கு அக்துவித மார்க்கங்களிலும் தம்மையும் இறைவனையும் ஒன்றுபடக்காண்பான். ஐந்தாம் நிலையாகிய மகேஸ்வரன் சதாசிவன் எனும் நிலைகளில் 2-241) எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் இறைவனையும் தன்னையும் ஒன்று படக்காண்பான்: நுண்ணிடையவளொடுநுடங்கும்பித்தனைக்கண்ணிடை ஞானக்கண்ணிடை காண்பர்; ஞானலீயின் தோன்றும். எங்கும் பரவி நிற்கும் அம்மிறைவனைப் பாடிப் பணிபவர். “ஓம் ஹரி ஹரா” அரகர எம் ஹரி ஆனவர்க்கும் ஆயிரம் நமஸ்காரம் என்று துதி ப்பான். ஆனால் ஜயம், கரவு உடையார் அக்கழல்களைக் காணமாட்டார். (2)

1096 தில்லையம்பலத் தாடுஞ் சேவடி துணைம்
எல்லையில் ராவருள் அருளிய அடிதுணைம்
வல்லை வந்தெனை ஆண்டவன் அடிதுணைம்
கல்லை நேர்மனங் கரைத்த வனடி துணைம்

[முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர] மாகேஸ்வரன் சதாசிவன் என்னும் பதவிகளையடைந்த சாதகன் விழிநீர் பெருக்கி அவனையே வேண்டிநிற்கிற ஒடுங்கிய மனத்தராய் இறைவனின் திருவருளையே வேண்டி நிற்பர். அவ்வாறு யானைமுகத்தோன் பயப்படுத்த, வல்லையாய் வந்தெனைச் சோதிக்கவும், எல்லையில்லாவருள் பாவிக்கவும், எந்நினைவும் எக்கோலமும் சிந்தையேயுருவான எம்மிறவளனே என்று ஒப்படைப்பேன். (2-1094)கல்லையொத்தமனம் கரைத்தவளடி துணை ஒம். மனம் கரையும் நிட்டை கூடுவன் தில்லைத் தரிசனத்திலாழ்ந்து கிடப்பேன். தில்லைக்கூத்தனே துணை ஒம். (3)

1097 அம்மை யப்பன் அழகிய அடிதுணைம்
இம்மைநற் பயன்தரு மீச னடிதுணைம்
செம்மை சேர்சிவன் திருவடி துணைம்
எம்மை யாண்ட எங்கோன் அடிதுணைம்.

இறைவன் திருவருளால் மெய்யன்பன் ஆரா அன்பு பூண்டவனுக எவ்வயிரும் அவ்வயிரெனவே மதித்து. எந்திலையும் எக்கோலமும் அவனே எனும் சிந்தையே யுருவான சிவபெருமானின் கோலம் பூண்ட அடிதுணை ஒம். இம்மையிலே நற்பளன் தரும் அகம், சிவபெருமானிடமே முழுவதும் ஒப்படைத்த அகம் துணை ஒம். தில்லையம்பலவானே, எப் பொருளிலும் ஒசைவடிவான அம்மை அகிலாண்ட ஒசை சஅம்மையும் அப்பால் நின்றியக்கும் அப்பனும், குடிகொண்டிருக்கும் அவ்வகம் அழகும் வாசனையும் பொருந்திய அகம் துணை ஒம். இவையெல்லாமும் எமக்கு அருளியவனே எம்மைப் பயன்படுத்தியும் ஆண்டும் திருவருள் புரிந்தும் ஒப்பாரும் மிக்காரு மில்லாது காத்தருஞ்சு அரசனின் அடி துணை ஒம். (4)

1098 தேசம் புகழுஞ் சிவன்திரு வடிதுணைம்
வாசம் மருவும் மலரடி எந்துணைம்
பாசம் அகலும் பரன்திரு வடிதுணைம்.
ஈச ணந்தை எம்பிரா னடிதுணைம்.

(முன்பாட்டுத் தொடர) அழகும் வாசமும் பொருந்தியது. தேசத்தவர் அவன் பரியவன் கருணை நிறைந்தவன் என்று புகழ்வார்கள். பக்தி லக்ஷ்மியையே கைப்படித்து யானைபோலும் மதும் பிடித்த மனதைச் சிவபெருமானே உருவான சிவகுருவுடன் பக்தி எனும் சங்கிலியினாலே கட்டவேண்டும். என்னவேனும் ஆணவழுவூன்புத்தோன்

ரூமலி என்குணத்தான் செவ்வி வந்தடைந்த அகததே நின்று செயலாற்ற வேண்டும். ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலாழ்ந்து சிவபெருமானும் எளியேனும் ஒன்றுபட்ட அந்த அடி துணை ஓம். பாசபந்த மொரிந்த மலரடி ஓம்! வாசம் பொருந்திய மலரடி ஓம். (5)

147 “ஓம் நமோ நாராயணே” 301

இராகம் - மத்தியமாவதி

தாளம் - ஆதி

பல்லவி

1099

ஓம் நமோ நாராயணே

உத்த மனே ஸ்ரீராமா

அநுபஸ்தவி

நாம் வேரே நீ வேரே

நல்ல வாக்குத் தாராயோ. (ஓம்)

சரணங்கள்

ஏங்குவதே நாமையா எழில்சேரும் ராமையா
தாங்குவர யினிராமச் சந்திரனே தருணமிது.

(ஓம்)

அசோதைகுல பாலனே யசரர்குல காலனே

தசாவ தாரனே தமியேனுக் காதரவே. (ஓம்)

எந்தவே ளௌயுமுன்னை ஏத்திநீநா னேயென்று

சிந்திக்கவரந் தாராய் சீமானே ஸ்ரீராமா. (ஓம்)

நாராயணே, தனக்கென ஒன்று மில்லாதும் பொருள் லக்ஷி யீய ஏவலாளாகக் கொண்ட இறைவனே. கந்தைத் துணியணிந்தவனே (2-714) எவ்வியிரும் அவ்வியிரன வென்னிக் குறையா வண்புடன் கருணை வெள்ளம் பெருகத் திருவருள் பாலிக்கும் உத்தமன்.

எளியேனும் நீரும் வேறுபாடு கானது அனைத்துயிர்க்கும் அருட் கண்ணுக விளங்குபவனே! என்னையும் ஆட் கொண்டவனே! நல்ல வாரக்கும் நற்சிந்தணையுந் தந்து என் சிந்தையே குடிகொள்ளாயோ.

சரணங்கள்

தந்தை ஏவ, கண பதி, யானைமுகத்தோன் பயப்பிடுத்துவன்கு சாதகன் (2-1094) ஏங்கி நிற்பன். தூய சிவகுருவின் உதவி கொண்டு எந்தினைவும் எக்கோலமும் என் சிந்தையே யுருவான ராமச்சந்திரனே நீயே! என்று கூவியழைத்து தன்னை முழுமையு மொப்படைப்பன்யானும் அவ்வாறு ஒப்படைக்கிறேன்; நல்லதருணமிது. என்னை

எற்று ஆண்டருள்வாயே! இராவணன் முதலிய அசரர்களுக்குக் கால நை உருத்தாங்கியவனே! தசாதர்க்கு மகனாக அசோக குலத்துதித்த பாலனே! பத்து அவதாரங்களிலொருவனே! எனக்குளன்ன இடர்வரும் போதும் எனை மறவாது உடனின்று என்னை ஆண்டருள் புரிபவுனே.

148 எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவான் ஈசன் 302

1100 அன்னை பிதாக்குரு தெய்வந் தன்னை
அறிந் தேனைடி — தங்கமே
சற்குருவி ஏருளாலே
தான்தாம் தான்தாம்
தன்தாம் தன்தாம்.

சுவாமிகளே முன் (2-823) இல் “அன்னை பிதாக் குருவாகி அடி யேனே ஆட்ட கொண்ட தன்னிகரில்லாத சற்குருவே” என்று கவிய மைக்கிரூர். உரை கான்க. கல்லை யொத்த மனங்கரைய யெனையான் டருள வல்லையாய் வந்தென்யான்டு தில்லையம்பல தரிசனங் காட்டிய (2-1096) அம்மையப்பன் அழகிய திரு வடி (2-1097) என்றுந் துணை நிற்பன். சற்குருவின் உதவியாலே நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனங்கள்டேன். அம்மையப்பன் தெய்வம் குரு எல்லாமொன்றுக்கக் காணும் தரிசனமே யது. பூதஞ்சுழப் பேர்துநடம் புரியும் இறைவனையும் அகிலாண்ட ஒசை அம்மையுமே என்றும் என்னுள்ளத்தே நின்று “தான் தாம் தன்தாம்” எனும் உவகியல் நடனத்தை என் அறிவு மண்டலத் திலே சிவகுரு உடனின்று அருள்தரக் கண்டவாரே பாவசமாதியிலாழ்ந்தும் உலகுடன் கூத்தியறியும் இன்புற்றிருந்தேன். (7)

1101 ஆரறி வாரென்று சொல்லும்
பேரறிவைக் கண்டேனைடி — தங்கமே
பேசாதேவரய் நேசமாய்நில்
ஆசாபாச மனைத்தையும்வெல்

என்னைமுழுவதுமே ஓப்புக்கொடுத்தேன். நியேசெயல்புரிய முன்மை யையறிந்தேன். நடப்பதெல்லாம் உன்செயலேயென்றேன். இனிமேல் விலைவ தென்ன வென்றறியேனே என் று நின்றேன். பேரறிவாளன் சற்குரு உடனின்று அருள்புரிய நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனங்கள்ட எளியேன் “தான் தாம் தன்தாமா” எனும் நடனத்தை (முன் பாட்டு) பாவ சமாதியில் ஆழ்ந்தும் பின் உலகுடன் கூத்தியற்றியுங்

கண்டேன்: ஆரவிவாரென்னும் பேரறிவை, உலகெங்கும் நடப்பதை
யும் நடக்கப் போவதையும் அதன் காரணத்தையும் கண்டேன், ஓன்
றும் பேசர்தே கருணை வெள்ளம் பெருக இறைவன் நடனத்துடன்
ஒன்று பட்டு இன்புற்றேன்: ஆசாபாசம் விட்டகன்றது பாபந்தக்க
யிறு எரிந்தது.

(2)

1102 இம்மையிலும் மறுமையிலும்
எம்மைவிட்டு நீங்கானடி — தங்கமே
இறப்புப் பிறப்பில்லையடி
ரத்தியேத்தித் தோத்திரஞ்செய்
குத்திரத்தைக் கண்டுதொழு.

இன்பம் துள்பம் புண்ணியம் பாவம் சிறிது பெரிது காணு து
என்றும் ஒருபடித் தாய்ப் பேரானந்தம் பெருக இறைவனுடைய சித்
திரத்தைக் கண்டேன். அதில் மயங்கி நடனத்துடன் ஒன்றுபட்டிக்
கடமையாற்றினேன். பாச பந்தக் கயிறு எரிந்தவனைய் ஆணவம் முழு
வதுமே சுட்டெரிக்கப் பட்ட கண்ணப்பர் போலும், பக்தி சிரேஷ்ட
ஞீய ஏத்தியேத்தித் தோத்திரஞ்செய்தேன். இம்மையின்பமும், பிறப்
பையறுத்து என்னுடைய ஒளி பேரொளியுடன் ஒன்றுபடுவதால் மறு
மையின்பமும் பெருக என்னவிட்டு நீங்கா தபேரா ஸந்தம் பெருகிற்று.

1103 ஈயாத புல்லரைநீ
வாயாரப் பாடாதே — தங்கமே
வானுளைநீ பேணுதே
நானுதேமனங் கோணுதே
கானுதேபணம் பேணுதே.

(3)

அறவழி நில்லாது ஐம்புலன்களால் ஏவப்பட்டுத் தகாத காரியங்
களைச் செய்யும் சிறியோரை; அறப் மனிதரைக் கண்டாலும் அவர்கள்
ஞடன் இணங்கி வாழாதே, மாணிக்கவாசகர் “எங் கொங்கை நின்
என்பரல்லார்தோள் சேர்த்து” என்று பாடுகிறூர். எண்ணங்களை
உண்டாக்கி பாச பந்தங்களிலகப் பட்டு விணைமுதலாம் முதல்வனின்
குத்திரத்திலகப் படாதே; குத்திரத்தைக் கண்டு அப்பாலாய் வாழுதி;
வானுளை நீ பேணுதே: எண்ணங்கள் தாம் பாச பந்தக் கயிறு எரிந்
தரல், இறக்கும், வானுளாசை ஒழியும். ஊமத்தம் பித்துப் பிடித்த
வன் போல் இறைவனெளியுடன் கண்ணப்பர் போலும் பக்தி சிரேஷ்ட
டாகவும், சீ இராமகிருஷ்ணர் போல் பணத்தைக் கண்டாலே
அஞ்சியும் பேணுமலும் வாழுதி:

(4)

1104 உண்மை முழுதுமென்ற

கண்ணைத் திறந்துவிடு — தங்கமே
காட்சியைவிடு சூட்சியைத்தொடு
சாட்சியையடு மாட்சிமைய்ப்படு.

இறைவனுடைய சிருஷ்டியின் சூத்திரம் மிகவும் வியசிகத்தக்கது, படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் எனும் மூன்று தொழில்களிலும் விணைப் பயனென்னும் பலத்தே விணமுதலாம் முதல்வனுல் ஆ ள ப் பட் டு ஆருயிர் அணைத்தும் ஈடுபடும்; தண்ணளி வாய்ந்தவன் கருணை வெள்ளம் பெருக்க, ஆருயிர் வெண்டுங்காலம் ம்ரைத்தல் அருளல் எனுந் தொழில் களையும், ஐந்தொழிலுங் குனித்தகருஞ்சையனில் நின்றே நீர் செயல் புரியுஞ் சூத்திரத்தை, உண்மை முழுதுமென்ற அம்மையப்பரை, பரசி வான்மாவாழுலகிழைக் கண்டு கண்ணைத் திறந்து பார்த்தேன் எண்ணங்கள் ஒழிந்தன. அவ்வாறே வாணைப் பேணுதே, முழுவதுமே வள்ளி யைப்போல் உன்னை ஒப்படைத்து ஆட்சியைத் தொடு. சாட்சியாக நின்று கர்மங்களைப் புரி. நிஷ்காமிய கூர்மமே புரி. மகிமை தரும் பெறு பேரூன அவனுடைய பாதங்களையடைவாய். (5)

1105 ஊனையுயிராய்க் கலந்த

கோனுரைநீ கொண்டாடு — தங்கமே
கூவிக்கூவி யழைத்திடுவாய்
கும்பிட்டுக்கொள் நம்பிக்கைவை
கூடாதகூட்டங் கூடாதே.

கீழான பிரகிருதி ஊனையும், மேலான பிரகிருதி உயிராயும் நீர், என்னில் பலட்காடி உயிர் எத்தனையோ அத்தனைக்கும் கண்ணிற் கலந்த அருட்கண்ணை விளங்கும் கோனே என்றழைத்திடுவீர். “எத்திக்குந் தானுகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்கும் கோனே” என்று கூவிய யழைத்திடுவீர். தோத்திரித்தும் பூசை செய்தும் அறவழி நின்று பணியாற்றியும் கொண்டாடு; கும்பிடு; அவனை ஒருகணைப் பொழுதேனும் மறந்து பாசபந்தப்பட்டு மனக்குரங்கை ஜம்புலக்களி மரத்தில் பல பலவாகிய புத்திக் கிளைவழியே சென்று கூடாத கூட்டங் கூடி அலைய விடாதே: (6)

1106 என்னுவார் நெஞ்சிலீசன்

நன்னுவான் நீயறிந்துகொள் — தங்கமே
நானுமில்லை நீயுமில்லை
நாடிக்கொள் தேடிக்கொள்
கூடிக்கூடிப் பாடிக்கொள்.

பாச பந்தக் கயிறு அறுந்த அகமுடையோன்று கர்மம் புரிய இரு வினையும் நீங்கும் மனம் ஒடுங்கும். இடையிடையே ஆணவழுவைப்புக் கொண்டால் பின் இறைவன் நினைக்க நடப்பாற்றலாமுலகினைக்காட்டி நிற்பன். நாள்டைவில் செவ்வி வந்தடையும். மறைப்பாற்றலாம் சிவ பெருமான் அகங் குடிக்கொள்ள எந்தினைவும் ஏக்கோலமும் சிந்தையே யுருவான எம்பெருமானே நீயே என்று கூவியமைப்பான் சாதகன். அவனுடைய அகம் என்றும் இறைவனுடைய வீடாகவே விளங்கும். அவ்வாறே நானுமுனர்ந்து நானுமவனுமொன்றுபட்டோம்; நீயு மில்லை நானுமில்லை அங்கே. அவனை நாடிப் போற்றி பூசை செய்து தேடு. ஒன்று கூடியே அகங்குமைந்து பாடிக்கொள். இன்புற்று வாழ் வாயே.

(7)

1107 ஏகன நேகனென்று

மோகமறச் சொன்னசொல்லைத் – தங்கமே
மொழியாமல் மெழுவிந்துகொள்
மூட்டிக்கொள் அங்கி
கூட்டிக்கொள் அருள்.

எண்ணில் பலகோடி உயிர்கள் எத்தனையோ அநேகம், அத்தனைக்கும் கண்ணிறி கலந்த அருட்கண்ணுக விளங்குபவன் ஏகனும் எத் திக்குத்தானானி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்கும் ஜோனகிச் சார்வதுத் துவாதீதனைய் விளங்குகிறன். இறைவனின் சிருஷ்டி குத்திரத்தை (முன்பாட்டுக்குறை) விளக்கியே “‘ஏகனனேகன்’” என்று மோகமறச் சொன்ன சொல், நடப்பாற்றலா முலகினையும் மறைப்பாற்றலானு சிவபெருமானையுங் காட்டியே செவ்விவர்த்தடையச் செய்யும், “‘என் சிந்தையே யுருவான எம்பெருமானே எல்லாம் நீயே’” எனுமின்னாம் கொண்டவனும் விளங்குவர்யே. மொழியாமல் மொழிந்துகொள்ளாயே அன்று செய்யும் வினையை அன்றே கட்டெரிக்க, அங்கைத்தி, அங்கீ மூட்டிக் கொள்வாயே. அருள் பெருகி வளருமே; நாள்டை சில் உன் உள்ளமும் அவனும் வேறுபாடற்று விளங்குவாயே,

(8)

1108 ஐம்பூதம் நீயல்லை

ஐம்பொறிநீ யல்லையடி – தங்கமே
அந்திசந்தி கும்பிடடி
ஆதாரமவன் ஆதேயமவன்
நிராதாரமாய் ஆராதனைசெய்

ஜம்புதம் நீயில்லை ஜம்பொறி நீயில்லை நீ உடம்பல்ல: நீ ஆத்மா: அந்தி சந்தி கும்பிடு அருளாலே ஜம்புதத்தியக்கம் அறிந்தேன். தோத் திரிப்பதாலே அருள் உள்ளத்தே பெருகும், வளரும். ஆதேயமே திடு வருள் அவனே திருவருள்: இறைவனின் சோதனையில் அருளால் ஜம்புலன்தயக்கமறிந்தேன். (2-1032) ஆதாரத்தாலறிந்தேன். செவ்வி வந்தடைந்தது. ஒன்றி விளங்கினேன். ஜந்தொழிலுங் குனித்தருளு மையனேன்: அவனே நாடென்று நிராதாசம் பூண்டேன். ஜந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையனுகவே தொண்டாற்று. அவ்வண்ணம் பற்றற்ற ஆராதனை செய். (9)

1109 ஒன்றிரண்டென் றெண்ணுதே
நன்றுதீதென்று நாடாதே — தங்கமே
நாதாந்தமென்று நாடிடடி
நந்தாவிளக்கது சிந்தாமணி
நொந்தாரைவந்து ஆதரிக்கும்.

(ஏகணனேகன் என்னும் உரை காண 1107) நன்று மில்லைத் திது மில்லை. கால்வாம் திருவருளே பேத மில்லதோர் கற்பளித்த வெள்ளஞ் சிவானந்த வெள்ளம். நாதாந்த மேடையேறி (2-312;811) பாங்காகச் சும்மாஇரு ஜந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையனே என்னி தயங் குடி கொண்டனன். அவனே ஒளி ஒருபோதுங் குறையாது தரும் நந்தாவிளக்கு. சீருஞ் சிறப்புடனும் ஒவ்வொரு அனுவிலும் ஒளி திகழும் சிந்தாமணி. ஒரு கணப் பொழுதும் எம்மை மறவான். நாம் மறந்து நொந்தால் நொந்தாரை உடன் வந்தாதரித்து வருத் தமெல்லாந் தீர்ப்பவன் (2-925) காணக. சிவன் செயல் எனும் போத ஞகிரியராக வருத்தமெல்லாந் தீர்த்தவன்] (10)

1110 ஓவியம்போ விருந்திடடி
பாவியென்றநாமம் படையாதே — தங்கமே
சேவித்துச்சீவனே முத்தியடைந்திடு
சிந்தித்திடுதினம் வந்தித்திடு
பந்தபாசம் வெந்துவிடும்.

இறைவன் தீட்டிய ஓவியமே அவன் சிருஷ்ட: உன்னை முழுவதும் ஒப்படைத்து, உள்ளம் சூடி கொண்ட அவனும் நீயும் வேறுபாடு காணுது வாழ்ந்தால் இறைவன் தீட்டிய ஓவியமே நீ: அவ்வாறு வாழ்ந்து திருவருள் பெருகி வளர் வளரச் சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சித்தனுதீ தனுய் சீவன் முத்தனுய் வாழ்வாய், அவனை உள்ளத்தே கண்டு ஜயமின்றி வாழ்ந்தால் பந்தபாசம் வெந்துவிடும். சுயநலமடி யோடே மடியும்: (2-925) (11)

1111 ஓளவியநெஞ்சம் படையாதே
 திவ்வியமாக வாழ்ந்திடடி - தங்கமே
 அக்குமாலை யணிந்திடடி
 அஞ்சாதேசென்று கெஞ்சாதே
 அஞ்செழுத்தைநெஞ்சிற் கொஞ்சிடடி.

அங்கலாய்த்த உள்ளம் படையாதே: எள்ளளவேனும் பணத்திலோ இன்பத்திலோ நாட்டம் வையாதே: சஞ்சலங் கொள்ளாதே. இறைவனின் ஓவியம்போல் அழகும் இனிமையும் தர வாழ்வாயே (முன் பாட்டு) இறைவனுடைய சின்னங்களை அணிந்து சாந்தம் விளங்கக் காண. அஞ்செழுத்துப் பொருளாகவே உலகுக்குக் காட்சி கொடு: [(2-982;156) உரை காணக] (12)

149 கண்டேன் 303

1112 நில்லாத நீர்சடைமேல் வைத்த நிமலை
 நினைக்கு மடியவர் மனங்கோயில் கெரண்டானை
 எல்லாமு மல்லவு மாயிருப் பானை
 என்ன ரமுதினை எளிவந்த பிரானை
 கொல்லானை யின்னுரி போர்த்துகந் தானைக்
 கூடலிற் பரியெல்லாம் நரியாக்கி னை
 செல்லார் வரைகளும் அருவியும் பெறழில்களும்
 தேங்கும் இலங்கை மாநக நானை
 எண்வகை யொருவனை யேந்திழை பாகனை
 மண்முதற் பூதங்கள் வசுத்த பிரானை .
 கண்ணுக் குக்கண் ணைய கடவுளை
 மண்ணு மிலங்கை மாநகர் கண்டேன்

மலை உச்சியிலே நீர்நிற்காது கீழே ஓடிச் செல்லும். சிவபெருமா
 னும் கைலையங்கிரியினுக்கியே தம்வீடாகக் கொண்டவர். ஐம்புலன்
 வழிப்பட்டு அவற்றால் தூண்டப்பட்டு அங்கலாய்த்து நிற்பவர் கருணை
 வெள்ளம் எங்கே பெரு சிகு வர், ஏவ்வயிரையுந் தன்னுயிர்போல
 எப்போ கருதுவார். ஆகையால் ஐந்து தலை நாகமான பாம்பும் கருணை
 வெள்ளத்தைக் குறிக்கும் கங்கையும் எங்கே ஒற்றுமையாக அவனு
 யூடய உள்ளத்தே விளங்கும். ஐந்துதலைநாகம் அடங்கி ஐம்பொறி
 களும் அந்தக் கரணங்களும் ஏவல் ஷரிய இறைவனின் தொண்டிலீடு
 பட்டவனே.

தத்துவாதிதான். அடங்கிய பாம்பே அது: அந்தப் பாம்பும் கங்கை எனும் நங்கையும் ஒற்றுமையாக நின்மலனுடைய சுடாமுடியில் வீர ஹிருக்கிருர்கள். [நில்லாத நீர் சடைமேல் (1-20) காணக] எந்தினை வும் எக்கோலமும் என் சிந்தையே யுருவான முருகா என்று வள்ளி முருகனிடந் தன்னை ஒப்படைத்தவனே யானை முகத்தோனை ஏவப் பட்ட யானை எனும் மதம் பிடித்த மனத்தைக் கட்டியான்டவள். முருகனே வள்ளியின் மனத்தைத் தன் கோயிலாகக் கொண்டும் அவள் முருகனே வள்ளியாகச் செயல் புரிந்தாள். உடனின்று செயல் புரிவ தால் எல்லாமாயும், புண்ணியம் பாவம் இருவினைக்கு மப்பாலாய் நின்று செயலாற்றுபவன். ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் ஒன்றுமற்ற வெறு மானந்தமாய் நிற்பவன்: வள்ளியின் இருதயத்தே எளிவந்தவன். தன்னை முழுவதுமொப்படைத்த மெய்யன்பனிடமவனுந் தன்னை முழு வதுமொப்படைப்பவன்: ஆகவே செல்லப்பன் உல்லாச நடையுடை யோன் (2-721) வள்ளி (ஆன்மா) யானை எனும் மதம் பிடித்த மனதைய டக்க முருகனிடம் தன்னை ஒப்படைக்க தன்னை இறைவனு மொப்ப டைத்தான்.

யானையை உரித்து, உலகில் நடனம் புரிய அத்தோலைப் போர்த் துக் கொண்டான். (2-223) மாயைக் காட்டில், கூடலில் இறைவ னுச்சுத் தொண்டு புரிந்த எண்குணத்தானுடைய நற்பரியாகிய ஐம் பொறிகளையும், தன்னலங் கொண்டு ஓருவரை யொருவர் ஏமாற் றும் வஞ்சகர்களுடைய நரியாக்கினர்: செல்லார் உம்மையடையும் வழி நின்று என்னுழம்மை வந்தடையாத மலைகளாக விளங்குபவர், வேறு சேவன் முத்தனல் இவ்வறிவாளர் தம் கருணை மழை பொழியத் தோன்றுமே, அரும்பெருந் தொண்டுகள்; செயல்கள் கோயில் கங்கும் அனுதைச்சாலைகளும் சிவதொண்டன் வேதாந்த கேசரிபோலும் பத்திரிகைகளும் மற்றும்; அவர்களுடைய பக்கு மலையுச்சி யோகமலை யுச்சி ஞானமலை யுச்சியான இருப்பிடத்தினின்றுதித்த அருணி கள் போலும் சோலைகள் போலும் காணப்படுவன. எண்குணங்களும் பொருந்திய ரம்பிரானே வினைமுதலாம் முதல்வனாக வினைப்பயலுக் கேற்றவாறு உடலத்தில் பொருத்தி வைக்கிறவன்கீடு மன் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாசமர்கிய ஜம்புதங்களாலும் தேவையான பொருட்களை பொருத்தியமைத்தவன்; உடனின்று செயல் புரிபவன். சூரியனைளி கண்ணேவியுடன் ஒன்று கூடி ப் பொருட்களை வீறுபெறச் செய்வது போல் உயிர்க்குயிராம் நாதன் கண்ணுக்குக் கண்ணை நின்று ஆருயிருடன் உடனின்று செயல் புரிகிறஞ்: அவனை நான் இலங்கை மாநகரில் கண்டேன்.

1113 தித்திக்கு மழுதினைத் தெளிந்து தேறலை
எத்திக்கு மாகிய என்ன ருயிரினை
பத்திக்கு மடியவர் பாட்டிற் குகந்தானை
முத்துக்கள் சேர்முது இலங்கையிற் கண்டேன்

யானையாகிய மனத்தைக் கட்டவள்ளி முருகனிடம் தன்னை ஒப்படைப்பாள்; யானமுகத்தோன் சோதிக்கிறவன். அவனுடைய ரூணம், வள்ளியை முழுவதுமே தன்னிடம் ஒப்படைக்கச் செய்யும் நூற்றனசிக்கை; ஈற்றில், அவனிடம் முழுவதுமே ஒப்படைக்கவும் அவனும்முழுவதுமே தன்னைக்கொடுக்கவும் உல்லாசமாக நடையுடையோ னக வாழும்போது அது தித்திக்கும். சிந்தை தெளிந்தே, சிந்தையே யுருவாக. தெளிந்த தேறலாக அவன் இதயங் குடிகொள்பவன், எப்பொருளிலும் வியாபகமாக் நின்றியக்குபவன். வள்ளி வேண்டி நின்றதேறல் அவனுக்குகந்தவன். முத்துப் போலும் ரூனப் பொருட்கு வியல்கள் சேருமிலங்கையில் அவனை ரூனமலையுச்சியில் கண்டேனே.

1114 சாந்தம் பொறுமையன்பு தாங்கொண்ட வடியார்
மாய்ந்துபோ காவன்ன மருள்தரும் ஒருவனை
காந்தள் மூல்லை கானூர் மல்லிகை
ஏந்திருக்கும் நல்ல இலங்கையிற் கண்டேன்.

தன்னை முழுவதுமே ஒப்படைத்த வள்ளியிடம் அவனும் தன்னை முழுவதுங் கொடுத்தான். செவ்விவந்தடைந்தது பாசபந்தமெரிந்தது; சாந்தம் பொறுமை அவ்வடியாருடைய உள்ளங் குடிகொண்டது; மாகேஸ்வரனுதயமாகும் போது ரூணங்களியும் உதயமாகிறது. சாதகன் சஞ்சலம் கோபம் வஞ்சகம் பிடித்து அவற்றுள் மாயான். ரூனங்களி காந்தள் மூல்லை கானூர் மல்லிகை போலும் ரூனப் பொருட்களைக் குவிக்கும். அவ்வன்னை குவிந்திருக்கும் இங்கை ரூனமலை உச்சியில் அவனைக் கண்டேன்.

1115 பெரன்னூர் மேனி புரிசடை யண்ணலைப்
பூதங்க ணௌந்தும் பொருந்திநிற் பாளை
தென்னை தென்னை வெனவண்டு பாடும்
சீரீர் இலங்கை மாநகர் கண்டேன்,

மறுமையின்பமாகிய பிறப்பையறுக்கும் உருவமே (முன் பாட்டுக் களில் கூறிய) அந்தப் பொன்போலும் அழகுபொருந்திய உள்ளாம். அது என்னுணத்தானுடைய ரூனம் யோகம் பக்தி என்பவை ஒருங்கே சேர்த்து இளைத்த இமையவள் புரிசடை; இவற்றூலழகுபடுத்தும்

அண்ணல் முப்பத்தைந்து கருவி கரணங்களும் ஒருங்கே அவனுக்கு அடங்கியே தன்வயத்தனை ஏவல் புரியும் தத்துவாதீதன். அவனுடைய உடம்பைக் கோயிலாகக் கொண்டவாடு வெறும் ஆனந்தமே உருவானது அவனுடைய அகம். சச்சிதானந்தமே உருவானது: அன்பும் ஆனந்தமும் ததுமப் அது பாடும். தென்னுடைய என்று அந்த ஆத்மன், வண்டு பாடுப். அவ்வண்ணம் என்னுடைய அகம் பாடும் நிலையில் ஞானிகளும் அறிஞர்களும் குழுமிலங்கையில் என்னைக் கண்டேன். இறைவனங்கக் கண்டேன். [அப்பாட்டுக்களே இப்பாட்டுக்கள்]

150 வேண்டும் - வேண்டாம் 304

1116 நாங்கள் சிவமென் ரெண்ண வேண்டும்
 தூங்காமல் தூங்கிச் சுகிக்க வேண்டும்
 ஆங்காரந்-தன்னை யகற்ற வேண்டும்
 நீங்காத நிட்டையில் நிலைக்க வேண்டும்
 மாங்காய்ப்பா லுண்டு மகிழ் வேண்டும்
 தேங்காமல் தேங்கி யிருத்தல் வேண்டும் .
 ஏங்காமல் வையத்தி விருக்க வேண்டும்
 உல்லாச மாக வுலாவல் வேண்டும்
 எல்லா_ரிடத்தும் அங்பு வேண்டும்
 மேலோரைக் கண்டால் வணங்க வேண்டும்
 பொல்லாப் பில்லையெனச் சொல்ல வேண்டும்
 வல்லமை பேசி மகிழ் வேண்டும்
 அல்லச்சு என்று அரற்ற வேண்டும்
 சில்லாலைப் பாட்டுப் பாட வேண்டும்
 தில்லாலைக் கள்ளுக் குடிக்க வேண்டும்
 கல்லானை கன்னல் உண்ணல் வேண்டும்
 மல்லாகத் தானை மதிக்க வேண்டும்
 தன்னைத் தன்னு லறிய வேண்டும்
 முன்னை விளையைக் களைய வேண்டும்
 சென்னைப் பட்டினஞ் செல்ல வேண்டும்
 அன்னை போல அங்பு வேண்டும்
 பொன்னை மாதரைப் போக்க வேண்டும்
 பின்னைப் பிறவியை நீக்க வேண்டும்.

பாசபந்தக் கயிறு அறுந்த அத்தினராய் எப்பொருளிலும் வியா
பித்திருக்குமிறைவனே ஐம்பூதங்களாகப் பொதுநடம் புரியும் பித்தனே
என்னுள்ளும் புறழும் ஒரே பொருளாய் ஏனனேகனும் (2-1107)
நின்று செயல் புரிகிறுன். சிந்தையேயுருவான் நீயே எங்கனும் நின்
றருள் புரிகின்றும் என்று எம்மை ஒப்படைக்கச் சமரதானம் நிரவ
அகம் தோன்றும். மோனகுருவே எழுந்தருளி நின்று செயல் புரிவான்;
நாங்கள் சிவமென்று எண்ணுவோம். நிட்டை கூடுவோம் தூங்காமல்
நிட்டையில் தூங்கி இறைவனுடென்று பட்டு இன்புற்றிருப்போம்;
லக்ஷிமியே பணிப்பெண்ணுவாள்; சித்துக்கள் தேங்கும்; ஆனால் ஆங்
காரங் கொள்ளாதே. எல்லாம் தில்லையம்பலவாணின் கூத்தே
யென்று பக்தி லக்ஷிமியைப் போற்றித் தொழு; பக்திக்கொடியினுலே
யானைபோலும் மனத்தைத் தீவிழையும்பலவாணனுடன் கட்டு;
சிவபெருமான் மண்டைஒடு கொண்டு பிச்சை யெடுப்பவன்; செல்லப்
பன் கந்தைத்துணியணிபவன்; கந்தன் திருமுனி நிறபவன்; அழியாப்
பேரின்பத்தைக் கொடுக்கும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் ஆழ்ந்து கிடப்
பாய் [மாங்காய் = முத்திராச்சியும்; மாங்காயீரல் = முத்திராச்சியம்
மாங்காய்ப் பால் = மாம்பழச் சாறு] சீவன்முத்தனுக்குத் தாயுங் குழந்
தையும் போல் குழைந்து குழைந்து பரசிவான்மாவா முலகுடன் அன்பு
ஷன்டு வாழ்வாய். மாங்காய்ச்சாறுண்டு இன்புறவாய். இன்பந்தேக்
கவேண்டும். தாய் குழந்தையைக் காணுமல் தவித்துக் கண்டவுடன்
தமுவி விளையாடி அதனுடன் மதமைபேசியும் பாடியும் இன்பந்தேக்
குவாள். அவ்வாறே உலகில் தொண்டில் ஈடுபடுவாய். திருவருள்
பெருக இன்பம் பெருக இறைவனை நின்றநு பூசை செய்தோ ஆழ்
வாராதிகள் போல் பாடி ஆடியோ அவனுடைய இர்பத்தில் ஆழ்ந்து
கிடப்பாய்:

இறைவன் சோதிப்பவன். யானைமுகத்தோன், யானையை ஏவ
வாள். மனக்குளில் நானென்னுமானவ முனைப்புக் கொண்டு படைக்க
ஏதேனும் சோதனையிலீடுபடுத்துவான். ஏங்காதே. வள்ளி ஒடிச்சென்று
“சிந்தையேயுருவான முருகா” “பினக்கிலாத பெருமானே முருகா”
“எல்லாம் நீயே” என்று ஒப்படைப்பாள் அவ்வாறு குழந்தையாகிய
உலகுஶட்டை செய்து துங்பம் விளைவித்தால் கந்தைத் துணியணிந்த
வனகை “எல்லாம் நீயே” என்று ஒப்புக்கொடு. அதிலும் இன்பத்தையே
காண்பாய். இறைவனின் சித்திரமே எல்லாம்; உல்லாசமாகவே திரி
வாய். இறைவனின் தொண்டிலீடுபட்ட மேலேரரைகி கண்டால் கனம்
பண்ண வேண்டும். அவர்களுடன் கூடியே “பொல்லாப்பிங்கில்லையே”
என்று சொல்ல வேண்டும். உலகக் ஏளனஞ்சு செய்தால் இறைவனன்
பை அலட்சியஞ் செய்தால், வள்ளியின் முன் முருகன் வேங்கை மரமாக
நின்றவன் போல் உன்னுடைய நெஞ்சில் அச்சம் நீஷ்சிப் புலித்தோல்
போர்த்தவன் போல் நிற்க வேண்டும். [அல்லாகூ = கடவுள், ஒழிந்த;

துன்புறு! தாய்] “கந்தைத் துணியவிற்குதலுகை செல்வம், ஆணவம், இன்பம், துன்பம், இருவினை எல்லாம் ஒழிந்தன. தாய்போலும் உலகுக்குத் தான்தானுய் விளங்குகிறேனே. எல்லாச் சஞ்சலமுமே விட்டொழிக்” என்று கூவு. [சில்லாடை = பண்ணைடை சில்லான் = ஓர் விளையாட்டு. சில்லு = சக்கரம் சென்னை = கோயில் மூர்த்தி யின் புறப்பாடறிவிக்கும் ஓர் வித மேளம்.] சக்கரம் போல் சுழன்று பண்ணைடை போல் மும்மலப்பிணிப்பாம் சக்கையையே எச்சமாகக் காட்டும் இவ்வாழ்க்கை; அவற்றை உணர்ந்தவாரே நடிப்போம் விளையாடுவோம்; தில்லைக்கூத்தனைக் கண்டின்புற்றிருப்போமே எந்தானும்: அறிஞர் அந்த முத்திறப்புணர்ப்பில் காணும் இன்பத்தேனைக் கள்ளை அருந்த வேண்டும்: [மல்லகசாலை = மற்போரிடுமிடம்: மல்லடர்த்தோன் = கிருஷ்ணன்; கோபாலன்] நடித்தல் வேண்டும். மற்போர்புரிய வேண்டும். வாழ்க்கை எனுங்குன்றத்தில் ஒப்படைத்தவாரே மற்போர் புரிய வேண்டும். கிருஷ்ண பெருமான் போன்ற சிவகுருசெல்லப்பனுக்கு நமஸ்காரங்கூத்தே இயற்றும் மூர்த்தி சொருபமான இறைவனின் ஒவியை “தான் தன தான் தன தாம் திமி திமி” என்னும் ஒலித்திரளை யறிவிப்பதே கோயிலின் மேளம். அந்த மேளம் எவ்வாறு மூர்த்தியை விளக்குகிறதோ அவ்வாறு நாமும் உலகினில் நடித்து சென்னைப் பட்டினங்கு செல்ல வேண்டும். அன்னபோல் அன்புடன் சிவித்து மன்பெண் பொன் எனும் மூவாசையை யும் நீத்து பிறவிக்கடலுக்கு அப்பாற படவேண்டும்:

X X X X X

1117 சாங்காலம் வந்தால் திகைக்க வேண்டாம்
வாங்காமல் வாசியில் தூங்க வேண்டாம்
பாங்காக வாழ விரும்ப வேண்டாம்
வேங்கைப் புவிவந்தா லோட வேண்டாம்
ஆங்கென்றும் ஈங்கென்றும் அலைய வேண்டாம்
போங்காலம் வந்தால் புலம்ப வேண்டாம்.

உடம்பை விட்டுயிர் நிங்குங் காலங்கிட்டி வெந்தீருஞ் சுக்கிலமும் வடியுமட்டிப் துன்பத்தைக் கொடுத்தால் சஞ்சலப்படாதே. இறைவனிடமொப்படைத்து தொண்டலீடுபடுவாய். கிடையில் கிடந்து துன்பத்தை வளர விடாதே: உயிர்க்காற்றை நீளாடுவும் உள்ளிருக்கப்பெலன்றிரும் தூங்காதே: பிராணையாமத்தைச் செய்து இருதயபெலமுண்டாக்கு: வெளி அலங்காரம் போட்டு துன்புறுத்திப் பாங்கர்க

வாழ எண்ணுதே. உன்னை உள்ளே இருக்குங் கடவுளோ, புசிக்கும் வேங்கை போன்றும், மாதரோ பொன்னே வந்தெதிர் கொண்டால் பயந் தோடாதே புவித்தோல் போர்த்த சிவபெருமான் போல் தாமரை இலையின் நீர் போல் வாழ்ந்து (2-276) உன்னைப் பேணுவாய், அங்கென் ரும் இங்கென்றுஞ் சுகங் கிடைக்குமென்று ஒடாதே: ஈற்றில் இவ்வுடம்பை விட்டுயிர் நீங்குங் காலம் வந்தால் என்ன பொல்லாப்பு நேரிடப் போகிறது. புலம்பாதே இறைவனும் நீயும் ஒன்றுபட்டே வாழ்கிறீர். அங்கும் இங்கும் எங்கும் ஒரேபொருள்தான்: மெய்ப்பொருள். அவனே எங்கும்.

151 ஆசான் கூசான் பேசான் 305

1118 ஒருபொல்லாப்பு மில்லையென்பான் ஆசான் — அவன் உன்மத்தன் போற்றிரிவான் கூசான்

என்னுடைய ஆசான் ஞானி ரவன் முக்காலமுழனர்ந்த சிவன் முத்தன்; ஆந்தெர்மிலுங் குனித்தருஞும் மூர்த்தி. தன்னை வந்தனை பவர்கள் எதிர்ப்பவர் ஜம்புலன் லலைப்பட்டவர்கள் ஏனஞ்சு செய்தால் கவனிக்காதே உன்மத்தன் போற்றிரிவான். பார்வதிதேவியின் மகன் இறைவனே உடனின்று செயல் புரிய எதற்கு அஞ்சவான்டு (1)

வருவாரரைப் போவாரை ஆசான் — வரயில்
வையாமல் வைதுவிடக் கூசான்.

[முன்பாட்டுரை தொடர] தன்னை வந்தனைபவர்கள் மனை பெண் பொன் எனுமுவாசையால் ஜம்புலவேடர் கையிலகப்பட்டு நெறிதவ றினவர்களாயின் தன் வாய் கூசாமல் ஏசவான். ஒன்றுக்கும்ஞ்சானு (2)

உன்மை முழுதுமென்பான் ஆசான் — அவன் உறங்காமல் ஒறங்குவான் பேசான்.

[முன்பாட்டுரை தொடர] ஒவிக்குமொலித்திரள் அகிலாண்டு ஒசையின் தொகை அம்மையும் அப்பால் நின்றியக்கும் அப்பனும் பரசிவான்மாவாமுலகு முழுதும் உன்மை யென்பான் ஆசான், ஊழ் வினையின் பயனாக உலகினில் கேடு விளையுங்காலம் ஒன்றும் பேசான். உறங்காமல் உறங்கி நிட்டையிலே ஆழ்ந்து கிடப்பான்: (3)

நன்மைத்தை யறியசதான் ஆசான் — அவன் நாமறியோம் என்றுசொல்லக் கூசான்.

[முன் பாட்டுரை தொடர] ஊழ்வினையின் பயனுக்கேவ ஆருயிர் நண்மையுந் தீமையும், அன்னதானமும் கொலை பாதகமுஞ் சண்டை யுஞ் சச்சரவுஞ் செய்வார்கள். பார்வதிதேவியின் செயலாகவே கானு மிடத்தில் அவற்றைப் பற்றி ஒன்றுஞ் சொல்லாதே நாமறியோமென் பான். ‘‘நீ நெறிகண்டுளம் நின்மலனுகுமே’’ என்று திருமல நாய்ஞர் கூறுகிறார்:

(4)

அபிபடியே யுள்ளதெனிபான் ஆசான் — சொல்லி ஆருறிவா ரெண்றுநகை செய்வான்.

[முனிபாட்டுரை தொடர] இடர்ப்படுமுடியவர் வினைப்பயனுக்கேவ அச்சுழலில் அகப்பட்டு மாய்வதைக் கண்ணுற்றால் அவர்தம்மை வந் தணையும் போது “அபிபடியே யுள்ளதென்பான்” வினைப்பயனுக வினை முதலாம் முதல்வனே உடனின்று செயல் புரியும் போது “நண்மை யும் தீமையும், நடக்கப் போவதென்ன என்பதும்” ஆருறிவாரென்று நகைப்பான்:

(5)

முப்போதுந் தேரடியி விருப்பான் — ஆசான் முகமலர்ந்து தன்னிலே சிரிப்பான்.

காலையும் மாலையும் உச்சிப்பொழுதும் மூன்று நேரமும் நாள் முழு வதுமே தேரடிபில் மும்மெளனமே உருவாக அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மை பார்வதியின் இயற்கை வடிவினை, நடக்கப்போவ தென்ன என்பதும் நடக்கிறதென்ன என்பதும் அதன் காரணத்தையு முனர்ந்தவாறே வீற்றிருப்பான். தாய் தன் குழந்தை விளையாட்டுப் பொருட்களுடன் விளையாடுவதைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போன்று முகமலர்ந்து தன்னிலே சிரிப்பான்:

(6)

விற்றாலேன் றறியாதான் ஆசான் — என்றும் விசரணைப் போற்றிரிவான் கூசான்.

விற்றான் = கடையிலே கிடைக்கும் சில்லறை ஊன் பண்டங்கள் வகுமியையே பணிப்பெண்ணைக்க கொண்டவானுகிலும் தனக்கு இன்பந் தரக்கூடிய ஒரு சிறிய பொருளும் இறைவனிடங் கேட்டு வேண்டாத இயல்பினன், உலகினில் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளும் மூர்த்தியாக உன்மத்தம் பித்துப் பிழித்தவனுக்க் கந்தைத் துணியனிந்தும் என்ன குறை நமக்குண்டு என்று அரற்றிய வாறே விசரணைப் போற்றிரிவான்.

(7)

கற்றேரும் அறியாத சீரான் — அவனைக் கைதொழுது நின்றாலும் பாரான்.

வேதாகமங்களைக் கற்றுணர்ந்தோரும், அவனை வேண்டாது உலகியல் பொருட்களில் மயங்கியே ஐம்புலஸ்வலையிலகப்பட்டலைபவர் அவரவந்தடைந்தும், அவரையுணராது நின்றால் எவ்வகை வணக்கங்கள் போட்டாலும் அவரறியார்; ஒன்றும் பேசாதே கிடப்பான், நகை செய்வான். அதே அவனுடைய சீருஞ் சிறப்பும். ஆகமங்களைக் கற்றுணர்ந்தும் ஏதே மாயை என்பார். (8)

இன்னைவ னென்றெவரு மறியார் — இவனை ஏற்றித் தொழுதவரைக் குறியான்

அவர் இன்ன தன்மையார் என்றெவருமேயறியார். சிவபெருமான் போல் ஜிந்தொழிலுங் குனித்தருஞப் மூர்த்திக்குக் குறிகுணமேது. எல்வாறு அவருக்குக் குறிகுணம் படைப்பது. ஒருவருமேயறியார்; அப் பீபாதைக்கப்போதே ஆடல்புரியுமெம்பெருமானுடைய த்ரியுங் குணமுமேயுடையார். (9)

பன்னட்ட பழக்கத்தினாற் சிலபேர் இவனைப் பாரிற் குருவாகக் கொண்டார்.

சிலபேர் ஓரைவனையே பலபிறவிகளாக வேண்டி நின்ற தன்மையால் சிவபெருமானே பக்குவமடைந்த ஆன்மாக்களைக் காப்பாற்றும் நோக்கத்துடன் சிவகுருவாக எழுந்தருஞந் தன்மையாலே அவரை வந்த ஜெந்து குருவாக ஏற்றுக் கொண்டனர் பூல பிறவிகளின் தொடர்பாக இருவரு மொருவரை யொருவர் நன்கறிந்தவர்கள். கரையேற்றும் நோக்கத்துடன் சிவகுரு சிடனைத் தன்னுடன் கூட்டிச் சென்று இறைவனிடம் சீடன் இறைவனிடம் தன்னைமுழுவது மொப்படைக்கத் திருவருள் காட்டி நிற்பன். சீடனும் திருவருள் பெற்று உய்வன்.

1119 அக்கக் காவடி அம்மம்மாவடி
ஆன்மாநித்திய மாமடி.

ஓவ்வொரு பக்தனும் தான் தான் கொண்டுள்ள விரதத்தையே தங்காவடியிலுள்ள பாலாக ஒரு சொட்டேனுங் கொட்டாமல் இறைவனிடங் கொண்டு சென்று அபிஷேகத்துக்கு நிவேதிப்பது போன்று, தாம் கொண்டுள்ள அந்த விரதத்தை அர்ப்பணங்கு செய்வான். பெரிய புராணத்திலும் மற்றும் புராணங்களிலும் ஓவ்வொரு நாயனுரையும்

அவரவர் நெறி நிறுத்திக் கோதிக்க, மிறைவனை நாம் காண்கிறோம். அவர்கள் எந்நிலையும் எக்கோலமுஞ் சின்தையே யுருவான எம்பெரு மானே என்று தம்மை ஒப்புக் கொடுத்து திருவருள் பெற்று உய்ந்த னர். அந்த ஆயிரமாயிரமுகங் கொண்ட ஒருவனே எம் இறைவன்: ஆன்மா ஒரு பொருளாக ஆத்மனை என்றும் அழிவில்லாத ஆதியந தமற்ற பொருளாகக் காண்கிறோம். (7)

1120 முக்குறுணிப் பிள்ளையாரை வேண்டி மூலமந்திரங்க் செபியடி

முக்குறுணிப் பிள்ளையார் - சிதம்பரத்திலுள்ள ஓர் விநாயகர், மூன்று குறுணியரிசி சமைத்து நிவேதிக்கப்படும் பிள்ளையார்: மும்மலத் தையும் சமைத்து ஞானமும் ஆற்றலும் பொருத்தி வைத்த தொந்தி வயிற்னுக்கு நிவேதிக்கப்படுகிறது. முக்குணமும் பாழாக பஞ்சாடச ரத்தையோ, வேறு ஏதும் சிவகுருவினுலே அருளப்பட்ட எந்த ஒரு சொல்லியோ பொருஞ்சனர்ந்து செபித்து அப்பொருஞ்சதானும் வேறு பாடு காணுது சமாதியங்ந்தால் என்குணத்தானிருதயத்தே நின்று செயல் புரிவான்.

இதற்கு உதாரணமான சிலசெய்யுட்கள்

எந்தவும் ரென்றீ ரிருந்தவூர் கீர்கேளீர்
அந்த ஹூர்ச் செய்தி யறியிரோ = வந்தவூர்
முப்பாழும் பாழாய் முடிவிலொரு சூனியமாய்
அப்பாலும் பாழ்வன் றறி.

திருவள்ளுவர் - தனிப்பாடல் 11-140

மும்மாயைக்கு அப்பால் முழுப்பாழுக்கு அப்புறத்தே
சம்மா விருக்கத் துரியங் கடந்தஙலச்
சிம்மா தனமளித்த சிவஞான தேவீகற்குக்
கைம்மாறு போதமலால் காணேன் கடையேனே.

வல்லாளர் சாஸ்திரம் 11-3

வேறுபாடு காணுத சமாதி நிலையை இங்கே காண்க:

மும்மாயைக் கப்பாலாம் முப்பாழுங்கண்டு
சம்மா விருவென்று சொல்லினுன் - அம்மாளை
வேறு பொருளில்லை யென்றுன்.

அத்துவிதக் கவிவெண்பா

திருமூலர் நின்காமிய கர்மம் புரிந்து இருவினையும் நீங்கவும், பஞ்ச மந்திரத்தைப் பொருண்ணர்ந்து சிந்தித்து சிந்தை தெளிந்து எண்ணால் கருமவனுக்காக்கிப் பின் யானைமுகத்தோன் பயப்பிடுத்த முக்குறுணி யரிசி சமைத்து, எச்சிந்தையும் நீயேயென்று வள்ளி நிவேஷத்தை போல் நிவேதிப்பதைக் குறிக்கிறார் கான்க.

காரிய மேழ்கண் டறுமாயப் பாழ்விடக்
காரண மேழ்கண் டறும்போதுப் பாழ்விடக்
காரிய காரண “வாதனை” கண்டறுஞ்
சீர்உப் சாந்தம்முப் பாழ்விடத் தீருமே.

(திருமந்திரம் 2456)

முக்குறுணிப் பிள்ளையாருக்க மூம்மாயையும் சமைத்து நிவேதித்து சித்தம்பர, சிற்றம்பலதரிசனம் தில்லைத்தரிசனங் காணபோம், சிதம் பரம் போவோமே,

(2)

1121 பக்குவமாய்ப் பேணடி .
பத்திரினத்தொடு கூடடி.

காவடிச் செம்பிவிருக்கும் பாலை காவடியெடுப்பவர் ஆடினாலும் பாடினாலும் வொட்டாமல் பக்குவமாய்ப் பேணி முக்குறுணிப்பிள்ளையாருக்கு நிவேதிப்பர். பக்குவமாய் நீகொண்டுள்ள விரதத்தைப் பேணி பத்திரினத்தொடு கூடி இறைவனிடம் ஒப்படை:

(3)

1122 அக்குமணிதனைக் கட்டடி
ஆசைமுன்றும் நீக்கடி.

மன் பெண் பொன் எனும் மூவாசையையும் மூன்சொன்னவாறு நின்காமிய கர்மமும், பூஜையுந்தோத்திரமும் செய்தும் முழுவதுமே இறைவனிடம் ஒப்படைத்தும் நீத்து அதன் சிவசின்னமான உருத்தி ராக்கமணிமாலையை அணிந்துகொள், மனதைப் பரிசுத்தமாகிறும்.

1123 திக்குத் திகாந்தமுங் கைவசமாச்சடி
சிவன் சிவனென்று சிந்தித்துக் கொள்ளடி.

என்னில் பலகோடி உயிர்கள் அத்தனைக்கும் கண்ணிற் கலந்த அருட்கண்ணைக் விளங்குபவன் எத்திக்குந்தானாகி என்னிதயத்தே யூறித் தித்திக்குங்கோன் என்னையாண்டனன். வேறுபொருளில்லையடி: எல்லா மவனேடி சிவன் சிவனுய் என்னிதயத்தே யூறித்தித்திக்கும் கோஞைய் விளங்குதே. சும்மா இருக்கும் அகம் அதனிருப்பிடம். அலையற்ற நீரின் கீழ் தெளிவாகப் பொருட்கள் காணப்படுவது; எண்ணங்களான அலைகளற்ற மனத்தின் கீழ் அகத்தேயுள்ள அவளைக் காணலாம். (5)

1124 முக்குணமரயைக் கப்பாலேசெல்லடி
முன்னும் பின்னும் பாராதேயடி.

[மேலே 1120 உரைகாண்க] நிஷ்காமிய கர்மம் புரிவதால் இருவினையும் நீங்கும் திருவருள் பெற்று சிந்திப்பதால் என்னங்கள் பரிசுத்தமாகும் பூஜையுந் தோத்திரமும் செய்வோம்: முழுவது மொப்படைத்தே முன்னும் பின்னும் பாராமல் காரண காரிய வாதனை நீக்கி உன்னையே காண்பாய். (6)

திருமூலா திருமந்திரம் (2456) (1120 இல்) காண்க.

1125 பக்குவகரவு வித்தருணமடி.
பாராதிபூத மெல்லாநியடி.

மும்மெளனம் அடைந்த அகம் தெளிவானது அங்கே இருக்க மாத்மனைத் தெளிவாய்க் காட்டும், பக்குவகாலம் காட்டுந்தருணமே மும்மெளனம்: அகிலாண்ட ஓசையின் தொகையம்மை ஆங்கே தெளிவாகத் தன்னைக் காட்டி நிற்பன். வினைமுதலாம் முதல்வன் இயக்கிப் படியே அவன் காட்சி தருவாள். ஐம் பூத வடிவாகப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனையே காண்கிறோம். “சிவ சிவ” எனும் மாமறை தரும் மெய்ப்பொருளேயது. (7)

1126 விக்கிண் மொன்றும் இல்லையடி
விண்போலிலங்கி நின்றிடடி.

[முன் பாட்டு உரை தொடர] பூதஞ் சூழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனையே நுண்ணிடை யவளொடு நுடங்கும் பித்தனை விண்ணிடை விடைமேல் விளங்குபவனை (2-66) நெற்றிக் கண்ணாடாகக் கண்டு களித்திடு: (8)

1127 துக்கஞ்சுகம் இல்லையடி
சும்மாவிருந்து பாரடி.

[முன் பாட்டுரை தொடர] விண்ணிடை விடைமேல் பூதஞ் சூழப் பொதுநடம் புரியுமிறைவனைக் கண்ணிடைக் கண்டானிதர் தாயின் மடிமீது விளையாடுங் குழந்தை போல் பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டிலீடுபட்டவர். அவர்களுக்கு சுகமும் துக்கமுல்லையே. என்றந் தாயினன்பில் விளையாடுங் குழந்தைக்கு ஆனந்தமே; பேரான்தமே. (9)

1128 தர்க்கஞ்செய்யப் போகாதேயடி
தானேதானு யிருந்திடடி.

காரண காரிய வாதஞ் செய்யாதே; ஒன்றுமென்னுதே. முழுவதும் ‘எச்சிந்தையும் நீயே முருகர்’ என்று தானே தானும் முழுவதும் அந்தப் பிளக்கிலாத பெருமானுக் கொப்புக் கொடுத்திருந்திடு;

1129 செக்கச்சிவந்த கழற்பாதம்
சிரசிற்சுமந் தேட்திடடி. (10)

செக்கச் சிவந்த பொன் போலும் கழற்பாதம்; பிறப்பையறுத்து மறுமையின்பழும், இன்பழும் துன்பழுமில்லாத (2-1127) இம் மையின்பழுந் தருவது. அத்தகைய பொன்மேனி, சும்மா இருங்கும் அக முடன் நிட்டைகூடி இறைவனைக் கண்டும் பின் சீவன் முத்தனக வாழும் அவனை, சிரமேற்சுமந்திடு, (11)

153 ஒளவை வாக்கி னருமை காண்க. 307

1130 அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்
தன்னையும் பிறரையுந் தானே காண்க

தமக்கொரு மகவு வேணு மென்று அருந்தவஞ் செய்து தன்னைப் பெற்றெடுத்து உரிய பருவத்தே வேண்டிய கல்வியை யூட்டி பிராயம் வந்த மனிதனும் இறைவனுக்கும் உலகுக்குந் தொண்டாற்ற இறைவனைப்போல் அருள் தந்த தாயையுந் தந்தையையும் தெய்வமெனவனங்க வேண்டும்; அவ்வாறு ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பனும் பக்கி மேவிட்டவனும் மோனமெய்திய அகத்தி னராய் நந் தி தரிசனத்தில் தன்னையும் உலக்னையும் இறைவனையும் ஒன்றுன மாகேஸ்வரனாகப் புருவ நடுவில் காண்க. (1)

1131 ஆலயந் தொழுவது சாலவும் நன்று
சிலமு டைமையைச் சிந்தையிற் காண்க

[முன் விளக்கம் தொடர] தாய் தந்தையரை இறைவனைப் போல வணங்கி அவர்கள் காட்டிய வழிநின்று அதிகாலையெழுந்து கைகால் முகங் கழுவி ஆலயம் மேவி சுத்தி செய்து, பின் தேகஞ் சுத்தி செய்து தியானஞ் செய்தால் பரிசுத்தமான அகந்தோன்றும். பாலன் போன்ற அகமும். அப்பாலன் தாயின்மடியீது தன்னை மறந்து விளையாடுவது போல் அகிலாண்ட ஒசை அம்மை பார்வதியின் மடியீது விளையாடுங்

குழந்தை போல் உலகினில் தொண்டாற்றிச் சிந்தை தெளிவன். நில்காமிய கர்மம் புரிவான். அறவழி நிற்பன். எல்லாம் அம்மையின் கூத்தே எனுஞ் சிந்தை தெளிந்தவராய்க் காணப்படுவர். பொய் கொலை காமம் வஞ்சகம் முதலிய தாமசகுணம் விட்டகலும். இராசதகுணம் சிறிதும், மற்றும் சாத்வீகமே முழுவதுமாக விளங்குவன்.

(2)

1132 இல்லற மல்லது நல்லற மன்றெனுஞ் செல்வ வாக்குத் திசைதொருங் காண்க

பிச்சை வேண்டுபவனிலும் பிச்சாச கொடுப்போன் பக்தி மேலிட்டு அறவழி நிற்போனுகின் மேம்பட்டவன். அவன் உலகினில் தொண்டாற்றுவதே தங்கடமையெனக் கொண்ட மெய்யன்பன். அவனே இல்லாம்வான். இருவினையும் நீங்கிபவன், அங்கைத்தீயனாக வருவினையுஞ் சாராதே பொறை நிலை யெய்திச் சாதியடைவன். இல்லாம் வோனாக பக்தி மேலிட்டினுடே தம்மை மறந்து நின்று போற்றி ஏத் தித் தொழுவார்கள்; எட்டுத்திசையும் பரவி நிற்பவனைக் காணலாம்.

(3)

1133 ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர் ஒயாது பேசி யுவந்து காண்க

�யார் அறவழி நில்லாதவர், அவர் பொய் களை கொலை காமம் பொருளாசை முதலிய தாமசகுணத்தினால் பீடிக்கப்பட்டலைகிறவர்: சண்டை சச்சரவில் அவர்களுடைய தேட்டம் அழிந்து போகும்: இவற்றை வாதித்து உணர்ந்தறிக. உண்மைகளை யுலகினிற் காண்க:

(4)

1134 உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க் கழுகெனும் ஒண்டொடி ஒளவை தன்னுரை காண்க

விட்டிலே தங் கணவனுக்கும் மற்றும் விருந்தினர் சந்தியாசிகள் முதலியோருக்கும் அன்னம் படைப்பவளே வீட்டிலிருக்கும் எஜமானி: எஞ்சியதையே உண்பவள். “இல்லையென்னமல் இரப்போர்க்கொன் றிவரேல் தொல்வினை யெல்லாந் தொலைந்துபோம்”(2-518) சவாமி களே கூறுகிறார். தனித்து உலகினில் வாழ்ந்து தொண்டர்ந்தித் தன்னையறந்த ஒளவை சொன்ன மொழியே இவை. (5)

1135 ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் ஏகடுமெனுஞ் சிருடை நன்மொழி சிறப்பே காண்க

அறவழி நிற்பவன் பரசிவான்மாவாம் உலகினுக்குத் தொண்டாற்றுவோன். உலகத்தின் நன்மதிப்பையும் அல்லையும் கொண்டுள்ளவன்: சயரிதவன் காமவேட்டியுடையோன்று ஊருடன் பகைப்பவன் அவனை

உலகம் அப்புறப்படுத்தும், [முன் பாட்டுக்கள் விளக்கங் காண்க] இச் சொற்களின் சிருடைய பொருளை அங்கே காண்க. (6)

1136 என்னு மெழுத்துங் கண்ணெனத் தகுமெறும் வண்ணச் செய்யுளின் வளத்துளைக் காண்க

என்னுமெழுத்துங் கற்றுவார்ந்து அவ்வழி நிற்பவன் அறவோன். அவனுக்கு மறைகளின் ரொருஞும் ஆகமங்களின் விதிமுறைகளுமே கண். புறக்கண்ணெடுங்க அந்த அக்கண் பொருள் தரும் அறவோ ஒக உலகினில் காணப்படுவன். அந்வை அறிவினுலேதான்றியலாம். மறைமுடிவாம் வேதாந்தமும் மறை முடிவாம் சித்தாந்தமுமே அவ்வறிவு.ஞானக்கண். நெற்றிக்கண், அப்பியசித்து உண்மையினைக் காண்க. ஞானக் கண்ணைத் திறந்து உலகிலூடு முன்னையுமொன்றுபட்ட மாடே ஸ்வராஞ்ச புருவ நடுவில் காண்க. (7)

1137 ஏவா மக்கள் மூவா மருந்தெனுந் தேவா மிர்தனு சிந்தையிற் காண்க

ஆன்மாவின் இயற்கை மகிழ்வுறுதல்; வெறும் ஆனந்தமே, சும்மா இருந்து ஆனந்தங் கொள்ளல்: தாயுமானவர்,

“சும்மா இருக்கச் சுகமுதய மாகுமே
இம்மாயா மோகமினி ஏன்டா”

என்று உடல் பொய்யறவு (52) இல் கூறுவதின் உண்மையைக்காண்க; அதற்கிணங்க பொய் களவு பொருளாசை ஏனும் துன்பத்தில் ஏவாது சும்மாவே அம்மை பார்வதிக் கிணங்க வாழ உதவி புரியும் மக்களும் சுற்றமும் பிறப்பையறுக்கும் பொன்மேனி எம்பிரானுடைய தேவா மிரதம் போன்றதே:

1138 ஜயம் புகினுஞ் செய்வன செய்யெனும் பொய்யில் வாசகம் புந்தியிற் காண்க.

[முன்பாட்டு விளக்கங்கள் காண்க] அறவழி நிற்பின் இருவினையும் விட்டகலும்: மறைந்து கிடக்கும் ஆணவழுமைப்பை நீக்க இறைவன் சோதிப்பான். “அறவழி நிற்பவன் அவனை மருத்துவனஞ் சிவபெரு மானை ஜயம்புகினும் பிச்சையெடுக்கினும் மறவாதே, பார்வதியுடன் கூட இறைவனின் தொண்டையே புரிவான்” பொன்மேனி எம்பிரா னைத்தரிசிப்பான், பொய் இல்லாத வாழ்க்கை உண்மைப் பொருளைத் தரும் வாசகம்,

(9)

1139 ஒருவனைப் பற்றி யோரகத் திருவெனுந்
திருமொழி தன்னைத் தேடிக் காண்க.

மோன மெய்திய அகத்தின்கண் அறிவே வடிவான பார்வதியை
சிலபெருமானின் நிழலிற் காணலாம். முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலை
யான இறைவனும் பரசிவன்மாவாம் உலகும் புருவநடுவில் காண்ப
வனுமொன்றுபட்ட நிலையேது. ஒரேமொழி ஒமெனும் திரு மொழி
யைக் கொண்ட ஒரே அகமான மோனமெய்திய அகத்தில் தன்னையே
காண்கிறுன். ஒருவனையே ஒருபொருளாம் தன்னையே முத்திறப்புணர்
ப்பாம் நிலையில் மாகேஸ்வரரைக் காண்கிறுன்: (10)

1140 ஒதாதார்க் தில்லை யுணர்வோ டொழுக்கம்
வேதா குமத்தின் விதியினைக் காண்க

மறைகள் தருமுன்மைப் பொருளே இறைவன். ஆகமங்களால்
கூறப்படும் விதிமுறை அப்பியசித்தே அவனைக் காணலாம். அவ்வாறு
ஒதாதார்க்குப் புருவ நடுவிலோ அகத்திலோ மாகேஸ்வரரைக் சதாசிவ
னைக் கானுமுனர்வோ அவைதரு மொழுக்கமேர கிடையாது. வேதா
கமம் தரும் ஒழுக்கத்தையும் விழுப்பத்தையும் காண்க; அப்பியசித்தூக்
காண்க. (11)

1141 ஒளவியம் பேசல் ஆக்கத்திற் கழிவெனுந்
திவ்விய வாக்கைத் தினமுமே காண்க.

அழுக்காறும் பொருமையுமே தரும் அங்கலாய்த்த பேச்சு ஒரு
வனை நன்மை தரும் செயலில் முன்னேறவோ சித்திபெறவோ விடாது;
ஈயார் தேட்டம் தீயார் கொள்வர் எனும் பாட்டை மேலே காண்க: (12)

1142 அஃகமுங் காசுஞ் சிக்கெனத் தேடெனும்
அஃகுத லில்லா வரும்பொருள் காண்க.

விலைப் பொருளான இறைவனையோ காசையோ அதிகம் வீண
செலவிடாது சேமிக்கவும்! அவ்வாறு ஒழுகின் ஒருவனுடைய ஆக்கத்
துக்குக் குறைவு வராது. (13)

154 கூறுவார் கோடிபாவம் நீறுமே 308
வஞ்சி விருத்தம்

1143 கூறுவார் கோடி பாவம்
நீறுமே நெஞ்சி லெண்ண
ஆறுவா ரகத்தி லீசன்
சேருமே சிந்திப் பாயே.

எல்லாஞ் சிற்றம்பலவானனே, எல்லாமவன் செயலே யென்று கூறுவாருடைய கோடிபாவம் நீறுப்போம். இருவினையும் நீங்கிய மெய்யன்பணை, ஒழுக்கத்திலும் விழுப்பத்திலும் மேம்பட்டவனை இறைவன் சோதிக்கிறவன். எச்சிந்தையும் நீயே சிந்தையே யுருவான எம் பெருமானே என்று கூவியழைத்து முழுவதுமே அவளிடமொப்படைத் தால், நெஞ்சிலெண்ணினால் வருவினையுஞ் சாராமே சமாதானம் நிரவும் தில்லைக் கூத்தனே அகங்குடி கொன்வான். ஆகையால் நினைந்து நினைந்துருகிச் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனுயப் பொறை நிலையெய்திச் சமாதியடைவாயே. (1)

**1144 சிந்தித்துத் தெளிந்தார் தம்மைப்
பந்திக்க மாட்டா பாவம்
பொறிவழி போகார் நல்லோர்
அறிவினால் வறிவார் தின்னைம்,**

சிந்திக்கச் சிந்திக்க [முன்பாட்டு விளக்கந்தொடர] சிந்தைதெளிய இறைவன் சோதனையில் மறைந்து கிடர்கும் நான் எனும் ஆணவருணைப்பை உண்டாக்கும் பொறிபுலன்களு முன்னை விட்டகலக் காண்பாய். (2-1108) வருவினையும் விட்டகலும். அறினவு அறிவினாலுறிந்த செவ்வி வந்தடைந்த அகழுடையோடுகே முப்பத்தைந்து கருவிகராணங்களும் அவருடைய ஏவல் செய்யும். (2)

**1145 இருவினை சேரா தீசன்
திருவடி சேர்வார் தம்மைக்
குருவருள் கொண்டார் தம்மைத்
திருவருள் சேரும் மெய்யே.**

[முன்பாட்டு விளக்கங் காண்க] இருவினையுஞ் சேராதே வருவினையுஞ் சேராதே மோனகுருவே எழுந்தருளிய மோனமெய்திய அகத்தினர் குருவருள் பெறுவர். இறைவனை குருவாக வந்தணைந்து ஆண்டருள் புரிபவன். நிட்டை கூடவும் தில்லைத் தரிசனத்தில் புதுத்தியுந் திருவருள் புரிவன். (3)

**1146 இருவருங் கானு வீசன்
அருவமு முருவ மாவான்
இனங்கியே யேத்து வாரை
வணங்குமே மன்னும் வின்னும்.**

[முன் விளக்கத் தொடர] தில்லைத் தரிசனத்தில் ஜோதிப் பிழம்ப மாககி குருவருள் பெற்ற வன் பரசிவாணமாவா மலகினைக் காண்கிறோன் : அப்னும் மாலும் நானென்னுமாணவழுனைப்புக் கொண்டனர்; புறத்தே அலைந்தனர்; திருவருள் மறைந்தது. எல்லாம் இறைவனே ஏனும் பக்திக்கொடிப்பதர, அச்சங்கிலியினாலே மதம் பிடித்த யானைபோன்ற மனதைச் கிவபெருமானுடன் கட்டவேண்டும். அருவாம் ஜோதியான ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியிலாழ்ந்து இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த தத்து வாதீதீங் சிவபெருமானை உருவெடுத்து விளங்குவன்; பாவசமாதியிலாழ்ந்தும் பின் உருவமான தத்து ஓதீதனுக் கூருக்குத் தொண்டாற்றுவன்; தாயுங் குழந்தையும் பேரால் அன்புடன் இனங்கி வாழ்வன். அறிவுமுதிராது பக்தியுடன் இறைவனைப் போற்றும் மண்ணுலகும், உலகப்பொருட்களை ஐம்பூதங்களாகக் கண்டு பொதுநடம் புரியுமிறைவனைத் தம்மகத்தே அறிவினால் கண்டு வணங்கும் அந்தனார் தேவர் வாழும் விண்ணும் அவரை வணங்கி ஏவல் செய்யுமே. (4)

155 வேண்டும் 309

1147 நமச்சிவாய வாழ்கவென நயந்து பாடவேண்டும்
-நயந்து பாடவேண்டும்
நமனுக்கிட மில்லையென வியந்து கூறவேண்டும்
இமைப்பொழுதும் மறவாமல் ஏத்தி விடவேண்டும்
- ஏத்தி விடவேண்டும்
எமக்குக்குறை வில்லையென வாழ்த்தி விடவேண்டும்.

அஞ்செசமுத்தை உரையுணர்ந்தோதிச் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தைகி உரையிறந்தோதி அப்பொருளேயாகிப் பொறைதிலையெய்திச் சமாதியடைய வேண்டும்; நிட்டையிலாழ்ந்து கிடக்க வேண்டும். பின்னைப்பிறப்புக் கிடமில்லை யென்று கூறவேண்டும். முப்பத்தைந்து கருவி கரணங்களுந் தொண்டு செய்யும். தேகஞ் சிவமயம். இமைப்பொழுதும் அவனை மறவாமல் அன்புடன் உலகுக்குத் தொண்டாற்று பவனுக்கு அக்கே என்ன குறைவன்டு; மன்னும் விண்ணும் அவனைப் போற்றுமே (2-1146). (1)

சமயநெறி கடவுசமல் தான்வாழ வேண்டும்
-தான்வாழ வேண்டும்
தன்னைப்போற்பிறரையெல்லாம் நேசித்திடவேண்டும்
உமையம்மை திருவடியைக் கும்பிட்டிடவேண்டும்
-கும்பிட்டிடவேண்டும்
உடன்பிறந்தா ரோடுறவு கொண்டாட வேண்டும்

தான் கடைப்பிடித் தொழுகிய நெறிதவருமல் காலை மாலை தியானஞ் செய்வேண்டும். நிட்டையிலாழ்ந்து கிடக்கவேண்டும்; வெறும் ஆனந்தமே யென்னும் நிலையிலாழ்ந்து கிடக்கவேண்டும், எல்லாப் பொருட்களிலும் இறைவனைக் காணவேண்டும். இறைவனே எங்கும் கிடந்து பொதுநடம் புரிதலை உணர்வினாலும் அறிவினாலும் செல்வி வந்தடைந்த இதயத்தே காணவேண்டும். பரசிவான்மாவர்ம் சத்தி யுஞ் சிவமுமே உலகம்; அந்த உமையம்மை திருவடியைத் தாயுங் குழந்தையும் போல் தொண்டாற்றிக் கும்பிடவேண்டும். மன்னுயிரெல்லாந்தன்னுயிர் போல் அங்கு பூண்டு ஐந்தொழிலும் குனித்தருஞ்சையனக மன்னுயிருடன் ஒன்று பட்டு வாழவேண்டும். (2)

156 பட்டது பட்டேற்றும் 310

1148 கண்டவரும் விண்டதில்லை
விண்டவருங் கண்டதில்லைத் — தங்கம்
வேறுபொரு ஸில்லையெடி.

விண்டல் = அலர்தல். விண்டலம் = ஆகாயம்; மேலுலகம்; விண்டவர் = பகைவர். இயமம் நியமம் கைப்பிடித்துப் பொறை நிலையெய்தி மோனமெய்திய நல்லகத்தை ஓர்பூ மொட்டுக்கு ஒப்பிடுவர். அந்த மோனமெய்திய அகம் நிட்டை கூடுதலை அலர்தல் என்று கூறுவர். அவ்வாறு அலர்ந்து இறைவனுட ஞென்றுபட்டவீர் இரண்டாம் பிறப் பெடுத்த பின்னும் அலர்தலிலை, சித்து வல்லமையில் தம்மை மறந்து குருபத்தமன் அயன்மால் போன்று பகைவரரீனவர் பின்கண்ட தில்லை. அவன் ஒருவனே பினக்கிலாத சிவன் செயல் எனும் பெருமானே ஒரு பொருள்; உண்மை முழுதுமென்னும் மெழுப்பொருள். (1)

1149 பண்டயனும் மாலுந்தேடிப்
பார்க்கொனது நின்றுரெடி — தங்கம்
என்றுமே யுள்ளதெடி.

உள்ளே கண்ட ஜோதிப் பிழம்பத்தை ஆம்புலன் வேட்கையுற்றுப் புறத்தே பொறுப்புலன்களால் காண எத்தனித்துப் பகைவரானார் அயனும் மாலும்; விண்டவர் காணுது நின்றுர். [புராணக்கதை காண்க] பரசிவான்மாவாழுலகும் திருவருள் ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியும் என்று முள்ளது, ஆதியந்தமற்றது. (2)

1150 பட்டதுபட் டேற்றுமென்று
பட்டினத்தார் சொன்னுரெடி — தங்கம்
இருந்தபடி யிருக்குதெடி.

இவ்வினைப்பயணனும்பலம் பிறவிக்கடவிலாழ்த்தும் சூதானவெளி ஜம்புலன் வேட்கை விட்டு இயமம் நியமம் முதலிய கைப்பிழத்தொழு கில் சூதானதற்கு சிற்றம்பல வெளியும் மனவெளியும் மொன்று பட்டால் நல்லகம் தோன்றும், மாகேஸ்வரனுடன் ஞான ஒளியும் உதயமாகும்: தான் முன் கொண்டுள்ள ஓர் சத்தியமே கொழுத்து விளங்கும் நினை வாகிப் பொறை நிலையெய்திச் சமாதியடைய அப்பொருளேயாய் விளங்கும் இறைவனைக் காண்பர். எல்லாஞ் “சிவன் செயல்”; எனும் மெய்ப்பொருளைக் காண்பர். ஏதோ ஓர் வீதியில் நீ உன் வாழ்க்கையில் செல்லும் போது புத்திக்கப்பாற்றட்டவனே பராபரன் என் பதை உணரச் செய்வான் தன்னளி வாய்ந்தவன். தண்டரளமொடு மனி எண்டிசையுந் தயங்க மெய்ப்பொருளானவனையே தாண்பாய் (2-3) அந்தக் கொழுத்து வளங்கும் நினை “பட்டது” ஈற்றில் சமாதியடையவும் நிட்டையில் தில்லைத்தரிசனமும் ஐந்தெழுத்துச் சோதியும் தருவன் “பட்டது பட்டேற்றும்” “அப்பாற்பட்ட ஒரு பொருளால் (உன்வாழ்வில் கண்ட ஒரு பொருள் பட்டது) அந்த ஒன்றினால் இறைவனைக் காண அந்தத் தனித்தியங்காத பராபரன் அருஷ் புரிவன்” இந்த உண்மையைக் காணக.

அறிந்திடும் ஆனா ஒன்றை ஒன்றினால் அறிதலாலும்
அறிந்தலை மறத்தலானும் அறிவிக்க அறிதலாலும்
அறிந்திடுந் தன்மையுந்தான் அறியாமையானுந் தானே
அறிந்திடும் அறிவன் அன்றும் அறிவிக்க அறிவன்.

(சிவஞானசித்தியார் 5-2-2)

இரண்டாம் வரியில் இறைவன் சோதனையையும், முழுவதும் தன்னை ஒப்படைக்கும் வள்ளியையும் பராபரனே முழுவது: இயக்குகிறுனென் பதையீற்றிலும் கூறுகிறார் காணக. (3)

1151 பொறியஞ்சும் வென்றவர்தம்
பூஷணமா யுள்ளதெடி — தங்கம்
நெறியா யிருந்திடெடி.

பூஷணம் = ஆபரணம்: அணிகலம்; ஜம்பொறியும் வென்று பாச பந்தமறுத்தவர்கட்கு ஓர் விலையர்ந்த ஆபரணம் போலவே அவன் உள்ளத்தே நின்று செயலாற்றுவன், ஆகையால் நெறிநின்று ஜம் பொறிகளும் உன்னுடைய ஏவல் செய்ய உலகுக்குத் தொண்டு செய் வாய். (4)

1152 சித்தத்திலே தித்திக்குந்
தேனை யுண்டிடெடி — தங்கம்
தீராநோய் தீருமெடி.

[மேலே 1150 உரை காண்க] அந்த ஒரு பொருள் இறைவன்: அந்தப் பினக்கிலாத தண்ணளி வாய்ந்தவன் தன்னுடைய மெய்யன்பன் தண்ண முழுவது மொப்புக் கொடுக்கும் வரை சோதிப்பன்: அந்த நூதன சிகிச்சையை சிந்திக்கச் சிந்திக்கப் பேரான்தங்கி கொட்டுந் தேனேயூறும். ஏன் இராயகிருஷ்ணர் கூறுவதைகி காண்க, “இதுமனம் முடித்த ஓர் பன்னிரண்டு வயது இளம் பெண் தம்முடன் வாழ்ந்த கணவன் தண்ண விட்டுப்பிரிந்து பிறதேசம் சென்றால் அவன் திரும்பி வரும் வரை அவள் எவ்வாறு நினைந்து நினைந்துருகி, தான்முன் அனுபவித்த தேன் போலும் இன்பத்தை என்னி என்னிக் காத்திருப்பானா அவ்வாறே மெய்யன்பனுந் தன்னுடைய கடவுளை நினைந்தும், பின் அதனுள் ஆழந்துங்கிடப்பான்: சொற்களால் விபரிக்க வொண்ணேத பொருளேயது.” (8)

1153 அட்டாங்க யேர்கத்திற்கும்
அப்பாலே யுள்ளதெடி — தங்கம்
ஆரறிவர ரெண்றுரெடி.

அட்டாங்க யோகம் [2-9: 38; 151 உரை காண்க] தரும் நிட்டையும், அவஸ்தை ஜந்தும் அவனைக் காட்டி நிற்கும். அப்பாலே தையல் தனக்குத் தன் பாதியுடல் கொடுத்த ஜயங்க [1-772: 773] உரை காண்க) வாழ்வாய் அந்நிலையை ஆர்தான்றிவார்: (6)

1154 கட்டுப்ப டாமனத்தைக்
கட்டிவிட்டால் பூமியிலே — தங்கம்
தட்டுப்பா டில்லையெடி.

ஜம்புலக்கணி மரத்திலே யுள்ள பல பலவாகிய புத்திக் கிளைவழியே மனக் குரங்கு சென்று ஜம்புலக்கணி பறித்துண்ணு. அங்கலாய்த்துக் தூரியும் அப்மனத்தை விட்டால் அது ஒடி ஒடிச்செயலற்ற நிற்கும். மன் பெண் பொன் எனும் மூவாசையையுங் கைவிடவே ஆறுதல் கிடைக்கும், மனமொடுங்கும் நிட்டை, கூடுவாய், இறைவனைக் காணலாம், தட்டுப்பாடில்லை. (7)

1155 வலமிடமா யோடுகின்ற
வரசியின் நிலையறிந்தால் — தங்கம்
வாழ்வுனக் குண்டாமெடி.

வலமிடமாயோடும் வாசியை எவ்வாறு ஒடுகின்றது; எவ்வாறு நிற்பாட்டித் தொடங்கிடத்தில் அதையடக்கினால் அது மூலத்தீ அறிவு ஸ்வாலியை உண்டாக்குமென்பதை யுணர்ந்தறிவாய், நிட்டை கூட அருள் தரும் [(2-9; 15) உரை காண்க] (8)

1156 தச்சன் கட்டா வீட்டிலே
தாவுபரி கட்டிவிட்டால் — தங்கம்
அச்சமினி யில்லையெடி.

இந்த உடம்பு தச்சன் கட்டா வீடு. தாவுபரியே வலமிடமோடும் வர்சிக் குதிரை. அதைக் கட்டி (முன் பாட்டு உரை காண்க) நிட்டை கூடினால் இறைவனைக் காணலாம் (9)

1157 பிறப்பிறபி பில்லாத
பெருமான் திருவடியைத் — தங்கம்
மறக்க முடியுமோடி.

மோனமெய்திய அகத்தினராய் நிட்டைகூடி ஐந்தெழுத்துச்ஜோகி யிலே ஆழ்ந்து கிடந்து இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த தத்துவாதீதன் தான் வாழும் இன்பநிலையை ஜம்பொறிகளும் தனக்குத் தொண்டு செய்ய வாழும் நிலையை எவ்வாறு அலட்சியஞ் செய்வான். (10)

1158 ஐந்தெழுத்தை நெஞ்சகத்தில்
துஞ்சாமல் சொல்லுமவர் — தங்கம்
துரியத்தில் வாழ்வாரெடி.

அஞ்செழுத்துப் பொருளை அறிந்தவன் மெய்யன்பன்; அவன் உரையுணர்ந்து உரையிறந்தோக அஞ்சாதவன். தேனினுமினிதே அப் பொருள். உரையிறந்தோதிச் சமாதியடைவன். நிட்டை கூடுவன். அவனுடைய உயிர்க்காற்று துரியத்தில் அடங்க, அவன் இறைவனைக் கண்டு மகிழ்வறுவன். (11)

1159 இன்சொல் விளாநிலஞைய்
ஈதலே வித்தானால் — தங்கம்
இன்பம் பெருகுமெடி.

அறவழி நிற்போன் இருவினையும் நீங்க மோன மெய்திய ஏக முடையோனைய் விளங்குவான்: நிட்டை கூடி இரண்டாம் பிறப்பில் தத்துவாதீதனைய் கருணை வெள்ளம் பெருக கங்கையெனும் நஷ்கையும்

பாம்பும் ஒற்றுமையாக வாழ விளங்கும் சடையுடையோன் போல் வாழ்வான். கங்கை உள்ளத்தே விளங்க, இன்செரல் விளங்க உள்ளமேயது.

(12)

1160 துட்டச் சமணர்கள்தம்

துடுக்கை யடக்கினவன் — தங்கம்
மட்டில்லாத தெய்வமெடி,

பொய் களவு வஞ்சகம் பொருமை மேற்கொண்ட அந்தச் சமணர்கள் கூடி ஞானசம்பந்தர் இருந்த மடத்துக்குத் தீ இட்டார்கள். அரசன் எய்திய வெப்பு அகலற் பொருட்டு தீண்டி வெண்ணீரு இடுதற்குரிய பேறு ஞானசம்பந்தனே உடையன் ஆதவின், பேரருளினாலே ‘பையவே சென்று’ என்று ஏவப்பட்டநோய் தென்னை மேவிற்று பலராலும் தீர்க்க முடியாத போது சம்பந்தரை யழைத்தனராம். அவருஞ் சென்று ‘மந்திரமாவது நீறு’ என்னும் பதிகம் பாடி நோயைத் தீர்த்து பாண்டியணைச் சமணர்களுடைய ஆளுகையிலிருந்து மீட்டு செவசமயத்துள் நிறுத்தினார். சமணர்கள் துடுக்கடங்கியது; அவரே பூபருவில் குறவர் யுனத்தில் குவித்த பருமாமணி முத்தம் ‘அருளீந்த தெய்வம்,

(13)

1161 நன்மையுந் தீமையும்

நாமல்ல வென்று கண்டால் — தங்கம்
மயக்க மொழியுமெடி.

பெரிது, சிறிது, புண்ணியம் பாவம் நன்மை தீமை அறியாதானே இறைவன். வினைப்பயனென்னும்பலத்தே வினைமுதலாம் முதல்வனுக நின்று செயலாற்றுபவன்: அவனிடமொப்படைத்து அவனே உடனின்று செயல் புரிய நன்மையுந் தீமையும் நாமல்ல வென்று காண பான் மெய்யன்பன்: மாயையின் மயக்கம் விட்டு நீங்கியது. (14)

1162 சருதியோ டாகமங்கள்

சொல்லமுடி யாதபொருள் — தங்கம்
கருத்தி விருத்திடெடி.

மறைகளும் ஆகமங்களும் மனத்தால் நினைக்கக்கூடிய பொருளையே அறியக் கரும். அறிவுப் பொருளான எம்பெருமானை அவைகள்தரும் வழிநின்று அப்பியசித்தால் அவனைக் காணலாம்; அவனை உன் உள்ளத்தே வைத்திடெடி மறவாதே.

(15)

1163 விருத்தனம்ப் பாலனுகி
வேடிக்கை செய்தவளைத் — தங்கம்
வேண்டிப் பணிந்திடெடி.

விருத்தப் பிராமணங்கைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனரை ஆண்டருள் புரிந்தும், பிட்டுவாணிசிக்காக மன் கூமந்து அடிப்பட்ட கூலியாளாக வும், கோபாலா என்றழைத்த கையில்பெண்ணுன் பணிப்பெண்ணுக்குப் பாலனுக்க கோபாலன் எழுந்தருளிப் பாலேடு கொடுத்துதவியும், இன்னும் பூல திருவிளையாடல் (புராணங்காண்க) புரிந்தும் வேடிக்கை செய்தான் எம்மிறைவன். அவண்டிப் பணிந்தேத்தி வேண்டுவோம்.

(16)

157 அறிவை அறிவாலே அறி 311

இராகம் - பைரவி

தாளம் - ஆதி

பல்லவி

1164 பொறிவழிப் புகுத்துடே பொல்லாத மன்மையோ
போக்கு வரவில்லாப் புண்ணியனே கண்பாராய்.

அநுபவல்வி

அறிவை யறிவாலே அறியெனப் பெரியோர்தாம்
அன்றுசொன் ஏரதை ஜயை யோமறந்து (பொறி)

சரணம்

கிறியுங்கீழ் மையுஞ் செய்து கீழும்மே லுஞ்சென்று
நெறிவழிச் செல்லாமல் நெஞ்சு கலங்குதே
நீயேநா னெனவெண்ணி நேசிக்க னன்கிகுன்றன்
நிசசோ ரூபங்காட்டி நேரில்முன் வாராயோ (பொறி)

இந்த மனக்குரங்கு மன் பெண் எனும் மூவாசையாலுந் தூண்டப்பட்டு நானென்னுமானவழுனிப்புக் கொண்டு மாயையக்கத் திலே என்னைத் தள்ளு தே எம்மிறைவனே; ஆதியுமந்தமுமில்லாத தண்ணிலிவாய்ந்த எம்பெருமானே! என்னை ஒருகால் நோக்கி அருள் பாலிக்கக் கூடாதா? “கைகாள் கூப்பித் தொழிர்” முதலிய தேவா ரங்களைப் பாடி என்பொறிபுலன்களை உண்பால் செலுத்தத் திருவருள் பாலிக்கக் கூடாதா ஜயனே.

ஓவிக்கும் மொவிவடிவான அம்மையும் இருவினைக்கும்ப்பால் நின் றியக்கும் அருவாஞ் சிவபெருமானும் அறிவுப் பொருட்கள், நுண்ணிலினுலே கட்டுப் பொருட்களாக இவற்றை அறியவோ கூனுதே,

எத்தனையோ அறிஞர் இவ்வண்மையைத் திரும்பவும் திரும்பவும் எத்தனையோ தாஞ் சொல்லியும் நாம் ஐயையோ மறந்து மறந்து மாயை எனும் கடலில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறோமே.

பொய் களவு வஞ்சகம் பொருமை முதலிய தாமச குணங்களி லீடுபட்டு நானென்னுமாணவழைப்புக் கொண் டு இராசத் தாமச குணங்களில் தீ நெறிச் சென்று சஞ்சலமூற்று மனங்கலங்குதே. உன் திருவருளுஞ்டானால் பரிசுத்தமான பாலன் போலுமகமுண்டாகியே உன்னையே எப்பொழுதுமென்னி யென்னி நிட்டைக்குடியே. யுனிஷன் தரிசிக்கப்பெறலாமே. அந்த ஐந்தெழுத்துச் சோதியாம் ஒன் சொரு பத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்க உன்திருவர்ண் பாலிக்காயோ:

158 குருமணி 312

1165 புலனைவென்ற பெரியோர்க் ஞாம்பூத்த மணி

பொள்ளாமணி யென்றும் புதுமணி

இலமென்று வந்தடைந்தாரிடும்பை கெடுக்கும்மணி

எவராலும் விலைமதிக்க வொண்ணை மணி

பலநிறமாய்ப் பாரினிடைத் தோற்றும் மணி

பச்சைமால் மெச்சிப் பணியும் மணி

இலங்கையிலே யெங்கு மிருக்கும் மணி

என்னைப் பணிகொண்ட குருமா மணி

பாசபந்தக்கயிறு எரிந்து இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த தத்துவாதி தனுள்ளத்தே ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்மையஞகுட்டுர்க்குங் குருமணி; மருத்துவனுஞ் சிவபெருமானுகச் சிகிச்சை சிகிச்சை சுபிபவனை குரு: ஆகையால் என்றும் ஒருபிழையுமில்லாதவனே! தானும் புதிது புதி தான் வழியிலே சிகிச்சை செய்து பக்தனுடைய பேரானந்தத்தை விளை விக்கும்மணி. தந்தையின் ஞானம் பெரிதாக விளங்கத் தன்னை மறந்து மதம் பிடித்த யானை போன்ற மனம் படைத்தோராய் இறைவனை மறப்பின் சூரபத்தமன் போன்ற அவர்களை அவர்களுடைய ஆணவ முனைப்பு நீங்கும் வரை சிகிச்சை செய்வன். சிகிச்சை செய்தே ஆணவ முனைப்பு முற்றும் விட்டகல தன்னிடம் முழுவதுமே ஒப்படைக்கும் அவ்வடியரைப் பாதுகாப்பவன். எவ்வாமாய் வினங்குபவன்: வேறென்றுங் கானாது கூடவும் குறையவும் விலைமதிக்கவும் வேறுபொருளெங்கே இருக்கிறது (முன்வரிகளைக் காண்க) புதியது புதியதாகச் சிகிச்சையில் பூடுபவன் பலநிறமாகவே காணப்படுவன். வினைப்பயனென்னும்பலத் தே பிரமாவால் படைக்கப்பட்டனவற்றை என்றும் இளம்பராயமுடையோனாக அறிவு வளர்வதைநிறுத்தி, ஆழ்மாயையில் வைத்திருப்பவன்

மால்; இளமையே என்று மாயிருப்பதால் பச்சை என்கிறார்; சீடன் கொண்டுள்ள சத்தியத்தைக் கைநெகிழ விடாதே நிறுத்தி நின்றே அரிசுசந்திரன் கண்ணகி கண்ணப்பர் சாவித்திரி போன்று அவனு கடைய பாதாரவிந்தமடைவதால் 'பச்சைமால் மெச்சி' அவ்வழிநிறுத்தி நின்று பணியும் மணி. என்னப்பணிகொண்ட செல்லப்பழுர்த்தி; ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞுமையங்க எப்பொருளிலும் இலங்கையில் மங்கும் வியாபித்திருந்தே எச்சிசையவிலும் ஈடுபடும்மணி, (1)

1166 கசிந்துருகிப் பாடுவார் கானும் மணி
 கண்முன் றுடையுக்திர்மா மணி
 வலிந்தென்னப் பணிகொண்ட வண்ண மணி
 மலரோலும் மாலவனுங் காணே மணி
 இந்தோடு கங்கை சென்னி யேந்தும் மணி
 இனநாகம் மேனியிலே சாத்தும் மணி
 அந்தமணி இலங்கையிலே வாழும் மணி
 ஆரேனும் தேடுவார்க் ககப்படுந் தெய்வமணி

அவனையே வேண்டி நின்று விழிநீர் பெருக்கிப்பாடுவார் புரிசுத் தமான அகமுடையேராகி மோனமெய்திய அகத்தினராய், அஜிலாண்ட ஒசை அம்மையும் இயக்கும் அப்பனும் அவற்றைப் பொது நடம் புரியுமிறைவனுக்க் கானும் கண்ணும் மூன்று மொன்றுன முக் கண்ணாக்க கானும் மணி; முன்வினப்பயங்க நான் வேண்டிப் பணிய என்ன வலிந்தாட் கொண்ட குருமணி; ஆணவழுமைனப்புக் கொண்ட அயனும் மாலுங் கானுமணி; அந்த ஆணவழுமைனப்பைச் சுட்டெரிக்க பிச்சைக்கேக ஆருள் தரும் அந்த ஒடும் கங்கையும் சடையிலே வைக்கும் மணி, அடங்கிய நாகம் அழகுபட அவருடைய உடம்பைச் சுற்றிக் கிடக்கும் மணி. ஐம்புலன்களுந் தேகமும் அவருக்கு ஏவல் புரிவது அந்தக் குருமணி இலங்கையிலே எல்லோர் உள்ளத்திலும் ஐந்தொழி லுங் குனித்தருஞுமையங்க நிறுபவர். ஆரேனும் வேண்டுங்கால் வேண்டுபவருள்ளத்தே நின்று அருள் கொடுக்கும் தெய்வமணி; (2)

1167 பந்தமெனும் பாழிருளைக் கிழிக்கும் மணி
 பரவுவார்க் கிலவசமாய்க் கிடைக்கும் மணி
 அந்தமுட னதியில்லா அரும்பொன் மணி
 அதிசயங்க எநேகமெல்லாங் காட்டும் மணி
 முந்திய மணிக்கெல்லாம் முதலான மணி
 மூவர்களுந் தேவர்களும் பணியும் மணி
 இந்தவளங் சேரிலங்கை வந்த மணி
 என்யாண்ட குருமணியென் சொந்தமணியே.

ஆணவழுளைப்பு மலையிடுக்கிலே மறைந்து கிடக்கும் வேர்போன்று மறைந்து நின்று ஏமாற்றும். இவற்றை வேருடனே தம் சிகிச்சையினாலே சுட்டெரித்து முழுவதுமொப்படைக்க உள்ளு செவ்வி வந்தடையச் செய்யும் மனி. வேண்டு வார்க்குத் தாமே குருமணியாக எழுந்த ருளைம் மனி. அந்த ஆதியந்தமில்லாச் சோதிச் சுடர்க் கொழுந்து என்றும் புதுமணியாக (2-1166) பேரால் ந்தங் கொட்டும் அதிசயப் பொருள் வாய்ந்த அதிசயங்கள் மெத்த'அப்போதைக்கப்போதே காட்டி மெய்யன்பனை ஆண்டருள் புரியும் மனி. அவ்வண்ணங்காட்டுந் தேவர்க் கெல்லாம் முதலான தேவனாக விளங்கும் மனி. அதிசயங்கள் காட்டும் அறிஞர் மற்றுந் தேவருள்ளத்தே நின்றியங்கும் ஆதியந்தமில்லாதமனி. அந்த மூவர்களும் தேவர்களும் பணியும் மனி. இலங்கையிலே என்னி தயத்தே வந்து உடனின்று அதிசயம் மெத்தாக் காட்டி என்னியான் டருள் புரிந்த பரஞ்சோதி என்னாத்தமனே! எல்லா உயிர்களிலுமொன்றுக் விளங்குபவன் தனித்தியங்காது என்னிதய்ன் கொண்டவனே!

(3)

159 ஓம் சிவாய நம 313

• 1168 ஓம் சிவாயநம என்று சொல்லு.

உண்மை முழுது மென்று வெல்லு
நாம் நாம் நாம் என்று நில்லு
நரக மோட்சம் நாடாமல் தள்ளு
போம் போம் வினையென்று கொள்ளு
பூரண நிட்டையிலே நில்லு
வீம்பிடும்பை யகங்காரம் கல்லு
விஸ்னும் மண்ணும் கைவசமாய்த் துள்ளு

அஞ்செழுத்தை உணர்ந்தோதி யோதி உரையிறந்தோது; அந்த அஞ்செழுத்துப் பொருளான முழுது உண்மையான ‘‘சிவசிவ’’ எனும் மெய்ப் பொருளே பரசிவான்மாவாமுலகு என்று சொல்லு. தனித் தியங்காது பரசிவான்மாவாக விளங்கும் உலகே நாம் நாம் என்று நில்லு. அந்திலையில்தத்துவாதித்தகைஜந்தொழிலுங்குனித்தருளும்வேலையிலீடுபட்டு நின்று, நரகம் எங்கே மோட்சம் எங்கே ஒன்றும் வேறிடத் தில்லையே, எல்லாம் இங்கே என்று நில்லு. அல்லல் என்செயும் அரு வினை என் செயும் எனுமுன்மை விளங்கவே எல்லாமவன் செயலே யெனும் ஞானக்கிணியாலே சுட்டெரிக்கப் போம் போம் வினையென்று கொள்ளு, என்றும் நிட்டையிலே ஆழந்தும் ஜந்தொழிலுங்குனித்த

ருளுமையாக வேறுபொருள் காணது நில்லு. சூபத்மன் அயன் மால் போன்ற அகங்காரங் கொண்டலையாதே. பொதுநடம் புரியும் ரைவனுக பிறப்பையறுக்கும் விண்ணுலகும், ஜம்புலனுமேவல் புரியத் தொண்டாற்றுந் தத்துவாதித்தன் மன்னுலதும் தன்னுள் அடங்கக் காண்பவன். அவ்வாறு மகிழ்வுடன் தூள்ளு:

1169 சற்குருவின் பாதக்கைப் போற்று
தன்னைத் தன்னால் அறிந்து தேற்று
நிர்க்குண நிட்டையிலே யேற்று
நீநான் என்பதை மாற்று
மல்லசகத்தில் சுன்னுகத்தான் வீற்று
மாசற் றிருப்பார் னென்று சாற்று
பொல்லாப் பிங்கில்லையென்று போற்று
போக போக்கியம் எல்லாம் மாற்று.

சன் = சுன்னை = பூச்சியம்; வெண்மை; குனியநிலை: மல் = திரு மால் கூத்து: மல்கல் = நிறைதல்: பெருகல். சற்குரு சிகிச்சை செய்பவன். சாதனையில் தவறுது செவ்வி வந்தடையும் வரை சற்குருவின் உதவி வேண்டிப் பெறு. மோனமெய்திய அகத்தினராய் நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசனமும், பின் பூரணமான நிர்க்குணநிட்டையாம் ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலும் ஆழ்ந்து தன்னைத்தானேயறிந்து பூரணமானேன் என்று ஆனந்தங்கொள்ள. நீநான் உலகம் வேறு என்பதை மாற்றி முத்திரப் புணர்ப்பாம் நிலையேயது வென்றார். மோனமெய்திய அகத்தினரான் ஒன்றுமில்லாச் சுன்னுகத்தான் பச்சைமால் (2-1169) உள்ளங்கொண்டு சாதனைக்கைதெகிழவிடாதே நிலைநின்று செவ்விவந்து அவனுடைய பாதாரவிந்தமடைவானென்று சாற்று: போக போக்கியம் எல்லாம் புல்நுனிமேல் நீர் போன்று மறைந்து போவது அவனுடைய பாதாரவிந்தமே ஒரு பொல்லாப்புமில்லாதது தாயின்மடிமீது விளையாடுங் குழந்தையேயவன். (2)

1170 அண்பருடன் கூடிநீ வாழ்த்து
புண்ணீய பாவத்தை வீழ்த்து
போக்குவர வில்லையென்று தேற்று
எல்லாரிடத்து மன்பு கட்டு
ஏகனநேகன் என்று நாட்டு
நல் லூரான் திருவடியே பாட்டு
நமச்சிவாய வாழ்க வென்று குட்டு

மற்றுந் தொண்டரான அறிஞருடன் கூடி அஞ்செழுத்தை உரை உணர்ந்தோதியோதி, எல்லாம் வினை முதலாம் முதல்வனே, சிகிச்சை செய்யும் மருத்துவனே என்று மகிழ்வடன் வாழ்த்து. இருவினையும் நீங்கவும் செவ்விவந்தடையவே மோன நிலையெய்தி நிட்டை கூடிப் போக்குவர வற்ற சோதியில் ஆழ்ந்து உன்னைத் தேற்று. தத்துவாதீ தனுகப் பரசிவான்மா வாழுலகுடன் ஒன்றுபட்டு ஏகனநேகனுக கங்கையைச் சடையிலணிந்தவனும் எல்லாரிடமும் அன்புகாட்டு. பகை வன் உறவோனெனும் வத்தியாசங் காணுதே. நன்மை தரும் மோன மெய்திய அகழும் நிட்டையுமே பூரணமான ஐந்தெழுத்துச் சோதி என்று என்றும்பாடு. அதற்கு வழி காட்டுவதே ஐந்தெழுத்து என்று நிலைநாட்டு; வாழ்த்து.

(3)

160 போக்கும் வரவு முள்ளா னில்லான் 314

1171 போக்கும் வரவு முள்ளா னில்லான்

குது கணங்கள் சூழப் பொலிவான்
தேக்கு மடியார் சிந்ததயி லுள்ளான்
திருவே யுருவாய்ச் செறிந்த சீமான்
காக்குந் தலைவன் கருணை யுடையான்
கண்மூன் றுடையான் கால காலன்
பூக்கும் பொழில்சே ரிலங்கை வாழ்வான்
பொன்ற ரடியைப் போற்றுய மனனே.

ஆருயிர் தன்னுள் வினை முதலாம் முதல்வனுக் டடனின்று இயங்கும் தன்மையால் போக்கும் வரவுமுள்ள மாயாகாரியப் பொருளான்; உடனின்று இயங்கினாலும் புண்ணியம் பாவம் இருவினைக்குமப் பால் நின்றியங்குந் தன்மையால் வேறு பொருளான திருவருள் வடிவானவன்; ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் தன்னைக் காண்பவன்; போக்கும் வரவுமில்லான். ஐம்புதங்களர்கப் பொலிந்து (முன் விளக்கம்) பொதுநடம் புரிபவன். அவ்வாறு உன்னி உன்னி “சிவசிவ” எனுஞ் சிந்தணையைத் தேக்குபவர் உள்ளத்தே சிந்தனைத்தனும் தேங்க சமாதி யடைந்து அப்பொருளாம் ஐந்தெழுத்துப் பொருளாய், தெளிந்த சிந்தையராய் நிட்டை கூடுபவன். மோனமெய்தியே நிட்டைகூட அகஞ் சிவலிங்க வடிவர்ன இரவிமதி தியாகி முக்கணனாக விளங்குபவன் [(2-54) (1-767) காணக! சத்தியுஞ் சிவமூரான அர்த்த நார்ஸ்வர ரூபமாக, அந்தச் சிவலிங்க வடிவாகப் பூத்து விரிய மிறைவன் செல்லப்பாச் சாமியார் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையாகு என்னிதயத்தே இயங்கையில் நின்று அருள் கொடுக்குங் காக்குங் கருணையாளன் தலைவன்; பிறப்பையறுக்க அருள் தருக்கீலகாலன்.

(1)

1172 என்று மினியான் ஏத்து மடியார்
 இடர்சே ராமே விடைமேல் வருவான்
 நன்றுந் தீது முள்ளா ஸில்லான்
 நாரி பாகன் ஞான வருவான்
 அன்று மின்று மென்று மாகி
 யந்த மாதி யில்லாப் பெருமான்
 குன்றும் மலையும் பொலியு மினங்கை
 : குடியாய்க் கொண்டா ணடிகள் போற்றுதுமே.

தன்னைப் பூதஞ் சூழப் பொதுநடம் புரியிறைவனைகப் போற்றி ஏத்தித் தொழுவார்களை, அவன் ஆந்த ஆண்மாக்களை, தம் மூர்தி யாகக் கொண்டு சிகிச்சை செய்தும் கருணை காட்டியமருள் வடிவங் காட்டுங் கடவுளாகக் காப்பவர். பூதஞ்சூழப் பொதுநடம் புரிபவனை, பெரிது சிறிது புண்ணிய பாவம் நன்மை தீவை எல்லா மிறைவனின் திருவிலையாடலாக ஒரு தன்மையாகக் காண்பவன்: வினைமுதலாம் முதல்வனைகச் செயலிலீடுபடும்போது, வேறுபாடு காண்பவன். அம் மையை இடப்பாகமாகவுள்ள ஞானமே வருவானவன். (முன் வரிகள் தரும் ஞானப்பொருட்கள்) கால காலங்கை ஆதியந்த மில்லான், என்று முள்ளான். இல்லற வாழ்க்கையெனுங் குன்றுபோலும், சிவ பெருமானும் உழாக்கேவியாகுந் தம்மிருப்பிடமாகக் கெரண்ட பக்தி மலையுச்சி யோகமலையுச்சி ஞானமலையுச்சியான கைலாசமலையும் போலும் விளங்கும் உள்ளங்களையே இலங்கையில் தங்குடியாகக் கொண்ட தன்னளி வாய்ந்தவனைப் போற்றுதுமே: (2)

161 தம்மையன்றி வேறுஞ்றுங் கானூர் 315

1173 தம்மைத்தம் மாலறிந்த சாலப் பெரியோர்கள்
 தம்மையன்றி வேறுஞ்றுந் தாங்கானூர்-பின்னைப்
 பிறப்பும் இறப்புமில்லைப் பேய்பித்தர் போல்வரார்
 மறப்பின்றி வாழ்வரர் மகிழ்ந்து.

பருநிலைப் பொருட்களைத் தம்மறிவினாலே நுணவெளியில் நுண்ணிடைவளாடு நுடங்கும் பித்தகைத் தம்மையு மதனுள்ளடங்க முத்திறப்புனர்ப்பாம் நிலையில் காண்பர்; தானே எங்குமாகி நிற்கும் பொருளாகக் கா னு ம் அறிவுமுதிர்ந்த பெரியோர்கள் தம்மையேயே யெங்குங்காண்பர்; உலகும் தானும் ஒன்றுபட்ட நிலையில் வேறு பொருளில்லையே. அவர்கள் நிட்டை கூடுவர் ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலாழ் வார், இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த சீவன் முத்தனக என்றும் மறவாதே பூசையுந் தொண்டுஞ் செய்து வாழ்வார். (1)

1174 மதியு மிரவியும் மன்னுஞ் சமாதி
பதியும் படியாக்கிப் பாழ்த்த - விதிவென்று
வாழ்வாரை வாழ்த்தி வளரு மடியவர்க்குத்
தாழ்வுண்டோ தம்பிநீ சாற்று.

இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த சென்முத்தன் தையல்தனக்குத் தன்
பாதியுடல் கொடுத்த சிவபெருமான் போன்றவன், அம்மை, சந்திர
னும் சொக்கனுதன் சூரியனும் ஒருங்கே கூடிய அர்த்த : நாரீஸ்வர
ரூபமே விளக்கும் அத்துவித நிலையைடைந்தவன்: அவன் தாயுங் குழந்
தையும் போல் உலகுக்குத் தொண்டாற்றி குழந்து குழந்து ஈற்
றில் அப்பனுகவே ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையனக பிறப்பை
யறுத்தவராக விதியை வென்று வாழ்வான் அவன் கருணை வெள்ளம்
பெருக்க அவனுடைய அடியராக அவனுக்குத் தொண்டாற்றித் திரு
வருள் கைவரப்பெற்ற மெய்யன்பன் பின்னும் இம்மாயர் வுலகில்
மாண்டு கிடப்பானே. இல்லையே? பாதார விந்தமண்டவான். (2)

1175 சாந்தம் பொறுமை தயைதவந் தானமிகு
மாந்தருக்குத் துன்பம் மருவுமோ – சாந்தனையும்
அன்னார்பா வன்புவைத்து ஆரறிவார் என்றகுரு
தன்னுணை போற்றல் தவம்.

செல்லப்பாக் சாமியார் போலும் ஞானகுரவன், தம்மை வந்
தனையுஞ் சீடனுக்கு, நோயாளிக்கு, என்ன சிகிச்சை தேவை என்று,
ஆருக்குத் தான் தெரியும் ராந்பார் மருத்துவனுக்கே நோயையுஞ்
சிகிச்சையையுந்தெரியும். இயமம் நியமம் கைப்பிடித்து வாழ்ந்துதயை
யுடன் கூடிய சாந்தம் பொறுமை விளக்கி அறவழி நிற்போன், பந்
தமும் சஞ்சலமுந் தம்மை விட்டகல்க் கான்பன். அன்னார் அந்த
ஆரறிவாரென்னும் மருத்துவனஞ் சிவகுருவை யணைந்து அவனுடைய
திருவருளென்னும் ஆணையைப் பெற்று அவ்வண்ணமுலகினில் தொண்டாற்றுதல் போல் வாழ்வர்; அதே தவம். (3)

1176 தவத்திற் சிறந்தார் தமதுயிர் போல
உவப்புடனே யோம்பியொரு பொல்லாப்பு –

மில்லென்றுன்

தாளினையைப் போற்றிச் சகத்துடன் கூடியே
வாழக் கருதுவதே மாண்பு,

[முன்பாட்டுரை தொடர] அவ்வண்ணம் வாழ்ந்து அத்தவத்தில், பரசிவாஸ்மாவாமுலகினைக் கண்டவர் அத்தொண்டில், சிறந்தோர். “அ” எனும் அவ்வியிர் போல் எவ்விழிமென்று சிவதொண்டு செய்பவர். தாயுங் சூழ்ந்தையும் பேர்ல் குழைந்து குழைந்து அன்புடன் உலகில் வாழ்பவருக்கு என்ன பொல்லாப்புண்டு. அவ்வாறு பொல்லாப்பிடிக்கில்லை என்னும் செல்லப்பாச் சாமியார் போலும் ஞானகுரவனை அணைந்து (முன்வரிகளில் கூறிய) அத்தொண்டர் அவனுடைய திருவருள் பெற்று அவனுடைய ஆணைவழி நின்று பரசிவாஸ்மாவாமுலகுக்குத் தொண்டாற்றுதல் மாண்பு. (4)

1177 மாண்டார் மனத்தானை மண்விண்ணு மொன்றுகி நீண்டானை நெஞ்சமே நீநினைப்பாய்—வேண்டாமை வேண்டுவோர் வீடு பெறுவாரே வையத்தை ஆண்டாலு மென்றை மறி.

நினைந்து நினைந்துருகி விழிந்திருக்கி நெந்துருகியப்பொரு யோகி மாண்டவர் தம்மனமே வீடாகக் கொண்டவனிறவன். பருநிலைப் பொருட்களான அம்மண்ணுலகும் அவை நுண்வடிவான பொதுநடம் புரியும் நூண்ணிடையவளைடு நுடங்கும் பித்தனுமாக விளங்கும் விண்ணுலகும் ஓன்றுக் கீண்டவனை பரிசுத்தமான அகத்தே சிந்தை தெளிந்து நினைப்பாய். அத்தகைய சிந்தை தெளிந்த அறிஞர் மோனமெய்திய அகத்தினராய் புத்தியாகிய கன்னிகை பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டலீடுபட்டவர்; தமக்கென ஒரு பொரு கௌயும் செயலையும் வேண்டுவதில்லை. வேண்டாமை எனுந் தரீமங்கை கொண்டு சிவதொண்டே செய்பவரீடு அவர் சிவன்முத்தனுகை மோட்ச, வீடு பெற்றவர். அவர் சனகர் இராமபிரான் போலும் நாட்டை ஆண்டாலென்ன, லக்ஷ்மியையும் பணிப்பெண்ணைக்க கொண்ட போதிலும் பொருள் லக்ஷ்மியை நாடாதே, பக்தி லக்ஷ்மியையே நாடுவர். (5)

1178 அப்படி யுள்ளதென் றன்பாகச் சொல்லியே அப்பன்செல் லப்ப ஏருள்தந்தான் — இப்பார் இருள்கடிந் துள்ளத் தெழுந்தவெல் வென்றுள் அருள்சேர் மாதவத்தோ னன்று.

வினைமுதலாம் முதலவனுலே தண்ணளி வாய்ந்த அந்த எம்பெருமானுலே ஆக்கப்பட்டபடியே, அந்தத் தாய் பார்வதியின் ஆற்றல் வடிவான உலகில் தந்தை அப்பன் உடனின்று தன் ஞானங்கொண்டு செயலிடுபட நடப்பதே உலகியல் வாழ்க்கை. அப்படியே யுள்ளது, இவ்வாறு என்னுள்ளத்தே நின்று சிந்தைதனைத் தெவிய

அருள் தந்தனன் செல்லப்பன்: குதான பிறப்பிறப்பைக் கொடுக்கும் வினைப்பயனுலுண்டாக்கும் என்னவிகள் கொண்ட மனவெளியே அதன் காரணம். மாயை இருள் காரணம். பாசபந்த மெரிந்த அகத்தின் ராய் மனவெளியும் சிற்றம்பலவெளியு மொன்றுபட்ட அகத்தினருள் எத்தே ஈல்லாமொடுங்கும் ஒளி பேரொளியுடன் ஒன்றுபடப் பிறப் பைறுப்பன்.

(6)

162 தேவாதி தேவ : 316

இராகம் — மோகனம்

தாளம் — ஆதி

பஸ்லவி

1179 தேவாதிதேவ அடியார் இடர் பொடிபட
அருள் தரு (தேவாதி)

அநுபஸ்லவி

ஆபாச மாபாச ஆழி வீழாவடிய வரும்
கோபாலனும் மற்றுங் கேஷகனகத்தானுந்துதி

(தேவாதி)

கரணங்கள்

காலும் புன வனலும் வானும் நெடுநிலனும்
சசி ரவியுமான மாவடிவா
மேலை யெழுவிடத்தை மிடற்றி ஸ்துகிவைத்த
விசிர்தன் எண்ணுடையான். (தேவாதி)

முன்வினையின் பயனாக தண்ணிலிவாய்ந்த எம்பெருஷானால் நமக்கு அளிக்கப்பட்ட திரு வருள் எனும் “தேவாதி தேவனே” உம்மை வந்தடைந்த மெய்யடியார் “பினக்கிலாத எம்பெருமானே, வேறு துணையேதுமில்லையே. ஞாலமே கரியாக உன்ன நச்சிடுக் காலமேயிது” என்று மாணிக்கவாசகர் கூறுவது போல் கூவி தீதம் மை முழுவது மொப்படைத்து உம்மை வேண்டி நிற்பின்; அந்த அப்போதைக்கப் போதே அருள் வடிவங் காட்டி ஆண்டருள் புரியுமந்தத் திருவருளாற் தேவாமிர்தம் தம்மெய்யடியாருடைய இடரணைத்தையும் பொடியாக குவதே தேவாதி தேவ.

ஐங்குலன்தரும் காமாதிகுணமெல்லாங் கட்டவிழ மேலும் மறைந்து கிடக்கும் வேர்போன்ற ஆணவழுவைப்பால் தூண்டப்பட்ட குரபத் மன் அயன் மால் போன்று அந்தமாயா ஆழியில் வீழாது அலையாமல் ‘சாதல் சர்தல் பொல்லாமையற்ற’ என்று ‘ஆழிவில்லாத’ எனும்

ந: சி: உ: II 34

பொருளுடன் மாணிக்கவாசகர் கூறுவதுபோல் ஒரே கா கு லுடன் அவனையே வேண்டிச் செவ்வி வந்த அடியவருந் கோபாலனும் மற்றும் மன்மதன் போன்றவருந் துதிசெய்யும் தேவாதி தேவ.

காற்றுத்தண்ணீர் நெருப்பு ஆகாசமும், நெடும் பூமியும் அத்துடன் சந்தீர குப்பியமான மூவர்ச்சபையுமெட்டாக்கு மூலகியல் வாழ்க்கையில் ஆண்டாக்கும் சிற்றின்பமாகிய நஞ்சைக் கண்டத்தில் வைத்துக் கறைக் கண்டனுக (2-1) என்னயாண்டருள் புரிந்து நிஷ்காமிய கர்ம மே என்றும் என்னுள் நின்று எனக்குத்தந்த விசிர்தனார் செவ்வி வந்த எனைத் தனது வீடாகக் கொண்டனன். அவனே தேவாதிதேவன். (1)

கலகஞ் செய்யும் இருண்டகாலனும் நெஞ்சமஞ்ச
உலகங்களும் நடுங்க நடனமிடும்
துதிமிகு போகசுவாமி சொன்ன கீதம்
விளங்கச் சதுரவேத முழங்கத் தாண்டவமாடும்
(தேவாதி)

‘மௌ பெண் பொன் ஏனும் மூவாசையுமே பிறப்பிறப்பெனுங் காலனை உண்டாக்குவது. உலகியல் வாழ்க்கை யிலெலழுவது சிற்றின்ப மெனும் நஞ்சீசு; இந்தக் கொடிய காலனும் சிற்றின்ப வாழ்வாம் உலகும் நடுங்கவும் (பல்லவி அநுபல்லவி உரைகாண்க) உன்மத்தம் பித்துப் பித்ததவாழ்வில் செவ்வி வந்த யோகசுவாமி வாழ்வில் நடனமிடும் துதிசெய் கீதம் உலகில் விளங்கச் சதுரவேத முழக்கத்துடன் “தாம் தீமிதிமி தீமி தநிக்கிணதோம்” என்னும் உலகியல் நடனத்தில் ஈடுபடும்தேவாதி தேவன்மெம்யடியாரிடர் பொடிபட கருள்தருபவன்.

163 செல்வன் சீரடிகள் காப்பு 317

1180 ஒருபொல்லாப்பு மில்லையென்னு மோசையோடு
-வந்து நோக்கித்
திருவருள் தீக்கை செய்த செல்வன்சீ ரடிகள் காப்பு.

‘ஒருதாய் தான் பெற்றெடுத்த பச்சிளங் குழந்தையை எவ்வாறு நோக்குவாளோ அக்வாறு செல்லப்பாச் சாமியாரும் தன் பச்சிளம் குழந்தையான (என்னை) யோகசுவாமியாரை நோக்கினன் ஒன்றுபட்ட அகத்தினராய்உண்ணின்றே “தன்மடிமீதுளன்ன பயமிருக்கிறது” என்றே இரு இருதயமும் அறியா அறிவில் ஒடையிட்டவாரே ஒரு பொல் லாப்புமில்லை’ யென்று தீக்கை வைத்தான். நமக்குச் செவ்வி தந்த அந்த அகத்துக்கே காப்பு. (1)

மு
வ
ய
கெ
பெ
அ
கா
108

1181 ஆரறி வரரென் றுன்னு மரியமந் திரத்தைத்தத்த
பேரறி வடைய செல்வன் பெய்கழி லென்றுங் காப்பு

மாறத்து கிடக்கும் ஆணவழுமைப்பும் ஜம்புலனும் நம்மை டெட்டு
நீங்க மருத்துவனஞ் சிவபெருமான் செய்யுஞ் சிகிச்சையை ஓாயா
வியாகிய எளியேன் எவ்வாறு அறிவேன். அந்த ஆரறிவாரென்ற
மந்திரத்தை என்னுண்ணின்று உணர்த்தியவாறே ஆணவழுமைப்
பும் ஜம்புலவேட்டைச்சயும் தயங்கித் தயங்கி வெளியேறவும் (3-1032)
அருளீந்த அந்தத் தண்ணளி வாய்ந்து என்னுடன் ஒன்றுபட்டுக்
கிடந்த அகமே காப்பு. (3)

1182 முழுவது முன்மை யென்று முகமெலர்ந் தென்க்குச்
பழுதற வாண்டு கொள்ளும் பாதபங்கயமே காப்பு

ஓவ்வொரு ஒலியுமவனே; உயிரில் உயிருள் பொருள் சத்தையோ
அத்தனையும் ஒன்சைவடிவாக ஓவ்வோர் கணப் போழுதும் இபங்கு
கிறதே. அத்தனையுமவனே அந்த உண்மை முழுதுமானவனே! உலகியல்
வாழ்வு பரசிவான்மாவாமுலகு; சத்தியுஞ் சிவமுமாக விளைக்குமல்லு;
பாசபந்த மற்றவனும், அலையற்ற நிரில் ஓர் பொருளைக் காணுவது
போல், ஒடுங்கிய மனத்தின் கீழ் கிடக்கும் அகத்தே அவளைக் காண
லாம். அவ்வாறு அவளைக் காண என்னுடன் ஒன்றுபட்ட அகத்தின
ராய் நின்று அருளீந்த அகமே காப்பு. (3)

1183 பாராதி பூதமெல்லாம் பரமன்று வடிவமென்றே
சீராக வெடுத்துச் சொன்ன செல்வன்தா ளென்
றுங் காப்பு.

(முன் பாட்டு விளக்கங் காண்க) தண்ணளி வாய்ந்தவனே! ஓவ்
வொரு ஒன்சைவடிவாகவும் எப்பொருளிலு மியங்குகிறன். எளியேனும்
முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் ஒன்றுகலே இயங்குகிறேன். மருத்து
யறிய வைத்தான். அந்தச் சீராக, ஜம்புலன் கஞந் தயங்கித் தயங்கி
வெளியேறவும், எளியேனுங் கூடசீக்கூட நல்லமை அந்தப்பினக்கிலாத
பெருமானிட மொப்படைக்கவும், இருவர் அகமும் ஒன்றுபட்டவராய்
அருளீந்த அந்தப் பேரருள் வாய்ந்த செல்வம் போன்ற அகத்துக்கே
காப்பு. (3)

1084 காயமே கேஷவிலாகக் கண்டுபா வணசெய் பெற்று
நேயமா யென்க்குச் செந்ன நிமலன்தா ளென்.
றுங் காப்பு.

(முன்பாட்டு விளக்கங் காண்க) ஒவ்வொரு ஒசையும் அவனே யென்று ஐம்புலனுந் தயங்கித் தயங்கி வெளியேற என்னுண்ணின்று, தாய் தன் பசுசிளங் குழந்தைக்கு தாய்மொழியையும் ஒவ்வொர் உசயலையும் வழி நின்று உணரவைப்பது போன்று, அருளீந்து செவ்வி வந்த அத்தினராய் நாமறிய அறியவைத்த அந்த அகமே காப்பு: (5)

1185 பற்றினாற் பிறந்திறந்து பாரினில் சுழன்று யந்தப் பற்றினை விடுவாயென்ற பரமன்தா ளென்றுங் காப்பு.

(பாட்டு 1181 உரை காண்க) மூவாசைகளுமே எழிறப்புக்குக் கார்ணம்: அதை உணரவைத்து தஞ்சிகிச்சையால் கொஞ்சம் கொஞ்ச சமர்கப் பற்றறுத்து இருவினையும் நீக்கியாண்டன. மனமும் பரிசுதி தழாக வரும் வரை மருத்துவன் சிகிச்சை செய்தான். ஐம்புள்ளகளும் வெளியேறின (2-1032) உடனின்றே ஒன்றின் அகத்தினராய் சிகிச்சை செய்வான். அந்தப் பேரருள் வாய்ந்த அகமே காப்பு. (6)

164 வந்தனை செய்திட்டா தமிழ் 318

1186 உண்ணுதே யுறங்காதே யூரூராய்த் திரியாதே
பெண் ணுசை வையாதே — தமிழ்
பிரமத்தை யறிந்திட்டா.

இயமக் நியமங்கைப்பிடித் தொழுகி இறைவனிடம் ஓப்படைக்க பரிசுத்தமான உள்ளம் தோன்றும். இருவினையும் விட்டகலும், பெண் ணுசை பொன்னுசை மன்னுசை முன்றும் விட்டகலும்: ஆனால் நான் எனும் ஆணவழுவினைப் புண்டாக்கும் ஐபுலன் தயங்கி நிற்கும் [முன் 1033 உரை காண்க] ஐம்புலன் மயக்கத்தை திருவருளாலறிந்து திருவருளாலே உண்ணுது உறங்காது யூரூராய்த் திரிந்து பிச்சைக்கேகி அந்த ஆணவழுவினைப்பு அழியவும் ஐம்புலன் தயங்கித் தயங்கி விட்ட கலஷங் கருணலாம்: அகஞ்ச இவளிங்க வடிவாக விளங்கப் பிரமத்தை யறிந்திட்டா. (1)

1187 கண்ணுக் கண்டிட்டா காலைமே வேற்றிட்டா
விண் ணுணம் பேசாதே — தமிழ்
வேறுபொரு ளில்லையடா

[முன்விளக்கந்தொடர] ஐம்புலனும் தயங்கித் தயங்கி வெளியேறுவதைக் கண்ணுரைக் கண்டிடு! மனம் ஒடுங்கும். இருவினையும் விட்டக லும்: “நினைவொன்று நினையாமல் நிற்கின் அகம் என்பர்” எனும்

தாயுமானவர் தரும் பொருளின் உண்மை விளங்க “ நிட்டைகூட அருள் பெருகும் ” உயிர்க்காற்றை இருவாசலுமடைத்து மேலேற்றிச் சுழுமிலையைத் திறந்து கொண்டு சமுத்தியிலும் அப்பாலும் செலுத்திமுலநிலத்தில் அடைத்து (2-77) விடு. வேறு பொருள் ஒன்றுமில்லை வெறுக்கதை பேசாதே. (2)

1188 எண்ணும் வெண்ணிட்டா இயைந்தபடி நடந்திட்டா
மண்ணுசை வையாதே — தம்பி
மலரடியைப் போற்றிட்டா.

[முன்பாட்டு விளக்கந் தொடர] மூலநிலத்தில் அறிவுஸ்வாலீ எழும்பும். மேலைநிலத்து வெண்ணெண்ணிட்டா இல்லைத் தரிசனங் காண்பாய். எண்ணுமல் எண்ணு. ஜீவன் முத்தனை மூவாசையும் விட்டகலப் பாசபந்தக்கயிறு ஏரிந்தவனுய், ஆரூரு தத்துவங்களும் தொன் டு செய்ய நீ இசைந்தபடி நடந்திட்டா. நிட்டை கூடி அவனைப் போற்றிட்டா; (3)

1189 எண்ணுகத் தானையென்றுந் தோத்திரம்நீ
அண்ணை பிதாக்குருவை — தம்பி
அண்புடனே போற்றிட்டா செய்திட்டா

கன்னுகத்தான் சம்மாயிருக்கு மகழுடையான். ஜீவன் முத்தனைக வாழும் அகத்தில் மோனகுருவாகச் செயவிலீடுபெவன். நிட்டைகூடி அவனை மறவாது தோத்திரித்து வாழுவாய். பருவத்துக் கேற்ற பதவி யில் உன்னை வைத்து வளர்த்த தாய் தந்தையரயும் குருவையும் போற்றிட்டா. (4)

1190 வலமிடமாய்ச் செல்லுகின்ற வாயுவைநீ தம்பியடா
பவமுனக்கு வந்துவிடுந் — தம்பி
பற்றற்று நின்றிட்டா.

[முன் பாட்டு 1187 உரை காண்க] “இடையிங்கலை என்னுமிருவாலூலு மோடுகின்ற உயிர்க்காற்றை யடக்கி சுழுமுனைக்கூடாக மூலநிலத்திலைடைத்துவிடு (2-9) நிட்டைகூடி ஜீவன் முத்தனை பதவியைடைவாய்: பற்றற்று வாழ்ந்திடுவாய். (முன் உரை 1188; 1189: காண்க.) (5)

1191 குலநலம் பாராதே கோபம் நெஞ்சில் வையாதே
தலமாறுந் தாண்டிட்டா — தம்பி
தனிமையைநீ நாடிட்டா

பெரியவர் சிறியவர் என்று வித்தியாசம் காணுதே. பேதமற்ற உலகினைக் கண்ணுறுக்கன்டு (2-701) பொய் களவு பொருமை வஞ்சகம் கோபம் சஞ்சலமுமற்று உலகினில் நீவாழ்வாய். உலகி னி ல் சாக்ஷி அனுமதிப்பவன், தாங்குவோன், அனுபவிப்பவன், மாகேஸ் வருள் பரமேஸ்வரன் எனும் ஆறுபடிகளுந் தாண்டி ஜீவன் முத்தனைக் வாழ்ந்தும் இறைவனுடன் ஒன்றுபட்ட ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளை மையனுக தவிமையை நாடி இன்புற்றிருப்பாயே. (6)

1192 உண்டில்லை யென்றுசொல்லி யுரையாட

வேண்டாமடா

கண்டு களித்திட்டா — தம்பி

கருளைவெள்ளம் பெருகுமடா

விவபெருமான் இங்வளவு அவ்வளவு, இன்னதன்மையர், இங்கு தரின் காணலாம், அங்குகாணலாம் என்று வீணவாதம் பேசாதே. நிட்டடைடி அவரைக் கண்டு களித்திடு. வேறு ஒன்றும் பேசாதே, எல் லாமவனேயைச், எல்லாமவன் செயலேயென உணர் வாய் தர்ய போலும் கருளை வெள்ளம் உலகினில் பெருகும். (7)

1193 பண்டுசெய்த வல்விழைநேரய் பாரிற் பறக்குமடா நன்றென்றுந் தீதென்றுந் - தம்பி நடுவாக நின்றிட்டா.

[முன் பாட்டுரை தொடர்] அவ்வண்ணம் தலமாறுக் தாண்டி கண்டு களித்து கருளை வெள்ளம் பெருக ஐந்தெஸழிலுங் குனித் தருளுமையனுக வாழும் போது வல்விழை தொல்வினை எங்கே? நன்மை தீமை புண்ணியம் பாவமெங்கே? எல்லாம் பொடி சாய்ப ராகப் பறந்து விட்டது. இறைவனுகவே, விழைமுதலாம் முதல் வனுக்காக நின்று, அவன் உண்ணின்றியக்கத் தொண்டாற்றுவாய். ஒருங்குடனும் கூடிய அங்போ கோபமோ வையாதே. நடுவு நிலை சார்ந்திட்டா. (8)

1194 கொட்டுக்கொடுக்க குருவாக்கை மறவாதே அன்றுமின்று மென்றுந் தம்பி அப்படியே யுள்ளத்தா.

ஏறவழி நிறபோன் கொல்லா ஸிரதம் பூண்டோன்; இறைவனுடன் ஒன்றுபட்டுச் செயலிலீடுபடுவோன். அதற்கு மாருகக் கொன் கிருஷ்ண புசியாதே; விழைப்பயன் விளைவிக்கும் செயலிலீடுபடாதே;

அதே குரு செல்லப்பன் தந்த நண்வாக்கு. அதை மறவாதே. பர சிவான்மாவாமுலகு, எல்லா மன செயலேயாய், நம்மென்னைங் களாலே உண்டாக்கப்பட்டபடியே அப்படியேயுள்ளது. (2-1178)

(9)

1195. மன்றுபறித் துண்ணுதே மாயத்திற் சிக்காதே
குன்றுபோல் நின்றிடடரா - தம்பி!
குறைவொன்று மில்லையடா.

கிரைவனுதூண்டாக்கப் பட்டபடியே உலகம் நடக்க கம்மா இருந்தே செயலிலீடுபடு. அதற்கு மாருக ஐம்புலன் வழிப்பட்டுத் தொழிலிலீடுபடாதே (முன் பாட்டுரை கான்க). மாயை மயக்கந் தருவது. அதில் சிக்குண்ணுதே; காமியகர்மம் புரியாதே. மாமேரு எனும் உலகியல் வாழ்க்கைக் குன்றில், அவனுலே, நம்மென்னைங் களாலே (முன் பாட்டுரை) உண்டாக்கிய அப்படியேயுள்ள (2-1178) குன்று போல் செயலிலீடுபடு ஸ்ரீனீப்பயன் விளையாது; குறைவொன்று மில்லையடா; பிறப்பையறுப்பாய்.

(10)

1196 இந்தப் பத்துப் பாட்லையும் இரவும்பக அஞ்சோல்வி
வந்தனை செயதிடடா - தம்பி
வறுமைபிலி திருமடா.

பத்துப் பாட்டுக்களையும் உரையுணர்ந்து சொல்லு. அறிந்தது அறிந்தபடியே அதன் வழிநின்று வாழுவேண்டும் (சொல்லுதல்) குரு விளையும் விட்டு நீங்கும் நிட்டை கூடுவாய்; வறுமை மலப்பினி நீங்கும்; பிறப்பை யறுப்பாய்.

(11)

165 நினையின் மாந்தர்காள் 319

1197 நினையின் மாந்தர்காள் நினையின் மாந்தர்காள்
நீரேழி சிவதொண்டன் வாழ்க (நினையின்)

அனைவரு பொன்றுயக்க கூடியவளை
ஆதுரித் தன்பு பாராட்டிப்
புனைந்து பூமாலை சூட்டிப் புகழ்ந்து (நினையின்)

அறவழி நீற்போன் சிவதொண்டன். அறவழி நின்று நிழ்காமிய கர்மமே புரிவான். காமிய கர்மம் புரியின் எத்துணைப் பெரிது விளங்கும் பொருட் செலவுடா செய்யந் தொண்டாகிலும் அது நல்லற மல்ல; சிவதொண்டல். அதை உரைப்பதும், ஊரில் பரவச் செய்து மே சிவதொண்டன். சிவதொண்டு நீரேழி வாழ்கவென்று போற்றுவோம்.

நம் இல்லங்களிலிருந்தே நம் வேலையைச் சிவதொண்டாகவே அறவழி நின்று ஆற்றுவோம். நிஷ்காமிய கர்மமே புரிவோம். ஒய்வு நேரத்தில் சிவதொண்டன் பத்திரிகையை வாசித்து அதன்வழி நிறபோம். அவ்வழியே ஒன்று சேஷ்ந்த அறம். நல்லறம் உலகினிற் பரவச் செய்வோம். அவ்வழி புனீந்து பூமாலை சூட்டிப் புகழுவோம். சிவதொண்டன் கூறும் அறவழி நிறபோம். நல்லறமுலகினிற் பரவச் செய்வோம்,

(1)

1198 திணைத்துணைப் போதும் மறவாது சிந்தித்துத் தேவாரம் திருவாசக மோதி. (நினைவின்)

திணையளவு நேரமும் அவனை, சீவன் எனும் நாமமுடைய அவனை மறவோம். நாம் வேண்டிய வாரே நம் எண்ணங்கள் உண்டாக்கிய வாரே படைத்தல் காத்தல் அழித்தற் கடவுளராகிய மும்முர்த்திகளுந் தொழில் புரிகிறார்கள். அந்த மும்முர்த்திகளுக்கும் மூர்த்தியாகிய சிவனே நம்மென்னங்கள். அவற்றைத் திணையளவு போறினிலும் மறவோம். அவனிடமே நம்மென்னங்களை ஒப்படைப்போம். தேவார திருவாசகமோதியே நம் எண்ணங்களை அவனிடமொப்படைப்போம்: மூவாசையாலுட்டாகும் எண்ணங்களை ஜூழிப்போம்: திரிதோஷமிறக்கச் செய்வோம். தேவாரதிருவாசகமோதி சிவனென்றநாமமுடைய அவனை மறவாது நிஷ்காமிய கர்மமே, அவனுக்கே அர்ப்பணமாகச் செயல் புரிவோம். இருவிணையையு மொழிப்போம். நல்லறம் புரிவோம் நமைன வெல்லுவோம்.

(2)

1199 முனைத்து வரும் பெருங் கூற்றை யுதைத்த முதல்வரைத் திங்கள் தொறும் நும்மனம் (நினைவின்)

மண் பெண் பொன் எனும் மூவாசையுமே எண்ணங்களை உட்டாக்குவன: (முன்பாட்டுரை காண்க) போற்றி செய்து அவ்வெண்ணங்களை இறக்கக் செய்வோம். மார்க்கண்டேய முனிவர் சிவவிங்க பூசை செய்து தம்மகமே சிவலிங்க வடிவர்க்க கண்டார். முத்திறப்புணர்ப்பாம் அந்நிலையில் சித்தாகாசமாகிய அகமும் தம்முயிர் ஜூழியும் பரமாகாசத்திரையாகிய பரசிவான்மாவா முலகுடன் ஒன்று கூடியே சத்தியுஞ் சிவமுமான அர்த்தநாரீஸ்வர சிவபெருமானாகக் கண்டார். அந்தச் சிவலிங்கத்தூடாக, மேற் கூறிய அகமுண்டாக்கி

யபடியே, சிவபெருமான் உண்டாக்கிப் பிறப்பிறப்பை ஒழித்தார்; நமனை உதைத்தார். அந்த முனிவரைப் போல (1198 கூறியபடி) தேவார திருவாசக போதி நமனை வெல்லுவோம்; முனைந்து வரும் ஆசைகளையும் எண்ணங்களையும் ஒழிப்பவனை அந்தப்பெரும் நமனை உதைத்த சிவபெருமானை (முன்னுரை காண்க) நம்முள்ளத்தே உண்டாக்கும் சிவதொண்டன் மாதந்தோறும் வருவான். அவனை நினைந்து அவ்வழி நிற்போம்.

(3)

1200 அனைந்து வந்து ஆசான் செய்பிய

அரிய வாசகந் தருஞ்சிவ தொண்டனை (நினைமின்)

(முன் பாட்டுரை தொடர) அவ்வாறு வாழ்க்கையெய்தி அனைந்து எம் ரூனகுரவன் சொல்லிய அவ்வாசகங்கள் ஏகாண்ட சிவதொண்டனை நினையுங்கள். பூசையுந் தோத்திரமுஞ் செய்து எண்ணங்கள் தாமிறக்கவும் அறவழி நின்று சிவதொண்டாற்றவு மருள் புரியுஞ் சிவதொண்டனை நினைமின்.

(4)

1201 கணக்குங் கடல்சூழ் இலங்கைத் தீவில்

கதிரொளி போலொளி பரப்புந் தெரண்டனை

(நினைமின்)

மனத்திலே கோன்றுவது அலைபோலும் எண்ணங்கள்; அலையற்ற நீரில் பொருட்களைத் தெளிவாகக் காணலாம். எண்ணங்கள் இறக்க அசுந்தோன்றும். ஆகவே இறைவனைத் தெளிவாகக் காணலாம். இலங்கைத்தீவைச் சூழச் செய்து வெள்ளும் கடல்; அவ்வாறே பல பொருட்களுக்கு நடுவே நம்மகம். மாயை உலகாகிய வாழ்க்கைக் கடலில் மும்மலப்பினிப்பாம் பாருங்கல்லுடன் கட்டி விட்டிருக்கும் இவ்வகம். மூவாசையால் உண்டாக்கப்பட்ட எண்ணங்கள்; அலைகள்; அவ்வலைகள் இன்பதுன்பம், மகிழ்வறுதல் துக்கக் கடலில் ஆழ்தலாகிய பெருஞ் சத்தத்துடன் திகழ்கின்றதே. சத்தமும் கருமேகமும் சூரியனை மறைக்கிறதே. சூரியன் அவற்றாடாகக் கதிர்களைச் செலுத்த அக்கதிரொளி எங்கள் தீவையடைவது போன்றுமே; சிவதொண்டன் எனுங் கதிரவன் தம்மொழிகளை எம்மகத்தை வந்தையச் செய்கிறான். நாம் உய்யவழி காட்டுகிறான். அவனை நினைமின்கள்; கதிரொளிகளை அகத்தே கண்டு உய்யுங்கள்.

(5)

1202 வினைப்பகை வெல்ல விருது கட்டிய

வேத மோதும் வித்தகத் தொண்டனை (நினைமின்)

விருதுகட்டுதல் = சங்கற்பித்துக் கொள்ளுதல்: குருவடிவாக எழுந்தருளிய இறைவனே சங்கற்பஞ் செய்பவன். அவ்வாறு சங்கற் பஞ் செய்பவர் செய்த சிவகுருவின் மொழிகளையே சிவதொண்டன் கொண்டு வருகிறான். அவை முன் கூறியவாறு வாழ்க்கை யெனுங் கடவில் நம்மைக் கட்டிய பாருங்கல்லாகிய மும்மலப் பினிப்பை விளைப்பகையை வெல்லவும், கட்டவிழச் செய்யவும் துணைநிற்கும், பின் இறைவனையடைய வழிநிற்கும்.

(6)

1203 சுணைக்கும் நல்லூர் தூயசற் குருவின் துணையடிமற வாத தொண்டனை (நினையின்)

அறவழி நின்றால் இறைவனுடைய ஒலித்திகழும். செல்லப்பாச்சா மியாருடைய அகம், நல்லூர் என்றும், பொங்குங் கடல் போலு, அவனுடைய ஒலித்திரளை பெரும் அலைகளைப் பரவச் செய்வன. அவ்வன்றை பெரும் மகிழ்ச்சி எனுஞ் சத்தத்துடன், ஒளித்திரளை அலைகளைப் பரவச் செய்யும் தூயகுரு செல்லாப்பாச் சாமியாருடைய துணை நிற்கும் ஒளித்திரளை மறவாது உள்ளத்தே என்றந் திகழ வந்த போக கவாமியாரைத், தொண்டனை அவர் உண்டாக்கிய தொண்டனை நினையின்.

(7)-

166. சிவனடி வாழ்க 320

1204 உலகெலா முனைர்ந்த வொருவ னடிவாழ்க அலகிலா நரத னடியினை வாழ்க சருப் முதலா யிருந்தோ னடிவாழ்க மாருக் கருளை வள்ளலடி வாழ்க சிவனெனும் நாமத் திருவுடையான் தாள்வாழ்க என்னை விலகா விறைவனடி வாழ்க அன்னைபோல் வந்த வவனடி வாழ்க பின்னைப் பிறவிப் பெருமர னடிவாழ்க முன்னைவினை தீர்த்த முதல்வனடி வாழ்க எல்லாமா யல்லவுமா யிருந்தோ னடிவெவ்க (10) கொல்லானை யுரிபோர்த்த குழக னடிவெவ்க தில்லையிற் கூத்தன் திருவடிகள் மிகவெல்க எல்லையில் லாத இறைவ னடிவெவ்க கல்லானை கன்னல் கறிக்கவைத்தேர னடிபோற்றி நல்லோரை நாளஞ்சும் பிரியா னடிபோற்றி நாரண்ணுங் காணுத நாத னடிபோற்றி

ஆரணமுங் காணு வடியினைகள் தாம்போற்றி
பூரண மான புண்ணியன்றன் தாள்போற்றி
எல்லையில் வரம் விறந்து பிறந்தேன
எல்லையில் வாத கருணையினை வாண்டபின்பு (20)
கண்டேன் களித்தேன் கலங்காத சித்தமின்று
கொண்டேன் குளித்தேன் குவலயத்தி வாசை
விண்டேன் வெளிப்பட்டேன் வேறென்றி
யெல்லாம் விச்சையுமே

அண்டாத வண்ண மடிமைகொண்ட பெம்மானே
பொன்னுன மேனியனே போக்குவர வில்லானே
எந்நாளு மென்னை மறவரப் பெருமானே
அடியார்த மூள்ளமே யாலயமாய்க் கொண்டோனே
கடியார் புரூன்றுங் கண்ணழலாற் செற்றேனே
முடியா முதலே முதலீரு மானவனே
அடியேன யாட்கொண்ட வையா பெருமானே (30)
பெரும்மை மேனியனே பூங்குழல்ளள் பாகனே
படிமிதில் வேடனிட்ட பன்றியு னுண்டானே
அடியார்க் கடியனே ஆனந்தக் கூத்தனே
பான்டியனுய் வந்துமண்ணிற் பாரங்ட

பெம்மானே
வேண்டுவார் வேண்டுவதை விரும்பிக் கொடுப்
போனே

இருநிலனுய்த் தீயா யிருந்த விறையோனே
மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்தங் கிருந்தவனே
அப்பருக்குப் பொற்கா சளித்த பெருமானே
ஓப்பிலா வொன்றே யொளியே யெனவழுத்தி
எப்பொழுது முன்னை யிறைஞ்சத்
தப்பிலாத் தண்ணருளைத் தந்தாள் தனிப்

பொருளே (40)

எப்பொருளிலும் வியாபியாயிருந்து இயக்குந்தன்மையை மோன
மெய்திய அசத்தினராய் நான் அறியத்தந்த ஒருவனை; ஏகனேநெகனுய்
விளங்குபவனை (2-85) தனி திடியங்காது ஒரே பொருளாய் விளங்குப
வனை. வாழ்த்துவோம் ஈற்றில்ஜுந்தெழுத்துச் சோதியாய் விளங்கும்
விவபெருமானின் இரு பாதாரவிந்தன்களான ஆடியபாதம் பரசிவாளி

மாவாழுவகும், ஊன்றுபாதமான உள்ளத்தே விளங்கும் தலைச் சோதிப் பொருளுமே இணையடிகளாம். ஆதியாடுமந்தமுமாடுமுள்ள பொருளேயது. சிவன் எனும் நாமம் வினைத்தனமையினின்றும் நீங்கும் நோக்கமாகவுள்ள பொருளையுங் குறிப்பது. என்குண்த்தான் திங்கள் கங்கை பாம்பும்சடையுடையோன் முதலியனவே. கங்கையும்பாம்பும் ஒருங்கே ஐம்புள்ள உணர்வில்லாத கருணையைக் குறிப்பது. முழுவதுமவனிடம் ஒப்படைக்க என் உடம்பைத் தன் வீடாகக் கொண்டவன். உலகினில் தாயும்-சேயும் போல் அவ்புண்டு பரசிவான்மாவாழுவகும் நானும் ஒன்றுபட்டோம். பிறப்பையறாக்கும் பெருமானே! என் அகங்குடி ஒன்றுபட்டோம். பிறப்பையறாக்கும் பெருமானே! என் அகங்குடி கொண்டவன் “சிவன்” எனும் நாமம் உணர்ந்தவாறே விணைப்பகை தீர்ந்தது: திருவருள் ஞகைவர வினைப்பகை நீங்கிறற்று. அகந்தோன்றி மோன்றிலையெய்தி பொதுநடம் புரியுமிழறவைக் கண்டு எல்லாவுல குமாம் பொருளானேன்: பக்தி எனும் சங்கிளியினால் கட்டி மதம் பிடித்த யாணைபோன்ற மனம் அவனுள் ஒடுங்கியது. நிட்டை கூடித் தில்லைத் தரிசும் கண்டேன். எல்லை; காலவெல்லையோ தேசவெல்லையோ இல்லாதது, கல்வியறி வில்லாத மூடனும் பக்தி மேல்ட்டினால் தோத்திரங்க செய்பவன் கற்கண்டோ தேஞ்சேவன்று அவர் சிலைகளில் தோத்திரங்க செய்பவன் கற்கண்டோ தேஞ்சேவன்று அவர் உள்ளங்கொண்டவராய் நிற்பவன் அறிஞன், புதஞ்குழப் பொதுநடம் கானுபவர் உள்ளம் விட்டு நீங்காதவன். ஆரணனும் நாரணனும், பிரமாவும் விஷ்ணுவும் கானுதலைந்தனர்: ஐந்தெழுத்துச் சோதியி லாழ்ந்தவன் பூரணன்: எல்லையில்லாத பிறவிக்கடவில் கிடந்தேனை யான்வேண்டத் தன் அளவில்லாத திருவருளைப் பாலித்து அவன் என்னை ஆண்டருள் புரிய நிட்டை கூடிக்கண்டேங். சிந்தை தெளிந்தேன். முழு வதும் பின்க்கிலாத பெருமாணிடம் ஒப்படைத்தேன். பேரானந்தக்கடவில் ஆழ்ந்தேன்: ஆழ்ந்து கிடந்து அதே உருவமானேன். பாசபந்த மொமொமெரிந்தன. தாமரை இலையில் நீர் போல மாயை உலகுடன் மெலாமெரிந்தன. தாமரை இலையில் நீர் போல மாயை உலகுடன் வேறுபட்டு பேதமில்லாத பொருளைக் கண்டு (2-701 ஒன்று பட்டு) அப் பொருளும் நானுமொன்றுபட்டோம். மார்க்கண்டேயரைப் போன்ற சிவவிங்க வடிவான அகமுடையோனும் பொன்னனை விமலங்கும் பிறப்பைறுத்தேன்: ஒருநாளும் அவனை மறவாத உத்தமன் கோயிலான இவ்வடம்பு அவன் வீடு. புராமன்றும் தன் நெற்றிக்கண் அறிவுஸ்லாக்கியால் கட்டுப்பாரித்தவன்: ஆதியுமந்தமுமில்லாதவன்: என்னையான்டருள் கொடுத்தவன். ஆணவமலத்தைச் சுட்டெரித்து வெண்ணீரு பூசியவன். அம்மையை இடப்பாகமாகவுடையோன். சாக்ஷி அனுமதிப்பவன். தாங்குவோன் எனுமாறு படிதாண்டி அப்பாலே வேறுநன்றி மில்லாது அவனையாய் நின்ற கண்ணப்பன் கொடுத்த பன்றி ஊன்

கொண்டவன். அவ்வடியார்க்கு ஏவல் புரிபவன்: வேறென்றும் வேண்டாத தடாதகையின் கணவனுடைய சுந்தரபாண்டியனுக் குறையை கூட்டுவன். வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதைக் கொடுப்பவன். முக்கட்ட பிரானுய் இரவிமதிதீயாகி விளங்குபவன். நிட்டாட கூடியவர், அகத்தே சக்தியும்-சிவமுமாக விளங்குபவன். திருநாவுக்கரசுக்கு பிறப்பிறப் பில்லாத அருளினைக் காட்டிப் பொற்காக அளித்தவன் வேறென்றும் காணுதவனுய் ஒப்பிலாத அவண்டே கண்டு இன்புற்று என்றும் மறவாதே வாழுவும், என்னுள் நின்று தப்பில்லாத ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையாக வாழுவும் அருள் தந்தவன்.

167 ஆள வேண்டுமே 321

இராகம் - சங்கராபரணம்

தாளம் - திரிபுடை

பஸ்ஸவி

1205 சஞ்சல மிகவும் மிஞ்சுதே சற்குருநாதா
தமியேன யாள வேண்டும். (சஞ்சல)
அருபஸ்ஸவி

வஞ்சம் பொருமை கோபம் வரவர் நெருக்குதே
வாணு வினாசை மிகமிகப் பெருக்குதே (சஞ்சல)
சாணம்

எப்படிச் சொன்னாலும்நீ யேனென்று கேளாமல்
செப்படி வித்தை செய்தல் திருவருட் காகுமோ
ஒப்புவமை யில்லாத அப்பனே செல்லப்பனே
உன்றுணை யல்லாம லொருவரு மில்லை ஜயா.

(சஞ்சல)

மனக்குரங்கானது ஜம்புலக்கனி மரத்துப் பற்பலவாகிய புத்திக் கிளை வழியே தாவித்தாவி அலைந்து, சஞ்சலம் மிகவும் கூட வளருதே என் குருநாதா: உன்னுடைய திருவருளால் நீ என்னை ஆள, ஜம்புலனும் உன் கைவசமாக, மனமொடுங்கச் சஞ்சலம் தீரு மே: அமைதி உண்டாகுமே.

ஆசைப்பட்ட பொருட்கள் கிடையாமல் சஞ்சலம் மிகக்கூடவே கோபம், வஞ்சலம், பெருமை கூடியே எளியேன வருத்துதே: முன் ஆசைப்பட்ட பொருட்கள் கிடைத்தால் அது பின்னும் மிகவும் கூடியளவு பொருட்களை வேண்டி நிற்கிறதே.

எளியேன் எவ்வளவு உன்னுடன் அன்பு கொண்டாலும் தேவாரீர்கள் முடிச் செப்படிவித்தை செய்து ஆசைப் பெருக்கத்தை உண்டாக்குகிறீர். மலையிடுக்கிலே கிடக்கும் வேர் போன்று ஜம்புல வேட்கையாலுடைாகும் நான் எனது எனும் ஆணவழுனைப்பு எளியேனை ரமாற்றச் செப்படிவித்தை செய்கிறோ. அது உம்முடைய பெருந்தன்னளிகொண்ட திருவருஞ்குத் தகாத செயலே, பெரிய எம்பெருமானே. என்னப்பனே, செல்லப்பனே நீர் ஐந்தொழிலுக் குனித்தருஞ்சையாக எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து சீருடனும் சிறப்புடனுமியங்குகிறோ, ஆகையால் ஒப்பாருங் மிக்காருமில்லையே. நீர் அருள்புரியாவிடில் வேறு யார் துணை அப்பனே.

168 திருவருள் தருவாயே 322

இராகம் - மோகனம்

தாளம் - ஆதி

பல்லவி

1206 தெய்வமே திருவருள் தருவாயே நீ

அநுபஸ்தனி

வையக மீதில் வணங்க அறியேன்
பொய்யும் புலையுங் கொலையுந் தவிரேன்

(தெய்வமே)

சுரணங்கள்

கையும் மெய்யுங் கருத்துக் கிசைய
ஐயா தந்தனை யதையா ஏறியேன்
மெய்யா யுன்றன் மெல்லடிக் கபயம்
மேலும் மேலும் உனையான் வேண்டுவன்

(தெய்வமே)

செந்தெநலுங் கன்னலுஞ் செறியும்நல் ஹாரில்
தேசிகன் தாசன் யோக சுவாமி
சொல்லுங் கீதம் சொல்லுவார் கேட்பார்
துன்பம் நீங்கி யின்ப மோங்கும். (தெய்வமே)

எம்பெருமானே என்னுடைய ஊழ்வினைப் பயனுக அகைகிறேன்,
அவ்வண்ணம் அலையாமல் உன்னுடைய திருவருள் தந்து, சிந்தை
தெளிவித்து கிவன் செயலின் உண்மை விளங்க அருளுவிரே.

ஊழ்வினையின் பயனாக மாயையில் சிக்குண்டு உண்ணே மறந்து பொய், கொலை, காமம், பொருளார்சை, பொருமை முதலிய தாமச குணங்களால் கட்டுண்ட எளியேன் உண்ணே வணங்குகிறேனில்லை. உண்ணிருவருளை என் மனம் நாடவில்லை.

எளியேன் முன்செய்த வினாப்பியனுக்கேற்றவாறே தன் ஜி வாய்ந்த எம்பெருமானே எண்ணே என் வினைத்தன்மையினின்றும் நீத்கும் நோக்கமாக அதற்குத் தகுந்தவாறு உடலத்தையும் பொருத்தி வைத்து அதற்குத் தகுந்தவாறு செயலில் ஈடுபடுத்தியும் உடன் நின்றும் செயல்புரிகின்றீர். செயலில் ஈடுபடும் கரங்களும், உடம்பும் நம் எண்ணங்களுக்கு இசைந்தவாறே தந்தருளினீர். அந்த நோக்கத்தை யான் அறியேனே. அறியாதே அலைகிறேனே. திருவருள் தருவாயே. எளியேன் உடல், பொருள், ஆவி முன்றையும் கைவசம் ஒப்படைக்கிறேன். நீரே உடனின்று செயலிலீடுபடுத்தி வினாப்பகை நீக்கியருளும். இருவினையும் நீங்கவே மனமொடுங்கும். மேலும் சிகிச்சை செய்தே மறைந்து கிடக்கும் ஆணவ முனைப்பையும் ஐப்புலன்களையும் தயங்கித்தயங்கி வெளியேற அருள்புரிவிரே.

இறைவனுக்கெனத் தெளிந்தெடுத்த செந்தெல் போன்ற பிரசாதம், ஆவி, ஈடேற அருள்புரியும் எண்குணந்தான்: நல்லுணவும் கூட கள்ளு போல் சுத்திக்கும் பேரானந்த வெள்ளமும் தேங்கி விளங்கும் நல்லகத்தில், நீரை உருவெடுத்தாற் போல்உண்ணின்று சௌர்ல்ல; தாசன் யோகஶாமி பாடும் இக் கீநங்களைப் பாடுவோரும், கேட்போரும் தம் மலப்பினி என்னுந் துங்பத்தினின்றும் விடுபட்டு மெய்யன்பராகி உம்மை வந்தடைந்து இன்புறுவர்.

169 தாளம் போடு 323

1207 தாளம் போடு தாளம் போடு தாளம் போடு

தன்னையறிந்தோ மென்று சொல்லித் தாளம் போடு

பியோகக்வாமிகளே “தேனாரும் நல் ஊரில் கீவன் முத்தனுய வாழ்ந்த கோனாகுஞ் செல்லப்பாகை கும்பிடும் மாணுக்கன்”, (2-990) ஐந் தொழி ஊங் குனித்தருஞான் கோனாகுஞ் செல்லப்ப மூந்தியை (2-473) க் கூவியழைத்து “தாம் தீமி திமி தீமி ததுங் கிண தோ மென்று தானே தானும் நின்று சவிப்பற நடஞ் செய்யும்”, என்று பாடுகிறார் காணக (2-990) உலகம் நாடக மேடை; வினை முதலாம் முதல்வன் எழுதிய சித்திரம் நாடகம். உலகியல் வாழ்க்கையில் அதை அறிந்தவர்., தன் ஸை அறிந்தவர்கள், சாக்ஷி என்னும் ஆறு படிகளிலும் நின்று நடித்து அப்பால் செல்வார்கள்: அறியா

தார் மாண்டு மாயையில் கிடந்துமல்வார்கள்: அந்தக் கூத்தையே இங்கே நடித்துக் காட்டுகிறார். தன்னைத்தானே யறிந்த மெய்யன் பர் சிவகுருவின் உதவி கொண்டு நடனமிடுவார்கள்: மருத்துவங்கு சிவகுருவின் சோதனையில் முழுவதுமே ஒப்புக் கொடுத்துத் “தன்னை யறிந்தோமென்று சொல்லித் தாளம் போடு” என்கிறார்: (1)

1208 ஆழநீள மில்லையென்று தாளம்போடு
அவனேநா மென்றுசொல்லித் தாளம்போடு

தம் மிறைவனுடன் கூடியே ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையங்கை உயிரில் உயிருள் பொருள் எத்தனையோ அத்தனக்கும் அருட்கண்ணைக் கூடுதலைக்கும் நிற்பர்: அவ்வாறு தானே உலகெங்கும் நிற்கையில் ஆழ மெங்கே நீளமெங்கே? தானே எங்கும் வியாபித்திருந்து செயலிலீடு படுகிறேன் ஆதவின் ‘அவனே நானென்று சொல்லித் தாளம்போடு’ என்கிறார். (2)

1209 வரமுவோ மென்றுவென்று தாளம்போடு
மாளமாட்டோ மென்றுசொல்லித் தாளம்போடு

நாம் மூவாசைய்ரலு முண்டான ஐம்புலன்களினால் கட்டுள்ள மாயையுலகில் மாளமாட்டோம். வினைப்பகையை, மலப்பினிப்பை வெல்வோம். ஐம்புலன்களும் நம்முடைய ஏவலாளர்களாகித் தொண்டாற்றுந் தத்துவாதித்தனேநான். தேகம் நம் வயமாகப் பேரானந் தம் இம்மையின்பழும், பிறப்பையறுக்கும் மறுமையின்பழும் உடையோன்று உலகினை வென்று ‘வாழ்வோம்’ என்று தாளம் போடு: என்கிறார். (3)

1210 நாம்நாம்நாம் என்றுசொல்லித் தாளம்போடு
நம்மையறிந் தோமென்று தாளம்போடு

முத்திறப்புனர்ப்பாம் அந்திலையில் பரசிவான்மாவாமுலகும் எளி யேனும் ஓன்றுபட்டோம். நம்மையறிந்தோம். ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையங்களப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்துநாம்நாம்நாம் என்று ஏகோபித்துக் கூறுகிறோம். உலக நடனமாகத் தாளம் போட்டு தாம் தீமி தீமி என்று நடனம்: (4)

1211 போம்போம் வினையென்று தாளம்போடு
பெம்மானுக் கடிமையென்று தாளம் போடு

வினைமுதலாம் முதல்வன் தண்ணளி வாய்ந் த முழுமுதல்வனே
என்னுண்ணின்றியக்க நான் கூத்தியற்றுகிறேன், கூத்தாடுகிறேன்.
அவனுடைய அடிமையே என்றேன். அவ்வாறு தன்னைத்தானேயறிந்து
முதல்வனுடன் ஒன்றுபட்டுக் கூத்தியற்றிக் கூத்தாடும் போது புண்
ணியம் பொவம் எனுமிருவினைக்கருமென்கே? ஒழிந்துவிட்டன. (5)

1212 ஓம்ளூம் என்றுசொல்லித் தூளம்போடு
உள்பொருள்நாம் என்றுசொல்லித் தாளம்போடு

பரசிவான்மாவாமுலகியல் வாழ்க்கையே “ஓம்” எனும் மெய்ப்
பொருள். அபேத உலகமாய் நாம் ஓனும பரசிவான்மாவாமுலகே
சத்தியுஞ் சிவமுமான அர்த்தநாரிஸ்வர ரூபம்; அதே உண்மைப்
பொருளாம் உள்பொருள். இவ்வாறு கூங்கீமயிழை உளங்கொண்டே
தாம் தீமி தீமி என்று நடனமிடு தாளம்போடு; (6)

170 சமயங் கடந்த சங்கரா வடைக்கலம் 324
நேரிசெய்யாசிரியப்பா

1213 உவமையொன் றில்லா வொன்றே யடைக்கலஞ்
சமயங் கடந்த சங்கரா வடைக்கலம்
அமையு மடியா ரண்பே யடைக்கலம்
உமையான் மகிழு மொருவா வடைக்கலம்
எந்தா யடைக்கல மிறைவா வடைக்கலஞ்
சிந்தனைக் கரிய சிவமே யடைக்கலம்
அந்தமு மாதியு மில்லாய் போற்றி
அந்தமு மாதியு முள்ளாய் போற்றி
ஒடும் பொன்னும் ஒன்றுய் நோக்குவார்
தேடும் பொருளே செல்வமே போற்றி
பாடு மடியார் பரனே போற்றி
வசடு மடியார் மழையே போற்றி
தேடக் கிடையாச் சிவமே போற்றி
ஆடகத் தில்லை யரனே போற்றி
குழைத்தெனை யாண்ட கோவே போற்றி
மழவிடை யேறும் மாதவ போற்றி
பிழைத்த வெல்லாம் பொறுப்பாய் போற்றி
தழைத்தநற் கொன்றைச் சடையாய் போற்றி

வரம்பி விண்ப வடிவே வாழ்க
கரத்து லங்கி கலந்தாய் வாழ்க
சிரத்திற் ரண்மதி தரித்தாய் வாழ்க
புரத்தை யெரித்த புங்கவ வாழ்க
வாழ்க வாழ்க நின்னடி வாழ்க
வாழ்க வாழ்க வையகம்
வாழ்க வாழ்க வைனுதல் மங்கையும் மகிழ்ந்தே.

எப்பொருஞம் நீயோகி நிற்கின்றும்; எச்செயலும் நீயே யென்றும் வேறு பொருள் உலகினில் எங்கே காணலாம். ஆகையால் உலமை யொன்றில்லத் தொன்ற நீ. உன் தண்ணவிக்கடைக்கலம்; எல்லாம் நீயோகியிருக்கையில் சமய வேறுபாடெங்கே? சாதிவேறு பாடெங்கே அந்தப் பரம பொருஞம் கடைக்கலம். அவ்வாறு உள்ள யடைந்த அடியவருடைய அன்பே எம் நம இங்மாயா வாழ்க்கையினின்றும் நீக்க அதன் புரியும் அன்பு. ஐந்தொழிலுங் குளித்தருஞமையன் மருத்துவானுஞ் சிவபெருமானுகச் சிகிச்சை செய்யுமன்பு. அந்த மருத்துவனின் அன்புக்கடைக்கலம்.

ஒவிக்கு மொ விவடிவானவளே அம்மை, ஒவித்திரளேயவள். பற ஹற்றவர் சிறை மீட்குமன்றைப் பேங்குவர். அற்றவர் கானு மொவித் தூரளே அம்மை. ஆதவின் பரசிவான்மாவாழலகை அம்மை அப்பனை மகிழ் வுடன் நோக்குவாய். [மருத்துவனின் சிகிச்சையில் துன்பம் நீக்கி இன்புறுவன் நோயாளி] அவ்வாறே தாய் போல் துன்பம் நீக்கி யானும் எந்தையே இறைவா அடைக்கலம். மாயாவுலது மூவாசையா லுண்டாகும் என்னங்களான அலைகளை மனத்தின்கண் உண்டாக்கு கிறதே. நிற்சிந்தனைய் நிற்றல் அரிதே. நிற்சிந்தனைய் அறியா அறி வில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஒன்றுஞ் செறியாச் செறிவே “சிவம்” என்பா. மாயையுலகில் மாண்குடிடப் போர்க்கரிதே “சிவம்” எனும் நிலை: அந்திலைபை யடையப்பெற்றேன். (போகவாயிகள் அதற்கேயடைக்கலம், ஆதியந்தமில்லாப் பொருளே, ஐந்தெழுந்துச் சோதியில் காணப்படும் பொருளே திருவந்தனே போற்றி. பொருட்களில் நின்றிபாத்தும் போது பிறக்கலுஞ் சாதலுமுடைய பொருளாய் விளங்குபவனே போற்றி. பிச்சைக்குக் கொண்டு செல்லும் ஒட்டுடையும் பொற்கு வியலை யும் சம்மாகக்கானும் அகமுடையோனும், “சிவன்” எனும் நாமமுடையோனே அகமுடையோனுமங்க கானும் மெய்ப்பொருளேதேடும் மெய்ப்பொருளே போற்றி, மெய்ப்பொருளை உள்ளத்தே கண்டு புகழ்ந்து பாடுபவரே போற்றி. தேடும் போது மருத்துவனின் சிகிச்சையில் ஜட்புலதுஞ் துயங்கி வெளியேறும் தண்ணவி வாய்ந்தவன் அப்பே தைக் கப்போது அருள்வடிவங் காட்டி ஆண்டருள் புரிய, வாடி

நின்ற மெஸ்தியர் ஆனந்தமாய் விழிந்ரபெறுகக் கூவியகூழக்கும் பரனே போற்றி. அவ்வாறு அரிதிலும் அரிதாய்க் கதடிக் கிடைக்கும் சிவமே பேரற்றி. அந்தச் ‘சிவம்’ எனும் நிலையடையப் போற்றேர் கானும் பொது நடம் புரியும் சில்லைக் கூத்தனே போற்றி. தாய் போன்ற அன்பினில் என்னை குழுத்து என்னை உண்டாக்கியவனே போற்றி. இளம்பராய்த்திலே சுலரமாகக் கல்வி கற்பிக்கலாம். முறைந் தவர்கள் கொண்ட என்னைக்களைபோர் ப்ர்வைனைக்களையோ கூற்றல்லிது. ஆகையால் இளமையிலேபே கல்வி பயில வேண்டும். உவமையாகவே இளங்கண்ணற மழுசிடையை ஊர்தியாகக் கொண்டவனித்துவன். பிள்ளை செய்யும் பிழைகளைப் பொறுப்பவள் தாய். வறுகையும் பின்னி துயரமுமே என்றும் இறைவனைக் காட்டுக் கூழி. கல்லாலமகர நிழலில் வீற்றிறுந்தே இறைவன் அறமுரைத்தான். கொண்டுறப்பு அந்திழில்லக் குறிப்பது. தழுமைக்க நம்பிகள்கூற. விரிந்து ஏல்லைக் கூத்து கூழி காட்டிய கல்லால நிழல் போன்ற உள்ளும் படைத்த மருத்துவங்கள் சிவனே போற்றி. மழுமையின்பம் வரம்பினின்பம். ஒரு துயரமும் ஸ்த்ர தனுகாது. அங்கத்தீயனுடை வருவினையுஞ் சுட்டெரிப்பவுன் முழுவதும் பினக்கிலாத பெருமானுக்கே ஒப்புவடக்க. குளிச்சியைக் கொடுப்பி புதே சந்திரன். முப்புரங்களையுமெரித்த புங்கவன் போற்றி. பிள்ளைக் குக்கு விளையாட்டுப் பொருட்கள் மூலம் கல்வி கற்பிப்பதுபோல், ஆகையையப்படும் உலகியல் வாழ்க்கை வரணிக்கத்துக் கிற்றின்பத்துக்கப்பால் கிடக்கும் பேரின்பத்தைக் காட்டி விலைபேசி சிற்பவர், மாணிக்கை வாசகர் குதிரை கொள்ளக் கொண்டு சென்ற பொன்னைப் பெற்றுக் கொண்டு பேரானந்தங் கொடுத்தார்.

1214 அளவிலா வொன்றே யன்பர்க ளன்பே ராவனைப் பாலை கூட்டுப்பால் உலகெலாம் நிறைந்த வொன்சட ரொள்ளுப் பெறுவெடுப்பு மலமிலா முதலே மாசிலா மணியே படியாட்டுத் தொழுத வரம் தயாஞ்வே மாங்காட்டுவ நிலம் நீர் தீகால் வரஞுய் நின்ற வியாடகை அலகிலா வாடலுடைய வப்பனே உடைப்பகை அழுதயில் ளோக்கரய்ப் பாற்கடலமூத்தாரைப் பாலுமிகு தொழுத சுந்தரர்க்காய்த் தூயபொன் வழங்கின்றுப் பாலுமிகு வழுதிபோல் வந்து மாழுடி தாங்கிப் பழுதிலாத பார்த்தனை யரண்டாய் கூடும் கூடு அந்தணன் வேண்ட வரிய சூற்றினை இழை கூம்பு வெந்திறற் றுளால் வீழுச்செய்தனை

கண்ணப்ப னூணைக் கலந்து புசித்தாய்
 என்பது கேட்டுஞ் னினையடி யடைந்தேன்
 என்பிழை யெல்லாம் பொறுப்பதுஞ் கடனே
 பொன்போல் மதியம் பொதிந்த சடையாய்
 அடைக்கலம் அடைக்கலம் அப்பனே
 படைக்கலம் நில்திருப் பஞ்சாக் கரமே.

உலகெங்குங் கடந்து நிற்றலால் அளவுகடந்தவன்; மந்துவன் சிகிச்சையில் நூண்ணிய திறனையும் அதனாலுண்டான பேரானந்தக் கையும் உணர்ந்தவன். அதனால் மாணிக்கவாசகர் போன்ற மெய்யண்பர்களுடைய அங்குப் பொருளான தாய் போன்றவன் அந்த ஒன்றி விளக்கு எல்லாப் பொருட்களிலும் அதனுலிவடிவாக நின்று என்னுள்ளத்தே தனிச்சுட்டிராளியாக ஏகன்னேகனுக மாகேஸ்வரன் சதாசிவன் பரமேஸ்வரருக விளங்கும் பொருள்: “எத்திக்குந்தானுகி என்னிடயத்தே யூறித்தித்திக்குங் கேவே” என்கிறுர் தாயுமானவர். மூழ்மலழுநிங்கிப் பரிசுத்தமான அக்கத்தேதோன்றும் மெய்ப்பொருளே. குற்றமிஷலாத மணியே. தண்ணளி வாய்ந்த முதல்வன் நல்லோர் அகத்தில் காணப்பட்டு புகழ்ந்து பாடப்படும் ஏகன்னேகன். பருப் பொருட்களான மண்ணுலகு மண்நீர் தீகால் ஆகாசமான ஜம்பூதங்களாகப் பொது நடம் புரியும் தில்லைக்குத்தனே. ஐந் தெழுத் துச் சோதியாம் தனிப்பெருங் பொருளான சிவனே. படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் இம்முன்றினாலும் கலங்கு விழிநீர் பெருக்கி உனை வேண்டி நிற்கும் பாலன் போன்றும் அகமுடைய மெய்யடியார்க்கு அவரை உலகியல் வாழ்க்கையினின்றும் நீக்கும் மருத்துவனஞ் சிவபெருமானுகச் சிகிச்சை செய்வான், பாற கட்டலை அழைத்துக் கடைவான். உமாநாதனுண் வெங்கைய தோன்றும், புராணம் பிறப்புதி கூறுவது, எழுந்த நஞ்சை பரம்பொருள் உண்டார். மேலும் கடைந்தபோது (ஸோமன்) சந்திர னும் கற்பக விருஷ்மும் காமதேனுவும் சிந்தாமணியும் அமிருதமும் உண்டாயின. வகுமி தேவியும் தோன்றினான். புத்திமான்கள் மனதை மத்தாகவும் பக்தியைக் கைங்கு வேதமாகிய கடலைக் கடையும் போது விஷமுன்டாவதில்லை. வேதத்தின் ஸாரமாகக் கடைந்தெடுத்த செங்கண்மைப்போல் (ஸோமன்) உமாநாதன் தோன்றுகிறான். ஈற்றில் சிவன் ஒருவனே தோன்றுகிறான்: (சிவானந்தலஹரி ச 37 கீழ்) மேற்கறியவரது பாற்கடலை அழைத்தாய். பின்சுந்தரர்க்குப் பொன்போலும் மோட்சம் அளித்தாய். மலையத்துவச பாண்டிபன் மகள் வேண்டியவாறு அவளை மனத்தும் சுந்தரபாண்டியனுக மதுரையில் அரசு புரிந்தாய். அத்தன்னான் மார்க்கங்கேடைபன் வேண்டியவரு அவன் பூசித்த சிவலிங்க வடிவாக, இரவிமதிதீ முன்று மொன்றுன் சிவவிங்கமரன் அகம் உண்டாக்கினும். அங்கே நீயே உருத்தாங்கி

நின்று இறப்புப் பிறப்புக்கு ஏதுவான இயமை வீழ்த்தி இறகிகச் செய்தன. கல்லியறில்லாத கண்ணப்பன் தன்பத்தி மேலிட்டினால் உண்ணத் திருக்காளத்தி மலையில் சில வடவாகக் கண்டான் ருசிகூடிய ஊனை இறைச்சியை உண்டும் அவன் பக்தியை சோதிக்க அவனு டைய ஊனைக் கேட்டு கண்ணை வேண்டின. ஊனுக்கு ஊனே வேண்டு பவன், சிறை கொள்ளும் அந்தனானை சுந்தரைனத் தன் சுந்ததியின் சிறையெனக் கூவியாண்டு அருள் புரிந்தன. இவ்வாறே பலதையும் னர்ந்தே உணவந்தடைந்தேன். அருள்தர வேண்டும். குவிர்ச்சியைக் கொடுக்கும் சுந்திரனைச் சடையில் உள்ளத்தே யுடையாய். உனக்க டைக்கலம். ஐந்தெழுத்தே அதனுண்மைப் பொருளே என் அடைக கவம்.

172 அடைக்கலம் அடைக்கலம் II 326

1215 அடைக்கல மடைக்கல மரனே யடைக்கலம்
விடைக்கல னுகந்த வேதாந்த விளக்கே
ஆறும் பிறையுஞ் சூடிய வரசே
கூறுமடியார் தங்கள் குருவே
உருகி யுருகியடியே னுணரப்
பெருவரந் தருவாய் பேரரு ளாள
மாசிலா மனியே மன்னர்தம் மன்னவா
காசி வாழும் கண்ணுதற் பரனே
பூசிக்கும் யோக நாதன் பொற்பே.
வாசித்துக் காண வெங்னை மறையே
இந்திரன் முதலோ ரறியா விறையே
சுந்திரன் தயங்குஞ் சடையடை யேசனே
அந்தமு மாதியு மில்லா விமலா
சுந்தத முன்பதஞ்
சாற்றுவார் தமக்குச் சாலோக பதவி
வீற்றிருக்க வைத்த விமலா வடைக்கலம்.

உண்ணை வந்தடைந்த மெய்யன்பர் அணவரும் இரண்டாம் பிறப் பெடுத்தவர்கள்; உள்ளத்தே நின்று வேதாந்த சித்தாந்த முடி பான ஒளிவிளக்காக விளங்குபவனே அடைக்கலம். அவ்வாறு நின்று அவர்கள் விடைக்கலம் கிற்றின்ப வாழ்வை ஒருத்து உண்ணுடைய தொண்டையே நிழ்காமிய கர்மமாகச் செய்கிறார்கள். கங்கையையும் சுந்திரனையும் சடையில் தரித்தவனே! வேதாந்த உண்மைகளை சித்தாந்த முறை கூறி அப்பியகிக்கும் அடியார் உள்ளத்தே சிவகுருபா

கவுடுக்கூவாதி தேவனாக எழுந்தருளுபவனே, குற்றமற்றவனே! அப் பேருத்தகப்போதே அருள்வடிவங் காட்டியே ஆண்டருள் புரிபவனே! அருள்தருவாய். நான் அவற்றை நினைந்து நினைந்தருளுவேன் உன்னை உண்ணாத்தே அவ்வாறு பூசிக்கும் மோகநாதனுக்கு ஜந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையாக நின்று பிறப்பையறுக்கும் பொன்மணியே. இரு வகுக்குவிடலு மோடும் மூச்சகி காற்று ஒடுங்கும் மூலாதாராங் காசி யிதீவுசூலும்வாறு காற்று ஒடுங்க ஜந்தெழுத்துச் சோதியாகக் கூண்டு பிறப்பைக் கூக்கும் பரவே:

கூக்காடு
கூக்காடுகளை வாசித்துக் காணப்படும் நுண்பொருள்ளடு அவை களை அப்பியாசிப்பதால் தோன்றும் அறிவுப் பொருளே; பொருள் வகுமியை நாடின இந்திரன் முகவியோர் காணுத பொருளே பட்ச பாசத்தால் பிழை செய்த சந்திரன் தன்பிமையைப் பொறுத் தருள வேண்டுமெனத் தயங்கித் தயங்கி ஜம்புலனும் வெளியேறத் தம்மை முழுவது மொப்படைத்தவனுள்ளத்தே நிற்பவனே! உணை ஒருகனப் பொழுதும் மறவாதே செவ்விவந்தவர் நினைந்தருக அவர்தள் உள்ளத் தே ஜந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையாக நீர் வீற்றிருந்து சாலோக சாயுச்சிய பதவியடைய வைத்தவருளே யடைக்கலம்!

173 அப்படியே உள்ளது 327

1216 ஒருகறியும் ஒருசோறும் ஆக்கியுண்ணும் ஆசான் ஒருபொல்லாப்பு மில்லையென்றுள் உணர்

ஒரு சோறு அதை உண்பதற்கு ஒரு கறி ஆக்குவான். உண்பது சிவ சிவஞ்சும் மெய்ப்பொருளே. அதை உண்பதற்குக் கறி அப்போ கைதகப்போதே அவன் காட்டி நிற்கும் நிஷ்காமிய செயல். அவனுக் கெனவே அர்ப்பணங்கு செய்த செயல்கள் (1)

1217 ஒதாமல் வேதம் உணர்ந்த குருநாதன் உண்மை முழுதுமென்றுள் உணர்.

பிலேது நாலொன்றுங் கற்காது போனாலும், சிவகுரு வழி நிற்க அவனை வேண்டியிலை அவனுள்ளங் குடிகொள்வான். முழுதுமூன்றை. பருசிவாஸ்மாவாமாலகே சத்தியுங் சிவ முமாக விளங்கும் மெய்ப் பெருங்கு அவற்றைக் குருநாதனே உண்ணின்றுணர்த்துவன். (2)

1218 நாமறியோம் என்ற நல்ல திருவாக்கை நினி நாமறியச் சொன்னான் நய ராமலூ

உலகியல் வாழ்க்கை அப்படியேயுள்ளது. வினைமுதலாம் முதல்வன் எண்ணங்களாலாக்கப் பட்டது. (2-1178) அதை ஆரறிவார். அந்த முதல்வனை யாரறிவார். எண்ணங்கள் தோன்றுமிட மெங்கே? நாம் றியோம். அவனிடமே ஒப்படைப்போம்: அவன் வழி காட்டுவான்: ஆசையற்ற உள்ளம் திரையற்ற நீர் போல் அவனைத் தெளிவாகக் காட்டும். அவ்வண்ணம் அவன் உடனின்று காட்டினான்: (3)

1219 முடிந்த முடிவென்று முன்னாளில் ஆசான் அடியவர்முன் சொன்னு னறி.

மலப்பிணிப்பு முன்னாள் விணப்பயன். அவற்றால் தோன்றும் எண்ணங்கள் மூவாசையால் தோன்றும் ஜம்புலன்வலை, அஃ டே செயலையும், உன்னையுங் காட்டுவது. அவற்றையே ஆசான் உண்ணின்று உணர்த்திச் “சு ம மா இரு” என்றுணர வைப்பன்: தெளிந்த உள்ளமவணைக் காட்டும்: (4)

1220 அப்படியே யுள்ளதெனு அத்து விதப்பொருளைச் செப்பினான் செல்லப்பன் தேரி

[முன் பாட்டுரை காண] உண்ணின்றே அப்படியேயுள்ளது: “சிவளூளை நோக்கென்றால் நோக்க நோடியளவில் இன்பந்தேக்கிற்றென் கிந்தை தெளிந்து” அதே அத்துவிதப் பொருள் ஆறுஷடிக்குமப்பாற் பட்டது; பரமசிவனும் நிலை. (5)

1221 நீறனியான் காவி யுடையணியான் நீனிலத்தில் தேறவைத்தான் என்முன் சிரித்து

சிவசின்னங்களான நீறு காவி வேண்டிலன், பிச்சை புகுந்து ஆணவழு ணிப்புச் சுட்டவனல்ல. இவையில்லாமலே பரிசுத்தமாக விளங்குபவன், அத்தனை திட முடைய நெஞ்சினையுடையோன் என்னுள் நின்று இங்பநிலை காட்டியருளினன் சிரித்து: (6)

1222 சிரித்துப் புரமெரித்த சிவனேயொப் பானென்னை மரித்துப்பிறவாத மாண்பளித்தான் மதி.

இறைவனே உருவாகவும், மாயை எச்சமின்றிச் சுட்டெரித்தவனுயை திடமுடன் ஆத்மனையே கண்டவனுய், மாயை உலகு தன்னைத்தாவும் போது சிரிப்பான்: நொடியளவில் மாயையெரியும். மாயையுலகில் கடவுளின் வடிவந்தோன்ற, அவ்வாறு தானும், உடன் கூடிய அன்பரும் ஒழுகுவர் புரமெரிப்பார். செல்லப்பன் அங்வாசீரூபமிப் புரமெரித்து என்னுடைய பிறப்பை யறுத்தனன்று: (7)

1223 பாசத்தால் வெந்துநொந்து பாழாகப் போகங்மல்
நேசத்தால் ஆக்கினுண்ணன்னை நினை.

[முன் பாட்டுரை காண்] ஐம்புலன்களும் மாயையுலகுடன் கட்டுவது ;
ஐம்புலன்களும் வெளியேறிப் பாசபந்தக் கயிற்றைச் சுட்டிடரிக்கச்
செய்தான். உண்ணின்மே ஆக்கினுண் என்னை (1-282; 283) நேசத்
தால் வென்றனன். [ஞானசூரவன் பதிகங் காரணக] (8)

1224 தேரடியில் வீர் றிருப்பான் சிரிப்பான் சின த்திடுவான்
ஆரறிவார் என்பா னவன்

பரிசத்தமான அகமுடையோனும் என்றும் மோனமெய்தி நிட்டை
கூடியும் கண்விழித்தும் தேரடியில் வீற்றிருப்பான், மாயையுலகு தாக்
கினால் சிரிப்பான், மாயை விட்டகல் கூடியிருப்பவர்க்கு ஆரறிவார்
(2-1222; 1220) என்பான். (9)

1225 பித்தனென்றும் பேசவார் பேயனென்றுஞ்
சொல்லுவார்
சித்தனென்றுஞ் சொல்லுவார் சிலர்.

வீதியால் வருவாரை ஏசவான். அவர்கள் பித்தனென்பர்,
(2-714) அவனுர்டாக இறைவன் அருள் வடிவுன் காட்டி நிற்பவன்.
சிலர் சித்தனென்று சொல்லுவார். (10)

1226 ஆர்கொடுக்க வாசையுடன் வந்தாரோ வவரைச்
சீர்கேடாய்ப் பேசவான் தேர்

வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதையே தானே உடனின்று கொடுப்
பவனே நம்மிறைவன்; தண்ணவி வாய்ந்தவன்; அவனே உண்ணின்று
எம் முள்ளத்தே தித்திக்கம் தெள்ளமுதமாக வூறும் பொருள்; அவனே
அவர் சீர்கேடாக வாயில் வந்தபடியே யேசுவான்; சாக்கியநாயனார்
கல்லாலே ஏறிந்தது போலாயிருக்கலாம் (அடுத்த பாட்டுரை காணக)

1227 நரிபோல் உழலுவான் நரய்போல் திரிவான்
பெரியவனென்னும் பேர்ப்படையான் பித்தன். (11)

அவருடைய சகோதரியோ அவர்களுடைய மக்களோ அருகாமை
யில் குடியிருப்பவர்கள்; இவர் திரியுங் கோலமுடன் அவர்களுடைய
வறியாமையாலே தங்களை இழிவறஶ் செய்கிறென்றோ அல்லது
தங்களை ஒருபோதுமகண்யாது வைதும் மரியாதையீனப் படுத்துகிறார்

களைன்றே புறக்கணித்திருக்கலாம். அதனால் அவர் நரிபோல் நேர் மையான பேச்சொன்றும் பேசாது வெறுந்தறு குறும்பாகப் பைத்தி யக்காரன் போல் பேசியவண்ணமே நாய்போல் கோயில் வீதிவழியே திரிவான். தான்பெரியவன் பக்தன் எனும் பேர்ப்படையான். (12)

1228 மாரூட்ட மாகவே வந்தபடி பிதற்றித்
தேரூமற் செய்வான் சிரித்து.

பைத்தியக்காரன் மாதிரியே உலகியல் மாயை வாழ்க்கையில் மயங் கிக் கிடக்கும் மனிதர் அன்புடன்வந்தேகி வணக்கினாலும், மாரூட்டப் பேச்சே பேசுவார். அவர்கள் தேறிவணங்க ஒன்று ஞ சொல்லார்: சிரிப்பார். (முன் பாட்டுக் காண்க) (13)

174 நாமார்குடியுல்லேற் நாகநாதன் குடிகாணும் 328

1229 நானென நீயென வேறில்லை யெனநகையால்
தானெனைச் செய்துபிரான் அவன்சமர்த் தாரநி
வார்
கோனெனை யாண்டுகொண்டா கென்றுங் குறை
வில்லைத்
தேனெனச் சிந்தையுள்ளே யெந்தநாருந்தித்திக்குமே

இயம் நியமம் கைப்பிடித் தொழுகிப் பொறைநிலையெது மாகேஸ் வரன் சதாசிவன் எனும் ரூபங்களைத் தம்மகத்தே கண்டு முத்திறப் புணர்ப்பாம் அந்நிலையில் நானென நீயென வேறில்லையே யெனும் உணர்வு மேலிட்டினால் திடமுடைய சிந்தை தெளிய நிட்டட கூடினன்: தில்லைத் தரிசனங்கண்டனன். மூலத்தே எழுந்த அறிவுஸ்வாலை மேலை வெண்ணெய்துருக்க தின்கள் மண்டலத்தில் தந்த காட்சி நானே அவனுமூலகும் எனுங் காட்சி அவன் பெருங் சமர்த்தென அவனுடைய திருவருளென அறியத் தந்தது. எத்திக்கும் தானுகி விளக்குங்கோன், யென்னுள்ளத்தே யூறித் தித்திக்குங்கோன் யென்னை யாண்டு கொண்டான்: ஒரு குறைவுமில்லை; ஒரு குறைவும் வாராது என்றும் நின்று தித்திப்பான்: (1)

1230 பாரவனி விண்ணவன்காண் யன்னுமவேத
மொழியவன்காண்
காரவன் கடலவன்காண் குறைக்கண்ட முடையவன்
காண்
சீரவன் திறலவன்காண் சிரம்பத் துடையாணமுன்
தேரநெரித்தவன் காண்தேவதேவர் தம்பெருமானே,

உயிரில் உயிருள் பொருள் அத்தனை பருநிலைப் பொருட்களிலும் உடனின்று விளங்குந் தன்மையால் அவனே. பருநிலைப் பொருட்கள் யாவும் மண் நீர் தீகால் வான் ஆகிய ஜம்புதமாகியும்; நானுமதனுள் அடங்கவே பொது நடம் புரியும் விண்ணவன்கான்க் விளங்க வேவேதங்களும் அதன் பொருளும் மழை கடல் முதலிய எப்பொருளும் வனே. உலகுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அவனே நிஷ்காமிய கர்மம் நிலைநாட்டும் கறைக்கண்டன் (2-3) பொருட்களில் ஒவ்வொரு அனுவி லும் செயலில் ஓவ்வொரு ஒலியிலும் அவனே விளங்குந்தன்மையால் சீரவன் திறவன் கான். சீரம்பம் = காலாங்கபாஷானம். சிற்றின்பமெனும் நஞ்சையே கறைக்கண்டாகக் கண்டத்திலுடையான். அவனே சிற்றின்பமே காலனுக விளங்குபவன். அதை உணரத்தந்தே தேர, கறைக்கண்டாகக் காலகாலனுகத் உணரத் தந்த தேவ தேவனே எம்பெருமான் கிரம்பம் = காலாபாஷானட். ஒவ்வொரு தொடிப் பொழுதும் விண்புரிகிறோம். விணப்பயன் காலனுக இயமனுக மாறுகிறது. பிறப்பிறப்புக்கு ஆளாகிறோம். விண்புரியாமல் தொன்றும் மோனகுரு காலகாலனுகிறார். (2)

1231 நாமார் குடியுமல்லேம் நாச்நாதன் குடிகாணும்
எமாந்து போவோமல்லே மினிமறவி தானுமஞ்சேம்
சாமாறுந் தனிவிடையன் திருப்பாத மல்லாமல்
நாமார்க்குந் தொண்டுசெய்யேம் இனிநாளை
நினையோமே

மன் பெண் பொன் எனுழுவாசையாலுண்டாகும் ஜம்புலவேடர் யாருமெம்மையாளமுடியாது. நாம் ஜம்புலன்களுமேவல் புரிய நாகமும் நங்கூட எனுங் கங்கையும் ஒற்றுமையாகச் சடையில்வாழ விளங்கும் நாச்நாதனுடைய குடிகாணும். ஜம்புலன்தரும் மாயையுலகால் எமாந்து சிற்றின்ப வாழ்வில்லூபடேம். ஆகையால் பிறப்பும் இறப்புமுண்டாக்கும் இயமனுக்குமஞ்சோம். இந்த உயிர் இந்த உடம் வைப்பிட்டு நீங்கி பேரொளியுடன் சேரும்வரை விடையேறி. ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கும் எம்பெருமானார்க்கல்லாமல் வேறு ஏது தொன்டுஞ் செய்யோம். இன்று நாளையென்று நினையாமல் அப்போதைக்கப் போதே ஆடல் புரியுமெம் பெருமானார்க்கே எம்மை முழுவதுமே ஒப்படைப்போம். அவனே உடனின்று செயல் புரிவன். (3)

1232 போக்கொடு வரவுமில்லைப் பூமிவானமிங்கில்லை
நீக்கற வோங்கிறிற்கும் நின்மலன் றன்னையன்றிக்
காக்குமோர் தேவுமில்லைக் காலநே ரமுயில்லை
நோக்குவார் தங்கட்டெல்லாம் நுனுக்கமாய்த்
தெரியுமன்றே

இறப்பும் பிறப்புமில்லை. பூவி ஆகாயமென்னும் காலவெல்லையோ தேசவெல்லையோ கிடையாது (*Infinite Being*) அன்றி ஒன்றில்லை எனச் சீரும் சிறப்புடனும், விளைத் தல்மையில்லாத பரசிவானமாவாம் சுத்தி யுஞ் சிவமுமாக விளங்கும் உலகை அவனை எங்குங் காண்கிறோம். ஓவ்வொரு செயலுமவன் ஒவித்திரளே, அவனுடைய நூதனமான சித்திரத்தின் திறனைச் சிந்தித்தும் வேறேற்றறுங் காணுதும் அவனையே சிந்தனைத்தனுயக் கொள்பவர்க்கு அவனை பிறவிக்கடவிலிருந்து காத் திருநூந் தேவன். அதனைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து சிந்த தீதனும் உண் உள்ளத்தே காண்பாய்.

(4)

175 எத்திக்குமாகி யிருக்குந் தெய்வமே 329

இராகம் — சங்கராபரணம்

தாளம் — ஆதி

பல்லவி

1233 முத்திக்கு வழிகாட்டும் — என்றன்
முட புத்தியை யோட்டும்

அநுபல்லவி

எத்திக்கு மாகி யிருக்குந் தெய்வமே
ஏழையடி யார்க்கு இரங்கு முய்யவே (முத்தி)
சரணம்

சித்தத்துட் டித்திக்குந் தீங்கரும்பே
தெளிந்த தேனே சீனியே பாகே.
பத்த ருள்ளத்தில் பாக்கிய வானே
பாவ மனைத்தும் நீக்கியாள் கோனே (முத்தி)

புத்திக்கு அப்பாற் பட்டவனே பிரமன் (*That which is beyond-reason is Brahman*) ஆ இராமகிருஷ்ணர், புத்தி யெனுங் கண்ணிகை யை பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டிலீடுபடுவதே முத்திக்கு வழி.

எத்திக்கும் எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கு மிறைவனே பாலன் போன்ற விபரீத புத்தியில்லாத ஏழையடியார் உன்னையே நம்பியும், விபரீத புத்தி நிறைந்த மாயையுலகைக் கை நெங்கிழவிட்டாந்த ஏழை அடியார்க்கு இரங்கி வழிகாட்டி அருள்புரிவீர். உன்னை வந்தடையச் செய்வீர்.

(முன் பாட்டுக்கள் 129-32 உரை காண்க) எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து காலகாலங்கச் செய்யும் சித்திரத்தின் நுண்ணிய சீரைப், பக்தனை ஈடேற்றி மாயையுலகின் பாசபந்தத்தை நீக்கும் விழேத சிகிச்சையை உற்றுணருங்கள்; அவன் மாண்டு கிடக்கிறேன்

என்று வருந்தும் நேரத்தில் ஆண்டருள் புரியும் சிறப்பைச் சிந்திப்பான். பக்தன் அதையே நினைந்து நினைந்து உருகுவான். தேனே. சீனியோ, கற்கண்டுப்பாகோ என்று உள்ளங் குளிருவான். வேறு மாயையுலகை என்னை. வெறும் பாவனை என்றே என்னுவான். பாசபந்தத்தை அறுக்க அவனால் கொடுக்கப்பட்டதே என்று என்னுவான், அவனையே-சித்திரக்காரணையே என்னி ஈடேறுவான்.

176 கருத்தில் கருத்தாகி யிருக்கின்ற தெய்வம் 330

இராகம் - எதுகுலகாம்பேர்தி

தாளம் - மிஸ்ரம்

பஸ்லவி

1234 கருத்தில் கருத்தாகி யிருக்கின்ற தெய்வமே
கடைக்கண் பார்நீ தெய்வமே

அநுபஸ்லவி

ஓருத்தர் துணையுமில்லை யுன் றுணை யல்லாமல்
உலகுயிர் பரமாகி நடிக்கின்ற செல்வமே (கருத்தில்)

சாணம்

எங்கெங்கு சென்றாலும் அங்கெங்கும் நீயே
ஈசா மதுராபுரி வர்சா மீனைட்சி
நேசனே சொக்கநாதா யோகனுக்கருள் தாதா
நின்று மிருந்துமுனை யென்றென்றும் போற்றநான்.

(கருத்தில்)

பருநிலைப் பொருட்களைல்லாம் நிலம் நீர் தீகால் வானை ஐம்பூத மாகி ஒவ்வோர் பூதமூம் அனுவும் இறைவனாகவே அவன் உடனின் றியக்க இயங்கின்றதே. (Electromagnetic field) அங்கே பேதமுடன் விளங்கும் பொருட்களும் செயலுமே கிடையாதே. அபேதமான உலகையே அறிஞன் காண்கின்றன, பூதப் படை சூழப் பொது நடம் புரியுமிறைவனே அங்கு அறிஞனுடைய உள்ளத்தே திகழ்கின்றது: நுண்ணிடை யவளோடு நுடங்கும் பித்தன் (2-68) இங்கே அவற்றைக் கருத்தில் கருத்தாகி ஐம்பூதஞ் சூழ நீ பூதமாக நிற்கும் கருத்தே பொது நடம் அபேதவுலகு. எல்லாம் சிவன் செயல் எல்லாமவனே யாம். சாக்ஷி முதலிய ஆறுபடிகளிலும் பக்தன் அவனை அத்துவிதப் பொருளாகக் காண்கிறான். பாகேஸ்வரன் சதாசிவன் உள்ளங் குடி கொள்ள கடைக்கண் பார்நீ தெய்வமே: திருவருள் பாவித்து நிட்டை கூட அருள்தாதா என்கிறார்.

உலகுயிர் (முன்விளக்கம்) எப்பொருளும் நுண்பொருளாகி பரசி வான்மாவாகி பீபாதுநடம் புரிய அங்கே மெய்யடியார் பார்வதியுடன் கூடியே எண்ணங்கள் தாமிறக்க, நாளைக்கு நடப்பதை எண்ணுமல்ல முழுவது மொப்படைத்தே (2-1231) செயலில் நடிப்பர். இறைவனின் நாடக மேடை; நாங்கள் நடிசர்கள்; நடிகருடன் கூடிநின்று நடிக்கும் திருவருளே அருள் தாதா.

எங்கெங்கு சென்றாலும் எப்பொருளிலும் நீயே நின்று ஒலிவடிவாக இயங்குகின்றாயே. உன்னு டை ஓவித்திரளே அகிலதஸ்ட் ஒகை அம்மை மீனட்சி. அவர்ணுடன் ஒன்று கூடியே சூரியனும் வெளிச்சமும் போன்று இணைப்பிரியாது இயங்கும் நேசனே, சசனே! மதுரையில் ஆண்டருள் புரியும் மீனட்சியம்பாள் சொக்கநாதனே! எளியேன் யோக னுக்கு அருள்தா. ஒரு நொடிப் பொழுது முன்னை மறவாது போற்றி எம்மக்கத்தே நின்று தொழு அருள் புரிவாயே (2-830)

177 அரகர சிவசிவ 331

இராகம் - சுத்தபங்களா

தாளம் - ஆதி

பல்லவி

1235 அடியா ருள்ளத்தே வாழும் பர்ணே
அஞ்சவ தகற்றி யாள்வதும் பரமே

அருபல்லவி

அரகர சிவசிவ சம்போ சங்கர
அறிஞரு மறிவரி தாகிய பொருளே (அடியா)

சரணம்

அறிவாருளரோ அகம்பிர மாஸ்மி
வெகுபலம்வாகி சமாதிநீ யோசி
வேண்டும் வேண்டும் அருள்நீ தாதா
விக்ந விநாயக விமலா நமோநமேச (அடியா)

(முன்றை 1233; 1234 கான்க) எத்திக்குந்தானுகி அடியாருள் ளத்தே தித்திக்குங்கோன் முத்திறப்புனர்ப்பாம் அந்திலையில் சஞ்சலம் நீக்கி இறைவன் ஆள்வதைக் காண்பான்.

சிவன் வினைமுதலாம் முதல்வன் தன்னவிவாய்ந்த சிகிச்சைபுரியும் மருத்துவனே, நீர் அரகர சிவசிவ எனும் கருத்து (முன்வரிவிளக்கம்) விளங்கத் தாம் தீமி தீமி என்று உலகி யல் நடனமிடுவதை உண்ணுடைய மெய்யடியாராகிய அறிஞருமறியார். தந்தையின் ஞான மும் தாயினாற்றலும் பொருத்தி வைத்த தொந்தி வயிற்னே ஞானக்

கணபதி. அறிஞர் அவ்வாறு தந்தையின் ஞானங்கொண்டு ஆற்றல் வடிவாம் செயலிலீடுபட்டால் மதம் பிடித்த யானை போன்ற மனம் ஆணவ முனைப்பை உண்டாக்கும். பக்தன் அவ்வடிவங் காண அஞ்சி ஒடித் இறைவனிடம் முழுவதுமொப்படைப்பார். என்ன செய்வுதென் நேயறியான்.

அத்தகைய ஆணவழுனியப்பு, ஏப் போ வளருமென யாராறிவார். எந்நேரமும் முழுவதுவனிடமொப்படைத்த மெய்யடியார் தாழுளர். ஒப்படைப்பதால் மோசமெய்தி நிட்டைகூடலாம். சமாதியடைந்து ஜந்தெழுத்துச் சோதியிலே ஆழ்ந்து கிடப்பவனே சிவபெருமானாக விளங்கும் நிலையடைந்த யேராகி. அவனே மாயையுலகை விட்ட பெல முடையோன்; அவ்வாறு தன்னைக்கண்ட மெய்யஸ்பன் ஒப்படைத்த படியே தொண்டாற்றுவான். அவ்வாறு ஞானத்தால் மதம்பிடிக்காதும் குருபத்மன் துதவியோர் போல் அலீப்பாதும் உன்னுடன் ஒன்றுகூடி வாழ விக்கந்ததை நீக்கும் விநாயகனே நாகநாதரே 2-123 !) அருள் நீதாதா விநாயகனே நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்.

178 இடர்படாதீருக்கத் தயவுவை 332

இராகம் - நளினகாந்தி

தாளம் - ஆதி

பல்லவி

1236 எனதுயானெனும் இடர்படா(து)

இருக்கத்தயவுவை எம்பிரான்

அநுபஸ்லவி

கண்ணுதலே கறைக்கண்ட நீ

கருணைந்த காமராட்சி பாகா வா

(எனது)

சுரணம்

எந்நேரமும் உன்றன் பொன்றாடி

ஏத்தித்தொழு வேண்மூக் கேயருள்

அன்னே யுன்னை யல்லால்துணை

இம்மாநிலம் எவரு மில்லையே.

(எனது)

எனது யான் எனும் முவாசையாலுண்டாகும் ஜம்புலனுணர் வடனே யுண்டாகும் ஆணவ முனைப்பே அச்சங் கோபம் பொருமை எனும் தாமசகுண முண்டாக்குவன் அந்த இருவினைக்குமீடாக்கும் எனது யான் நானற்றிருக்க உன்னுடைய திருவருள் வேண்டும், கங்கை எனும் நங்கையும் ஜம்புலன் ஜம்பொறியை யுனர்த்தும் பார்பும் திருங்கே நான் எனது அறிந் பாசபந்தக் கயிறு எரிந்த

உள்ளம்படைத்த சிவபெருமானுடைய சடையில் ஒற்றுமையாக வீற்றிருக்கின்றன. கண்ணுதல் கறைக்கண்டன் நிஷ்காமிய கர்மம் அருள்தருவன் கருணைத்திரும் மீண்டும் பாகன் “சகிகலாப்யாம்” இருவர்க்கும் பொதுவாயிருப்பதே காரணம்.

அத்தகைய விஷேட அணிகள் பொன்போலும் மோட்ச வீட்டையளிக்கும். அந்த அணிகள் பொருந்திய உள்ளத்தினராய் உமதுதிருவருளை வேண்டி உழைத்தொழு வேறுதுணையில்லாத ஏழையடியார்க்குத் (2-1233) திருவருள்தா. எத்திக்குமாகி என்னிதயத்தே, பாலன்போலுமகத்தே ஊறித்தித்திக்கும் கோனே! தாய் போன்றவனே! உன்னைப்போல் எனக்கு உதவி புரிய வேறு யார் இங்கு உள்ளர்.

179 நிஜமா மாண்மா தெளி 333 இராகம் - உமாயரணம்

தாளம் - ஆதி

பல்லவி

1137 நிஜமா(ம்) ஆண்மா தெளி அரகரசிவ
நெஞ்சே யஞ்சேல் நீ வரோதய

அனுபல்லவி

தசமுகன் நெரிதரத் தனதடி யூன்றிய
சாமிநாத பாதமே ஒதுமந்திரம் நீதமே (நிஜமா)

+ ரணம்

சுதிரச பூரண பரப்பிரம தாரச-
தாய அற்புத சுகமார மாரண
சுரசேவித தொந்தத்தகி
சுந்தரா னந்தனே துய்யா மெய்யா சுபானுபவ
(நிஜமா)

ஓர் உபாத்தியாயர் காட்ட மாணவர் ஸரிவாயுவில் தணல் போவிருக்கும் சிறு சுள்ளியை புகுத்த அந்தச் சிறு சுள்ளி மீண்டும் சுடர்விட்டெரியும். உண்டிடை அமைத்து உண்டால் அதனுரிசி தெரியும். அது போலவே தான் சாதகனும் ஆத்ம அநுபவமும். சுந்தருவின் உதவி யூடன் இயம் நியம் கைப்பிடித்தொழுகில் பரிசுத்தமான பாலன் போலுமகந் தோன்றும், சாக்ஷி அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவித மார்க்கங்களிலும் உலகமாகிய நாடக மேடையில் நடிப்பதால் ஓர் அனுபவ உணர்வாக உள்ளத்தே மாகேஸ்வரன் தோன்றுவன் ஆத்மானுபவம். நிஜமாம் ஆண்மா நீதெளி. முத்திறப்பாம் நிலையில் பரசிவான்மாவாகுமலகும் சிவ னும் எளியேனும் ஒன்றுக்கொம் திருவருங்கே வெற்றி சிவ சிவ.

தசமுகன் = பத்துத்தலை இராவணன்; தசாவதனன்: இலங்கை வேந்தன் இராவணன் கைலையை (2-240) எடுப்ப நீர், உமது கால் பெருவிரலை ஊன்றினீர். அவனுடைய பத்துத் தலைகளும் நெரிந்தன. தசாவதனன் இராவணன் அறிவு சோர்ந்து கலங்கி உனக்கடிமை பூண்டனன் [கந்தரர் தீவாரம் (7-68-9) (2-240) இல் காணக]

முதற்பாகத்தில் கூறியவாறு அப்பியகிப்பதால் முத்திரப்பினர் பபாம் நிலையில் அநுபவப் பிரமன் தாரகப் பிரமன், மாகேஸ்வரன் சதாசிவனும் ஈற்றில் தாரகப் பிரமனுமாகக் கரட்சிதருவன். ஞான ஒளி தோன்றியே சுதிரசமும் பூரணமும் தருவன: ஞானசம்பந்தர் ‘பருவில் குறவர் புனத்தில் குவித்த பருமாமணி முத்தம்’ என்று இவற்றைக் குறிக்கிறார். தூயஅற்புதங்கள் அப்போதைக்கப்போதே அருள்வடிவங் காட்டும் எம்பிரான் காட்டியருள் சுப அனுபவ உணர்வாலுண்டான தூயமெழியப் பொருளான்வன் கந்தரானந்தன் பரிபூரணன் உதயமாகிறுன் அருள் உதயமானவனே, திருவருள் முன்வேண்டிய வரப்பயனே யவன். ஞானசம்பந்தர் [(1-69-5 இல்) (2-954) இல் காணக] ‘செருவில் ஒருகால் வளையலுண்றிச் செந்தீ எழுவிக்க உருவில் திகழும் உமையாள் பங்கன் பருவில் குறவராக புனத்தில் குவித்த பருமாமணி முத்தம்’ என்று சுதிரச, தூய அற்புத பூரண சுகமாரமாரண தாரக பரப்பிரமன்’ என்பதைக் குறிக்கிறார்.

180 ஓங்கார நாதமே 334

இராகம் - ஹரிகாம்போதி⁺

தாளம் - ஏகம்

பல்லவி

1238 ஓங்கார நாதமே யோதவொன்னைப் பிரமாதமே அநுபஸ்லவி

தாந் தாந் தோம் என்றிடு மோசை
அற்புத விற்பன நிர்க்குண நேயம் (ஓங்கார)
சரணங்கள்

உத்திக்கும் எத்திக்கும் அவரவர்	
சத்திக்கும் பத்திக்கும் அதிரச	(ஓங்கார)
ஓதும் வேதம் இதமுடன்	
அன்றும் இன்றும் ஒருவிதம்	(ஓங்கார)
உம்பர்களு மிப்பர்களும் தினசரி	
எண்ணரிய சித்தர்களும் மிகவேத்தும்	(ஓங்கார)
ஓதிடவே யருள் பாலிக்குமே நன்மை	
பூரிக்குமே மனஞ் சேவிக்குமே யருள்	(ஓங்கார)

உயிரை யெழுப்பிச் சிவத்தி லேமனம்

பயிலப் பயிலச் சுவைக்கு மேதினம்

(ஒங்கார)

ஆதரித் தினிமேற் சுகித்திட

நீநினைத்திடு ஆசைவைத்திடு

(ஒங்கார)

நாடக மேடையில் நடக்கும் நாடகத்தையும் படத்திரையில் நாடகத்தையும் காணும்போது அதை ருசிப்பதே யன்றி இன்பதுன் பத்தில் பங்குபற்றுவதில்லை. அது சாக்ஷியாக இருக்கிறோம். தொடர் ந்தீத அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் எனும் நான்கு அத்துவிதமார்க்கங்களி லும் உலகியல் வாழ்க்கையில் நாம் நம்மைக் காண்போம். (2-735; 858) முத்திறப் புண்டிப்பாம் நிலையில் ஒன்று பட்டு மகேஸ் ரன் சதாசிவன் பின் பரமேஸ்வரனுக்குவங் காண்கிறோம்; நிர்க்குண ஜோதி ஐந்தெழுத்துச் சோதியில் அவனைக்கண்டு பாசபந்த மெரிந்தது. ஒங்கார நாதமே சேட்கும்.

ஐந்துஜனத (2-772) தாந் தாந் தோம் எனுமோசையே எங்கும் நிர்க்குண பிரமமேயங்கு; உண்ணே எப்பொருளில். ரசிக்கிறேனே அத் திக்கும் உன்னுடைய நாதன் சிகிச்சையும் அருள்வடிவமுமே யங்கே; எத்திக்கும் அதே நீலே ருசிதரும். மாணிக்கவாசகருக்காக நரியெல் ஸாவற்றையும் நற் பரியாக்கினார். மாணை இருள் சூழ, பரியெல்லாம் திரும்பவும் நரியாகி மாபைபக் காட்டுக்குண் ஓடித் துன்புறுத்தினவே. அன்றும் இன்றும் வேதமும் பொருளும் ஒருவிததே, மாற்றமே கிடையாது முன்கூறியவாறு உலகினை அப்பாற்பட்டவராக நின்று இறைவனுடைய சிருஷ்டியை இன்புறும் அறிஞர்களும் தேவர்களும் உபபார்களும் இம்பர்களும் ஐந்தொழிலுக் குனித்தருளாஞ் சீத்தர்களும் மிகப் போற்றி ஏத்தித் தொண்டாற்றும் அந்தப் பரசிவான்மாவாம் சத்தியுஞ் சிவமுமான ஒம் எனும் மெய்ப்பொருளே,

ஐந்தெழுத்தை ஒதியோதி அவனில் அன்பு செலுத்தவே திருவருள் பெருகுமே. மனம் மேலும் மேலும் அவனுடைய திருவருட செயல்களை வியந்துபாடும்.

அவ்வண்ணம் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருள்ளையனாகவே தன்னை மறந்து தாந் தாந் தோமென்னும் நாதத்தில் சுகர் முதலிய முனிவர்கள் போல் சடுபட்டால் உயிரும் இறைவனாகவே செயலிலீடுபடுகிறது.

அவ்வண்ணம் அச்சேவையிலே ஆசைவைத்திடு, சுவைக்கச் சுவைக்க இன்பமே.

தொகையாக

1239 நீங்காது எந்தநாளு மினிது முடிந்து
 இளந்தென்றலும் வீச விபுதர் பலர் ஒன்றுகூடி
 அஞ்சலங்சலென்று செஞ்சொல் மிஞ்ச
 நீங்காரம் பாட வருள்கூட நல்ல
 சித்தர்கள் பக்தர்கள் தித்தி மத்தளம்
 தத்தித் தகு தகு

[முன்பாட்டுரை] அந்திலையில் மனமும் உள்ளமும் எல்லாமும்
 சென்றபட்டே இன்புற இனந்தென்றலில் இலோப்பாறுதல் பொல் ஒடுங்கு
 கிக்கிடக்கலாம். எல்லாச் செயலாளர்களும் ஒன்றுகூடியே ஒடுங்கிக்
 கிடந்தே அவணிட்டவழி நின்று தொண்டாற்றலாம். இன்புறலாம்:
 தூம்புல வேடரும் உலகும் உம்மை வாட்டுமென்று அஞ்சேல் அஞ்சேல்
 என் உள்ளம் பூர்க்கும். அறிவே வடிவானது அவ்வோசை அந்த நீங்
 கார ஒன்றை பெருகப் பெருகப் பூரணம் மிஞ்ச, நீ பக்தர் சூட்டம்,
 நாதமிடும் நீங்கார ஒன்றை இதயத்தே தத்தித் தகு தகு எனுமோசை
 பிடும்:

181 திருவருட் செய வெப்படியோ 335

இராகம் - காப்பி

தாளம் - சதுரசஜாதங்கம்

பல்லவி

1240 திருவருட் செய வெப்படியோ
 சீமானே கோமானே

அருபஸ்லவி

திருவளர் நல்லூர் மேவிய
 தேவே செல்லப்பா

(திரு)

சரணங்கள்

வரவர மனத்திற் கவலைகள் மிஞ்சி
 வலிந்துகவரும் மாய வாழ்வினுக் கஞ்சி
 அரகரசிவனே சங்கராவென்று
 போற்றினேன் புகழ் சாற்றினேன்

(திரு)

முன்வினையின் பயனாக நான் தண்ணளி வாய்ந்த எம்பெருமானை வேண்டியலாமே நீர் எமக்கு என்வினைத்தண்மையினின்றும் நீசிகும் வண்ணமாக எம்மை என்னென்ன செயவிலீந்படுத்துகிறீரோ என் செல்வம் போன்றவனே! ஆரறிவார் என்னரசே! என்றும் நன்மையே விளைவிக்கும் என மோனமெய்திய அகத்தின்கண் வந்தணைந்த சிவனே செல்லப்பனென்றும் சிவகுருவாக உருத்தாங்கியவனே புத்தி எனும் ஐம்புலக் கனிமரத்துக் கிளைவழிச் சென்று கனிபறித்துண்ணும் மனகி அரங்கு ஒன்றையடையப் பெற்று வேறாறுநில் தாவிப் பெற்றும், அடையப் பெறுமலும் சஞ்சலமடைதலே உலகியல் வாழ்க்கை. வயது முதிர முதிரத் தேடிய பொருட்களும் பிள்ளைகளுங் கூடக் கூட அம் மாயாகாரியப் பொருட்களால் கவரப்படும் நீர்க்கு மிழி போலும் வாழ்விலுக்கஞ்சி, எம்பெருமானே அவற்றையெல்லாம் முன்னதாகவே கவர்ச்சி கொள்ளாத எளியேன் அவற்றைத் துறந்தே நின்று என் மோனமெய்திய அகத்தே கோன்றியருளிய உனைச் சிவனே அரசர் சிவனே சங்கராவென்று போற்றியும், புகழ்ந்தும் பாடுகிறேன். என்னை ஏற்றுக்கொள்வாயே.

1241 இரவும் பகலு மின்யடி மறவேன்
இனியடியேன் மண்ணிற பிறவேன்.
பரவும் யேரக சுவாமிகட் கண்பு
காட்டுமேர வொளி சூட்டுமோ!

(திரு)

(முன் விளக்கம் தொடர) அவ்வாறு யோற்றி செய்தும் புகழ்ந்து பாடியும் உம்முடைய திருவடிகள் இரண்டையும் ஒருகணப்பொழுதும் மறவாது வாழ்வென் எம்மிறைவா. உடனுடைய ஊன்றுபாதமாகிய ஜந்தெழுத்துச் சே தி [‘வெகு பலம் வாசி சமாதி நீயோசி’] (2-123) என்று அவரே கூறும்] அந்தச் சமாதியிலாழ்ந்து கிடப்பேண்: உயிர்த் தெழுந்து இரண்டாம் பாதமாகிய ஆடியபாதத்திலே சிவன் முத்தனகை ஜந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சு வேலையிலீடுபடுவேன். இம்மையின்பழும் மறுமையின்பழும் பெற்றவனே எளியேன் இனிமேல் மண்ணில் பிறவேன். பிறவிக்கடலுக்கப்பாலானேன். இப்படிப் பரவுப் யோககவா மிக்கு அவை திருவருளன்பும், உன்னுடைய பேரராளியையுங் காட்டுமோ சூட்டுமோ:

182 நீ வர தா அருள் 336

இராகம் - ஹும்சத்தவி

பஸ்ஸவி

தாளம் - சுதி

1242 நீ வர தா அருள் பத்திசெய்வோம் சிவ
நித்திய ஆனந்தம் நிர்மல சகிதம்

அனுபல்லவி

ஆசாபாசம் ஆகிய விசனம்
நாசமாகவுன் ஞானப் பிரகாசம்
தாதா தொம்தேசம் தகுதகு தகுதகு
தளங்கு தரிகிட தக்கிட கிடஜாம் (நீவா)

சரணம்

பாராய் என்முகம் பரமயோகப் பரப்பிரவேசந்
தாராய் சகலலோக வஸ்ய சம்மதம்
பராபர பரிபூரணம்
கோலாகல சூமாரி கவுரி
குட்டிடும் புராரி பிரமாதிதேவர்
கொண்ட கேரடி பழிவிஸ்ட விபுதன்
குஞ்சிதாம் புயமலர் நெஞ்சில் வைத்திடு
குற்ற மற்றவிவ யோக நற்றவங்
குருகுல வாசந் தருமெசரு வசனங்
கருது மவர்மிடி காணு தோடுங்
காவாய் அடியணப் பூணு யனபு
ஹம்சத்வனி பேசிடு பேரின்பம் (நீவா)

[முன் பாட்டுக்களுரை (1240; 1241) காணக] மோனமெய்திய
அத்தின்கண உருவமெந்த சிவனே! ஐந்தெழுத்துச் ஜோதியான
விஷபெருமானே! ஐந்தொழிலும் குனித்தருஞும் ஐயனே! நீவா
அருள்தருவாய். நிர்மலங்க நித்தியம் தொண்டாற்ற என்னுன் நின்று
அருள் புரிவாயே; என்றென்றும் அதே வணக்கம்;

சிந்தை தெளிய அருள் தந்தாய்; மாசை வாழ்க்கை யிலுள்ள சஞ்ச
சலம் [1240 உரை காணக] எப்பவோ விட்டு நீங்க நிர்மலங்கத்
தொண்டு புரிய அருள் தந்தனையே. ஞானேதயத்துடனே அஞ்ஞான
மும் விட்டேதிற்கே ஊரெங்குஞ் சென்று எப்பொருளிலுமுடனின்று
ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞுமையனே, நீ நானெனும் பிறவிவற்று நட
னமிடுகிறேனே தா தா தொம் தகு தகு நடனம். ஐத ஐந்த தீம் தீம்
(2-772);

என்கத்தே நின்று உலகநடவத்துடன் ஒன்று கூடி நடனமிட,
எவ்யிரினுள்ளும் ஒன்றுகூடி உடனின்று செயலிலீடுபட அருள்தா;
என்கழுதடயோனப் பரமயோகப் பரப்பிரவேசந் தாராய்; அவர்க
ஞடைய யோக சேங்களில் ஈடுபட்டு மாயை, வினையின் தொழிலான
மரயையாக உடனின்று, வினைமுதலாம் முதல்வனுக நின்று தொழிலி

லீடுபட அருள் தரராய். “உயிர்கள் என்னுடன் சார்ந்திருப்பன; நான் சார்ந்திருப்பதில்லை” என்றே உபதிடதங் கூறுகிறது. ஐந்தொழிலுக்குள்தகருணமையானுப்பரமபோகப் பரப்பிரவேகந்தாராய். (என்றே கூறுகிறோர்) உங்கியல் பொட்டக்கொல்லாவற்றுடனும் ஒன்று கூடிச் சீரித்தல் இன்புதுங்பத்துடன் கூடிவாழ்தல், வஸ்ய சம்மதம் பராபர பரிபூரணம் ஓர் சங்கீத வித்துவான் பாடும்போது கேட்டிருக்கிப்பதி லுங்கூட அவருடன் கூடி அவ்விராக்கம் வாசிப்போர் குசிப்பது அதிகம், அவ்வாறு உலகுடன் ஒன்று கூடிச் செயலிலீடுபடுவது பரிபூரண மென்கிறோர், [சகலலோக = எல்லா உயிர்களுடன். வஸ்ய = மயக்கத் தைத் தரும் மாயையிலீடுபடுதல். சம்மதம் = உடன்பட்டு நின்ற பராபர = அப்பால் நின்ற செயலிலீடுபடுதல்]

கோல + அகல = அழுகுபட எப்பொகுளிலும் வியாபித்திருந்து: கவரி = திருக்கேதில்லவரத்தில் வீற்றிருக்கும்கை. புராரி = திரிபுராந்தகண்; புரமெரித்தவன். விண்டல் = அலர்தல். விண்டு = மேமை; ஆஙாசம். இண்பியாதே கவரியம்மை கவரிபாலநிலத்தம்மை கும்பிட்டுச் செயலிலீடுபட தீரிபுரமெரித்த பிரமாதிதேவர். உயிர்கள் கொண்ட கோடிபாவம் புண்ணியமான இருவணையுட் அவர, அவர்களுக்கேற்றவாறு செயலிலீடுபடுத்தும் விபுங்கள், வித்தகண்: அவனே பிரமாதிதேவன். சிவயோகன். உயிர்கள் அவனில் சார்ந்திருப்ப உடனின்று. செயலிலீடுபட்டாலும், அவன் உயிர்களைச் சார்ந்திருப்பவனை வென்; அப்பால் நின்றியங்குந் தன்மையால் புயத்திலிருக்கும் பாம்பு ஜம்புலன் தரும் விளை அவர்ந்தும். ஆணவழுவணப்பு யானை போன்ற மதம் பிடித்த மனத்தில் உண்டாகும் ஆணவழுவணப்பு நெஞ்சில் கொள்ளாத, அக்குற்றமற்ற நற்றவன். மிடி = வறுமை. சிவகுரு வழிநிற்கத் தன்னையுண்டாக்கிய செல்லப்பன் தன்க்கு [சிவடோக்னுக்கு] வழி நின்றவன். அவ்வாறு குருகுல வாசியான எளியேன் தருமில்வசனங்களை உணர்ந்து சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனை பக்தர்கள் இப்பிறப்பிறப்பென் னும் வறுமையினின்றும் விட்டு நீங்கப் பெற்றவர்களாக வாழவார்கள் அவர்கள் எளியேனைப் பூலிக்கவும் அவர்கள் தரும் அன்பு மக்கு இந்க ஹம்சத்வனி இராகம் அளிக்கும் பேரின்பம் போன்றதே.

183 மறவாதே என்மனசே 337

இரங்கம் - சுங்கராபரணம்

தாளம் - அதி

பல்லவி

1243 குருராஜ ராஜ பரசிவ பக்தி
தன்னை மறவாதே யென்மனசே

சரணங்கள்

அச்சுதன் அயன்முதல் அமரருங் காண்கிலர்
 அடிமுடி யில்லை யறி
 அண்டசரா சரங்கள் அவையைத் தும்
 அவனே தானென வறியென் மனசே (குருராஜ)

தவஞ் செய்வோர்க் கனுகூலன்
 சர்வ சாட்சிப் பிரதாபன்
 அவனிவண் என்னும் மாயம்
 அணைத்து மில்லாத சிவயோக நாதன்
 விசுவாசன் சிவராசன் (குருராஜ)

(முன் பாட்டு 1242 உரை காண்க) உலகீயல் வாழ்க்கையிலீடு பட்டும் ஹிணப்பயன் சாராது நிற்றியே பரசிவ பக்தி மறவாது நிற்றல் என்கிறூர். ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞும் விபுதன்; கொண்ட கோடி பழி விஸ்ட விபுதன். குஞ்சிதாம் புயமலர் நெஞ்சிட்டு வைத்தி டும். சித்திகள் தரும் ஜம்புல வேட்கை ஆணவழுப்பை உண்டாக கும். குருவழியாகப் பெற்றெடுத்த; குருராஜ ராஜபக்தி; இவற்றை. பொருள், லக்ஷ்மியை நாடாது பக்திலக்ஷ்மியையே நாடித்திறனுடையிளங்க அருள் தா.

அயன்மால் குருபத்மன் முதலியோர் பொருள் லக்ஷ்மியை நாடி இழிவுற்று அலைந்தனர். சற்றில் பேரொளியுடன் கூடும் உயிர் பிறப் பிறப்பை ஒழிக்கிறது அது ஆதிவந்த ஏற்றது. உயிரில் பொருள் உயிருள் பொருள் ஏல்லாவற்றிலும் அணுக்கள் தேருஞ் சீருஞ் சிறப்பு டனுமவனே விளங்குகிறார். அதை (முன் பாட்டு 1242 உரை) உன் அறிவில்ல கண்டுணர்ந்து சொயலிலீடுபட்டு இன்புறுவாய் என்மனமே.

இவ்வறிவு சொருபமாக அணைத்திலும் அவனை பரசிவான் பாவாம் அம்மையப்பரை தம் தவப்பயனைக்கவே காண்பான். சிவயோகன் இவ்வளைத்தும் தம்முறிவினுலே கண்டும், ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞுமிறை வனை விசுவாசன் சிவராசன்

184 தூர்மிமங்குந் தங்க அருளீயா 338

இராகங் - காம்போதி

தாளம் - சுதி

பல்லவி

1244 ஜம்பெரறி மாட்டு மனசுபேசய்
 அணைத்திடலோ பழி பழி

அனுபஸ்லவி

நம்பினேன் நானே நடராஜ நீவரகா
நியரயந்தாலே கைவிடச் சம்குருநாதா (ஐம்)
சரணம்

சர்வகுணதி சசிதவழ் சேகர சாமுண்டி சமேத சாமி
சர்வாலங்கிர்த சகள நிஷ்கள மங்கள
சுரசேவிதபானு

சித்தம்வைத்து ஆண்டிடு சின்மய ஜெகசோதி
சாயுச் சியமும் வேண்டினேன் ஆண்டி
சர்வ தியாகந் தந்தேன் தாளைத் தலையிற் குட்டிடு
தர்மமெங்குந் தங்கக் குறைகள் மங்க அருளையா

(ஐம்)

[தண்ணவி வாய்ந்த எம்பெருமானே! என்னை ஆண்டார்ஸ் புரிந்த
ஈசுவரரேனே! என்னுள் நின்று ஒரு வருள் வதவர்கச் செயவிலீடுபடு
மையா ஏன் னை நீர் கைவிடவும். மதம் பிடித்த யானை போலும்
மனம் சூபத்மன் முதலியோர் போல] ஐங்குலங்களால் தாண்டப்
பட்டுப் பொருள் லக்ஷிமியை நாடிஸ் அது பெரும் பழி பழி:

நடனத்திலீடுபடத் திருவருள் தந்த நடன் பொறபத நடராஜ
வள்ளலே! ஈற்றில் பொறப்தமாகிய மேட்டசவீட்டடையளிக்குங் கூட
வளே! நீரே உருக்தாங்கி எழுந்தருளிய என் சந்தருநாதன்; ஜம
பொறிகளையும் அடக்கிய நாகமாகக் கங்கை எனும் நங்கையுடன்
இற்றுமையாகச் சடையில் கொண்ட நாகநாதனே! ஏ மைக்கைவிடு
தல் சியாயந்தானே; கைவிடாதீர் நடராஜ, வர்கும் உடனின்டே
அருள் தாரும், எமைக் காத்தருநும் சாமுண்டி = காளி; தூர்க்கை;
பர்வத வாசியாகிய உமை. சகள நிஷ்களம் = சிவனது இவிங்க அரு
வருவத் தீந மனி: சுரக்கு = தேவதாரு. சாயுச்சியங் = ஒரு பதவி.
அது கடவுளோடு ஐங்கியப் பட்டிருக்தல்! கலத்தல்: ஒரிப்பு. பானு
= அரசன்.

என்குணச்சஞ்சும் படைத்த எம்பிரானே, தீங்கள் கஷ்டக சால் -
யீலுடையோனே பார்வதி சமேதா; எப்பொருளிலும் விபரப்பியாக
விருந்து பரசிராண்மாவாகிய சத்தியங்கு சிவமுமான அழகுடன்
ஞானக்கண்ணுடனே இரவிமதிதீயாகி வினங்குபவளே! சிவ
வின்கவடிவான அரவுநவத் திருமேனிபபோனமெய்திபதம்மகாத
கண்டு தரிசிக்கும் தேவர்களுடைய சீதவதைவனே அரசனே! சிவ
மிரங்கி என் சித்தத்தினுள்ளே நின்று ஆண்திக்காள்வாயே, ஐங்குலங்

களும் அந்தக் கரணங்களும் உட்படக் கொண்ட ஆரூரு தத்துவங்களும் ஏவல் புரியும் தத்துவாதீதனை சீவன் முத்தனுடைய உள்ளத்தே விளங்கும் சின்மயானந்த ஜெகஞ்ஜேதி; உம் முடன் ஒன்றுகூடியே விளங்கும் சாயுச்சிய பதவியை, சமாதியில் விளங்கும் நிலையை வேண்டிய ஆண்டியே எனியேன் யானை முகத்தே ஸ். தந்தையின் ரூான் மும் தாயின் ஆற்றலும் பொருந்திய தொந்து வயிறன் பயப்பிடுத்த வள்ளி முருகனிடம் ஓடிச்சென்று தண்ணை ஒப்படைத்தது போன்று. எனியேனும் இவ்வரிகளை எழுத அருள் தந்த தந்தையின் ரூானமும் திருவருள் வலதான அம்மை பார்வதியின் ஆற்றலுமே; என்பதை மறந்தே உண்டான மதம் பிடித்த யானை போன்ற என் மலம் பயப்பிடுத்த டானும் ஆண்டி ஓடிச்சென்று சர்வதிபாசந் தந்தேன். முழு வதும் ஒப்படைத்தேன். உர் முடையை இருபாதங்களையும் என்தலைமேல் வைத்து ஆசீர்வதியுங்கள். ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையனாகச் சமாதியும் உடன் கூடிய வாழ்வமாகிய இபாதங்களுடைய ஆசீர்வாதமும் தந்தருளும். இவ்வாறு உலகுக்குத் தொண்டாற்றத் தர்ம மெங்கும் ஓங்கவும் அதாமம் குறையவும் அருள் தருவீர்.

185 அருவமு முருவமு மானுன் 339

1245 ஒரு பொல்லாப்பு மில்லையெனவே — முன்ன் ஓதினான் உண்மை முழுது மெனவே

எல்லாம் நாம் வேண்டியவாறே எம்மிறைவனுலே வினைமுதலாம் முதல்வனுலே உங்டாக்கப்பட ஆற்றல் அம்மையும், மற்றும் தந் திசிச்சை செய்யும் மருத்துவனின் ரூானமுங் கொண்ட முழுது முன்மைப் பெர்ருளே. நீநான்று எனது எனும் ஐம்புலன் தரும் ஆணை வழிநைப்படி ஒழிந்தது. ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. இவ்வாறே முன்னார் வேதங்கள் மூலம் ஓதினான்:

1246 பருவத்தில் மழைபெய்தாற் போல — ஐயன் பந்தத்தை நீக்கி வளர்த்தா னன்பாலே.

நெற்பயிர் வளரும் போது பயிருக்கு இரண்டு முன்றங்குலங்களும் தெற்றனவே நிற்க மழை பெய்யின் பயிர் ஒங்கி வளர்ந்து நெடுங்கதிரீனும். அது போவே எனியேனுடைய வாழ்க்கையிலும் எம் மிறைவன் எம்மைத் தவஞ்செய்து பெற்றெறடுத்த தாய் தந்தையர் இளமையில் விட்டகலவும்; பாசபந்தம் விட்டகலவும் அருள் தந் தன்ன் முன்வினையின் பயனுக்குத் தூயவாழ்வில் ஈடுபடுத்தி இயமம் நியமம் கைப்பீடித் தொழுகித் தூயோனுக்கினன். தன்னன்பாலே இறைவனைக் காண வேண்டுமெனும் ஆவலையும் உண்டாக்கினன்.

1247 அருவமு முருவமு மானுன் — என்னை
ஆட்கொள்ள வந்தான் நல்லூரிற் ரூனேய்.

அருவமான நல்லூரில் முருகன் உருத் தாங்கிச் செல்லப்படங்க உருவம்மானுன். அருவமாக அவனே என்னுள் நின்று என்னை ஆட்கொண்டனன். ‘சிவனருளை நோக்கென்றுள் நோக்க நொடியளவி விள்பம் தேக்கிறது’ [(1-489) மற்றும் பாட்டுக்கள் ஞாவகுரவ னும் மற்றுங் காண்க]

1248 கருவிக ரணங்க ஸீல்லாந் — தத்தம்
கருமத்தை விட்டுக் காவலுக் குள்ளாய்

முப்பத்தைந்து கருவி கரணக்கனும் மாயை மயக்கத்தை விட்டு ஒழித்தா. ஆற்றலப்பையின் ஏழி நின்றன. மருத்துவனுஞ் சிவபெரு மானின் காவலுக்குள் ஆட்பட்டு புறந்தே அலையாது ஒடுங்கின.

1249 வருவதும் போவதும் மின்றித் தாய்
மெளன நிலையில் நிலைத்தது தானே.

ஒடுங்கிய மனம் மோனமெய்திய அகத்தீன உண்டாக்கி நிட்டை கூட அருள் புறிந்தது. ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலாழ்ந்தேன். பின் சீவன் முத்தனுகச் சமாதியிலும் ஐந்தெழுழிலுங் குனித்தருளுமை யனுகவும் இங்கையின்பத்திலும் பிறப்பையருக்கு மறுமையின்பத்திலும் ஓளி பெராவியிடன் ஒன்று கூடும் நிலையில் நிலைத்ததுதானே.

1250 ஆரு மறியா ரெனவே — அப்பன்
அப்படி யுள்ளதென் ரூனரி வாயே.

எல்லாமுள் திருவருள் வலதான ஆற்றலப்பையின் வடவழும் தந்தை சிவபெருமானின் சிகிச்சையாம் ஞானவழி முமே; எப்பவோ முடிவானதே என்றான் அப்பன் செல்லப்பன். இதை ஆரறிவா ரென்றுள்.

1251 உன்னிடமை நான் ஜயனே
உளமகிழ்ந்து பார் மெய்யனே

சுரணாக்கள்

பொன்னடி மாதவர் சேர்பெரு முத்தனே
பூங்கொடியாள் பங்கா
உன்னடி யென்முடி வைத்தினி யாருவாய்
ஓங்காரத்துட் பொருளே (உன்)

ஓயாமற் பொய்பேசி உழைக்கின்ற வலுத்தரை
உறவென்றிருந்து விட்டேன்
வாயார வாழ்த்தி வணங்கு மடியாரை
மனசாரப் போற்ற வைப்போய் (உன்)

சித்தத்துட் டித்திக்குந்தேனே பாலென்று
இந்தனை செய்தடியேன்
இனியுத் தமரோடு பிரியாமல் வாழ
உன்னருள் தாருமையா (உன்)

நீயே நானென்று நினைக்கும்பெய் யடியாரை
நேயத்தெடு வணங்கிடுவார்
தாயே யனைய சங்கரனே வந்து
தண்ணருள் தாருமையா (உன்)

1. ஜம்புலன்களா லுண்டாகும் ஆணவமுனைப்பும், அவ்வைம் புலன்களுந் கயங்கித் தயங்கி வெளியேறச் (2-1032) செய்ததே மருத்துவனும் முழுடைய சிகிச்சை. செவ்வி வந்ததும் மயில்போல் அழுடன் எளியேன் உலகின் தொண்டிலீடுபாட்டு வாழ என்னுள்ளம் மகிழ்வுற நான் காண்கிறேன் ஜயனே.

2. பெங்போலும் மோட்ச வீட்டை யளிக்கும் உத்தமன்கோயிலாக விளங்கும் மெய்யடியார் உள்ளத்தே ஒலித்திரள் அகிலாண்ட ஒசை யப்பை பர்வதி பாகனை நின்று இன்புறச் செய்யும் அப்ரனே உன் னுடைய கிருவருட் பெராண்ணடியை என்னலைமேல் சூட்டி உன்னை மறவாதே என்னிதயத்தே நின்று செயலீடுபடுத்தி உன்ன வந்த டைய அருள் தருவாயே.

3. மூவாசையால் தூஞ்சப்பட்டு ஜம்புலக்கணி பறித்து உணப் பொய் யுங்களாவும் பொருமையுஸ் கொண்ட தாமசகுணத்திலீடுட்டு, பொருள் சேர்க்கும் பொய்யரை எம்முறவை அறிருந்து விட்டேன். பொருள் சேர்க்கும் பொய்யரை எம்முறவை அறிருந்து பொருளீடுபட்டு மழுக்கும் பொய்யரை பொருளீடுபட்டு மழுக்கும் பொய்யரை அவர்களுடைய உட்பொருளாக நின்றருள் தருவிரே.

3. அவ்வாறு நான் தொண்டில் ஈடுபட்டு உண்ணெப் பிரியாதே, ஒடுகாரத்துட்ட பொருளே, சமாதியில் உன்னில் ஆழ்ந்தும். தித்தீக்கும் கரும்பு போன்ற ஒலித்திரளான உன் சக்தியை உலகினில் கண்டின் புற அருள் புரிவீர். பாலோ தேனே வென்று அதன் சுவையைருசித்தும் சங்கீத வித்துவானுடன் ஒன்று கூடிப் பாடி இராகத்தை ருசிப்பது போல், உலகுயிருடன் அப்பால் நின்றே வாழுவும் களிப்புறவும் அருள் புரிவீர் ஜயனே.

4: அவ்வாறு உலகினை எத்தொழிலிலும் எச்சிந்தனையிலும் உடனின்று செயலிலீடுபடுத்துஞ் சங்கானுடன் ஒன்று கூடியே வாழ அருளுவீர்: ஜந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையஞ்சு நீயே நானென்று அந்தப் பராசிவான் மாவான் சத்தியுஞ் சிவமுமாக விளங்கும் சங்கரனே உன் நுடன் ஒன்று கூடி (முன்கூறியவாறு) களிப்புற்று வாழுத் தண்ணளி வாய்ந்தவனே அருள்தாராய்.

187 நீ அருளாவிடிற் கதியேது 341

இராகம் - அடானு

தாளம் - ஆதி

பஸ்ஸவி

1252 நீ யருளா விடிற் கதியேது — ராமா
நீ ரவிகுல திலகம் உலகுக் கெல்லாம்

அநுபஸ்ஸவி

தாயுந் தந்தையுஞ் சகலமும் நீயே
தமியேன் உயிருக்குயி ராகிய பரனே (நீயரு)

சரணம்

பாற்கடல் தன்னிற் பள்ளி கொள்வேரனே
பாக்கிய வட்சமி தன்மழை வரளா
ஆர்க்கு முனர்வரி தாகிய பொருளே
அடியேன் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டவனே
நீக்கமற் றெங்கும் நிறையும் நின்மலனே
நினையும் யோக சுவாமிதன் துணையே
போக்கும் ரெவு மில்லாப் பொருளே
பூதலத் துள்ளோர் போற்றும் அருளே (நீயரு)

கண்ணெனியுடன் குரியன் ஒளிகூடி நின்றே பொருட்களை வீறு பெறச் செய்யும். அதுபோன்றதே இறைவனைஞி. உடனின்றே உயிர் களை இயங்கச் செய்வது. அத்தகைய இறைவனையுடன் உலகுக்குத் தொண்டாற்றுவது போன்று, ஆண்டருள் புரியும் ரவிகுல, குரியகு வத்துக்கே, பேரொளி போன்று விளங்குபவனே இராமன், அந்த ராமராமவென்று உலகம் போற்றும் சிலனே நீயருளாவிடில் வேறு யார் துணையெனக்கு.

தவஞ்செய்து பெற்றெடுத்த தாயுந் தந்தையும் போன்றவனே. அணித்துயிரும் எளியேனும் ஒக்றுபட்டு விளங்கும் பரனே! உவிமதி தீயாகி விளங்கும் முக்கட்கருணைப்பிரானே.

ஜந்தொழிலுங் குணித்தருஞ்சையனே உலகுயிருடன் ஒன்றுகூடியே அவர்வர் கூணப்பயனுக் கேற்றவாறு செயலிலீடுபடுத்தி உடனின்றே செயல் புரிகிறீர். பாற்கடல் தன்னில் உறங்காது உறங்கி அப்பால் நின்று செயல் புரிந்து பங்கி கொள்கிறீர். பாக்கியலட்சுமியின் மண வாளனே! பொருள்லட்சுமியை நரடி நிற்பவர்க்கு எவர்க்கும் உணர் வரிதாகிய பொருளே, பொருள் லட்சுமியை நாடாதே பக்திலட்சுமியை நாடிய என்மளத்தை விட்டு நீங்காத எம்மிறைவனே; நீயே அகல் நிறைவாக, ஒவ்வொர் அனுவுள்ளும் நின்றே அதனதன் ஒனித் திரளான செயலில் ஈடுபட்டும் புண்ணியம் பாவம் என்னுமிருவிணைக் குமப்பாலாய் நின்று செயல் புரிதலாலே நிர்மலனே; அவ்வாறு கிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனும் உன்னுடன் ஒன்றுபட்டு ஜந்தொழிலுங் குணித்தருஞ்சையனாக வாழும் யோகசவாமியின் துணைப்பதமே! இணைபிரியாத சத்தியுஞ் சிவமும் போல் வாழும் உழையா, கணவனே! இறப்புப் பிறப்புக்குமப் பாலாகிய மெய்ப்பொருளே! திருவருள்வடிவானவனே! உன்னையே உலகினர் வேண்டி எங்கும் எச்சமபத்திலும் போற்றுகிறே.

188 சிவவிலு வென்றுபிசால்லிப் பேணேரே 342

இராகம் — தெஞ்சுக்ருடி

தாளம் — தூதி

பஸ்லவி

1253 தில்லையப்பலத்தைக் கண்ணாற் காணேனே
சிவசிவ வென்று சொல்லிப் பேணேரே

அநுபஸ்லவி

நல்லவர் கூட்டத்தைத் தேடிநா டேனே
அல்லும் பகலும் பாடியா டேனே (தில்லை)

சரணங்கள்

கல்லீல் நிகர்த்த மனமுரு காதோ
 கரமக் குரோத மோகங் கருகாதோ (தில்லை)
 எல்லீல் யில்லாத வின்பம் பெருகாதோ
 ஏழைகள்மே விரக்கம் வாராதோ (தில்லை)
 நில்லாத காயத்தை நான்வெவல் லேனே
 நீயேநா னென்றுசொல்லி நில்லைனே (தில்லை)
 உல்லாச மாக வெங்குஞ் செல்லேனே
 உண்மையைச் சொல்லிச்செல் கில்லேனே (தில்லை)
 இல்லையென் றெவர்க்கும்நான் சொல்வேனே
 இனிய செஞ்சுருட்டியைக் கல்லேனே (தில்லை)

பருந்திலைப் பொருட்களைக் கொண்ட மண்ணுலகம் விண்ணுலகில் ஐம்புதங்களான நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாயமடங்கிய நுண் ணுவகாய் பேதமில்லாத பூதஞ்குழப் பொது நடம் புறியும் மாகேஸ்வரனைப் புருவநடுவிலோ அனுபவவுணர்வாகக் காட்டி-நிற்பன். ஞான ஒளியுந்தோன்றும். பாவந்தீதய இன்பத்தேனு சதாசி மனுக காட்சி தரும். இச்சொருபம் நிட்டை கூடி அறிவுஸ்வாலை எழுப்ப அவ்வங்கி யால் உருகத் திங்கள் மண்டலத்தில் தில்லைக்குத்தலைக் காட்டிநிற்பன். நெற்றிக் கண்ணால் மாடேஸ்வரரையும் (2-735) அந்நந்தி தில்லையில் கறையத் திங்கள் மண்டலத்தில் தில்லைத்தரிசன மங்காணேனே. அந்த மெய்ப்பொருளே இம்மாயாவுகில் கடைந்தெதநடிக்கப்பட்ட “சிவசிவ” வெனும் பருவான்மாவாம். ஒவித்திரளம்மையும் அப்பனும் சுத்தியும் சிவமான நாய்போலுமுலகைப்பேணி அவற்றுடன் குழந்தைகுழந்து அன்புடன் வாழேனே.

பேதம் விளங்கும் ஐம்புலன்களையும் அவைதருமிலகையும் விட்டு (2-70.) அபேதமான பெதுநடம் புரியுந் தில்லைக் கூத்தனையே எங் குங்கண்டு. உயர்ந்த நீர்திலையாகிய இருதயத்தே சிவானந்தவெள்ளந் தேங்க, அந்தச் சிவானந்த வளந்தனிலே மனமானது கூத்துவிளையாட ஆரூறு தந்துவங்களும் ஏவல்புரிய உலகினில் நடனம் புரியேனே. [புத்திக்கப்பாற் பட்டவனே பிரமன். புத்துமெனுங்கிளைவழியே மனக் குரங்கு சென்று கெட்டவர் கூட்டம் நாடி ஐம்புலக்கணிபறித்துண்ண நிற்பதை ஒழிப்போம். இறைவன் சோதனையில் சிகிச்சையில் நெரி நின்று தீயார் கூட்டத்தை விடுவோம்.]

ஐம்புலன்களால் ஏவப்பட்ட மனங்கல்லீயொத்தது: ஓர் நாடக மேடையில் பல நண்பர்கள் கூடி வேடிக்கையாக நடிக்கிற கூத்தில் என்னுடைய மகன், மகள் நடிப்பதே ஒற்றமென நாம் பேதங்காண எத்தனித்தால், கூத்தை ரசிக்கவே முடியாது. மகளையும் மகளையுந்தான் காணலாம். அவ்வாறு நான் எனது என்னும் உரிமை பாராட்டிக் கிடக்கும் மனது கல்லீயொத்தது. மூவாசையையும் ஒழித்தால் மனம் பரிசுத்தமாகும். இறைவனின் தியானத்தில் ஒருங்கும்; கஷர யும்: சாக்ஷி அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவனென்னும் நான்கு அத்துவிதமார்க்கக்களிலும் பரீட்சித்துத் தில்லைக்கூத்தனுடன் ஒன்று படுவோம் (2-735; 858) இயமம் நியமம் முதலியன கைப்பிடித்து காமக் குரோத பொருமை முதலிய தாமச குணமொழிப் போம்.

இறைவனின் சோதனையில் நெறி நின்று பக்திக் கொடிப்படர அச்சங்கிலியினாலே எம்பெருமானுடன் கட்டிய உள்ளத்தே, சிவானந்த வனந்தனிலே, மனம் கூத்து விளையாட்டாதோ? எல்லையில்லாது இன்பம், வெறுமாலாந்தமே. ஆன்மாவினியற்கை, பெருக ஜனத ஜனத தீம் திம் துமி துமி (2-772) என்று உலக நடனத்திலின்புற்று. முன்னுள்ள நம்மாசைகள் திருவருள் வடிவாகப் பூர்த்தியாக உலகதேவையிலீடு படோமோ. ஐங்குலஸ்வழிப்பட்டலையும் ஏழைகள்மீது கருணை வெள் எம் பெருகச் சேவித்து அவர்களை இறைவனின் தொண்டிலீடுபடுத் தோமோ? அவர்களீச்சடேற்றஞ்சோமோ? அழிந்து போகுமில்வுடம்பைப் பேணுமல் பிறப்பையறுக்கும் வேலையிலீடுபடுவோம். ஐந்தொழிலுங்குனித்தருஞ்சையஞ்சத் தொண்டாற்றி ஈற்றில் பிறப்பையறுப்போம்;

ஐம்புலன்களையும் வென்றால் சஞ்சலக் விட்டு நீங்கும். உல்லாசமாக எப்பொருளிலும் வியாபித்திருந்து ஐந்தொழிலுங்கு குனித்தருஞ்சையஞ்சக உலகசேவையிலீடுபடுத்தோமோ. எல்லோரையும் இறைவனின் தொண்டிலீடுபடுத்தி உய்யவழி காட்டுவோம். அதே உண்மை வழி, ஐம்புலர் வழிச் செல்லாது அறவழி நிற்கத் துணைநிற்போம்.

எவ்வித இடரிலும், சோதனையிலும், கிகிச்சையிலும் செல்லப் பண்ணால் நின்று வழிகாட்டியது போன்று உடனின்று அவனையே அங்கு காட்டி வழிபட்டை கொள்வோம். தண்டரளமொடு மணி எண்டிசையுந் தயங்க ஆறைவண்ணே எங்கங்காண வழி அடிமை கொண்டு இனிய செஞ்சுருட்டி பாடி அடியசரை இன்புறச் செய்வோம்;

189 சிவனே உன் தரிசனந் தாராயோ 343

இராகம் - ஆணந்தபைரவி

தாளம் - ஆதி

பல்லவி

1254. சிவனே யுன்தரிசனந் தாராயோ
தேவாதி தேவர்தொழும் பெருமானே

அநுபல்லவி

தரிசனந் தாராய் தமியேனைக் காவாய்
தத்துவா தீதேன் சங்கர சிவசம்போ (சிவனே)

சரணங்கள்

அரிய விருவரும் அறியாத விமலனே
கரியுரி போர்த்து கருணைக் கடலே
தீரிபுர தகனனே தல்லையில் வாசனே
சிவ்காமி யம்மை பூசிக்கு மீசனே (சிவனே)

ஒழுக்கத்திலும் விழு ப்பத்தி இலும் மேம்பட்ட மெய்யன்பரைச் சோதித்துஞ் சிகிச்சை செய்தும் வழியடிமை கொள்ள நெறிதவருது உம்மையே துணையென்றும், வேறுதுணை ஏதுமில்லையென்றும், திடமுடன் தொழுத்தும் தேவர்கள் வணங்கி நிற்கும் பெருமானே! அழியாப் பேரின்பமாகிய தல்லைத்தரிசனம் நிட்டைக்கூடி எளி யென் காண அருள்தாராயோ.

சிகிச்சையில் திடமுடன் ஓப்புக்கொண்ட உம்மைக்கர்ண நிட்டைக்கூட திருவருள் பாலித்து எம்முடன் கூட நின்று அருள்புரிவாய்: பின்தத்துவாதீதனாக உலகுடன் குழைந்து குழைந்து சேவை புரிய என்னுடன் கூடியிருந்து, சங்கர சம்போ, எந்த இடர் வந்த போதி அம் ஐயம் சற்று மிலா து ஐந்தொழுவிலுங் குனித்தருளுமையாகத் தொண்டாற்ற அருள்தாராய்.

அரியவிருவர் அயனும் மாலுமே: நம் எண்ணங்கள் பூர்த்தியாகப் பிரமா படைத்தல் கடவுளாக வினைப்பயனுக் கேற்றவாறு உடலத் தில் பொருத்தி வைக்கிறூர். வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு தொழிலில் ஈடுபடுத்தி வைப்பவர் மால்: இவ்விருவரும் நம்மை பிறவிக்கடவில் ஆழ்த்திவைப்பவர். இவ்விருவருங் காண இயலாதவர். எண்ணங்களை ஒழிப்போம், இருவரும் நம் முடன் கூடாது சும்மா இருப்போம், மோனகுருவே இதயத்தே நின்று செயல் புரிய அருள் பெறுவோம்:

முப்புரமெரித்த ஜயனுடைய உதவி பெறு வோம். யானைத்தோல் போர்த்த சிவபெருமான்போல் ஜயப்படாதே எவ்வித இடர்வர்னும் தளராது அவனையே நினைத்தவாறு, புத்தி எனுங் கண்ணிகை பார்வ தியுடன் கூடிபே சிவபெருமானின் தொண்டிலீடுபடுவோம். [ஒவித் திரளம்மையே அவ்வாறு அன்புடுங்கு சேவிக்கிறவள்] எம்மிருதயத்தே ஒவித்திரளம்மையாக, எங்குஞ் சிவன் செயல் எல்லாஞ் சிவன் செயல் எனுமுள்ளமை வடிவாக ஊற்றெடுத்து ஒவித்திரளாக விளங்குமம்மை இறைவனின் சிகிச்சையில் இடர் வருக போது அன்புடன் தளராதே பூஜிப்பன். அவ்வாறு சிவ மியம்மை என்னிதயத்தே நின்று பூஜீக்கும் அவனுடன் இகைப்பிரியாதே விளங்குக் கூடும் சிவனே அருள்தாராய்.

1255. வரவர மனசு சங்கடப் படுகுதே
வரராய் துய்ய தீராய் கண்பாராய் என்னைக்காவாய்
இரவும் பகலுமுக றன் இனையடி மறவாமல்
பரவி யானந்த பைரவி ராகம் பாடி (சிவனே)

[தேவாதி தேவர் தொழும் பெந்மாரோ, ஐந்தொழிலுங்குணித் தருளுமையன் சிவபெருமான். யோககவாமிகள் ஐந்தொழிலுங்குணித் தருளுமையாகத் தான் காண்பதையே இங்கு சிபரிக்கிறார்]

(முன் உரை தொடரவே) ஐந்தொழிலுங்குணித்தருளுமையாகனத் தெந்டாற்றும் போது பல பல இடர்களைத் தந்து சிகிச்சை செய்கிறுயே. என்னையும் என்னடியார்களையும் அவ்வாறு இடர்ப்படாதும், தளராதும் உடனின்று கன்பார்த்து, ஞானக்கண் விளங்கவும், ஊனக்கண் உறங்கவும் அருள் புரியாயே. வள்ளியின் இதயத்தே முருகன் வேங்கயாக நின்றான். யானை முகத்தோன் தந்தையின் ஞானமும் தாயின் ஆந்றலும் பொருத்துவதைத் தொந்தி வயறன் உண்டார்கிய மதம் பிழித்த யானை போக்கு மனம் வள்ளியைப் பயப்பிடுத்த யது. வள்ளி ஓடிச் சென்று முருகா முருகா முழுவதுமே உம்மிடம் ஒப்படைத்தேன் என்ற கூவி வணங்கி அவனுடன் ஒன்று கூடினான். எல்லாம் அவனேயாய் இன்புற்றிருந்தாள். அவ்வாறே அவனை மறந்து இரவு வாரா மல், இரவும் பகலுமென்னும் வித்தியாசமில்லாமல் ஞானசம்பந்தர்

இடரினும் தளரினும் எனதுறுநோய்
தொடரினும் உனக்குமல் தொழுதெழுவேன்
தாழிங்க தடம்புனல் தயங்கு சென்னிப்
போழின மதிவைத்த புன்னணியனே
இதுவோலமை ஆளுயரீவ தொல்லெழக்கில்கூடியேல்
அதுவோ வனதின் ஞான ஆவடுதுறை அரனே. (3-4-1)

190 எல்லாஞ் சிவன்செயலென்றிருப்போம் 344

1256. தொன்றுத் துணையை யென்றுந் துதிப்போம்
 ஓயற்றிருப் பரதத்தைப் பதிப்போம்
 ஈன்றுளையும் அப்பணியும் மதிப்போம்
 எல்லாஞ் சிவன்செயலென் றிருப்போம்
 ஆஸ்ரேர் விதித்தபடி·நடப்போம்
 அந்திசந்தி மந்திரத்தைப் படிப்போம்
 நான்று ஜெனுமிரங்குந் தடுப்போம் .
 நாதனடி யிக்னக்கீழ்க் கிடப்போம்
 வஞ்சம் பொருமை நெஞ்சில் வையேம்
 சஞ்சலத் தால்மிஞ்சி நாங்கள் நையேம்
 கொஞ்சம் கிகாஞ்ச மாய்மனத்தை வெல்வோம்
 கூடாத கூட்டத்தில் நாங்கள் செல்லோம்.

அருவாக எம்முள்ளத்தே நின்று எம்மை எந்தேரமுக் அவன்
 பாதத்தை விட்டனுகாது காக்கும் ஓர் கட்டு, ஓர் அண்ணையின்புண்டு.
 குழந்தை தாயை விட்டகலான், இருவர் உள்ளாமும் ஒன்று சேர்ந்தே
 தொழிலிலீடுபடும்; என்றும் குழந்தைக்குத் தாயின் துணையுண்டு. அவ்
 வாரே ஒவித்திரளம்மை, எப்பொருளிலுமதனதன் ஒசையாக நின்றி
 யங்குவதே அகிலாண்ட ஒசையின் தொகை அம்மை. அந்தத்தனித்
 தியங்காதே இயங்குவதும்(2-10!) எல்லாமாய்தானு பொருளாய் அம்மை
 பார்வதியாயன்றி இயங்காதிருக்குமவளையும் இணைபிரியாகே வினாப்ப
 யனுக்கேற்றவாரே உடனின்று செயலிலீடுபடுத்தும் அப்பணியும் மற⁺
 வாதே மதிப்போம். இருதயத்தில் புதிப்போம். தோன்றுத என்று
 மொருபொருளான அழியாப் பொருளெனத்துதித்து அவன்
 பாதமடைவோம்:

எல்லாம் வன் செயலே என்று ஒவ்வொருவினுடியும் என்னி
 என்னி ஆஸ்ரேர் விதித்த வேதாகம முறைப்படி அந்தி சந்தி பூசை
 யுந் தோத்திரமுஞ் செய்வோம். நான் எனது எனும் ஆணவழுணைப்
 புக் கனவிலும் வராராதே மறைப்பாற்றலாஞ் சிவணையே இருதயத்தில்
 கொள்வோம். அவ்வாறு நாதனடிக்கீழ் கிடந்து ஜம்புவனுந் தயங்கித்
 தயங்கி வெளியேறியே அவனுடன் ஒன்று பட்டு வாழ்வோம். வேறு
 பாடுகாணேம்; வஞ்சகம் பொருமை முதலிய தாமசகுணங்கள் எரிந்து
 போயின. அந்தக் கூடாத கூட்டத்தில், பொருள் வகுமி ஏவல் கொண்
 டபோதிலும் நாட்டம் வையோம். சூரபத்மன் முதலியோர் போல்
 அவைதரும் சஞ்சலத்தால் மரண்டு போகோம், பக்திலக்ஷ்மியையே
 நாடி இன்புமற்றிருப்போம்;

191 வாரா வரவினில் வந்த சஞ்சியியே 345

1257. தோடுடைச் செவியனே தோன்றுத் துணையே
 பீடுடைப் பெரியோர் பெட்டகத் தணியே
 தந்தையுந் தாயும் மைந்தருந் தமரும்
 எந்தையே நீயென் ரெண்ணியெப் பேசதும்
 விந்தைசே ரவர்பணி வேண்டியா ஞற்றி
 இவ்வுல கத்திலிறுமாப் புடனே
 சந்ததம் வாழத் துயைபுரி யுமையான்
 வந்தனை புரியும் வண்ணமே னியனே
 கந்தமுங் காயுங் கடும்பசி முடியே
 வந்திடி னுண்ணும் மாசிலா மனத்தார்
 சிந்தையிற் குடிகொள் தேசிக மூர்த்தி
 தீராக் கோபமுஞ் சித்தக் குரோதமுஞ்
 நீரா யுருக்கும் நெறியிது காணெனத்
 தாரா விடில்யான் தளையுன் டுழல்வேன
 வாரா வரவினில் வந்தசஞ் சினியே
 பழியொன்று ழுணை வழிபடு தெய்வமே
 ஒழியா வின்பமாய் நின்று
 தெளியாவென் சிந்தை தெளிந்திடச் செய்யே

[முன்பாட்டுரை தொடர] ஓலித்திரளம்மை பார்வதியை இடப் பாகமாக விளங்கும் தோடுடைய செவியனே, தோன்றுத்துணையே! (முன்பாட்டு 1256) பீடு = தரிசநிலம்; பெருமை; குழைவு. பீடுடைய பிரமாபுரம் = தரிசநிலமாக விளங்கிய பிரமனுடைய இருப்பிடம். அத்தகைய வீட்டையேயடைந்த அறிஞர்களுடைய ஒருவருமறியாப் பொருளான அறிவுப் பொருளான பெட்டகம் பொன்னணியே உன் ஆயடையாதார் எவ்வாறு உன்னையறிவார். சொற்களால் விபரிக்க வொன்னைதவனே நீ, உண்டவர்தான் உணவின் ருசியையறிவர்.

தந்தை தாய் மக்கள் மற்றும் சுற்றும் எல்லாரும் நீயெயென் ரெண்ணி எப்பொருளிலும் உன்னையே கண்டு இன்பம் துன்பம் பாவம் புண்ணியம் எனும் பேதமில்லாத சிவன் செயலென்னும் வித்தகனார் செயலையே காண்போம். மோனமெய்திய அகத்தினராய் அந்தப் பர சிவான்மாவாமுலகுடன் குழைந்து தொண்டாற்றவும் குரபத்மன் முதியோர்போல் பொருள் ஈஷ்மியை நாடிச் சஞ்சலப் படா ஏல் பக்கி

வகுமியை நாடியே இறுமாப்புடன் உலகினி வாழவும் தன்னுடன் கூடியே மேரனமெய்தித் தொண்டாற்ற அதனும் சிவகாமியம்மை நேசன் சொக்கநாதனே உன்னருள் வேண்டும்.

மலையுச்சியிலோ காட்டிலோ தனித்திருந்துனை வந்தடைவேண னுந்திடமுடன் ஊசிமேனுனிமேல் நின்று கடுந் தவங் புரியும் போது கடுப்பசிவத்து முடின் வேறும் பூவும் இல்லயுங் காயுங் கனியும் புசித்து வரும் பசிநீக்கி அவனையே வேண்டி நிற்கும் அறிஞர் உள்ளத்தே குடி புகும் மாமணி, வியாபக மூர்த்தி சுவசிவ எனும் மெய்ப்பொருளோ! சஞ்சலம் கோபம் தரும் ஆணவழைப்புத் தயங்கித் தயுங்கி வெளி பேறச் சித்தக்குரோகமும் நீங்கும், மறைப்பாற்றலரஞ் சிவனின் இருப்பிடமாகும். உன்னருள் இல்லவிடின் தனைத்த உன்திருவருளை குரபத்மன் போல் அணையவிட்டு மாண்டுபோருவேன்.

ஒருவருமறியாமல் உன்சிருவருளேதானுக நின்றருள் புரிய அடையப்பெறும் பேறே. பிற பையறுக்கும் மருந்தே. உன்னைவிட்டு நீங்கிப்பழி பாவம் புரியாமல் உடனின்றியங்கும் திருவருள் வடிவாவனே; அழியாப் பேரின்பமாய் நின்று என்கிந்தைபத் தெளிவிக்கும் பேரானந்தப் பெருங்கடலே.

192 நல்லூரில் ஆட்டக்காரன் 346

1158. நல்லூரில் ஆட்டக்காரன் நான்வணங்குங் குருநா-
-தன்
கல்லீக்க ரைக்குஞ்சித்தன் கருணைபூத்த

திருமுகத்தான்

இல்லை யென்னுஞ்சொல்லை இல்லாமலாக்கிடுவான்
அல்லும் பகலுமென்றன் அகத்தினிலே வாழ்ந்த

திடுவான்

ஒருபொல்லாப்பு மில்லையென்பான் உண்மை

முழுதுமென்பான்

கருப்பையிலே வாராமல் காத்தென்றை

யான்டு கொண்டான்

தேரடியில் வீற்றிருப்பான் செல்லப்பனென்னும்

பெயரான்

ஆரற்வா ரென்றுசொல்வான் அன்னையைப்போல்

அன்புடையான்

பொய்சொல் வரதேயென்பான் மெய்யுஞ்சொல்

லாதேயென்பான்

வல்லபங்கள் பேசிவந்தோர் வாயை

யடக்கிடுவான்

வித்தையொன்றுஞ் செய்துகாட்டான்

விவேகமற்றேர் போலிருப்பான்

அத்துவா மார்க்கம்விட்டு ஆறியி ருந்திடுவான்

நலம் பொருந்திய தண்ணேர் மும்மெளனமே யுருவான அகத்தி னராய் தம்மிறவனே அங்கு குடியிருந்து செயலிலீடுபட தான் சும்மா உலகினில் நடனமிடுவனே! நாம் வணங்கும் குத்தாதன். தன்னுடைய திருவருள் மிகுந்த கருணை வெள்ளாம் பெருகும் சித்தம் என்றும் கல் மனத்தையும் உருக்கிக் கரரயேற்றும் வண்ணம் இதை வளிடங் கூண்டு செல்லுந் தடைக்கமையுடைய சாலப் பேச்சுடையான்.

குலபாண்ணக உலகியல் வாழ்க்கையில் குத்திக்குத்தித் தம்மா சாலப் பேச்சினுலே ஜம்புலன்களுந் தயங்கித் தயங்கி வெளியேற வும்முழுவதுந்தன்னெழுப்படைத்தவன் மெய்யன்பன். இறைவனைமறந்து நானென்னுமானவ முனைப்பு ஒரு வினாடியும் தொழிலிலீடுபடுத்தாமலும் அவன் என் சிந்தையைக் கோயிலாகக் கொண்டவன் (1-281; 282) [காணக] அவ்வாறு தன்னை மறந்த இரவும் நடப்பாற்றலாஞ் சிவனைக் கானும் பகலு மில்லாமல் இரவுபகலற்ற ஏகாந்த சிந்தையராக்கினு னென்னை:

அவ்வாறு என்னகங் குடிகொண்டவன் என்னையுந் தன்னையும் முத்திறப்புணர்ப்பாம் அந்திலையில் ஒன்றுக்கினன். பரவிவான்மாவாயு வகும் நானுமொன்றுபட்டோம். ஜந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையன் போல் எப்பொருளிலும் அருவாம் வினைமுதலாம் முதல்வன்போல் என்னை அங்கே “இன்புற்றுக் கிடக்கக் கண்டேன். உண்மை முழுதுமா னவனே! வினை முதலாம் முதல்வன்! வினையின் நிகழ்வால் வினையும் வினைப்பயனென்னுமம்பலத்தே அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு தொழிலிலீடுபடுத்தி உடனின்ற செயல் யுரியும் வினைமுதலாம் முதல் வன்: அவனே யானெனக் கண்டேன்டு அங்கே தேய்வதும் வளர்வதும் சாவதும் பிறப்பதும் ஒன்றுமில்லை: உண்மை முழுதுமானதே அப் பொருள் அவ்வுலகம்: அதனுடன் ஒன்றுபட்ட எளியேனும் பிறப்பை யறுத்தேன்.

என் சிந்தையே கோயிலாகக் கொண்டான். என்னகமே என்னைப் பிறப்பையறுக்கும் எம்பிரானிடங் கொண்டு செல்லுந்தோராக்கித் தாமங்கே குடியேறினன்டு அவ்வண்ணமிருக்கும்போது அடுத்த வினாடி நடப்பதென்ன வென்பதை ஆராறிவார். வினைமுதலாம் முதல்வனே. உண்மையான செயலாளனே ஆதையறிவான். ஜம்புலன்களுமடங்கிய

பாம்பு போல் சடையிலே உள்ளத்தே நின்றேவெப்புரிய நங்கையெனுங் கங்கையும் பாம் பும் ஒற்றுமையாக வீற்றிருக்கச் சிவபெருமானே உண்மைச் செயலாளன். நடனம் புரிபவனே மெய்யன்பண்; இறைவ ணின் ஊர்தியேயவன்,

அவனுக்குப் பொய்யென்பதுமில்லை மெய்யென்பதுமில்லை; பான முமில்லை புண்ணியமுமில்லை; இன்பழுமில்லைத்துண்பழுமில்லை; எல்லாம் வினைமுதலாம் தண்ணிலி வாய்ந்த முதல்வன் வினைப்பயனுக் கேற்ற வாறு சித்திரித்த நாடகமே. நாடகாசிரியர் எழுதியது பொய்யான வார்த்தைகள் என்றும் மெய்யான வார்த்தைகளென்றும்வன் காணுன்; நாடகத்தில் நடிப்பதே அவன் கடமை, சூரபுத்தமன் அயன்மால். போன்று நான் வல்லவனென்று புத்தியை நாட்டி பொருள் லக்ஷ்மியை நாடினால் அவரைத் துண்புறுத்தி அலைத்திடுவன்:-

கூரபத்தமன் அயன்மால் போல் தம் புத்தியை நாட்டி தந்தையின் ஞானமும் தாயின் ஆற்றலுக் கொண்ட யானை முகத்தோன் யானை போலும் மனமுண்டாக்க ஆணவீரமுனைப்புக் கொண்டு பொருள் லக்ஷ்மியை நாடி. வித்தைகள் சித்திகள் செய்து காட்டான்: விவேகமற்ற பாலன்போலிருப்பான். அத்துவாமார்க்கமாறுக்குமப்பாலாய் சிவபெருமானுகவேயிருந்தான், [(2-16; 17) (1-193) காணக]

193 சிவ சிவ என்றிடத் தீரும் பாவம் 347

1259 சிவசிவ என்றிடும் போதினிலே செய்த
பாவமெல்லாம் ஓடும் பாரினிலே . . .

அவனிவன் என்கின்ற வார்த்தையெல்லாம் போக்கி
ஐயன் திருப்பாதம் உண்மையதாய் நோக்கி
தவம் செய்வார் தமைத் தாங்க நோக்கிச்
சச்சி தானந்தம் தன்னிடத்தே தாக்கில்
உவமையில் ஸரமுத்தி நிலையிலே போக்கும்
உண்மை யறிந்து சொன்னேன் யோகசுவாமி.

(முன்பாட்டுரை தொடரவே) “சிவ சிவ” எனும் மாமறைதரும் மெய்ப் பொருளானவனே சிவபெருமான்: ‘சிவன் செயல்’ எனும் ஞானுக்கிளியாலே இருவினையையுஞ்சட்டெடரிக்கலாம். குலபாணன் உலகியல் வாழ்க்கையில் குத்திக்குத்தி விழுத்தன்மையினின்றும் நீக்குவன் (முன்பாட்டு விளக்கம்) பண்டுசெய்வினையெலாம் பறந்தன (2-177) முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் நான் நீ என்பதைற்றி ஐந்தொழி லுகு

குணித்தருளுமையாகத் தொண்டாற்றுப் பேலையையே ஏற்றவனுக்கு தவஞ்செய்வார் நோக்கங் கொள்வாய். உவமையில்லா ஆனந்தமே தேங்கும் (முன்பாட்டு விளக்கம்) இவ்வண்மைகளை அறிந்த வரனே எளியேன் யோககவாமி சொல்லுகிறேன். சொற்களை அறிந்து அறி வினாவிற்கு ஈடுபெறுவது கட்டுரைங்கள்:

194 நீத்தீயத்தை நாட்டா தம்பி 348

1260. ஆக்கைநிலை யல்லவட்டா தம்பி
அதுவீருமுன் காண்டா தம்பி

இவ்வுடம்பு மாயாகாரியப் பொருள்கள் அது அழிந்து போகும் மூப்படைந்தோ அல்லது முன்னரோ இந்த உயிர் இவ்வுடம்பை விட்டு நீங்கி விடும். அவ்வண்ணம் உயிர்விட்டு நீங்கு முன்னரே இருவினையும் விட்டு நீங்கவும் தயங்கிக் கிடக்கும் ஆணையினப்பு விட்டு நீங்கவும் முழுவதுமே அவணிடமொப்படைத்து வருவினையுஞ் சாராதே அவனைக் காண்டு (1)

1261. பூக்கை கொண்டு போற்றடா தம்பி
நாக்கை யடக்கி வெல்லடா தம்பி

ஐம்புலன்களிலும் நாருசியே கொடித்து: நாருசியை யடக்கி கந்த முங் காயுங் கனியும் உதிர்ச்சருதும் வரும்பசிக்குண்டு அவனுடைய தியானத்திலிருப்பின் நாக்கை வெல்லவாம். அவ்வண்ணமே வேறுவழி யிலோ உண்டானபோது கிடைத்ததையுண்டும் நாருசியை வென்று காலையும் மாலையும் பூவுந்தனவீருங் கொண்டு அவனைப் போற்றி ஏத்தித் தொழுதால் இருவினையும் விட்டு நீங்கும். (2)

1262 தண்ணைக் தண்ண வறியடா தம்பி
தங்கற்று நில்லடா தம்பி

அவ்வண்ணம் போற்றி செய்தால் எப்பொருளிலும் வியாபித்திருக்கும் ஒவித்திரளம்கையுக். அப்பால் நின்றியக்கும் வினைமுதலாம் முதல்வனும், எளியேனும் ஒரு பொருளென ஒர் அனுபவவுணர்வு தோன்றும். (3)

1263. ஊக்கமுடன் செபியடா தம்பி
சுண்ணாகத்தானைப் போற்றடா தம்பி

அனுபவவுணர்வுடனே ரூண்துளி முதயமாகும். மனம் உள்ளத் தேவொடுங்கும். ஊக்கமுடன் கந்தச் சுக்மாவிருக்கும் அகந்த வைத் தேவைத்துணர்வுடனே குந்தெழுத்தைத் தெரித்தும்

தேவார திருவாசகங்களைப் போற்றி செய்தும், அந்தச் சன்னூகதீ தானை வணங்கிட்டா. தாய் பிள்ளையில் கொண்டுள்ள அங்கு போன்ற அந்த விபரிக்க முடியாவன்பை சன்னூகத்தானை ஆவலுடன் வளர்த்திட்டா:

(4)

1264. மார்க்கத்தை யறியடா தம்பி மாமாயை தன்னை வெல்லடா தம்பி

எல்லாரும் ஒரே வகையான ருசிச் சாப்பாட்டை நாடுவதில்லை ஒவ்வொருக்கும் வேறு வேறு ருசியையே நாவேண்டி நிற்கும் ஹழு வினையின் பயனேயது: அவ்வாறே ஊழுவினையின் பயனாகத் திருவருள் வலதாக ஒவ்வொர் உள்ளத்தே தோன்றும் ஞான ஒளியும் வேறு வேறு ருசிப்பொருளான உள்ளத்தைக் காட்டி நிற்கும். அதை அவள் தன் கீசத் தானேயறியும் நந்தி (1262 இல் காண்க) தரிசனத்தில் அறிவான். சம்மாயிருக்கும்புடுவே தோன்றுவதே அந்தச் சன்னூகத்தான். சத்தியத்தைக் கைப்பிடித்தவன் அரிச்சந்திரன். [பெரியபூராணத்தில் வித்தியாசமான அக்கொள்கைகளை “நாயன்மாரிடங்காணலாம்” அக்காலம் சிவகுரு ஏழுந்தருளி அந்தச் சன்மார்க்க வழி நிறுத்திவைப்பர். வழித்துணையாக அந்த மாசாலக்காரன் தயங்கிக்கூட்கும் மாமாயைபை அகற்றத் துணை நிற்பன்.

(5)

1265. நீக்கமற்று நில்லடா தம்பி நித்தியத்தை நாட்டா தம்பி

அன்றி ஒன்றில்லை: ஒவ்வொரு அனுவிலும் அவுனே நிற்கிறுன்: இவ்வுண்மையை குலபாணன் உலகியல் வாழ்க்கையிலும் பூசையிலும் தோத்திரத்திலும் குத்திக் குத்தி வினைத்தன்மையினின்றும் ஆங்மாவைநீக்குவன். ஒவ்வொரு விடையிலும் ஒவ்வொரு செயலிலும் அவுனேயெனுமுனர்வை அறிவினால்விவாய்: சமாதானம் நிரவகி காண்பாய்: அதே அந்தச் சமாதானம் தரும் நிட்டை. நிட்டையில் கானும் சிவபெருமானே அழியாப் பொருள்; பிறப்பையறுப்பது.

(6)

1266. ஏக்கத்தை வெல்லடா தம்பி எல்லாஞ் சிவன் செயல்லடா தம்பி

[முன்பாட்டு விளக்கங் காண்க] குலபாணன் குத்திக் குத்தியெல்லாஞ் சிவன் செயல். சன்னூகத்தானே யென்பான். அதை அறிவினாலே கட்டுப்பொருளுக்கப்பாற் பட்டதாய்க் காண்பாய்.

(7)

1267. பத்தும் நாலுஞ் சேர்த்துச் சொல்லடா தம்பி பதினாலு லோகமும் கைக்குள்ளே தம்பி

நிலம், நீர், நெருப்பு காற்று ஆகாசமாகிய ஜம்பூதங்களாலுமே உலகமுன்டாக்கப்பட்டன. காது, மெய், வாய், கண், முக்கு எனும் ஐந்து இந்திரியங்களாலும் ஸ்த ஸ்திரிச ரச ரூப ஸ்தந்த எனு கீழ்ப்புலன்களும் அறியப்படுகின்றன. மனம் புத்தி சிந்தம் அகங்காரமாகிய அந்தக் கரணங்கள் நாலுமிவற்றாலுண்டானவை. நிட்டை கூடி ஐந்தெழுத்துச் சோதியிலாழ்ந்தும் பின் இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த தக்துவாதிதைன் இந்தப்பத்தும் நாலும் கொண்ட முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களுமேவல்புரியத் தொட்டாற்றுவன். அவன் ஐந்தெரா மிலுங் குனித்தருஞ்சையனை உயிரில் பொருள் உயிருள் பொருள் அத்தனைக்கும் அருட்கண்ணை வினைழீதலாம் முதல்வன் சிவபெருமானுடன் கூடியியங்குவிறுன். மாணிக்கவாசகர் தரும் “புலாகிப் பூடா யீப் புழுவாய் மரமாகிப் பல்விருக்காகிப் பறவையாயீப் பாம்பாகிப் கல்லாய் மனிதராயீப் பேயாய்க் கணங்களாய் வல்லசரராகி முனிவராய்த் தேவராய்” எனும் பதினை பிறவித் தொடர்களிலும் அவர்கள் காணப்படும் கீழ்மூலகிலும் மேலேமூலகிலும் அவர்களுடன் கூடி நின்றே வினைமுதலாம் முதல்வனுக செயலிலிடுப்படுத்துவன். அவ்வாறே பதினாலு லோகங்களுமவன் கைக்குள்ளே காண், (8)

195 அச்சமற்று வாழ அருள் தாடா 349

1268. முச்சந்திக் குப்பையிலே மூவாசையும் நீக்கி அச்சமற்று வசமுவருள் தாடா குருநாதா பச்சைப் புரவியிலே பாங்காக நானேறி இச்சகத்தைச் சுற்றிவர எனக்கருள் ஈந்திட்டா கொச்சை மக்கள் தம்மைக் கூடாமல் நான்வாழ்ந்து பிச்சை யெடுத்துண்ணப் பேரருளைத் தந்திட்டா துச்சன்கட்டா வீட்டிலே தாவும் பரியைக்கட்டி நிச்சயத்தை நான் காண நீதா வருளெனக்கு பச்சைநிறப் புற்றறரையில் படுத்துநான் கண்ணுறங்க நச்சரவம் பூண்டவனே நல்வாக்குத் தந்திட்டா

இம்மாய வாழ்க்கை மூவாசையாலு முன்டாக்கப்பட்ட ஐம்புல வேடர் கையிலகப்பட்டு நான் எனும் ஆணங் முனைப்புக் கொண்டே இராசத்துணத்திலும் தாமசுகளுத்திலு மீடுபட்டு சிற்றின்ப வாழ்வில் மாண்டு போகவே சுஞ்சலமுன்டாக்குவது, ஆனால் மெய்யன்பன் மூவாசையை வென்றவன், ஜம்புலன்களும் அவற்றாலுண்டாகும் முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களும் அனுங்கு ஏவல்புரிபவர்கள். தாமச குணத்தை அறவே விட்டெடாழித்தவன், பக்திக்கொடி திட்சித்தம்

எனுங் கொம்பரில் படரத்திடமுடன் இறைவனின் தொண்டாகவே எக்கருமத்திலு மீடுபடுகிறவன். சாத்வீக குணத்திலேயே என்றும் வாழ் பவன். இவ்வாழ்க்கையில் இறைவனின் சிகிச்சையில் ஐந்புலன்களுந் தயங்கித் தயங்கி வெளியேற உலகியல் வாழ்க்கை வெறுக்குப்பை யாகவே குழ்ந்து கிடக்கும். இம்முச்சந்திக் குப்பையிலே அச்சமற்று வாழ்வன். முச்சந்திக்குப்பை முத்திரிப்புணர்ய்பாம்நிலையில் வாழ்க்கை:

இவ்வாழ்க்கை அலையற்ற நீர்போலும் உள்ளத்தே நிட்டைகூட அருளிதருவது: மோட்ச வீட்டையளிக்கும் பச்சைப்புரவி. அந்த ப் பச்சைப்புரவியிலேறி ஐந்தெழுந்துச் சோதியிலாழ்ந்து சிவபெருமான் போல் எப்பொருளிலும் வியாழித்திருக்கலாம்: பின் இரண்டாம் பிறப் பெடுத்த தத்துவ ஞானி சுகர் எனும் முனிவர் போல் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருளுமையாக அப்பாலாக எப்பொருளிலும் நின்றியங்குவன்:

கொச்சை மக்கள் ஐந்புலக்கணி பறித்துன்ன ஆணவ முனைப்புக் கொண்டு உலகில் கருணையில்லாதவர். மெய்யன்பன் தன்மைப் பிச்சை யெடுத்தே ஐந்புலனும் ஆணவ முனைப்பும் தயங்கித் தயங்கி வெளி யேறக் காணபவன், அந்த முச்சந்திக் குப்பையிலே நான் வாழவும் கருணை பூத்திகவும் உள்ளுடைய திருவருள் தாடா.

இவ்வுடம்பு தச்சனுலை கட்டுப்பாதது, இந்றவனே விளையின் நிகழ்வால் விணை யும் விளைப்பயனென்னுமம்பலத்தே விளைப்பயனுக் கேற்றவாறு கட்டினவன். புல்லாகவோ பூடாகவோ புழுவாகவோ மனிதனுகவோ முனிவராகவோ தேவராகவோ அவரவர் விளைப்பய னுக்கேற்ற தொழிலிலீடுபடுத்தும் உடலத்தில் அவரவரைப் பொருத்தி வைத்தவன், அந்த வீட்டில் இந்த உயிர்க் காற்றை நான் வெளியே ரூமல் தடுத்து, இருவாசலுமடைத்துக் கபாலந்திறந்து கொண்டு சுழுமுனைவழிச் சென்று மூலதிவத்தின் அது ஒடுங்கலும் பிறப்பையறுக் கவும் நீ வரந்தா.

இம்மாயாவுலகு நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று ஆகாசம் எனும் ஐம்பூதங்களுங் கொண்ட நுன்னுலகாக விண்ணவர் தாம் அங்கே அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து கிடந்து பொதுநடம்புரிய மிறைவனைக் காணக் கிடப்பது. நச்சரவும் பூண்டவனே. அடங்கிய ஐந்து தலை நாகத்தைச் சுடையிலே உள்ள சிவபெருமானாக விளங்கு பவனே அந்த (முன்கூறிய) பச்சைப் புல் தரையில் அறியா அறிவிலாழ்ந்து உறங்காதுறங்கி நான் இன்புற்றுக் கிடக்க வரந்தாடா,

196 அனைத்து மவனே 350

1269. அனைத்து மவனே அவன்செயலே யென்றால் விளைப்பயன்று நுண்டோ விளம்பு.

எல்லாம் வினைமுகல்வனின் படைப்பு: இது தன் கீர் உணர்ந்த மெய்யன்ப்பனுக்கு வினைத்தன்மையினின்றும் நீக்கும் தன்னள்வாய்ந்த வனுடைய நந்தோக்கத்தைக் காண்பிக்கும்; வினைப்பயனுள்ளடாக்காது: (1)

1270. ஆதியு மந்தமு மான்மாவுக் கில்லையென்றால் ஒதி உணர்வதென்னே வோது.

அவ்வாறு தர்ஸ் மாயாகாரியப் பொருளான இவ்வுடம்பல்ல, நான் ஆண்மா, அழியாத பொருளான ஆத்மனையான், என்று மெய்யன்பன் உணர்கிறேன்; அறிவினூலறிகிறேன்: அவன் வேறு என்ன ஒதி உணர வேண்டும். உடம்பெண்ணும் ஐம்புலன் இச்சையை யொழிக்க வேண்டும். (2)

1271. இருந்த படியே யிருப்பதைனைக் காண வருந்துவதேன் நெஞ்சே மகிழ்.

ஆண்மா பாவம் புன்னியம் எனும் இருவினையுஞ் சாராதே விளங்குவது. தூர் குக்கும் சரீரங்களைக் கொண்டுள்ள மாயாகாரிய மனத்தையே அவை கொண்டுள்ளன. ஐம்புலன்களும் ஆணவழுனைப்பும் வெளியேற்றினால் உடம்பை உயிர் விட்டு நீங்கும் போது முன்ம் கரையும்; ஒளி பேரொளியுடன் கலக்கும்: இருந்தபடியே இருப்பதே அந்த ஒளி; மனம் எனும் மாயாகாரியப் பொருளால் கட்டுப்படாதே சிறையிலிருந்தும் விடுபட்ட ஆண்மாவே முவாசகயையும் ஒழித் துசிறையிலிருந்து விடுபட்டவுனே மகிழ்வறும். (3)

1272. ஈடேற்ற முண்டாமே யெல்லா மதுவென்றால் காடே திரிந்தென்ன கான்.

எல்லாமலவனே யென்றால் இருவினையும் விட்டகலும் அவன் ஈடேறுவன். மேர்ட்ச விட்டைவன். ஐம்புலன்களும் தயங்கித் தயங்கி வெளியேற முச்சந்திக்குப்பையிலே இவ்வுகையை வாழ்க்கையில்தான் எம்மைக் காண்போம், தனித்திருக்குங் காட்டுக்குள் இச்சையுடன் புகுதல் பயனற்றது: (4)

1273. உண்மை முழுதுமென்றால் ஒகெடுவாய் நெஞ்சமே பின்னைப் பிறப்புண்டோ பேச.

மாயையினின்றும் விடுபட்ட ஆன்மா ஒவித்திரள் அகிலாண்டுசை அம்மையையும் அப்பால் நின்றியக்கும் வினைமுதலவன் அப்பணையும் தன்னையும் உட்பட முக்கட்கருணைப்பிரானை இறைவனைக்கான கிறது, அதே உண்மைப் பொருள், முழுதுமூன்றை: அதையறிந்த நெஞ்சம் சிவானந்தவனம்: அங்கே கூத்தியற்றும் மனம்: உயிர் உடம்பை விட்டு நீங்கும் போது கரைய, ஒளி பேரொளியுடன் கலக்கிறது, பிறப்பெங்கோ? (5)

1274. ஊனு யுயிரா யுலகாயோ ஜெவிரிக்க
நானர்நீ தானர் நவில்

முத்திறப்புணர்ப்பாம் நந்திலையில் எழியேனும் பரசிவாஸ்மாவா
முலகு இறைவனு மொன்று பட்டே இன்புறுகிறேம். அந்திலையில்
நான் நீ இறைவன் எனும் வெவ்வேறு பொருட்களிலையே அங்கே,
யார் யாரைப்பற்றிக் கருவது. (6)

1275. என்னுக்கு ளென்னெணய்போ வெங்கும் நிறைந்த
துள்ளுமனங் காட்டுமோ சொல் [வளைத்

எள்ளிலே என்னெய் எங்கே இருக்கிறதென்று சொல்லமுடியாது. எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது அவ்வன்னமே எப்பொருளிலும்
அகல் நிறைவாக விளங்குபவனே யவன். அனுவுள் அவனும் அவனுள்
அனுவுங் கணுவறக் கலந்து நிற்பவனே இறைவன். அலையற்ற நீர்
போன்று மூவாக்கையெயும் வென்று அமைதியுற்ற உள்ளத்தே தெளி
வுடன் அவனைக் காணலாம். (7)

1276. ஏக ணநேக னிழறவனடி வாழ்கவென
மோகமறச் சொன்னார்கள் முன்.

[முன்பாட்டுரை தொடர] மூவாக்கையெயும் வென்று தெளிந்த
உள்ளத்தே அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து கிடந்தே நுண்ணிடையவளோடு
நுடங்கும் பித்தனைக் கண்ணிடைக் காண்பர். (2-66) பருஷ்லை மாயா
காரிய உலகே அநேகனைக் காண்பிக்காட்டுவது. அதே பித்
தனை (முன் விளக்கம்) ஏகனுகக் காண்பிக்கிறது. (8)

1277. ஐம்பூதம் ஐம்பொறியும் ஐம்புலனு; மானவனே.
நம்பெருமான் என்று நய

[முன்பாட்டுரை தொடர] நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும்
பித்தன் ஒவ்வொரு அனுவிலும் ஐம்பூதங்களிலும் அவனுகவே விளங்குகிறன். (1275 காண்க) செயவில்லைபடுத்தும் வினைமுதல்வனுக் ஐம்பொறியும் ஐம்புலனுமாக விளங்குகிறன் [(8-94; 275 இல் கிடை-
(7-6); 476 இல் கிடை (14-3; 4) காண்க] (9)

1278. ஒன்றிரண் டென்னு முரைகடந்த மெய்ப்பொருளைக்
கண்டுகளிப் பாரார் கருது.

(மேலே 1276 உரை தொடர) ஏகணநேகனை விளங்குபவன் எத்
திக்குந் தானை எப்பொருளிலும் வியாபியாகி நின்று என்னிடயத்தே
யூறித் தித்திக்கும் கோன்; ஒன்றிரண் டென்னுமுரை கடந்த பொருள்;
அர்த்தநாரீஸ்வரருபமாக என்னிடயத்துள் விளங்கும் முக்கட்கருணைப்
பிரான்டு (10)

1279. ஓவியம் போலிருந் துற்றுற்றுப் பார்த்தாலுஞ்
சேவித்த லாமோ தெரி.

ஐம்பொறியும் ஜம்புனனும் இறைவன்பால் சென்று உள்ளத்தே
ஒடுங்க மோனமெய்திய அகஞ்சிவான்ந்தவனமாக விளங்கும். இறை
வன் தீட்டிய ஓவியம் போலே வினாமுதலாம் முதல்வனால் சித்திரிக்
கப்பட்ட நாடக மேடையாம் உலகினில் நடனம் புரிவேன்; அதே
ஓவியம் போலிருந்து சிவதொண்டாற்றுதல் சேவித்தல். (11)

1280. ஓவியியத்தை நீக்கி யறத்தைப் புரியென்பார்
தெய்வீகந் தேர்வாரோ செப்பு,

ஐம்புலக் கனி பறித்குண்வை அங்கலாய்த்துத் திரிவதை யொழித்து
(முன்பாட்டில் கூறியபடி) அறவழி, ஓவியம் போல், நின்றால் தெய்
வங் போலே, கடவுளே நின்று உலகில் தொண்டாற்றுவது போல்
விளங்குவர்; (12)

1281. அஃகமுங் காசும் அதிகம் படைத்தாலும்
இஃதால் பயனென் இசை.

சூரபத்மன் இந்திரன் முதலியோர் போல் பொருள் லக்ஷ்மியை
நாடி மாடமாளிகைகளும் பெருமை தங்கும் வாகனங்களும். அதிக
செல்வழும் பெற்றாலும் அவற்றால் மனிதன் என்னதான் சந்தோஷம்
டையப் போகிறான்: பொருள் அழிவதும் மூட்புவந்து தேகம் நோய்
வாய்ப்பட்டு வருந்துவதைத்தும் சாதல் பிறத்தலையும் அது ஒழிக்குமா?
இல்லையே. (13)

197 இதய வெளியினிலே பொதுநடர் புரிகிறும் 351
பல்லவி

1282. என்னிதய வெளியினிலே பொது நடம் புரிகிறும்
ஏகாம்பர நாதனே சிவனே

அநுபஸ்தனி

பதசாரி தோறும் உன்னதி சிலம்பொலி
கேட்டுப் பரமானந்தம் பெறுவேன்
சிற்ச பேசனே. - என்னிதய -

சரணங்கள்

எனதென்ற சங்கரிக்கும் மனதுப ணிந்துவர
இருவினைக் கட்டுகள் இந்றுச் சுயேச்சைபெற

அனவரதமு முண்ணே நினைந்து கசிந்துருகி
அத்தாவன் மலரடிப் பித்தனுய் வாழ்ந்திட

-என்னிதய-

எளியேறுடைய உள்ளத்தே மூவாசையும் எரிந்ததே: மும்மெளனமே உருவெடுத்தாற் போன்ற இறைவணைக் கொண்டு செல்லுங் தேர் போலுமகமேயது; அங்கே எவ்வொருளிலும் வியாபியாயிருந்து அந்த ஒவித்திரளம்மையுடன் இணையிரியாகே அப்பால் நின்றியங்கும் ஏகனநேக்கலை ஏகாம்பர நாதனே! நீயே நன்மை தீமை இன்பம் துன்பம் புண்ணியம் பாவம் எலும் வித்தியாசமில்லாதே முத்திறப் புணர்ப்பாம் அந்நந் நிலையில் பொதுநடம் புரிசிறும்.

பலநாட்களாக அதை ஓர் அருபவண்ணவாக எளியேன் பாச பந்தக் கயிறு எரிந்த உள்ளத்தே உணர்ந்தேன். அது ஓர் சட்டுப்பொருளுக்கப்பாற்பட்ட அறிவுப் பொருளாக அங்கே கண்டேன். உயிரில் பெசகுள் உயிருள் பொருள் அத்தகைக்கும் அருட்கண்ணாக விளக்கும் எம்பெருமானுடன் கூடியே ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையனுக நின்று உன்சிலம்பொனியை அனுக்கள் தோறும் நான் கண்டு இன்பு ருவேன்.

அவ்வள்ளும் எளியேன் வாழும் போது நான் எனது என்று எளியேனைக் கட்டும் இருவினைகளுடன் உண்டான மனதை ஏவல் கொண்டேன். அது என்னை மலப்பினிப்புடன் கட்டுந்தன்மை விட்டு நீங்கியது. அதே மனது உன்னுடைய அதிருட்பசித்திரத்தின் திறமையை யுணர்ந்தனர்ந்து மனமுருகியருகி உள்ளமுருகி உண்ணைச் சேவிக்கின்றது. அப்புனை அம்மலரடிப் பித்தனாக என்றும் ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சையனுடன் கூடியே சிலம்பொனியில் இன்புறுவேன்.

1283. ஹரஹர வென்று அரவங்கள் கோவிக்க
அன்பு மகரவீணை தூம்தும்என வாசிக்க
சிரசி லானந்தஞ் சிலிர்த்து நடமாடச்
செந்தமிழ் வரணியுமுன் மந்திரப் பொருள்பாட
-என்னிதய

செந்தமிழ்வாணி - செந்தமிழ்மாமறை “கிவசிவ” எனும் வியாபாரி. வினாப்பயனுக் கேற்றவாறு உடலத்தில் பொருத்தி வைத்து. வினாப்பயனுக் கேற்றவாறு தொழிலிலூபடுத்தி உடனின்று அவன் மதியாகச் செயல் புரியும் வினமுதலாம் முதல்வன் அவன் ‘சிவாயநம்’ எனும் மந்திரத்தின் பொருளைத் தருகிறான். ‘ய’ எனும் உயிர் ‘ந’ எனும் தூயவாழ்வில் ஈடுபட்டு ‘ம’ எனும் மலப்பினிப்பினின்றும் விடுபட்டு ‘சிவ’ எனும் பதவியடைகிறது. (இந்தப் பொருள்விளங்க)

“அங்குமகவினை” - பாசம் எனும் கம்பிகளுடன் விளங்கும் மும் மலப்பினிப்பாம் உலகியல் வாழ்க்கை எனும் வினை. இந்த வினை “தும்துப்” என்று வாசிக்க ஒவ்வொர் உயிரும் அவரவர் வினைப்பய ஞுக்கேற்றவாறு தொழிலிலேடுபட, உலகியல் வாழ்க்கையில் பற்றற மறவன். “ஒவித்திரளம்மையை” வினைமுதலாம் முதல்வனின் தீர்ப்புக் கான்கினங்கிய செயலை. ஒருங்கு கூட்டுயே இயங்கும் ஒவித்திரளைக் கான்கினங்கிய செயலை. பலபாதகங்கள் செய்தவனுக்குப் புல்லாகிப் பூடாய் மரமரகிய கிறுன். பலபாதகங்கள் செய்தவனுக்குப் புல்லாகிப் பின் மனிதராகி இருப்பவிலிருக்காகிப் பறவையாகிப் பாம்பாகிப் பின் மனிதராகி இருப்பவனை வேண்டு என்கிறூர். இங்கெனுவன் கோயில்களும் தர்மசாலை களும் நிறுவினால்; அவனுக்கு அன்பு மிக்க பெண்டிரும் மக்களும் இரதமுங் கொடு என்கிறூர். வேறொருவன் அறவழி நின்று தர் மம் புரிந்தான்; அவனை நீ எஞ்சிப் வினையை எரித்து எடுமை வந்தடை வாய் என்கிறூர். இவ்வாறே “ஹரஹர்” வென்ற வாழ்க்கையின் ஒவித்திரள் போக்கவாயியாருடைய உள்ளத்தே இனபதூலி திரட்ட சிரசில் ஆஸந்தம் பெருங் ஆஸந்த நடனம் புரிகிறூர்.

198 சொல்லு யணியே 352

1284. எல்லை யெமக் கில்லையென்று சொல்லு மணியே
 எல்லாஞ் சிவன்செயலாய்ச் சொல்லு மாக்கே
 இல்லையென் ரெஞ்சுபோதுஞ் சொல்லாய் மணியே
 ஈச ஞே நுவ் னெண்று செல்லு மணியே
 அன்னை தந்தை சுற்றத்தைப் பேனு மணியே
 ஆயல்வர் தம்முறவு வேணு மணியே
 பின்கீப்பொய் சொல்லாமல் கானு மணியே
 பிறர்பொருள்மே லாசையின்றி வாழு மணியே
 என்னையினி மறவாமல் பாடு மணியே
 ஈச னடியவரைத் தேடு மணியே
 முன்னை வினையெல்லாமோடு மணியே
 முருகன் திருவடியைக் கூடு மணியே

‘சிவ சிவ’ என்று இடைவிடாதே ஒரை சயி டும் இதுமணியே! (யோக்கவாயிகள் இதயம்) உயிரில் பொருள் உயிருள் பொருள் அத் தனியிலும் நின்று ஒன்று கூடியே தேசவெல்லையோ காலவெல்லையோ இல்லாது வினங்குபவனே (முன்பாட்டுரைகான்க) எல்லாம் வினைமுதலாம் தண்ணவிவாய்ந்தவனின் ஹரஹர எனும் ஒவித்திரளே (முன்பாட்டுரை)

இறைவனே (சிவன் செயலெனுமுன்மையை) மற்று இருட்டில் நானென்னுமானவ முனைப்புக் கொள்ளாதே. “சிவ சிவ”, எனும் ஈசன், சிவன் செயலெனும் மெய்ப்பொருளான ஒவித்திரளம்மையும் திருக்கும் அப்பனும், எனியேனும் உலகும் முக்கிறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் ஒரு பொருளே.

முவாசையையும் ஒழித்து இறைவனுடைய ‘சிவன்செயல்’ எனும் மெய்ப்பொருளுடைய தொண்டிலீடுபடு. புத்தி பார்வதியுடன் கூடியே இறைவனின் தொண்டிலீடுபட வேண்டும். அன்னை தந்தை சுற்றம் அயலவரை அவ்வாறு பேணித் தொண்டாற்று.

அவ்வாழ்வில் பொய் கொலை காமம் பொருமை வஞ்சினை முதலிய தாமசகுணங்கள் எங்கே ஒழிந்து போகும். இருவிண்ணயும் ஒழிந்து போனது. இறைவனே உள்ளங்குடி கொண்டாகை. அவனே உள்ளத் திருக்கக் கசிந்தாகிப் பூசையுந் தோத்திரமுந் செய்து வருவினையுந் சாராதே பாடியாடு [உருவில் திகழும் ஞானசம்பந்தர் (-69-3) தேவர ரம் (2-365) இல் காணக] அவ்வாறு ஞானப் பொருட்களியல் திருமூந்து காணப்பெற்றலாம் சிவனுருளுந் சுவன்டியாகுமே.

இருவிண்ணதியுமவனை மறவாதே: இருவினையும் வருவினையும் விட்ட கன்றதே. எல்லாமவனே, எல்லாமவன் செயலே வள்ளி முருகனே வள்ளியாக உலகினில் செயலாற்றினால். வள்ளி மாயை எனும் வள்ளிக்கிடங்கில் காணப்பட்டு ஜம்புல வேட அரசனால் எடுத்து வளர்க் கப்பட்டவள். தினைப்புனங் காத்து இருவினையும் வருவினையும் நீங்க வேங்கை மரம்போல் முருகன் இதயத்தே குழியிருக்க, முருகனே வள்ளியாகச் செயலிலீடுபட்டாள்; முருகனின் திருவுடித் தாமரையுடன் ஒன்று கூடினால்;

199 சிவண்டியைச் சிந்தி நெஞ்சே 353

1285. அன்பிலா ரோடுறவுகொள்ளாதே அடுத்தோருக்குத் துன்பத்தைச் செய்யாதே குதும்வாதும் பேசாதே இன்பத்தில் துன்பத்தில் ஏகமன சாயிருந்து தென்புடனே யரன்பாத மந்திசெந்தி சிந்தி நெஞ்சே

(அன்பு = அடங்கிய பாம்பும் கங்கை எனும் நங்கையும் உறவு கொண்டு சடையிலை உள்ள சிவபெருமான் உடனின்று கொழிக்கும் கருணைவள்ளும்) அத்தகைய உள்ளம் படைத்த மெய்யன்பண் மும் மெளனமேயுருவான அகமுடையோனும் பார்வதியுடன் கூடியே இறை உயிர்களை விளைத்தனமையினின்றும் நீக் கியிறை வன் பால் அன்பு

செலுத்த அவர்களுடைய மதியாக நின்றருளுவன்: தாமச குணத்தி வீடுபடாதே. நான் என்ப எனுமாணவ முனைப்புக் கொண்டு கூடவிருக்கும் அன்பர்க்குத் துன்பம் விளைவிக்காதே. இறைவனை மறந்து இருட்டும் பின் அவனை நினைந்து பகலு வில்லாது ஏகாந்த சித்தையராய் அவனைப்போற்று. மாணிக்கவாசகர் “புன்புலால் யாக்கை புரை புரை களிய என்பலாமுருக்கி எளியையாயாண்டு” என்று தம் அன்பை விளக்குகிறார். அவ்வாறு அன்புகொண்டு அந்தியுந்துச்சுதியும் போற்றி த்தொழு.

(1)

1286. ஆரோடும் பகையாதே ஆசத்தனைக் கொள்ளாதே ஊரோடே ஒத்துநட உண்மையைத் தேடிக்கொள் நீரோடே வெர்குநேரம் நீந்திவிளை யாடாதே சிரோடே சிவங்பாத மீப்போதுந் தேடு நெஞ்சே.

லக்ஷ்மி யை ஏவலாளாகக் கொண்ட நீ பொருள் லக்ஷ்மியை நாடிய குருபத்தமன் முதலியோர்போல் மன் பெண் பொன் எனும் மூவர்சையிலும் மாண்டு ஊருடன் பகைக்காதே. இறைவனினுடோண் டிலீபுப்பட்டவனும் பக்திலக்ஷ்மியை நாடி உலகுடன் தாயுதி குழந்தை யும்போல் குழந்து குழந்து தெண்டாற்றி இறைவன் பாதஞ்சேர். ஆன்மாவாயிய வள்ளி முருகன் பாதமடைந்தவன் (2 - 1284). மாயை யாம் உலகியல் கடவில் தொண்டுபுரியும் வண்ணம் அவர்களுடைய ஊழல்களில் தெடுநேரம் ஆழ்ந்துவிடாதே. மாயையில் வழுக்கி மாண்டு போவாய். தியானத்திலாழ்ந்து நிட்டையிலோ வெறுமனே தனித் திருந்து உண்ணைக் கட்டித் தவஞ்செய்து வள்ளி முருகனுடைய திருவடியையடைந்ததுபோல அவன் பாதஞ்சேர். (2 - 1284) (2)

1287. இடுவ்வதை மறவாதே ஏழைகளை இகழாதே கெடுவது நினையாதே கேளிரைப் பிரியாதே சுடுவது சொல்லாதே தூணையின்றிச் செல்லாதே படுதலையிற் பலிகொள்ளும் பரமனைப் பாடு - நேஞ்சே.

ஈதல் பசித்தோர்க்குணவு கொடுத்தல்: தன்பசியை வேறு வழி யில் தீர்க்க இயலாதவன் பசித்தோர்; அறவழி நிற்றல், இறைவன் தொண்டிலீபதீல். இவற்றை மறவாதே. ஏழைகள் செய்யும் பிழைகளை இகழாது அவர்களை நஸ்வழியில் செல்ல வழிகாட்டு: [கேளிர் = கனவர்: சிநேகிதர்; சுற்று; உறவு] வித்தியாசங்கள் ஏற்படுதலையிற் பலிகொள்ளும் பரமனைப் பாடு நோக்கத்துடன் கூருதே; நானென்றும் ஆணவ முனைப்பைச் சுடு

பெடரிப்பதே இறைவனின் நோக்கம்: அவ்வாறு நாசென்னும் ஆணவழைப்பு முழுவதும் எரிந்து பின்கிளாத பெருமானிடம் வள்ளி கைப்போல் முழுவதும் ஒப்படைத்தத்தே படுதலையிற் பலி கொள்ளல்; மறைந்து கிடக்கும் ஐப்புலனும் ஆணவழைப்பும் தயங்கித் தயங்கி வெளியேறும் (2-1032). அவ்வாறு இறைவன் பாதஞ் சேர்வாய்:

1288. சாவது விலக்காதே யிழிதொழில்கள் செய்யாதே
சாவது வந்தாலுஞ் சத்தியத்தை மறவாதே
ஆவதும் அழிவதும் நமக்கில்லை யெனவறிந்து
தேவர்கள் தொழுதேத்துஞ் சிவனடியைச் சிந்தி
நெஞ்சே.

ஈதல் முன் பாட்டுரை தான்க கொளீபுறங்குறல் முதலைய இழி
தொழில்கள் செய்யாதே. ஆரிச்சந்திரன், சிறுத்தொண்டர், அப்புதி
யடிகள் போன்று சாவது வந்தாலும் தான் பிடித்தான்ட விரதத்தை
இறைவன் சோதனையில் கை நெகிழுவிடாதே. ஒவித்திரள் அப்மை
யும் அப்பால் நின்றியங்கும் அப்பனுமே எங்கள் உலகம். அவை
குறைவதும் கூடுவதும் இல்லை. அழியாப் பொருள். அதை மற^{வாதே}. நுண்ணிடை நுடங்கும் பித்தனை கண்ணரிடைக் கண்டுகளிக்
கும் (2-66) தேவர் அறிஞர் தொழுது தொட்டாற்றியும் தியானித்
தும் வணங்கும் பொதுநடம் புரியும் இறைவனை நித்தம் நீண. செல்லப்பாச் சாமியார் தேரடியில் வீற்றிருப்பார் (2-864; 469; 511)

20 அன்பாய் இருப்போமே 354

1289. அன்பே சிவமென்று கிளியே! ஆன்றே
குரைத்தொர்கள்
ஆன்மையால் நங்கள் கிளியே! அன்பாய்
இருப்போம்
இரப்பவர்க் கிளையென்று கிளியே! எடுத்துநீ
சொல்லாதே
ஈவது நன்மையெனக் கிளியே! எடுத்தவவை
சொன்னாரே
சாவது வந்தாலுங் கிளியே! சத்தியம் மறவாதே
தேவர்கள் வந்தாலுங் கிளியே! சித்தங்
கலங்காதே
தாய் செரல்லைத் தட்டாதே கிளியே! தந்தை
சொல் மந்திரமே,

(அன்டு விளக்கம் 1285-இல் காண்க) மோனமெய்திய அகம் இறைவனுடையதேர். அவனே உலகினில் தொண்டு புரியும் தன்னளி வாய்ந்தவன். அறியா அறிவிலாற்றந்து மும்பெளன்மெய்திக் கிடக்கும் நிலையே சிவம். [அப்பு சிவம் திருமூலர் தேவாரம் (2-1001) இல் காண்க] அவ்வாறு இறைவனின் தொண்டிலீடுபட்டும் இடுவதை மறவாதும் அன்பாயிருப்போமே பசித்தோர். நொண்டி, கிழவர் முதலியோர், பேறுவழியின்றி இரந்தே உண்பவர்க்கு, இல்லையென்னாலே கொடுப்போம் அவ்வாறு அறவழி நிற்றலே ஈதல். அவ்வைசெரல் மறவாதே. இறைவனுடைய சோதனையில் படித்த விரதத்தைக் கை நெடு கிழவிடாதே. (முன்பாட்டு 1288 உரைகாண்க) அயன் மால் எனும் படைத் தல் காத்தல் கடவுளராகிய தேவரிருவருடைய வலையில் உனைமறந்த இருட்டில் அகப்பட்டாலும் சின் இறைவனுடைய வெளிச்சத்தில் முழுவது மே ஒப்படைத்தால் எஞ்சியிருக்கும் வினைபறந்துபோமே: அஞ்சாதே. யானைமுகத்தோன் பயப்பிடுத்த வள்ளி முருகனிடமொப்படைத்தது போல் உண்ணி ஒப்படை (2-953) தாயின் ஆற்றல் கொண்டே செயலிலீடுபடுவாய். தாய் சோல்லித் தட்டாதே குழந்தை போல் தாயின்மடிமீது விளையாடு. தந்தைசொல் அஞ்செழுத்து மந்திரம். தந்தையின் ஞானமே மதியாக நின்று எம்மை ஒப்படைக்க அருளுவது. தந்தையின் ஞானமும் தாயின் ஆற்றலும் பொருத்தி வைத்த தொந்தி யிற்றன ஞானக்கணபதி.

201 இலங்கை என்னார் 355

120 எல்லாமென் ஞார் எல்லா மென்சுற்றத் தார்களே எல்லா மெனக்குதவி யென்றறிந்தேன்—நில்லாத நீர்ச்சடைமேற் கொண்ட நிமல னெனக்கன்பன் தீரிலங்கை யென்னார் தெரி

வினை முதலாம் முதல்வனே எப்பொருளிலும் அப்பால் நின்றியங்குகிறுன். அந்த ஜிந்தொழி ஹங் குனி த்தருளுமையனும் நானு முத்தம நன்பர்கள். கூடியே இயங்குகிறோம். எப்பொருளும் எவ்லூரும் என்னுடையதே; எல்லாரும் என் சுற்றமே. எல்லாருமெனக்குதவி தொண்டாற்றுகிறேன். நனுமூவர்க்குதவி. ஐந்துதலை நாகமாகிய பாம்பு ஜம்பொறிகளைக் குறிப்பது; நங்கையெனும் கங்கையுடன் ஒற்றுமையாகவே இறைவனுடைய சடை, உள்ளம் குடிகொண்டுள்ளார். நில்லாநீர் கருணை வெள்ளம்: ஜம்பொறிகளினாலே தூண்டப்பட்டவன் எல்லாருடனும் மட்டுப்படா அன்புழன் இயலாதே. அவன் தன்னயன் கருதுவான். ஆனால் ஜம்பொறிகளாலும் கட்டுப்படாதவன். உலகுடன் சேர்ந்தே இயங்குவன். தன்னயனிகருதாத ஒரு கட்டுப்பாடு மில்லாத அன்பே அவனுடையது. நில்லா நீர் சடைமேல் கொண்ட நிமலனே அவன்: (2-1112)

(1)

1291. நரமார்க்கும் ஆளல்லேம் நாளை வருவதெண்ணேம் ஆமாற்றம்புரிவே மார்க்கு மஞ்சேங்—கோமாற்கே மீளர வடிமையாய் மேதினிமேல் வாழுவோம் தாளா ரிலங்கையென்னார் தான்

நாம் ஆர்க்கும் நான் எனது எனும் தனி உரிமையுள்ளவன் ஸ்லாஞ்சு எல்லாருடனுங் கூடிவாழ்வேன். எனக்கெனச் செயலொன்றும் கிடையாதே. அடுத்த நிமிஷம் என்ன வேலையிருப்பதென்னே, என்றென்னுதே முழுவதுமொப்படைத்தே சிவிப்பவன். நாளைக்கு என்ன இன்பத்தை என்னுடுகிறேன்? (2 - 1231) சுகர் எனும் முனிவர் வியாபகமாய் இயங்குவதே சுகுதி (2-309) என்னுடைய அனுபவங்கொண்டே ஆமாறு கூடியளவு, அறவழி நிற்பேன். துஞ்சும் வருமென்ற சஞ்சலங்கொள்ளேன். பந்தமெரிந்ததே. வள்ளிபோல் முழுவதுமொப்படைத்தவன், கோமானுக்கேதலைவனுக்கே அடிமை. அவ்வாறே உலகினில் வாழ்வான். அவனுக்குத் தாழ்வும் வாழ்வுமெங்கே? ஒருபடித்தாய் வாழ்வளிக்கும் நாட்டே இலங்கை. (2)

1292. மெய்யுரைப்போம் மேன்மக்கள் நட்டபை விரும்பு-வோம் செய்வன வெல்லாந்திருந்தச் செய்குவேரம் வைய கத்தில் தாமரைமேல் நீர்போற் றுணிழையந்து வாழுவேம் காம ரிலங்கையென்னார் கான்

இறைவனால் நமக்கென அளிக்கப்பட்டவற்றைப் பேசுதலும் அவ்வழி நின்று வாழ்தலுமே மெய்யுரைத்தல்: அவ்வாறு வாழும் மேன் மக்களுடன் கூடி வாழ்வேம். தாமரை தண்ணீரில் நீண்ட தண்டில் இலைகளுடனும் பூக்களுடனும் காணப்படுவது. நீர் மேலுங்கீழும் பாறி மாறிக் கிடப்பது வழக்கம். இலை தாழ்வதும் மிதப்பதுங் காணகிறோம்; அவ்வாறு நீர்போலும் காழ்க்கையில் இலைபோலும் எளியேன் தாழ்ந்தும் மிதந்தும் நீர் உட்செல்லாது வாழ்வோம். நீரில்லாது வாழ இயலாது. ஆனால் நீரை உட்டொண்டோ அல்லது நீரில் கரைந்தோ போவது கிடையாது. உலகியல் வாழ்க்கையில் எளியேனும்வாறு வாழ்வேன் (2-276; 336) அவ்வாழ்வில் பேரழகு வாய்ந்த ஊரே என்னிலங்கை: தாமரையில் நீர்போல் வாழ்வு பேரழகு கொடுப்பது. [காமா = பேரழகு] (3)

1293. சூரியன் தோன்றுதற்கு முன்ன ரெழுந்திருப்பேம் சிரியவா யாற்சிவனைப் பாடுவேம் — பாரினிலே தன் ஞோர் பொழிலுந் தடவரையு மாறுகளும் நன்ஷாலிலங்கை யென்னார் நய.

அடைகாலையெழுந்து சுத்திசெய்து அகங்குழமந்து பாசிவ வணக்கமாக இறைவனை நினைந்து பாடுவொம். உடனின்றே அவன் அருள் தருவன். நில்லா நீர் சடைவைத்த அங்பரும் தாமரையில் நீர் போல் வாழ்டவரும் தடவரைப்பால் எங்குந்தீ ழ்வர். அவர்களுடைய செயல்களும் ஒலிக்கும் ஞானப்பொருட்களும் பொழில்களாகவும், கொழிக்கும் கருணைவள்ளும் ஆறுங் குளமாகப்பொளிய தன்னளி வாய்ந்த அந்தப்பெருமான் எம்மை அனுகும் நாடே எம்மிலங்கை:

(4)

1294. புஞ்சொல் புறங்காப்பேம் போன வகையென்னேம் எஞ்செயலா லொன்றுமில்லை யென்னுவேழு—வன் சொற் களைவேம் கனமேகங் கண்ணுறங் கிண்பப் பழவிலங்கை யென்னாரே பார்.

அறவழி நின்று புவித்தோல் போர்த்த சிவபெருமான்போல் யான் எனது எனும் ஆணாவ முனைப்புண்டாக்கும் புஞ்சொல் வன்சொல் எம்மைப் புறத்தே அலைவறிடாது எம்மை காப்போம். போனவற்றை எண்ணி வருந்தோம். நாளை நினையோம். அவ்வாறு எண்ணங்கள் முகில்களாக விளங்கும் வானே எம்முள்ளும். அத்தகைய மேகங்களைக் கொண்டுள்ள உள்ளம்பூர்க்க நால்சீரிக்க உதவும்நாடே நம்மிலங்கை:

(5)

1295. சித்தி பெறலாம் திருவெவல்லாஞ் சேரலாம் பத்தியின்றேல் என்ன பலனிவற்றால்—எத்திசையும் மெச்ச புகழிலங்கை மேலோர்கள் வந்துதினம் நச்ச மிலங்கையென்னார் நாடு.

இறைவனைவேண்டி இராவணன் போல் சித்திசொப்தலாம்; தக்கசெய் வேள்விபோல் திருவெவல்லாம் பூர்க்கலாம். அவையெல்லாம் அவளிடம் பக்தியின்றேல் அழிந்துபோகும், எத்திசையும் எவ்வெவச் சூள்ளத்தையும் கவர்ந்தவரே இறைவனுடைய பக்தர்கள். அத்தகைய மேன்மையுடைய பக்தர் கூட்டம் ஆபலுடன் வேங்கியுடையும் ஊரென்னிலங்கை,

(6)

1296. நாடி யொருகரும் நாடேசறு மாற்றுவார் வாடி மெலிவதில்லை மாநிலத்தில் — நீடியசீர் கொண்ட விலங்கையிலே கோடிசனம் வந்துபணம் கொண்டு செல்வார் என்னார் குறி.

எப்பெருமான் திருவருளினாலே அவனையே நாடி அவனுடைய பணியாகவே எக்கருமத்தையும் எங்கேனும் எந்நேரமும் யாரேனும் ஆற்றுவோமாகில் அதில் ஒரு பிழையும் வாராது: குறைதல் கிடையாது. பல்லாயிரக் காலமாக குபேரன் ஆண்டு அரசுபுரிந்த காலந் தொடங்கியே இறைவனுடைய திருவருள் வெள்ளமும் பொருளுங் குதையாது பெருகிவார்ந்த நந்நாடு. வருங்காலத்திலும் கோடிசனம் அவ்வாறு திருவருள் பெற்று உய்வர். அந்நாடே எம்மிலங்கை: (7)

1297. கருங்குயில்கள் பாடுங் கரியினங்கள் கூடும் நெருங்குங் கதவிபலா தென்னை — ஒருங்குதிரை கொண்டுவந்து முத்தங் கொடுக்கும் வளநாடு கண்டுகொண் டேனிலங்கை காண.

குயிலுங் கிளியும் காகமுங்கூடிய பறவைக் கூட்டமுா, யானை யும் மானும் மற்று மிருகங்களும் கூடி இன்பமுடன் வாழும் நாடு. மும் மாரி பொழிய கழுது தென்னை வாழை பலா முதவிப மரங்களுஞ் செழித்தோங்கும்நாடு. பலவாறு செல்வழி பெருகத் திருவருள் கொண்டுள்ள மெய்யன்பர் நந்தெறி பெருகச் செய்ய நலம்பெருகும் நந்நாடே நம்மிலங்கை: (8)

202 மாது பங்களை மறக்கவுமாமோ 356.

1298. ஒப்பில்லாத இலங்கைநகர் ஒருவன் திருவடியைத் தப்பில்லாமற் போற்றுவார்கள் சாகார் பிறவாரே கொப்பில் மந்தியோடு குயில்பயிலும் பொழில் - நீழல் எய்ப்பிலாத விளமான் மரைமேதி துயில்காள்ளும்.

[முன்பாட்டு (1291; 1292) உரைதொடர] வேறு ஒருவருமில்லாது எப்பொருளுமாய் (*Infinite Being*) தனித்தியங்காது ஒரே பொருளான அழுமுதல்வனுய (3 - 515; 834; 543) ஒப்பில்லாத ஒருவனுய விளங்குகிறான். அவனை வேதாகமங்களில் கூறிய முறைப்படி தப்பில்லாது, போற்றி ஏத்தித் தொழுவார் பிறப்பையறுப்பார், அந்த

இலங்கையில் எட்டாத கொப்பிலிருந்து (2-37; 221) இராமபிரா
னுடைய அனுமார் தேனையருந்தி இன்பந்தேக்கி அவருடைய தொண்ண
டிலீடுபட்டது. குயில்போல் பாட்டிசைக்தும் வாழ்வை இலங்கை மக்கள்
ஞக்களிக்க அந்தச் செங்கோல் நிழலில் மானும் மரையும் ஏருமையும்
ஒருங்கே இன்புறவுதுபோல் மகிகள், யாபேரும் கஷ்டமின்றி வாழ்
வார்கள்: அவ்வாறு சிறந்து விளங்கும் நந்நாடு. மரக்கொப்பில் குரங்கும் குயிலும் கீழ்மானும் மரையும் ஏருமையும் சாந்தமாகத் துயில்
கொள்ளும் என்றும் பொருள் கொள்வார்: (1)

1299. கடல்சூ மிலங்கைநகர் மேவிய கடவுள்பாதம்
திடமோடெந்தநாளுஞ் சிந்திப்பார்கள் மிடியசலே
புடவிதனில்லூயரால் நொந்துபோகார் வரைமீது
அடவிதனில் ஆமா புவியானை துயில்கொள்ளும்
கரையு மன்பர்தங் கருத்தி ஞையே
உரைசெய் வார்க்கொச்சு குறையு மில்கூயே.

புடவி = உகைப்; பிரபஞ்சம்: ஆமா = காட்டுப்பசு.

உலகியல் வாழ்க்கையில் மக்கள் இருவினையுமனுபவித்து அவ்விரு
வினையும் நீங்கப்பெற்று நிட்டை கூடிப்பிறப்பையறப்பர். பிறப்பை
யறுப்பதற்கு உலகியல் வாழ்க்கை உதவிற்பது. இலங்கை நகர்
குழந்திருக்குங் கடல் போன்றதேயது. கடல் நாடு செழிதேரங்க
உதவி புரிவது: புயலுங் காற்றும் மிகவுடைய வாழ்க்கை யெனுங்
கடலில் தாளா இலங்கை நார் மெய்யன்பன் (2 - 1291) தொழுது
வணங்கும் கடவுளி பாதம், மோனமெய்திய அகத்தினராய், சிந்திப்
பார்க்குத் திடசித்தமெனுங் கொம்பரிலே பக்திக்கொடி படர்ந்து
முக்கி எனும் பழம் ஈனும்: அவருடைய உலகினில் வறுமைப்பிணி
(1-380; 454; 535) வாராது. அவர் மிடியாலே நொந்துபோகார்:
அந்தப் பக்திமேவிட்ட அறிஞருடைய மலைபோல் குவிந்தோங்கும்
ஞானப் பொருட்களுக்கும், அவற்றைப்பரவும் சாக்ஷிகளுக்குமருகே
காட்டுப்பசு யானை கரடி புலி எனும் மிதகங்கள்போலும் அறிவில்
லாத மனிதர் கூட்டமும் சச்சரவின்றி வாழ்வார்கள். ஆகவே அவனை
நினைந்து நினைந்துருகிக் கரைந்து விழிடீர் பெருக்கும் மெய்யடியார்க்
கென்ன குறைதானுண்டு: (2)

1300. ஆடு பாம்பனிந் தாடு வான் கழுல்
பாடு வார்களே பரம யோகிகள்.

ஜந்து தலை நாகம் ஜி பொறிகளையுடி குறிப்பது. அந்த ஜம்புலன் சஞ்சி அந்தக்கரணங்களை முன்டாக்கிய முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களும் ஒடுங்கி புருட்டுடன் கூடியவனே ஆளாகிய தத்துவாதிதங்; அவ்வாறு அவன் ஆடுபாம்பனிற் தாடுவான் கழல் உள்ளங் கொண் டவஞகச் சீவிப்பங். அவன் பரமயோகி; ஜந்தொழிலுங் கு னி ததருளுமையனேயவன்;

(3)

1301. அறஞ்செய்வார் தங்க எகமே கோவிலைய்
நிறைஞ்சு நிக்குமே நிமலன் நடையெறும்
புறத்திற் கூறுவர் புகழைப் பெற்றிடார்
அறத்தைக் கூறுவா ராக்கஞ் சேர்வரே.

அறவழி நிற்பவனுடைய அகம் என்றென்றும் நிர்மலங்குத் திருவருள் குவிந்து விளங்கும்; அல்லலற்ற சீவன் முத்தனுச் வாழ்ந்து பிறப்பையறுப்பன். அறத்தை ஒழித்துப் புறத்தேயஸைவர் கவலையுடன் குரபத்மன் இராவணன் போல் இழிவடையோராவர். நல்ல ரத்தை வழி நின்று கூறுவேர்ர் மேன் மதிப்பையடைவரே;

(4)

1302. காலை மாலையுங் கடவுள் பாதத்தைச்
சால வேதோழு வார்க என்பரே.

காலையும் மாலையும் பூசையுங் தோத்திரமும் பரிசுத்தமான அகமுடையோராய்ச் செய்பவர் கடவுளுடைய மெய்ப்பன்பரே. அவர் கருடைய வேண்டுகோளைக் கவனித்துத் திருவருள் கொழிப்பவனை எம்மிறவன்;

(5)

1303. ஒது மன்பர்களுள்ளத் துளானை
மாது பங்களை மறக்கவு மாமோ
பாது காவெளைப் பகலு மிரவும்
மோதுங் கரைசேர் முதுலங்கை யானே

அஞ்செழுத்தையோ தேவார திருவாசகத்தையோ ரை தவருது ஒதிசூர்ந்து அவ்வழி நிற்பவர் அறவழி நிற்பவரோ. மோன மெய்திய அகத்தினராய் பார்வதியுடன்கூடியே இறைவனின் தொண்டாக எச்செயலிலுமீடுபடுவர். அவர் மாதுபங்களை எப்போ மறந்து செயலிலீடுபடுவர். அவ்வன்னம் வாழும் எனியேனை, உலகியல் வாழுக்கையிலீடு படும்போது, காற்றும் புயலும் அஞ்சுக்கும்போது, என்னைத்தாளவிடாது; (2-1891) திருவருசு பாலித்து என்னுடன் கூடியிருந்து உள்ளை மறவாது வாழ அருள் தருவாயே;

(6)

1304. கூடலி வன்று குதிரையை நரியாய்
நாட வைத்த நம்பனை யல்லால்
பாட வும்வேறு பரம்பொருளுண்டோ
மாடமலி யுமிலங்கை மாநக ரானே.

மதுரையில் அன்று மாணிக்கவாசகருக்காக நரியெல்லாவற்றை
யும் பரியாக்கி நீயேயுடன்கூடி நின்று அரசன் முஸ்லிமியில் சமர்ப்
பித்தனை: பின் இரவு வந்ததும் பரியெல்லாம் நரியாகிக் காட்டுக்கு
இடிச்சென்றன. எல்லாம் (அது புராணக் கதை) ஜப்புல நரியெல்லா
வற்றையும் நீரே திருவருள் பாவித்து இறைவனிடங் கொண்டு செல்
லும் நர்பரியாக்குவீர். உம்மை மறந்து இரவு வந்தால் பரியெல்லாம்
ஐம்புலவேடராம் நரிகளாகி நட்டம் செய்யும். அவ்வாறு இடர்வராது
உம்மைமறவாதே “அந்தநம்பனை” அகாஉ என்றும் பரிசுத்தமாயிருக்
கும் வண்ணம், ரெவ்விவந்த அகாமே என்றும் விளங்கும் வண்ணம்
மாட ஒங்கள் பொலிந்து விளங்கும் எங்கோணைப் பாடித்துதிப்போமே.
குருபத்தமனும் இராவணனும் மறந்து துண்புற்றும் பின் துதித்தும் வணங்
கியவன் பாதமடைந்த இலங்கை ஈசவரனே. (7)

1305. கரையு பன்பர்கள் கண்டுகெந்த தானும்
வன்ரயை யெடுத்த மன்னை நரித் தானும்
மரையும் மானும் மயிலினமுங் குயிலும்
நிரைநிரையாய் நிற்க மிலங்கைமா நந்ரானே.

அஞ்செழுத்தையே: அபன் புக்கமூடேயா பாடியும் பூசையுந்
தேதுத்திரமுஞ்செய்தும் நினைந்து நினைந்துருகி விறநீர் பெருக்கில் அவ
ணைக் காணலாம். பாட்டுக்களில் ஞானப்பொருட்களைக் குவித்து தன்
னுடைய திருவநாளின் ரெநுமைபைக் காட்டி நிற்பன். பூசையிலும்
வேறும் கன்தொழிலிலும் வேறு வேறு விதமாய் திருவநாளையும் கருணை
வெள்ளத்தினையும் காட்டி, தன்மெய்ப்பன்பனை அழிசெய்வான். இதற்கு
மாருத, அவணைக் கண்டுணர்ந்த மெய்யன்பர்களுள் குருபதிமன் போல்
பக்திகைதிமையை விட்டுப் பொருள்லக்ஷியை நாடிப் புறத்தே அலைந்து
வருந்து வர்: ஞாபத்தமனுடைய தலைகள் பத்தும் தோள்கள் இருபதும்
நெரிச்கவும் பயந்த அன்பன் ஒடிசீசென்று முழுவதுமொப்படைத்தே
ஏருங்கே வணங்கி நிற்க அருள் காட்டி நின்றவன். அவன் ஆண்டு அருள்
பெற்றதும் மானும், மகரையும் குயிலும் மயிலும் கூட்டங்கூட்டமாக
சுத்தியர்த்தவருத நிலைமீஸ் பயாவின்றி ஒர்று தமயாகச் சுரணப்படும் நந்
நட்டே இலங்கைமாநகர். (8)

1306. மத்தம் மதியொடு மாநா கத்தை
வைத்த சென்னியன் வரணுதல் கணவன்
புத்தஞ் சமணம் போயக இம்படி
சித்தத்திற் கொண்ட சீரிலங்கை யானே

சமணர் அருக கண வழிபடுஞ் சமயத்தவர்; இவர் ஆன்மாவும் உலகமும் அநாதி நித்தியமென்பர். படைப்புக்குக் காரணமாகிய வினை முதலை முதல்வனெனுங் கடவுளில்லையென்பர்; முற்றத்துறந்து ஜின்னுதலே முத்தியென்று சிக்கூவர். புத்தன்போதமே வடிவானவன்; கௌதம புத்தர்போல் பலர் முன்னும் தீவ்வாறு போதித்த போதிலும் அவர்கள் பெயரெல்லாம் இவருள் ஒளி இழந்து போனது உண்மத்தம் பித்துடனே இளம்பிறையும் ஐந்துதலைநாகமுன் சடையிலுடையான். வினையின் நிகழ்வால் வினையும் வினைப்பயனெனுமப்பலத்தே காணப்படும் ஒவித்திரளம்மையின் கணவன். அவனே, வாதணைப்பழக் கத்தால் போதனை செய்யும் புத்தசமயமோ சுவன் சமயமோ உள்ளத்தை விட்டகல முத்திறப்புணர்ப்பாம் பரசிவான்மாவாழுவசும் அந்தவானுதல் கணவனும் எளியேனும் ஒன்றுபட்டே காணுமிலங்கைநகர்க்கவரன்.

(9)

203 ஏதும் இயம்ப மாட்டேன் 357

கலி விருத்தம்

1307. ஒன்றென இரண்டென எண்ணவும் மாட்டேன்
நன்றெனத் தீதென நன்னைவும் மாட்டேன்
அன்றென இன்றென அறையவும் மாட்டேன்
சென்றன வருவன தெரிந்திட மாட்டேன்

ஐந்தெழுத்துச் சோதியான வெறும் ஆனந்தமய சோதியில் ஆழ்ந்து கிடந்த எனியேன் இரண்டாம் பிறப்பெடுத்த தத்தவாதித்தனுக மத்தம் மதியொடு மாநாகத்தை வைத்த சென்னிபன், வானுதல் கணவன் (முன் 1306 காங்க), என்னிதயத்தே உடனின்று என்னுடன் செயல் புரிகிறுன். ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சமயன்; வானுதலும் நானுமொன்று பட்டேம். உயிரில் உயிருள் பொருள் அனைத்துடன் ஒன்றுபட்டு. அந்தக் காலவெல்லையோ தேசவெல்லையோ அற்ற பொருளுடன் ஒன்றுபட்டேன். ஒன்றுஇரண்டென்றெண்னேன்; நன்றுதிது புண்ணியம் பாவங் கிடையாது. எல்லாம் வானுதவின் (2 - 1283) செயலே; அன்றென இன்றென எங்கே? கால எல்லையில்லையே. புண்ணியம் பாவங் கிடையாது. யார் வருவதும் போவதும் நினைப்பது. நாளை நினையோம (2-1231). (1)

1308. ஒருபொல்லாப்பு மிலையென ஓரவும் மாட்டேன்
குருவென்றஞ் சீடனென்றுங் கொள்ளவும்
மாட்டேன்
இருவினை யுண்டென இயம்பவும் மாட்டேன்
சுருதியின் முடிவெனச் சொல்லவும் மாட்டேன்.

எளியேன் சிவபெருமான் போல் எவ்வயிருடனுக்கூடி இயங்கு
கிறேன். உயிர்கள் என்னுடன் சார்ந்திருக்கின்றன: ஆனால் நான்
அவர்களுடன் சார்ந்திருக்கவில்லை. (அப்பாற்பட்டவன் பிரகாரண உப
நிடத்துப்). உயிர்கள் சார்ந்திருக்கும் இன்பம் துண்பம் உண்டு;
அப்பாற்பட்டவனுதலால் பொல்லாப்பில்லை; குருவுஞ் சீடனும் சிவ
பெருமானும் ஒன்றுபட்டோமே. பிறவற்ற நிலையேயது. புண்ணியம்
பாவும் என்னைச் சாராதே உயிர்களைச் சார்ந்திருக்கிறது. ஆகையால்
வேதாகமமெல்லாம் என்னுடன் ஒன்றுபட்டுவிட்டனும் உயிர்களைச்
சாருந்தனமையில் உலகினில் அவர்கள் இன்றியமையாதன. (2)

1309. இகழ்ச்சி புகழ்ச்சியென் ஏங்கவும் மாட்டேன்
மகிழ்ச்சியி லேமனம் வைக்கவும் மாட்டேன்
முகமன்சொல் வாரிலே மோகமும் வையேன்
அகம்பிர மாஸ்மியென் றனுதினம் நையேன்

[உரை 1307 காண்க] எல்லாம் வானுதலின் செயலே (2-1283)
இகழ்ச்சி புகழ்ச்சியில் வீதியாசங் காணேன்: மகிழ்ச்சியில் மனம்
வைக்கேன். தன்னயங்கருதி என்னைப் பெரிதென்பாரைக் கூடுடேன்;
[செல்லப்பாச்சாமியார் “சாலவன்புடன் தான் வரும் பத்தரைக்
காலனென்னக் கருத்துடன் சிறுவரான்” (1-282) காண்க] சிவபெரு
மான் போல் தொழிலில் உயிர்களுடன் கூடியே செயலிலீடுபடுகிறேன்
உயிர்களுடன் கூடியே சிறுவேன். ஆனால் அகங்காரம் என்னைப் பாதிப்
பது கிடையாது; நான் அப்பாற்பட்டவன். (3)

1310. இடையரு அண்பென எடுத்துநான் சொல்லேன்
கொடைகொடு விடுவெனக் கூறவும் மாட்டேன்
மடையரை ஞானியரை மதிக்கவும் மாட்டேன்
இடைமுதல் முடிவென இயம்பவும் மாட்டேன்.

இறைவனும் யானுமொன்றுபட்டுப் பிறவற்றிறுக்கிறோம். இடை
யரு அன்பு எங்கோ? யார் யாருடன் அன்பு டுண வேண்டும். அந்த
அருவாம் வினைமுதலாம் முதல்வன் என்னையே உருத்தாங்கி எழுந்
தருளிச் செயலிலீடுபட யாருட்கீ யான் அன்பு டுண வேண்டும்; வினை
முதலாம் முதல்வனுக்; வினைப்பயதுக்கேற்றவாறு தந்தை சிவபெரு

மானின் ஞானமே உயிர்களுடையமதியாக, எளியேன் ஜியங்கை ஆண்டு அருள் புரியுந்தன்மையில் "தானங்கொடு, கொடுக்காது விடு" என்று எவ்வள்ளுந் சொல்வேன்: (முன்கூறிப் பேசையில்) எங்கே எளியேன் அறிஞர் அறிவில்லாதார் எனும் வித்தியாசங் காண்பேன். முவலகங் களையுமொரு தன்மையாகக் காண்பேன், தொடக்கமும், நடுவும் முடிவும் எங்கே. ஒரே விணைமுதலாம் முதல்வனின் வாழ்க்கைச் சித்திரமே. விணைப்பயன் முடிவடையப் புதுவினை கூடுகிறது; இவ்வாறு தொடரும் வாழ்க்கையே, [சுகர் (2-309), காண்க] (4)

1311. அஞ்சென ஆறென எட்டென அறியேன்
வஞ்சனை குதென மனத்தினிற் குறியேன்
நஞ்சிது அமுதென நயக்கும் மாட்டேன்
வெஞ்சினம் சஞ்சலம் விரும்பவும் மாட்டேன்.

[முங்பாட்டுரை தொடர] இவ்வாறு நான் வாழும் நிலையில், நினைவு, சொற்பனம் கூழுத்தி துரியம் துரியதீழும் எனும் அவஸ்தை ஐந்து, சாக்கி அனுமதிப்பவன் முதலிய ஆறு படிகள்; மற்றும் ஐம் புலன்களுடன் கூடிய மனம் புத்தி அகங்காரமாகிய எட்டும்; இவையானவியேன்; சிவபெருமானே உருத்தாங்கி எளியேனில் நின்று உயிர்களுடன் கூடுமே அவரவர் விணைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலி லீடுபடுகிறேன். வஞ்சனை குது மனத்தினில் எங்கே காண்பேன்; இது கொடிய நஞ்ச இது இனிப் அழுது எங்ரு மறியேன்; அவ்வாறே வெஞ்சினமும் சஞ்சலமுமறியேன்; (5)

வேறு

1312. பார்க்குமிட மெங்குஞ்சிவ தொண்டராய்ப்
பார்க்கவொரு) வார்த்தை சொல்லவந்த மகத்தே சிவதொண்டா
ஆர்க்குங் கடல்குழ்ந்த அகிலமெலாம்
தொண்டரெனக் காக்குங் கருணைக் கடலே சிவதொண்டா
மூர்க்க குணமில்லை முழுதுஞ்சிவ தொண்டரெனப்
பார்க்கும் அறிவுதந்த அன்பே சிவதொண்டா.

என்னிதயத்தே விளங்குவதையே புறத்தே எளியேன் காண்பேன்; வஞ்சனை குது பஞ்சப்புலன்கள் தரும் முவாசை என்னிதயத்தை விட்டு நீங்கியதே. [முங்பாட்டு "அஞ்சென ஆறென எட்டென அறியேன்" உரை காண்க] எங்கும் விணைமுதலாம் முதல்வன் சித்திரித்த நாடகமே; அவ்வாறு உடனின்று செயல்புரியவனே எளியேன்; அவற்

நையும் அதன் பெருமையையும் அறிவிக்க வந்தவனே சிவதொண்டன்: விணைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலில் ஈடுபட்டுப் பொருத்தப்பட்ட வாழ்க்கைக் கடலாலுண்டான உலகமே பாற்கடலே, இவ்வகம்: சிவதொண்டன் தன்கருணைக் கடலாலே தன்னளி வாய்ந்தவன் உதவி நிற்க, அவ்வகையில் வாழ்க்கையில் ஐம்புலன்களுஞ் சஞ்சலம் உண்டா காது. ஆருயிர் அணைத்துஞ் சிவதொண்டாகவே வாழ்க்கையிலீடுபட, ஆண்டருளுவன்.

ஐப்புலன்களும் இருட்டில் நரியாக மாறுவன்: இறைவனுடைய வெளிச்சத்தில் அரங்க செய்ய அருள்புரிவன், சிவபெருமானே உருத் தாங்கிக் குனித்தருணும் வேலையில் மூர்க்கண் குணவான் இரண்டுமில்லை; (முன் விளக்கம் கரண்க). இறைவனே உடனின்று எல்லாஞ் சிவ தொண்டாகல் காண அருள் தந்தன்.

204 சீவு சீவு சீவு 358

1313. அன்பரன்பது சிவசிவசிவ ஆசையற்றது சிவசிவசிவ
இன்பமயம்து சிவசிவசிவ ஈசனுயிர்தொறுஞ்
சிவசிவசிவ
முன்பின் அற்றது சிவசிவசிவ மோனமுதலது
சிவசிவசிவ
துண்வயத்தது சிவசிவசிவ சர்வவல்லபஞ் சிவசிவசிவ

“சிவசிவசிவ” என்பது “சிவசிவ” எனுந் தமிழ் மாமறை சிவ பெருமானைத் தனிப்பெருமையுடன் குறிப்பது. வினையின் நிகழ்வால் விளையும் வினைப்பயன் எனும் அம்பலத்தே அவரவர் வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு உடலத்தில், புல்லோ பூடோ மரமோ கல்லோ யிருக்கமோ மனிதனே எனும் பதின்னன்கு பிறவிக்கடலிலும்ள்ள பல உடலங்களிலும், ஏற்றவாறு ஒன்றினைப் பொருந்தி வைத்து வினைப்பயனுக்கேற்றவாறு செயலிலீடுபடுத்தி, வைப்பவனே சிவசிவசிவ எனுஞ் சிவபெருமான். ஆவன் உடனின்று செயலிலீடுபடுத்தும் அப்பாலாய் நிற்பவன். இரு கணையினாலும் கட்டுப்படாதவன் சிவசிவசிவ; திருவருள் கொழிப்பவன்; அன்பருள்ளத்தே அங்குப் பொருளாக விளங்குபவன்; மூவாசையையுந் துறந்தவன். ஆன்மா வெறும் ஆனந்தமயமே; ஆசையும் சஞ்சலமுமற்று சமாதி நிரவும் உள்ளத்தே விளங்கமே; ஆசையும் சஞ்சலமுமற்று சமாதி நிரவும் உள்ளத்தே விளங்கமே; தொழு = தொழிற்பயில்வு; பசுக்கூட்டம்; தொற்றுதல் = குவது; [தொழு = தொழிற்பயில்வு; பசுக்கூட்டம்; தொற்றுதல் = குவது; பற்றுதல்; ஒட்டுதல்] இறைவன் குபாணானுக் ஆன்மாவை ஏறுதல்; பற்றுதல்; ஒட்டுதல்] இறைவன் குபாணானுக் ஆன்மாவை வரழிக்கையில் குந்திக்குந்தி பாவந்தேய்க்கிரவன், பாவந்தேய்க்கிரவன்.

ஆன்மா ஈற்றில் ஆத்மனை மாறுவான் : தத்துவாதீதனு: ஸளங் குடி கொள்ளுவன். வினையின் நிகழ் பால் விளையும் அம்பலத்தே ஈசனுவே பற்றுதலுக்கேற்ற உடலத்தில் ஒட்டி வைத்த உயிர் வினைப்பயனுக் கேற்ற செயலில் ஈடுபட்டுப் பயிலப் பயிலப் பாவந் தேய்ந்து சிவ சிவ சிவ எனும் ஆத்மனை கவே விளங்கும். ஆதியந்தமில்லை பாசபந்தக் கயிறு ஏரிந்தது : முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் ஏவல் புரியத் தன்வயத்தனை கவே விளங்குபவன். குனித்தருளுமையனுக (2-309; 1843) சர்வவஸல் லமையுடையவன் என்குணத்தான்.

(1)

1314. பொன்னிறத்தது சிவசிவசிவ போக்கிலாதது

சிவசிவசிவ

என்னிடத்ததுசிவசிவசிவ எங்குமுள்ளது சிவசிவசிவ மண்ணிடத்ததுசிவசிவசிவ மந்திரரூபஞ் சிவசிவகிவ வின்னிடத்ததுசிவசிவசிவ வேதமானது சிவசிவசிவ

மோட்ச வீட்டையளிப்பதால் பொன்னிற மேணியுடையது. பிறத் தலுஞ் சாதலுமற்றது. சிவபெருமானுகவே விளங்குவது. குனித்தருளும் வேலையில் எப்பொருளிலும் வியப்பித்திருப்பது சிவ சிவ கிவ, மண் நீர் நெருப்புக் காற்று ஆகாசம் ஆகிய ஜம்புதங்களும் கீழ் பிரகிருதியாக ஓன்றினுள் ஓன்றுள்ளது. ‘‘சிவாயந’’ எனும் அஞ்செழுத் துப் பொருளான மந்திரரூபனே பாவந்தேயந்த ஆத்மனை சிவபெருமான். (1313 காணக) மேர்னமெய்தியீ அஷ்டதே மண்ணுலகுப் பருநிலைப் பொருள்கள் யாவும் ஜம்புதங்களாக மாறிப் பொது நடம் புரியும் நுண்ணிடையவளாடு நுடங்கும் பித்தனைக் காட்டிநிற்கும், வின்னை விளங்கும் சிவசிவசிவ. வேதமந்திரமேசிவசிவசிவ பயிலப் பயிலப் பாவந் தேயுமே,

(2)

1315. மட்டிலாதது சிவசிவசிவ மங்கைபங்கது சிவசிவசிவ முட்டிலாதது சிவசிவசிவ மூவராவது சிவசிவசிவ கிட்டொனுதது சிவசிவசிவ கிருபையுள்ளது

சிவசிவசிவ

எட்டிலானது சிவசிவசிவ ஏகமாவது சிவசிவசிவ.

காலனெல்லையோ தேசவெல்லையோ இல்லாதது (Infinite) “சிவசிவ” தரும் ஒவித்திரளம்மையை இனைபிரியாதே உடனின்றியக்குபவன் மந்திரரூபன். வேறுபொருளில்லாது, உதவிநிற்கப் பொருளென்கே; தேகம் தன்வயத்தனை இயங்கும் போதும், குனித்தருளும் வேலையிலும் அவன் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் கடவுளராகிய முழுமூர்த்

திகளுக்கும் மூர்த்தியாக விளங்குபவன் : வேறு பொருளில்லாது ஒப்பில் வாதவன், கிட்டொனூதவன் : திருவருள் கொழிப்பவன் : ஜாட்டுதமும் மனம் புத்தி அகங்காரமான எட்டுடனுமுண்டாகிப் பாசபந்தமெரிய எண்குண்ததானானவன் : ஏகனநேகனைகப் புருவநடுவில் மகேஸ்வரனை கவும் முக்கட்பிரானுகவும் ஐந்தெழுத்துச் சோதி யில் சூன்றுகவுஷ் காணப்படுவன் : (3)

1316. அண்ணையாவது சிவசிவசிவ அப்பனுவது சிவசிவசிவ முண்ணையுள்ளது சிவசிவசிவ முனிவர்புகழ்வது சிவசிவசிவ என்னையாள்வது சிவசிவசிவ எடுத்ததிருவடி சிவசிவசிவ பின்னையென்பிழை சிவசிவசிவ பேதாபேதஞ் சிவசிவசிவ

ஒலித்திரளம்மையும் இயக்கும் அப்பனும் சிவசிவசிவ : ஆதியந்த மற்றது. உலகியல் வாழ்க்கையை (1313 கான்) அறிவிப்பது எடுத்த திருவடி. அறிஞர் முனிவர் புகழ்ந்து நிற்பதே அது. அந்தப் பினாக் கிலாத பெருமாளிடம் ஒப்படைப்பதே எங்கடமை. பின்னை யாதெ னும் பிழை நிகழுங்காலத்து அவனுடைய செயலே என்று சமாதா னம் நிரவல். சிவசிவசிவ “பிழைத்த பிடியைக் காணுதோடிப் பெருங் கைமதவேழம் அணைத்துத் திரிந்தங்குறங்குஞ் சாரலண்ணமலையாரே” (1-69-4) பருந்திலைப் பொருட்களாகப் பலவாகவும் ஐந்தெழுத்துச் சோதி யிலொன்றுகவும் காணப்படுவன். (4)

205 இலங்கை நகரானே 359

1317. சிந்தை செய்கதீர் வேலனைத் தந்த
எந்தையை யெந்த நாளும் மறந்திடார்
பந்தங்க எற்றுப் பரமவீ டெய்துவர்
கந்தம் பொலியு மிலங்கைக் கடிநகரானே.

வேலாயுதம் மூன்று கோணங்களையுடைய முக்சோணத்தால் விளங்கத்தருவது (2-510) இச்சாசக்தி கிரியாசக்தி ஞானசக்தியைக் கொண்ட முக்கோணமேயது. கிரியா சக்தி முருகன் ஆரூயிருடைய விளைத்தன்மையினுடன் கூடித் துணையாக நின்றுலகங்களையாக்குதல். ஞான இச்சாசக்தி மாயை மயக்கத்தைத் தரும் தொழிலிடுபடுதல். ஞான சக்தி ஆரூயிர் இருவினைப் பயன்களை நுகர்ந்து தொலைத்து முத்தியெய் துமாறு செய்யும் சிவபிரானது அருட்சக்தி : வேலன் துணை நிற்க ஆரு

யிர் இவ்வாறு சிந்தை செய்து முத்தியடைவதற்கு வழிநிற்கும் எண்ணங்களோ, சிவானந்த வனத்தனில் மனமானது கூத்தியற்றத் தோன்றும் எண்ணங்களோ, தந்த திருவருளோ, அவற்றை உண்டாக்கிய வேலை, என்னப்பனை என்றும் மறவாதே எண்ணியெண்ணிப் பந்தங்களற்றுப் பரமனுடைய வீட்டைபச் செய்தும் வாசனை பொருந்திய இலங்கை நகர்க்கவரனே; (1)

1318. கண்முன் றடைய கடவுளை நாளும்
பண்முறை தப்பாது பாடு மடியார்
மண்ணுள வளவும் மனக்கவலை எய்தார்கள்
விண்டொடு வரைமே லிங்கைமா நகரானே

இறைவன் முக்கண்ணன்; இரவிமதிதீயாகி விளங்குபவன்: ஒலித் திரளம்மை சந்திரன், அப்பால் நின்றியக்கும் வினைமுதலாம் முதல் வனி குரியன். அவற்றை அறியும் அறியா அறிவு ஞானக்கண் மூன்றும் இச்சை முன்றையுஞ் சுட்டெரித்தே மோன மெய்திய அகம், அலையற்ற நீர்போல் அந்த அறியா அறிவைக் காட்டி நிற்கும். அவ்வாறு சித்தி எய்திய தவத்தினராய் முக்கண்ணனே தம்மக்குடி கெரன்டவராய் ஒவ்வொடு வினாடி யும் வேலையிலோ தோத்திரத்திலோ அவனியே நினைந்து பாடுவர். அவர்கள் இந்த உலகில் வாழும் வரையும் மனஞ் சஞ்சலமடையார். கயிலரயமலைபே, மூக், யோகமலையுச்சி பக்திமலை யுசி ஞானமலையுச்சியாக விளங்கும் விண்டொடுவரைமேவிப இலங்கை ஈசவரனே துணைநிற்பன். [விண்டு = ஆகாயம்: மேகம்; தேவலோகம்: (2)

1319. மண்முதற் பூதங்கள் வகுத்த வெராருவனை
எண்முத லெல்லா மாயிருப் பாளைப்
பெண்ணுமை யாளைப் பிரியாப் பெருமானை
விண்ணேர் விரும்பு மிலங்கை நகர்கண்டேன்.

பரு நி கீ ப் பொருட்களொல்லாம் நுண்வெளியில் மண் முதலாய ஜிம்பூதங்களாகியும் அவ்வனுக்கள் யாவும் அனுவன் அவனும் அவனுள் அனுவுமாகக் கணுவறக் கலக்கும் நுண்ணிலடயவெளாடு நுடங்கும் பித்தனே நம்மிழைவன்: அந்த எண் முதலெல்லாமாயிருக்கும் ஒரே பொருளானவன். ஒலித் திரளம்மை அகிலாண்ட ஒசை அம்மையை ஜிகைபிரியா தவன்: அறியா அறிவிலாழ்ந்து (முன்விளக்கம்) மோன மெய்திய அகத்தினராய் நுண்ணுலகாம் அருவுருவாம் மாகேஸ்வரனை ஞானத்துள்ளே நற்சிவனுயிடும் பெருமானை உள்ளத்தே காண உண்ணின்றே அருள்புரியும் இலங்கை ஈசவரனே. (3)

1320. ஒதுபலி வேத முரைசெய்த நாவானே
போது கங்கை சூடிய புனிதனே
தீதுசேர் தக்கண் வேள்வி சிதைத்தானே
மீதுவண் டார்க்கு மிலங்கை மேவியபரனே.

சிவசிவ என்பது தமிழ் மாமறை. இப்பொருளை மறைப்பொருளாக மூவர்களும் மணிவாசகருந் தந்திருக்கிறார்கள். வே ம் பல திருமறைகள் அவற்றைத் தருகின்றன. அந்தமறைநான்குந் தரும்பெருமானை எங்கள் தமிழ் மாமறைதரும் பெருமானை பாடிப் பாடி எழுஞ்சிளகளை உண் டாக்குகிறோம். அவ்வாறு நம்முள்ளமாகிய கட்டுத்தறியில் வேத மாகிய நூலைபோ மூவர்களுடைய தேவரம் மாணிக்கவாசகர் மந் திரம் எனும் திருவாசாசம் இந்நால் கணோயோ உரையுணர்ந் தாது உரையிறந்தோதிச் சுற்றலாம். பலஞ்சப் பெருக்களையே சிலகளைத் தரும். அந்த ஞானப் பொருட்களை கடவுளாக உள்ளத்தே கிடப்பன்: அவனே நானில் திருவருளாக நின்று பாடுபவன். அவ்வாறு தண்ணளி வாய்த்வன் திருவருள் எனுங் கங்கை வெள்ளங் கொழித்து அழுதரும் மோட்ட வீட்டையளி கும் புனிதனை ப்பாடுவான். நானென்னுமாணவ முனைப்பட்டனே செய்து தக்கன் வேள் ஈயைச் சிகைத்தவனே! முழுவதுமீ ஒப்படைக் கொட்ட மாயை ரூபமெல்லாம் ஒழிந்து போக ஜம்புலனுந் தயங்கித் தயங்கி வெளியேறும். சுற்றில் மீதன் வெற்பு. வெறும் ஆனந்தமயமான ஜோதியே. ஜங்கெழுத்துச் ஜோதியான இலங்கை ஈசுவரனே. (4)

1321. கமல் நரன்முகன் கண்ணனுங் காலை
துமல் னேயென் வாரருள் செய்தானே
பவன் மனலம் பாராகிய பரமனே

உவமை சொல் வெவாண்ணை ஸங்கை நகரானே.
[ஸம்பம் = பெருந்தொகை. ஸப்போதரன் = கணபதி] அயன் மால் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பக்திலக்ஷ்மியை நாடி இறைவனிடம் முழுவதுமொப்புக் கெரடுக்காமல் பொருள் ஸங்கமியை நாடி ஜம்புலவேடர் ஸயிலகப்பட்டு ஆணவழுனைப்புக் கொண்டு புறத்தே அலைந்தனர். அவ்வாறு அலையாமல் முழுவதுமே அவனிடம் ஒப்படைத் தவர்க்கு (2-1244; 953) அநுளை வாரி அள்ளிக் கொடுக்கும் அம்லனே: இன்ப துச்சபம் தரும் பவனமுகடயோராய் மனதில் காணப்படினும் யானைத் தோல் போர்த்தவன், ஆணவத்தை உரித்த உள்ளம் படைத்த தவன் ஞானப்பொருட்கள் குநியில் குவியலாகப் படைத்த பரமனே இன்னுமொருவரை உனக்கு ஒப்பாக காண்முடியாத பெருமை தங்கிய இலங்கை நகரானே; (5)

206 சூதான் வெளியிலே சும்மா விருப்போம் 360 609

1322. பாலனுக் காகப் பாற்கடலை யழைத்தானே
ஞாலம் புகழ்ஞான சம்பந்தன் தந்தையை
ஆல மரத்தின்கீ முன்றற முரைத்தானைக்
கோலக் குயில்கூவு மிலங்கையிற் கண்டேனே.

பாற்கடல் உலகியல் வாழ்க்கை: அவ்வாழ்க்கையிலே ஆன்மாவைச் சூலபாணன் குத்திக் குத்தி ஆணவழுணப்பும் இருவிலையும் நீக்கியாள் வன். ஆருயிருக்கேற்றவாறு உடலத்தையும் வாழ்க்கையையும் பொருத்தி வைத்தலே பாற்கடலையழைத்தல். ஞானசம்பந்தர் பாலனுகவே அவனைப்பாடி மோனமெய்திய அகத்தினராய் அவனைத் தந்தையாகக் கொண்டு எஞ்சிய மாயையை நீத்தனர். கஸ்லால நீழவில் நால்வர்க்கு அறமுரைத்தீர். முக்கட்கருளைப் பிரானே அங்குடி கொண்டவனையுமில் கூவுவதுபோல் ஞானம் ஒவிக்க ஞானசம்பந்தர். முதலியோர் போல் பாடி ஆடி நாம் அங்குபடத் துதிக்குமிலங்கை நகரானே. (6)

206 தூதான் வெளியிலே சும்மா விருப்போம் 360

1323. ஓம்நம சிவாயவென உருவேற்றுவோம்
உருகி யுருகிநாம் உணர்வவிழவோம்
வீம்பிடும்பை யகங்காரம் விட்டுவிடுவோம்.
வேதாந்த வீட்டிலே குடியிருப்போம்
நாம் நாம் நாமென நடமிடுவோம்
நல்லவிருளை நல்ல வொளியாக்குவோம்
போம்போம் வினையெனப் போற்றி செய்குவோம்
பூரண மானநிட்டை புகுந்திடுவோம்
ஆம்ஆம் நமக்கெல்லாம் ஆய்விடுமென்போம்
அவனே நாமென்று சொல்லியானந்தங்கொள்வோம்
சந்திரனைச் சூரியனை ஒன்று செய்குவோம்
சச்சிதா னந்தத்தேனைத் தூரனருந்துவோம்
இடைகலை பிங்கலை யிரண்டுமடைப்போம்
எழிலாருஞ் சுமுமுனைக்குள் ஒடுங்கி நிற்போம்
பஞ்சவர்ணப் பரிமேலே பவனிசெல்வோம்
பாரும்விண்ணும் ஒன்றுகப் பண்புசெய்குவோம்
ஆதாரமாறுக்கு மப்பாலே செல்வோம்
அங்கே திருநடனங் கண்டுகளிப்போம்
குதான் வெளியிலே சும்மாவிருப்போம்
சகம்சகம் எந்நாளு முற்றிடாதோ

தண்ணளி வாய்ந்த எம்பெருமானே! உண்திருவருள் வேண்டுமேஉதிருவருள் கொண்டு ‘‘சிவாயநம்’’ என்று உரையுணர்ந்து சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனைத்தனைப் புதுகி யுருகி அறியா அறிவில் அவிழ்ந்து உணர்விறந்து கிடப்போம். நான்நாளெனலுமகங்காரம் விட்டெருமித்து எஞ்சிய ஜம்புலனுந் தயங்கி வெளியேற சாக்ஷி அனுமதிப்பவன் எனும் ஆறு அத்துவித நிலைகளிலும் எம்மைக் கண்டு முத்திறப்புணர்ப்பாம் நிலையில் நானும் அவனும் ஒன்றுன் வேதாந்த வீட்டில் குடியிருப்போம். எப்பொருளும் நாமென ஏனர்வறுவோம். நாமே அங்கு நின்று செய விலீடுபடுகிறோம் என்போம். நான்நாள் எனும் மயக்கத்தையே அறியா அறிவில் ஆழ்ந்து கட்டவீதித்து (முன்கூறிப) அந்த வேதாந்தநிலையில் நல்ல வெளிச்சத்தில் எல்லாச் செயலும் அவனுடையதே, வினைமுதலாம் முதல்வனுடையதே எம்முடையதே என்போம். அவ்வாறே இருவினையையுஞ் சுட்டெரிப்போம்.

பூரணமான சமாதானமே உள்ளத்தே நிரவக் காண்போம். பூரணமான நிட்டைக்கூடுவோம். எல்லாம் என்கைவசம் என்போம். ஜம்புலன்களும் ஒடுங்கிய தத்துவாதிதைனே நான். முப்பத்தைந்து கருவி கரணங்களுமொடுங்கிய மனிதனுடன் கூடிய புருடனே என்னுள் நின்று செயவிலீடுபடுகிறேன். இறைவனே நாம், நாமே இறைவனென்று ஜந்தொழிலுங்குனித்தருளுமையனுடன் ஒன்றுபட்டு ஆனந்தங்கொள்வோம். சூரியன் சந்திரன் மற்றும் உலகியல் பொருட்களைல்லாம் ஒன்றென ஜந்தொழிலுங்குனித்தருளுமையனை, ஆனந்தங் கொள்வோம். அந்தச் சச்சிதானந்த நிலையிலே வெறும் ஆனந்தமே. உலகும் மாயையும் சஞ்சலமுஞ் சுட்டெரிக்கப்பட்டனவே. “போனவறி விலும் புலமுளைத்துஷ்ட்டதே” (தாயுமானவர்)

பாவசமாதியில் ஆழ்ந்து கிடப்போம். இருபாசலுமடைத்து சுழுமுனைக்குள் உயிர்க் காற்று அடங்கி மூலநிலத்தில் ஒடுங்குவோம். தத்துவாதிதைக் கைப்புலன்களும் நற்பரிபாகத் தொண்டு செய்பக் காண்போம். ஜந்தொழிலுங்குனித்தருளுமையனாக வின்னுவகிலும் மன்னுவகிலும், பொதுநடவுக்காணும் அறிஞர்க்கும் மூடபக்கியுடன் சிலைகளில் வணங்கும் உருவவழிபாட்டினருக்கும் ஒருங்கே அருள்வழிகாட்டி நிற்போம்; அவ்வாறு சாக்ஷி அனுமதிப்பவன் எனும் ஆறு ஆதார அத்துவித நிலைகளுக்குமப்பாலே வாழ்வோம்; ஜந்தொழிலுங்குனித்தருளுமையனாக அவனுடன் ஒன்று கூடியே உலகினில் நிலைக்கூத்து ஜையே காண்போம். மாய உலகமாகிய சூதான வெளியிலே நற்பரிகள் தொண்டாற்ற, ஜந்தொழிலுங்குனித்தருளுமையனுடன் ஒன்றுபட்டே சுட்மரவிருப்போம். அதெழுரணசகம். முற்றிப்பழுத்த முத்தியெனுஞ்சுவாழ்வேயது.

207 அப்பா பரமசிவம் 361

இராகம் — ५ னுகவாளி

தாளம் — ஆதி

பஸ்ல வி

அப்பா பரமசிவம்

(அப்பா)

சரணங்கள்

1324. அன்றுதொட்டு இன்றுமட்டும்
 அடியேனுந் தேவரீரும் ·
 அத்துவித மாயிருந்த
 வித்தைத்தனை யாரறிவார் . . . (அப்பா)
 ஒப்பாரும் மிக்கரீரு மில்லா வொருபொருளே
 தப்பேது யான்செயினும் அப்பா பொறுத்தருள்வாய்
 அப்பாலுக் கப்பாஸூர யாருமறி யாதவண்ணம்
 ஆடுந் திருநடனங் காண வருள்புரிவாய் (அப்பா)

எப்பொருளிலும் ஒசித் தீரளம்மையாகவும் அப்பால் நின்றியக்கும்
 சொக்கநாதனாகவும் என்னிதயத்தே ஊறித் தித்திக்கும் கோ ஞை
 அப்பா பரமசிவமே! அன்று தொட்டு இன்று வரை எளியென் உடையை
 சாவி அனுமதிப்பவன் தாங்குவோன் அனுபவிப்பவன் மகேஸ்வரன்
 சதாசிவன் எனும் நிலைவிலும் ஸ்ரீரில் பரமேஸ்வரனாகத் தில்லைக்
 கூத்தனையும் ஜந்தெழுத் ச் சோதியிலுங் கண்டும் பின் தக்துவ தீட் ·
 னுகவும் ஜந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்சமயஞகவும் நீர் அந்துவிதமாக
 வித்தகஞ்சர் உலகினில் பர்திய வித்தைத்தனை யாரறிவார்.

வேறு பொருளில்லையே எப்பொருளுமாய் மண்டலங்கள் மூன்றும்
 மருவி நின்ற மெய்ப்பொருளே. ஒப்பாரும் மிக்காரும் எங்கே காண
 பேன். நீயே கூடியிருந்து செபவிலீடுபடுகிறீர்யா எளியே உளைமறந்து
 தப்பேதுஞ் செய்தால் பொறுத்தருளி ஆண்டருள்புரிவாயே. அங்கைத்
 தீயனை அன்று செய்யும் வினையை அன்றே சுட்டெரிப்பவனே. அப்
 பாலுக்கப்பாலாய் நீ நின்று நோயாளிக்குத் தெரியாத நோயின் சிகிச்சை
 செயில் ஈடுபட்டவனே. ஐம்புலனும் நானென்னுமாணவமுணைப்பும் மஜை
 யிடுக்கிலே மறைந்து கிடக்கும் வோபோன்று என்னையரியா தே
 முனைந்து நிற்குமே. அவற்றையெல்லாம் உன்திருவருளால் சிகிச்சை
 செய்து யாருமறியாதவண்ண மெரிப்பவனே. நினைந்து நினைந்துருகிக்
 கண்ணீர் பெருக உன்னை நிலைப்பவர் மாத்துள்முன்போல் நின்றியங்கு
 பவனே; உன்அருள்தருவாயே.

208 அந்துவிதப் பொருள் காப்பாம் 362

1325. அத்துவி தப்பொருள் காப்பாம் - எனக்
கடியார்க ளென்றென்றுங் காப்பாம்
சித்தருந் தேவருங் காப்பாம் - என்றஞ்
சித்தத் திலங்குந் திருவருள் காப்பாம். (அத்து)

காப்பு = இரட்சாபந்தனம்; திருநீறு

அந்த முத்திறப்புணர்ப்பாம் நி லீ யி ஸ் பரசிவான்மாவாமலகும் அப்பால் நின்றியக்கும் அப்பனும் எளியேனும் ஒன்றுபட்டு நான் நீ எனும் வேறுபாடு கானுடை ஐந்தொழிலுங் குனித்தருஞ்செய்யனுகவே வாழ்ந்தேன்.

「ஆனந்த மாளந்த மானந்தந்தானே

அங்கு மின்து மெங்கும் நானே' }

“சேவகங் செய்யுங் செல்லப்ப மூர்த்திநான்”

(2-926)

(2-473)

அந்நிலையே எம்முடைய இரட்சாபந்தனம், என்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் என்போன்ற அடியார்களே எமகிளெண்டின்றும் இரட்சாபந்தமாக எம்மகத்துவின் நின்று அந்த அத்துவிதப் பொருளான சோதிமணி விளக்கணையாமல் காப்பாற்றுவார்கள். என்றென்றும் அபேதமற்ற உலகான பொதுநடம் புரியுமிழைவனே உலகினில் உமைபங்கஞ்ச விடைமேல் வருபவன். நுண்ணிடையவளோடு நுடங்கும் பித்தணைச் சித்தத்தேதே தித்திக்கும் சித்தத்திற்கும் தேவரும் என்னுடைய இரட்சாபந்தனமாக நின்றுத்தவார்களே எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதும், எல்லாவற்றையுந்தன்னுள் ஒடுங்கக்கானும் திருவநூலே பெரும்பந்தனம்: (1)

1326. அட்ட வசக்களுங் காப்பாம் — எனக்
கானந்த மான பராபரன் காப்பாம்
எட்டுத் திசைகளுங் காப்பாம் — எனக்
கெங்கும் நிறைந்த சிலசக்தி காப்பாம் (அத்து)

அட்டவசக்கள்: அனலன்; அணிலன்; ஆபச்சைவன்; கோமன்; தரன்; துருவன்; பிரத்தியுஷன்; பிரபாசன் எனும் எண்வகை வசக்ககள்: ஐம்புலன்களும் ஏவல்புரிய சித்துவல்லமை போன்ற செயலேபுரியும் வசக்கள் என் இரட்சாபந்தனம்; சக்சிதானந்த ருபமானபராபரன் என்

இரட்சாபந்தனம்: எட்டுத்திசைகளிலும் சராசரமெப் பொருளிலும் ஒவித்திரளம்மையும் அப்பனும் என் இரட்சாபந்தனம்: அப்பனும் அம்பையும் ஷவசக்தி ஐக்ஸிய வடிவினர் [சிலகரி சு (2-515) காணக] என் இரட்சாபந்தனமே; (2)

1327. பிராண் னபானனுங் காப்பாம் — என்னைப் பிரியா திருக்கும் பிரணவங் காப்பாம் அராவணி வேணியன் காப்பாம் — எனக் கருளை யளிக்குங் குருபரன் காப்பாம். (அத்து)

பிராணன் உயிர்க் காற்று. அபானன், கீழ்நோக்கிச் செல்லுங் காற்று. மூலநிலத்தில் ஓடுங்குவது (2-77) உச்சதவத்தில் காணப்படுவது: இருவாசலுமடைத்து கபாலந்திறந்து கொண்டு கீழ்நோக்கி சுழுமைனக்குள் சென்று மூலநிலத்தில் ஓடுங்குவது [பாவசமாதியில் சுவாமிகள் ஓடுங்கியும் வெளியுலகில் நின்றும் துமைக் கரணுபவா] அந்திலையே இரட்சா பந்தனம் ஓமெனும் மெப்ப்பொருள் பிரணவ சொருபம்: மோனமெய்திய அக்தினிராய்த் தண்ணே ஓப்படைத்தால் சிவானந்த வனந்தனில் மனங்கூத்தியற்ற ஓறைவுனே செயலிலீடுபடுவன். ஓங்காரமேடையில் பாங்காக வீற்றிருந்தேன் (2-312; 811) ஓங்காரப் பன்னியறை திறந்து தூங்கி (2-58) அந்திலைகள் என் இரட்சா பந்தனம்: அராவனால் = ஆதிசேடஸ் மும்மலப்பிணிப் பால் என்னைக் கட்டி வைத்திருந்த அந்த ஆதியாழலகு, ஆதிசேடன் எனும் பாம்பு, அராவணிவேணியன், என்திருவகுளரக எனக்கு அருள் புரிந்த இந்திலை இறைவனையடைய உதவி நின்றது. செந்தமிழ் வாணி யுழன் மந்திரப் பொருள்பாட என்னிதய வெளியிலை பொது நடம் புரிகிறுய (2-1283) அந்திலையே இரட்சாபந்தனம்: எல்லாவற்றை யுழடன் கூடி இயக்கும் குருபரன் என் இரட்சா ந்தனம். (3)

1328, பஞ்சப் புலன்களுங் காப்பாம் — என்னைப் பரவு மடியவ ரனுதினங் காப்பாம் குஞ்சர முகத்தவன் காப்பாம் — நல்ல குழந்தை வடிவேலன் என்றென்றுங்காப்பாம். (அத்து)

முப்பத்தைந்து கருவிகரணங்களு மொடுங்கியபுநடன் கூடிய ஆளா கிப தந்துவாதிதனே உலவினி ஸ் நடனங் செப்பிரூர். (பொசுவாமிகள்) அவர்க்கு பஞ்சப்புலன்களுந் தொண்டாற் றகிறுர்கள். அவர்களுடைய பெருந் தொண்டு கொண்டே ஐந்தொழிலுங் குணித்தருளுமையானுக எளியேலும் தொண்டாற்றுகிறேன். ஆகவே அந்தப்பஞ்சப்புலன்

கரும் என் இரட்சாபந்தனம். மோட்சவீட்டுக்குக் கொண்டு செல்லுந் தேர். நான்மேற்கூறிய அத்தொண்டில் எனக்கு உதவிபுரிந்து என்னுடன் கூடிவேலை செய்யுமடியவர்களுமே இரட்சாபந்தனம். தந்தையின் ஞானமும் தாயின் ஆற்றலும் பொருந்தியவனே யானைமுகத்தோன்: ஆருயிர்களுடன் கூடிவினைப் பயனுக் கேற்றவாறு தொழிலிலீடுபட்டு அவர்களுடைய மதியாக யானைமுகத்தோனுடைய ஞானங்சொன்டே செயல் புரிகிறோம். ஞானம் புத்தி மதம் பிடித்த மனதை உண்டாக்குவது: இரண்டும் பொருந்திய கிறுவழியே செல்ல யானைமுகத்தோன் உதவி புரிவன்: குனித்தருஞ்சையன் இரண்டுமறிபவன். பொருந்திய வண்ணம் செயல்புரிவன். அவனே இரட்சாபந்தனம். தாய் பார்வதியின் மடிமீது விளையாடுச் சூழந்தை வடிவேலன் ஒரு பொறுப்புமியிலாமல் ஈம்மா இருப்பவன். அவனே என் இரட்சாபந்தனா: (4)

1329. சந்திர சூரியர் காப்பாம் — எங்தந் தங்கு முயிர்க ளைத்துமென் காப்பாம் மந்திரந் தந்திரங் காப்பாம் — நான்கு மறைகள் சிவரகமம் மாநிலங் காப்பாம் (அத்து)

இயற்கைப் பொருட்களான சூரிய சந்திரர் முதலியனவும், அவற்றை இயக்கும் உயிரனைத்து மெரன்று கூடிபே ஆருயிர்களாக ஐந்தொழிலும் குனித்தருஞ்சையனுடன் இயக்குவன். அவையெல்லாம் அவனுட்கு இரட்சாபந்தனா: ஏஞ்செழுத்தும் பூசை முதலிய ஆகமவழி முறையும் இரட்சாபந்தனம். முறைகளும் ஆமைங்களும் அவற்றைக் கொண்டு சேவை புரியும் ஈரேழு உலகங்களும் உதவுகின்றன. இவையைனைத்தும் குனித்தருஞ்சையனுக்குக் காப்பாம் இரட்சாபந்தனம், (5)

மங்களம் ஜெய மங்களம்

மங்களம் ஜெய மங்களம்
மங்களம் ஜெய மங்களம்

ஆதியந்த மில்லா அப்பனுக்கு மங்களம்
சோதிவடி வாயுள்ள சுவாமிக்கு மங்களம். 1

ஆண்மா நித்தியமென்ற ஆன்றேர்க்கு மங்களம்
தேன்போ ஹருசிக்குஞ் சிவரைக்கு மங்களம். 2

காண்பதெல்லாங் கடவுளாய்க் காண்பார்க்கு மங்களம்
நாண்மலை ரெடுத்துப்பூசை பண்ணுவோர்க்கு மங்களம். 3

பொறிவழிபோ யலையாத புண்ணியர்க்கு மங்களம்
நெறிவழியே செல்லுகின்ற நிருபருக்கு மங்களம்: 4

நாமறியோ மென்றுசொல்லும் நாதனுக்கு மங்களம்
உண்மை முழுதுமென்ற வுத்தமர்க்கு மங்களம் 5

தன்னைத் தன்னுலறிந்த தாபதர்க்கு மங்களம்
அன்னைபிதாக் குருவான அப்பனுக்கு மங்களம். 6

மண்ணைப்பெண்ணை மதியாத மாதவர்க்கு மங்களம்
வண்ணைநகர் வாழும்வைத் தீசுலுக்கு மங்களம். 7

திண்ணனென்ற பேர்கொண்ட அப்பனுக்கு மங்களம்
சண்முக நாதனுக்குஞ் சங்கரற்கும் மங்களம். 8

விண்ணில்விளங்குஞ் சூரிய சந்திரர்க்கும் மங்களம்
எண்ணிலடங் காவுயிர்கள் அத்தனைக்கும் மங்களம். 9

நித்தியகர்மந் தவருத நின்மலர்க்கு மங்களம்
பத்துப்பாட்டும் படிப்போர்க்குஞ் கேட்போர்க்கும்
மங்களம். 10

மங்களம் ஜெய மங்களம்
மங்களம் ஜெய மங்களம்

அரும் பொருள் அட்டவணை

பொருள்	பாட்டு எண்	பொருள்	பாட்டு எண்
அ		அந்தரங்கமாகப் பேசுவான்	
அஃதலில்லா அறிவுடையாரா	290	அபேதமாய் மாயையுலகைப்	906; 923
அஃதையறிவோர் அதுவேயா -வர். 130		பார்த்தல்	701
அகத்தியனுகிருள் கொடுத் தவன் 495		அப்படியில் வாழுவைத்தவன்	826
அகத்தில் நாகம்	632	அப்படியேயுள்ளது	826; 1178
அகந்தையவா வெகுளி அகற்றி	336	அப்படியேயுள்ளது மறைப்பரற்	
அகரமுதல எழுத்தெலாம்	779	றல்	956
அரைம் மராம் உகரம்	48	அப்படியேயுள்ளது இறை	
அகல நீளக் காண வரியது	140	கூத்து	08; 295
அக்கக்காவடி யம்மம்மாவடி		அப்பிசைந்த அணிமுடி ஆண்ட	
	1119	வன்	506
அக்கரந்தோறுமமர்ந்தவன்	253	அப்போதைக்கப்போதை அருள்	
அஞ்சவருவதுமில்லை	8	வடிலம்	788
அஞ்சின் வகையை யடைந் தோன் அகம்	496	அமரர் சஞ்சலந் தீர்ப்பவன்	248
அஞ்சமடக்காஅறிவு	749	அம்மைமகிழ்வுறுமப்பன்	1213
அஞ்சமுத்துப் பொருள்	410;	அம்பலநாடகத்தான்	6; 7
	6; 593	அயலறியா அந்தணர்	514
அடிக்கீழரக்கண் முயலகன்	633	அவஹுனக்கில்லை	775
அடியார்க்கடியானாணேன்	787	அயன்மால் உண்மை விளக்.	1254
அட்டாங்கயோகம்	9; 38; 151	அரகர அரவம்	1283
அட்டாங்க யோகமறியார்க்கு எட்டா	221	அரக்கனுக்கருள்கொடுத்த	505
அணைந்தவர்களை ஆதுரிப்பன்	903	அரவார் செஞ்சடை அண்ணல்	
அண்டசராசரம் அவன் வடிவு	478		591
அண்டபிண்டமகமாய்	490	அருளுளிக்குள் புகுந்தேன்	502
அண்டபிண்டநுணவெளி	94	அருளுளிக்குள் புகுந்தேன்	489
அண்டரமுனிவர் நரர் தொழும் பெருமான்	930	அலகிலாவாடல்	540
அண்ணலை நாம் வளங்க	954	அல்லர் கூவென்று கூவ	464
ஆத்துவிதமார்க்கங்கள்	735	அவனடி குடுதுப் (பொன்னடி)	1116
		அவனடி குடுதுப் (பொன்னடி)	1033
		அவனடி குடுதுப் (பொன்னடி)	243
		அவனவளது சிவஞர் விளையா	
		ட்டு	190
		அவனன் றியோன் றில்லை	632

அவனை எவ்வண்ணங் கூறுவது	ஆசானம் அடியேண் ஆண்டான்
283; 284	545
அவஸ்தை ஐந்து 937	ஆசான் அப்படியேயுள்ளதென்
அவஸ்தை ஐந்தும் அருளை	றன் 906
மறைத்தன 1035	ஆக்கவி மதுரகவி சித்திரக்கவி
அவஸ்தை ஐந்தும் அருளால்	II
மறைந்தன 1035	ஆணவம் பிடிக்குமென்ற அச்சு
அளவுக்கு உண்ணல் பேரின்பம்	மில்லா 961
143	ஆணிப் பெண்ணே அம்பல
அறஞ் செய்ய விரும்பு 651	வானை 258
அறிஞருமறியாத பொருள் 1235	ஆனும் பெண்ணும் அவியும் 162
அறியா அறிவு 707; 551	697
அறியும் விசரன் 805 (1)	ஆனும் யெண்ணும் ஆனம் 623
அறிவு முதிர்ந்தவர் காந்தி 551	ஆதனம் எட்டும் 9
அறிவே சொருபமாக 940; 351	ஆதாரவாதேயமான பொருள்
அறிவு வடிவாக சதாசிவன் 858	163
அறுபதும்நாலுமறியாவாதி 495	ஆதி அகரம்போல் உலகுக்கெடா
அனலேந்துவான் புதல்வன் 517	977
அன்பிலார் 1285	ஆதியுமந்தமுமுள்ளகடவுள் 667
அன்பினுற்பணிந்தேத்தி 836	ஆதியுமந்தமுமில்லாக்கடவுள் 667
அன்பே சிவமெனும் நிலை 188	ஆயாதாரக்கிள்லையறிவு 205
அன்னெந் தண்ணீர் அரசுக் கீதல்	ஆயிரமுடுமடையானும் ஜந்தெ
268	முத்துச் சோதியும் 645
அன்னை தந்தை எலாம் நீயே 278	“ஆரடா” என்றதின் பொருள்
அன்னை பிதாக் குருவாகி 491;	510
823; 870	“ஆரறிவார்” இறைவன்
அன்னையின் சத்தி அறுமுகவன்	கூத்து 107; 294
தொழில் 571	ஆராதனை செய்தறிதல் 667; 676
அன்னையிலுமஸ்புளான் 420	ஆவதும் அழிவதுமில்லாப்
	பொருள் 152
ஆ	
ஆகாசம் தோற்றம் 489	ஆவிக்குள் ஆவியர்கிய வமலன்
ஆகாசம் ஐம்பூதமொடுக்கம் 489	125
ஆக்கை கோயில் அகஞ் சிவ	ஆழநீள வாழி குழந்த 404
விங்கம் 279	ஆறுபடி அப்பாலே வெள்ளிப்
ஆசானருளால் அகந்தை அழிந்	படி 16; 28
தது 1034	ஆற்றல் ஆருமறியாத பொருள்
ஆசானருளால் அருள் மழை	216
1034	ஆனிரைதனை மேய்க்கும் அரி 502

ஆன்மா ஆசியுமந்தமுயில்லை		இறப்புப்பிறப்பில்லை	834
	1031	இறைவன் தீட்டிய நித்தியவஸ்	
ஆன்மா நிசமாம்	1037	து. 255	
ஆன்மா வள்ளி	953	இறைவன் பாதத்தைச் சொல்	
ஆன்மாவுக்கயலில்லை	889	லல். 842	
ஆன்மாவே நாம்	331	இனிநாளை நினையோம் 1231	
		இன்பக்கடலில் இளைப்பாறி 834	
		■	
இச்சையை வெள்ளாமல் காட்			
டில் தனித்திருத்தல்	1272	ஈசனை எங்கும் என்றவர்வாசன்	
இடமகன்ற ஞாலம்	84		318
இடியார் பேரொரளி எங்குமார்ப்ப	241	சயாதார்க்கில்லை இம்மை மறு	
இடும்பைக் குடும்பையைப்படுப்	பர் 548	கை, 205	
இந்தாறணியுமிறையே	273	சபாதார் நாயேன் வாழ்த்தி	
இம்மையிலிறை	416	வாழல் 281	
இம்மை மறுமை யின்பம்	702	சவோர் இரக்கவும் 206	
இயமம் நியமம்	664		
இயமம் நியமாக் பெர்ண	சமாதி 123	உடுக்கையும் அரக்கனும் பொனி	
		யஞ் சிங்காரம் 455	
இரண்டான் சத்தி சிவம்	514	உண்மை முழுதும் 468; 712;	
இரண்டு அக்கூத்து	532	944	
இரப்போர் ஈயவும்	206	உம்பரிப்ரான் கலகஞ் செய்	
இராவணன் கயிலை எடுக்க	240	நடனம் 463	
இருந்தபடியேயிருக்கும் பொருள்	200; 1271; 382; 760	உயிரெல்லாந் தன்னுயிர்போல்	
இருபதுமநாலுமில்லாவிடம்	493	144	
இருவரோடொருவரானான்	870	இருகியுருகி யுணரும் மெய்ஞ்	
இருவினையை நீக்கும் சிவஞானம்	305	ஞானி 307	
		உலகசேவை அறவழி உதவல்	
இருவினை நீக்கிக் கருவினை நீங்க	317	1253	
		உலகநாடகம் ரசித்தல் 1253	
இருள்குழந்தைக் கண்		உல்லாசநடையுடையோன் 721	
டேன் 540		உறங்கியுறுறங்காதிருக்குமுத்	
இருள்சேர் வினையாலே	856	தமர் 844	
இரேசக பூரக கும்பக	583	உறுதியுண்டாகுமுன்மையுளது	
இலங்கை எங்கள் நாடித்தடா	708	212	
இளநிலா வெறிக்கும்	242	உற்றூர் உறவினர் போனர் 543	
இளமை மூப்பு உள்ளானில்		உன்செயலெல்லே யுணர்ந்	
லான் 243		தென் 171	
		உன்மத்தனிவன் பிறப்பறுப்பது	
		308	
		உன்னிரண்டு கால்கீழ்முலத்தி 15	

ஊ	எல்லாம் நீயென்றார் முன்
ஹசிமுனையில் தவம்	217 னேர் 275
ஹருராய் நான்லைய வைத்த வன் 830	எல்லாவுயிர்க்கு முயிரை 203
ஹர்பேர் இல்லானுள்ளரன் 216	எல்லாரிடத்துந் தாழ்வன் 609
870	எல்லார்க்குமீசன் 685
ஹழிக்காலத்து மொருவர் வொருவன் 214	எல்லாருமநியாத தலைமை யன் 420
ஹழிமுதல்வளைன் 82	எவ்வுயிர்க்குமவ்வுயிராய் 306
ஹனுயுயிராய் உட்சலந்த சோதி 300; 310	எழுவாய் பயனிலையில்லாமல் தொழுவரன் 549
எ	எனனஞ் செய்வர் செல்லப்பனை 721
எங்குந் திருவிழி எங்குந் திருச் செவி 219	என்று நீ அன்று நாம் என்னும் வர் 296
எங்கே நா அங்கே இறைவன் 102	என்னெயனக்கறி சித்தலவன் 420
எச்சமயமுமொன்றுன நிலை 1036	என்னென்பபாரின்றியிருந்தேன் 543
எடுத்த பொற்பாதம் 242	எ
எட்டாத கொப்பிலிருக்குந் தேன் 221	ஏகணனேகன் எனும் வித்தை சித்து 285; 110
எட்டாத கொப்புக் கேணி 37	ஏங்காமல் வையத்தில் வாழ் தல் 1116
எட்டாத பேரிங்பம் 44	எந்திகழ் பாகத்தகன் 6; 7
எட்டுணையுந் தாழ்ச்சியில்லாத் திருவடி 932	எமாப்போம் பினியறியோம் 274
எட்டு அட்டாங்க யோகம் 582	எவும்மாரன் தொடராமல் 263
எட்டுமீரண்டுமான நடனம் 532	எழையடியார்க்கிரங்கல் 1233
எண்ணூ தவர்புரமெரித்தான் 2	எறமர்ந்தேற வல்லான் 7, 8
எண்குணங்கள் 859	எற்பதிகழ்ச்சி என்ன மாட் டென் 805 (7)
எண்ணேன் பிறதெய்வம் 832	ஐ
எத்திக்குமிருக்குமீசன் 564	ஜந்தெழுத்தின் பொருள் 983
எப்பவோ முடிவானது-சிர- 292, 472	ஜந்தெழுத்துன் அனைத்தும் 156
எல்லா நலன்களுமென்நலம் 609	ஜந்தொழிலுங்குனித்தல் 1243
எல்லாப்பலமு மென்பலம் 609	ஜந்தொழில் குனித்தருஞ் மையன் 357; 926
எல்லாமாயல்லவுமாய் நிற்கும் 284	ஜந்தொழில் குனித்தல் செல் லப்பன் 473
எல்லாமாயன்றியியங்காதி யங்கும் 101	
எல்லாம் வல்லவன் 419	

ஐந்தொழில்-குனித்தல் சிவயோ	ஓன்றை நினைந்து சிந்தை
கன் 599; 926; 1242	யர் 484
ஐந்தொழில் ருணித்தல் சுய	ஓ
நலமடியோடேமடியும் 925; 926	ஒங்காரக் கப்ப உச்சி 312; 811
ஐந்தொழில் குனிப்பவனின்	ஒங்காரத்திலுதித்த உலகம் 577
ஆணவமழிதல் 961	ஒங்காரப் பள்ளியறை திறத்
ஐம்புலன் தயக்கம் அருளாலறி	தல் 58
1032	ஒதயான் கண்டு தேறினேன் 359
ஐம்பூதம் சிவசக்தி 627	ஒதியுணரவும் ஒதியுணரா
ஐம்பூதம் (உடம்பு) நாமல்ல 330	மலும் 669
ஐம்பூதம் ஐம்பொறி ஐம்புலனு	ஒதுக்கவது நாம் ஓமத்தசத்
மானவனே 1272; 670	ஓம் 188
ஐம்பொறிக்களிமரம் 129	ஒயப்படாமல் அருள்வழி நிற்
ஐம்பொறி நியக்கமருளா	றல் 310
லறி 1032	ஒமத்தையாற்றி ஒரு வழிப்படு
ஐயப்படாமல் அருள்வழி நிற்	215
ஐயாறகலாத கூத்துவே 391	ஒம் எனு முண்மை 527
ஓ	ஒவியம் போவேனேனுவெடி 852
ஒப்படைத்தேன் தஞ்சமென்று	1279
ஓ	ஒள
ஒப்புவமை காணேனடி 361	ஒளவனத்தில் ஆடுகின்றுன் 870
ஒருபிடி சோந்றுக்காய் ஊருரு	ஒளவியவெந்துசமில்லார்யார் 288
ராய் நான்லைய 830	ஒளவியமில்லாதார் நிட்டை 313
ஒருபொல்லாப்புமில்லை	க
ஒருமொழியுணர்தல் 109	கங்குல் பகலில்லாக் காட்சியன் 229
ஒருவருக்குந் தெரியாத உண்	கங்கை எனும் நங்கை கடையில்
மைப் பொருள் 712	793
ஒருவருமெதிர் நில்லாமல்	கடளன்பும் தாயினன்பும் 1036
போச்ச 834	கடவுளையெங்குங்காணபர் 732
ஒளிபேரோளியுடன் ஒடுங்	கண்பதி ஆற்றலும் ஞானமும்
கல் 334	619
ஒன்பதுவாயிலுமொக்கவ	கண்பதியானையை அனுப்பல் 955
டைத்து 57	கண்டாருமில்லை கானுதாரு
ஒன்பது வாய்த் தோற்றை 311	மில்லை 763
ஒன்றுயிரண்டாய் மூன்றுய	கண்ணி ற் கலந்த பொருள் 622
நான்கைந்தாய் 25: 225	கண்ணுக்கணி 352
ஒன்றுய் நிற்கும் நிலை 515	கண்ணுக்குக் கண்ணுய் 850
ஒன்றை நினைதொடுங்கும் 484	கண்ணே கார்வன்னு உறங்கு
ஒன்றை நினைந்து ஒங்கார	832

கண்ணேகி கண்ணேல்பார்ப்பா	869	காண்பான் காட்சி போன
கதிரெராளிபோல்ளங்கும் நிறை		மாண்பு 559
ந்து	622	காமக்டுரோத தீயைவினையும் 363
கந்தத்துணியனிவான்	714	காமக்குரோத மோகம் நீக்குவர்
கயல்கண்ணூர் காமவலை	514	732
கயிலை மலைக் காட்சி	630	காயமே கோயிலாக வணங்கல்
கயிலைமலையுச்சி	353; 354	811
கரியையுரித்துப் போர்த்தவன்	223	காராராணவக்காடு 247
கருணை-சிவபெருமான் போல்		கார்நிற வண்ணன் 470, 827
குளிர்	95	கார்குழ் நல்லூரான் 521
கருணை வெள்ளம் சுரக்குந் திரு		காலாலே கனல் வீசிநிட்டை 39
வடி	814	கலணை கோலி 76
கருவாசல் கட்டமலம் வெட்டி	75	காவலஞை நடித்தனை 269
கருஷி கரணங்கள் போச்ச	863	காவலன்-ஆண்டுபிறப்பறுத்த 473
கண்டவைனக் காணேநடி	886	கி ரீ
கர்மநிதைக் கைநெநிழிடா	778	கிஞ்சகவாய் உமை 248
கவலை - சீவன் முத்தனின்	886	கித்ததைப் பரவச் செய்யாழி
களவிலா நெஞ்சினர்	243	நர் 8
கறங்கு போல் மனம்	224	கித்ததைச் செய்தும் செய்யா
கறங்கு மனத்தைறிறுத்தல்	228	மலுமிருக்கும் இறை 5
கறைக் கண்டன்	1	கீதி ஜெட்டு மகிழும் சிளவர் 5
கற்பகதாரு-நற்சித்தனை	111	கீரன் பினியை நீக்கி 249
கற்பளை கடந்த பலரடி	246	கிழானபிரக்கிருதிமேலானது 674
கற்றவர் நாடுஞ் சிவதொன்		ரு ஸூ
டே வெண்ணைய்	345	குடி முழு ர மாண்டு கொண்
கணைக்குங் கடல் குழ்	521	டான் 634
கூ		குண்டலி சக்தி 632
காணைத் தாட்சிகள் காணல்	831	கும்பிடுவார் தம் மனம் கோயி
காணைமல் காணப்படும் பொருள்	893	லாக 88
கானுகின்ற கண்ணிற் கலந்து		கும்மி 630
காணல்	110; 162; 827	குரு-அறிவுக்கறிவாகி நின்றவன் 87
கானுங் கண்ணு ச் காணைத்தன்		குருகுலவாசன் 1842
ஞோம்	452	குருநாதன் திருவடி 953
கானுவார் கருதுவார்	362	குருபரானை இறைவன் 670
கானப்பெதல்லாம் பொய்	360	குருநல்லூரில் குளிரவைத்தான் 787
காண்பாலுங் காட்சியுமில்லை		குலநலமறியாதார் மஸரடி சேர்
யெடா	785	வர் 149

குழந்தைபோலே கூவியமை	787	சந்தேகம் தெளிதல்	883
குழந்தையன் போடு குப்பிடு	854	சமய சமரசங் கொடுப்போம்	
குறில் மிச் செல்ல அறிவறிந்			1036
திட கூடிடும் முத்தி	411	சம்பந்தருக்குப் பொற்கிளி	267
குறுமுனிக் கருள் கொடுத்த		சரம் அசரம் (சராசரம்)	448
வாதி	495	சரியை கிரியை	9
குன்றின் மேல் வைத்த		சலனமுதித்தொடுங்குவத	
விளக்கு	587	நூகே	773
கூடலில் பரியை நரியாக்கி		சற்குணபிரமண்	516
ஞன்	1112	சற்குருவை மறவோம்	1036
கூவியமைப்பார்ய் குழந்தை		ஜனத ஜனத தீமென்று நட	
போல்	787	ஏம்	772
கூஸ்பிறைச் சென்னி	6		
கே		சா	
கேடறியாத் திருவடி	555	சாக்ஷி அனுமதிப்பவன் என்பன	
கை			735; 858
கைதலையினையாயுறங்கினன்	470	சாந்தப் பொறுமையனிதல்	1036
கையையுங் காலையு சுஞ்சபனிக்		சாவது வந்தாலுஞ் சத்தியந	
காக்கி	250	தழைக்க	388
கொ		சாவில் சஞ்சலங் செஞ்ச	
கொங்கவிழ்கா	419	ஜந்தெழுத்து	265
கொடியிடை மங்கை	980	சி	
கொப்பிலிருக்கு முனையாரறி		சிகரத்துள்ளே சிவன்	481
வர்	831	சிகிச்சை சொல்லித் துதித்தல்	
கொல்லேன் குறுமொழி மறக்			865
கிலேன்	639	சிகிச்சை முடிந்த முடிபு	860
கொன்றுயிர் வாழக்குறியார்	611	சிக்கென வாழ்வுறுதல்	246
கொன்றென்றும்புசியாதே	762	சிங்கக்குட்டி போல் நடத்தல்	805
கொன்றைப் போதனை	645	சிட்டானுக்குத் திருவிருந்து	41
கோகனக்தானும் கோவிந்த		சிட்டர் பரவும் தொண்டர்	
னும் அறிவுமிந்தார்	252	நிலையம்	936
கோணிய பிறையை	624	சித்தப்பிரமையென்பார்	716
நி		சித்தவிருத்தியைத் தீர்த்திடு	
ஙகரப் போல் வாழ்தல்	581	தல்	583
ச		சித்திரக்காரன் தீட்டிய தீபம்	255
சக்கரம்மாலுக்குத் தந்தவன்	253	சிந்தனைக்கெட்டாததெய்வம்	337
சத்துருவும் மித்துருவுமொன்		சிந்தை தெளிதல் கணபதி	620
ஏதல்	567	சித்தை தெளிதல்-வள்ளி	953
சந்திரன் கலை வளர்தல்	634	சிந்தை தெளியை நிட்டை	342
சந்தேகம் காரணம்	883	சிந்தையிலே சாமமுதல் கட்டு	
		அவிள	342

சிந்துரமுரித்த சிவனடி	282	சிவாயநம வருவினை சாரா
சிலபக்ரேண்றிச்சிதையாமல்	257	மல் 297
சில் லாலைப் பாட்டு	1116	சிவானந்த வனந்தனில் 245
சிவகாமிழுலித்தல் பொருள்	1254	சிவா மற்றவனத்தேனுன் னை 520
சிவருஹதவி நிற்க சேவை	823	சிற்சக்தி 628
சிவகுருள்ளிதயத்தேயூறல்	824	சிற்பரன் 628
சிவகுருவே நல்லூரில் முதல் தரிசனம்	825	சின்னம்மூன்றுமணியேன் 803 (8)
சிவசிவ அனுசினந் தியானி	805 (9)	சி
சிவசிவ என்னச் சிவகதி	482	சீரகமுள்ள சிவான்மா பார
சிவசிவ பெருஞ் செல்வம்	730	கம்பரவ 256
சிவசிவ மறைவானி	1283	சீரடியார் பொற்பாதம் அங்கு சிவலிங்கம் 345
சிவஞானத்தேனை ஞாலத் துண்பவர்	848	சிருந்திருவுமாகி 698
சிவஞானம் சர்வத்துவம்	879	சீர்பெறூஉதிருநாடு 641
சிவதொண்டு ஐம்புலன் வெல் லும்	1030	சீவனுஞ் சீவனுமொன்றுபட்டு 335
சிவத்தை மறைத்தது தீநெறி	1035	சு ரூ
சிவத்துள்மறைந்ததுதீநெறி	1035	சகர் எனும் முனிவர் வியாபகமாய் 309
சிவபக்தியாலே சீவன்முத்தி	479	சுட்டர்மல்சுட்டிச்சகம்பெற 932
சிவமெனும் பேரார்வத்தை	247	சுட்டாமல் சுட்டிடதி 45
சிவமே தெய்வம் வேறில்லை	380	சுபானுபவம் சுருதியில் சொன்ன எட்டியும் 925
சிவமே நாமென்று சிந்தித்தல்	302	சுயநலம் அடியோடேமடியும் 925
சிவயோகம்	880	சுருதி யானைமுகனும் வள்ளியும் அனுபவம் சிவயோகன் 1244
சிவயோகன் ஒப்படைத்தல்	1244	சுழுமுனையைக் கபாலந்திறந்து 9
சிவயோகனை வள்ந்தான்டான்		சுனைச்சேரிலங்கையான் 403
சிவயோகன் சுபானுபவம்	925	சுன்னைக்ததானை 1263
சிவனடியார்	881	சுதானதற்றவளி 164
சிவனடியைச் சிந்தைசெய்	894	செ
சிவஞர் செயலெனவினை நீங்கின	220	செந்தமிழ்வாணி 1283
சிவஞர் வினையாட்டவன		செப்படிவித்தை 713
வளது	190	செப்பிசைந்து என்முன் 506
சிவன் என்று வனங்கு	881	செய்கை திருவடிக்காக்கி 250
சிவாயநம பொருள்	982	செல்லப்பமூர்த்தி ஐந்தொழில் குனித்தல் 473

செல்லப்பன் நல்லூர் வித்த	சோடிமந்த அன்றில் தேடுவது	261
கன் 550		
செல்லப்பன் பேரறிவாளன் 661	சோதிசிவருபம் 45	
செல்லப்பன் திருநாமம் 879	சோதிருபண் சுந்தரர் தாதா	
செல்லப்பனைனுந் திருப்பெய	னன் 332. 333	
ரான் 359		
	ஞா ஞா	
செல்லாருவரைகளும் 1112	ஞான நெறி காட்டி வைத்	
செல்லாரும் பொழில் தழ்	தான் 359	
திருநாடு 639	ஞானவீடுநமக்கெளிதாமே 123	
செவ்விவந்தடைதல் 640		
	த	
செற்பொழில் குழ் இலங்கை	தங்கத்தாலேதாலிசெய்து 40	
திருநாடு 642	தச்சன் கட்டா வீடு 1268	
சென்றிரந்து சிவமோசாம் 535	தண்டய்மலர் ததான் 177	
சென்றிரந்துஞ் சேவித்தும் சிவன்	தண்டராமொடு மணி எண்டி	
சிவனெனல் 341	சையுந் தயங்க 3	
சென்னிக்கணிபணியாற்றல் 353	தத்துவங்களாறுந்தாமல்ல 93	
சென்னை பட்டினஞ் செல்லல் 1116	தத்துவாதிதெனச் சார்ந்துவாழ்	
சேதுமேவியி முத்திரப்புண்	761	
ரப்பு 267		
சேவகனுக்க் குதிரை செலுத்தி	தந்திர ரூபனே 856	
269		
சேணிடவிடைமேஸ்-சம்பந்தர்	தந்திமுகத்தணை 418	
258		
	தந்தைதாய் மற்றுட சந்தைக்	
சோ சோ	கூட்டம் 277	
சொக்கனென்னுஞ்சொந்தப்	தமஞ்சம மிரண்டின் தன்மை 146	
பெயர் 406	தருமெந்றிபிச்காதே 811	
சொல்லவகைதெரியாதே 354	தருமமுயில்லை-சீவன்முத்தன் 173	
சொல்லாமற் சொல் ஏகமாய்	தலையானேர் தன்னையறிதல் 378	
நில் 309	தலைத் தலத்தைக் காட்டிக்	
சொல்லாமற் சொன்ன சொல்	சொல் 541	
132	தலையிலிரந்துண்ணுந் தம்பி	
சொல்லாமற் சொல்லுதல் 541	ரான் 1033	
542	தலையிலிரந்துண்ணுந் தம்பி	
சொல்லில் அமுவாண் விழுவான்	தற்பரனே 628	
549	தனக்கொப்பிலாதான் 418	
சொல்லினுறுதி ஒருசொல் 132	தனியேயிருந்திட்டி 561	
சொல்லும் பூக்கொடு தோத்	தன்னையறிந்தார்-தலைவன் 85	
திரம் 40	தன்னையறிந்தவர்க் கொருகே	
சொன்னசொற் பேணுவார் 362	மில்லை 338	

தன்னைத் தன்னால் பணிவர்	868	நு
தன்னைத் தன்னால் பிறவர்	68	
தன்னெப்பாரில்லாத் தலைவன்		
	543	தல் 253
தூ		
தானுவேதாயுந் தந்தையுமாகி	699	
தாமமரைத்தாட்கபயம்	33	
தாமமரையில் நீர்போல் சகத்தில்		
நீ 276; 336; 1292		
தாமேயெல்லாமாயினுன்	6	கன் 25
தாய்சேயாகவும் சேய்தாயாக		
வும் 205		
தாய்தந்தையர் சொல்லு	1036	
தாரகமோதியோரகஞ்சார	256.	
தாளிரண்டினுஞ் சரண்	214	நுங்காமல் நூங்கல் 1116
தானவர் ஞானயின்றி வணங்		
கினுமறியார்	133	தெ - தே
தானாத்தத்துவனைச்சார்	761	தெய்வம் ஒன்றே 845: 916
தானன்தானேயல்லால் உதவி		தெய்வம் தெளிந்த சிந்தை
யில்லை	562	யில் 551
தானுமிறைவனும் முத்திறப்		
புணர்ப்பாம் நிலை நந்தி	519	தென்னவின் தீப்பிணி தீர்த்
நி		தல் 268
தியாகமானது சிந்தித்தறி தியா		
னம் 588		தென்னகரானே 403
திருவடி குருவின் திருவடி	953	தென்னைசேரிலங்கை 420
திருவடியைக் கும்பிடுதல்	953	தேசத்தாலரன்கழல்போற்று 408
திருவருள் இறைவனின்	1032	தேசமெங்குஞ் சென்றுண்மை
திருவருளுக்கேர்க்குமோ	851	பேசு 807
திருவாசல் கண்டு திறத்தல்	75	தெடி அலைந்து நீந்தை தெளி
திருவாரடி மலர் சேர்க்குதும்	202	தல் 833
திருவாரும் நல்லுரில்	811	தேரடாவுள் 511
திருவாளன் விவயோகன்	811	தேரடிப்படியிலிருப்பார் 469
தில்லைத்தரிசனம் தன்னையறி		தேரடியிலிருப்பான் 864
தல் 850		தேரடியிலிருந்தே அங்குமிங்கு
தில்லையம்பலம்	628	மலைதல் 715
திறம்பாவாற்றலர்	244	தேவர்கடமிருப்பிமாம்சபை 24
தீநெறிசிவத்தை மறைத்தது		தேவாதிதேவன் 333
1035		தேவபிரான் பழிதீர்த்தல் 269
நூ. சிஃ உ. II. 40		தையலை வேட்டுச் சார்ந்தாய்? 70
		தையில் வந்தருள் புரிதல் 497

தோ - தோ	நல்லூரில் உபதேசம்	826, 829
தொட்டகுறை விட்டகுறை	.. உலாவி அருள் புரிவான்	458
தொண்டு செய்வார் கானம்	.. எந்டாதகொப்பு	831
தொண்டு செய்வார் ஞானம்	.. எவருமறியாதவன்	958
தொண்டு செய்வார் தானம்	.. சீராருந்தேரடி	828
தொண்டு செய்வார் மோனம்	.. தேரடியில்பாடவா	957
தொந்தி வயிறன்	.. தொன்றுவது எப்பவோ	
தொந்தோமுன்னுஞ்நாதம்	முடிவானது	829
தோகைக்கிடமீதுணையே	.. நாமறியோமெனும்	
தோற்றம் மறைக்குந் தோல்	நிலை	825
லேய்	.. மென்றவன்	825
நடப்பாற்றலாஞ் சிவன்	.. மருந்து கண்டேன்	916
919	நல்லூர் வீதியில் கரத்தால்	
நடப்பாற்றலாமூலகு	தொட்டான்	737
நடம் உள்ளத்தே சிலம்பொலி	நல்லைநகர் வாசன்	864
1282	நல்லோர் அறிவார் நயந்து	
நடப்-பொதுநடம்	போற்று	222
நடம் முழுதமுன்மையென்ற	நல்லோர் கூட்டம்	1253
772	நன்றென்றுந் திதென்று மலீ	
நடுச்கமென்திருண்டோ	யாதே	762
நடுவெநிலை-நன்றுக்குந் திதுக்கும்	நா	
நடுவெநிலை	நாடகமே உலகியல் வாழ்க்கை	524
நட்டிழையில் நடுவெநிலை	நடில் சங்கரன் குடியே நாம்	274
நந்தாவின் பநாட்டைவாரே	நாட்டத்தைச் சிவத்தில் வைத்	
நந்தி	854	
நமசிவாய உடல் பொருள்	நாதாந்த மேடை	41
ஆவி	நாதாந்த முடிவில் நடனம்	850
நமசிவாய நான்மறையாகம்	நாமறியோம் இறைவன் கூத்து	
நமசிவாய மந்திரம் இறைவனி	106	
டஞ் கொண்டுசென்றுந் தோணி	நாமறியோமென்று நல்லூரில்	955
235	நாமறியோமெனும் மந்திரம்	
நமனுமஞ்சியேபனி செய்வனி	471	
நல்லதப்பாவென்றுன்நயந்து	நாமார்க்குங் குடியல்லோம்	274
நல்ல (கருணை) மறை பெய்தல்	நாவனி செய்து நலஞ்சுடர்	504
545	நாவஞ் சுவையும்போல்தெளி	
நல்லூரில் அவனை நாடுவோம்	தல்	453
341	நாளை நினையோம்	1231
நல்லூரில் அண்ணே ஜெக்கண்டு		
955		
உராயிவாரென		
828		

நி நீ

நிட்டை ஈனப்பிறவி நீக்கும் 550
.. பின்னமற்ற பிரமம் 234
நிட்டையில் துரியத்தில் மனம்
மாயும் 232

நித்தியத்தை நாட்டா 1265
நித்தியன் நிராமயன் நினை
வொழிந்து 602
நீத்திரையை நீக்கி நினைப்பவர்

92 நிர்க்குணமானேன் பிரமம் 516
நில்லா நீர் சடைமேல்வை 1112
1290

நிறைந்த சிவந்தெவிட்டாது 26
நிற்பதும் நடப்பதுமாயவுயி
ரெல்லாம் 246

நினைவு நினைவாகி நீயிருப்ப 355
நினைக்குமடியார் நீயே நாளென
ஞல் 521

நினைக்குமடியார் மனங்கோயில்
1112

நீக்கமின்றி நிற்கும் மனம் 820
நீதி அந்தி ஒன்றுமிலான் 717
நீதிவழுலா மாதவர் நெறியே

648 நீயேநாளென்றனைக்குந் திருக்
கரம் 521

நீயேநாளெனானும் நெறி நின்
ரூண் 858

நீரோடு நெடுநேரம் விளை
யாடாதே 1286

நீறனி மேனியினுன் 7
நீற்புசிய நின்மலன் 194

நி நா

நுண்ணிடை நுடங்கும் பித்தன்
66

.. அவனைக் கண்ணிடை
கண்ட 66

நுண்ணிடையான் வின்னிடை
விடைமேல் 66

நாதன் விவேகியர் நுழைந்துங்
காண்கிலர் 67

நாற்பொருள்

627

நெ - நே

நெஞ்சகம் வஞ்சனைமாய்ப்போம்
நெல்வயலானே நெருமிலங்கை

399 நேர்மையான வழிநிற்பேன் 835
ப

பக்குவகாலமித்தருணம் 1125
பக்தி செய்து பரமணைக் கண்

டேன் 483

பங்கு போடமாட்டேன் 805 (2)

பச்சைப்புரவி 1268

பச்சைப்புற்றரையிலுறங்க 1268

படமுடியாத துயரிலுமவையே
734

பட்டமளித்தனன் 515

பட்டால் பாவாடை 42

படுதலையில் பளிக்காள்ளல் 1287

பணியாற்றிப் பாவந் தீர்த்தல்
352

பண்டு செய்வினை பறக்கும் 759

பண்ணுக்கணி 353

பண்ணைப்பாடிப் பணிவர் 869

பதிநாலுலோகங்களிலும் 1267

பதிப்பகபாசமென் மூட்டு 42

பதிப்பகபாசமொன்றுக்கச்சு 43

பத்தியாய் வாழ்ந்திடி 558

பத்தும் நாலும் சொல்லல் 1267

பத்துப்பாட்டு 880

பத்தமாசனம் 588

பந்தத்தை நீக்கிடுவாய் 303

பந்தமும் வீடும்படைப்பன் 675

பயிலப் பயில என்னுயகமே 275

பயில்வுறப் பயில்வுற பாவங்

செடும் 653

பரவியேத்து மடியார்க்கு 354

பல்லைக்காட்டித் திரியாப்பர

லோகம் 880

பவம் வெந்து உருவேறுதல் 346

பழவினைகள் பாறும்பார்வை 242

பா	புருடன் பூவின் மனம்
பாடுபடும்போது ஆசிபதம்	பெஸருந்திய 124
நினை 808	புணலொழுகப் புள்ளிரியும் நாடு
பாட்டிசைத்து மூவாசைமூனி	517
தல் 536	தூக்கும் இலங்கைப் பொன்னக
பாணன் கவிக்காயருள் கொடுத்	ராணே 340
தல் 260	தூதகி மாண்டாள் 598
பாதிமேனியில் பாவை 837	தூதஞ்சூழப் பொதுநடம் 627;
பாம்பும் புவியும் பார்த்திருந்	85; 128
தார் 636	தூதபெளதிக்கங்களை ஆய்வான் 5
பாரும் விண்ணுமாகி 698; 816	பூதாதி ஐந்துமாய்ப் பொவிதல் 49
பாரொடு பூதங்களாகி 8	
பார்மிசையறங்குவன் 470	பூராதகும்ப இரேசக 5·8
பார்வதி கெரடியிடைமங்கை 980	பூஷணி செய்து போற்றுவார் 584 சிந்தை
பாலகர்க்குப் பாற் கடலைய	பே
மூத்தவன் 99; 623	பேசானுபூதி பெற்றேன் 545
பாற்கடலில் பணளிகொள்ளல்	பேதங்கள் பேதியாவென்று 160
1252	பேநமில்லை-பெரிது சிறிதென்
பாவணி செய்து போற்றல் 504	நும் 128
பாவலர் நாவலர் பணி நல்லூர்	பேயொடு காட்டிலாடும் பிரரன் 701
473	
பாவித்தும் மூவாசை முனிதல்	பேரறிவு வளரும் சுகர் 363
536	யை
பாவியென்று சொல்லாதே 787	பையரவந்தனை ஆர்த்தாய் 270
பி	
பிச்சைக்கே இசிசிப்பர் ஆண்	பைரவிராகம் பாடும்சாமி 776
(வம் கெட்டது) 961	பொ - போ
பிச்சைக்கேகி ஆணவமெரித்	பொய்த்தவர் நெஞ்சம் 494
தல் 933; 961	பொய்யுக் கொலையும் போக்கி
பிரத்தியாகாரம் (தாரணை)	250
9; 588	பொருப்பிவிறைவியொடு 201
பிறதெய்வு எண்ணேன் 832	பொல்லாப்பியங்கில்லை திருவாக்கு
பிறர்யாவர்க்குமினியன் 418	524
பிறவா நன்னெறிக்கண்ணெய்	
தினங்கள் 357	பொல்லாப்பு ஒன்றுமில்லை 80;
பின்செயும் விணபிறவா 172	140; 712
பு	போதகுருவை பேதமற்ற உலகாக 254
புகைவண்டியமைப்பர் 5	போதாந்தம் உணர்வு முடிவு 204
புத்தியை நாட்டாதே 782	போர்விடையூர்தியன் 836
புரிசை 1118	போனநாட்கிரகும்புந்தி 134

ம	மறைப்பாற்றலாஞ்சிவன்	323
மசேஸ்வரன் அனுபவங்கள்		
241; 525; 721		883; 919; 953
மங்குவார் செல்வம்	805 (5)	யுள்ளது 956
மஞ்சதவழிலங்கை	369	, மாணிக்கர் 957
மட்டில்லா மாமணியே	831	, நல்லாரில் வணக்கம் 957
மணிவாசகர் மந்திரம்	589	மனக்தரங்கு புத்திக்கிணோவழிச்
மண்டலங்கள் முழுவதும்	174	செல்லல் 129
மண்டலங்கள் மூன்றினிலும்		மனதை உழுதன்னுதல் 1036
பரவி 27; 95		மனதை வெற்றி கொள்ள 139
மண்ணையீழுதம் வகுத்தான்	2	மன்னவனுக மதுரையாண்டான்
மண்ணையளப்போம்	1031	268
மண்ணைக்கிண்டி வாழ்வர்	669	மா
மதந்தோறுமதலதன் பொரு		மாங்காம்ப்பாலுண்டு மகிழ்
வாய் 189		தல் 1116
மதலை ஆறுமுகவன் வீதி	522	மாணிக்கர் காலமும் 589
மதிக்குமதி கொடுப்பவனை	875	மாணிக்கவல்லி மகிழ்ந்தை 251
மதிக்கு மதிகொடுப்பவனை	875	சாதுமைபங்கன் இலைபிரியாத
மதிக்குமதி	361	332
மதில்சேர் இலங்கைநகரானே	398	மாயவாழ்வைமதிக்கேண் 805 (3)
மதியிரவியுள்ள மட்டும்	886	மாயவித்தை 805 (5)
மததர்பேயர் மதலையர்	237	மாயவாழ்வுப் பொங்கல் 805 (4)
மந்திரமுந்தந்திரமுங்கற்போம்	1036	மாயாதுவைக்குமி மதுந்து 701
மந்திரமுந்தந்திரமுரஙன்	678	மாயையை மங்களமாய்ப்
மயிலேறுவேலன் போல வாழ்வு	538	பேசேன் 805 (3)
மருத்துவனுஞ்சிவன்	734; 735	மார்க்கத்தையறியடா 1264
மருந்தும் அருந்துபவர்களுமா		மால் அண்யாதமாடசி 76
ஙன் 672	மி	
மருமத்தில் மருமங்	462	மின்டுமனம் விடடி 759
மருமறிந்தவர்கள்	810	மு - மு
மலையிடுக்குவேர் கடுதல்	194	
மல்லாகத்தானை மறவாது		முக்கண்ணன் 51
வாழ் 131		முக்குறணிப்பின்னையார் 1,8
மல்லாகத்தானை மதி	1116	முச்சந்திக்குப்பை
மழவிடையூர்தியன்	243	முடிந்தமுடிபு-வினைப்பயஞ் 83
மறைகள் ஆயும் பொருள்	204	935
மறைநான்கும் நவிலமுடியாத		முட்டாத பூசைபன் 176
	356	முண்டகமலர்த்தா 761
		முத்திஉண்கை, முறுமுனைத்து 337
		முத்திஉண்டெ, நறுமுனைத்து 194
		முப்புரமுஷ் வெவச் செய்தல் 195

மும்மலப்பினிப்பைச்சடல்	734;	ய
	735	
மும்மாயை நிவேதித்தல்	1120	யானைமுகத்தொனும் வள்ளியும்
மும்மைக்காலமும்போற்று	416	முருகனும் 1244
மும்முர்த்திகளுக்கும் மூர்த்தி		யோகசமாதிபில் காமம் யோ
	476; 477	கம் பலன்றறது 166
முயலகன் - கழற்சீல்	242	யோகசவாமி முத்தியடைதல்
முருகனே வள்ளியாகச் செயல்		364
		யோகநாதனுரைக்கொப்பில்லை
புரிதல்	953	252
முருகன் சந்திதியில் எப்போதும்		யோகநாதன் வேண்டும் வரம்
	472	550
முமுதுமுண்மை	395	யோகமும் யோகியரும் 348
முமுதுமுண்மை நடனம்	772	ய
முமுதுமுண்மை மோனாரு	558	வகரத்துஞ்சௌ அருள்வடிவு 481
முற்றுமதன் விளையாட்டு	170	வடியாரா சூலம்வரக் கரமேந்தி
முற்றுமுணர்ந்தவரில்லை	168	241
முன்செய்தவினை வெந்தன	172	வண்டுகளி கொண்டு மண்டும்
முன்னுமில்லை பின்னுமில்லை	37	பொழில் 3
முன்னுமில்லை பாராதே	1244	வண்டுபண்செயும் நல்லூர் 512
முக்கப் பேச்சுப் போச்சு	2	வம்பவிழ் மலர்கொடு வணங்கல் 508
மூலநிலத்தில் முட்டிய வங்கி	77	வநுந்தவழியுமினியுண்டோடு 352
	815	வருவினையுஞ்சாராதே 317; 862
மூவரில்லைத் தேவரில்லை	763	வரைகுழிலங்கையானே 402
மூவர்களுமொன்றுன மூர்த்தம்		வல்லமை பேசுவேன் 835
	909	வழிக்கு நற்றுணவன் புகழ் பாடல் 410
மூவர் தமிழ்கேட்டுக்கந்தாய்	269	வள்ளி சிந்தை தெளிதல் 953
மூன்றுக் நிற்கும் நிலை	515	வள்ளியும் வள்ளிக்கிடங்கும் 953
மூன்றுமொன்றுன முத்திரப் புணர்ப்பு	96	வள்ளி மான் கன்று 953
மெ - மே		வள்ளியும் யானை முகனும் 953
மெய்ச்சமயத்தில் விளங்கும்		வள்ளி தெய்வானை முககோணம்
ஆதி	494	510
மெய்த்தவர்ஷுகியுணர்தல்	837	வள்ளி முருகனின் திருவடியடை
மேலநிலத்து வெண்ணெண்டு	287	தல் 1284
.. .. உருக 77; 815		வற்றுதவளஞ் செறியும் நாடு
மேல் அனை வீட்டிடல் ஈசன்	76	643
மேனங்-மூர்த்தியின் புறக்கோ		வளம்புறஞ்சோலை 418
லம் 1116		
மேஷ		
மோனத்து முத்திரை	859	

வா	
வாசமலர் கொடு வணங்கு	203
வாசிக்குதிரையேறி	10
வாசியைறிவோர் சோதி	
காண்பார்	143
வரஞ்சாசை வீணன்போம்	
வாலை வணக்கமாய்	835
வாழ்வுடன் தாழ்வோ	849
வானகம் மண்ணகந் தாழ்ந்தி	352
டினுங்	135
வானம் அளப்போம்	1036
வரணவன் அறியா அறிவில்	623
வி - வி	
விட்டகுறை தொட்டகுறை	934
விழ்ஞலு (தண்ணிலி வாய்ந்தவு னின்றவல்) தெரியில் புரிய	333
விண்ணில் வினங்கும் வெய்யவன்	
விதியும் அரியும் அறியா விம லன்	586 398
விதேகமுத்தி	722; 880
வித்தகம் நீபேசாதே	566
வித்தாரப்பேச்சைவிடு	783
விமலன் குறித்தெனை யான் டரன்	493
விருப்பு வெறுப்பு வேறுப் பறித்தல்	467
விழிக்கு நற்றுணை மலர்த்தாள்	
விற்றான்	410 1118 (7)
வீணனுந்தறுக்குறும்பும்	187
வீணபாவனை விடல்	360; 785
வீரசாந்தம் வில்லைவிடத்தை	
யஞ்சாது	880
வெ - வே	
வேட்டவெளியில் விட்டான்	787
வெண்ணெய் கற்றவர் நாடுஞ் சிவதொண்டு	345
வெண்ணெய்பொறை சமாதி	345
வேங்கடயுடையாய்	346 263
வேடம் ஒன்றும் போடாதே	556
வேணியா என்முன் வருக	258
வேதங்களாகிய கட்சீக் கடை	
தல்	626
வேதமந்திரஞ் சொல்லும் வேதி	
யர்	5
வேதாந்த உண்மை	542
வேதாந்த விளக்குப் பந்தம்	
நீக்கும்	52
வேலாயுதம்-பொருள்	519
வேலாயுதம்-முக்கேராணம்	510

மேற்கோள் அட்டவணை

பாட்டு	பாட்டு எண்	பாட்டு	பாட்டு எண்
அண்டமென்ன அருமறை	(தாயு) 140	இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம்	(புராணம்) 269
அகத்தியனுக்கருள் (புராணம்-நக்சீர் பட)	495	டியக்கிமார் அறுபத்து (மா-திருவாச) 789	
அங்கே சூரியன் பிரகாசிப்ப தில்லை (முன்டுப்ப)	173	இநுக்காதி மறைமுடிவு (தாயு)	22; 132
அனுவன் அவனும் அவனு (மூலர்) 47; 94		இருநிலனுய்த்தியாகி (தாயு) 29	
அண்டபிண்டம் (தாயு) 918		இலங்கைவேந்தன் (7-68-9) 240	
அத்துவிதமான அய்க்கிய (தாயு) 159		இல்லையுண்டென் (தாயு) 681	
அப்பர் திருவையாற்றில் சூளித்	630	இழிவறிந்துண்பான் (குறள்) 143	
அருவென்பன்னுமன்றி (தாயு) 186		இழைத்த விடையாளுமை (1-69-4) 134	
அருளுண்டாம் ஈசுற்கது சிவ-போது) 170		உண்டாய பொருளனைத் (கட. உப. 5-12) 308	
அவ்வளவு என் செயும் (5-1-4) 177; 651		உயிரணைத்தும் இவ்விரண்டு (கிதை 7-6) 275	
அவனி செஞ்சடை 2		உருவில் திகழும் (1-69-5) 365	
அவ்வயிர்போல் (தாயு) 35; 431 563; 1051		உரைசேரு எண்பத்து (1-132-4) 48	
அறிவை அறிவதுவே (தாயு) 130		உலகுக்கும் இந்திரியங் (கிதை-13-20) 990	
அண்டத்துமாய் நின்றூபே (தாயு) 167		உள்ளங்குழையவுடல் (தாயு) 707	
அங்புசிவம் இரண்டென்பர் (மூலர்) 1001		உள்ளபடி யாதுமென (தாயு) 55; 190; 448	
அன்றிவரும் ஜம்புலனும் (களிற நுப்படி) 346; 515		ஊருமிலார் பேருமிலார் (தாயு) 35	
அன்னக்குழியும் வைகை (புராணம்) 268		ஊனுகநிற்கும் உணவை (தாயு) 30	
அன்னையப்பன் (தாயு) 823		எக்காலத்தும் எனது அம்சம் (கிதை 15-7) 990	
ஆசனமூர்த்தங்களற (தாயு) 163		எங்கும் சிவமே (தாயு) 131	
ஆசயறுமின்கண் (மூலர்) 167		எங்கெனும் யாதாகிப் (2-40-6) 306; 696	
ஆதியந்தமில்லா (தாயு) 29		எண்ணுத்தென்னிய (தாயு) 515	
ஆற்றுவார் ஆற்றல் (குறள்) 179		என்னில்லைகோடி (தாயு) 551; 916	
இதுவோ என்னுடை (கிதை 7-5) 674		என்னிறைந்தமேன் (தாயு) 799	

எந்திக்குந்தானுகி(தாயு) 65; 662	கீதை	(2-56)	136
எந்தவுடலேனு (தாயு) 686	கீதை	(3-37)	137
எந்தலுரென்றிருந்த (வள்ளுவர்) 1120	கீதை	(7-5)	674
எந்தவெந்த வுலகத்தை முன்: உப. (3-1-10) 127	கீதை	(-6)	275
எந்றிழையில் நின்றாலும் (சாக்கியர்) 194; 307	கீதை	(8-12; 13)	617
எல்லாஞ்சிவன் செயலென (தாயு) 693	கீதை	(13-19)	990
எவ்வயிரும் என்னுயிர் (தாயு) 1051	கீதை	(13-20)	990
எவ்வெவர் தேவர் (7-67-8) 685	கீதை	(14-3; 4)	476
எண்நடனென்ப (மாணி) 19	கீதை	(15-7)	990
என்செயலின்றியாவும் (தாயு) 71	கீதை	(18 50; 51; 52; 53)	138
என்னபுண்ணியம் (2-106-1) 46	குண்டோதரனுக்கன்ன (புராண)		268
ஏடுமதிக்கண்ணி (4-3-5) 50	குரு வீவிசுவமெனக் 10-1556) 765		
ஏதேது செய்தாலும் (தாயு) 15	குறியாக்குறியினில் (10-2591) 765		
ஓருவன் பூமியில் (இராமக்கிரு) 128	சந்திரன் (புராணக்கதை)	624	
ஒன்றிணையா (சிவபோத) 493	சன்மார்க்க ஞானமதின் (தாயு)		
ஒன்றன்றிரண்ட (களிற்றுப்படி) 200	சித்தமவனஞ்ச சேயல் (தாயு) 190; 448; 551		
ஒன்றிநின்றுள்மன (10-2913) 46	சித்தான நாமென் (தாயு) 50		
கணமுதற்புலன்கள் (தாயு) 17; 671	சிந்திக்குந்தோறும் (தாயு) 20		
கரியானவர் (சிவ லகரி 82) 620	சிந்தை மஹந்து (தாயு) 23		
கருதும் அடியார்கள் (தாயு) 159	சிந்தையிறந்ததும் (தாயு) 39		
கர்ப்பாசயம் வடிவங் (கீதை- (14-4) 176	சிவ சிவ என்னிலர் (ழலர்) 619; 482; 436; 730		
கலைவடிவாகி (சிவ, லகரி, 1) 5 5	சிஷ்ணனாம் நாமம் (1-1-2-9) 31		
கல்லாவின் நிழல்தனில் (தாயு) 45	சிவானந்தலகரி (ஸ. 1) 510		
கானுங் கண்ணுக் (சிவஞாபோ) 79	சிவானந்தலகரி (ஸ. 10) 806		
காண்பானுங் காட்டு (தாயு) 50	சிவானந்தலகரி (ஸ. 26) 354		
காரியமேழ்கண்டறு (10-2456) 1120	சிவானந்தலகரி (ஸ. 41) 56		
	சிவானந்தலகரி (ஸ. 82) 620		
	சிவானந்தலகரி (ஸ. 94) 652		
	சிவானந்தலகரி (ஸ. 96) 247		
	சிவானந்தலகரி (ஸ. 97) 310		
	சிற்பாமேதற்பரமே (தாயு) 184		
	சொல்லாலும் பொரு (தாயு) 345		
	சொல்லாலுக்கடங்கா (தாயு) 218		
	தகரமனி யருவித (1-8-8-5) 48		
	தந்தையாய்த தாயுமாகி (4-3-2-8) 185		

தன்மையினால் அடியேன் (7-17-2)	513	படைக்கலமாகவுன்நாம (4-9-8) 179
தன்னையறிந்தருளே (தாயு)	85	பணக்காரன் வீட்டுப் பணிப்
தன்னையறிந்தால் (தாயு)	85	பெண் ஸீ இராமகிரு... 618
தன்னையறிவித்துத்தானே (சிவா போ)	65	பண்டுங்காணேன் (தாயு) 151
தாக்குநல்லானந்த ஜோதி (தாயு)	88; 153	பரம்பரமாகிப் பக்குவம் (தாயு) 139
தாயிருந்தும் பிள்ளை (தாயு)	707	பலபலகாமத்தராகி (4-2-5) 166
தானத்தினுள்ளே சதாசி (மூலர்)	858	பார்த்தன வெல்லாமழியும் 168
தானே திசையொடு (மூலர்)	617	பாலனைய்க் கழிந்த (4-67-9) 99
துக்கொடு கீழ்மேலும் (தாயு)	65	பார்மாகி அண்டபரப் (தாயு) 165
திருத்தனே சரணஞ்	249	பிரியாதுயிர்க்குயிராய் (தாயு) 707
தியாடியார் (7-17-8)	510	புராண அகத்தியனுக் நக்கீரர் பட 495
தீயனவன்றித்தெரியான் (குறள்)	143	புரா; அண்ணக்குழி மழுத்த பட 268
துங்கமழுமானுடை (தாயு)	638	புரா; குண்டோதரனுக்கு அன் ஙம் 268
தெய்வக்காவல் (சிலப்பதிதாரம்)	269	புரா; தடாதகை அவதாரபட 268
தேகச்செயல்தானும் (தாயு)	220	புரா; திருமணப்படலம் 268; 270
தேவரசரர்.நார்சித்தர் (மூலர்)	673	புரா; நக்கீரர் படலம் 495
தொழுதகங் குழைப் (4-53-4)	33	புரா; நரிபரியாக்கியபட 269
நமச் சிவாயவே ஞானமும் (5-90-2)	62	புரா; பாண்டியன் சுரந்தீர்த்த 268
நாதமே நாதாந்த வெளியே (தாயு)	850	புரா; வணிகனுவளையல் விற்ற 980
நானுன தன்மை (தாயு)	23	புற்றுமாய் மரமுமாய் (மாணிக்) 217
நீறுமெய்ப்புசவல்லானும் (4-4-3)	172	பெண்ணையவினை (3-40-7) 623
நாறுகோடி பிரமர் (5 100-3)	50	பெரிய அண்டங்கள் (தாயு) 478
பசுப்பலகோடிபிரமன் (10-2406)	3; 194	பொல்லரதமாமர்க்கட (தாயு) 617
		பொறியிற் செறியைம்புல (தாயு) 129
		பொன்னரும் மன்னு (தாயு) 621
		போக்குவரவற்றி (தாயு) 153
		போதாந்தபுன்னிய (தாயு) 203

போன நாட்கிரங்கு (தாயு)	134	ஒந்தெனயாட் (மாணிக்)	129
மன்னுறங்கும் விண் (தாயு)	133	வாசியுழுசியும்பேசி (மூலர்)	141
மன்னும் விண்னும் (தாயு)	36	வாராய் தெஞ்சே (தாயு)	617
மஸ்னவன்றன்மகன் (சித்தியார்)		விண்ணருவிமேல் (தாயு)	346;
	87		428
மாசில் வீணயும் (5-10-1)	141	விதியையும் விதித்தென் (தாயு)	
மார்க்கண்டர்க்காக (தாயு)	847		108
மும்மாயைக்கு அப்பால் (வல்லாளர்)	1120	விளக்குந்தகளியையும் (தாயு)	
மும்மாயைக்கு அப்பாலாம் (அத்துவித)	1120		119
முழுத்தமன் மேனித்தவ (4-12-5)	201	வெளியான நீயென் (தாயு)	164
முன்னவிழையிரண்டும் (மாணிக்)		வெளியில் வெளிபோய் (மூலர்)	
	32	வேகங் கெரண்டாடி ((7-17-3))	514
மொய்தரு பூதமாதி (சித்தியார்)	189	வேண்டத்தக்கதறி (மாணிக்)	
மோன்றதருஞானம்	359		354; 675
யோகியர்க்கே (தாயு)	359	வைத்திடுங்காலீ (தாயு)	354
		வையகமெஸ்லரமுரல (மாணிக்)	
			597

பாட்டு அட்டவணை

அ			
அஃகமும் காசும் அதிகம்	588	அஞ்செழுத்தை நெஞ்சில்	152
அஃகமுங்கா... சிக்கென	512	அஞ்சென ஆறென	603
அஃக... சிக்கெனத்தேடி	426	அடிக்கடிமிடியால்	123
அஃக... தேடி அம்புவி	331	அடிக்கீழ் அரச்கன்	48
அஃக... தேடி அலையும்	158	அடியார் உள்ளக் கமல	303
அஃக... தேடி அலையாம	436	அடியார்க் கடியா	471
அஃகர... மனத்தா	40	அடியவர் பாதத்தென்பு	165
அஃகுதவில்லா அறிவினை	275	அடியாருள்ளத்தே	392 T
அஃ... அறிவுடைய அன்ப	476	அடுக்குமோவினை	557
அஃ... ஆறிவுடைய பெரி	150	அடைக்கல மகடக்	403
அஃதை அறிவோ	71	அட்டவசக்கஞம்	549
அகண்ட வெளியிலே	233	அட்டாங்க போகத்திற்	613
அகம் பிரமாஸ்மி யென்று	388	அட்டாங்க யோகமறிந்	517
அகம் பிரமாஸ்மி யென்னும்	401	அட்டா... அவத்தை	81
அகரத்திலுகரமரா	33	அட்டா... விட்டேன்	421
அகரத்திலுகரமும்	210	அ ஜங்கு தந்தெமை	28
அகரமுதல எழுத்தெலாம்	372	அணைந்து வந்து	276
அகல நீளம்	77	அண்டசரா சரமவன்	537
அகவிடத்தாசான்	220	அண்டமும் பிண்டமு	229
அக்கக்காவழி	505	அண்டமும் பிண்டமு மடங்	234
அக்குமணிதனைக்	507	அண்ட பிண்டமணைத்	92
அங்கிங்கலையாதே	361	அண்ட பிண்டமெல்லாம்	392 Z5
அங்கிங்கென்றென்றை	326	அண்டர் முனிவர்	57
அங்கிங்கெனுதபடி	400	அது நானென்னு	418
அங்கிங்கெனுமலென்	66	அது விதுவென்று	84
அங்கும் இங்கும் எங்கும்நான்	319	அத்துவிதப் பொருளை அருந்	207
அங்குமிங்குமெங்கும்ஒடா	348	அத்துவிதப் பொருளை அறிவு	317
அங்குமிங்குமெங்குமந்த	267	அத்துவிதப் பொருள்	400
அச்சந்தீர்த்தெனை	236	அநுதினஞ் சாதனை	612
அச்சமொடு கோபத்தை	184	அந்தக் கரண	292 Y
அஞ்சின் வழியை	238	அந்தம் ஆதி	406
அஞ்செழுத்தாலே அரண்டி	232	அந்தமாதியு	487
அஞ்செழுத்தாலேஆக்கை	232	அந்த விதமே	155
அஞ்செழுத்தாலேசஞ்சல	232	அந்திசந்திடங்கள்	358
அஞ்செழுத்துப்	8	அந்திசந்தியுஞ் சிந்திக்	481

அந்தியுஞ் சந்தியும் அன்பி	48	அருள் நீதாதாவே	392 Z
அந்தியுஞ் சான்	468	அவகிலாச் சோதி	
அந்தியுஞ் மிதனை	324	அலங்காரமாக	396
அந்தியுஞ் நீ	401	அல்லும் எல்லியும்	392 T
அப்படியுள்ளதென்	528	அல்லும் பகலும் அப்	446
அப் தென்பான் ஆசா	504	அல்லும் பகலும் அறி	428
அப் தென்பான் ஆர	344	அல்லும் பகலுமற	164
அப் பான் அங்கு	345	அவனருளாலே	405
அப் தென்றுன்	392Z 4	அவனவளதுவே	100
அப் தென்ரேதிய	62	அவனன்றியனு	101
அப் தெனுதிக்கடியே சொல்லி	429	அவனன்றியொன்	303
அப் சொல்லுஞ்	956	அவனன்றியோரனு	399
அப் அன்றுசான்	152	அவனே நாவென்று	370
அப் தெனசொல்	498	அணவக் கஞ்சா	189
அப் தெனஅத்து	551	அழகாரரியும்	279
அப் தென்றுசான்	215	அழல்சேர்கையு	129
அப் யுள்ளபொரு	484	அனந்தேன் அருளால்	217
அப்பர்க்குச் சமண	411	அளவிலாமதந்	98
அப்பா பரமசிவம்	611	அளவிலாவொன்றே	547
அம்மை யப்பனிய	490	அளவக்காகாரம்	78
அம்மை யப்பனிய	704	அறஞ்செய விரும்பெ	315
அயற்றியா வந்தனை	247	அறஞ்செய்வார்	599
அயற்றியாத ஆனந்	218	அறமே யாற்றுதும்	100
அயலுனக்கல்லை	414	அறம்புரிவோர்கள்	129
அரகர சிவசிவ	489	அறிவுக் க் அப்பாற்	54
அரவரைக் கசைத்	127	அறிவுக்... யப்பாலுக்	174
அரவார் செஞ்ச	278	அறுபதும் நாலுமறி	236
அரற்று மன்பர்க்	242	அறையும் மறை	190
அரியதிலரியது	452	அனங்கனுகத்	279
அரியும் பிரமாவும்	478	அனைத்துமவனே	585
அருந்தவர்தம்	410	அனைத்துயிருமநீ	332
அருந்தவர்நெஞ்	235	அனைவருக்கும்தெ	412
அருவமு முருவமுமாகிய	235	அன்பரன்பது	604
அருவமு முருவமுமானு	569	அன்பருடன்கூடி	524
அருவாயுருவாகி	400	அன்பர்தம்சிந்	296
அருவென்றும்	221	அன்பர்பணிந்	436
அருளாலறிந்தேன்	463	அன்பிலாரோடுற	591
அருளாலளிக்குள்	259	அன்பிற்கரைந்	158

அன்பிற்குமூர்
 அன்பினுறபணி
 அன்பினுருகி
 அன்பு சிவமென்ற
 அன்பே சிவமென்
 அன்பே சிவம் அறி
 அன்பே சிவமென்ற
 அன்பே... மென்றதை
 அன்பேவடிவாய்
 அன்றுமின்று
 அன்னை தந்தை சுற்றம்
 அன்னை தந்தையர்
 அன்னைபிள் அரன்
 அன்... என்...
 அன்னைப்ரதாக்குருவா
 அன்னை... செய்வம்
 அன்னை... குருவாசிய
 அன்னையாவதுசிவ
 அன்னையும் பிதர்

ஆ

ஆக்கை நிலையல்ல
 ஆக்கை நிலையாதென
 ஆக்கை நிலையில்லை
 ஆக்கையே கோயில்
 ஆக்கையே கோவில்
 ஆசானைக் கண்டே
 ஆசான் அருளால் அகந்
 ஆசானருளால் ஆகந்தை
 ஆசான் மலரடி
 ஆசுக்கவி மதுரகளி
 ஆசைக்கடவில்
 ஆசையாம் பேய்
 ஆசையை விட்டிட
 ஆசைவலையில்
 ஆச்சுதென்று
 ஆடம்பர
 ஆடுபாம்பணிந்தம்ப
 ஆடுபாம்பணிந்தாடு
 ஆடுபாம்பே

480	ஆணிக் பெண்ணும்	219
302P	ஆனும் பெண்ணுமலியு	357
166	ஆனும் பெண்ணுமான	298
449	ஆண்டவன் திருவடி	392 F
432	ஆதாரத்தால்	208
344	ஆதாரமாறும்	481
593	ஆதாரவாதேயமான	86
97	ஆதாரவாதேயமுழுது	34
281	ஆதாரவாதேயம்முழு	445
271	ஆதாரம் ஆறும்விட்	392 J
147	ஆதியந்தமில்லா	449
5	ஆதியந்தமில்லையென்	257
324	ஆதியந்தமுமற்ற	392 R
	ஆதியந்தமுங்கட்	392 J
398Z7	ஆதியுமந்தமுமான	56
492	ஆதியுமந்தமுமில்லா	321
234	ஆதியுமந்தமுமில்லை	185
606	ஆதியுமந்தமும் அர	462
509	ஆதியும் அந்தமும்நம ஆதியந்தமில்லா அப்	351
	ஆதியோடந்தமில்	370
582	ஆமைபோல	102
478	ஆரடாநீபென்றே	408
104	ஆரி... கடிசொல்	321
147	ஆரறிவா... அருமை	155
273	ஆரறிவர் ரென்றப்பன்	407
259	ஆரறிவா... ஆசான்	216
217	ஆரறிவா... சொல்	492
464	ஆரறிவாரென்னுமரி	531
217	ஆரறிவாரென்றெஞக்	429
14	ஆரறிவாரென்றே	255
256	ஆரறிவாரென்ன	62
65	ஆரறிவா... முன்னென்	152
408	ஆரறிவாரென்னும்	433
327	ஆராயும் வேதமுதல்	472
19	ஆராயும் வேதம் அறியா	476
261	ஆராய்ந்து பார்த்தா	104
191	ஆராரென்னவறை	103
598	ஆருமறியாரெனவே	569
392	ஆரோடும் பண்ணவே	592

ஆர்காடுக்க	553	இடமகன்றஞாலத்	53
ஆலயந்தொழுவது	509	இடம்வலமோடி	123
ஆவதில்லா அழி	333	இடுக்கன் பவப்பல	48
ஆவதும் அழிவதுமறி	82	இடும்பைக்கு இடும்	423
ஆவது மழிவதும்இல்	355	இடுவதை மறவா	592
ஆவதும் இல்லைஅழி	218	இடைபிங்கலை	12
ஆவதும் இல்லையடி	401	இடையருயண்பென	602
ஆவிக்குளாவி	68	இட்டார் இடார்	31
ஆமநீனமில்லை	544	இது அது என்றென்	432
ஆழிகுழிமில	409	இந்தப்பத்து	535
ஆழித்துரும்பென	266	இந்த உயிர் உடல்	823
ஆஞும்பெருமான்	200	இம்மை மறுமை	105
ஆறத் வாக்களுக்க	32	இம்மையிலும் மறுமை	449
ஆருக்கவலை	482	இம்மையிலும் மையிலு	493
ஆருக்காதல்	477	இயமன் வருமுன்	126
ஆருய்க்கண்ணீர்	159	இயல்வது கரவேல்	315
ஆருறுக்கப்பால்	233	இரவு பகவில்லாத	15
ஆருறுசத்துவத்	431	இரவும் பகலுமுன்னை	472
ஆருறுதத்து கப்பால்	448	இரவும் பகலுமினை	563
ஆறுதலாய் இருமென்	347	இருநிலனைய் இரவி	456
ஆறுடி தான்டு	17	இருந்தபடியே இருக்கு	106
ஆறும் பிறையுஞ்		இருந்தபடியே இருப்ப	586
ஆறுவது சினமெநந்தி	444	இருப்பார் பெருப்பில்	107
ஆறுவது சிவமெனும்	315	இருப்பினும் நடந்	203
ஆறுவது சினமென்னும்	423	இருவருங்கானை	513
ஆனந்தக் கூத்தாடி	368	இருவருந்தேடி	337
ஆனந்தமானந்த	416	இருவாசல்	49
ஆனந்த நடனமாடி	315	இருவினைகளைனை	207
ஆனிரைதனை	240	இருவினைசேரா	513
ஆன்மா நித்தியமான	392Y	இருவினையால்கட்	147
ஆன்மா... மென்று	468	இருவினையாரானன்	108
ஆன்மர்வுக்கயவில்	408	இருவினையை நீக்கி இன்ப	155
ஆன்மாவேநாமென்	165	இருவினை... இரவு	159
		இருவினை வந்தெனை	192
		இலங்கைவாழ்	
இகலோகம்பரவோ	389	இலங்கைவேந்த	127
இகழ்ச்சி புகழ்ச்சி	602	இலது உள்தென	278
இசையும் பொருளை	190	இல்லறமல்லது	510
இசையில்லோரே	268	இல்லை உண்டென எடு	468
இடத்துமடந்தை	276	இல்லை உண்டென்று	272

இல்லையென்று
 இல்லையென்னுமல்
 இல்லையென்றும் உண்
 இளமை ரூபபிலான்
 இளமையுழுப்பு
 இறப்பு பிறப்பும்
 இனிப்பிறவா
 இனியதிலினியது
 இனியேதெனக்
 இங்சொல்லினை
 இன்றுளோர் நாளை
 இன்னதன்மையனில
 இன்னதன்மையனென்
 இன்னவிவனென

கு

ஈசனே எவ்... அவ்
 ஈசனே எவ்... உயி
 ஈசனே எங்கு
 ஈசன் ஒரு .. என்னிப்
 ஈசன் ஒரு .. னியேன்
 ஈசன் திருவடியென்றும்
 ஈசன் திருவடியை
 ஈசனை எல்லாவுயி
 ஈடேறவேண்டு
 ஈடேற்றலுண்டா
 ஈயாத புல்லர்இடற்
 ஈயாத புல்லரைநீ
 ஈயாத மாந்தர்
 ஈயாதார்க்கில்லை
 ஈயார்தேட்டை
 ஈயும் ஏறுமிபும்
 ஈவது கடைப்பிடி
 ஈவது நன்மை
 ஈவது விலக்காதே
 ஈவது விலக்கேவை
 ஈவோர் இரக்கவும்
 ஈழநாடு வாழு .. எளில்
 ஈழநாடு ... எங்கள்

183	ஈர்ரூஞுமாயென்	110
250		
327	உ	
279	உகந்துமனங்குவி	167
129	உடல் பொருளாவி	290
279	உடையது ஸிளம்	316
177	உண்ணவே உண்ண	63
77	உண்ணுதே உறங்	532
170	உண்ணுதூறங்கா	112
513	உண்டானபோது	193
34	உண்டி சுருங்ததல்	510
105	உண்டில்லையென்	534
392R	உண்மை முழுதுமெனவுறுதி	
505	உண்மை ... வோதும்	264
	உண்மை... மென்பான்	503
	உண்மை... மென்ற	328
155	உண்மை .. மென்றால்	586
473	உண்மை... ரேது	251
159	உண்மை மென்றேயார்	224
424	உண்மை .. மென்னும்	424
433	உண்மை .. ம் என்று	494
469	உத்தமர்கள் போற்று	318
450	உம்பர் தலைவனுயர்	272
108	உம்பர் தலைவனை ஊழி	35
328	உம்பர் ஐழிமத செம்	111
583	உயர்ந்த திருக்	256
147	உயிரெல்லாம்தன்	78
493	உருகி உருகி உணரும்	156
35	உருகி உருகி உணர்வ	450
109	உருவேறவேசெயித்	18
510	உலகத்தோடொட்ட	81
109	உலகமும் உயிரும்	222
192	உலகமே கோயில்	469
	உலகம் உதித்ததாங்	369
593	உலகம் உவக்கவும்	291
316	உலகெலாமுணர்ந்த	538
110	உல்லாச நடையன்டி	347
284	உல்லாசமாயெங்	459
285	உவந்து-வருவானே	172

உவமை ஒன்றில்	545	ஊழிக்காலத்து	114
உவாம கடந்த	405	ஊனுயணர்வா	114
உள்ளத்தினுள்ளோய்லா	112	ஊனுயிராய்க்கல	494
உள்ளத்தினுள்ளோயொளி	482	ஊனுயிராகியுட்	160
உள்ளந்தூய்மையாய்	392 S	ஊனுயிராய்வகா	587
உறவுமிதுவே	96	ஊனுயிராய்ட	154
உறுதி தருவது சிவமே	344	ஊனுயிராய்டலாய்	193
உறுதியுண்டாகு	13		எ
உற்றூர் பெற்றிருடன்	113	எங்குந் திருவிழி	117
உற்றூரும் போனார்	261	எங்கு தேடினூய்	383
உணப்போலே உத்தமர்	333	எங்த மீசனையேத்	392 T
உன்துணையன்றி	290	எங்குமுன்னவன்	205
உன்மத்தன்போல	433	எங்கும் மாதீவர்	214
உன்னடிமை	569	எங்கெங்கே பங்கத்	478
உன்னைப் பிரிவேனு	148	எங்கே நாம் அங்கே	60
உன்னை முழுவதும்	69	எட்டாத கொப்பிலிருக்கிற	392 N
உன்னையல்லால்	473	எட்டாத விருக்குந்	118
உன்னையுங்க்கொரு	348	எட்டாத கொப்பில்	482
உன்னையுணர்ந்த	160	எட்டாத கொப்பினிலே	38
		எட்டாத கொப்பிக்கு	27
		எட்டாத பேரின்பம்	31
ஊ		எட்டுத்தரம்	14
ஊக்கத்தைப்போல	316	எட்டுத்திசையும்	481
ஊக்கமதுகைவி	582	எட்டும் இரண்டும் அறி	256
ஊக்கமுடிடன்	469	எட்டு மிசைந்து	422
ஊக்கமுள்ளவர்	116	எட்டுணையுந்தாழ்ச்	419
ஊதிமுனையி	162	எண்ணோமல் எண்ணி	533
ஊதாது சங்கே ஊதாது	164	எண்ணிப் பலிவார்	434
ஊதாது சங்கே ஊதாது II	115	எண்ணி யெண்ணிப்பணி	340
ஊமத்தை கொன்றை	510	எண்ணி யெண்ணியுருகி	197
ஊருடன் பகைக்கின்	26	எண்ணிலிடங்காதடா	388
ஊருமிலான்பேரு	44	எண்ணுமெழுத்துங்	511
ஊரும் பேருமில்லா உத்த	273	எண்ணுமெழுத்துமாய்	273
ஊரும்பேரு... ஒருவன்	35	எண்ணுவார் நெஞ்சில்	494
ஊரும்பேரு... ஒருவனை	148	எத்திக்குமாடி	318
ஊரும்பேரு... ஒருவன்	450	எத்திக்கு மீசனஷ	270
ஊரும்பேரு... வன்திரு	433	எத்திசைக்கும்	393
ஊரும்பேரு... வொருவன்	329	எந்தச் செயலும்	858
ஊரும்பேரு... உத்த	115	எந்தநேரமும் இறை	392 T
ஊரும்... னுள்ளான்	156	எப்படி இவன்றன்மை	408
ஊருராய்த்திரிந்து			

எப்பவோ...	தென்னைத்	151	என்று மினியான்	526
எப்பவோ...	தென்றெடுத்	226	என்னப்பெண்ம்பிரா	329
எல்லாஞ் சிவன்செயலென்பார்	72	என்னஞ்சூயிரே	478	
எல்லாஞ் .. வென்றெறன்	482	என்னிதயவெவளி	588	
எல்லாஞ்... வென்றேத்	425	என்னுபொளியை	36	
எல்லாஞ் செயவல்ல	455	என்னைக்கணமும்	116	
எல்லாச் சமயமும்	484	என்னையினிப்பிறவா	92 K	
எல்லாந்தருந்தெய்	187	என்னையுடையா	24	
எல்லாமாயன்றி	60	என்னை என்னுவெனக்	206	
எல்லாமாயல்... திருவரு	156	என்னை விட்டகலா	307	
எல்லாமாய் அல்... கிருப்	143			
எல்லாமென்னார்	594	ஏகநாயகனை	37	
எல்லாஞ் சீவமயும்	469	ஏகமாகிய ஒன்றே	88	
எல்லாம் நினது	160	ஏகமாகிய ஒத்தைவ	470	
எல்லாம் நீபென	209	ஏகம்பம் மேவி	273	
எல்லாம் நீயே	118	ஏகனநேகனிறைவ	451	
எல்லாம்வல்ல	201	ஏகனநேகனென்று மோ	495	
எல்லாத்தத்தும்	56	ஏகன னேகனென்றுசொ	149	
எல்லாரிடத்துதுள்ளா	289	ஏகனநேகனெல்லார்க்	119	
எல்லாரிடத்தும் அடி	287	ஏகன் அநேகன்	425	
எல்லாருக்கும் நல்லமை	288	ஏகன நேகனிறைவ வேச		
எல்லார்க்கும் நல்லமை	306		587	
எல்லார்க்குமாங்	387	ஏக்கத்தை	583	
எல்லாவுயிரிலு	185	ஏதுமறநில	434	
எல்லைசூல்லு	450	ஏதுமறியாத	160	
எல்லையிழாவருள்	474	ஏவாமக்கள்	511	
எல்லையெழுமக்கில்லை	301	ஏழுலகுந்	329	
எவரேனும்	590	ஏழைக்காய்	474	
எழுவாய் பயனிலை	79	ஏற்குமேர	392 X	
என்னுக்குள் எங்கும் துள்ளு	264		23	
என்னுக்குளொன்	587	ஐங்கரத்தொரு	873	
எனக்கிணியான்	446	ஐந்து புலன்வென்ற	451	
எனதுயானென	205	ஐந்து மடக்கா	356	
என்செயலா	558	ஐந்தெழுத்துள்ளே	83	
என்செயல்	117	ஐந்தெழுத்தை	518	
என்று நீயன்று	90	ஐம்புலப்பந்தனை	211	
என்று மிகுந்தபடி	152	ஐம்புலன் வழிபோம்	336	
	364	ஐம்புதம் ஐம்பொறி	587	

ஜம்பூதம் நாமல்லக்கா	406	ஒருபொ...	யென்றுதேறு.	366
ஜம்பூதம் நாமல்லவென்	165	ஒருபொ...	யென்னுமோர்	151
ஜம்பூதம் நீயல்லைஅ	330	ஒருபொ...	யென்னுமோகை	
ஜம் .. ஜம்பொறிநி	495			530
ஜம் .. பொறியுநி	166	ஒருபொ...	தம்பி	333
ஜம் .. பொறியும்	23	ஒருபொ...	யடாதம்சி	371
ஜம்பூதம் நீவிரல்	392I	ஒருபொ...	யென்றேதி	274
ஜம்பொறி மாட்டு	566	ஒருபொ...	யென்றுவந்	435
ஜம்பொறியும்மன	149	ஒருபொ...	யென்வரை	453
ஜம்பொறி வழிகெல்	443	ஒருபொ...	யெனும்	425
ஜயந்ததாடர்ந்து	161	ஒருபொ...	யென்றே	253
ஜயப்படாமல்	157	ஒருபொ...	யென்பான்	503
ஜயப்பாடின்றி	471	ஒருபொ...	யென்றெங்	427
ஜயமிட்டுன்	423	ஒருபொ...	யென்று	221
ஜயமெலாமிதீர	434	ஒருபொ...	யென்றேயுஞ	61
ஜயம்புகினும்	511.	ஒருமை மனம்		283
ஜயம் வையாதே	244	ஒரு மெஸ்ரியாலே		62
ஜயனே ஆசீரில்	474	ஒருவனைலே உங்களு		228
ஜயசீ அழகனை	119	ஒருவனே தெய்		465
ஜயாநகலாத	193	ஒரு வனே யொரு		228
ஜவருமுன் ஏவல்	17	ஒருவனைப்பற்றி		512
ஜவர் செய்வினை	38	ஒன்பது வாசலா		253
ஓ				
ஒடுங்கு மனத்தில்	79	ஒன்பது வாயிலும்		38
ஒப்பற்ற தெய்வ	194	ஒன்பது வாய்த்தோல் பைசி		
ஒப்பில்லாத	597		கள்	475
ஒரு கறியும்	850	ஒன்பது பைக்கு உணவு		157
ஒரு நாமம்	161	ஒன்றுயிரண்டர்கி		20
ஒரு பிடிசோற்றுக்	392N	ஒன்றுயிரண்டர்ய்		120
ஒரு பொல்லாப்புமில்லையெடா		ஒன்றிரண்டென்றே		289
ஒரு பொல்லாப்புமில்லையென	483	ஒன்றிரண்டென்னு		587
		ஒன்றுக்கு மஞ்சாதே		388
	602	ஒன்றும் இரண்டும்		219
ஒருபொ .. யெனவே	568	ஒன்றென இரண்டெ		601
ஒருபொ... யென்பான்	344	ஒன்றெங்க கும்பிடு		382
ஒருபொ... யென்றேயுரை	392Z3	ஒன்றிரண்டென்றே		496
ஒருபொல்... உன்	149	ஒன்றெந்றிருதெய்		451
ஒருபொ... யென்றவர்	471	ஒன்றை நினைந்		221

ஒன்றே இரண்டோ
ஒன்றே விரண்டோ

ஓ
ஓங்காரக்கம்பத்து
ஓங்காரக்கம்பத்தின்
ஓங்காரநாதமே
ஓங்காரத்தாலே
ஓங்காரத்திலுதித்
ஓங்காரத்துட்பொ
ஓடிவாடா தொண்
ஓமே இருநிதியும்
ஓடும் புளியம்பழ
ஓதாதாரக்கிள்ளை.
ஓதாமல் வேதம்
ஓதியனரமுடியா
ஓதியேர்தி உண்மத்
ஓதுபல்வேத
ஓதுமன்பர்களு
ஓதுவதொழியே
ஓதுவார் தீவினை
ஓமெனுமெமுத்தி
ஓம்ழம் என்று
ஓம் சிவசிவ
ஓம் சிவாயநம என்று
ஓம்சிவா... வென்து
ஓம்சி... வென்றுமறு
ஓம்சி... வென்றுது
ஓம் நமசிவாயவென
ஓம் நமோநாராயண
ஓம் நாம் நாமென்று
ஓமியம் போவிருந்திட
ஓவியம் போவிருந்து

ஓவா

ஓளவனத்தில்லையில்
ஓளவியத்தை நீக்கி அகந்
ஓளவி... யறத்தை
ஓளவிய நெஞ்சத்தார்
ஓளவிய நெஞ்சம்
ஓளவிய நெஞ்சை
ஓளவிய சினத்தின

403	ஓளவியமில்லாமன	194
248	ஓளவியமில்லாதார்	158
	ஓளவியம் பேசல்	512
39	ஓளவியம் பேசாஅறி	475
157	ஓளவியம் பேசாதே	331
560	ஓளவியம் பேசதல்	426
150	க	
274	கங்குலும் பகலுமில்	122
120	கங்குல் பகலற்ற	41
396	கங்குல் பகல்காணை	267
435	கசிந்துருகி	522
262	கஞ்சா அபின்	365
512	கட்டீஸ் சூழிலுமிகை	598
550	கடவுளை எங்கும்	350
321	கடிவது மறர்திட	439
357	கட்டாத மணத்தை	28
608	கட்டுப்படாத மனத்	517
599	கட்டுப்படாமன...	
331	கட்டடத்	158
194	கட்டுப்படாதமன...	கட 375
451	கட்டுப்பாடில்லாதார்	56
545	கண்டவரும்...	515
488	கண்டு சர்க்கரை	21
523	கண்டாருமில்லையடி	365
442	கண்டொன்று சொல்	418
436	கண்ணல்லக்காதல்	387
609	கண்ணபிரானுங்...	486
609	கண்ணருக்கண்	532
491	கண்ணலே காணை	392 V
458	கண்ணுக்குக்கண்ணை	395
496	கண்ணேயுறங்குறங்கு	392 N
588	கண்ணக் கண்ணல்	892Z7
	கண் மூன்றுடைய	607
274	கதிரவ வென்முழுன்	339 •
435	கந்தைத்துணியணிந்	430
588	கந்தைத்... உணிவான்	345
150	கமலநான்முகன்...	608
497	கருங்குயில்கள்	597
40	கருத்தில் நினைந்து	244
121	கருத்தில் கருத்தாக	558

கருத்திற்கருத்தே...	479	காலனைக்கோவி	50
கருமத்தைக்கை	372	காலனுமணுக்கான்	94
கருவிகரணங்க...	569	காலனைக்காலா	59
கரைகானுவின்பம்	255	காலைமாலையுங்	599
கரையவொருசொற்	349	காலையெழுந்து	93
கரையுமன்பர்கள் ...	600	கி கி	
கல்லாப்பிழையுங்	311	கிஞ்ச வாயுமை	131
கலைகள் பலவுங்	461	கீரன் சொன்ன	132
களிபெருகுங் காமக்	181	கு ரூ	
கறங்குபோலக்	121	குடிமுழுதையும்	304
கறபணை கடந்த	130	குணங்கிடந்த	484
கற்றதனால் பயன்	373	கும்பிடுவார்த்தம்	55
கற்றவா விழுங்குங்	223	கும்மியடிபெண்	301
கற்றேரூரும் அறியாத	505	குருசிடம் முறை	221
களைக்குங்கூட ஸ்குழ்	537	குந்த மரத்தடியில்	410
கன்னலொடு செந்தெல்	246	குருபக்தியே...	365
கன்னஞ்சிடன் செந்தெந உ	64	குருபரன் அடியினை	209
கா		குருராஜ...	565
காக்குந் திருவடிகள்	251	குலநலவழுணராக்	80
காணுகின்ற கண்ணிற்	58	குலநலம்பாராக்	223
காணு... ணிற் கலந்துஞ்	63	குலநலம்பாராதே	533
காணுங் ணன்னிற் கலந்த		குழந்தையன்போடு குரு	392 Z
கண... 86		குழந்தையன்போடு நாம்	394
காணு... கலந்ததென்பர் 354		குற்றமெல்லாம்	482
காணு... கலந்தவனேகதி 297		கூசும் கொலை கள்	212
காணுங்... கலந்து...	334	கூடலிலன்று	600
காணுவார் தொண்டர்	181	கூத்தாடுதே	293
காணபதெல்லாம்	180	கூறுவார் கோடி	5 . 2
காணபான் காட்சிகாட்	203	கூறும் நாமுதல்	485
காணபான் காட்சியுங்	446	கூறும் நாவே	18
காணபானுங் காட்சியும்	269	கை	
காமக்கடல் கடந்து	480	கையையுங்காலை	133
காயமே கோயில்கடி	359	கோ கோ கெளி	
காயமே கோயிலடி	377	கொஞ்சம் கொஞ்ச	362
காயமே கோயிலாகக்	531	கொடிய வசரர்	440
காயமெராரு...	392 E	கொண்றை மத்தம்	133
காயுங் ணனியுமாகி	335	கொன்றென்றும்	534
காராராணவக்	131	கோகனகத்தானங்	134
கார்த்திகேயனைக்	243	கோணிய பிறையை	298
கார்த்திரவள்	325	கெளாரியையிடத்தில்	392 Z

நு		
ங்கரம் போல்...		154
ச ரா		
சக்கரம்	275	சிந்தி தூச்சிந்தி
சங்கர சங்கர		96
சஞ்சலத்தை...		513
சஞ்சலம் மிகவும்	134	சிந்தை செய்கதீர்...
சத்தியுஞ்சிவழும்	385	696
சந்தநஞ்சாதனை		551
சந்திர குரியர்காப்	25	581
சந்திர குரியரானான்	541	581
சமய தீக்கையை		230
சர்வம்பிரம்	122	295
சற்குரு தரிசனம்	275	462
சற்குருவின்	614	338
சற்றுஞ் சந்தேகங்		392 R
சற்குருவைப்போற்	322	392 R
சனகர்...	203	464
சாங்காலம்...	483	189
சாதலும் பிறத்...	384	229
சாதி சமயங்கள்	524	463
சாதி சமயமென்னும்	502	573
சாதி சமயப்பற்றினை	135	229
சாந்தம் பொறுமைத்தயை	321	303
சாந்தம்... யன்பு	346	96
சாந்தவர்க்கு...	352	310
சாவதும் பிறப்பதும்	537	89
சாற்றுமுடல்	499	347
சி: சி	66	18
சிங்காரந்...	32	136
சிட்டர்பரவுஞ்...	190	476
சித்தத்திலுள்ளே		392 M
சித்தத்திலுத்தம்	404	379
சித்தத்திலும்...	421	392 V
சித்தத்திலே தித்திக்	82	94
சித்திரக்காரன்...		94
சித்தித்தருந்தேவாய்	306	க: ரூ
சித்திதெபற்றாம்	478	31
சிந்தனைக்கெட்டா	517	415
சிந்திக் கெந்தும்	135	519
	318	538
	596	533
	167	87
	185	596

குரியன் வருவது	51	தமஞ்சமமிரண்டின்	79
குழமிக நினைத்து	285	தம்மைத்தம்மா...	528
சீ: சே		தருமநிலையிலே ஏவ	366
செக்கச்சிவந்த	509	தருமமுமில்லை...	91
செக்கர் போலும்	200	தர்க்கஞ் சேய்யப்	509
செத்தார் என்பு	240	தலையிலிருந்து...	55
செந்நெல் லுடன்	349	தண்ணை நிலத்தில்	460
செய்யமேனியனே ..	238	தவஞ்செய்யும் ..	404
செல்லப்பனெனும்	52	தவத்திற்சிறந்தார்	527
செல்வ நினையா	186	தவத்தையாற்றிடல்.	392 S
செல்வம் அது ..	349	தவராசசிங்ககத்	430
செல்வர் பின் ..	136	தளர்ந்து...	196
சென்னிக்கணி ..	175	தன்னலமீலிந் .	210
சென்றனவானுட்	58	தன்மை முன்னிலை	452
சேணிட...	136	தன்னைத் தன்னுவறிந்த	276
சேண்பொலியும்	269	தன்னைத் .. லறியடா	582
சேந்தவர்க்கு	66	தன்னைத் ... லறியவே	367
சேவித்துஞ் .. சீவன்	169	தன்னைத் யறிந்தா	54
சேவித்துஞ் .. தம்பி	257	தன்னைத் யறிதல்	188
தை		தன்னையறியத்தவ	124
சைவுனே உன்னை	137	தன்னை ... தவழுயற்	245
சொ: ரோ: சொ		தன்னை .. தவைக்கா	168
சொல்லச் சொல்ல...	398	தன்னையறிந்தோ	319
சொல்லாமற் சொன்ன	72	தாமரையில்நீர் ..	146
சொல்லாலே பயனில்	387	தாயுந்தந்தையு	335
சொல்லித்துதிக்கும்	196	தாவித்தாவிச்	257
சொன்னபாணன்	138	தாவும் வேங்கை	159
சோடிமுந்த ..	138	தாளம்போடு...	543
ஞ		தானதருமங்கன்	67.
ஞானதேசிகனே ...	264	தானைத்த்துவ	364
ஞானயோகம...	276	தானுணதானேயல்	269
த: தா		• தி: • தி	
தங்குஞ் சிவயோ...	348	திக்குத்திகாந்த	507
தச்சன் கட்டா	518	திங்கட்சை	309
தட்டானிடத்துச்	29	திங்கனுங்கங்கை	220
தத்துவங்களாருறும்	57	திங்கள் கங்கை	139
தத்துவப்பேய் ..	270	திடமுடன் தியான	350
தந்திமுகத்தனைக்	227	தித்திக்கும் அமுதினை	499
தந்தை தாய் மற்றும்	146	திருந்து மடியவரோ	410
தந்தை தாய் மைந்தரு	138	திருவருட்செயல்	562

திருவருள் சைக்குது	392B	தெறித்தெளிந்த	444
திருவருளை நாடி	366	தை: தோ: தோ	
தில்லையம்பலத்தாடும்	489	தையலைவேட்	143
தில்லையம்பலத்தை	572	தொண்டுசெய்	287
தில்லைப்பாடிய	300	தொல்லைநாளிரு	144
தினைத்தனைப்போது	413	தொழுது வணங்கிடு	268
தினைத்துணைப்போ	536	தொழுது வணங்கிறின்	173
தீமையெவர் செய்	184	தோடுடைச்செவி	578
தீவினை நெஞ்சத்...	139	தேசளாமுத்தே ...	144
து: தூ		தோன்றுத்துணை	577
துக்கஞ் சுகம் ..	508	ந: நா	
துஞ்சாதே தூங்கா	363	நகரத்துள்ளே	230
துட்டச்சமணை... .	519	நஞ்சனி...	84
துண்டப்பிறை	140	நடமிடுந்...	351
துதிக்கமதி தற்த	252	நட்டார் ஒருவரு	29
துப்பிசைந்த...	242	நந்தா விளக்கே...	145
தும்பிமுகன் -	444	நமக்கு...	458
துள்ளும் மணத்தை	349	நமச்சிவாயவே நாம்	124
தாக்கிய பாதத்தின்	304	நமச்சிவாயவே நான்	41
தாண்சூட்டர்	182	நமச்சிவாய வாழ்க	514
தாதுகந்தரர்க்	140	நம்மிடமெல்லா	392Z5
தாலகுக்கும் ..	94	நம்மிடமென்றுங்	392Z6
தாவிமயிலேறும்	258	நரிபோல்...	552
தை: தோ		நல்ல சமயமிது	387
தெய்வத்துக்குத்	266	நல்ல மழை...	262
தெய்வமே திருவரு	542	நல்லனபுரிந்...	213
தெய்வம் ஓஸ்ரென	392J	நல்லாரான் திரு...	164
தெரிந்து செயலாற்	168	நல்லாரில் ஆட்டக்	579
தெரிந்து வினையாற்	188	நல்லாரில் செல்லப்	460
தென்னவன் தீப்	141	நல்லாரில் தேரடி	398
தேகாதிதனை...	240	நல்லாரில் வாசன்	486
தேசம்புகழுஞ்	490	நல்லார்ப் பதியிலே	179
தேடித்தேடிதி	392O	நல்லார் வெளியி	520
தேரடியில் எந்நர்	408	நல்லைநகர்	392Z5
தேரடியில் வீற்	552	நவிலுமரை...	177
தேவதேவனை	356	நற்சிந்தையெனும்	63
தேவரும் முனிவ	355	நற்சிந்தனையெனும்	262
தேவர்கடம் -	20	நன்மைத்தை	503
தேவர் பிரான்	142	நன்மையுந்தீமை	519
தேவாதிதேவ	529	நன்றுதீதென்று	277

நன்றென்றுந்...	364	நினைவுக்கு நினைவர்ய்	448
நாங்கள் சிவமென்...	509	நீண்ணவார்	146
நாசிநுனி ...	13	நீக்கமற்று ...	583
நாடியோரு...	597	நீங்காது ...	562
நாதனிருப்பது	42	நீதி குருபரன்...	322
நானும்...	354	நீதி அந்தியென்...	346
நாமந்தி சந்தி...	169	நீயகுளாவிடிற் ...	571
நாமறியோ மெனும் நறிய	53	நீயும் நானும்...	43
நாமறியோ... நலந்தி	216	நீயே நீயாயிருக்கப்	392J
நாமறியோ... சொன்	392L	நீராற் நெருப்பாய்	249
நாமறி... நகைத்	254	நீருங்காலும்...	197
நாமறி... நல்லமந்	225	நீர்நிலம் தீநால்	308
நாமறி... நல்வாக்	61	நீவா தா...	563
நாமறி... முன்னே	151	நீளநினைக்கும்...	199
நாமறி... நல்லதிரு	550	நீறணிமேனியி...	10
நாமார்க்குங்குடி	145	நீறணியான் காவி	551
நாமார்க்குடியுமல்	553	நீரூர் திருமேனி...	477
நாமார்க்கும் ஆள்	595	நூ நா நூ	
நாழுமேநாமாக	19	நு ஸணிடை...	44
நாம் நாம் நாம்	544	நாதன்...	45
நாஞ்சு நாளா	83	நாலறி...	95
நானென்னும்	286	நாற்பொருள் ...	299
நி நி			
நிகரோருவரும்	374	நெஞ்சுக்கு ...	413
நிஜமா மாண்மா	559	நெற்றி...	45
நித்தியம் நாமென்	393	நேசத்தாலர் ...	201
நித்திரையைநீக்	56	நேசயோகத்...	46
நித்தியர் நாமென்	316	நைந்து...	957
நிலஞகிக்காற்று	187	நையும்மனி...	46
நில்லடா	459	நொந்தவர் ...	47
நில்லாதநீர்...	497	ப	
நில்லாவுல் ...	446	பக்குவகாலமித் ...	508
நிற்போம்...	186	பக்குவமாய்ப் ...	507
நினைக்க நினைக்க...	68	பக்திசெய்துபந்	231
நினைக்குமடியாரை உரு	488	பங்கில் மங்கை	239
நினைக்குமடியார் நெஞ்	198	பஞ்சப்புலன்கரு	513
நினைத்தபடி...	414	பஞ்சப்புலன்வழி	153
நினையின்...	535	பட்டதுபட்டேற்	515
நினைவினினைவாகி	176	பட்டால்பாவா ...	30
நினையும் நினைவும்	43	பட்டுக்குடை	419

பணிதலைக்கொள்	212	பாவனிசெய்து ..	241
பண்டயனும் மாலுந்தே	515	பாவலர் நாவலர்கள்	409
பண்டயனும் மாலுமடி	457	பாவலர் நாவலர்பணி	226
பண்டுசெய்தவல் வினையால்	419	பாவி களறியார் ..	69
பண்டு .. வினைநோய் ..	534	பலவித்துப்பாட்டிசை	259
பண்டுசெய்வல்வினை	363	பாவியென்று...	375
பண்டுசெய் வினையெல்	93	பாற்கடல் தன்னை ..	299
பண்டுமின்றும் என்று	487	பி பி	
பண்டுமின்றும் உள்ள	388	பிச்சைக்கே...	431
பதின்மூன்று பாடல் ..	476	பித்தனென்றும் ...	552
பத்திசெய் ..	294	பிராணனபான...	613
பத்துப்பாட்டாமி ..	564	பிருதுவியப்புத்	417
பத்துப்பாட்டுப் படிய்...	347	பிறப்பிறப்பற்ற	77
பத்தும் நாலும்...	583	பிறப்பிறப்பில்லாத	518
பத்தும் படிப்போர்க்கு	32	பிறப்..பில்லாப்பெரு	95
பத்தும் படிப்போர்கள்	448	பிரியென்றான் ..	392Z2
பத்மா சனத்தில் ..	277	பின்னரெனக்குப்	173
பந்தமுழ் வீழும்...	323	பின்னையுனக்குத்	367
பந்தமெனும்...	522	பு பு	
பரவமடியார்க் ..	175	புத்தியை நீநாட்	270
பரிந்தனபூர்பாதத் ..	172	புத்தியை ஒன்றி	374
பரிந்து பணியாற்றி ..	174	புலனை வெண்ற	52
பருவத்தில் மழை ..	568	புன்வொழுகப்...	249
பலவலவாக விரியும் ..	76	புன்சொல்...	596
பலபலவான சித்தி ..	371	புஞ்சினிறிசலு	202
பற்றற்றுர் பற்றும் ..	125	புக்கை கொண்டு	582
பற்றினுற் பிறந்திறந் ..	532	புவின் மணம்போ	68
பண்ணைப்பழக்கத் ..	505	புவும் மணமும்	219
பண்ணிரண்டுகாற் ..	16	பே: பே: போ	
பா			
பாசத்தஸல்வெந்து ..	552	பெண்ணும் ஆனுமில	343
பாடவறியான் ..	263	பெரியவன் சிறியவ	70
பாடியாடிப்பணி ..	241	பேணும் பிறப்பிறப்	354
பாம்பும் புலியும் ..	305	பேதங்களெல்லா ..	85
பாமர்மக்கட்பணி	213	பேராயிரமுடையான்	1
பாரவன் வின்னவன்	553	பொங்குங்காமக்...	348
பாரநியார் இவருடைய	407	பொல்லாப்பினிகில்	320
பாராதிபூதமெல்லாம்	531	பொறியன்சமவென்	516
பாரும் வின்னு	334	பொறிவழிச் செல்லும்	71
பாரொடு பூதங்களாகி	11	பொறிவழிப் புகுத்து	520
பார்க்குமிடமெங்குஞ்	603	பொறிவழி மனம்போ	202
பார்ப்பதெல்லாஞ் ..	178	பொறிவழி போய் அலை	373
பாலகற்குப் பாற்கட	59	பொறுமையும் அடக்	308
பாலனுக்காகப்	609	பொன்பேரலமேனி	75
பாலும்பழமும் ..	15	பொன்னைசை .. அகப்	51
பாலைக்குடித்துப்	461	பொன்னைசை .. பெண்	362

பொன்னர்மேனி ..	499	மனத்துயரை	415
பொன்னிறத்து ..	605	மன்னுயிரெல்	211
பொன்னின்குடத்து	25	மன்றுபறித	531
பொன்னும் பொருஞம்	198	மா	
பெரண்ணேமணியே	297	மாசில் மாதவர் ..	239
போக்கும்வரவும் இல்லா	197	மாண்டார் மனத்	528
போக்கும் வரவுமுள்ளா	525	மாதிரியென்றுஞ் ..	352
போக்கொடுவரவு ..	554	மாதுமைபங்க ..	165
போக்போக்கியமெல்	88	மாயும் மனிதரை	335
யோது கொண்டுபோற்	170	மார்க்காங்கள் ..	325
போப் போம்வினை	544	மார்க்கண்டற்காக...	419
போவதும் வருவதும்	355	மார்க்கத்தை ..	583
போற்றி என்வாழ் ..	312	மார்க்கநன்னெறி ..	243
போனகாலத்தை	204	மாருட்ட	553
போனநாட்டிரங்	74	மாறிப்புலன் ..	305
	615	மாறிப்பொறிவழி ..	312
மங்களம் ஜெயமங்		மானுபிமானம் ..	269
மங்களமாவ வார்த்	348	மு: மு	
மட்டிலாதது...	605	முக்குணமாயைக் ..	508
மணிவசகந் ..	277	முக்குறுணிப் ..	506
மண்டலங்கள் ..	21	முச்சந்திக்குப்பை...	584
மண்டலமுமுவதும்	91	முடிந்த முடிபெட்டிறுமுன்னின்	
மண்டலம் முன்றும்	57	2	254
மங்குகியபத		65 முடிந்த .. முன்னீல்	551
மங்குசை பெண்		388 முடிந்த .. முன்னீற்	53
மங்குசைசையா		480 முடியாப்பிறப்பிறபீ	410
மங்குதி பூதமெல்		607 முட்டாதீ புஜை	420
மங்முதற் ..		395 முண்டக மலர்ததாள்	92
மதிக்குமதி ..		180 முத்தமிழ்ச் சங்கம்	214
மதிக்கும்மதி		207 முத்திக்கு வழிகாட்டும்	555
மதியிலேரவி...		196 முத்திக்கு வித்தைடு.. வைத்	317
மதியும் நதியும் ..		527 முத்திக்கு .. முனையிலி	58
மதியுமிரச்சுயும்		602 முப்போதுந்தேரடி	504
மத்தம் மதிபொடு		479 முயலமுயல் ..	415
மத்தம் மதிகுடி		126 முழுதுமுன்னை ஆச்	22
மத்தர்பேயர்...		322 முழுது... யென்றுமுனி	52
மந்திர தந்திரமான		431 முழுது .. முன்னை	268
மந்திர தந்திரமு ..		60 முழுதீ... முகமலர்	531
மந்திரமும் தந்திர		409 முழுவதும் உண்மைன	61
மருந்து கண்டேனே		222 முழுவதுமுன்னையென	215
மருமத்தில் ..		223 முழுவதும் உண்மையென்று	195
மலர் மிசையோ		260 முற்றுத...	309
மலைத்துநின்ற		460 முற்று...	89
மலைமேலேறி		19 முனைத்துவரும் பெருங்	536
மறந்தாலும் பிறந்		64 முனைத்துவரும் முர்க்க	448
மறவாதேயென்		416 முனைந்து நிற்கும் ..	412
மண்சாட்சி ..			

முன்செய்த...	91	வாவியாறு...	258
முன்னிலை...	314	வாழி குரநாதன்...	275
முன்னோவினை வந்து	24	வாழி சிவனடியார்...	406
முன்னைவிழையென்று	367	வாழுவோமென்று	544
முதாதெமார்...	459	வாழ்க சிவதொன்	444
முலநிலத்தின்...	50	வாணகம்...	74
முளையிலிருந்து	461	வானவர் தாவைவர்	73
முவரறியா...	199		
முவர்களும்...	409		
முன்றும் ஒன்றுன்	51	வி:	வி
மே: மொ: மோ		விக்கின்...	508
மெத்தக்கதை பேசா	271	விட்டியமுன்...	441
மெய்யரைப்பேசம்	595	விட்டகுறை...	420
மொழிக்கு நற்றிணை	201	வின்னவர்...	63
மோன்த்தாழுதல்	210	விஞ்ஞானம் மன்னு...	27
ய		வின்னைப்போல	342
யவனர்...	278	வித்தகம் நீபேசா	271
யாவரும் சமமென	211	வித்தாரப்பேசசை	374
யோகநாதன்...	97	வித்தாரமாகக் கணத	394
யோகமறியேன்	173	வியந்து நின்ற...	260
ர		விருத்தனுயிப்...	520
ரங்கநின்...	280	விருப்பு வெறுப்பை	224
வ		விற்றுஞ்...	504
வஞ்சகம்...		வினைப்பசையை வெள் றிடு	332
வஞ்சநெஞ்சினர்	282	வினைப்படலகையை வெல்வ	413
வடிவமிலாதவனே	279	வினைப்பகை வெல்ல	537
வடிவுணட...	439	வீம்பிடும்பை...	443
வடியார் குலத்...	441	வெ:	வே
வணக்கினுள்மா-	128	வெம்பகை	443
வண்டுமது...	123	வெய்யகாமம்	75
வண்டுபங்...	4	வெறும் வீண	75
வரவரமன்...	246	வெற்றிதரும்	168
வருத்தமற்ற	576	வேடமொன்	267
வருவதும்...	479	வேட்க்கை	236
வருவன்	569	வேணியிற்கங்	299
வருவாரைப் போவானர்	288	வேண்டுதல் வேண்	183
ஆசா	503	வேதமந்திரம்...	6
வருவாரைப் போவானர்	222	வேதபுராணம்	281
வருவார் வருவார்	392	வேதமோடாக	85
வலமிடமாய்	533	வேதாந்த சித்	409
வலமிடமோடும்...	80	வேதாந்தம் பேசி	447
வாய்மையும்...	213	வை	
வாலை...	392	Vவையகம் முழுதும்...	392 K

திடு
முதலாம் பாடம்

பிழை

இலக்தத்தக்கள்	
French	
German	
Languages and Poetry	
Mystic	
நாமகண்ட	
நிஷ்காமிய	
தனில்	
பாசபந்தக்கயிறு	
என்றும்	
அன்பு யூண்ட ஒருவன்	
ஞானவரும்	
திருக்க	
திருக்கிம்	
அடங்கவே	
தொடர்ந் கே	
பாபத்தினின்றும்	
யவன	
கொடுப்பவன்	
நுப்யாக	
நம	
கீழே	
உள்ளத்தே	
பெய்ப்பொருளானவகன	
சிவ்துக்களை	
ஆன்மா	
விளக்கங்க	
காத்தருள்தலு	
தினங்குமா	
விட்டார்	
பார்வதியின்	
வினைப்பனைது	
கலை வடிவான்	
காலத்தில்	
சேவிக்கப்பட்டதும்	
தயாகி	
கலஞ்சமீகருங்	

திருத்தம்

திருத்தக்கள்	பக்	இ
French	..	iii
German	..	ii
Languages and Poetry
Mystic
நாமகண்ட
நிஷ்காமிய	..	viii
தனில்	..	xiv
பாசபந்தக்கயிறு	பக்	7
என்றும்	பக்	18
அன்புடுண்ட ஒருவன்	பக்	23
ஞானவரும்	பக்	59
திருக்க	பக்	59
திருக்கும்	பக்	83
அடங்கவே	பக்	87
தொடர்ந்தே	பக்	93
பாவத்தினின்றும்	பக்	112
மூளான	பக்	113
கொடுப்பவன்	பக்	116
நுப்யாக	பக்	116
நம்	பக்	116
கீழே	பக்	118
உள்ளத்தே	பக்	119
மெய்ப்பொருளானவகை	பக்	119
சில்லுகளை	பக்	120
ஆன்மா	பக்	120
விளக்கங்	பக்	123
காத்தருளலு	பக்	125
விளங்கும்	பக்	126
விட்டார்	பக்	126
பார்வதியின்	பக்	126
வினைப்பயனை	இ	இ
கலைவடிவான்	பக்	130
காலத்தில்	பக்	131
சேவிக்கப்பட்டதும்
தாயாகி	..	132
கலஞ்சமீகருங்	..	134

சிவலிங்மஸம்	வெளங்கமாம்	பக் 134
தாயி	தாயின்	„ 135
வடிவானசை	வடிவானதை	„ 136
தன்யப்பொருளாக	தன்யப்பொருளாக	„ „
நடனம்	நடனம்	„ 137
நின்றூயி	நின்றூயி	பக் 138
ஒப்பிலாத்	ஒப்பிலாத	பக் 161
செயலகளுமே	செயலகளுமே	பக் 181
திருப்புகழுடையார்	திருப்புகழுடையார்	181
செயலகளுமே	செயலகளுமே	181
பயனுக	பயனுக	„
சொய்வான்	செய்வான்	„
கங்கைத்துணியினா	கந்கைத் துணியினா	183
கூறுகிறூர்	கூறுகிறூர்	184
களைவடிவின ஞஷவளையும்	கலைவடிவின ஞஷவளையும்	183
ஆகீர்வதித்து	ஆகீர்வதித்து	182
விளக்குகிறூர்	விளக்குகிறூர்	190
நடங்கண்டு	நடங்கண்டு	198
வஷமியைப்	இகஷமியைப்	198
வாழ்சு	வராழ்க	200
அசுமுடையானை	அகமுடையானை	202
ஆழ்ந்து சிடத்தல்	ஆழ்ந்துகிடத்தல்	218
கொடுக்கும்	கொடுக்கும்	222
பலசோடி	பூலகோடி	225
ஓப்	ஓம்	228
ஆராய்தறிதல்	ஆராய்ந்தறிதல்	238
நிலயுள்ளன	நிலையுள்ளன	290
போக்குவீர்	போற்றுவீர்	296
தெரிசித்தேன்	தரிசித்தேன்	298
பண்ணதை	பண்ணதை	301
தாயுமானல்	தாயுமானவர்	304
நடம்	நடனம்	312
தேக்கிந்று	தேக்கிந்று	317
பீடிக்கம்பட்டு	பீடிக்கப்பட்டு	327
நானையும்	நாளையும்	340
பவ வருடம்	பலவருடம்	384
யெம்பிரான்	யெம்பிரான்	387
அவிழ்ந்தேக	அழிழ்ந்தேக	390
ஜவனயாகச்	ஜவகையாகச்	413
தருகிறூர்	தருகிறூர்	425
ஒதியும்	ஒதியும்	428
‘சிவ சிவ’	‘சிவ சிவ’	495
பேரின்பவுணாச்சி	பேரின்பவுணாச்சி	507

நற்சிந்தண்

பிழை

பாட்டு எண்

6	பாகத்தினாலும்
	கூன்பிறைச்
	மானயினாம்
	றென்னையாண்டானே
உரை பக் 10	உன்த்திரணை
	ஜம்பூதங்களாகத்தாலும்
உரை பக் 15	சமுழைன்
உரை பக் 16	விட்டில்
பாட்டு , 17	முத்தியெடி
உரை பக் 24	செவ்வி
பக் 30	(முன் பாட்டு விளக்கம்)
பக் 33	மகரத்தால்
	முகின்முழவ
பக் 37	சந்திரம்
பக் 40	எந்தினவர்
பக் 48	போட்ட வீடு
பக் 52	காட்டினும்
உரை பக் 81	நன்குணர்ந்தவராய்
	போயிலாகக்
	பொலே
பக் 87	சிவன்
பக் 94	பலத்தானே (தேவாரம்)
பக் 97	எனு நிலைகளி
பாட்டு 193	சத ஒம்
பக் 122	மக்கை
பக் 123	நுண்ணுடையவளாடு
பக் 141	முத்தனானு
பக் 196	சிந்தித்துக்கொள்
	இந்தித்துச்
பக் 188	ஆதியந்தமில்லா
பாட்டு 460	அருவொன்றும்
பக் 241	என்னுங்
	ஒவிக் ஒவிக்கும்
பாட்டு 509	செவ்வன
, 513	நின்ரூர்
பாட்டு 533	விளக்கம்
, 534	434
	கூடிக்
	தலி

திருத்தம்

பாகத்தினாலும்
கூன்பிறைச்
மானயினாம்
றென்னையாண்டானே
ஊனத்திரளை
ஜம் பூதங்களாகத்தானும்
சமுழைன்
வீட்டில்
முத்தியெடி
செவ்வி
(முன்பாட்டு விளக்கம்)
மகரத்தால்
முகின் முழவ
சந்திரன்
ஏந்தினவர்
மோட்டுவீடு
காட்டினும்
நஞ்குணர்ந்தவராய்
கோயிலாகக்
போலே
சிவன்
பலத்தரனே
எனுநிலைகளில்
சத ஒம்
மங்கை
நுண்ணுடையவளாடு
முத்தனு
சிந்தித்துக்கொள்
சிந்தித்து
ஆதியந்தமில்லா
அருவென்றும்
இன்னுங்
ஒவிக்கும் ஒவிக்கும்
செய்வன
நின்ரூர்
விளங்கும்
534
கூடக்
தலி

546	உண்டாக்கால்	உண்டாக்கால்
550	மெழி வது	மெழிலது
555	சிள்ளந்த் தங்க	சின்னத் தங்கம்
560	பணிந்திடடி	பணிந்திடுவாய்
564	எந்திக்கு	எத்திக்கு
569	போற்றுதுமே	போற்றுதும்
உரை	போதெல்லாம்	போதெல்லாம் (உரை)
		[தொண்டாற்றுபவள்]
577	ஒங்கா	ஒங்கா
579	வில்யா	வில்லா
582	சாயனை	சாதனை
	சிவநடி	சிவனடி
பாட் 27*	பொனுவக்கைபற்றி	பொனுவக்கை வலக்கைபற்றி
பக் 280	கொட்டு விளையாளன்	கொடுவிளையாளன்
	இச்சை வழிச்	இச்சை வழிச்
பாட்டு 603	நீள திணை	நீள நீணை
607	தொண்றி	தொண்டு
பாட் 616	சுற்குரு 20ம் வரி)	சுற்குரு
928	கண்ணுக் (13 ம் வரி)	கண்ணுக்குக்

120/-

296 = Qn. 81 N 362 x 36

382 96 W 81 N

392 97 N

392 97 N

1020—
2132. ~~Fla~~ Fla 57.5 SW

